

EMRE GÜL

OYUNCAK MÜZESİ

**BUGÜNE KADAR TÜM CİNAYET
HİKÂYELERİ KURBANIN AĞZINDAN ANLATILDI.
BU KEZ HİKÂYİYİ ~~KATİLDEN~~ DİNLEMENE NE DERSİNİZ?**

*Bir ölümle başladı her şey.
Bir başka ölüm onu izledi.
Ve bir diğeri...*

İnsan ne dilediğine dikkat etmeli, zira kalbinden geçen hiçbir dilek gerçekleşmeden peşini bırakmaz, derler. Ben ölüm diledim. Ravebelg Kasabası ve içinde yaşayanlar için. Bu kasaba, benim oyun evim ve içinde yaşayanlar da koleksiyonuma saklayacağım oyuncaklarım olacak. Tüm bunlara şahit olmak isterseniz bunun geri dönüşü olmayacak.

İnsanın şahit olduğu her şeyden sorumlu olduğu söylenir. Sizler de benim hikâyemin tamamına şahit olmak üzeresiniz. Eğer neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız sırrıma ortak olacaksınız. Bu da sizi suç ortağım yapacak. İsteddiğiniz şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

**GİDİN BURADAN, SADECE GİDİN.
BUNDAN SONRA YALNIZCA SIRRIM DEĞİL...
HIÇBİRİNİZ GÜVENDE OLMAYACAKSINIZ.
HIÇBİRİNİZ.**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR

**“Her insan göğüs kafesinde
bir oyuncakla doğar.
Büyüdükçe oyuncuğunu
başkalarıyla paylaşır.
Acımadan kırarlar ve sonra
çekip giderler çünkü onlara
sunacağın başka bir oyuncak
kalmamıştır.”**

EMRE GÜL

OYUNCAK

MÜZESİ

OYUNCAK MÜZESİ - I

YAZAR

Emre Gül

BASKI VE TASARIM

Genel Yayın Yönetmeni: Aslıhan Yayla

Yayına Hazırlayan: Oğulcan Bulut

Baskıya Hazırlayan: Beyzanur Şen

Editör: Öznur İlter

Son Okuma: Gülden Girgin

Kapak ve Mizanpaj Tasarım: Beyzanur Şen

ZM

1. Baskı: Nisan, 2024

ISBN: 978-625-94584-1-0

Yayınevi Sertifika No: 40169

©2024, Emre Gül

Düzenleme

Ny.Ozlem

Türkçe Yayın Hakkı

©Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Guardian Yayınları, Ephesus Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

"Bu kitap ve kitabın kapak tasarımına ilişkin tüm mali hakları kullanma yetkisi 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Bir başkası tarafından izinsiz kullanılamaz."

BASKI

Enes Basın Yayın ve Matbaacılık Ltd. Şti.

Litros Yolu, Fatih Sanayi Sitesi, No: 12/210, Topkapı,

Zeytinburnu/İstanbul (0212) 501 47 63

Sertifika No: 45822

CİLT

Buluş Cilt Evi, Maltepe Mah., Litros Yolu Sk. Fatih San.Sir.

D:12/174, 34010 Zeytinburnu/İstanbul

Telefon: (0212) 544 36 29

YAYIMLAYAN

Ephesus Bas. Yay. Tic. Ltd. Şti.

Gültepe Mahallesi Şahinler Sokak No:2 Ephesus Plaza

Küçükçekmece / İstanbul Tel: 444 0 454

OYUNCAK MÜZESİ

EMRE GÜL

DİKKAT! Bu kitapta intihar, psikolojik ve fiziksel şiddet, cinsellik, küfür gibi olumsuz örnek oluşturabilecek tetikleyici unsurlar bulunmaktadır. Yaşı küçük olanlar ve hassas kişiler için uygun değildir. Yetişkin okurlar içindir.

GİRİŞ

Bir ölümlle başladı her şey.

Bir başka ölüm onu izledi.

Ve bir diğeri...

Hiçbir ölüm, bir kadının canından çok sevdiği eşini kaybetmesinden daha ağır olamaz dediler ve kadının acısına eşlik ettiler.

Ancak hiç kimse, o gün bir çocuğun gördüklerine tanık olmadı.

İki kişinin bildiği sır olmaz, derler. O, bu sır uğruna çocuğundan vazgeçti.

Zihnimin dehlizlerine sinmiş ayazın isli kokusunu soluduğum en karanlık gecede başladı her şey. Kalbim, diline pelesenk ettiği tek bir kelimeyle küf kokan düşüncelerimi birbirine bağladı.

Ölüm.

Geçmişle geleceği birbirine bağlayan düğümler gün yüzüne çıktığında, parçalanmış kalbimin külleri karanlık odalarımaya sızdı. Kafamın içinde gündü güne çürüyen düşüncelerimin feryatları kulaklarımda çınlarken beni hayata döndüren tek şey, pas tutmuş kalbimden akan düş kırıklıklarıydı.

İnsan ne dilediğine dikkat etmeli, zira kalbinden geçen hiçbir dilek gerçekleşmeden peşini bırakmaz, derler.

Herkes bir şeyler dilerdi, hepsi gerçek olsun isterdi.

Ben *ölüm* diledim.

Bu kasaba ve içinde yaşayanlar için. Her biri ölmeliydi. Dizlerinin üzerine çöküp dilenecekleri aftan mahrum bırakılarak ölmeli... Bu da ancak geceleri, Tanrı uykuya daldığında gerçekleşmeli.

İnançsız olduğumu düşünebilirsiniz ya da delirdiğimi. Bu kasabada yaşayanların günahlarına şahit olsaydınız, onlar varken Tanrı'nın beni göremeyecek kadar meşgul olduğunu bilirdiniz.

Ben o gün, inandığım her şeyle birlikte varlığına sığındığım Tanrı'yı derinlerime gömdüm. Kalbimin orta yerinde açılan o boşluğa daha fazla karanlık doldurdum.

Bu kasabanın bana bir can borcu vardı. Bir hayat, bir aile... Yaşayamadığım yıllarımın hırsızları Ravebelg Kasabası'nda huzur içinde yaşamayı hak etmiyordu. *Onlar yaşamayı hak etmiyordu.*

Her geçen gÖn bu kasabada başka bir gÖnah işleniyordu. KÖtÖ kalpler cezalandırılmayı hak ederdi fakat Tanrı, bazen bunu ertelerdi. Birinin bunu yapması, kötölüğÖn karşısında durması gerekirdi.

Ve o biri bendim.

Kasabanın sırlarını gÖn yüzüne çıkaracak olan bendim.

Geçmişte avazı bastırılan çığlıkların hesabını soracak olan...

ÖLMEK İÇİN GÜZEL BİR GÜN

*İnsan her daim sahip olamadığı hayatlara imrenir,
onların hayatlarına sahip olabilmeyi dilerdi. İnsanlar, ne dilediğine dikkat
etseler iyi ederlerdi çünkü hiçbir şey görüldüğü gibi değildi.*

OYUNCAK KATILI

Ravebelg Kasabası

8 Temmuz

Kasabaya döneli kısa bir zaman olmuştu. Her şey yolundaydı, herkes mutlu görünüyordu. Özellikle yaz aylarının en keyifli olduğu şu günlerde insanlar sıcak yaz günlerinin tadını çıkarırken sabahlara kadar sokaklarda eğlenceler devam ediyordu.

Sokakları aydınlatan ışıklar, neşeli insanlar, kendi içine dönük yaşayan masum kasaba görüntüsü... Hepsi birer yanılsamaydı. Tüm bunlar Ravebelg illüzyonuydu. Geçtiğim sokaklara sağanak gibi ölüm yağmış, kaldırımlarında geçmişin çılgınlıkları ezilmişti.

İnsanların yüzlerine kuşandığı iyilik maskesinin ardında yedi büyük günahın şehveti yatıyordu. Herkes iyi geçiniyordu, hepsi birbirini seviyordu. Kalplerinde yatan kötülüğü ise bir tek ben biliyordum.

Buraya tam da bu yüzden gelmiştim. Kasaba bu gece son uykusuna dalacaktı ve yarın sabahla birlikte hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Kimse masum değildi ve hiçbirine acımaya niyetim yoktu.

Her şeyin bir başlangıcı, bir de sonu vardı, değil mi? Bu kasabanın hikâyesi bir ölümle başlamıştı. Yine ölümle son bulacak ama asla basit bir ölüm olmayacaktı. Tüm yaşananlara şahit olanlar, bir tiyatro oyununun son perdesini izler gibi damarlarındaki kanın şahlandığını hissedecekti.

Kim olduğumu merak ediyorsunuz, öyle değil mi?

Peki, o zaman biraz kendimden bahsedeyim.

Aslına bakarsanız, ben hiç kimseyim. Aynı zamanda herkesim. Bu kasabaya döndüğüm gün kimliğimi giriş levhasına astığımda hiç kimse olmuytum.

Ben şiirleri severim. Oyunları, filmleri ve oyuncakları... Bu yüzden kasaba için hazırladığım her ölüm bir öncekinden daha şairane olacak.

Onların ölümü benim sanatım olacak.

Yalnızca ölmek için yalvardıklarında arzu ettikleri sona ulaşabilecekler. Oyuncakları çok sevdiğimi söylemişim, evet, ben oyunları ve oyuncakları çok severim. Bu kasaba, benim oyun evim ve içinde yaşayanlar da koleksiyonuma saklayacağım oyuncaklarım olacak.

Onlarla adam asmaca oynar gibi ilmek ilmek işleyeceğim ölümlerini.

Kabul edin, çocukken odanızın bir köşesinde gözünü ~~üzerinize~~ dikmiş sizi izleyen aptal oyuncaklarınızdan delice korkardınız. Hatta onların bir ruhu olduğunu ve sizi gözetlediğini düşünürdünüz. Öyle ki bazı sırlarınızı onlardan bile sakladınız. Kimi zaman bir örtüyle üzerlerini örttünüz ya da dolaplarınızın içine saklayıp vicdanınızı rahatlattınız.

Benim böyle bir şansım olmadı. Tek bir oyuncuğım vardı, her şeyden çok kıymet verdiğim... Tüm acılarıma ortaklık ettiği için hiçbir zaman ondan bir şey gizlemedim. Aksine, kimse beni dinlemezken o dinledi. Yanımda oldu, birlikte büyüdük neredeyse.

Ancak artık o da yok.

Neyse, size bunu anlatmayacağım. Geçmişim hakkında kimseyle konuşacak değilim.

Ravebelg Kasabası çocukluğumun enkazıydı. Gençliğimin gölgesi ve geçmişimin fısıltısı... Size delirdiğimi düşündürmek istemem fakat bu kasabaya bağlılığım çocukluğumdan geliyor. İçindekilere duyduğum öfke ve nefret de öyle.

Onların benden haberi yok ama ben hepsinden haberdarım. Hayatlarını, sırlarını ve belki de kendilerinin dahi bilmediği gizli arzularını biliyorum. Ravebelg Kasabası'nda neredeyse herkes herkesi tanır ve bu benim en güçlü kozlarımdan biri. Hepsi birbirinden şüphe ederken kimse bana dönüp bakmayacak.

Düşüncelerimi koluma takmış yürüyordum. Yanımdan geçen bir kız grubu festivale doğru koştururken içlerinden biri omzuma çarpıp geçtiğinde sendeledim.

“Pardon!” Hepsinin akli bir karış havadaydı.

Dikkatsiz insanlardan nefret ederdim ama çarpan kız duyarsızlık etmeyip özür dilediği için sakince başımı eğerek özrünü kabul ettim.

Keyifli bir akşam olacaktı. Hava henüz kararıyor olsa da şimdiden festival alanından yükselen müziğin enerjisi insanı kucaklıyor, ruhunu dansa kaldırıyordu. Kim böyle bir ortamda, kendisine çarptığı için tanımadığı bir kızdan nefret ederdi ki?

Hava oldukça sıcaktı. Siyah tişörtümün kumaşı ince olmasına rağmen birkaç damla terle sırtıma yapışmıştı. Rüzgâr hafifçe esiyordu ama ferahlatacak kadar serin değildi. Ya da kucakladığım koli yüzünden terliyordum, emin değilim.

Festival başlamadan bir hafta önce gönüllü olarak çalışmak için kendime şirin bir stant bulmuştum. Hem planlarımın aksamadan devam etmesini hem de kasabanın keyfini çıkarmayı istiyordum. Aslında Ravebelg Kasabası'nı sandığınızdan çok daha fazla seviyordum. Sorun burası değildi, içinde yaşayanlardı. Kahrolası insanlar...

Derin bir iç çekişle aklımdaki düşünceleri savuşturdum. Neon ışıklarla yanıp sönen dev tabelasıyla görkemli görünen giriş kapısından girer girmez festival ruhu beni kucakladı.

Her standın farklı konsepti vardı ve çalışanlar bu konseptlere uygun kostümler giyerek ziyaretçileri karşılıyordu. Standların arasından sakın adımlarla yürümeye devam ettim. Kucağımda taşıdığım koli büyüktü ama ağır değildi. İçinde çeşitli hediyeler, oyuncaklar ve yeni balonlar vardı.

İnsan kalabalığına karışmadan kendi minik standıma ulaştım ve doğrudan tezgâhın arkasına geçip kollarımı yormaya başlayan koliyi yere bıraktım. İçinde kırılacak bir şey olmadığını bildiğimden sertçe atmaktan çekinmedim.

Standın sahibi Emily, bakışlarıyla beni hizaya getirmeye çalıştığında ona en sevimli gülümsememi bahşettim. Eşyaların zarar görmesinden nefret ederdi. Gürültüden ve özensizlikten de öyle. Bu yüzden zaman zaman bana kızdığı olurdu ama uzun sürmezdi.

Akşam altıdan sonra Emily eve gittiğinde standı devralıyordum. Stant iki kısımdan oluşuyordu. Tezgâhın bir kısmında çeşit çeşit lezzetli tatlıların olduğu yiyecekler vardı. Söylediğine göre kasabanın batı yakasında küçük bir kafe işletiyordu ve yiyecekler oradan geliyordu.

Tezgâhın diğer kısmında ise çeşitli oyunlar bulunuyordu. Atış oyunlarıyla müşterilerin hediyeler kazandığı aptal bir düzenektir. Onlara verdiğimiz boncuk mermili silahla, raflara astığımız rengarenk balonlardan kaçanesini patlatabilirlerse ona göre hediyelerimiz oluyordu. Oyuncaklar, kıtaplar, çiçekler, el işleri gibi zıvalıklar.

Emily annesiyle birlikte yaşıyordu. Yirmili yaşlarının sonundaydı. Bir kızı vardı. Hem annesine hem kızına bakmak zorundaydı. Sevgilisi, hamile olduğunu öğrenince onu terk edip gitmişti. Çocuğu aldırma istemeyip aptal herife olan takıntısı yüzünden genç yaşında büyük bir sorumluluğun altına girmişti. Marifetmiş gibi, bir daha yüzünü bile görmediği büyük aşkıdan bir parça dünyaya getirmişti. Gözlerinin altındaki halkalar, dağınık saçları, yorgun bakışları ve özensiz kıyafetlerini görseydiniz hâline acırdınız.

Zavallı Emily. Kimsesiz, terk edilmiş ve saplantısı uğruna gençliğini feda etmiş, akılsız.

“Bugün epey kalabalık.” Önlüğümü arkamdan bağladıktan sonra başımdaki şapkayı hafifçe geriye iterek görüş alanımı genişlettim.

“Sorma,” dedi bitkin sesiyle. “Kaç gündür sadece akşamları iyi satış yapıyorduk ama bugün ikinci kez tatlı standını yenilemek zorunda kaldım. Yoğun bir gece olacak.” *Ve sen bu yoğunluğu üzerime yığıp evine gideceksin.*

Elimdeki maket bıçağıyla koliyi açtım. İçindekileri oyun standına taşıırken Emily’ye göz kırıp, “Harika!” dedim umut dolu bir sesle.

Ne kadar kazandığı umurumda değildi. Stantta çalışmak için çok az bir para alıyordum ama bunu sorun etmiyordum çünkü paraya ihtiyacım yoktu. Tek istediğim, onları gözümün önünden ayırmamaktı. Okulda, kasabada, evlerinde, arkadaş ya da eğlence ortamlarında neler yaptıklarını bilmek için onlardan biri olmalı ve izlemeliydim. *Daima.*

Neyse ki zor olmamıştı. Artık içlerinde ve etraflarındaydım. Benden şüphe etmeyecek, yanlarında olduğumu anlamayacaklardı.

Düşünceler beni ele geçirmeden işime döndüm. Tezgâhın altındaki hava pompasıyla balonları şişirip düğümlüyordum. Kalabalık arttıkça müzik yükseliyor, sakin ve nezih görünen stantlar hıncahınç insan telaşıyla çevreleniyordu.

Alkol standları ve önlerindeki mini oyun setleri akşamın ilk saatlerinde yoğun ilgi görürken ilerleyen saatlerde yemek standları, lunapark ve yanındaki korku evi ilgi odağı olurdu. Çocuklu aileler ya da romantik çiftlerin gözdesi de genelde oyun standları olurdu.

Şişirdiğim balonları dikkatlice raflara astım. Bazılarının içine küçük kâğıtlara yazdığımız notları koymuştum. Müşteriler, içinde not olan balonları patlatmayı başarırca kâğıtta yazana göre hediye kazanacaklardı. Emily bu fikrimi çok beğenmişti, ilk günden beri müşteriler de sürpriz balonlara bayılıyordu.

Kolideki hediyelik eşyaları da yerleştirirsem atış standı hazır olacaktı fakat bir şeyler içmeye ihtiyacım vardı. Kısa bir ara verip karşı stanttaki çocuğa el salladım.

Önündeki müşteriye para üstünü uzattıktan sonra işaretime karşılık verip çabucak sevdiğim kokteyli hazırlamaya başladı. Bolca cin koyduğundan emin olmak için gözümü üstünden ayırmadım. Son olarak bir dilim portakalı bardağın kenarına astıktan sonra standından çıkıp koşar adımlarla yanıma geldi.

“Her zamankinden.” Kokteyl bardağını alıp büyük bir yudumla ağzımı uyuşturdum. Yutkunmamı bekleyip, “Nasıl olmuş?” diye sordu.

“Her zamanki gibi,” diyerek bardağımı şerefe dercesine kaldırdım. “Harikasın, Will.”

“Beğenmene sevindim,” diyerek sırtıttı. Zayıf ve uzun boylu, genç bir çocuktı. Koyu kumral saçları hep dağınıktı. Çalıştığı stant o kadar kalabalık olurdu ki çoğu zaman düzeltmeye fırsat bulamazdı. Birkaç kez sigara molasına çıktığımızda tanışmış, ayaküstü sohbet etmiştik.

“Yine çok kalabalık.” Çenemin ucuyla arkasındaki kalabalığı işaret ettim. “Anlaşılan bugün de size rahat yok.”

“Aynen öyle.” Çaresiz bir omuz silkmeye tekrar sırtıttı. Tam başka bir şey söylemek üzereyken çalıştığı stanttan biri seslenince göz devirerek arkasına döndü. Stanttaki kıza, “Geliyorum hemen!” diye seslendi.

“Git hadi,” dedim başımla onaylayarak. “Azar işitme sonra.”

“Molada denk gelirsek görüşürüz o zaman.”

“Anlaştık.”

Belki de son söylediğimi duymamıştı. Kalabalığın etrafından dolaşıp standın üstünden atlayarak tezgâhın diğer tarafına geçmişti. Enerjisi yüksek ve ağzı iyi laf yapan bir çocuk olduğundan herkes onu severdi. Aynı zamanda gözlemediğim kadarıyla takılması keyifli, rahat uyum sağlayan birine de benziyordu. Tabii ki onunla arkadaş olacak değildim, zaten buna ayıracak vaktim de yoktu.

Bir yandan kokteylimi içip diğer yandan işime devam ettim. Standın iki ucundaki vantilatörlerden birini açmak zorunda kaldım çünkü gerçekten boğucu bir sıcak vardı. Gündüzleri güneşin altında en fazla on dakika durabilirdiniz. Özellikle Emily gibi kışınızı yayıp yatmıyorsanız akşam vakitlerinde de Ravebelg Kasabası sizi kavurmaya yeterdi.

Gelen müşterileri karşılamaktan başka bir işim kalmadığı için tezgâhın kenarına yaslanıp soluklandım. İçindeki buzların erimesini beklediğim bardağın dibinde çok az içki bırakmıştım ve boş boş beklerken buzları pipetle çeviriyordum.

Emily nihayet insanları stanttan kaçırarak düşük enerjisini ve suratsız tavrını çantasıyla birlikte toplayıp ayaklandığında sahte bir gülümsemeyle yanına ulaştım.

“Gidiyor musun?” diye sordum. Elbette gidiyordu.

Başıyla onaylarken çantasına tıktığı telefon ve cüzdanıyla birlikte fermuarı çekip doğruldu. “Bugünlük benden bu kadar,” diyerek önlüğünü tezgâhın altına postaladı. Beyaz tişörtünün ucunu düğümlemişti. Biraz daha yukarı çekerek göbeğini iyice açıkta bırakıp yüzüne yapışan saçını kulağının arkasına sıkıştırdı.

“Stant sana emanet,” diyerek koluma dokundu. “Yarın hesaplaşırız, olur mu?”

İlimli bir tezgâhtar olup başımı salladım. Kocaman bir gülüşle onu uğurladıktan sonra doğrudan tezgâhın diğer ucuna ulaştım. Artık yalnız ve rahattım. Tanrı'ya şükür.

Kimsenin dikkatini çekmeden listemdeki insanları izledim. Birkaçı hariç hepsi farklı köşelerde eğleniyordu. Kimisi yan yana, kimisi yakın arkadaş, kimisi birbirine yabancıydı... ama hepsi buradaydı. Çember daralıyordu ve biri ölmek üzereydi. Burada olmayan biri.

Tatlı standına gelen küçük çocuğa istediği çikolatalı keki uzattıktan sonra babasından ödemeyi alıp kasaya attım. Emily gideli birkaç saat olmuştu. Dengesiz bir yoğunluk vardı. Standın önü birden kalabalıklaşıp sonra epey bir süre sakin geçiyordu.

Sakinliği bulduğum an telefonumu elime aldım. İlk kurbanım için iki aydan fazla süredir kullanmaya başladığım Tumblr'a girdim. Onunla buradan anonim olarak konuşuyordum.

Kate Waller.

Zorba bir ailenin tek kızıydı ve liseden yeni mezun olmuştu. Hayatının tamamını kendinden ve ailesinden nefret ederek, günlerinin çoğunu ölmenin yollarını arayarak geçiren depresif, tatlı, küçük Kate.

Listemin başındaki ilk isimdi.

Kate, kasaba halkı tarafından oldukça seviliyordu. Sessiz, sakin bir insan olmasının yanı sıra Başkan Katelyn Waller'ın kızı olmasının da bunda etkisi büyüktü. Kendi ismini kızına koyacak kadar narsist bir annenin zorbalıklarını tahmin edebiliyorsunuzdur. Kadın tam bir belaydı. Kirli geçmişini temizlemeye kimsenin gücü yetmezdi ancak bedelini ödetmeye elbette benim gücüm yeterdi.

Tumblr'da kısa bir cümle yazıp paylaş tuşuna bastım hemen.

@kadehindibindebiryudum: Yaşamak için güzel bir gün.

Anonim bir kimliğin ardına saklanabilmek güzeldi, özellikle doğru bloglara denk gelirse çok keyifli bir yer olabiliyordu. Ergenliğimde böyle bir uygulama olsaydı, vaktimin çoğunu burada geçirirdim. Kullanıcı kitlesinin çoğunluğu depresifti ve Kate de onlardan biriydi. Genç kızın yaydığı depresif enerjiyi seven bir kitle de vardı. Neredeyse popülerdi. Paylaşımları, özellikle de yaşama amacını bulamamış ergenler tarafından oldukça ilgi görüyordu.

Uygulamadan çıkıp geri girdim. Kate'in hesabına tıkladım. Sonra tekrar kapattım ve yine... Birkaç kez Kate'in profiline girip çıktım. *Hadi Kate, hadi...*

Son paylaşımım onun için bir yemdi ve yutmasını bekliyordum. Neredeyse her gün konuşuyorduk. Bazı geceler sabahlara kadar konuştuğumuz da olmuştu. Kim olduğumu bilmiyordu tabii. Sanal dünyanın bana sunduğu en harika kolaylığı kullanıp, sahte bir profilin arkasına saklanarak onunla arkadaş olmuştum.

Kendine yakın hissetmesi için depresif bir insan gibi davranıyordum. Liseden yeni mezun olmuş bir erkek olduğumu sanıyordu. Adımın Evan olduğunu söylemiştim. Elbette değildi. Onun için; ailesiyle sorunları olan, Pink Floyd hayranı ve yaşamaktan keyif almayan, sıradan bir gençtim.

Gerçekte kim olduğumu öğrenmek istiyorsunuz, biliyorum ama bunlarla ilgilenmeyi bıraksanız iyi edersiniz. Ölüme giden yolun taşlarını fazla merak dizez hep. Olmamanız gereken yerde olmanız ve bilmemeniz gereken şeyleri bilmeniz ancak hayatınızı tehlikeye atar.

Ve evet... Pink Floyd gerçekten harika bir grup.

On dakika geçmeden Kate'in bildiriminiyle telefonu tezgâhtan alıp attığı mesaja baktım.

@pembelerioldurenkarabulutlara: *Ölmek için de öyle.*

Harika.

Bugün de arkadaşları festivalde eğlenirken odasından bile çıkmasına izin verilmeyen Kate annesine lanet edip ölmek için Tanrı'ya yalvarıyordu. *Beni sana Tanrı gönderdi tatlı Kate.*

Evan: *En çok böyle günlerde yaşamalı insan.*

Kate: *Ya da gerçekten ölmeli.*

Evan: *Böyle düşünmemelisin Kate.*

Kate: *Neden yaşamak için güzel bir gün ki? Hayatında bir şey mi değişti? Birkaç gün önce ölümün cazibesinden bahsediyordun. Yanılıyormuyum?*

Evan: *Haklısın.*

Evan: *Elbette ölmek, yaşamaktan daha cazip geliyor. Sadece ölümü bu kadar arzularken yaşamaya devam etmek; kendimi olduğumdan fazla beceriksiz hissettiriyor. Ben de kendimi tam tersine inandırmak istedim. Yoksa emin ol, bugün de her anlamda bok gibi geçiyor.*

Kate: *İşte bu hâlini seviyorum.*

Kate: *Yaşamak umurunda değil. Ölmek de öyle... Hayatı siklemeyen Evan'ı tanıdığıma seviniyorum.*

Yanılıyorsun Kate. Hayatta kalabilmek uğruna neler yaptığımı bilseydin aklın şaşardı. Bugünler için neleri göze aldığın hakkında hiçbir fikrin yok.

Ölümü arzulayan insanlar, kendilerine ufacık merhamet gösteren kişilere tutunmaya meyilliydi ve Kate bana tutunuyor, benimle bağ kuruyordu. Yaşamakla ölmek arasındaki ipin üstünde yürürken onu düşmekten alıkoyn bendim. *Peki ya artık düşme vakti geldiyse?*

Evan: *Hislerimizin karşılıklı olmasına sevindim, karanlık taraftaki suç ortağım. Bu dünyanın ve içindekilerin canı cehenneme.*

Aptal ergenler gibi konuşabilmek için gösterdiğim çaba insanüstüydü ancak başarabildiğimden endişe ediyordum. Bu kadar zırvalıyor oluşları saçmalıktı. Sahiden akılları bu kadar az mı çalışıyordu bunların?

Böyle söylediğim için huysuz bir ihtiyarın teki olduğumu düşünüyorsanız yanılıyordunuz. Yirmili yaşlarımda ortalarındaydım. En güzel yaşlarımda cehennem en dibindeydim... Emin olduğum tek şey, ergenliğimin böyle acınası olmadığıydı.

Evan: *Anlat bakalım. Bugün sana ölümü arzulatan şey ne?*

Kate: *Annem ve bitmek bilmez kontrol manyaklığı... Nefret ediyorum artık. Her şeye karışmasından, hayatımı dizginleme çabasından, gölge gibi takip etmesinden. Ondan nefret ediyorum.*

Evan: *Ah, bilmez miyim? Benimkinin de aşağı kalır yanı yok. Özellikle babamla boşandıktan sonra iyice delirdi.*

Kate için yarattığım sahte Evan'ın yaşadıklarını sürekli dile getiriyordum. Kate'in şüpheleneceği bir açık vermek istemiyordum. Evan onun için kusursuzdu. Belki de çoktan bana âşık olmuştu, yani Evan'a...

Kate: *Neden kendi hayatlarına bakmazlar ki? Neden bir insan olduğumu, kendi hayatımı yönetebilecek kadar güçlü olduğumu kabullenmek istemiyor? Sahiden onun sandığı gibi biri olabilir miyim? Zayıf, acınası, güçsüz ve aciz...*

Annen Katelyn Waller'in gölgesi üzerindeyken tam olarak zayıf, acınası, güçsüz ve acizsin Kate. Belki başka bir kasabada, başka bir ailenin kızı olarak dünyaya gelseydin ısrarcı karakterin, hırslı ruhun ve zekânla parıldıyor olurdun. Ancak bu kasaba senin de cehennem olacak.

Evan: *Seni bu konuda ancak ben anlayabilirim. Annemle babam boşanmadan önce her gün aynı işkenceyi yaşıyordum. Odamın kapısını kapatmam bile yasaktı. Okuldan sonra bir yerlere gitmem ya da arkadaşımın olması... Her şey yasaktı. Ölmek ve bu lanet olası evden kurtulmak istiyordum. Annemin baskısından başka türlü nasıl kurtulacağımı bilmediğimden aklıma gelen tek şey ölümdü.*

Kate: *Peki...*

Devamını biliyorum Kate. Ne sormaya çalıştığını biliyorum. Sormaya, dile getirmeye çekiniyorsun ama ben biliyorum. Sor hadi, bekliyorum. Tecrübelerimle karanlık yoluna ışık tutacağım, söz.

Bekliyorum ama yazmıyordu. Kahretsin, aylardır seninle bunları konuşmuyor muyuz? Neden hâlâ arzularını benimle açıkça paylaşmıyorsun? Benden mi çekiniyorsun, yoksa ölmekten mi?

Dakikalar geçmesine rağmen Kate'ten yeni bir bildirim gelmedi.

Evan: *Peki ne? Hiç ölmeyi deneyip denemediğimi mi soracaksın?*

Kate: *Hiç intihar etmeyi denedin mi?*

Anında cevap verdiğine göre tam da tahmin ettiğim gibi telefonun başında bekliyor olmalıydı. Bahsetmekten dahi korktuğu şeyi delicesine arzuluyordu. Annesi yüzünden yaşamak için hiçbir umudu kalmamıştı, acınası bir hayatı vardı.

Konu istediğim yere gelmişti ve Kate yönlendirilmeyi bekliyordu. Canının yanmayacağından, öldüğünde tüm bu saçmalıkların son bulacağından emin olmak istiyordu ve bunu benim yapmamı istiyordu.

Canın çok yanacak Kate ama gerçekten de kurtulacaksın.

Parmaklarım klavyenin üzerinde heyecanla dolaşıyordu. Kate'in dakikaları benden almak uğruna kıvrandığı cevabı ona sunmak için mesajımı yazıp tamamladım.

İlet tuşuna basarken ilk kıvılcımın verdiği haz dışında hiçbir şey hissetmedim. Bardağın dibindeki alkolün tamamını kafaya diktim.

Evan: *Hem de defalarca kez denedim. Ama bil bakalım ne oldu?*

Beceremedim. Ölmeyi bile beceremeyen ahmağın tekiyim. Her seferinde ya biri bana engel oldu ya da hastanede midemi yıkatırken son buldu. Kısacası bu konuda çok fazla girişimim oldu ve hepsinin sonu hüsrarla bitti.

Kate: *Güldüğüm için özür dilerim. Bunu yapmamalıydım.*

Hayır, Kate. Hoşuna gittiği için gülüyorsun ama bunu kabullenmek istemiyorsun. İçin rahatladığından gülüyorsun. Ölmenin korkulacak bir şey olmadığına inanmaya başlıyorsun ve bu da tüm hücrelerini gevşetiyor. Rahatla küçük Kate, biraz daha gevşe.

Evan: *Hayır, gülebilirsin. Tam da gülünecek bir durum çünkü.*

Kate: *Sana bir sır vereyim mi?*

Evan: *Eğer istersen...*

Kate: *Kendine haksızlık etmemelisin çünkü ben hiç intihar etmedim. Denemedim bile. Her gece ölmeyi dileyen bir kızın buna cesaret edememesi daha komik bence. Korkağın tekiyim.*

Evan: *Yaşamak istiyorsun belki de? Yaşamayı seviyorsun.*

Kate: *HAYIR. KESİNLİKLE HAYIR.*

Biliyorum, Kate. Sadece seni kışkırtıyorum. Ölüm senin adını fısıldıyor ve ben bunu duyabiliyorum.

Evan: *Peki öyleyse seni durduran şey ne? Neden bekledin?*

Kate: *Bilmiyorum... Korkuyorum sadece. Hâlâ annem bir gün düzelecek umuduyla yaşıyorum ama o her gün daha da katlanılmaz bir kadına dönüşüyor. Bugün tartıda kilomun arttığını gördüğü için yemek yememe izin vermedi, inanabiliyor musun? Zayıflayana kadar akşam yemeklerini yasakladı.*

İşin kötü yanı şu ki... Buna üzülemedim ya da sinirlenmedim. Çünkü benim için basit kaçıyor artık. O korkunç biri Evan!

Evan: *Delirmiş olmalı. Senin vücudun, senin kararın... Buna saygı göstermeyi öğrenmeli.*

Kate: *Bunu bir de anneme söylemek ister misin?*

Annesini son gördüğüm günkü yüz ifadesi gözlerimin önünden hiç gitmiyordu. O lanet günün izlerini; kızını elinden aldığımda kederle kaplanmış yaşlı gözlerine baktığımda silebilirdim.

Evan: *Ah... ben almayayım.*

On dakikaya yakın bir süre ikimiz de bir şey yazmadık. Telefonu kenara bırakıp güler yüzlü bir çalışan olarak standı gelen müşterilerle ilgilendim. Hepsi tatlı standına geldiği için pek fazla oyalanmadan siparişlerini verip yolladım.

Arka cebimdeki telefonun titremesiyle irkildim. Hızlıca etrafı kolaçan edip telefonu cebimden çıkardım ve gelen mesajı okudum.

Kate: *Sence ölmek nasıl bir şey, Evan?*

Hemen cevap yazmadım. Kate'in bu fikre iyice çekilmesi gerekiyordu. Biraz daha merak etmesinin işimi kolaylaştıracağını biliyordum.

Evan: *Yaşamak gibi... Ölmeyi denediğim her seferinde hissettiğim tek şey buydu. Özgürce yaşıyormuş gibiydim.*

Kate: *Yaşamak istiyorum, Evan.*

Bingo!

Evan: *Özgürce yaşamak istiyorum, Kate.*

Ne bekliyorsun Kate? Çok yaklaştığını ikimiz de biliyoruz. Son bir adım daha atmalısın.

Neden yazmıyorsun?

Kahretsin, Kate'in sessizliğiyle ben de gerilmiştim. Böyle durumlarda gerginliğim vücuduma yansiyordu hep. Bu yüzden de işemem gerekiyordu. Standı göz kulak olması için Will'i çağırdıktan sonra doğrudan tuvaletlerin olduğu tarafa koşturdum.

Hem kadınlar hem erkekler tuvaletinin önünde uzunca bir sıra vardı. Sıraya girmek yerine kenarda oyalanmak için dudaklarıma bir sigara tutuştururdum ancak cebimdeki çakmağı standta bıraktığım için yakamadım.

Yan yana konteynir hâlinde duran uzun tuvaletlerin oluşturduğu koridorun sonuna doğru yürüdüm. Tuvaletlerin arka tarafında mutlaka sigara içen birileri olurdu. Onlardan çakmak isteyebilirdim.

Kadınlar tuvaletinin arka tarafına geldiğimde beklediğimin aksine iki kişi dışında kimse yoktu ve sigarama çakmak uzatamayacak kadar meşgul oldukları açıktı.

Boyu iki metreye yakın deri ceketli bir adam, beline bacaklarını dolamış kızın sırtını konteynıra yaslamıştı. Duvarla iri bedeni arasında hapsettiği kızı iştahla öpüyor, kalçalarını sertçe avuçluyordu. Adamın pantolonu açıktı ve kalçalarından kayıp düşmesine ramak kalmıştı. Genç kız topuklarıyla çocuğun kalçalarına baskı uygularken adamın pantolonunu düşmekten de alıkoyuyordu.

Nerede olduklarını unutmuş olmalıydılar. Birbirlerini arzulararak öperken çıkan seslere şahit olunca kaşlarımı çatarak izlemeye devam ettim. Neden onları izlediğimi bilmiyordum.

Yerdeki ağzı açık çantayı görünce kıza ait olduğunu anladım. Beni fark edemeyecek kadar birbirleriyle meşgul oldukları için çekinmeden gidip çantayı aldım. Kızın kim olduğunu ve sigara kullandığını biliyordum. Bu yüzden çantasında mutlaka bir çakmak olduğuna emindim.

Yerden alma gereği duymadan çantayı kurcalayıp elime geçirdiğim çakmakla sigaramı ateşledim. Hemen sonra çakmağı çantanın içine attıktan sonra konteynirin kenarına oturarak sigaramı içmeye devam ettim.

Öpüşme ve inleme sesleri yükselip alçalıyordu. Genç kız, dudaklarını adamın dişlerinin arasından kurtardığı her an kendisini düzmesi için yalvarıyordu. Adamın boğuk sesleri ne kadar yükseldiğini alenen ortaya koyuyordu. İkisi de belli ki kafayı bulmuştu.

"Neden bize katılmıyorsun?" *Siktir.*

Sakin kalmaya özen göstererek dudaklarımdaki sigarayı parmaklarımın arasına aldım. Ciğerlerime kadar çektiğim dumanı serbest bıraktığımda başımı çevirip dumanların arasından onlarla göz göze geldim.

Kız, dağılan rujunu başparmağıyla toparlamaya çalışırken arsızca sırıtıyordu. Adamın gözlerindeki ateş ise başka bir fantezi için yanıp tutuştuğunu ifşa ediyordu; ki küçük kaçamaklarına dahil olmamı isteyen de oydu.

“Sadece sigaramı içip kalkacağım.” Sigaramı göstermem gerekiyormuş gibi havaya kaldırdım. “Rahatınıza bakın, lütfen.”

“Hadi ama...” Genç kız aynı teklif için ısrarcı davrandığında gözlerim onunla buluştu. Listemde olduğunu varsayarsak, kurbanlarımdan biriyle düzüşmenin hoş olmayacağını düşünen tarafım ağır basıyordu.

“İşinize bakın.” Ayağa kalkıp tuvaletlerin olduğu tarafa ilerledim.

Onları reddetmem o kadar umurlarında olmadı ki arkamı döner dönmez öpüşme sesleriyle birlikte yere düşen pantolon sesi kulaklarıma ulaştı. Sanki onları reddetmemden haz duymuşlar gibi köşeyi dönmemi beklemeden adam, kızın içine girdi. İnmeler büyüyerek çılgılık olup yankılandığında festivalin gürültüsü kurbanımın zevk çılgınlıklarını bastırdı.

Tuvalet sırasında beklerken telefonumu kontrol ettim. Kate hâlâ bir şey yazmamıştı. Son kozumu kullanmanın vakti gelmişti.

Evan: Baksana... Aslında sana bunları başka bir zamanda, başka bir yerde... Kim bilir biraz şanslı olsaydık başka bir hayatta söylemek isterdim fakat böyle berbat bir gecede söylemem gerekiyor.

Birbirimizi hiç görmedik, tanımadık ya da gerçek hayatta yan yana gelmeye cesaret edemedik ama ben yine de seni tanıdığıma seviniyorum. Bunları neden yazdığımı merak ediyorsundur ama etme. Bugün ölmek için güzel bir gün. Yarın da öyle olacağına eminim ve ben yarın olmadan özgürleşeceğim. Evet, Kate, yanlış duymadın. Bugün son günüm olacak çünkü sıkıldım. Yaşamaktan ve diğer her şeyden... Bu bedenin içinde sıkışıp kalmış hissediyorum. En azından ruhumu özgür bırakmalıyım. Buna bir son verme vakti geldi. Gitmeden sana veda etmek istedim. İyi ki seni tanımışım.

Dilerim, yaşamak için güzel olan başka bir günde yeniden karşılaşırız.

Hoşça kal, Kate.

Tekrar okudum... Tekrar ve tekrar...

Gereken düzeltmeleri yaptım.

İşte olmuştu ve gönderdim.

Kate'in süresi dolmuştu. Daha fazla uzatmak istemiyordum. Ayrıca Ravebelg halkı daha fazla mutlu günler geçirmemeliydi. İlk taşı atma vakti çoktan gelmişti.

Tuvaletin boş kabinlerinden birine girerek hızlıca işimi görüp çıktım. Arka cebimdeki telefona gelecek bir bildirim beklediğim için diken üstündeydim fakat ses yoktu.

Ellerimi yıkayıp oradan ayrıldım. Tuvaletlerin önüne yığılmış kalabalığın arasından geçip standlara doğru yürürken telefonu çıkardım. Mesajları baştan okuyarak yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi kontrol ettim. Her şey gayet düzgün görünüyordu. Peki, öyleyse neden cevap yazmıyordu?

Hırsla telefonu standın üstüne bıraktıktan sonra Will'e teşekkür edip tezgâhın başına geçtim. Öfkeyle önümdeki kurabiyelerden birini ağzıma tıktım. Hiçbir mesajıma geç cevap vermezken şimdi neden sessiz kalıyordu?

Kafam allak bullak olmuştu ve sinirlenmeye başlıyordum. Ne yapmaya çalıştığımı anlamış olabilir miydi?

Az ileride gördüğüm kişiyle duruldum. Festival boyunca ilk kez gelmişti. Hiç gelmeyeceğini düşünmüştüm ama beni yanıltmayı başarmıştı.

Çatılmış kaşlarım gevşerken sinirlerim yatışmaya başladı. Sadece onu izlemeye daldım. Listemdeki son ismi...

Oyuncak makinesindeki kolu yöneterek pembe ayıcığı almak için jetonlarını harcaşıp duruyordu. Başaramadığı her an daha çok sinirleniyordu. Hırslı görünüyordu ve bu yönüyle onu kendime benzetiyordum. Sonuna kadar çabalıyordu ancak oyuncak makinesi tam bir fiyaskoydu. Asla o aptal oyuncağı yakalamana izin vermiyordu.

Bir jeton daha attı makinenin haznesine. Kolu temkinli hareketlerle ayarladıktan sonra kırmızı ışıklı butona sertçe basıp kepçeyi hareket ettirdi.

Evet... Bu kez olacak.

Kepçe doğrudan çizgi film karakteri olan pembe domuzcuk Piglet'i hedef aldı. İkimiz de nefesimizi tutmuş, kepçenin inişini izliyorduk.

Belki de on saniye içinde Piglet, onun olacaktı.

Sekiz... Yedi... Altı...

Kepçe Piglet'e dokundu.

Dört... Üç...

Kepçe kapandı ve Piglet'le birlikte havalanmaya başladı.

İki... Bir... Siktir.

Piglet, üç dişli kepçenin arasından diğer oyuncakların arasına yuvarlandı.

Yumruklarımı sıkığımı çok sonra fark ettim. O da hayal kırıklığıyla omuzlarını düşürmüştü. Jeton satan kulübeyle oyuncak makinesi arasında gözleri mekik dokudu bir süre.

Balonların alt rafındaki hediyeler arasında satın aldığım, kırmızı tüyleri olan bir palyaço maskesi vardı. Palyaçoların çocukları eğlendirmek için seçilmiş en yanlış şey olduğunu kabul etmek neden bu kadar zordu? Gördüğüm en korkunç şey olabilirlerdi.

Maskeyi takarak biraz önceki yerime geri döndüm. Başımdaki şapkayı çıkarmadan maskeyle yüzümü gizlemeyi başardım. Henüz kim olduğumu görmemeliydi.

“Şansını biraz da burada denemeye ne dersin?” Evet, sesim tam da istediğim gibi çıkmıştı. İçten ve sevimli. Harika.

Omzunun üstünden attığı kısa bir bakışla yönünü tamamen bana çevirdi. Ellerimi yasladığım stanttan çekip doğruldum. Maskenin ardından onu izliyordum. Kollarımı göğsümün altında kavuşturduğumda çarpık bir gülüşle dudaklarım kıvrıldı ama o, bunu görmedi.

Hâlâ öfkeli görünüyordu. Muhtemelen hırsını benden çıkarmak için biraz sonra orta parmağını gösterip başka bir standı doğru yol alacaktı. Beklediğim aksine, sırt çantasıyla birlikte standı doğru yürümeye başladığında bocaladım.

Her seferinde beni yanıltmayı başarıyordu.

Daha standı ulaşmadan balonlara atış yapabilmesi için silahı ayarlayıp beklemeye koyuldum. Sırt çantasını doğrudan stanttaki boş kısma bırakıp müşteriler için spreyle boyayla yere çizdiğim dairenin içine girdi ve balonları hedef aldı.

Birinci atış, başarısız.

İkinci atış, başarısız.

Üçüncü atış, başarısız.

Daha fazla öfkeleniyordu, görebiliyordum. Sesini bile çıkarmıyordu. Öfkelendikçe silahın tetiğine daha sert basıyordu.

Yedinci atış, başarısız.

Silahı fırlatmak istiyordu. Alnında biriken terleri görebiliyordum. Kendini daha da işe yaramaz hissediyordu. Kötü bir gün geçirdiği belliydi. Muhtemelen karabulutları dağıtmak için festivale gelmişti ama burada da işler boka sarmıştı ve buna katlanamıyordu.

Dokuzuncu atış, başarısız.

“Siktir.” Küfretmek için fazla nahif görünüyordu ama ağzına yakışıyordu. Tekrarlamasını istedim.

Onuncu atış, başarısız.

“Siktir.”

On atış hakkının tamamını ıskalamıştı. Tekrardan denemek için deliriyordu ama daha fazla sinirlenmek istemiyordu.

Silahla birlikte cebinden çıkardığı jetonları bana uzattığında maskenin altında sessizce güldüm. Yoksa silahı kafama indirebilirdi.

Hışımla çantasını standın üzerinden aldı. Tam arkasını dönüp gitmek üzereyken, “Bir dakika!” diye seslenerek gitmesine engel oldum. Koşarak hediyeler bölümündeki pelüş oyuncaklardan birini alıp stanttan çıktım.

“Bunu al, lütfen.”

Neden böyle bir şey yapıyorsun, der gibi yüzüme bakıyordu.

Omuz silkerek gülümsedim.

“Onca atışa rağmen bir tane bile balon patlatamayarak olağanüstü bir başarı yakaladın. Bu da hediye!” Oyunağı ona doğru uzattım ama kendisiyle alay ettiğim için öfkelenmiş görünüyordu. Kaşlarını çatmasından anladım.

Lütfen tokat atma. Lütfen tokat atma. Lütfen

Elini savurup bir çırpıda uzattığım oyunağı boğazından yakaladı. Tek kelime etmeden arkasını dönüp topuklarını yere vura vura yanımdan uzaklaştı. Arkasından öylece bakarken yüzümdeki maskeyi çıkardım ve gözlerimi kısarak festival ışıklarının onu yutmasını izledim.

Cebimde titreyen telefon sayesinde uzaklara dalan bakışlarımla gerçeğe döndüm. Telefona gelen bildirimini okuduktan sonra gece hiç olmadığı kadar güzelleşti.

Kate: *Hayır, Evan. Bana veda etmene dayanamam. Saçma gelebilir ancak hayatımda sahip olduğum tek kişi sensin. Evet, kim olduğunu bilmiyorum, seni de hiç görmedim ama değerlisin. Lütfen... Seninle gelmeme izin ver.*

İşte bu!

Evan'ı elinden alacağımdan korktun, Kate. Kafesin içindesin artık. Benimsin, benimlesin ve yanıyorsun. Sen beni görmedin ama ben seni biliyorum. Nasıl görüldüğünü, neleri sevdiğini... Her şeyini.

Annen dağınık saçtan nefret eder diye kestığın kısacık saçlarını bir an olsun açmıyorsun. Kâkül seviyorsun ama annen Katelyn bundan da nefret ediyor. Bu yüzden de bazen kendini iyi hissedebilmek için sakladığın kâkülü olan bir perüğün var. Başucundaki şifonyerin arkasında, küçük bir sandıkta saklıyorsun onu. Renkli elbiseler seviyorsun ama annen hoşlanmıyor diye koyu renklerle dolu elbise dolabından nefret ediyorsun.

Sen romanları seviyorsun ama annen şiirleri seviyor. Sevdiğin romanları gizlice okuyorsun ancak hiçbirini rafına koyamadığın için deliriyorsun.

Zavallı Kate... Seni kurtaracağım.

Bir elimde palyaço maskesi diğer elimde telefon... Kate cevap vermem için peşi sıra mesajlar atarak yalvarmaya devam ediyordu. Bir süre daha cevapsız bırakarak iyice yalnız ve çaresiz hissettirecektim.

Palyaço maskesine bakarken cansız, ürkütücü gülüşü yüzüme yansıdı. Dudaklarım kıvrıldıkça gülüşüm genişledi. Bu gece listemdeki iki kişiyi kafese almıştım ve bundan haberleri yoktu.

Bir saat sonra Kate için hazırladığım son mesajı gönderdim.

Evan: *Peki öyleyse... Yarın gece Ravebelg Lisesi'nin çatısında buluşalım.*

Seninle tanışmak için can atıyorum, Kate, tatlı uykular.

Ravebelg Kasabası bir kâbusun içine uyanacaktı. Yakında... Çok yakında.

Bazı ölümler yaşanmalı...

Bazen hayat sonlanmalı...

Ne derler bilirsiniz. Bazı sonlar, yeni bir başlangıca gebedir. Ne malum asıl başlangıcın ölümden sonra olmadığı?

Kate için son yirmi yedi dakika...

Akrep ve yelkovan gece yarısına doğru tırmanmaya devam ediyordu, az kalmıştı.

Kate ile en son öğle saatlerinde mesajlaşmıştık. O saatten beri ne yaptığını bilmiyordum. Nerede olduğunu ya da ne yapacağını... İçimden bir ses her şeyin yolunda gideceğini söylüyordu. Bu geceyle birlikte her şey değişecekti.

Kapüşonumu başıma geçirdikten sonra okulun arka bahçesindeki çitlerden önce sırt çantamı diğer tarafa attım. Hemen ardından çitleri tırmanıp okul bahçesine atladım.

Gecenin karanlığı Ravebelg Kasabası'nın üzerine örtülmüştü. Neredeyse tüm kasaba halkı festivalde eğlendiğinden okulun bulunduğu bu yakada pek kimse olmazdı. Bugün stantta kendisini yalnız bıraktığım için Emily benden nefret etmesin diye sağlam bir yalan uydurmuşum.

Yangın merdivenini tırmanırken binanın yüksekliği gözümü korkutmuştu ama korkması gereken ben değildim.

Okulun çatısına çıktığımda soluklanmak için dizlerimden tutup eğildim. Çok geçmeden arkamdan gelen tıkırtıyla sessizlik dağıldı.

“Geldin...”

Kate'in sesiyle irkildiğimde küçük dilimi yutmak üzereydim. Anlaştığımız saatten neredeyse yarım saat önce buraya geldiğine göre işimi epey kolaylaştıracak olmalıydı.

Başımı kaldırıp gözyaşlarıyla ıslanmış yanaklarına ve gözlerine baktım. Göz altları acınası hâldeydi. Neşeli görünmeye çalışmasına rağmen bakışları bir ölününkinden farksızdı. Saçları ve kıyafetleri annesine başkaldırır gibi ilk kez böyle düzensiz ve dağınıktı.

“Sana sarılabilir miyim?”

Ah, lanet olsun.

Belli belirsiz başımı sallayarak onayladım.

Kate kollarını açıp üzerime doğru koşarken yıllardır kavuşmayı bekleyen iki insan gibi hissettim. Aramızda bir adım kaldığında mesafeyi kapatan ben oldum. Kate kollarını sıkıca bedenime sardığında belinden kavrayıp onu kendime çektim. Tumblr’da tanıdığı Evan’ın güvенеbileceği tek kişi olduğunu hissetmeliydi.

İşe yaradığını bilsem de bu kadarını beklemiyordum. Kate’in, Evan’a olan bağlılığı beni bile şaşırtmıştı. Bu kadar kısa sürede hiç bilmediği bir yabancıya bağlanacak kadar umutsuz ve çaresizdi.

Kapüşonumu indirmek zorunda kalmadığıma seviniyordum. Yüzümü ne kadar az görürse o kadar iyi olurdu. İç çekerek geriye doğru bir adım attım. Bu hareketim onu incitti ama böyle olmasını istemediğim için çabucak uzanıp elini tuttum.

“İlk buluşmamız tam da hayal ettiğim gibi...” Gülümsedim.

Kate gülümsediğinde gamzeleri olduğunu ilk kez gördüm. Onun yaşadığı bir kız için sevimli görünmesi gereken bu ifadesi bana mezarlığı andırmıştı. Tüm hayallerini gömdüğü iki çukuru yanaklarında taşıyordu. *Ah, tatlı Kate... Sana gülmenin ne kadar yakıştığını bilebilseydin keşke.*

“Daha iyisini hayal edemezdim,” dedi buruk bir tebessümle.

Gülümsemesine eşlik ederken tuttuğum elini bırakmadan çatıda ilerledik. Sırt çantamın diğer kulpunu da omzuma taktıktan sonra yangın merdiveninin demirinden tutunarak çatının kenarına çıktım.

Kate çocuksu bir heyecanla elimi tutup destek alarak yanıma çıktığında birlikte ayaklarımızı sarkıtarak oturduk. Ravebelg Kasabası’nın huzurlu gece manzarasını seyre daldık.

“Şimdi ne olacak?” Kate’in sorusuyla birlikte bakışlarım bir süre daha gökyüzünde asılı kaldı.

Ceketimin kolunu yukarı sıyrarak saatimi açığa çıkardım. Gece yarısına birkaç dakika kalmıştı. Gözlerimiz buluştuğunda istemsizce gülümsedik.

“Ağlanacak hâlimize gülüyoruz,” derken sesi dalgalandı.

“Öyle,” diyerek iç çektim. “Neyse ki bugün son... Annelerimiz odalarımıza dalıp yokluğumuzu fark ettiklerinde her şey için geç olacak.” Son kelimeleri dile getirirken bakışlarım yeniden Kate’i buldu. Korkuyla yutkunduğunu gizlemeye çalışmak için gülümsedi ama gözlerinden belliydi.

“Biz ölünce onları cezalandırmış olacağız.”

Kate soru sormamıştı ama görüşünü desteklemek için hiç tereddüt etmeden başımla onayladım.

“Nasıl ki bir çocuğu cezalandırmak için oyuncasını elinden alıyorsak annelerimizin oyuncakları da biz olduğumuz için ellerinden alınmalıdır. Ancak o zaman ne yaptıklarını anlayabilirler.”

Sakin kararından vazgeçme Kate. Yaşamak için kendini ikna etmeye çalış. Biliyorum onları cezalandırmanın birçok farklı yöntemi var ama yaşam benim işime yaramaz. Ölmelisin.

“Hiç umut yok, öyle değil mi?”

Ah... Kendini çaresizliğe sürüklemeye devam ediyorsun. Harikasın.

“Hem de hiç,” diye fısıldadım. “Hiçbir zaman yaptıklarının neye sebep olduğunu anlamayacaklar. Her gün daha fazlasını isteyecekler. Sahip olmadığımız bir hayatı, gerçek olmadığımız kişiliklere bürünerek yaşamamız için dayatacaklar.”

“Ve bir gün kaybolacağız.”

“Benliğini yitirmiş iki zavallı olarak ölmeyi bekleyeceğiz,” diye ekledim. “Bu acınası! Bir gün öleceksem, en azından bunun zamanına ben karar verebilmeliyim. Kahrolası hayatım üzerinde bir kez olsun söz hakkına sahip olmak istiyorum.”

Sessiz kaldı. Daha fazla cesaretlenmesini beklerken festival ışıklarının yükseldiği tarafa bakışları kilitlendi. Onunla birlikte festivalin olduğu bölgeyi izleyerek oyalandım.

“Ne zaman yapıyoruz?” diye sorduğunda sesi son derece net ve cesur çıktı.

Cevap vermek yerine dikkatlice yangın merdiveninin sert demirinden tutunup ayağa kalktım. Kenarda bıraktığım sırt çantamı ayağımla ittim. Çantamın içinde Kate için harika bir sürprizim vardı ama o bunu asla göremeyecekti.

Kate'den tarafa döndüm ve elimi uzatarak sorusunun cevabını vermiş oldum.

Sıkıca tuttuğu elimden destek alarak kalkıp yanımda durdu. Birbirimize bakıp son kez gülümsedik. İçtenlikle parlayan gülüşümüzle son vedamızı ederken kalbim ağzımda atmaya başladı. Elim bırakmamış, aksine daha sıkı tutmuştu.

“Sikeyim...” diye fısıldadı. “Benden gençliğimi çalan, hayatıma el koyan, böylesine yalnız hissetmemi sağlayan herkesi sikeyim!”

“İşte benim kızım,” diyerek Kate’in veda konuşmasını destekledim.

“Gerçekleşemeyen tüm hayallerime...” Önüne döndü ve aşağı baktı. Gözlerinden akan yaşlar çoktan intihar etmişti. Sıra Kate’indi.

“Yaşayamadıklarımıza...” dedikten sonra biraz daha uca gelerek vaktin geldiğini sessizce anlattım.

Son bir bakış atıktan sonra ilk adımını uçuşuma doğru uzattı. Gece, kasabanın üzerine çöreklediğinden aşağısı görünmüyordu. Zifiri karanlıktı.

Kahretsin, parmakları âdeta kenetlenmişti. Elimi böyle sıkıca tutması planlarımda yoktu. Evan’a bu kadar bağlanmış olduğunu, tutunduğu tek dalı da beraberinde götürme arzusunun bu kadar yoğun olduğunu hesap edememiştim.

Bir elim Kate’in parmakları arasında duruyor, diğeri ise yangın merdiveninin demirini sıkıca kavıyordu. Avucumun içindeki acı katlanılmaz bir boyuta ulaşmıştı.

İlk cinayetim sakın olsun istediğim için aylarca Kate’le uğraşmıştım. Psikolojik bir saldırıyla onu intihara ikna etmeyi başarmıştım. Birlikte intihar edeceğimize inandırıp öylece atlamasını izleyecektim fakat Kate elimi böyle sıkıya devam ederse gerçekten de birlikte atlamak zorunda kalacaktık.

“Kate...” Bir ayağı boşlukta oyalanan Kate omzunun üstünden bana baktı. “Sana göstermek istediğim son bir şey var. Çantamda...”

Heyecanla gözleri parıldarken izin verir gibi elimi bıraktı. Sağ tarafına dönüp gözlerimi yumdum ve kurtulmanın verdiği rahatlıkla iç çektim. Şimdi onun aptal kuçını tekmeleyebilirdim.

İçimden ona kadar sayıp hışımla Kate’e dönmeme omzundan tutup, “Hoşça kal Kate...” diyerek onu itmeme bir oldu. Ne olduğunu anlayamayıp beklenmedik hareketimle sendeleyerek Kate, dengede duramayarak bocaladı ve çatının kenarından aşağı düştü.

Havada asılı kalan çığlığı ile birlikte bedeninin zemine çarpma sesi kulaklarımda yankılandı.

Tutduğum yangın merdiveni avucumun içinde eriyordu sanki. İki elimle sıkıca tutarken daha fazla eğildim.

Aşağıdaki cesede uzun uzun baktım. Kan, cansız bedenini yavaşça çevreliyordu. Gözleri hâlâ bana dönükmüş gibi hissediyordum. Kanım donmuştu ama kalbim çok sakın çarpıyordu.

“Seni ben öldürdüm, sevgilim,” diye mırıldandığımda kelimeler soluğuma tutundu. “Ve bunu kimse bilmeyecek.”

Kate’in ölümüne şahitlik ederken hiçbir şey hissetmedim. Bitip gitmişti. İlk kurbanımdan kurtulmuştum.

İnsanın şahit olduğu her şeyden sorumlu olduğu söylenir. Sizler de benim hikâyemin tamamına şahit olmak üzeresiniz. Eğer neler olduğunu öğrenmek istiyorsanız sırrıma ortak olacaksınız. Bu da sizi suç ortağım yapacak. İstedığınız şeyin bu olduğunu sanmıyorum.

Gidin buradan, sadece gidin. Bundan sonra yalnızca sırrım değil... Hiçbiriniz güvende olmayacaksınız.

Hiçbiriniz.

YARIM KALMIŞ VEDALAR

Her insan göğüs kafesinde bir oyuncakla doğar. Büyüdükçe oyuncakını başkalarıyla paylaşır. Acımadan kırarlar ve sonra çekip giderler çünkü onlara sunacağın başka bir oyuncak kalmamıştır.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

"Katilsin."

"Onu sen öldürdün!"

Ciğerlerimi sızlatan nefesim genzimi yakarken sığrayarak uyandım. Kan ter içinde kalmıştım. Yaptığım ilk şey yüzüme yapışan saçları geriye çekmek oldu. Annemin bana işkence ettiği kâbuslar yüzünden geceleri uyuyamaz olmuştum. Yorgunluktan gün ortalarında sızıyordum artık. Bir an bile gözlerim dalsa aynı işkenceye maruz kalıyordum.

Eskiden uyumayı pek sevmezdim. Zamanımı uyumakla harcıyıp hayatı kaçırdığımı düşünürdüm. O geceden beri uyanık kalmaktan nefret ediyordum. Uyurken kâbusların, uyandığımda ise o gece yaşananların üzerime çullanmasına engel olamıyordum.

Zamanla unutursun, diye avutmuşlardı. Oysa zaman yalnızca uyuşturmuş ancak hiçbir şeyi unutturmaya yetmemişti. Avutanlar gitmiş, ölenler saygıyla anılmış ve geriye, onların yükünü taşımak zorunda kalan varlığıma lanet eden annemle ben kalmıştık.

İnsanı büyüten zaman değil, yaşanmışlıklardı. Öyle anlar gelirdi ki yaşarken ölmeyi öğretirdi insana. Çocuk hâlinle büyümeyi, uğruna adayacak hiçbir şeyin kalmadığında bile yola devam etmeyi, tutunacak dalın olmadığında yeni bir dal bulmak yerine yaralarını sarıp hayata dönmeyi öğreirdin.

Ben sadece yaşarken ölmeyi öğrendim. Ruhu tükenmiş, duyguları körelmiş bir bedende; sarmayı beceremediğim yaralarımınla devam etmeyi öğrendim.

Yataktan doğrulup çıplak ayaklarımı parkeyle buluşturdum. Ağustos ayının ortalarında olmamıza rağmen son bir haftadır gündüzleri kavurucu bir sıcak, geceleri hoyrat bir serinlik kasabayı etkisi altına almıştı. Ravebelg Kasabası'nda yeni olduğum için havasına henüz alışmamıştım.

Buraya taşınalı neredeyse bir ay olmuştu. Aslında Ravebelg benim evimdi. Doğup büyüdüğüm, hayatımın büyük bir kısmını yaşadığım yerdi. Daha on iki yaşındayken o gecedan sonra kalbimi Ravebelg Kasabası'na gömüp buradan öylece ayrılmıştım.

Ailemle birlikte şehir hayatına atılıp ölümün üzerimize düşen gölgesinden kurtulmak istemiştik fakat dönüp dolaşıp yine kendimizi başladığımız noktada bulduk. Tek bir farkla... On iki yıl önce göğsümde açılan yara iyileşebilir hâldeydi. Şimdi ise iyileşmesi imkânsız, sonsuza kadar kanayacak olan bir yara taşıyordum.

Hiçbir yere ait değildim ve hiç kimsenin hayatında değildim. Boşlukta ve yapayalnız... Varlığım kimsenin umurunda değil demeyi çok isterdim ancak daha kötüsüydü. Aldığım her nefeste aileme rahatsızlık verdiğimi, yük olduğumu ve nefret edildiğimi biliyordum.

Ben Noa. İsmim ışık anlamına gelse de bunun pek bir önemi yoktu; çünkü annem bana kısaca *katil* derdi... ya da çok içtiği zamanlarda "*keşke sen ölseydin*" demeyi tercih ederdi. Babam hitap etmeye tenezzül dahi etmezdi. Anlayacağınız bu evde sadece küçük kız kardeşim Mia için abla ya da Noa olabiliyordum ama genelde bir hiçtim.

Odamın penceresinden baktığımda karşılaşmayı umduğum manzaranın aksine, bir türlü alışamadığım orman manzarası tokat gibi yüzüme çarptı. Sadece bir anlık boşluğuma geldiği için eski evimdeki odamın manzarasına uyandığımı sanmıştım.

Tül perdeyi araladığımda gözlerime saldıran güneşi umursamadan kollarımı iki yana açarak gerindim.

İçeriden gelen sesler kulağıma çalındığında gergince oflayarak perdemi tekrar kapattım. Bugün haftanın ilk günüydü. Ravebelg Kasabası'na taşındığımızdan beri taşınma telaşının bittiği ve her şeyin yolunda olduğu ilk haftaydı.

Herkesten daha önce uyanıp kahvaltıyı hazırlamadığım için muhtemelen annem bugün benden her zamankinden daha fazla nefret ediyordu. Mutfak alt katta olmasına rağmen tabak ve çatalları masaya çarparak öfkelerini yeterince belli ediyordu.

Hızlıca saçlarımı topladığım gibi odadan çıkıp koşarak merdivenleri indim. Mutfaktaki anneme yakalanmamak için holü parmaklarımın ucunda geçtim. Salona girdiğimde Mia neşeyle şakıdı.

“Noa!” Mia neşesiyle tüm evi ayağa kaldırmadan çabucak yanına ulaştım.

Taşınmanın yorgunluğuyla uyuyup kalmıştım. Bugün göze batmasam iyi olurdu.

Yemek masasında, her zamanki yerinde oturan Mia'nın sandalyesinin arkasından geçerken burnuna dokundum. Burnunu kırıştırarak keyifle güldüğünde eğilip yanağından kocaman öptüm ve yerime oturdum.

Henüz ortaokula gidiyordu. Bu eve, anneme ve varlığıyla yokluğu bir olan babama tahammül etmemin tek sebebi oydu. Onu bırakamazdım. Ablam çekip gitmiş olsa da ben yapamazdım. Mia'yı annem gibi bir kadının büyütmesine izin veremezdim.

Ablamla Mia anneme benzerdi. Açık kumral saçları ve bembeyaz tenleriyle tam annemin kızlarıydı. Bense babama benziyordum. Özellikle siyah saçlarım ve koyu kahverengi gözlerim babamın kopyası gibiydi.

Mia'nın neredeyse sarıya çalan bukleleriyle oynamayı çok severdim. Ablamın çocukluk fotoğraflarına baktıkça Mia'yı görür gibi oluyordum. Umarım büyüdüğünde de ablam Joanne gibi dünyalar güzeli olurdu.

Önce babam, elinde katlanmış şekilde tuttuğu gazeteyle birlikte salona girdi. Ardından mutfakta kalan son tabaklarla birlikte annem topuklarını yere vura vura masaya ulaştı.

Mia'dan gözlerimi ayırmadım. Bana türlü şaklapanlıklar yapıp küçücük yaşına rağmen masada hissettiği gerginliği yatıştırmaya çalışıyordu; ancak o her kıkırdadığında annem dönüp bana kızacak diye ödüm kopuyordu.

“Mia'yı bu hafta sanat kursuna yazdıracağım,” diyerek hem yemek masasındaki ölümcül sessizliği dağıtmak hem de haber vermek istedim. “Ben de bir veteriner kliniğinde işe başlayacağım.”

Babamın işi dolayısıyla durumumuz kasabadaki çoğu aileye kıyasla iyi sayılırdı. Yine de onlara yük olmamak için bu zamana kadar çalışıp bir şekilde kendi ayaklarımın üzerinde durmayı başarmıştım. Bu yüzden mezun olduğum bölümü devam ettirmek için de buraya gelir gelmez veteriner kliniğine başvurmuştum.

Dakikalarca sessizliği dağıtmak için ortaya attığım cümleleri umursayan olmadı. Göz ucuyla babama baktığımda beni duymazlıktan gelerek kahvaltısına devam ettiğini gördüm.

Her zaman olduğu gibi...

Sonra anneme baktım. Hiçbir zaman ona layık olmadığımı haykıran, bir anneyle kızının arasına giremeyecek kadar uzun mesafeli bakışlarıyla çenemi kapamamı söyler gibi gözlerini üzerime dikmişti.

Her zaman olduğu gibi...

Yutkunarak önüme döndüm.

Tabağımdaki yeşillikleri ve göstermelik olsun diye aldığım birkaç dilim yumurtayı çatalımla oradan oraya iterken Mia'yla yeniden göz göze geldim. Çikolata parçacıklı mısır gevreğini yerken öyle mutlu görünüyordu ki küçük bir çocuk olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalıştım.

Çocukken, büyüdüğümde hep daha özgür bir insan olacağımı ve ailemizin çok mutlu olacağını sanırdım. Büyüdükçe bunun hayal edemeyeceğim kadar uzak bir ihtimal olduğunu anlamaya başlamıştım.

İnsan gücünün yetemeyeceği iki şey vardı hayatta: Doğduğun evi ve âşık olacağın kişiyi seçmemek...

Ben de evimi ve ailemi seçememiştim. Yirmi dört yaşında bir yetişkin olmama rağmen bu cehennemden kurtulamıyordum. Beni bu eve bağladığı için bazı günler, canımdan çok sevdiğim kız kardeşim hakkında *keşke olmasaydı*, diye düşünmeden edemiyordum. Eğer o olmasaydı benim için her şey daha basit olurdu.

Bu evde bir an bile durmazdım. Ailemden çok uzaklara gider, kendi hayatımı kurmaya çabalırdım. Tıpkı Joanne'in yaptığı gibi...

Düşüncelerin boğucu etkisinden kurtulmak için Mia'nın afacanlıklarına kaçamak tepkiler vererek kahvaltıma devam ettim.

Ravebelg Kasabası'na babam istediği için taşınmıştık ve bu fikirden her ne kadar nefret etmiş olsam da nihayetinde buradaydık. Her köşesinde geçmişin izleri olan bu kasabada öyle veya böyle yeni bir başlangıç yapmalıydım. Veteriner kliniği güzel bir adım olacaktı.

"Birazdan Sara'nın yanına gideceğim. Sanırım yarın akşam da onlarda kalacağım."

Sessizliğe bakılacak olursa hâlâ söylediklerimle ilgilenmiyorlardı. Bu iyi bir şeydi. Tepki vermediklerinde izin veriyorlarmış gibi davranıp öylece devam ediyordum. Amacım onlardan izin almak değildi. Tek derdim tatsızlık çıkmasını diye haber vermektir.

“Gidemezsin,” dedi annem. Sara kuzenim olmasına rağmen izin vermemişti.

Başımı kaldırdığımda annemle göz göze geldik. Bir anlık babam da bir şey söyleyecek gibi olsa da çatalının ucunda bekleyen peyniri ağzına atıp önüne döndü.

Net bir şekilde dile getirdiği kararına karşı çıkmak istesem de bir faydası olmayacağını biliyordum. İzin vermemesi için bir sebebi yoktu çünkü. Mia yüzünden bu evi terk edemeyeceğimi gayet iyi bildiğinden bana engel oluyordu. Üstelik bunu yapabiliyor olması hoşuna gidiyordu.

Annemle dakikalarca süren bakışmamız benim tarafımdan sonlandırıldığında elimdeki çatalı hınçla tabağın kenarına bıraktım. Öfkeyle geriye ittiğim sandalyeden kalkarken, “Kime, neyi soruyorsam...” diye söylenerek merdivenlere yöneldim.

“Noa!” diye bağırdı arkamdan. “Buraya gel! Bize arkayı dönemezsin.”

Umursamadım. O geceden beri her gün bir kuklaymış gibi davrandıkları kızlarına başka ne yapabilirlerdi ki?

Evden mi atacaklardı?

Keşke.

Odama girdiğimde kapımı çarpmak istesem de yapmadım.

Yemek masasından kalkmakla ve onlara arkamı dönmekle yeterince haddimi aşmıştım. Sırf bu yüzden bile başımı ağrıtacaklarını bildiğimden daha fazla ileri gitmeyi göze alamamıştım. Mia için... Yapamadığım her şey onun içindi. Küçük kardeşime adadığım hayatımın hesabını kime soracak, bedelini kime ödetecektim?

Hiç kimseye. Öylesine yaşıyordum işte.

Sakince kapımı kapattıktan sonra umutsuzca düşürdüğüm omuzlarıma eşlik eden ağır adımlarla ilerledim. Yatağımın üzerinde duran, geçtiğimiz ay katıldığım festivaldeki stantların birinden aldığım aptal oyuncak bebeği sinirle odanın köşesine fırlattım.

Hışımla pencerenin önüne geçip titreyen ellerimi kenara yaslayarak sakinleşmeye çalıştım.

Her şeye öfkeliydim. Aileme, kendime, hayatıma... Özellikle de bir yetişkin olarak, hayatımı doğduğum evdeki insanların avuçlarına bıraktığım için ağlamak istiyordum.

On yılı aşkın süredir annemin hayatımı daha çekilmez hâle getirebilmek için çabalamasından ayrıca nefret ediyordum.

Çocukluğumu geçirdiğim odamın içinde bakışlarım dolaşırken içimi derin bir hüznün kapladı. O an nefes alamadığımı fark ettim. Joanne ile birlikte kaldığımız bu oda belki de mezarım olacaktı. Hayatımın geri kalanı burada, acınası bir çaresizlik içinde geçecekti.

Derin bir nefes alarak penceremin baktığı orman manzarasını izlemeye koyuldum. Veteriner kliniğinde çalışmaya başlamak için can atıyordum. Bu evde ne kadar az zaman geçirirsem benim için o kadar iyi olacaktı ve yemin ederim, bir gün bu evden kurtulacaktım. Her şeye rağmen... Bugün değil ancak bir gün.

Günümün kalanını evde geçirmek istemediğime karar vererek doğrudan giysi dolabıma yöneldim.

Koşu şortu ve beyaz, kısa bir üst giydikten sonra üzerine siyah kapüşonlu ceketimi geçirdim. Biraz terleyip stres atsam iyi olacaktı. Beyaz spor ayakkabılarımın iplerini bağlayarak hazırlığımı tamamladım.

Kulaklığımıyla birlikte telefonumu da alıp odadan çıktım. Hızlıca merdivenlerden inerken annem salonun girişinde, kollarını göğsünün altında birleştirmiş bir şekilde beni bekliyordu.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu ifadesiz bir şekilde.

“Yürüyüşe.” Memnuniyetsizliği yüzünden okunuyordu. “Başka bir diyeceğin yoksa eğer...”

“Gidebilirsin,” diyerek sözümü kesti. Tam arkamı dönüp gidecekken, “Geç kalma. Akşam yemeğine yetiş ve bugünkü saçmalık yüzünden bizden özür dile,” dedi.

Arkamı dönmeden gözlerimi kapattım ve sakinleşebilmek için birkaç derin nefes alıp verdim.

Beklediği cevabı alamadığı için, “Anlaşıldı mı?” diye üsteledi.

Başımı sallamakla yetindim. Bugünün daha da boktan bir hâl almasını istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istediğimden, uysal davranarak ikimiz için de doğru olanı yaptım.

Kapıdan çıkmak üzereyken annemin sesiyle bir kez daha olduğum yerde durdum.

“Ayrıca yürümeyle kendini oyalamaktan vazgeç, koş. Son zamanlarda iyice kilo aldın, vücudun çirkinleşiyor. Kurtul şu pespaye hâlinden.” Omzumun üstünden arkaya baktığımda kaşlarını çattı. “Eski hayatını unut, burada babanı ve beni herkes tanıyor. Bizi utandırma.”

Yapmaya çalıştığı şeyi bildiğim hâlde acı dolu bir gülüşle dudaklarım kıvrıldı. Tek derdi canımı sıkmaktı. Sürekli ev işlerine koşturmaktan son bir haftada iki kilo vermiştim ki hayatım boyunca hiç kilo sorunum olmamıştı.

Küçükken annemin kontrol manyağı olduğunu düşünürdüm fakat zamanla çok daha kötü olduğunu anladım. Baş edemeyeceğim ya da düzeltemeyeceğim kadar sorunlu biriydi.

Vakit kaybetmeden evden çıktım. Verandanın merdivenlerini indikten sonra orman yoluna doğru ilerledim.

Hava sandığımdan da güzeldi. Güneşin kavurucu sıcaklığıyla yavaş yavaş gevşediğimi hissedebiliyordum. Ravebelg Kasabası'nda çocukluğumdan beri en sevdiğim yer bu ormandı. Özellikle yolun sonundaki gölde vakit geçirmekten çok hoşlanıyordum.

Geldiğimden beri Sara dışında kimseyle görüşmemiştim. Yıllar önce neredeyse tüm arkadaşlarımı burada bırakıp gitmiştim. Çoğu, üniversite için farklı yerlere gitmişti. Kimisi mezun olduktan sonra evlerine dönmüş, birkaçı ise kendilerine başka yerlerde yeni hayatlar kurmuştu.

Çocukluğumu çok özliyordum. Eski günlerimi, arkadaşlarımı, tek derdimin oyunlar ve oyuncaklar olduğu günleri...

Toprak yolda adımlarımı yere vurdukça bedenim sarsılıyor, uyandığımdan beri yakama yapışan duygularım yüreğimden taşıp toprağa karışıyordu. Kulağımdaki şarkının yüksek ritmi de bunu destekliyordu. Koşmak her zaman iyi geliyordu, hafiflediğimi hissediyordum.

Çalan şarkı bittiğinde dinlenmeye ihtiyaç duyarak yolun kenarına çekildim. Hareketli bir şarkı beklerken daha sakin bir tanesi çalmaya başladığında kendime uygun bir parça ararken aynı zamanda dinleniyordum.

Yeni şarkıyla birlikte kulaklığın sesini daha da yükselterek koşmaya devam ettim.

Orman yolunun sonlarına geldiğimde insan sayısı da azalmıştı. Tek tük gördüğüm insanlar da dönüş yoluna doğru ilerlerken ben tam tersi istikamette hızımı kesmeden koştum.

“Siktir.”

Yolun karşısındaki ağacın altına kendini atmış genç bir adam vardı. Koşmaya devam etmekle, adamın yanına gitmek arasındaki savaşı kaybetmeme sebep olan kan, beni yabancıya doğru çekti.

Koşar adımlarla yoldan çıkıp çimenlik alana girdim. “Merhaba,” derken koşmayı bırakıp soluk soluğa yürüdüm. “İyi misiniz?”

Adamın dizlerinden akan kan bileklerinin üstüne kadar çektiği beyaz çoraplarına bulaşmıştı. Sol dizindeki yara çok daha ciddi görünüyordu, beyaz spor ayakkabılarına da kan bulaşmıştı.

Avuç içlerinden sızan kandan bakışlarını çektiğinde onunla birlikte başımı kaldırdım. Feci şekilde düşmüş olmalıydı. Canı acıdığı için yüzünü buruştursa da gözlerinde şaşkınlık vardı.

“İyi... İyi misiniz?” Sorumu yinelerken kekeleyişim için yumruğumu sıktım. Ne renk olduğunu anlayamadığım gözleri yüzünden afallamıştım.

Avucundan bileğine doğru sızan kan her ne kadar aksini söylese de genç adam iyi olduğunu belirtmek için başını salladı.

İkimizin de bakışları inatla birbirinden ayrılmıyordu. Çenemi dikleştirerek iyice gözlerine odaklandım. Puslu bir maviydi ama durduğum mesafeden baktığımda etrafımızdaki ağaçların yansımasıyla turkuaz gibi görünüyordu.

“Eğer yardım etmemi isterseniz...” Huysuzca başını iki yana sallayarak teklifimi reddedince bir adım geriye çekildim. Yaşı en fazla yirmilerinin ortalarında olduğunu düşündüren genç ve yakışıklı yüzüne rağmen tavrı, huysuz bir ihtiyarinki kadar sinir bozucuydu.

“Siz bilirsiniz.” Arkamı dönüp yürümeye başladım. Evde baş belası anemle uğraşmak yetmiyormuş gibi dışarıda da bir yabancıнын kahrını çekecek değildim.

“Bekle!” Ne saygısızlık ama.

Kulaklığımın diğer tekini takmak üzereyken arkamdan seslendiğini duyduğumda emir vermesine sinir olmama rağmen durdum. Kulaklığı takmaktan vazgeçip elimi indirdim ama arkamı dönmedim. Ne söylemek istiyorsa söylesin diye sessizce bekledim.

Aramızdaki sessizlik varlığını korurken ayağa kalktığını duydum. Meraklı bir şekilde önüme döndüm. Ne derler bilirsiniz... Asla bir yabancıya arkanızı dönmeyin.

Siyah şortundaki ve vücudunu saran tişörtündeki tozu çırparken aramızdaki mesafeyi kapattı.

Otururken fark edemeyeceğim kadar uzun boyuyla karşıma dikildiğinde, kendimi keskin yüz hatlarını incelerken buldum. Saçlarına kül yağmış gibi kumral saçları daha koyu ve dağınıktı fakat bu görüntüsü garip bir şekilde ona çekicilik katmıştı.

Konuşmadığı her an gerginliğim daha fazla artıyordu ve kendime oyalanacak bir şeyler arıyordum. Eğer susmaya devam ederse gözlerim kapalı onun portresini çizebilecek hâle gelebilirdim.

Güneş doğrudan onun yüzüne çarptığından bana gözlerini kısarak bakıyordu. Uzun kirpikleri gözlerine gölge düşürüyor, puslu gözleri neredeyse siyah görünüyordu.

Saçlarından daha koyu renkte olan sakallarını gergince kaşıyarak konuştu.

“Kabalık ettim,” dediğinde yüzü dalgalandı fakat hiç de pişman olmuş gibi görünmüyordu. “Kusura bakma.”

“Önemli değil,” diyerek umursamaz görünmeye çalıştım. “Sizi o hâlde görünce merak edip sormak istemiştım. İyiyse benim için sorun yok.” Yüzünde yer eden zorlama gülüşünün aynısı olan yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“İyiyim,” diyerek daha büyük bir gülümsemeyle başını yana yatırdı. O da bana dikkat kesilmişti.

“Pekâlâ...” İnsanlarla iletişim konusunda iyi olduğum söylenemezdi ve bu adam beni daha da germişti. Kasabada yeni olduğum için mi onu daha önce görmemiştım, yoksa yeni olan o olduğu için mi ilk kez görüyordum?

“Pekâlâ.” Hadi ama! En azından benim beceremediğimi o halledebilirdi.

“Eğer yardıma ihtiyacınız yoksa...” Konuşmayı beceremeyen iki insan olarak dışarıdan komik ve acınası görüldüğümüze emindim. “İyi günler.”

“İyi günler,” dediğinde avucundan çimenlerin üstüne damlayan kan ikimizin de dikkatini dağıttı. “Ve tekrardan teşekkürler,” diye ekledi.

Son kez dizlerindeki yaralara ve tozlu üstüne kısa bir bakış attım. Alnında biriken teri elinin tersiyle sildiğinde kavurucu sıcaklığın beni de yaktığını hissettim. En az onun kadar terlemiştim.

Dakikalardır avucumda oynayıp durduğum kulaklığı kulağıma takarak genç adamdan uzaklaşıp göle kadar seri adımlarla yürüdüm. Göl kenarında soluklanmak için kendimi çimenlere attım.

Sırtımı bir ağacın gövdesine yasladım ve gölgesinde soluklanırken zamanın ne kadar hızlı geçtiğinden habersiz gölü incelemeye dalıp kendimi dünyadan soyutladım. Gözlerim, gölün üzerinde terk edilmiş ve zamanla epey yıpranmış kayığa daldı. Kendimi o kayık gibi hissederken derin bir şekilde iç çektim.

İskeleyle sımsıkı bir halatla bağlanmıştı. Ne bir sahibi vardı ne de suda özgürce hareket etmesine izin veriliyordu. Terk edilmiş, sahipsiz ama hiçbir yere gidemeyen bir tahta parçasıyla aynı kaderi yaşıyordum.

Yalnızdım ama gidecek bir yerim yoktu; çünkü benim de elimi kolumu bağlayan güçlü bir halatım vardı. Ben bu kasabaya aile bağlarımla ve o gecenin lanetiyle bağlanmıştım. Hiçbir yere gidemezdim.

İç sesimin karamsarlığından kurtulmak için başımı iki yana sallarken kulağımda çalan şarkının ruhuma acı verdiğini hissedip öfkeyle değiştirdim. Müzik listemin derdi neydi bugün? İnatla en mutsuz anlarımda dinlediğim şarkıları çalıp duruyordu.

Kendimi Joanne’e mesaj atarken bulduğumda öfkeyle sıkıştığım dişlerimin gıcırıtısıyla yüzümü buruşturdum. Kahretsin!

“Önümüzdeki ay Mia’nın doğum günü, biliyorsun, değil mi? Doğum günlerini her zaman çok önemserdin. Bizimle olsan ne olurdu? Seni çok özledim, Joanne. Keşke dönsen.”

Mesajı gönder tuşuna bastığım an kendime küftettim. Her seferinde kendimi Joanne’e yazarken, dönmesi için yalvarırken bulmaktan nefret ediyordum. Ona yazmamam gerektiğini bile bile yapıyordum.

Boktan hayatımı daha çekilmez hâle getirmek için elimden ne geliyorsa yapıyordum.

İç çekerek kendimi geriye atıp çimenlere uzandım. Bana göre Ravebelg Kasabası'nda en güzel yer burasıydı. Eskiden vaktimin çoğunu ormanın derinliklerindeki bir ağacın altında harcardım. Yeni hayatımda da sıkça buraya geleceğime emindim.

Eve dönüp güzel bir duş almayı her ne kadar istesem de dönüş yolunda karar değiştirip doğrudan Sara'nın evinin yolunu tuttum. Bugün izinli olduğumu bildiğimden sorma gereği duymamıştım.

Dönüş yolu boyunca anneme inat yürümeyi seçtim. Eğer çok istiyorsa kendisi cehennem dibine kadar koşup istediği kadar kilo verebilirdi çünkü benim, vücudumla hiçbir sorunum yoktu. Ne cüretle bana karışabildiğini aklım almıyordu ancak onu ve söylediklerini önemsemeyi yıllar önce bıraktığım için sorun etmiyordum.

Kapı ilk çalışmada açıldı. Sara neredeyse üzerime atılacakken son anda ona engel oldum.

“Noa!” diye cıyıkladı komşularını rahatsız etme ihtimalini yok sayarak. “Şuna da bakın, en sevdiğim kuzenim gelmiş.”

“Tek kuzenin benim zaten, Sara,” dedim. Alaycı bir tavırla göz devirerek yanından geçip eve girdim. “Ve çok terliyim. Sarılmayalım, uzaktan öpüyorum seni.” Holün ortasında arkamı dönüp parmak ucumdaki öpücükleri Sara'ya yolladım.

Kıkırdarak kapıyı kapatırken, “Mia'yı unutuyorsun sanırım,” diye cevap verdi. “Tek kuzenim olduğunu iddia edecek kadar narsist olman korkunç.”

“Sen çocuklardan nefret edersin.”

Doğrudan mutfağa gidip en büyük bardakların birine su doldurdum. Neredeyse koca bir bardak suyu tek dikişte içtiğimden kalp atışlarım hızlanmıştı.

“Adı Mia olan, sevimli bukleleri ve elma gibi yanaklarıyla insanı delirtecek kadar tatlı, minik tavşancıkları çok severim. Herkes çok sever.” Mia tavşanları çok sever, ona tavşancık denilmesinden de çok hoşlanırdı.

Sara ise tam bir dengesizdi. Bir gün herkesten nefret ederken diğer gün dünyadaki tüm insanları sevgiyle kucaklayabilirdi. Anlayacağınız kuzenim manyağın tekiydi. Neyse ki dengesizlik konusunda ondan aşağı kalır yanımda yoktu.

İkinci bardak suyumla birlikte salonun yolunu tuttum. Sara ailesinden ayrı yaşıyordu. Annesinin aksine, dağınıklığı asla umursamazdı ve ne zaman gelsem evini dağınık bulurdum.

“Söyle bakalım, neden mutlusun?”

Dediğim gibi Sara ne zaman birilerini sevdiğini söylerse onu mutlu edecek bir şey olmuş demektir. Özellikle konu çocuklardan açıldığında onlardan *aptal yaratıklar*, diye bahsetmiyorsa kesin bir şey olduğu anlamına gelirdi.

“İzinliyim. Havalar güzel, hayat güzel... Gencim, güzelim. Mutlu olmamam için bir neden var mı?”

Bu soruya cevap verecek kişi kesinlikle ben değildim.

Kendine bakmayı, süslenmeyi ve ilgi odağı olmayı severdi. Her ortamda dikkatleri üzerine çekmeyi kolayca başarırdı.

Bardağı orta sehpa bırakıp kendimi tekli koltuğa attım. Atkuyruğu yaptığım saçlarımı açıp, basit bir topuzla enseme açıkta bırakacak şekilde topladım.

“Kütüphanede işler nasıl gidiyor?” Öylesine bir soruyla sessizliği bozdum. Geleli beş dakika olmamıştı ama Sara telefonuna gömülmüştü. Tam bir bağımlıydı.

“Sakin. Üniversite açılana kadar da öyle olacak gibi.” Omuz silkti. “Neyse ki haftada birkaç gün asistanlar geliyor da biraz keyfimiz yerine geliyor.” Ve söylemeliyim ki Sara tam bir çapkındı.

“Erkek arkadaşın olduğunu unutuyorsun sanırım,” diye hatırlatarak geriye yaslandım.

“Hafızamı yitirsem de unutamayacağım tek kişi Raymond olurdu. Bunu biliyorsun.” Sara erkek arkadaşı Raymond’a karşı öyle büyük bir aşkla bağlıydı ki kelimenin tam anlamıyla onun için ölebilirdi ve ben bunu doğru bulmuyordum. Ona bağlılığının hastalıklı bir boyuta ulaştığını düşünüyordum.

“Bilmez miyim?” dedim göz devirmemek için kendimi zor tutarak. “En son yaptığın aptallığı hâlâ hatırlıyorum.”

Raymond, iki sene önce Polis Akademisi’ne gitmeden önce Sara’dan ayrılmıştı. Sara, Raymond akademiye gittiğinde bağlarının tamamen kopaca-

ğını ve bir daha asla birlikte olamayacaklarını düşündüğü için evdeki tüm ilaçları içerek intihar edip Raymond'un zorla geri dönmesini sağlamıştı.

Bir başkası için hayatına son vermek zayıflık ve aptalcaydı. Kimse buna değmezdi.

“O zamanlar ergendim,” diyerek kendini teselli etti.

“Sadece iki yıl önce?” dedim imalı bir şekilde.

“Neyse ne...” diyerek geçiştirdi. “Eski zamandan bahsetmeyelim.”

Sara tek arkadaşım sayılırdı. Bu yüzden her şeyimi onunla paylaşırdım. Sara'nın anlattıkları çoğunlukla Raymond'la ilgiliyken benimkiler hep boğucu aile meseleleri olurdu.

“Uzun zamandır Raymond'la görüşemiyoruz.” Çocuksu şekilde omuzlarını düşürüp ağlamaklı bir ifade takındı. “Polis Akademisi'ne gittiğinden beri onu ve onunla baş başa geçirdiğimiz günleri çok özlüyorum. Tatil için geldiğinde de çok fazla takılamadığımızı fark ettim. Kendimi çok yalnız hissediyorum.”

Raymond'a ne kadar âşık olduğunu, inişli çıkışlı olsa da yıllardır süren bir ilişkileri olduğunu biliyordum. Sara'nın saplantısı çoğu zaman Raymond'ı uzaklaştıran ve boğan bir durum olsa da her ne olursa olsun, günün sonunda birbirlerine çekilirlerdi.

“Biraz daha sabredebilirsin. Çok yakında mezun olacak. Ölmezsin ya... Hem bak, ben varım artık, kasabaya döndüm.” Onu terslemek yerine sakince yalnız olmadığını anlatmaya çalıştım. İki seneden beri bir delilik yapmasından korkuyorduk. Eğer aptalca bir şey yapar ve bu Raymond'ın kulağına giderse ikimizi de mahvederdi çünkü Raymond'ın en büyük kusuru öfke kontrol problemiydi.

Sara'nın kimseye ihtiyacı yoktu. Erkek arkadaşı Raymond mükemmel biriydi. Hem de her anlamda... Tüm kusurlarını kusursuzca taşımasını bilirdi. Belki de Sara bu yüzden ona böylesine saplantılıydı.

Aramızda derin bir sessizlik oluştu. Sara telefonuyla ilgilenmeye devam ederken ben de yavaş yavaş suyumu yudumladım.

On beş dakikayı aşkın süre boyunca ikimiz de telefonlarımıza gömüldük. Birkaç kez Joanne'e attığım mesajı okumak için WhatsApp uygulamasına girip çıktım. Mesajımın yanında tek bir gri tik görünüyordu. Yani Joanne'e mesajım iletilmemiş demekti.

Sessizlik öyle yoğundu ki Sara'nın sesiyle irkilerek başımı kaldırdım.

“Başkan Katelyn Waller'ın haberini duydun mu?”

“Ne haberi?”

Ravebelg Kasabası'na taşındığımız ilk günlerde kasaba başkanının kızının intihar ettiği haberleri gündem olmuştu. Daha geçen haftaya kadar hâlâ tartışma konusu olan ve tüm kasaba halkının dilinde olan bir haberdirdi. Zavallı kızcağız, Ravebelg Lisesi'nin çatısından atlayarak intihar etmişti.

“Kızı Kate anısına okulun ilk günü anma töreni yapılacakmış. Şimdiden hazırlıklara başladığı söyleniyor.”

“Zor bir durum.” İkisini de pek tanımadım. Katelyn Waller'la annem liseden arkadaşlardı. Otoriter bir kişiliği olduğunu duymuştum ancak kızını hiç tanıımıyordum.

“Hangi anne böyle bir acıya dayanabilir ki? Çok yazık.”

Acı bir tebessüm dudaklarımı okşadı. Eğer ben ölseydim, annemin umurunda olmazdı. Aksine, üzerinden bir yük kalktığı için mutlu bile olurdu.

Belli belirsiz başımı sallarken, “Öyle,” dedim.

“Neden intihar etti acaba?” Sara bir nevi sesli düşünmüştü ama aynı soru benim de zihnimi yoklamıştı. “Ayrıca kim, neden oyuncak bebeğine sarılarak çatıdan atlar ki?”

“Kim bilir ne derdi vardı.” Omuz silktim.

İmkânları yüksek ve zengin bir ailenin kızı olduğu hâlde intihar etmesi şımarıklık olarak görülüyor ve delirdiği düşünülüyordu. Hiçbir şeyin dışardan görüldüğü gibi olmadığını anlamak bu kadar zor muydu gerçekten?

Zengin bir ailenin varsa... Çok gençsen ya da güzelsen... Başka hiçbir derdin olamıyor muydu?

Yaşamaktan vazgeçmek için sadece delirmek mi gerekiyordu? Ya da matem insanlar delirdiği için intihar ediyordu, o zaman neden kimse, o kişiyi letirten şey neydi ya da kimdi diye sormuyordu?

Bazı zamanlar düşündüğüm tek şey ölümün bir kurtuluş olabileceğiydi. Kate'in de bunu yapmasının altında büyük bir neden olduğuna tüm kalbimle inansam da onun için üzülmekten başka elimden bir şey gelmezdi.

“Asıl garip olan ne biliyor musun?” Sara bir kez daha konuşarak beni düşüncelerin pençesinden kurtarmıştı. “Yanına aldığı oyuncak bebeğin kendisine benziyor olması...”

Evet, bu gerçekten garipti. Kate’in, kucağında neredeyse kendisinin birer aynısı olan oyuncak bir bebekle çatıdan atladığı haberi hızlıca yayılmıştı. Aynı küt saçlar, sıklıkla giydiği koyu renkte elbiseler ve gözlükleri... Ayrıca haberde, oyuncak bebeğin elinde kırmızı kaplı bir kitap olduğu ve bebeğin yüz ifadesinin üzgün şekilde işlendiği yazıyordu. Sanki Kate için özel olarak tasarlanmış, el işlemesi olan oyuncak bir bebek.

Tüm bunlar göz önüne alındığında insanların Kate’in psikolojisini sorgulaması gayet normaldi.

“En azından anma töreni düzenleyecek kadar kızına kıymet veren bir annesi var.” Kahretsin, bunu sadece aklımdan geçirmiş olmam gerekiyordu.

“Evde bir şeyler mi oldu yine?” *Yine.*

“Yok, hayır.” Yalan söyledim çünkü son zamanlarda yaşadığım sorunları Sara’yla da paylaşmıyordum. Annemin saçmalıklarını bir başkasıyla konuşmak, sinirlerimi bozmaktan başka hiçbir işe yaramıyordu.

Bir saat daha Sara’yla vakit geçirdikten sonra saatin epey geçtiğini fark ederek kalktım. Hiç eve gitmek istemiyordum ama mecburdum. Sabah masayı terk edişimi annemin deli gibi kafaya taktığına emindim. Daha fazla sinirlendirmek istemediğim için ne kadar erken eve gidersem o kadar az başım ağrırdı.

Kapının eşiğinde saçlarımı toplarken, “Yarınki partiye gidiyoruz, öyle değil mi?” diye sordu.

“Bilmiyorum.”

“Ne demek bilmiyorum? O partiye gitmeliyiz Noa!”

“Yarın veteriner kliniğinde işe başlayacağım,” diyerek tek bahane kozumu kullandım. Annemle tartışma konusu olacağı için partiye hevesli değildim.

“Harika bir haber bu!” Sara beklemediğim bir şekilde beni kollarının arasına alıp yeni işimi tebrik etti. “Çok sevindim. Yarın kesinlikle o partiye gidip yeni işini kutlamalıyız!”

Ah, siktir.

“Bakarız,” diyerek daha fazla uzatmadım. Nasıl olsa yarına kadar başka bir bahane bulurdum. “Kaçıyorum ben.”

“Tamam, dikkat et.”

Merdivenleri koşar adım inerek sokağa ulaştım. Kapı sesi duymadığım için dönüp Sara’ya son kez baktım. Verandaya yaslanmış gitmemi bekliyordu. İçten bir gülümsemeyle el salladığında aynı şekilde karşılık verdim.

Önüme döndükten sonra sıkıntıyla iç çekerek evin yolunu tuttum. Annemin özür beklediğini biliyordum ve bu durum her adımda daha çok gerilmeme neden oluyordu. Mia mutlu bir ailemiz olduğunu düşünsün ve tatsızlık çıkmasın diye her şeyi alttan almaya çalışıyordum. Annem de bunu bilerek daha fazla üstüme geliyordu.

Hava dönüyor, kararmaya başlayan gökyüzü cezbedici şekilde güzel görünüyordu. Rüzgâr daha soğuk esiyor olsa da iyi gelmişti.

Dakikalardır evin önünde dikiliyordum. İçeri girmek istemiyordum. Elimde duran telefonumdan saati öğrendiğimde oflayarak başımı geriye attım. Hızla verandayı çıkıp kendi anahtarım ile eve girdim.

Ortalarda kimse yoktu ama salondan televizyon sesi geliyordu. Parmak uçlarımda yürüyerek sessizce mutfığa ilerledim.

Tezgâhın üzerinde, sabah kahvaltısında annemin Mia için hazırladığı pankekler gözüme çarptı. Tabağa büyük bir açlıkla bakarken midemin kandırdığını hissettim.

Mia’nın hepsini yemediğine şükrederek pankeklerden birini katladığım gibi telaşla ağzıma tıktım. Anne ve babam yüzünden doğru düzgün kahvaltı edemediğim için açlıktan elim ayağım titriyordu. Sara’nın evinde fazla oyalanmamak için suyla idare etmeyi denemiştım ancak daha fazla dayanabileceğimi sanmıyordum.

Ağzımdaki lokmayı hızlı hızlı çiğnerken tabaktakilerden birini daha katlayarak elimde hazır beklettim. Lokmamı yutar yutmaz hazırda bekleyeni de ağzıma tıktım. Sonra bir yenisini daha ve bir diğerini...

Her lokmamı sanki anneme inat olsun diye hırsla çiğneyerek tüm pankekleri silip süpürdüm.

Yemeğe kadar pankeklerle idare edebilirdim. Boş tabağı tezgâhta bırakıp doğruca merdivenlere yöneldim ve yukarı çıkar çıkmaz banyoya girdim. Doymuş olmanın mutluluğu içinde soğuk suyla duş aldım.

Duştan çıkınca rahat olacağını düşündüğüm için üzerime kot şortla bir tişört giydim.

Salona girdiğimde televizyon sesinden başka bir şey yoktu. Üst katta da kimse yoktu. Bu saate kadar annemin de babamın da evde olması gerekiyordu. Aynı şekilde Mia'nın da...

Neredelerdi?

Belki de ailecek bir plan yapmışlardı. Bu benim için sürpriz olmazdı. Daha önce de birçok kez üçü birlikte akşam yemeğine çıkmış, bana haber verme gereği duymamışlardı.

Evde yalnız kalmak yerine, yeni hayatımda kendime daha fazla değer vermeye karar vererek salondan ayrıldım. Yemeğimi dışarıda yiyecek, sonrasında bara gidip kendime güzel bir kokteyl ısmarlayacaktım. Evet, harika bir fikirdi.

Serin havaya karşı üzerime kot ceket alarak çantam ve anahtarlarımla evden ayrıldım. Kasaba meydanına kadar yürümek istemiştim. Hava tamamen kararmıştı ve tatlı bir serinlik vardı.

Ellerimi ceplerime atıp keyifle yürüdüm. Yalnız vakit geçirmek istiyordum ama gecenin ilerleyen saatlerinde aşırı yakışıklı biri bana bir kadeh içki ısmarlamak isterse ona da hayır demeyecektim. Nasılsa bir ilişkim yoktu. Sara'nın delicesine arzuladığı şeyleri yapmakta özgürdüm.

Mekân mekân gezmek istemediğim için yolun yarısında karar değiştirip önüme çıkan ilk bara girdim. Pankekler sandığımdan daha çok açlığımı bastırmıştı. Barda bira içip atıştırma tabağı sipariş ederek hem karnımı doyurabilir hem de takılabilirdim.

Ravebelg Kasabası'ndaki gece hayatı, üniversite sayesinde çok daha eğlenceli geçiyordu çünkü üniversite için gelen gençler kasabayı canlandırıyorlardı. Hem de ne canlandırmak!

Mekân yakışıklı kaynıyorken aklım sabah koşuda denk geldiğim adamdaydı. Bir kez daha denk gelebilmeyi isterdim. Mesela şimdi, burada... Güzel aksam ve baştan çıkarıcı gözleriyle karşımda oturması için ona içki ısmarlayabilirdim.

Beklentilerim karşılanmamış, ikinci biranın da bitmesiyle geceyi sonlandırmaya karar vermiştim. Saat de epey geç olmuştu.

Annemler çoktan eve gelmiş olmalıydı. Sabah ki olay yüzünden benden özür beklerken bir de beni evde bulamayınca eminim ki delirmişti.

Saat, gece yarısını çoktan geçmişti ama salonun ışıkları hâlâ açıktı. Tam da tahmin ettiğim gibi benim eve dönmemi bekliyordu. Genelde benimle tartışmaz, Mia'nın önünde tatsızlık çıkarmaktan kaçınırdı. Daha sonra bulduğu ilk fırsatta ya zehirli diliyle laf sokar ya da farklı şekillerde hıncını alırdı. Söz konusu annem olduğunda ne yapacağını kimse bilemezdi.

Anahtarımınla kapıyı açarken derin bir nefesle kendimi toparlayarak içeri girdim.

Holde dikilip ne yapacağımı düşündüm. Eğer annem hesap sormak için beni bekliyor olsaydı kapıyı açar açmaz kollarını kavuşturmuş şekilde karşımda dikiliyor olurdu.

Biri ağlıyordu.

Merakla kaşlarımı çatarak salona geçtim. Ağlayan annemdi ama beni asıl şaşkına çeviren, orta sehpanın üzerindeki viski şişeleriydi. Bazısı yerde, kimisi devrilmiş ve dibinde kalanlar halıya damlıyordu. Koltukta uyuklayan annemin elinde ise yarısına kadar dolu başka bir şişe vardı.

Gözleri kapalı ve başı yana düşmüş hâlde içini çekerek ağlıyordu.

Sehpanın üzerinde devrilerek halıyı mahvetmiş olan viski şişesini düzelttim önce. Ardından annemin elindeki alıp sehpanın üzerine bıraktım ve salondan çıkıp merdivenlerin başında yukarıya baktım. Babam ya da Mia evde görünmüyordu.

Salona geri döndüğümde ne yapacağımı bilemedim. Annemin ağlaması her an daha da şiddetlendiği için onu uyandırmak ve kendine getirmekten başka şansım yoktu.

“Anne.” Omzundan sarsarak uyandırmaya çalıştım. “Anne... uyan.”

“Hı... bır-ak beni...” Kelimeleri geveliyordu. “Dokunma... Kimse dokun... dokunmasın bana.” Konuştukça ağzından yayılan koku başımı döndürüyordu. Zaten bulanık midem evin ve annemin hâlini görünce iyice altüst oldu.

“Uyan anne, kendine gel.” Onu banyoya götürsem iyi olacaktı.

“Noa?” Güçlkle gözlerini açıp bana baktığında kusacak gibi oldu. Aklı verinde değilken bile bana olan nefretini unutmuyordu. “Sen mi geldin?”

“Evet. Kalkman lazım. Neden bu kadar içtin?”

“Neden mi?” Hâlâ elinde sandığı şişeyi bulamayınca rastgele elini savurarak koltuğun üzerini taradı.

“Daha fazla içemezsin,” diyerek doğruldum. “Kalk, duşa götüreyim seni.”

“İstemez.” Kolunu hırsıyla çekerek elimden kurtuldu. “Bırak beni.”

“Mia nerede?” diye sordum öfkeyle. “Nasıl bu kadar içersin?” Kendini bu kadar dağıtacak şekilde evde hiç içmezdi. Birkaç kez çok üzgün olduğunda içmişti. Bir de bugün... Nedeni hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Canım istedi.” Orta sehpadaki şişeye uzandığında elini tutarak engel oldum. “Senden izin mi alacaktım?” Ters ters yüzüme baktığında elini iterek şişeyi aldım ve sehpanın daha uzak köşesine koydum.

“Ne oldu?” diye sordum. “Neden dağıldın bu kadar?”

Delirmiş gibi gülmeye başladığında kaşlarımı çatarak anneme baktım. Hem ağlıyor hem gülüyordu. Onu bu kadar dağıtan şeyi bulmak için beyin fırtınası yapmaya çalıştım ancak aklıma hiçbir şey gelmiyordu.

“Tabii ya. Sen nereden hatırlayacaksın ki...” Doğrulamaya çalıştığında sendeleyip geriye yaslandı. “Bugün doğum günüm... Mutlu yaşlar!” Son kelimeyle birlikte haykırarak ağlamaya başladığında donup kalmıştım. “Yeni yaşımın ilk günü ne kadar güzel... görüyorsun, değil mi?”

Sahiden doğum günüydü bugün. On iki yaşımdan beri hiç kutlamadığım için aklımda tutma ihtiyacı hissetmediğim gün, bugüdü. *11 Ağustos.*

Son iki doğum gününde de babam onu yalnız bırakıyordu. Hep işlerini bahane ediyordu ama bilerek eve gelmediğine emindim. Yıllar acımadan, anne ve babamın arasındaki uçurumu da derinleştirmişti.

“Hepiniz gidin... Yalnız bırakın beni...” Ağlamaktan kelimeleri doğru düzgün sarf edemiyordu.

“Bu hâlde kalamazsın.”

“Şişeyi ver.”

“Hayır. Daha fazla içmene izin veremem.”

“Senden izin istemiyorum!”

Acısını benden çıkarıyordu. Aslında babama öfkeliydi ama o yoktu. Her zaman olduğu gibi... Ne zaman annemin ona ihtiyacı olsa ortalarda olmazdı. Hepimize karşı böyleydi.

“Kalk, lütfen.” Sakince konuştum. “Mia nerede?”

“Nancy’ye bırakmıştım. Belki... Belki...” Babamla baş başa doğum gününü kutlarsınız diye...

Evet, anneciğim, hayal kırıklığı tam olarak böyle bir şey.

“Git.”

Bana baktıkça öfkesi artıyordu. Beni görmeye tahammülü yoktu çünkü ona acılarını hatırlatıyordum. O geceyi hatırlatıyor, yüzleşmekten kaçtığı geçmişini tokat gibi yüzüne çarpıyordum. Hiçbir şey yapmasam da varlığım bunu sağlıyordu.

Güçlkle uzanıp sehpadaki şişeyi aldığında bu kez onu durdurmadım. Yalnız olduğu için bu kadar içiyorsa, tamam. İstedığı kadar içebilirdi çünkü o yalnız kalmayı hak eden, kötü bir insandı.

Babam ya da büyüdüğünde Mia, ne yaparlardı bilmiyordum ancak benim için zerre kadar değeri yoktu. Onu sevmeyi yıllar önce bırakmak zorunda kalmıştım. Benden nefret ettiğini açıkça dile getirdiği her an anneme olan sevgim tükenmişti.

Şişeyi kafasına dikip ağız dolusu içtikten sonra şişeyle birlikte eli koltuğa düştü. Ağızının kenarından sızan içkiyi fark edemeyecek kadar kendinden geçmişti.

“Joanne burada olsaydı eğer...” Bir hıçkırıkla cümlesi yarım kaldı. “Unutmazdı. O beni severdi, doğum günlerimi unutmazdı.” Burnunu çekti. “Hiçbir zaman onun gibi olamadın.”

Annem, Joanne hakkında konuşacağım son kişi bile olamazdı. Doğrudan arkamı dönüp yürüdüm. Salon kapısının eşiğine varmadan annemin sözlerini duymamla olduğum yere çakıldım.

“Keşke sen ölseydin.”

Böyle bir anneydi işte. En büyük dileği, bir kızının yerine daha az sevdiği diğer kızının ölmesiydi. Ne dilediğine dikkat etmezdi hiç. Daima ölümümü dilerdi.

“Keşke,” derken yanağımdan süzülen yaşta boğulduğumu hissederek duvardan çıktım.

Annemin ağıt sesleriyle evden ayrılırken gözyaşlarım çoktan özgürlüğe doğru yol almıştı.

Sokak lambalarına rağmen kendi karanlığımda nereye gittiğimi bilmeden yürümeye devam ettim. Kulaklarımda annemin daimi dileği yankılanıyor, zihnimde ablam Joanne'in öldüğü gece dönüp duruyordu.

Ablamın öldüğü o günden beri annemin nefretiyle cezalandırılmaya mahkûm edilmişim. Suçsuz olup olmadığımı hiç düşünmeden yargısız infaz etmişti beni. *Katilsin*, demişti. Hayatım, duygularım, varlığım... Joanne ile birlikte toprağa karışmıştı.

Joanne'in benim yüzümden öldüğünü söylediği her seferde beni de öldürüyordu. O gece, Dayton ailesi bir kızını toprağa gömmüştü ancak iki kızı da ölmüştü.

Gece yarısı ve karanlığı umursamadan ormanın içinde ağlayarak yürümeye devam ettim. Karanlıktan çok korkardım ama şu an ne karanlık ne de ormanın ıssızlığı umurumdaydı.

Hıçkırığa hıçkırığa ağlamaktan başka bir şey yapamadım. Her adımında ölmeyi diledim.

Belki de Joanne'in peşinden gitmeliydim. Ölüm benim için de kurtuluş olabilirdi. Bu şekilde her gün cehennemi yaşamaktansa kim bilir, bir kez ölüp kurtulmalıydım.

Göl kenarına geldiğimde ağlamaya devam ediyordum. Burada aydınlatma olmadığından göle düşen yıldızların ve ay ışığının yansıması dışında hiç ışık yoktu.

Ne kadar zamandır göl kenarında dikildiğimi bilmiyordum. Sessizliği bölen adımların altında ezilen toprak yol, çakıl taşları ve çalılar yüzünden irkilerek arkamı döndüğümde birinin orman yolundan olduğum yere doğru geldiğini gördüm.

Uzun boylu yabancının gözlerinin tutsağı olduğumu karanlığa rağmen hissedebiliyordum.

Biraz sonra aramızda çok az bir mesafe kaldığında durdu ve gölgeli yüzü hafifçe aydınlandı.

O an şaşkınlık bedenimi uyuşturmaya başladı. Hayretle gözlerimi bir kez daha silerken gördüklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalıştım. Ne diyeceğimi bilemez hâlde bakakaldığımda dudaklarımdan eski bir hatırayı yâd eder gibi onun ismi döküldü.

"Raymond?"

İNCİNMIŞ YARINLAR

*Oyunun kuralı buydu, yaralı çocuklar
daima birbirlerini bulurdu.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Raymond'ı son gördüğümde neredeyse çocuktum. En son on yedi yaşımın yaz aylarında birkaç haftalığına buraya geldiğimizde görmüştüm onu. Yüksek ihtimalle hafızasında küçük bir kız çocuğu olarak kalmıştım. Hâlbuki o hâlâ benim hatırladığım Raymond'dı. Yıllar çehresine hoyrat bir kış getirmişti sadece. Yedi yıl önce gördüğüm kara gözlerine çöken gölgeler aramıza görünmez bir duvar örmüştü.

Raymond benden üç yaş büyüktü ancak çocukluk arkadaşlarımızla yaşlarımızın denk olmamasını sorun etmezdik. Çoğumuz aynı yaşta değildik ama bu küçük kasabada birlikte büyümüştük. Oyun arkadaşlarıydık.

Raymond, hep en uzak ve mesafeli olanımızdı. Herkes ondan çekinirdi, öfke kontrol problemi yüzünden kimse onunla yeterince yakın olmazdı. Çabuk sinirlenirdi ama hiçbir zaman karşısındakinin kim olduğunu unutmaz; bile isteye kimseyi kırmazdı.

En çok Polis Akademisi'ne gittiğini duyduğumda şaşırmıştım. Raymond, bu dünyada herhangi bir yere uyum sağlayabilecek en son kişiydi. Onu ancak kendi kuralları yönetebilirdi. Bir başkasının onu yönetebilmesi imkânsızdı.

Ayrıca Raymond'ın akademiden mezun olmasına daha vardı ve izin günleri dışında okuldan ayrılması yasaktı. Mezun mu olmuştu yoksa? Burada ne işi vardı?

“Raymond?”

Sesim yeterince güçlü çıkmadığı için ona ulaşmamıştı sanırım ya da duymazlıktan geliyordu. Aramızdaki kısa mesafeyi kapattıkça karanlık, Raymond'ın üzerime düşen gölgesiyle yoğunluğunu artırıyordu.

Karşıma geçtiğinde ondan korkmalı mıydım emin olamadım ancak bakışlarındaki tekinsizlik beni endişelendirdi. Bana bakan gözleri sanki bir yabancıya aitti. Belki de beni tanımamıştı.

“Sen?” Gece gibi karanlık gözlerini kısarak temkinli şekilde yaklaştı. “Adımı nereden biliyorsun?”

“Benim,” derken göremeyeceğini bilsem de gülümsedim. “Noa.”

“Noa?” Zihninin derinliklerine dalıp kim olduğumu hatırlayabilmek için bir hatıra bulmaya çalıştı. “Noa...” Dudaklarından dökülen ismim, hüznü bir şiirin son mısrası gibi süzülerek karanlığa düştü.

Hâlâ hatırlamamış mıydı? Hadi ama... Hayatında benden sonra kaç Noa tanımış olabilirdi ki?

Raymond böyleydi. Kimse umurunda olmazdı. İlgilenmezdi. İnsan sevmezdi. Tanıştığı insanları da birkaç gün içinde hafızasından silerdi. Joanne bir zamanlar Raymond’dan hoşlanırdı fakat Ray, dört ya da daha fazla kez ablamın adını unuttuğu ve bunu itiraf ederken hiç çekinmediği için Joanne onun tam bir hödük olduğunu düşünürdü.

Ellerini cebine attığında gözlerim, beni ürküten gözlerinden ayrılıp kıyafetlerine döndü. Salaş, siyah gömleği ve siyah kargo pantolonuyla oldukça çekici görünüyordu.

“Kim olduğumu biliyorsun,” diye kinayede bulundum.

“Biliyorum,” derken yüzündeki ifade yumuşadığında sanki dakikalardır nefesimi tutuyormuş da henüz bırakmış gibi rahatladım. Karanlık beni hatırlamasını bir anlığına zorlaştırmış olmalıydı.

“Buraların ışıklandırması epey kötü. Neredeyse birbirimizi göremeyeceğiz, gayet normal.” Omuz silkererek bu önemsiz konuyu kapatmak istedim.

“Öyle.”

“Öyle.” Başımı salladım sadece. “Beni mi takip ediyorsun?” *Kahretsin... Bunu sadece düşünüyor olmalıydım.*

“Neden seni takip edeyim ki?” Küçümseyici tavrı donuk ve sakindi. Elbette beni takip etmiyordu.

“Aslında demek istediğim...” Elimini alnıma koyarak derin bir nefes aldım. “Eğer yanlış bilmiyorsam normal şartlarda senin şu an akademide olman gerekiyordu ama buradasın. Neden?” Gevelediğim kelimelerin anlamlı bir hâle gelebilmesi için fazlasıyla çabalamıştım.

Küçük ama tekinsiz bir tebessümle siyah gözleri parladı.

“Okulu bitirip geldim,” diyerek geçiştirdi.

“Tebrik ederim,” dedim gülümseyerek. Cevap vermemişim gibi ifadesini bozmadan konuştu.

“Biraz yürüyelim mi?”

Saat epey geç olmuştu. Aklım hâlâ evde, annemdeydi. Ona ne olduğu umurumda değildi ama Mia ve babam eve döndüğünde, benim karşılaştığım manzarayla karşılaşmalarını istemezdim.

“Olur,” dedim başımı sallayarak. Sanki ilahi bir güçle beni ikna etmişti.

Raymond ellerini ceketinin ceplerine daldırana kadar havanın serinlediğini fark etmemiştim. Bir ürperti tüm vücudumu yalayıp geçerken Ray sessizliği bozdu.

“Üşüdün mü?”

“Hayır,” dedim kısaca. “Ürperdim sadece.”

Orman yoluna yönelmiştik. Göl kenarından uzaklaştıkça yetersiz olan ışıklar iyice azalıyor, göğe kadar uzanan ağaç dalları yolumuzu aydınlatabilecek tüm ışıkları engelliyordu. Belki de ürpermeme sebep olan şey buydu. Karanlık...

“Tatil için mi buradasın?” diye sordu Raymond.

Şaşırmıştım çünkü benim gibi o da konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Bir keresinde cevap vermediği hâlde onunla konuşmaya devam etti diye zavallı çocuğun tekini dövdüğü bile olmuştu. Ansızın aklıma gelen bu anıyla birlikte kendime engel olamayıp kıkırdadım.

“Neden güldün?” Anlamayarak kaşlarını çattı.

“Hiç... Aklıma bir şey geldi sadece,” diyerek geçiştirdim. “Ayrıca tatil için burada değilim. Temelli döndük, ailemle.”

“Anladım.”

Lise çağlarında erkeklerin tamamı Raymond’dan çekinirdi. Kızların çoğu ise ondan hoşlanırdı. Kimisi onunla sevgili olmak, kimisi de yatmak isterdi. Anlayacağınız insanlar için hep yüzeysel ve kasvetli bir insan olmuştu. Bu yüzden hem istenmeyen hem de sevilen kişiydi her zaman.

Bense kimsenin göremediği yanını görüp o noktaya tutunmuştum. Tanıştığımızdan beri aramızda mesafeli ancak bir o kadar da güçlü bir bağ

vardı. Yılların eskitemeyeceği kadar güçlü, mesafelerin aşlamayacağı kadar uzak bir arkadaşlık gibi... Garipti.

“Peki sen?” Kollarımı göğsümün altında bir araya getirirken, “Buraya mı yerleşeceksin tekrar?” diye sordum.

“Bakacağım,” diyerek geçiştirdi yeniden.

“Sara biliyor mu?”

Karanlığa rağmen olumsuz anlamda başını salladığını görebildim.

“Peki, öğrenecek mi?”

“Ona söyleyecek misin?” Soruyla karşılık verdi.

“Söylemeyeceğim.”

İnsanların hayatlarına burnumu sokmaktan hoşlanmadığım için Ray ve Sara'nın ilişkisine de bulaşacak değildim. Raymond kendini hazır hissettiğinde Sara'nın karşısına çıkar; ben de ilk kez görmüş gibi rol yapıp hayatıma devam ederdim. *Bence bu beni kötü biri yapmazdı.*

“Nerede kalıyorsun?” diye sordum. Bunu gerçekten merak etmiştim.

“Eski şarap fabrikasını biliyorsundur...”

“Evet.”

“O civarda bir motelde kalıyorum.”

İkimiz de belli belirsiz başımızı sallayarak önümüze döndük. Birbirimizden habersiz hareketlerimiz senkronize hâlde gerçekleşmişti. Burada ailesinin evi vardı. Neden bir motelde kalmaya ihtiyaç duyduğunu merak etsem de sormadım.

Gerçekten ilgilenmiyordum.

Hayır, yalan söylüyordum.

Deli gibi merak etmeme rağmen kendime engel olmayı seçip alt dudakımı dişleyerek kendimi oyalamaya çalıştım.

“Neden motelde kalıyorsun ki?” *Hadi ama... Neyim vardı bugün böyle?*

İki bira içtim diye çenemin düşeceğini sanmıyordum. Aslında sorunun ne olduğunu biliyordum. Evde gördüklerime, yürüyüş yolunun ıssızlığı ve gecenin bu saatinde Raymond'ı görmenin şaşkınlığı da eklenince aptal çenem istemedenden düşmüştü.

“Bir süre kasabaya döndüğümden kimsenin haberi olsun istemiyorum.”

“Bahsettiğin kimseye ben de dahil miyim?” Kaşlarımı kaldırdım. “Eğer öyleyse çok geç çünkü...” Omuz silktim.

Yorgun sesi çatallanırken gülüşü kulaklarıma eski bir dostun neşesini fısıldar gibi doldu. Başını eğerek sakladığı gülüşü karanlıkta ışıldadı ama o bunun farkında değildi.

“Sana güvenebileceğimi biliyorum.”

“Kim bilir, yıllar belki beni de değiştirmiştir?” Şımarık bir tavırla burnumu kırıştırdım ama gülmedim.

“Değiştirmiş midir?” Çocuksu ifadesini net olarak görmeme engel olan karanlığa lanet okudum. Tüm mesafelerimize rağmen onu çok iyi tanıyordum. Böyle anları nadirdi ve kaçırdığıma üzülmüştüm.

“Bilemeyiz,” derken kıkırdadım. “Şaka şaka... Sırrın benimle güvende. Dilediğin zaman ortaya çıkıp kasabaya yeni gelmiş gibi davranabilirsin. Rolümü iyi oynayacağıma söz veriyorum.” Hâlâ göğsümün altında bağlı olan kollarımı çözmeden dirseğimle Raymond’ın kolunu dürterek şakalaştım.

Epey süre yürümeye devam ettik. Ayaklarımızın altında ezilen toprak yolun ve yaprakların hışırtısından başka hiçbir ses yoktu. Saat gece yarısını geçiyor olmalıydı. Tüm kasaba uykudayken ben, en son yedi yıl önce gördüğüm Raymond’la yan yana yürüyordum. Geçmişimden geleceğine ihtimal vermediğim tek kişiyle...

“Sen neden dışarıdaydın?” Sesi meraklı ve netti.

Ah Ray, işte bunu sormamalıydın.

“Taşınma işleri yeni bitti sayılır. Özlediğim bazı şeylerin tadını çıkarıyorum, diyelim.” *Neyse ki iyi bir yalancıydım.*

İnanırcı görünebilmek için gülümsemeye çalıştım. Kaçırdığım gözlerim ve seğiren dudakım beni ele vermesin diye içten içe dua ediyordum.

“Senin için buralar, bu saatte tehlikeli olabilir.”

“Senin için de öyle.”

Raymond verdiği cevapla birlikte kahkaha attı. Kendine o kadar güveniyordu ki resmen benimle alay etmişti. Anlaşılan akademiden beri daha gözü kara birine dönüşmüştü.

“Başımın çaresine bakabilirim.” Doğrudan gözlerinin içine bakarken sesim sanki ona meydan okur gibi çıktı.

“Karanlıktan korkarsın sen, bilmez miyim?” Kaşlarının ortasında çocukluğumuzun ipleri gerildi.

“Hadi oradan! Adımı bile zor hatırladın.” Ve evet, o geceden sonra karanlıktan daha çok korkar olmuştum, bunu da bir tek Raymond bilirdi.

“Hayır... Sadece burada olacağına hiç ihtimal vermediğim için kim olduğunu çıkaramadım. Karanlık bazen yanıltıcı olabiliyor.”

Haklıydı. Yıllar önce kasabadan bir daha dönmek üzere ayrılmıştık. Birbirimizi en son görmemizin üstünden neredeyse yedi yıl gibi bir süre geçmişken kim olsa aynı şekilde afallardı.

“Geceyi bahane etmene gerek yok. Gündüz görseydin de tanımazdın, Ray. Uzun zaman oldu.” İğneleyici bakışlarımı üzerine dikmeyi çok istedim ama hâlâ ışıkların yoğun olduğu yerlere varamamıştık.

“Seni hatırlamam için önce unutmam gerekmez mi, Noa?” Sadece ciddi olduğu zamanlarda, cümlenin sonunda vurgulu şekilde adımı söylerdi.

Yani eskiden öyleydi.

Anlaşılan hâlâ öyleydi.

“Kasabadan ayrılmadan önceki gün, seninle vedalaşırken söylediğim şeyi hatırlıyor musun?” Geçmişin gölgesi dahi hüzünlenmeme yetmişti. Eskileri yâd etmekle zihnimin böylesine dağılması huzurumu kaçırmıştı.

Bir ipin ucunda, sallanır incinmiş yarınlar.

Çünkü tabureye tekmeyi yalnızca yarım kalmış vedalar atar.

“Yıllar geçti üstünden, nasıl hatırlayacağım ki?” Sesindeki mesafeyle tökezlemiştim. Böyle bir cevap vereceğini hiç beklemiyordum. “Üzerinden o kadar zaman geçmişken, *beni hiç unutma olur mu*, diye kulağıma fısıldaşını hatırlamam çok zor.” Dudaklarımın kenarı, o günün burukluğunu kuşandı.

Hatırlıyordu.

Yedi yıl önce doğduğu kasabayı, sevdiği insanları bir daha asla göremeyeceğini öğrendiğinde günlerce ağlayan çocukluğumun sesi kulağıma ilişti. Tüm arkadaşlarımla vedalaşabilmiş; sadece onunla vedalaşırken beni unutmamasını söylemiştim. O an sadece bunu dilemiştim.

O küçük kızı anlayan tek kişi oydu çünkü. Hiçbir şey söylemese de varlığı çok şey anlatırdı. Joanne'in ölümünden sonraki günlerde ne zaman kaçmak istesem kendimi Raymond'ın yanında bulurdum. O yalnızca susar, umursamaz gibi görünürdü ama bilirdim, gözyaşlarım onun içine dolardı.

Beni bir tek o anlardı.

En büyük destekçim olduğu için Raymond her zaman daha özeldi. Bizi yakınlaştıran şey, o korkunç olayda yanımdaki tek insan olmasıydı.

İnsanlar çocuk yaşlarında kendilerine bir kahraman yaratırdı. Joanne, Raymond'a âşıktı. Benim içinse o, gizli kahramanımdı. Tüm kalbimle, masumca onu seviyordum. Belki de benim çocukluk aşkımdı ama ablam ondan hoşlanırken böyle bir şey söz konusu dahi olamazdı.

Sonra ablam ondan vazgeçtiğinde biraz daha büyümüş, Raymond'a her baktığımda kalbimde uçuşan kelebeklerin kanat seslerini işitir olmuştum. Ancak bu kez de Sara beni durduran büyük bir engel olmuştu.

Ve sonra o gece... Tüm kalbimle ona tutunmuşum.

Yol boyunca Raymond'a bakmadığım zamanlarda düşüncelere dalmıştım ve bakışlarım yerde oyalanmıştı. Bir ara başımı kaldırdığımda önce dikkatimi çeken sokağın başındaki levha oldu. Hemen ardından Raymond'a ve son olarak önünde durduğumuz eve baktım.

"Buraya neden geldik?" Evimin önünde olduğumuza inanamıyordum. Sanki buraya gelene kadar bilincim yerinde değilmiş de kendime yeni geliyormuşum gibi hissettim.

"Güvenli bir şekilde eve döndüğünden emin olmamın tek yolu buydu." Ellerini ceplerine daldırarak gerindi ve omuz silkti. "Kendi gözlerimle görmeliydim."

"Buna ihtiyacım yoktu." Gerçekten yoktu. Çocuk değildim ve öyle davranılmasından hoşlanmıyordum. Baskılanmaktan ve yönetilmeye çalışılmaktan...

"İhtiyacın olduğu için değil... Sadece geç saatte sokaklar güvenli olmadığı için."

"Bu senin düşüncen. Ayrıca beni kışkırtmaman gerektiğini biliyorsun, değil mi?" Kaşlarım meydan okurcasına yukarı kalktı. "Sırf sen istedin diye ön kapıdan girer; inat olsun diye arka kapıdan geri çıkarırım."

Çoğu zaman başkaları için sinir bozucu olsa da bu özelliğimi seviyordum. İnsanların bana ne yapacağını söylemesinden hoşlanmıyordum ve bu yapıldığında, onlara inat tam tersini yapmaktan keyif alıyordum.

“O eve seninle girmemi, uyuyana kadar tepende dikilmemi istiyorsan tabii deneyebilirsin.” Hodri meydan der gibi ellerini iki yana açtığı anda laf yetiştirmek için birden ona döndüm ama kendinden emin ifadesine baka-kaldım.

Yıllar onun hatırasını zihnimde silikleştirmişti ama bu gece, zihnime mürekkep olmuş; geçmişimi yeniden kaleme alıp önüme sunmuştu. Onu gördüğüme seviniyordum. Ravebelg Kasabası'nın, o ve Sara'yla daha çekilir hâle geleceğine inanıyordum.

“Noa?”

Raymond'un hızla değişen ifadesi ve gözlerinin takıldığı noktayı görmek için önüme döndüğümde şaşkınlığım beni kısıkvrak yakaladı ve alşağı etti. Salonun camı tuzla buz olmuş, cam kırıkları merdivenlere ve çimenlere dağılmıştı. Verandanın merdivenlerini koşarak çıkarken gördüklerimin gerçekliğini sorgular gibi gözlerimi ovaladım.

“Bekle,” diyerek bileğimden yakaladı Raymond. “Öylece eve giremezsin.” Başka ne yapacaktım?

“Sorun yok,” diyerek bileğimi elinden kurtardım. “Korkulacak bir şey değil. Sen git istersen.” *Lütfen git.*

Cam kırıkları dışarıdaydı. Yani içeriden bir darbeyle kırılmış olmalıydı. Bu da demek oluyor ki annem yeteri kadar ilgiyi üzerine çekemediği için hırsını eşyalardan çıkarmıştı. *Yine.* Raymond ya da herhangi birine annem yüzünden rezil olmak istemiyordum.

“Ne olduğunu biliyor musun?” Sorgulayıcı bakışları yüzümü taradı. “Pek şaşırmadın sanki?”

“Bir tahminim var sadece.” Gardımı indirir gibi omuzlarımı düşürüp gözlerimi Raymond'dan kaçırdım. “Gerçekten gitmelisin, Ray.”

Raymond'ın endişeli bakışları benimle ev arasında mekik dokuyordu. Gitmek istemediği açıkça ortadaydı ama üstelemek de istemediğinden başını sallayarak isteğimi kabul etti.

“Seni gördüğüme sevindim.” Çekimsiz bir şekilde koluna dokunup gülümsemeye çalıştığımda öyle bir gürültü koptu ki neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Son iki basamağı da çıkarken cebimdeki anahtarı çıkarıp titreyen ellerimle kapıyı açmaya çalıştım.

“Bana ver.”

Raymond anahtarları elimden alıp kısa sürede kapıyı açtı. Kırık camdan dışarı taşan annemin ağıt sesleri, kırıp döktüğü eşyaların gürültüsü sokakta yankılandığında kontrolümü kaybetmişim.

Kapıyı açar açmaz salona girdik. Annem cam kırıklarının arasında dizlerinin üzerine çökmüş ağılıyordu. Öyle ki kendi hıçkırıklarında boğuluyordu.

Boş viski şişelerini duvara fırlatmış, konsolun üzerindeki süs eşyalarını devirmişti. Annemin yanına giderken parmak ucumuzda ilerledik.

“Anne!” Kendine gelmesi için bağırdım ama beni duymadı. “Anne sakin ol.” Bir anlık dalgınlıkla annemin yanına çöktüğümde dizlerime batan cam kırıklarıyla canım yandı. Dizleri yırtık bir mom jean giydiğimi unutmuşum. Umursamamaya çalışarak annemi sakinleştirmeye devam ettim. “Kalk duşa girelim, kendine gelersin. Lütfen.”

Diğer yandan Raymond koluna girip kaldırmaya çalıştı. Tek başıma olsaydım annemin hırçınlığıyla baş edemez, yerinden kaldıramazdım. Tanrı’ya şükür, Raymond uzun boyu ve iri bedeniyle annemi tek başına yerden kaldırabilecek güçteydi.

Annemle birlikte yerden kalkarken Raymond’ın yüzüne bakamıyordum. Salon birbirine girmişti. Koltuğun üzerine kustuğu için berbat bir koku vardı, kırık dökük eşyalarla ev savaş alanına dönmüştü.

“Cam kırıklarına dikkat et.”

Başımı sallayarak güçlkle zapt ettiğim annemin koluna daha sıkı tutundum. Salonun çıkışına doğru yürürken ayağımla annemin önündeki cam kırıklarını temizleyerek ilerliyor, ayağına bir şey batmasın diye alan açıyordum. Benim ayakkabılarım olduğundan rahattım.

Merdivenleri çıkmak en zoruydu. Annem düşmemek için kolumdan tutunmuştu ve tutunduğu yerlere tırnaklarını geçirdiği için kolum acıyordu. Hatta tırnağının battığı ve çizdiği yerler kanıyordu. Defalarca kez birlikte yürüme tehlikesi yaşasak da nihayet banyoya girdik.

Doğrudan annemi duşa sokup soğuk suyu açtığımda kaçmaya çalıştım ama omuzlarımdan bastırarak engel oldum. Suyun altında kendine gelmesini bekledim. Bir yandan da ellerindeki kanı yıkayıp ağzının kenarındaki

kusmuğu temizledim. Dizlerindeki çizikler daha büyük görünüyordu ve yanlış görmüyorsam bazı yerlerine cam kırıkları saplanmıştı.

Annemi temiz bir havluya sararak odasına getirdim. Aşağıdan gelen seslere bakılırsa Raymond salonu toparlamakla uğraşıyordu. Bense hayatımı kırıp döken kadını toparlamaya çalışıyordum.

Dizlerindeki cam kırıklarını cımbızla aldıktan sonra mikrop kapması için yaralarına dezenfektan sürdüm. Küçük yaraları yara bandıyla, daha derin görünenleri sargı beziyle kapattım. Üzerindeki ıslak giysilerini çıkarmasına ve dolaptan aldığım yenilerini giyinmesine yardım ettim. Son olarak saçlarını da kuruladıktan sonra uyuması için yatağına yatırıp üzerini örttüm.

Tüm bunları yaparken sadece izledi. Gözünü bile kırpmadı. Aklından geçenleri, kalbinden taşanları biliyordum ama yine de bir şey söylemesini istedim. Yıllardır bana yaşattıkları için olmasa bile en azından bu gece bana söyledikleri için özür dilemesini bekledim. Ancak o hiçbir şey yapmadı.

Teşekkür dahi etmedi. Aksine odadan çıkmadan önce dönüp baktığımda gözlerinde gördüğüm öfke yüzüme tokat gibi çarptı. Ona yardım ettiğim için bile benden nefret ettiğini gördüm. Karşımda güçsüz ve zavallı görüldüğü için benden nefret ettiğini biliyordum.

Kapıyı kapattıktan sonra merdivenlerin başına geldiğimde durdum. Yüreğimden taşanların beni boğacağını biliyordum. Hoyrat bir rüzgâr zihinimde fırtınalar koparıyordu. Soluklarım hızlanıyor, gözlerim yanmaya başlıyordu.

Hayır, hayır... Ağlamayacağım.

Kahretsin.

Gözlerimi yukarı çevirip derin soluklarla sakinleşmeye çalıştım. Eğer bu gece yalnız olsaydım, salondaki cam kırıkları gibi paramparça olurdu. Şanslıydım, Raymond buradaydı. Zaman bana küçük bir kıyak geçmiş, yollarımızın tam da bu gece yeniden kesişmesini sağlamıştı.

Ağlamasam da elimin tersiyle buğulanan kirpiklerimi silerek salona girdim. Raymond, verandadan aldığı el süpürgesi ve faraşla cam kırıklarını topluyordu. Yarım saatte salonu çok daha iyi bir hâle getirmişti.

Beni fark edince, "Ne yaptın?" diye sordu.

"Uyuyor." Elimi omuz hizamda sallayarak yanına gittim. "Ben yaparım, bırak lütfen."

“Olmaz öyle şey.” Elindeki süpürgeyi almaya yeltendiğimde geriye çekilerek buna engel oldu. “Hallediyorum.” Kaşları çatıktı ama sesi oldukça sakın ve düzdü.

“Koltuğu halledeyim ben de.” Doğrudan banyoya gidip temizlik için gereken malzemeleri aldım ve salona geri döndüm.

Koltuğu silmek için eğildiğimde dizimde bir acı hissettim. Annemi kaldırmak için yere oturduğum zaman dizlerime batan kırıklardan biri etime saplanmış hâldeydi. Acıyla yüzümü buruştururken omzumun üstünden Raymond’a baktım. Temizlikle uğraştığından arkası bana dönüktü.

Uzun ve ucu epey sivri cam kırığını etimden yavaşça çekerken dişlerimi sıktım. Keskin ucun derimin altında kayışını hissediyordum. Cam kırığını çektikçe kanım özgürlüğe kavuşup yaranın açıldığı yerden akıyordu.

Kan, dizimde bir yol çizip aşağı doğru uzandı ve ben olduğum yere çöküp akan kanın sıcaklığını hissederek gözlerimi yumdum. Acı hissetmiyordum, sadece kanımın sıcaklığıyla kaskatı kesiliyordum.

Ailesinin nefretine maruz kalan bir çocuk olarak dünya üzerinde canımı başka hiçbir şey yakamazdı.

Dakikalardır elimde tuttuğum cam kırığını yakınlaştırarak inceledim. Ne kadar sivri ve korkutucu görüldüğü tartışılmazdı ama annemin kelimelerinden daha yaralayıcı olamazdı. Bir cam kırığıyla ölmezdim. Oysa annemin nefreti beni günden güne öldürüyordu.

Başımı dizime yasladım. Cam kırığını avucuma alıp sıktım. Öylece sessizliği dinlemek istedim fakat kafamın içindeki kargaşa buna izin vermedi.

Bir el, hınçla sıktığım yumruğumu kavradığında irkilerek başımı kaldırdım. Hemen arkamda duruyordu. Bir süredir nefessiz bıraktığım ciğerlerime onun yoğun amber kokusu dolduğunda görüşüm netliğini kazandı.

“Ne yapıyorsun?” Keskin bakışları parmaklarımın arasından sızan kan daydı. Tırnaklarım etime gömülmüş, cam kırığı avucuma derin bir kesik atmıştı.

“Ben...” Şaşkınlıkla bakakaldım.

Gözlerimi kapadığım andan beri annemin sesiyle kavga ediyordum. Dileği kulaklarımdan silinmiyordu. *Keşke sen ölseydin.* O bana bağırdıkça ben daha çok kasılmış ve kendime zarar verdiğimi bile fark edememiştim.

“İyi görünmüyorsun.”

Yanıma oturmaya yeltendiğinde hızla kendime gelip panikle, “Dikkat et,” diyerek yeri işaret ettim. “Dizlerine batmasın.”

Eliyle cam kırıklarını kenara süpürüp tek dizini yere koyarak yanıma oturdu. Dizine yasladığı elini avuçlarımın arasına aldım. Kanamıyordu ama bazı küçük cam kırıkları eline batmıştı. Dahası, avucumdaki kan onun eline bulaşmıştı.

Dikkatlice elindeki cam kırıklarını alırken, “Özür dilerim,” diye mırıldandım yetersiz çıkan sesimle.

“Neden özür diliyorsun?”

“Bu gece için.”

“Sen bir şey yapmadın.” *Biliyorum. Her şeyi o yaptı.* Ben sadece annemin enkazıydım.

Ağlamak istemiyordum ama uzun zamandır kendimi tutuyordum ve bu lanet gece, bardağı taşıran gece olacak gibi görünüyordu. Dudaklarımı dişleyip durmaktan çenem yorulmuştu.

“Burayı ben hallederim,” dediğinde afallayarak yüzüne baktım. “Uyu-san iyi olacak.”

“Olmaz,” diyerek başımı iki yana salladım. “Evi bu hâlde bırakamam.”

“Ben halledeceğim.”

“Teşekkür ederim ama bunu kabul edemem.”

“Kabul eder misin diye sormadım, Noa.” Kaşlarını kaldırdı.

“Birlikte yapalım o zaman.” Kanayan avucum karıncalanıyordu. O hissi ve biriken kanı tişörtüme silerek ayağa kalktım. “Ben koltuğu ve halıyı halledeyim.”

“Cam kırıklarını temizleyeyim.” Raymond yanımdan ayrıldı ama bakışlarımı üzerinden çekemedim. Gözlerim öylece dalıp gitmişti.

Sabaha karşı salonun kırık camı dışında hiçbir sorun kalmamıştı. Halıdan kurtulmuşum. Koltuğu onlarca leke çıkarıcıyla silip temizlemiş, salonu köşe bucak silip süpürmüştük. Raymond çöpleri atmaya gitmişti. Bense ikimiz için de kahve hazırlıyordum.

İki kupayla arkamı döndüğümde Raymond’ı mutfağın girişinde görüp irkildim. Sessizliğe kendimi kaptırdığımdan geldiğini duymamıştım.

“Korkuttum mu seni?”

Gülümsedim sadece. “Kahveleri nerede içelim?”

Raymond çenesiyle çift kişilik mutfak masasını işaret ederek, “Burası olur,” dedi.

Kahveleri dikkatlice masaya bıraktıktan sonra ahşap sandalyeyi çekip minderini düzeltiltim ve usulca oturdum. “Neredeyse hava aydınlanacak.” Pencereden dışarı bakarken aklımdan geçeni mırıldanmıştım.

Raymond herhangi bir şey söylemedi. Sessizlikten hoşlanmıyordum.

“Sara seni çok özledi.” Kupayı önüme çekip avuçlarımın arasına aldım. Ellerim yanıyordu ama iyi hissettirmişti. Avucumdaki kesik dışında... “Sürekli senden bahsediyor.”

“Ben de onu özledim ama bir süre daha yalnız kalmalıyım. Ona bahsetmezsin, değil mi?” Ondan kaçırıyordu. Boğulmaktan kaçırıyordu.

“Merak etme.” Geriye yaslandım. “İstedığın kadar saklanabilirsin.”

Başını sallarken dudaklarının kenarı kıvrılır gibi oldu ama buna gülümseme demezdim. Ufak bir teşekkür niteliğindedeydi.

Geriye kalan zamanımızın tamamı sessizlik içinde geçti. Kahvelerimizi içtiğimiz süre boyunca göz göze bile gelmedik. Birbirimizden saklanıyorduk sanki. Onda çözemediğim bir şey vardı. Eskiden olmayan bir şey... Benim gibi görünüyordu. Kafasının içinde bir kargaşa olduğu belliydi.

Ravebelg Kasabası'ndan ayrılmadan önce ikimizin de yaşı küçüktü. Ben on yedi, Raymond yirmi yaşındaydı. O zamanlar sakalları pek uzamazdı. Daha sonra akademiye gittiği için sakallarını sürekli kesmek zorunda kalmıştı. Sara'nın attığı tüm fotoğraflarda onu sakalsız görmeye alışmıştım ancak şimdi karşımda kirli sakallı bir adam duruyordu. İtiraf etmeliyim ki bu görüntü ona, uzak durulması gereken bir çekicilik katmıştı.

“Artık gitsem iyi olacak.” Yerinden kalkarken kupasını hafifçe ileri iterek teşekkür etti.

“Sen olmasaydın bu hengameden kurtulamazdım,” diyerek karşılık verdim. “Asıl ben teşekkür ederim.”

Kapıya kadar eşlik ettim. Raymond gömleğinin yakasını düzelterek ceke-tinin önünü kapatarak günün ilk serinliğinden korunmaya çalıştı.

Son kez arkasına bakar diye bekledim ancak Raymond başını eğip hızlı adımlarla evin önünden uzaklaştı. Belki de birilerinin kendisini görmesinden çekinmişti.

Kapıyı kapatıp holün ortasında dikilirken gözlerimin yanmaya başlaması beni doğrudan odama sürükledi. Kendimi sırtüstü yatağa bıraktım. O kadar yorulmuştum ve yaptığımız temizlik yüzünden kendimi o kadar pis hissediyordum ki duşa girmeyi her ne kadar istesem de göz kapaklarım gitgide ağırlaşıyordu. Yatağın ortasında öylece uykuya daldım.

YENİ OYUNCAK

Neden bir insanın ölümüne duyulan ilgi, hayattayken ona verilen sevgiden daha fazla olurdu ki? İnsanları ölmeden önce sevmeyi becerebilmeliydik oysa...

OYUNCAK KATİLİ
Ravebelg Kasabası

Zavallı, küçük, tatlı Kate.

Eğer söylendiği gibi öteki taraf varsa eminim ki şimdi ışıklar içinde, huzurla uyuyorsundur ve bana teşekkür ediyorsundur. Rica ederim, tatlı Kate. Seni tanımak ve kurtarmak benim için zevkti. Basit ama etkileyici bir son oldu senin için. Tam da sana yakışan bir son.

Kate'in cinayete kurban gittiği bilinseydi, herkes büyük bir korku ve telaşa kapılırdı. Kimse Kate hakkında törenler düzenlemez, ardından göz yaş dökmez ya da süslü cümleler kurarak sosyal medya hesaplarında yâd etmezdi.

İnsanlar, sadece kendi hayatları tehlikeye düşene kadar diğerlerinin hayatlarını önemser ve değer verirdi. Söz konusu kendi canları olduğunda, zaman kazanmak için diğer insanları öne atarken gözlerini bile kırpmazdı. Özellikle Ravebelg halkı...

Ölüm, onlar için geldiğinde kendi zavallı hayatları dışında hiçbir şeyi önemsemeyeceklerdi. Kurtulmak için diz çöküp yalvardıklarında ise her şey için çok geç olacaktı. Onlara biçtiğim bir hayat, sunduğum bir zaman vardı. Hiçbiri benim onlara bahsettiğimden fazlasını yaşayamayacaktı.

Kate'in ölümünün ardından otuz gün geçmişti ve kasabada her şey yolunda gidiyordu çünkü kimse varlığımdan haberdar değildi.

Ravebelg Lisesi'nin çatısında bulduğumuz gece, Kate için çantamda sakladığım sürpriz kasabanın gündemine bomba gibi düşmüştü. Hâlâ da akıllarda soru işareti olan tek şey, Kate'in intihar ederken sarıldığı oyuncak bebeğiydi. Zavallının delirdiği ve bu yüzden intihar ettiği söylentisiyle vicdanlarını rahatlatmışlardı.

Kız delirmiş olmalı.

Kim oyuncak bebeğine sarılıp intihar eder ki?

Kendisine benzeyen oyuncak bebek yaptırmış. Belli ki psikolojisi normal değil.

Kate için üzgündüm. Kasaba, oyuncak bebeğiyle tanışmıştı ancak ne anlama geldiğini henüz bilmiyorlardı. Bu nedenle her zaman olduğu gibi yine işlerine geldiği gibi davranarak onu delilikle suçlamışlardı. Ne de olsa en kolayı buydu, değil mi?

Annesi dahil hiç kimse bu garipliğin üzerine düşmedi. İnsanlar açıklayamadığı şeyler karşısında daima içlerini rahatlatacak bir yalan uydurur ve ona tutunurlardı. Daha kolay unutmak için... Geceleri onları uykularından uyandıran vicdanlarının sesini bastırabilmek için...

Onlar, Kate'in delirdiği yalanına inanmayı seçtiler. Oysaki ne kadar akıllı bir kızdı.

Yıllar geçse de seni hatırlamaya devam edeceğim, küçük Kate. Sen, benim Ravebelg Kasabası'nda attığım ilk adım, ilk imzamsın. Aldığım ilk nefes kadar heyecan verici, yaşamaya ve ölmeye duyduğum arzu kadar gerçektin.

Ve öldün.

Seni ben öldürdüm.

Bu küçük sırrımızı ikimizden başka kimsenin bilmiyor olması harika, değil mi? Onlardan sakladığımız sırlarımızdan bir tanesi de bu olacak. Zamanla tüm sırlar ortaya çıkar ama o gün gelene kadar sırrımız güvende. Ben kimseye anlatmam, emin olabilirsin. Senin de anlatmayacağını biliyorum.

Huzur içinde uyu güzelim.

Kate, koleksiyonumun ilk oyuncuğuydu ve üzerinden bir ay geçmişti. Bu da yeni oyuncuğumla ilgilenmenin zamanı gelmiş demek oluyordu. İkinci kurbanıma yapacaklarımı düşündüğümde bile vücudum böylesine karıncalanıyorsa... Onu koleksiyonuma eklediğimde alacağım hazzı iliklerime kadar hissetmek için can atıyordum.

Akşamın soğuk esintisi çatlamış dudaklarımı okşadığında istemsizce alt dudağımı yaladım. İkinci kurbanımla tanışmadan önce son kez onu uzaktan görmeye gidiyordum. Belki de bu yüzden gülümsememe engel olamıyordum.

Telefonumdan saati kontrol ettiğimde daha dokuz bile olmadığını gördüm. Açıkçası şaşırmışım çünkü saatin daha geç olduğunu sanıyordum. Sokakların ıssızlığı yüzünden bu izlenime kapılmış olmalıydım.

Yanımdan geçtiğim insanları rahatsız etmeden her birini gözlemliyordum. Bu kasabada ölümü hak eden çok fazla insan ve onlar için harika planlarım vardı. Ravebelg Kasabası muhteşem bir şölene tanıklık edecekti.

Listemdeki kurbanlar dışında da ölmesi gerekenlerin olacağını tahmin ediyordum. Bu aslında uğraşmak isteyeceğim bir şey değildi, ancak Kate'in ölümünden sonra fikrim tamamen değişmişti.

Her şeyi çok önce planlamıştım çünkü plansız bir şey yapmaktan nefret ederdim. Her ne yapıyorsam, önce tasarlamalı sonra hayata geçirmeliydim. Aksi hâlde sinirlenirdim ve sinirlendiğimde öfkemi kontrol etmekte büyük sorun yaşırdım.

Derin bir nefesle boynumu sağa sola çevirerek kaslarımı gevşettim. Yeni kurbanımla buluşmaya giderken heyecanlanıyordum. Evinin olduğu sokağa döndüğümde etrafta kimsenin olmadığına sevindim. Tek başına yürüyen birinin böyle sırtması normal karşılanmazdı.

Kot ceketimin cebindeki telefonu çıkardığımda bildirim paneline gözüm takıldı. Tinder'dan yeni bir bildirim gelmişti. İnsanların takılacak birilerini bulmak için kullandığı aptal bir uygulamaydı. Burada karşısına çıkan insanları beğenirse sağa, beğenmezse sola kaydırıyor; iki insan birbirini beğendiğinde ise eşleşip sohbet etmeye başlıyordu.

Uygulamadaki konumumu bu civarda biriyle eşleşmek için değiştirmiştim. Sadece kurbanımın evini uzaktan izleyebilmek için aynı sokakta yaşayan birinin evine ihtiyacım vardı ve güzel Lexa bana bunu sağlayacaktı.

Tumblr gerçekten sevdiğim bir uygulama olmuştu ama burası... Saçmalıktı. Bana kalırsa bu tarz ilişki arayışı için oluşturulan uygulamaların tamamı berbat ortamlardı.

Neyse ki şimdi bu uygulamayla işimi kolaylaştırdığıma seviniyordum. Sorun uygulamalarda değil, insanların bunları ne amaçla kullandığındaydı.

Kasabanın bu yakası çoğunlukla zenginlerin yeriydi ve evlerin tamamı lüks malikânelerden oluşuyordu. Lexa da bu zenginlerden biriydi. Evi ise Ciera Malikânesi'nin hemen çaprazında, tam istediğim yakınlıktaydı.

Zili çalmadan önce omuzlarımı dikleştirip gömleğimin düğmelerinden birini daha açtım. Cinsiyetiniz ne olursa olsun, göğüs dekoltesi tahrik ediciydi.

Kapı açıldığında sarı led ışıkları, bahçe aydınlatmasına meydan okurcasına kapı aralığından sızdı. Gözlerimi kısarak kapıyı açan kadının güzelliğine daldım. *Siktir!*

Böylesi bir güzellikle karşılaşmayı beklediğim söylenemezdi. Sosyal medyanın yanıltıcı olduğunu düşünürdüm fakat Lexa için tam tersi bir yanıltıcılık söz konusuydu. Fotoğraflarına kıyasla çok daha güzel bir kadındı.

“Merhaba.” Dolgun dudakları, kırmızı rujuyla karşı konulmaz bir çekiciliğe bürünmüştü.

“Mer-” *Siktir.* Tam konuşacakken kapı aralığından bahçeye kaçan köpek yüzünden selam bile vermeyi becerememiştim. Eğilip yakalamaya çalıştım ancak Lexa'nın sesi buna engel oldu.

“Bırak gitsin,” dedi boğuk bir sesle. *Seni kurnaz...* Baştan çıkarıcı olmak için kullandığı ses tonu buydu demek.

Başımınla söylediğini onaylayarak içeri girdim. Lexa'nın yanından geçerken baş döndürücü parfümünü solumak için derin bir nefes çektim içime. Baharatlı tonlarına zıt düşen meyve notalarıyla bir erkeği kolayca avlayabilecek bir kokuydu.

Ancak... Üzgünüm Lexa. Tüm bu çaba; internet üzerinden tanıştığın, tek gecelik biri içinse... Aptalsın.

Tanrım, isteyen beni yargılayabilirdi çünkü bir daha görmeyeceğiniz bir insan için bu kadar çabalamak bana zalıca geliyordu. Öz bakımına önem vermek elbette güzeldi, sadece tüm bu debdebenin bir yabancı için yapılması gereksizdi.

Gözlerinin ardında gizleyemediği zavallı yalnızlığının hüznü, kilometrelerce öteden bile görünebilecek durumdayken takındığı maske yetersiz kalıyordu. Her gece bir başkasıyla takılan, aşka kapılarını kapatmış, zevkine düşkün biri olduğunu söylemişti.

Yalan söylediğini gözlerinin içine bakar bakmaz anlamıştım. Anlattığı her şey, yalnızlığını gizlemek için kendine yarattığı ikinci bir karakterdi. *Ne üzücü...*

Nasıl biri olduğu umurumda değildi. Onunla çabucak işimi bitirecek, sonra bir bahaneyle terasına çıkıp Ciera Malikânesi'ni gözlemlemeye koyulacaktım ve eminim, bu bana daha fazla zevk verecekti.

“Ne içersin?”

Salonun girişindeki basamakları inene kadar cevap vermedim. Lexa birkaç adım arkamda olduğu için evini incelemeye de yeltenmedim. Ellerim ceplerimde salona girip bahçeye açılan kapının önünde dikilerek dışarıyı izledim.

Umursamaz, gizemli ve gösterişli evine rağmen oralı olmayan yabancı erkek... Kadınların böyle tiplere bayıldığını biliyordum. Kurbanım olmasa da birkaç saatliğine Lexa'yla eğlenmek hoşuma gidecekti.

İkinci kurbanıma yakın olmam gerekirse ve tekrardan buraya gelmek zorunda kalırsam diye Lexa için akılda kalıcı olmalıydım.

Ve Lexa... Onunla bir kez seviştiğimde, ikinci kez isteyeceğine emindim çünkü gerçekten iyi sevişirdim. Ancak onunla kötü sevişecektim. Beni ikinci kez arzulamasını istesem de saplantı hâline getirmesinden korkuyordum.

Onunla bir işim yoktu ve ayağıma dolanmasını istemiyordum. İhtiyaç anında kullanabilmem için kenarda durması gereken bir aracıydı sadece, işini yapıp ve önümden çekilmeliydi. Aksi hâlde, oluşturacağım yeni cinayet listesinde adını en başa yazmak zorunda kalırdım.

“Kırmızı şarap, lütfen.”

Omzumun üstünden arkaya doğru kısa bir bakış attım.

Zenginliğimle ilgilenmiyorum, pek fazla konuşmuyorum ancak seni incitmeyecek kadar da kibarım.

Bir erkekten beklenecek düzeyde özendiğim kıyafetlerimle spor bir şıklık içindeydim. Daha fazla özenseydim bunun kadınları iteceğini biliyordum. Kadınlar çoğu zaman aptaldı, daha düz ve çabasız erkeklerden hoşlanırlardı. Erkeklerin akışta ve doğaçlama davranması onlar için asıl çekici olandı.

Mutfağa doğru aheste aheste ilerlerken topuklularından çıkan seslerin daha davetkâr olması için çabalıyordu. Ucuz oyunlarla ipleri eline almak istediğini biliyordum ama yanılıyordu. Bana hiçbir şey yapamazdı.

İki kadeh şarapla birlikte ağır adımlarla salona geldiğinde çoktan tekli koltuktaki yerimi almıştım. Kollarımı iki kenara yaslayıp bacaklarımı hafifçe açarak onu tahrik etmek istedim.

Mini elbisesinin ipek kumaşı her adımında pürüzsüz bacaklarını okşuyordu. Yanıma ulaşırken sehpanın etrafını dolaşarak yolunu uzattı. Kendini daha fazla göstermek istediği belliydi. Ona istediğini verdim ve dikkatle süzdüm. Kadınlar beğenildiğini fark ettiğinde bunu sürdürebilmek için tüm odağını kendilerine verirlerdi.

Lexa üstü oval biçimde cam olan sehpanın üzerine kadehleri usulca bıraktığında vakit kaybetmeden uzanıp kadehimi elime aldım ancak içmedim. Şarabın ilk yudumunu, kadeh tokuşturmadan içmek erdemli bir davranış değildi.

Kanepede, bana en yakın noktaya oturduktan sonra saçlarını tek omzunda toplayarak boynunu açığa çıkardı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde boynunun güzelliğine iltifat edecektim. Gerçekten çok güzeldi ve bunu o da biliyordu. Geldiğim andan beri üstü kapalı şekilde bana kendini sunuyordu, anlıyordum.

“Güzel bir başlangıca...” Sessizliği bozan ben oldum. Kadehi uzattığımda inci gibi dişlerini göstererek güldü ve kadehini tokuşturarak geriye çekildi.

Şarabımdan büyükçe bir yudum alırken kadehin üzerinden göz temasını koparmadım. Bu önemliydi. İnsanı savunmasız ve şeffaf gösterirdi. *Korkacak ve saklayacak bir şeyim yok, tamamen güvenilirim*, der gibi.

Evet, bana güvenmeli ve ona zarar vermeyeceğimden emin olmalıydı. Gözlerinin içine dikkatle bakarak tüm bunları görmesini, aynı duyguyu hissederek biraz daha gevşemesini istedim.

Aslında rahat görünüyordu, hareketleri doğal ve sakindi. Onun gibi kariyerinde iyi olan, kendi ayaklarının üzerinde duran bir kadının evine çağırıldığı yabancı için endişelenmesi gerekirken bu kadar rahat olması garipti. Benden tahmin ettiğimden fazla mı etkilenmişti, yoksa seçici biri mi değildi, anlayamadım. Sonuçta kriterleri olmayan bir kadın olamayacak kadar iyi bir noktadaydı..

Neyse. Bu beni ilgilendirmezdi.

“Neler yapmaktan hoşlanırsın, Lexa?” Sessizliği bir kez daha ben bozdum.

Sessizlikten nefret ettiğimi söylemiş miydim? Bu yüzden sürekli şarkılara sığınırdım. Sessiz kaldığımda zihnim düşüncelere kapısını açıyor ve kısa

sürede kafamın içinde oluşan kargaşa beni boğacakmış gibi oluyordu. Bundan kaçmak için her daim kısık sesle de olsa bir şarkı mutlaka çalmalıydı.

“Boş vakitlerimin neredeyse tamamını kendime ayırır, olabildiğince çeşitli aktivitelerle zamanımı iyi değerlendirmeye çalışırım.”

Bunu boş zamanında beni evine çağırdıktan sonra yüzüme karşı söylemesi ne kadar hoştu. *Yalancı.*

Gösterişli hayatını inşa ederken kullandığı en güçlü malzeme yalandı, belli ki. Her dakika kendini daha da kadrajıma sokacak şeyler yapıyordu. Planıma dahil olmasını istemiyordum ancak şartlarını zorlamaya devam ediyordu.

Hoşuma gidiyordu.

Oyuncak koleksiyonum için Lexa iyi bir tercih olabilirdi ancak hayatayken daha çok işime yarardı. Belki çok sonra... Koleksiyonum, bir müze oluşturacak kadar büyüdüğünde onun oyuncağını da en güzel köşede saklamak isteyebilirdim.

Sahi, oyuncak koleksiyonumu size anlatmadım, öyle değil mi?

Sabırsızlanmanızı anlayabiliyorum ancak biraz daha bekleyin. Anlatacağım, her şeyi.

“Sen?”

Lexa'nın sesi zihnimin telaşından kopardı beni. Dudaklarıma dayadığım kadehten hiç acele etmeden şarabımı içtim. Lexa'yı sabırsızlandırarak kadar ağırdan alarak, ağzıma büyükçe bir yudum doldurup azar azar içtim.

“Ben şiirleri severim. Ve zekâ oyunlarını. Senin gibi kendimle vakit geçirmeyi de çok severim.”

“Harika.” İçten gülüşü, benim gibi bir adama denk geldiği için mutlu olduğunu haykırır gibi gözlerine yansıdı. Benden çok hoşlanmıştı.

“Buralarda yenisin galiba.” Kadehinin üzerinden beni bulan çapkın bakışlarına gülümseyerek karşılık verdim.

“Nereden anladın?” Çarpık gülüşüm onu iyice neşelendirdi.

“Senin gibi bir yüzü daha önce görmüş olsaydım, unutmazdım.” Alt tudağını dişleyerek bana duyduğu ilgiyi belli etmeye çalıştı.

“Uygulamayı sık kullanıyorsun anlaşılır.” Kilit bir soruydu. Bu soruya verdiği cevapla aslında daha sonra görüşme ihtimalimizi netleştirecekti.

“Sıklıkla.” Demek ki bağlanma problemi yoktu. Uygulamadaki erkeklerle günü kurtarmakta bir sakınca görmüyordu.

Kadehinden bir yudum daha aldıktan sonra dikkatlice sehpaye bırakıp ayağa kalktı. Aramızdaki birkaç adımlık mesafeyi kapatarak karşıma geçtiğinde merakla yüzüne baktım.

“Uygulamadan daha sık kullandığım şeyler de var, mesela...” Baldırlarının açıkta kalmasını önemsemeden dizime oturdu ve ummadığım şekilde dudaklarıma yapıştı.

Evet, kabul etmeliyim ki bunu beklemiyordum.

Öylece hareketsiz dursam bile Lexa ne yapacağını öyle iyi biliyordu ki daha ilk dakikadan bunu ispatlamıştı. Alt dudağımı arsızca emerken dilinin kaçamak dokunuşları arzularımı harekete geçiriyordu.

Bu, gerçek anlamda bir seks randevusu olsaydı; harika bir gece geçireceğimize kalıbımı basardım ancak Lexa'nın baştan çıkarıcı yeteneğine karşılık veremeyeceğim için üzgündüm.

İşimizi çabucak bitirmemiz gerekiyordu ve sonrasında benim üst kattaki odalardan birinde Ciera Malikânesi'nde başlayacak olan havuz partisini gözlemlemem gerekiyordu.

Belinden kavrayarak kendime daha çok çekip göğsüme yasladım. Lexa'nın sakinlikle başladığı öpücüklerini alevlendirerek daha şehvetli ve sert öpücüklerle hislerini uyandırdım.

Kalçalarını belli belirsiz hareketlerle oynatarak kendini bana bastırduğunda küçük inlemelerle ona duymak istediği şeyi verdim.

Evet, Lexa, şu an beni delirtiyorsun. Ah... Tanrım, dudakların çok lezzetli!

Hayır, Lexa, ben sadece iyi bir oyuncuyum. Pek bir şey hissetmiyorum.

Gömleğimin düğmelerini açan eli usulca aşağı kayıp bacaklarımla arasına vardığında istediği yere rahatça ulaşabilmesi için bacaklarımı daha fazla araladım.

Zarif eliyle aletimi kavradığında dudaklarını geri çekip yüzüme baktı. Kahretsin. Dikkatim tamamen karşı evde, yeni oyuncağımda olduğu için sertleşmiyordum.

Derin bir nefes alarak zihnimi boşaltmaya çalıştım. En azından bir süre ikinci kurbanımı kenara koyup, karşımdaki güzeller güzeli kadına istediğini vermeye odaklanabilirdim.

Sorunun üstünü kapatmak için onu kendime doğru çekip daha ihtiraslı öpücüklerle kaldığımız yerden devam ettim. Kollarımı Lexa'nın zayıf vücuduna sıkıca sardığımda hırçınlığımın hazzı onu inletti.

Elimi belinden yukarı doğru kaydırarak göğsünü avuçlayıp sertçe okşamaya devam ettim. Teninin hızla ısındığını hissedebiliyordum ve evet, aynı coşku beni de gafil avlamıştı. Harika!

Pantolonumun düğmesiyle birlikte fermuarı açtıktan sonra elini iç çamaşırdan içeri daldırdı. Hissetmeyi umduğu şeye kavuşmanın zevkiyle kıkırdadı. Bana yapabildiklerinin mutluluğuyla kalçaları daha çok baskı uygulamaya başladı.

Kendimi geriye çekerek dudaklarımızı ayırdığımda ikimiz de nefes nefese kalmıştık.

Kabul etmeliydim ki ilk geldiğimde yaşadığım hissizlik azalmıştı. Lexa gibi bir kadınla vakit geçirme düşüncesi beni de heyecanlandırmaya başlamıştı. Belki de sandığımdan daha uzun süre burada kalır, planladığımdan da keyifli bir gece geçirirdik.

“Yatak odasına çıkalım.” Sesimin daha derinden çıkmasına ve sıcak nefesimin yüzüne çarpmasına özen gösterdim.

Nefesimin sıcaklığıyla ürperen teninin karıncalandığını hissettim. *Uyluklarındaki kıpırtının sebebi benim, güzel Lexa.*

Teklifim Lexa'nın yüzünde şeytani bir ifade doğurduğunda kenardaki kadehimin dibinde kalan son yudumu da kafama diktim. Lexa'nın dudaklarına küçük bir öpücük daha kondurduktan sonra kalçasına dokunmamla birlikte ayağa kalktı.

Elimden tutarak doğrudan merdivenlere yöneldiğimizde pantolonumu açıp almak için tek elimle kemerimden tutarak ilerledim. Yatak odasına girer girmez Lexa'nın sırtını duvara yasladım ve öpüşmeye devam ettik. Ellerim kalçalarını kavrarken pantolonum bacaklarımdan kayıp yere düştü. Topuklularıyla kalçalarıma baskı uygulayarak beni kendine bastırıyor, sertliğim ona sürtündükçe bedeni zevkle titriyordu.

Odanın girişinde fazla oyalanmadan yatağa ulaştık. Lexa'yı kucağımdan indirdim ve gömleğimi bir çırpıda üzerimden çıkarıp arkaya doğru fırlattım. Çoktan iç çamaşırdan aşağı çekiştirmeye başlamıştı. Zarif bileklerinden yakalayıp engel oldum.

Lexa'ya doğru eğilip dizimi bacaklarının arasına yerleştirerek üzerine kapandığımda benim hareketlerimle birlikte geriye çıktı ve yatağa uzandı.

Çıplak baldırlarıma bacaklarını sarmış, mini elbisesi tamamen yukarı çekilmişti. Dantelli külodunun ince kenarlarına parmağımı takıp bacaklarını okşayarak ayak ucuna kadar ağır ağır çektim.

Uyluklarına kondurduğum sert öpücüklerle altımda kıvranmaya başladığında Lexa'nın istediğim noktaya ulaştığını görebiliyordum. Onu kolayca baştan çıkarabilmem güzeldi.

Lexa düşüncelere daldığım kısa sürede boynuma doladığı kollarıyla sertçe baskı uygulayıp beni yana devirdi ve üzerime çıktı. Kalçalarıyla kasıklarımın baskı uygulamaya devam ederken elbisesini başından çıkarıp yatağın kenarına attı.

Çıplak göğüslerine kayan gözlerim kocaman açılmıştı. Pürüzsüz vücudu enfes görünüyordu.

Çarpık gülüşüm büyürken ellerimi beline koyup net bir sesle, "Sevişirken altta olmaktan hoşlanmam," dedim.

"Ben de öyle," diye cevap verdiğinde şok oldum. İlk kez beni afallatmayı başarmıştı. Giderek ilgimi cezbetmeye başlıyordu.

Tek çırpıda Lexa'yı kenara atıp üzerine çıktığımda ona sert davranmam hoşuna gitmiş olacak ki kahkahaları şehvet doluydu.

"Ancak bu gece benim kurallarım geçerli." Alt dudağını dişlediğinde kasıklarımı bacaklarının arasına yasladım. Sertçe baskı uygulayarak onu iyice kışkırttım. Kulağına eğilerek, "Anlaşıldı mı?" diye sorduğumda titrek nefesiyle sadece başını salladı.

Daha sert, daha arsız ve bu kez küçük ısırıklarla baskınlığımı belli edecek hamleler yaparak Lexa'yla bir süre daha seviştikten sonra onun nefes nefese kalmasıyla geriye çekildim.

"Öyle yakışıklısın ki..." dediğinde hızlıca gözlerimi kırpıştırdım. "Hiçbir şey yapmasan bile seni izleyerek orgazm olabilirim."

Arsız şey.

Ne kadar güzel olduğundan benim bahsetmem gerekirdi ancak böyle bir adımın senden gelmesi çok daha iyi oldu Lexa. Ve seçekkür ederim, genelde herkes aynı şeyi söyler.

"Tek gecelik bir adamı gereğinden fazla onore ediyorsun."

Dağılan rujuna aldırmadan dudaklarını ıslattı. “Bana yapacakların için sabırsızlanıyorum.”

Gözlerimi kısarak uzun uzun yüzünü inceledim. Onu arzuladığımı anlaması için iştahla süzdüm.

Gerçekten de randevuya çıktığı her adamı bu şekilde gururlandıracak ve kendini bir bok sanmasına sebep olacak süslü cümleler kuruyorsa Lexa, düşündüğümünden de akılsız olmalıydı. Bir kadının en büyük hatası, erkeklere hemen teslim olmak ve lanet olası egolarını beslemektir.

O da tam olarak bunu yapıyordu ama neyse ki ben o tür erkeklerden değildim. Kendimi bilen biri olduğuma seviniyordum.

Sessiz ve uzun bakışmamızı nihayet bozarak yüzümü avuçlarının arasına alıp dudaklarımdan sertçe öptü. “Şifonyerin üst çekmecesinde kondomları bulabilirsin.”

Omzumun üstünden arkaya baktığımda şifonyerin yatağın hemen karşısında olduğunu gördüm. Keyifli görünmeye ve arzularımın yatışmasına engel olmaya çalışarak yataktan çıktım.

Siktir. Çekmeceyi açtığımda görmeyi umduğum şey kesinlikle bu değildi.

Gittikçe ilginçleşmeye başlıyorsun Lexa. Belki de hakkında biraz yanlış olabiliyorum ama yine de seçimlerinin abes ve sıradan olduğuna inancım hâlâ tam. Tüm bu seks oyuncaklarına rağmen!

Omzumun üstünden Lexa’ya baktığımda yüzümdeki ifadenin onu daha fazla keyiflendirdiğini gördüm. Beni buraya bilerek yönlendirmişti.

Oyun oynamayı seviyorsun demek. Kesinlikle seni de yeni listeme ekleyeceğim Lexa. Bana, düşündüğümünden de fazla eğlence verebilirsin.

Yatağa döndüğümde vaktimizi daha güzel geçirmeye karar vermiştim. Ta ki karşı evin havuz başındaki neşeli kahkahaları odaya dolana kadar... Asıl yapmam gerekenleri tokat gibi yüzüme çarpan gülüşlerin sahibine bir an önce ulaşmam gerekiyordu.

Lexa’yı hayal kırıklığına uğratmayacak şekilde ama sıkıcı olduğuna emin olduğum sevişmemizin sonuna geldiğimizde yatağa devrildik. Soluklarımız düzene girene kadar yan yana uzanmaya devam ettik.

Lexa içecek bir şeyler almak için yataktan çıkıp alt kata inmek üzere odadan ayrıldığı anda yataktan kalkıp terasa çıktım.

“Siktir!” Hava fazla soğuk değildi ancak çıplak olarak çıktığım için üşümüştüm.

Kollarımı hâlâ terli ve sıcak vücuduma sararak hafif esen rüzgâra karşı kendimi ısıtmaya çalıştım.

Hava tamamen karanlıktı, ağaçlar görüşüme engel olacak kadar yüksek değildi. Rahatlıkla Ciera Malikânesi’ni görebiliyordum.

Ciera ailesinin ikizleri, üniversiteli arkadaşlarıyla yazın keyfini çıkarıyordu. Yapmacıklıktan uzak, gerçek bir eğlence gibi görünüyordu. Herkesin yüzünde aynı mutlu ifade vardı.

Kimisi havuzun serinliğinde kokteyllerini yudumluyor, kimisi havuzun dışında arkadaş gruplarıyla eğleniyordu. Bahçe kapısının yanındaki açık büfede sınırsız yiyecek, atıştırmalık ve tatlı olduğunu görebiliyordum.

Beklediğimden çok daha kalabalık bir ortam vardı. Bir o kadar da eğlenceli görünüyordu. İnsanlar kendini o kadar kaptırmıştı ki biri cinayet işlese kimsenin haberi olmazdı.

Hayır, ironi yapmıyordum. Planlı biri olmakla birlikte duruma göre fevri davranışlar da sergileyebiliyordum. Üstelik bu beklenmedik yönlerim de oldukça etkileyici sayılırdı. Elbette, o yanımı görmeyi tercih etmezsiniz zira böylesi *sizin için* daha iyi olurdu.

Düşüncelerden sıyrılıp partiye odaklandım yeniden.

Anne ve babaları evde yoktu. Malikâne bu gece yalnızca gençlere hizmet ediyordu. Bildiğim kadarıyla yarın, yine ikizlerin organize ettiği başka bir parti verilecekti. Yarın gece ben de orada olacaktım.

Rose Ciera... Ailesinin biricik, güzel kızı. İkizi vardı ancak ilk Rose doğmuştu. Bikinisini giymiş, havuz başında en yakın iki kız arkadaşıyla derin bir sohbe dalmıştı.

Nate Ciera ise Rose’un ikiz kardeşiydi. Herkes onu çok severdi. Yalnızca ailesinin değil, etrafındaki herkesin gözde çocuğuydu. Tüm arkadaşları ona bayılırdı. Ailesinin gururu, yakın çevresinin favorisi olan genç bir adamdı.

Altın çocuk Nate ve güzeller güzeli Rose. Kasabanın gözde ikizleri.

Babaları Henry Ciera, itibarı epey yüksek bir inşaat mühendisiydi. Anneleri Sally Ciera ise tam bir avcıydı... Para avcısı. Kasaba halkı Sally’yi de çok severdi. Sally ise parayı. Henry’yle evliliğinin sarsılmaz olmasının tek sebebi buydu. Sally için sorunlar paranın miktarına bağlı olarak hızla çö-

zülebiliyordu. Pahalı hediyeler, tatiller, kredi kartlarının önüne sunulması yeterliydi.

Buraya kadar her şey yolundaydı. Yeni oyuncağımın Ciera ailesine ait olacağı kesindi fakat çözmemiz gereken ufak bir sorunumuz var gibi görünüyordu.

İkinci kurbanımın kim olacağına karar vermekte zorlanıyordum. *Nate mi? Rose mu?*

Tamam... Doğruyu söylemem gerekirse sizi kandırdım. Elbette asıl kurbanım çoktan belliydi. Rose Ciera. Ancak kardeşi öldüğünde Nate'i bu acıyla baş başa bırakmak istemediğim için onu da öldürmeye karar vermiştim. Ne de olsa ikiz kardeşler birbirlerinin acısını hissedermiş... Tabii ki altın kalpli Nate'in canı yansın istemezdim.

Sadece onlardan önce hangisini öldürmem gerektiğine ve neye göre seçim yapacağıma henüz karar vermemiştim.

"Tatlım." *Ne çirkin bir hitap şekli öyle!*

Lexa iki kadeh ve bir şişe kırmızı şarapla terasa geldiğinde samimi görünmesine çabaladığım bir şekilde gülerek onu karşıladım.

"Şarap içeriz diye düşünmüştüm ancak..." Devamını sorgular gibi kaşlarını kaldırdım. "Seni burada, böyle görünce... Açık havada sevişmeye ne dersin?"

Hadi ama... Bunun için gelmedim Lexa, abartma lütfen. Enerjimi başka şeyler için saklamalıyım.

Belli belirsiz başımı sallayarak gülümsedim. Elindeki kadehleri terasın kenarına koyup şarabı doldurduktan sonra büyükçe bir yudum içerken havuz partisini izlemeye devam ettim.

"O evde parti hiç eksik olmaz." Lexa hemen yanımda, saten geceliğiyle duruyordu. "Gürültü de öyle." Göz ucuyla baktığımda ifademim son derece sakin ve umursamaz olmasına çabaladım. "Ailenin iki genç çocuğu var. Arkadaşlarıyla sürekli partiliyorlar. Klasik üniversiteliler işte."

Biliyorum Lexa, biliyorum.

"Gençliğin tadını çıkarıyorlar." Omuz silkerek bir yudum daha içtim.

Protez tırnakları baldırımını tırmalıyor, canımı acıtmasa da dürtülerimi harekete geçiriyordu. *Yaramaz Lexa...* Doyumusuz biri olduğu aşikârdı ama kaybedecek zamanım yoktu.

Ravebelg Kasabası'nın artık huzurlu günlerinin sonuna geldiğini, tüm günahların bedelini ödetecek birinin burada olduğunu öğrenme zamanı gelmişti.

Parmakları kasıklarımında oyalanıyordu. *Hayır, hayır, hayır... Durmalısın Lexa.*

Vücudumun karıncalanmasıyla uyanan arzularım avucunun içindeydi. Elleriyle bana hissettirdiği bu şeyden duyduğu hazla gözlerini dikmiş, büyük bir keyifle beni izliyordu.

Daha ileri gitmek için iyice sokulduğunda onu durduracak bir el hareketiyle geriye çıkmasını sağladım. Sonrasında kalbini kırmak istemediğim için kenarda duran kadehine, kadehimi tokuşturup şarabımı içtim.

“Ortamları güzel görünüyor.” Sessizliği dağıtmak için bir şeyler geveledim.

Rose ve Nate'in davranışlarını, insan ilişkilerini gözlemliyordum. Onlara bir yem atacaktım ve hangisi bu yeme atarsa ilk kurban o olacaktı. *Yani ben masumum...*

Lexa'nın terası gerçekten ilham vermişti. Buraya gelene kadar Cieralar için hazırladığım planın çözemediğim bir sıkıcılığı vardı. Şimdi taşlar yerine oturmuştu. Sonucunu benim bile bilmediğim bir oyun oynayacaktık.

Ciera ailesi gerçekten iyi bir aileydi. Kate'in hayalini kurduğu mutlu aileye sahip olan Rose ve Nate de özünde iyi insanlardı. Annesinin şahsi hırsları, babasının işkolik olması dışında kendi hâlinde oldukları söylenebilirdi.

Yarım saate yakın bir süre boyunca, üçüncü kadeh şarabımı içene kadar terasta oyalanıp partiyi izledim. Yarın karşılaşacağım ortamı, partiye gelecek tipleri ve yapılacak partinin nasıl da eğlenceli olacağını tahmin edebiliyordum.

Lexa'ya acil olarak gitmem gerektiğini söyleyip içeri geçmiş ve apar topar üzerimi giyinerek evinden ayrılmıştım.

Lexa yaramaz bir kadındı. Gecenin devamında beni rahat bırakmayacağını biliyordum ancak geç olmadan yanından ayrılmayı başarmıştım. Şarabın ağzımda bıraktığı kekremsi tat, Lexa'nın vücudumda bıraktığı tatlı mayhoşluk, evin loş ortamıyla mayışan zihnim... Tümüyle harika hissediyordum ve biraz daha oyalanırsam geceyi bu evde geçirmek isteyebilirdim.

Karanlık yol boyunca ilerlerken bir yandan da ikizlerin oyunu için hazırlanıyordum.

İkisinin de sevgilisi vardı fakat ikisinin de sadakat problemi olduğunu düşünüyordum. Bunu öğrenmenin tek yolu onlara zarf atmaktı. Instagram'da onlar için kusursuz bir profil oluşturmuştum.

Nate için ayrıca bir profil oluşturmam gerekmemişti çünkü eşcinseldi. Erkek arkadaşı olduğu hâlde sürekli birileriyle flört ederken yakalamak mümkündü. Tıpkı kız kardeşi Rose gibi... Sadakatsizlik bu ikizlerin hastalığıydı.

Orman yolunun girişindeki banklardan birine oturduktan sonra hızlıca sahte hesaba giriş yapıp önce Rose'u takip ettim ve mesaj yazdım.

"Çok güzelsin."

Lafi dolandırmadan ilk yemi atmıştım ve bu, bir kez daha insanların ne kadar acınası olduğunu hatırlatmıştı bana. Artık herkes sosyal medya hesaplarını takılacak insan aramak için kullanıyordu. Sosyal medya ve internet çağı gerçekten insanların birkaç dakikalık zevklerine hizmet edecek kadar zavallı bir hâle mi gelmişti?

Ellerine bir kez geçen hayatlarının tümünü sosyal medyada geçirmek de suç sayılmalıydı. *İnsanlar ne yaşamayı becerebiliyordu ne de ölmeyi.*

Rose'un mesajı iletildiğinde sıra Nate'e gelmişti. Rose gibi Nate'in de profili oldukça aktif ve popülerdi. Nate için de aklıma gelen ilk mesajı hazırlayıp yolladım.

"Selam yakışıklı. Takılmak ister misin? :)"

Bakalım, Ciera kardeşlerden ilk hangisi sadakatsizliğin bedelini canıyla ödeyecekti?

Böylelikle Ciera ikizleri için hazırladığım kapanlar tamamlanmıştı. Hangi farenin tuzağıma düşeceğini merak ediyordum.

Telefonu cebime attım ve geriye yaslandım. Gökyüzü güzeldi, yıldızlar, hava... Ravebelg'in daha eğlenceli bir kasabaya dönüşmesi yakındı. Güzel günlerin eli kulağındaydı. Güzel ve kanlı günlerin...

"Ah, lanet olsun." Evimden dışarı attığım ilk adımda kuruyan dudaklarımdan dökülen sözcükler havanın sıcaklığını hedef almıştı.

Bu kasabayla ilgili hiçbir şeyi unutmamıştım ancak insanı mahveden sıcaklığı unutmuş olmalıydım. Kahrolası güneş...

Sıcak havalardan nefret ediyordum. Kış en güzeliydi. Soğuk, sessiz ve içten.

Emily'nin dükkânından aldığım çikolatalı keklerden birkaçını yanıma almıştım. Yolum uzundu ve Emily'nin tatlıları inanılmaz lezzetli oluyordu. Çikolatalı kekler favorimdi.

Elimdeki kekin sarılı olduğu kâğıdını ısırılmaya özen göstererek son lokmamı da ağızıma tıktırdım. Sırt çantamı omzuma taktığım gibi çağırdığım taksiye doğru ilerledim.

Bugün benim için yoğun ve yorucu bir gün olacaktı. Özellikle yeni oyuncağım konusunda fazlasıyla heyecanlıydım, bir o kadar da sabırsız.

Dün gece attığım yeme ikizler hâlâ tepki vermemişti. Anlaşılan parti sert geçmişti. Sabahın erken saatlerindeydik ve ikisinden birinin mesajıma dönmesi günler sürebilirdi. Belki de düşündüğüm gibi olmaz, ikisi de dönüş yapmazdı. Bekleyip görmekten başka şansım yoktu.

Bu planın işe yaramama ihtimaline karşı şimdiden yeni bir yol haritası oluştursam iyi olacaktı.

Taksiye bindikten sonra yanıma bıraktığım sırt çantasının üzerine kolumu koydum ve yolu izlemeye koyuldum.

Uzun zamandır görmediğim için deli gibi özlediğim birine gidiyordum. Aynı zamanda çantama doldurduğum onlarca yumak ipi de ona götürüyordum çünkü planlarımın hiçbiri onsuz devam edemezdi.

Bu hikâyenin kum saati oydu.

Bu hikâyenin zamanı onun ellerinde akıyordu.

Bu hikâyedeki kurbanların ne kadar yaşayacağını kararını veren oydu.

Taksi Ravebelg Kasabası'nın dışına çıktığında üzerime yağın karabulutların hepsi çekilmiş, yerini huzur kaplamış gibiydi. Geçmişin gölgesinin hiçbir zaman yakamı bırakmayacağını biliyordum.

Kimsenin bilmediği, ulaşamayacağı o tenhaya gelmeye az kaldığında, şoföre durmasını söyleyip gereken ödemeyi yaparak indim. Bundan sonrasını yürümem daha iyi olacaktı.

Tarla ve bahçelerin yol kenarında sıralandığı yerlerden geçtim. Güneşin sıcaklığıyla kavrulduğumu hissediyordum. Alnımda biriken teri elimin tersiyle silerken sırt çantamın verdiği rahatsızlığı azaltmak için askısının tekini itip tek omzumda taşımaya devam ettim.

Yıllardır kaçmama rağmen yine de dönüp dolaşıp geldiğim o köhne ama huzur kokan evin önünde durdum. Ravebelg Kasabası'ndan uzaklarda, daha sakin ve huzurlu hayat yaşamayı tercih edenlerin kaçtığı yerlerin birinde ailemin evi olduğu için seviniyordum.

Her daim, şartlar ne olursa olsun, kaçıp sığınabileceğim tek yer burasıydı.

Verandadaki mobilyaların üzerine öylece atılmış ekoseli battaniyeyi görünce basamakta durup derin bir nefes aldım.

Eski ahşap kapının kolundan tuttuğumda gerginliğim kalbimi kuşatsa da sakin kalmaya özen gösterdim. Uzun süre buraya gelmediğim her seferinde böyle geriliyordum.

Kapı gıcırdayarak açılırken ses tüm evin içinde yankılandı. Buna rağmen sanki sessiz olmam gerekiyormuş gibi parmak ucumda içeri girip usulca kapıyı ardımdan kapattım.

Salona girdiğimde onu aylar önce bıraktığım yerde buldum. Sanki hiç kıpırdamamış gibiydi... Tüm o süre boyunca beni bekleyen oyuncak bir bebek gibi.

Hiç kimseyle onun kim olduğunu paylaşmamıştım, paylaşmaya da niyetim yoktu. Ona İplikçi diyordum. Kurbanların hayatına son veren ellerin sahibi oydu.

Ona kurbanımın oyuncak bebeği için renkli ipleri ve diğer malzemeleri getiriyordum. İplikçi de oyuncak bebeği işliyordu, üstelik tarif ettiğimden çok daha güzel yapıyordu.

Kate, eğer kendi oyuncak bebeğini görebilseydi eminim ki bayılırdı. Tüm hayatı bir oyuncakta toplanmış gibi görünüyordu. Üzgün, kitaplara sığınmış, koyu renk elbiseleri kefeni olmuş, söz sahibi olamadığı saçlarının kısacık hâliyle oyuncak bebek baştan aşağı Kate Waller'ın kopyası gibiydi.

Şimdi sıra Ciera kardeşlerdeydi.

Aslında her şey bugünden sonra başlayacak; Ravebelg Kasabası, kapılarında ölümü bekleyecekti.

“Ben geldim,” diyebildim pürüzlü sesimle. En sevdiği sandalyesinde bahçeyi izliyordu. Çiçekleri ve bahçeyle ilgilenmeyi çok severdi.

Göz ucuyla bana baktığında yüzü âdeta aydınlandı. Başını sallayarak selamladı beni. O konuşamazdı ama gözleri her şeyi anlatırdı.

“Seni çok özledim.” Doğrudan yanına oturdum ve narin elini avuçlarımın arasına aldım. “Birkaç saat sonra geri dönmem gerekecek ama sakın üzülme. Bu kez fazla ayrı kalmayacağız, daha çabuk geleceğim yanına. Söz veriyorum.”

Biraz daha duygusal bir insan olsaydım, gülümsemesi beni ağlatabilirdi.

“Senin için rengarenk ipler getirdim.” Sırt çantamı koltuğun dibine bırakıp fermuarı açarak çantayı ona gösterdim. “Bak...”

El işlerine bayılırdı. Fırsatı olsa tüm gününü sıkılmadan el işiyle geçirebilirdi.

“Bana yeni bir oyuncak hazırlayabilir misin?” diye sorduğumda mahcup bir ifadeyle gülümsedim. “Ama bu kez daha hızlı tamamlaman gerekebilir.” *Nate ve Rose...* Hangisinin önce kurban olacağına karar verdiğim anda oyuncak bebek hazır olmalıydı.

Ravebelg Kasabası'nın yüreğine korku salma vakti çoktan gelmişti. Bir cinayete uyanmaları gerekiyordu artık.

KANLI YARA BANTLARI

*Yaşam, ölümün kum saatidir. Zamana yetişmek için koştururken
aslında ölüme yaklaştığından habersizdir insan.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Alarm sesiyle irkilerek uyandığımda geçirdiğim berbat gecenin izleri şakaklarımda koca bir ağrı olarak kendini hatırlattı. Bugün veteriner kliniğinde ilk günümdü ve ben bok gibi uyanmıştım.

Kâbuslarla dolu birkaç saatlik uykunun sabahı ne kadar iyi olabilirdi ki?

Belim ve boynumdaki katlanılmaz acıyla yataktan doğrulmaya yeltendiğimde kolumun altındaki şeyle geri yattım. Güçlükle gözlerimi araladığımda festivalden aldığım oyuncağın kolumun altında olduğunu gördüm. Nasıl buraya geldiğini ve ne ara ona sarılarak uyuduğumu bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, yorgunluktan ölüyor olduğumdu ve bu kafa dalgınlığıyla her şeyi yapmamın mümkün olabileceği idi.

Şakaklarımdaki acıyı umursamadan yataktan çıktım. Telefonumdan saate baktığımda işbaşı yapmam için fazla vaktimin olmadığını görünce hızlıca banyoya geçerek kendimi soğuk suyun altına attım.

Daha ilk günden asık bir surat, çökük göz altları ve ruhsuz ifademle insanları negatif enerjiye boğmak istemiyordum. O yüzden hızla üzerimi giyinip makyaj yaparak yüzümü canlandırdım. Aynanın karşısında geçirdiğim birkaç dakika boyunca gülümseme pratiği yaptıktan sonra aralarından en sahici olanını yüzüme kuşanıp odamdan ayrıldım.

Evde kimsenin olmadığına seviniyordum. Annem işe gitmişti, diğerleri zaten yoktu.

Çantamla birlikte evden ayrılıp yola koyuldum. Gün içinde pencerenin camı için birileri gelecekti. İlk günden izin almak istememiştim, bu nedenle bugün klinikten iki saat erken çıkabileceğim söylendiği için tamiratı dörtten sonraya ayarlamıştım.

Kliniğin önüne geldiğimde içimde gerçek bir mutluluk peyda oldu. İşe yaramazlık hissinden kurtulacağım için daha çok seviniyordum.

Kliniğin sahibiyle cam kapının ardında göz göze geldiğimizde hızla kapıya ulaştım. Benden önce davranıp kapıyı açan Linda'nın yüzünde kocaman bir gülüş belirdi.

“Hoş geldin, Noa!” diye selamladı neşeyle. “İlk iş günün için heyecanlı olmalısın.”

“Merhaba,” dedim gergince. “Hoş buldum. Evet, çok heyecanlıyım gerçekten.” Yalan söylemişim. Heyecanlanamayacak kadar yorgundum.

“Hadi gel. Sana kliniği gezdireyim.” Birlikte bankonun arka tarafında kalan uzun koridorda ilerledik. Tek katlı, iki muayene odası olan küçük ve şirin bir klinikti. Veterinerlik mezunu olduğum, daha önce farklı kliniklerde çalıştığım için burada da hekim olarak başlamıştım.

Linda beklediğimden daha sıcakkanlıydı. Onunla çalışmanın keyifli olacağına ve belki de arkadaş olacağımıza emindim. Otuzlu yaşlarının başlarında olmasına rağmen benden çok daha hayat doluydu. İhtiyacım olan enerjiyi verebilecek biri olmasına sevinmişim.

Geçtiğimiz üç saat boyunca sadece bir kişi, kedisinin aşıları için gelmişti. Onun dışında gayet sakin bir gün oluyordu. Hem klinikteki ürünleri öğrenmek hem de düzeni sağlamak için raflardaki ürünleri düzeltmeye karar verdim. Doğrusu kafamı dağıtmaya ihtiyacım olduğunu hissediyordum.

Raymond neden dönmüştü?

Onu bir daha ne zaman görürdüm?

Sara'yla görüştüğümde pot kırmaktan korkuyordum. Ya ona yalan söylediğimi öğrenirse?

Sara, Raymond'ın kasabaya döndüğünü bildiğimi ve kendisinden sakladığımı öğrense beni mahvederdi. Ciddi anlamda bir daha yüzüme bakmaz, hayatımı zindana çevirirdi.

Vitamin ilaçlarını raflara dizerken kapıda asılı olan rüzgâr çanı sayesinde içeri birinin girdiğini anlayıp arkama döndüm. Hayretle kaşlarım yukarı kaydığında elimdeki vitamini rafa bırakıp bankoya geçtim.

Dün koşuya çıktığımda yolda gördüğüm yaralı adam, kucağında köpeğiyle kliniğe dalmıştı ve yüzündeki korkuyla telaşlanıp köpeği doğrudan muayene odasına almıştı.

Pinscher ırkı köpeği yarı baygın hâldeydi.

“Nesi var?” diye sordum.

“Bilmiyorum. Sabahtan beri üç kez kustu. Patilerinden anladığım kadarıyla ateşi de çok yüksek ve gittikçe artıyor. En son iyi olup olmadığını kontrol etmek için uyandırmaya çalıştım fakat hiçbir şekilde uyanmadı.”

Genç adam köpeğinin durumunu anlatırken bir yandan da nabzını dinleyip ateşini ölçmüştüm. Ateşi ciddi anlamda yüksekti.

“Lütfen iyi olduğunu söyleyin.”

Diğer kontrollerin ardından son olarak refleks durumunu görmek için köpeğin iki gözüne sırayla ince bir ışık tuttum. Tepki, durumun hiç iyi olmadığını açıkça ortaya koydu.

“Refleks negatif.”

Genç adamın gerginliği bulaşıcıydı.

“Nesi var?”

“Net bir şey söyleyebilmek için detaylı tetkiklere ihtiyacımız var. Onun dışında yüksek ateşin kalıcı hasar bırakmaması için hemen müdahale edilip düşürülmesi gerekiyor.”

Adamın yüzündeki korku ve endişe, duyduklarıyla iyice arttı. Turkuaz gözleri dalgalı bir denizin hırçınlığıyla sarsıldı.

“Ne gerekiyorsa yapılınsın. Yeter ki iyi olsun.” Can dostunun bilinci kapalı olmasına rağmen varlığını hissetmesi için yanma eğilip başını okşadı. “Durumunu fark eder etmez getirdim. Umarım geç kalmamışımdır.”

Film çekilmesi, tahliller yapılması gerekiyordu. Hastalığı konusunda tahminlerim olsa da kesin teşhis için değerleri görmem gerekirdi çünkü bu belirtilere sahip birçok hastalık vardı.

“Burun ve göz akıntısı, iştahsızlık, hâlsizlik gibi belirtiler fark ettiniz mi?”

“Sanırım... Yani emin değilim ama evet. Dünden beri bir durgunluk vardı ama önemli bir şey olacağını hiç düşünmedim. Kahretsin, anlayamadım!”

Hayvan sahipleri böyle durumlarda hep kendilerini suçlardı. Özellikle karşımdaki adam, köpeği için fazlasıyla üzgün görünürken bir de kendini sorumlu tutmasına üzülmüştüm.

“Sakin olun, lütfen. Peki, ishal ya da idrarında bir gariplik gördünüz mü?”

“Bilmiyorum. Gün içinde hiç mama yemedi. Yerinden de kalkmadı. Normalde tasmasının olduğu çekmece açıldığı anda koşarak kapıya gelirdi ama bugün umursamadı.”

“Anlıyorum.”

Ön muayenede yapılacak her şeyi tamamladıktan sonra sedyeye birlikte müşahede odasına götürürken Linda sesleri duyup geldi. Tek başıma halledebilirdim ama yine de Linda'nın yanımda olması daha iyiydi. Kliniğe alışana kadar durumu ciddi hastalarda onun desteğine ihtiyaç duyabilirdim.

Ciğerlerin durumu, kan değerleri ve köpekler için kritik olan hastalıkların tespitinde kullanılan test kitlerinin sonuçları gelene kadar bir kanıya varılamazdı. Hastayı virüs izolasyonuna aldıktan sonra açıklama yapmak için yeniden bankoya döndüm.

“Öncelikle tekrardan geçmiş olsun.” Raporlar için bazı bilgilere ihtiyacım vardı. “İsmi ne demiştiniz?”

“Jeu.”

“Kaç yaşında?”

“İki buçuk.” Derince yutkundu. “Durumu nasıl? Oğlumun nesi var?”

“İlk etapta bir şey söylemek doğru olmaz. Dediğim gibi, kesin bir sonuca varabilmek için yapılması gereken testler var. Bunun için Jeu bugün burada, gözetim altında kalsa iyi olacak.”

“Peki...” Gerginlikle alt dudağını dişliyordu. “Yapılabilecek başka bir şey var mı?”

“Şu an için beklemekten başka bir şey yapamazsınız. Durumu hakkında sizi bilgilendireceğimizden emin olabilirsiniz.”

“Teşekkürler.”

“Şuraya bir imza rica edeceğim.” Doldurduğum formları adamın önüne uzattım. “Ve şuraya...” Diğer sayfayı çevirdim. “Son olarak şuraya ad, soyad ve imza lütfen.”

Koşuda denk geldiğim adam evrakları doldururken onu inceleme şansı buldum. Siyah tişörtü, siyah eşofmanıyla ikinci kez karşıma spor giyimli

çıkmişti. Kumral oluşundan mıydı, bilmiyordum ama siyahlar içinde olması ona bambaşka bir çekicilik katmıştı.

Formu doldurmasıyla birlikte dün neredeyse gün boyu aklımdan çıkmayan yakışıklı yüzün sahibini böylece tanımış oldum.

Paul Barnley.

Ayrıca güzel olan tek şey yüzü değildi. El yazısı hayran olunasıydı. Sokakların el yazısı kötü diyen her kimse gidip kendini becerebilirdi çünkü adamın harika bir yazı stili vardı.

Formları aldıktan sonra kalan birkaç yeri de doldurmaya koyuldum.

“Siz?”

Sakın bana, kim olduğumu yeni hatırladığımı söyleme.

Son sayfayı da doldurduktan sonra kalemi kenara koyup başımı kaldırdım.

“Dün koşuda denk gelmiştik.” Söylediğini onaylarcasına başımı salladığımda gülümsedik. Onun gülümsemesi daha belirsiz ve hüzünlüydü.

“Evet. Yaralarınız ne durumda?”

“Daha iyi. Teşekkür ederim.”

Tanışmak üzere elini uzattığında vakit kaybetmeden karşılık verdim.

“Paul Barnley.” *Evet, az önce öğrendim.*

“Noa Dayton.” Elini sıkarken uzun parmakları zarif bir şekilde elimi sarmaladığında garip bir hisle ürperdim. Gözlerinde anlam veremediğim bir derinlik beni içine çekiyor, davetkâr gülüşünün ardındaki gizemi çözmek için bana meydan okuyordu.

Ellerimiz ayrıldıktan sonra koyu kumral saçlarını geriye taramak için elini saçlarına daldırdı. İtiraf etmeliyim ki feci yakışıklıydı.

“Memnun oldum. Burada çalıştığınızı bilmiyordum.”

“Bugün ilk iş günüm. Yani bunu bilebilmeniz mümkün değil.” Paul’un gülüşüyle kıkırdadım.

“Paul, lütfen.”

Dudaklarımı birbirine bastırırken memnuniyetle gülümsedim.
“Pekâlâ... Paul.”

“Noa,” diye karşılık verdiğinde iri ve biçimli dudaklarından ismimi duymanın heyecanıyla bir kez daha gülümsedim.

“Jeu’yu sana emanet ediyorum. Lütfen ona iyi bak. Oğlum benim için dünyadaki her şeyden daha değerli.” Gözlerindeki çaresizlik boğazımda düğümlendi. “Ne gerekiyorsa koşulsuz uygulansın. Yeter ki iyileşsin.”

“Hiç merak etme. Jeu’nun durumuyla bizzat ilgileneceğimden şüphen olmasın.”

“Seninle tanıştığıma memnun oldum.” Uzun kirpiklerinin arasından yüzümü inceleyen gözleri, camdan sızan güneş ışığıyla âdeta parlıyordu.

“Bu şartlar altında, böyle bir durumda tanışmak istemezdim ama... Ben de memnun oldum Paul.” Doldurduğu forma son bir göz attığımda fark ettiğim eksiklikle irkildim. “Ah... Şuraya telefon numaranı da yazmanı rica edeceğim.”

Tepki vermeden kalemi alıp formun üst köşesine numarasını yazarken, “Başka şartlar altında olsaydık telefon numaranı isteyen ben olurum,” diyerek geriye çekildi. Benimle açıkça flört ediyordu. Tanrım... “Başka bir şey?”

Başımı hayır anlamında iki yana salladım. Afallamıştım ve yüzümde şapşal bir ifade olduğuna emindim. Belli etmemek için ifademi donuklaştırdım. “Dediğim gibi Jeu’nun durumu için seni bilgilendireceğim. En kısa sürede haber edeceğimden ve iyileşmesi için elimden geleni yapacağımdan endişe etme, lütfen.”

“Sana güveniyorum.”

Bu cümle, ayağımın altındaki zemini aniden çekip almış gibi bir anlık başım döndüğünde bankonun kenarına tutundum.

“Kimseye söyleme tamam mı, sana güveniyorum.”

Joanne’in ölmeden önce bana söylediği o cümlenin aklıma gelmesiyle mideme yumruk yemiş gibi hissettim. Bankonun ahşap kenarını sıkmaktan elimin acıdığını hissediyordum fakat vücudum kilitlemişti sanki, hareket edemedim.

“Haber edeceğim.” Apar topar orayı terk edip koridorun sonundaki tuvalete kadar hiç durmadan yürüdüm.

Kusacak gibi hissediyordum. Boğuluyormuş ve ölecekmiş gibi. O gecenin toprağı üzerime atılıp duruyordu.

Defalarca kez yüzüme çarptığım su biraz da olsa kendime gelmeme yardımcı olmuştu. Hayatım, kaçtıkça o gecenin gölgesinin beni boğduğu bir işkenceye dönüşmüştü.

Bundan kurtuluş yoktu.

Bundan kaçış yoktu.

Bunun bir sonu yoktu. *Belki öldüğümde...*

Lavabodan çıkıp bankoya geri döndüğümde Paul'un gittiğini gördüm. Kalbimi pençesine alıp sıkarak o kahrolası cümle yüzünden berbat bir başlangıç yaptığımızı inanamıyordum.

Köpeği Jeu'yu iyileştirerek en azından bu kötü olayı hafızasından silsem iyi olacaktı. Formları dosyaya kaldırdıktan sonra doğrudan müşahede odasına gittim.

İlk iş günüm rutin birkaç aşı ve Paul'un köpeği Jeu'yla ilgilenerek geçti. Sakin ama güzel bir gün olmuştu. İlk günümü sorunsuz tamamlamanın mutluluğuyla klinikten çıkıp evin yolunu tutmuştum.

Çıkmadan önce son kez ölçüm yaptığımda Jeu'nun ateşi daha düşük çıkmıştı. Durumu için Paul'u yarın sabah bilgilendirebilirdim ancak ateşini düşürebildiğime seviniyordum. En azından bu, durumunun iyiye gittiğine işaretti.

Jeu için yarım saat kadar geç çıkmak zorunda kaldığımdan, eve gittiğimde pencerenin camını yapmak için gelen adamlar kısa bir süre kapıda beni beklemişti. Kırılmış camın tüm parçaları kenardan temizlendikten sonra pencerenin ölçülerine uygun kesilen yeni cam kısa sürede yerine oturtuldu. Bir saatlik sürenin ardından cam ve işçilik parasını ödeyerek adamları gönderdikten sonra nihayet rahat bir nefes aldım.

Böylece dün gece annemin başıma açtığı bu beladan kurtulmuş oldum. Aia, tüm bunlara şahit olmak için çok küçüktü. Büyüdüğünde benim gibi mutsuz bir ailenin çocuğu olduğunu anlayacaktı fakat o gün ne kadar geç gelirse o kadar iyiydi. Bu yüzden, elimden geldiği kadar onu tüm bunlardan uzak tutmaya çalışacaktım.

Günün yorgunluğunu atmak, akşamki parti için hazırlanmak istiyordum. Hava kararmadan ve kimse eve dönmeden çıkmış olursam iyi olacaktı.

Cebimdeki telefon çalmaya başladığında salonda dikilmeyi bırakıp çıktım ve merdivenlere yöneldiğimde aramayı yanıtladım.

“Sara?”

“Nasıl gidiyor bakalım, ilk iş günün?” Sara yine neşe doluydu.

“Evdeyim.”

“Ne?” Öyle bir bağırdı ki telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. “Ne demek evdeyim? Sakın bana ilk günden kovulduğunu söyleme, Noa.”

“Saçmalama, Sara. Tabii ki ilk günden kovulmadım.” Rahatlamış olacak ki gürültülü nefesini duyabildim.

“Neden evdesin peki?”

“Klinik sahibi bugün için erken çıkabileceğimi söyledi. O yüzden eve geldim.”

“Harika. Nasıl geçti ilk günün?”

“Çok iyiydi,” dedim kısaca. “Güzel bir gündü. Kliniği de çok sevdim.”

“Harika,” dedi tekrar.

“Harika, demeyi kesmeye ne dersin?” Göz devirmekten kendimi alıko-yamadım.

“Harika olur, derim.” Sara’nın cıvıldaayan sesiyle kıkırdadım. “Akşam partiye geliyorsun, değil mi?”

“Annem başımın etini yiyecek.”

“Bir şey olmaz, Noa. Bu partiyi kaçıramayız!” Sara bazen ses tonunu ayarlayamadığı için telefonu sık sık kulağımdan uzaklaştırmam gerekebiliyordu.

“Neden? Sıradan bir parti işte.”

“Sensin sıradan bir parti,” diye cırladı. “Rose, partisine sıradan dediğini duysa seni öldürürdü.”

“Rose kim?”

Sara’nın kasabada tanımadığı kimse yoktu. Benim tanıdığım insan sayısı ise bir elin parmağını geçmezdi.

“Rose Ciera.”

“Yani?” Hâlâ kim olduğunu bilmiyordum. “Rose Ciera kim? Arkadaşın falan mı, yoksa tanımam gereken ünlü biri mi?”

“Evet, arkadaşım. Aynı zamanda kasabanın zengin ailelerinden Cieraların kızı. İkiz kardeşiyle birlikte bizim üniversiteye gidiyorlar. Neredeyse tüm okul bu partiye gidecek.” Heyecandan sesi titriyordu resmen. “Ve elbette biz de gideceğiz!”

“Büyüdün artık. Öğrencilerin kendi arasında yaptığı basit bir parti için bu kadar heveslenemezsin.”

“Sen de lanet olası huysuz bir sürtük olmayı bırakıp genç olduğunu hatırlayabilirsin, Noa Dayton!” Bitmek tükenmek bilmez bir hayat enerjisi vardı. “Ayrıca partideki yakışıklıları gördüğünde bana teşekkür edeceksin.”

Ah... Raymond kasabaya döndü, seni sersem.

“Asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?” Bıkkınlıkla nefes verirken omuzlarımı düşürdüm.

“Asla!” Keyifle kıkırdadı. “Şimdi benim kapatmam gerekiyor. Bir saate kütüphanede işim bitmiş olur. Rose ve Nate beni eve bırakacaklar, sen de gelersen orada buluşuruz.”

Cevap vermedim.

“Noa?”

“Buradayım.”

“Anlaştık mı?”

“Tamam, anlaştık.” Telefonu kapatıp yanaklarımı şişirerek gerilmemeye çalıştım. Dün gecedен sonra annemin ne durumda olduğunu bilmiyordum. Bu gece de eve döndüğümde yine bir felaketle karşılaşma olasılığı ödümü koparıyordu.

Düşüncelerin canı cehenneme. Zaten uykusuzluktan güçsüz düşmüşken bir de bunlarla kendimi yoracak değildim. Duruşumu dikleştirerek merdivenleri ağır ağır çıktım.

Odamın kapısını açmadan hemen önce gördüğüm şeyle birlikte sanki bir duvara çarpmışım gibi geriye sendeledim. Kapalı kapımın üzerine dün gece avucuma ve dizime yapıştırdığım kanlı yara bantları çapraz şekilde yapıştırılmıştı.

Sabah duşu girmeden önce çıkarıp odamdaki çöp kovasına attığıma emindim. Yoksa atmamış mıydım?

Belki de masanın üzerine bırakıp unutmuştum ama kapımın üzerine yapıştıracak kadar kafayı yemediğime emindim.

Gerginlikle geriye çıkıp etrafıma baktım. Odalardan ses gelmiyordu, evde kimse yoktu. Bir ihtimal annem yapmıştır diye düşünsem de daha önce hiç bu tarz bir şey yapmamıştı.

Peki o zaman... Bunu kim yapmıştı?

İKİNCİ KURBAN

*Ruhun en büyük hastalığı günaha olan düşkünlüğüdür.
Sadakatsizliğin, ihanetin, hırsların ve yalanların gölgesinde
günden güne yitirir masumiyetini.*

OYUNCAK KATIİ
Ravebelg Kasabası

Sabah uyanır uyanmaz telefonun ekranında gördüğüm bildirimlerle keyfim yerine gelmişti. İkizlerden birinin tuzağıma düşmesi yeterliyken onlar birlikte tuzağıma yakalanmışlardı. Ahmaklar.

İkizlerin işimi kolaylaştırdığına seviniyordum. En azından adaletsizlik etmemiş olacak, ikisini de öldürecektim. Bu harika bir gelişmeydi. Ciera ailesi için daha büyük bir yıkım olacaktı ama... Ne diyebilirim ki? Ben sadece tercihi onlara bırakmıştım. Onlar da birlikte ayağıma kadar gelmeyi tercih etmişti. Bunun karşılığında nezaketsizlik edecek değildim ya.

Önce Nate'in mesajıma verdiği cevabı okudum.

"Tanışalım :)"

Keyifle sırtırken Rose'dan gelen bildirim baktım. O basitçe teşekkür edip mesajımı beğenmişti ama bu bile yeterliydi. Ne de olsa Rose için planım bambaşkaydı.

Nate ise cevap almak için biraz bekleyebilirdi.

Derin bir nefes alarak ekranını kapattığım telefona uzun uzun bakmaya devam ettim. Rose ve Nate Ciera için geri sayım böylece başlamıştı. Bugün itibarıyla ikisi için de harekete geçecektim.

Birlikte doğan birlikte ölür... Bence Nate ve Rose için en uygun son bu olacaktı.

Sokağın ortasında öylece telefonuna bakarak sırttan ruh hastasının teki gibi görünmemek için aceleyle telefonu cebime attım. Bir gören olmadan işimi halledip buradan uzaklaşsam iyi olacaktı.

Noa aceleyle evden çıkmıştı. Dün gece annesinin dağıttığı evi toplarken fazlasıyla yorulmuş olmalıydı ki gece uyuduktan sonra gizlice evine girdiğimden haberi bile olmamıştı. Odasına kadar girdiğimden, yatağına oturduğumdan, festivalde kendisine hediye ettiğim oyuncak bebeği yanına bıraktığımdan haberi yoktu.

Yorgunsun, Noa Dayton. Zihnin yorgun, kalbin ve duyguların... Seni yoran şey bu aptal evi temizlemek değil, biliyorum. Doğduğun evdir seni yoran, ailenin nefreti, geçmişin kirli fısıltısı ve yaşadıklarının ağır yükü...

Kırık pencereden girdiğimde cam kırığı kolumu fazla derin olmayacak şekilde kesmiş olsa da sorun değildi. Listemdeki son isim, güzeller güzeli Noa için ufak bir sıyrığın lafı bile olmazdı.

Kurbanlarımın sırası gelene kadar onlarla ilgilenmekten hiç hoşlanmazdım ama Noa hepsinden ayrıydı. Özellikle Susan gibi bir annesi olduğu için hayatının geldiği noktaya ve yalnızlığına bakacak olursak, benim en kıymetli oyuncuğım olacaktı. Ben de Ravebelg Kasabası'na hak ettiği ölümleri getirirken onunla oynamaktan mutluluk duyacaktım.

Benim güzel, hırçın ama ailesi tarafından bile sevilmeyen, Noa'm. Kimse-sizliği dert etmene gerek kalmayacak. Ben hep burada, yanında olacağım ve sana hak ettiğin ilgiyi koşulsuz vereceğim. Belki bazen tadın kaçacak, korkacak ve saklanacaksın... Bu yüzden benimle saklambaç oynayacaksın ama seni hep bulacağımdan emin olabilirsiniz, güzelim.

Noa'nın yaşadığı ev sakin bir sokakta olduğundan etrafta kimse yoktu. Bu semtte oturanlar genelde bu saatlerde işte oluyorlardı. Her ihtimale karşı son kez çevreyi kolaçan ettikten sonra yolun karşısına geçip hızlıca verandanın basamaklarını çıktım.

Omzumun üstünden yola doğru bir bakış attığımda içim daha da rahattı. Araba bile geçmeyecek kadar sakindi. Çabucak ve dikkatli bir şekilde salonun penceresinden sabaha karşı yaptığım gibi salona girdim.

Ev gerçekten tertemiz olmuştu. Gerginliğim hızla göğsüme tırmanırken fazla oyalanmak istemediğim için doğrudan merdivenlere yöneldim.

Noa'nın odasına girdiğimde onun hakkında daha fazlasını bulabilmeyi umdum. Onu iyi tanıyor, pek çok şey biliyordum ancak bir o kadar da bilmediklerimin olduğuna emindim. Bir günlük, defter ya da herhangi bir şey arıyordum.

Bakmadığım yer kalmamıştı. Bu odada Noa'nın benimle paylaşacağı hiçbir şey yok muydu? Her şeyi o lanet olası zihninde mi saklıyordu gerçekten?

Sinirlenmeye başlamıştım. Bana bir şeyler vermediği sürece onunla kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak zorunda kalacaktım. Neyse ki liste uzun ve zamanım da boldu. Noa'nın beni eğlendirmedeği her an, onunla ben eğlenecektim.

Asıl gelme amacımı hallettikten sonra buradaki işimi tamamlamış oldum. Sandığımdan daha çabuk ve kolay olmuştu.

Odadan çıkacakken makyaj masasının yanındaki siyah çöp kovasına gözlerim takıldı. Dün gece dizlerinde gördüğüm yara bantlarını atmıştı. Sadece birkaç saniye içinde aklıma gelen fikir zihnime yıldırım gibi düştüğünde neredeyse keyiften kahkaha atacaktım.

Çöp kovasına katlayıp attığı yara bantlarını eğilip aldım. Noa'nın kanıyla ıslanmış ve kurumuşlardı. Avucumun içinde duran yara bantlarıyla vücudum karıncalanıyordu. Kanı hâlâ sıcakmış gibi, avucumdan tüm vücuduma yayılıyor ve damarlarımı yakıyordu.

Tatlı Noa... Her yarayı bir yara bandıyla kapatabileceğini düşünüyordu. Oysa yara bandı bazen bir insan, bazen bir şehir, bazen tek bir sözcük olabilirdi. Noa içinse tek bir eylemden ibaretti...

Ölüm, ölüm, ölüm...

Noa Dayton. Benim kıymetli oyuncağım. Sana kavuşacağım günü ipte çekiyorum. Beni heyecanlandırıyorsun ama seni sabırla bekleyeceğim.

"Bu sana ilk selamım olsun." Yara bantlarını odasının kapısına çapraz bir şekilde yapıştırdıktan sonra bir adım geriye çıktım.

Eve ne zaman geleceğini, bunu ne zaman göreceğini bilmiyordum. Keşke yüz ifadesini görebilseydim, keşke korkuyla çarpan kalbinin ritmine kapılıp gidebilseydim...

Ölümüne duyduğum açlıkla kuruyan dudaklarımı yalarken yutkundum. Noa'nın kışkırtan çekimine kapılmak yerine Ciera ikizlerine konsantre olmalıydım.

Merdivenleri hızla ve parmak ucumda indikten sonra pencereden başımı uzatıp sokağı yokladım. Kimsenin olmadığını görünce de camdan atlayıp seri adımlarla evin önünden uzaklaştım.

Sabahın erken saatlerinde İplikçi'yle işimi hallettiğime seviniyordum. Noa'yla da işimi halletmiştim. Şimdi sırada akşam katılacağım parti ve ikizlerin kusursuz ölümü vardı.

Bu gece... Kanlı bir gece olacaktı.

Temizlenmiş ve rahatlamış olarak küvetten çıktığımda kendimi yeniden doğmuş gibi hissediyordum. Belime sardığım havlunun ucunu iyice sıkıştırdıktan sonra başka bir havluyla saçlarımı kuruladım. Küvette şarap keyfi yapmıştım, kenarda duran boş kadehi alarak banyodan çıkıp odaya geçtim. Kadehi doldurmak üzere masanın üzerindeki şişeyi aldım. Aptal bir ergen partisine gidecektim. Orada kaliteli şarap bulamayacağıma emindim. Hatta şarap bulabileceğimden bile şüpheliydim. Bu yüzden, partiye gitmeden iki kadeh şarap içsem daha çok keyiflenirdim.

Doldurduğum kadehle birlikte yatağa uzandım. Acelem yoktu. Olsa da bir önemi yoktu çünkü gerçekten tadını çıkararak kırmızı şarabımı içmek istiyordum.

Kahretsin, Lexa ile tekrar görüşmeliydim çünkü dün gece içtiğimiz şarapların lezzeti bir harikaydı. Sırf o kaliteli şaraplar için her gece onunla sevişebilirdim. Bu yüzden belki de onu öldürmekten vazgeçmeliydim.

Kadehin dibindeki son yudumu da başıma diktikten sonra yataktan kalktım. Belimdeki havluyu yatağın üzerine bıraktım. Dolaptan kendime hızlıca birkaç parça kıyafet seçip vücudumu iyice kuruladıktan sonra giyindim.

Giydiğim siyah tişört vücudumu sıkıca kavrayarak tüm hatlarımı öne çıkarıyor, mavi kotumla birlikte yine aşırı sade ama bir o kadar da davetkâr bir görüntü sunuyordu. Kabul edelim ki siyah olduğunda basit bir tişört bile insanı olduğundan daha çekici göstermeyi başarabiliyordu.

Aynanın karşısında yansımamı izlerken geçirdiğim zamanı uzun tuttum. Partiye biraz geç gitmemde fayda vardı çünkü kalabalık olmasını istiyordum. Ben herkesi görebilirken bir başkası beni fark etmese iyi olurdu. Onları daha rahat izleyebilmek için dikkat çekmek istemiyordum.

Girdiğim herhangi bir ortamda dikkat çekmeme şansım yoktu ama bunun üstesinden gelebilecek kadar zeki olduğum için endişelenmiyordum.

Kol saatimi taktım. Geriye yalnızca çarpıcı bir parfümle hazırlığı tamamlamak kalıyordu.

Günlük parfümlerimin dışında daha özel günlerde kullandıklarımından birini tercih ettim. İnsanı içine çeken sandal ağacı kokusuyla akılda kalıcı bir etki bırakıyordu. Parfümü boynumun iki yanına, omuzlarıma ve son olarak avuçlarıma sıktım.

Avuçlarınıza parfüm sıkmak karşı tarafta kokunuzu bırakmanın en kolay yoluydu çünkü o insanla tokalaştığınızda avucunuzdaki parfüm onun da eline bulaşır ve böylelikle bir süreliğine de olsa o kişinin sizi hatırlaması için bir iz bırakmış olurdunuz.

Bu gece tokalaşacağım fazlaca insan olacaktı. Belki de tüm kurbanlarımla tek tek tokalaşırdım, kim bilir.

Yatağın ucuna oturup beyaz spor ayakkabılarımla iplerini bağladım. Hava tamamen kararmıştı ve parti için hazırdım. Ciera ikizlerim beni bekliyordu.

“Bekletmek olmaz,” derken çarpık bir gülüşle dudağımın kenarı kıvrıldı.

Ravebelg Kasabası’nda bu akşam hava çok güzeldi. İçimde anlam vermediğim bir mutluluk vardı. Damarlarımla yakan bu enerji beni daha çok heyecanlandırıyordu.

Ciera Malikânesi’nin olduğu sokağa yaklaştığımı belli eden müzik sesiyle içim kıpır kıpır oldu. Bir an için, kurbanlarımla yakınında olma amacıyla değil de gerçekten eğlenmeye gitmek istedim. Belki de eğlenirdim.

Malikâneye çok az bir mesafe kala durdum. Nate’in mesajına cevap versem iyi olurdu. Arka cebimden telefonu çıkarıp doğrudan uygulamaya girdim.

Rose sadece teşekkür etmişti. Nate ise mesaj atarak Rose’un önüne geçmeyi başarmıştı. Çoktan kararımı vermiştim, ikisi de ölecekti ancak öncelik Nate’indi.

“Nasılsın?”

Saniyeler içinde mesajıma cevap geldiğinde iyice keyiflendim.

“İyiyim. Sen nasılsın?”

Gerçekten sandığımdan daha zavallı durumdaydı. Erkek arkadaşına ihanet ettiği için belki de onu öldürürken biraz işkence etmeliydim.

Yürümeye devam ederken Nate’in mesajına cevap yazdım.

Telefonun tuş kilidini kapatmadan ağır adımlarla ilerlemeye devam ettim. Parti çoktan başladığı için yolda yürüyen pek fazla kişi yoktu. Ara sıra arabayla geçenler oluyordu, o kadar.

"İyiyim, teşekkürler."

Konuşmayı nasıl devam ettireceğimi düşünürken Nate beni dehşete düşürecek mesajı atmış ve hızlıca sonuca ulaşmak istemişti. Beni gerçekten beğenmiş olmalıydı. Demek ki gerçekte görse dili tutulurdu.

"Bu gece takılmak ister misin?"

Çabucak sonuç istiyordu demek... Elbette bu gece takılmak isterdim ama hayal ettiği şeyi Nate'e veremezdim. Saygı duymadığımdan değildi, kimliğine kesinlikle saygı duyuyordum ancak onunla sevişmek isteyeceğimi sanmıyordum. Belki mecbur kalırsam öpüşebilirdik. Doğruluk mu, cesaret mi oyunu oynarken biriyle öpüşmeye mecbur kalmış gibi düşünebilirdim...

Küçük bir Fransız öpücüğü... Ancak o kadar. Fazlasını beklersen hayal kırıklığına uğrarsın, Nate.

"Takılmayı çok isterim." Harika bir yalancıydım.

"İstersen bana gel, harika kırmızı şarabım var."

Nate'den cevap gelene kadar malikânenin olduğu sokağa dönmüştüm. Müziğin sesi iyiden iyiye artmıştı. Civarda yaşayanlar için gürültü gibi gelebilirdi ama insanı istemsizce coşturacak tarzda müzikler çalıyordu.

Partinin nabız yükselten atmosferiyle cinayet dürtülerim tetikleniyordu. Müziğin ritmiyle bıçaklarım bileniyordu. Kurbanlarımın ruhuyla son bir vals için yanıp tutuşan yüreğim hızla çarpıyordu.

Malikânenin bahçe yolunda ilerlerken bir kez daha telefonum titredi. Nate'den gelen üç mesaj vardı.

"Olur, nerede yaşıyorsun?"

"Ama haberin olsun, hemen gelemeyebilirim."

"Gece gelsem, uygun olur mu senin için? :)"

Gülümserken olumlu anlamda başımı salladığımı fark edince kendimi durdurup etrafa bakındım. Birilerinin dikkatini çekip çekmediğimi kontrol ettim.

Herkes kendi hâlindeydi. Kimsenin umurunda olamayacağım kadar kalabalık bir ortamdı.

"Geldiğinde ayık olacağına söz verirken olur."

Eğlencemizin her anı zihnine kazınsın istiyorum Nate. Hiçbir detayı unutmamalıydın. Bir ölünün hafızası ne kadar kuvvetli bilemem ancak senin hafızanda son gecenin izleri daimi kalmalı.

"Anlaştık."

"Ayık olacağım, söz veriyorum :)"

Beni tanıyamıyordu, ne kadar sabırsız olduğumu bilmiyordu. Onunla buluşmak için doğruca evine gelmiştim, henüz bundan haberi yoktu.

Tam karşısındaydım. Kapıda, elinde şampanya kadehiyle eğleniyordu. Oysa bana söz vermişti. Alkol almayacak, yanıma geldiğinde ayık olacaktı. Daha şimdiden içmeye başlamıştı.

Çok ayıp... Yalancıları kimse sevmez, altın çocuk.

Ben severim.

Yalan söyleyen insanlar bir cinayet romanı gibiydi, onları çözmek gerekirdi. Doğruyu bulmak için o kişinin hayatına, sözlerine, kısacası her şeyine dikkat edilmeliydi. Bu yüzden dürüst insanlar bana hep fazla sıkıcı gelirdi. Hiçbir eğlenceleri yoktu.

Loş ışıkların altında sohbet eden, açık büfeden aldıklarını yiyen ya da keyifle alkol içen gençlerin arasından geçerken gözlerim Nate'in üzerindeydi. Gecenin ilerleyen saatlerini, partide nelere şahit olacağımı merakla bekliyordum.

Havuz başındaki gürültü, havuza atlayan insanların çığlıkları fazla yüksek ve rahatsız ediciydi. Bu yüzden dışarıda takılmak isteyeceğimi sanmıyordum. Doğrudan evin giriş kapısına yöneldim.

Renkli ışıklarla bir aydınlanıp bir karanlıkta kalan Nate'in üzerinden gözlerimi ayırmıyordum. Profil fotoğrafımda yüzüm net görünmediği için kim olduğumu bilemezdi ama o da bana bakıyordu. Kesinlikle dikkatini çekmeyi başarmıştım. İçime düşecekmiş gibi bakması yetmezmiş gibi gözleriyle âdeta beni soyuyordu!

Beklediğimden daha çapkın biriydi. Ne yazık ki ben kadınlardan hoşlanıyordum. Tercihi ne olursa olsun, erkek arkadaşının kıymetini bilmesi, ona sadık olması gerekirdi. Ancak o sadakatsizliği seçmişti. Bunun bedelini ödeyecekti.

Ravebelg Kasabası hastalıklıydı. En büyük hastalıkları ise günahkârlığa olan düşkünlükleriydi. Sadakatsizliğin, ihanetlerin, ölümlerin, hırsların ve yalanların gölgesinde yaşayan zavallı bir kasabaydı.

Bir de onların günah tohumları olan aciz çocukları.

Nate'in yanından geçerken hafif sert bir ifade takındım. Gerginliğimin bulaşıcı bir gizem yaratacağını biliyordum. Öyle de oldu, yanından geçip giderken hâlâ bakışlarını sırtımda hissediyordum.

Sally ve Henry Ciera'nın, çocuklarına biraz daha görgü kurallarını öğretmesini beklerdim. Mükemmel ebeveynlik yalnızca gösteriştten ibaret olmamalıydı.

Masanın üzerine dizdikleri bira bardaklarının içine küçük bir topla basket atmaya çalışırken çılgınlar gibi eğlenen gençlerin arasından geçip kendime bir filtresiz bira aldım.

Malikânenin bahçesindeki kalabalığı görünce evin daha sakin olacağını düşünmüştüm ancak içeride çok daha büyük bir kalabalık vardı. Üç katlı ev, büyüklüğüne rağmen hıncahınç insan doluydu.

Üniversite öğrencilerinin neredeyse tamamının burada olacağını biliyordum ancak bana kalırsa parti Ravebelg Lisesi'nin de kulağına gitmiş olmalıydı. Yaşı daha küçük olan gençler de buradaydı.

Neyse ki herkesin keyfi yerindeydi. Kimisi alkol tüketiyor, oyunlarla eğleniyordu. Bazı arsızlar evin kanepelerinde ya da koltuk tepelerinde yişirken daha fazlasını isteyenler üst katlarda kendilerine boş oda arıyordu.

Gençlik dünyanın en muhteşem şeyiydi. İnsanın elde edebileceği en kıymetli hazinesi ve sonsuz olması gereken tek şeydi... Kesinlikle yaşlanmak engellenmeli, son anımıza kadar genç kalıp çılgınlar gibi hayatın tadını çıkarmalıydık.

Kendimi tekli koltuğa attığımdan beri salonun diğer köşesinde kokteyl içen kız beni kesiyordu. İki renge boyadığı saçları ve makyajıyla anladığım kadarıyla *Harley Quinn*¹ esintisi yaşamaya çalışırken o kahrolası kıyafetler yüzünden kendini rezil etmekten öteye gidemiyordu.

Bu kasabaya adaletten önce biraz görgü ve moda dersi mi vermeliydim yoksa?

¹DC Comics tarafından yaratılan bir çizgi roman karakteridir. İnsanlıktan çıkan bir süper kötü olan Harley Quinn, kendi çılgın kişiliğini ortaya çıkarması ve renkli kostümüyle tanınmaktadır. -e.n.

Siktir. Bazen tek bir kibrit çakıp tüm kasabayı ateşe vermek istiyordum. Sadık kalmam gereken bir planım olmasaydı çoktan hepsini yakıp küle çevirirdim.

Biramdan büyük bir yudum içtikten sonra elimle ağzımın kenarını sil dim. Parti gerçekten keyifli görünüyordu ama gençlerin gürültüsü ayık ka fayla pek çekilmiyordu. Bunun için daha sert bir şeyler içmem gerekiyordu.

Kendime koca bir kadeh buzlu cin almak için mutfağa gittiğimde Rose'la karşılaştım ve olduğum yerde kalakaldım. Mutfaktaki diğer iki kızın çıkmasının ardından içeri girerken Rose hâlâ arkası dönük bir şekilde duruyordu. Ellerini tezgâha yaslamış, ağlıyordu.

Kokteylimi hazırlarken yavaş hareket ediyordum. Rose'un her geçen saniye ağlaması şiddetlenirken öylece mutfaktan çıkıp gidemezdim. Bu parti, onlarla tanışma partim olacaksa her şeyi öğrenmeliydim.

Son olarak kenardaki servis tabağında hazırlanmış limonlardan bir dilim kadehin içine bırakıp arkamı döndüm.

"İyi misin?" diye sordum birkaç adım yaklaşarak.

Omzunun üstünden kısa bir bakış attıktan sonra önüne dönüp ağlamaya devam etti. Uygulamada benimle eşleşmişti ama fotoğraflarımda yüzüm görünmediği için kim olduğumu bilmiyordu.

Cevap vermediği tüm süre boyunca yanında dikildim. Nasılsa yapacak daha iyi bir işim yoktu. Rose içini dökmek isteyene kadar, onun için endişelenen iyimser yabancı olabilirdim.

"Neden başımda dikiliyorsun?" diye sordu başını kaldırmadan.

"Dikilmiyorum." Omuz silkerek kokteylimden bir yudum aldım. Boğazımı yakıp geçen alkolün acı tadı iyi gelmişti.

Rose bir kez daha omuzunun üstünden bir bakış atmak istediğinde iri jalgalı sarı saçlarından bir tutam gözünün önüne düştü. Hızlıca kulağının arkasına taradıktan sonra ağlamaktan kızarmış gözlerini üzerime dikti.

"Burası eğlenceli," diyerek sııttım. "Yoksa seni rahatsız mı ediyorum?"

Sevimli ve şapşal bir görüntü sunuyordum. Bu, karşı konulamaz bir ikiliydi. Hatta çoğu yakışıklı erkek, mizahi yönü ağır basan erkeklere yenilirdi. Sevimli bir imaj çizmek, bazen dış görünüşten daha çok iş görürdü.

En baştan çıkarıcı gülüşümle birlikte ışıldayan gözlerimi Rose'un gözlerine sabitlediğimde neredeyse bir dakika boyunca gözümüzü bile kırpmadan birbirimize baktık.

Hayır, gözlerimi kaçırmayacaktım. Her geçen saniye ifadesinin daha da yumuşadığını fark ederken bunu yapmayacaktım.

Anlat bana neler olduğunu... Kim ağlattı seni, Rose?

Birden üzerime atılıp beni öpmeye başladı, elleri aklıkla yüzümü okşuyordu. Protez tırnaklarıyla gözümü çıkarmasın diye gözlerimi sıkıca yumdum. Ta ki elimden kayıp düşen kadehin parçalanma sesi kulaklarıma saldıran kadar...

Bu kadarını beklemiyordum. Rose çıldırmış olmalıydı. Neden böyle bir şey yapıyordu ki?

Belini kavrayarak onu tutmamdan memnun olduğunu belli ederek hafifçe inledi ve kendini bedenime bastırdı. Dengemizi korumak için kalçamı tezgâha yasladığımda bacaklarımin arasına giren Rose'un elleri hiç istemeyeceğim yerlere uzanmaya başladı.

Durmalydık. Her ne kadar bunu istemesem de...

Ah, tatlı Kate. Bazen onu özlüyordum. Bu kasabadaki çoğu insandan daha masum ve temizdi. Bana hiç diğerlerinin baktığı gözle bakmamış olduğunu şimdi daha iyi anlıyordum.

Keşke onu sonlara saklasaydım.

Ya da hayır. O çok sıkıcıydı.

İyi ki öldün, Kate.

Rose'un güvenini kazanmak için bir süre daha onunla sevişmeye devam ettim. İsteddiği ihtirası ona yaşatıp bir noktaya kadar tatmin olmasını beledikten sonra geriye çekildiğimde ikimiz de nefes nefesydik.

"Bu da neydi?" derken soluklarım Rose'un ıslak dudaklarına çarptı.

"Hiçbir şey sorma. Sadece sus ve becer beni." Bir kez daha dudaklarıma kapanacakken başımı yana çevirerek bunu yapmasına engel oldum.

"Bir dakika." İtiraz etmem onu afallatmıştı. Güzelliğinin ve zenginliğinin her erkek tarafından karşılık bulmasına alışık olan Rose Ciera'nın hayal kırıklığı gözlerine yansımıştı.

“Benimle neyin intikamını alıyorsun?” Neden ağladığını öğrenmeliydim.

“Siktir git.” Doğrudan mutfaktan çıkıp merdivenlere yöneldi. Peşinden mutfağı terk etmiş olsam da kapının girişinde durup arkasından baktım.

Ailesiyle mi bir sorun yaşamıştı?

Ya da erkek arkadaşıyla?

Nate bir şey yapmış olabilir miydi?

Hayır. Kalabalığın arasında kısa sürede bulduğum Nate’in durumuna bakılacak olursa gayet keyfi yerinde görünüyordu.

Siktir!

Noa ve Sara partiye henüz geliyorlardı. Gençlerin çoğu kafayı bulmuşken Noa neden bu kadar geç kalmıştı ki?

Salona girdiğimde, koltuklara dolmuş ve doğruluk mu cesaret mi oynayan gençlerin arasından sıyrılıp köşedeki pufa oturdum. Orta sehpadaki şişeyi çeviren kızıl saçlı kız, öne doğru eğildiği için göğüs dekoltesiyle bazıların dikkatini çekiyordu.

Futbol takımından Simon saçlarını geriye atarak duruşunu dikleştirdi. Geniş omuzlarını sergilemeye çalıştığı belliydi. Kasılarak oturuyor, gözlerini bir an olsun kızıl saçlı kızdan çekmiyordu.

“Bırakın şu sıkıcı oyunu artık!”

Kızın teki, peşinde iki erkekle kalabalık arkadaş grubunun arasına girerek ben dahil herkesin dikkatini çekmeyi başardı.

Kızın arkasında uzun boylu zayıf bir çocuk ve yanında geniş, kaslı gövdesiyle elinde *shot* bardaklarıyla dolu koca bir tepsi tutan çocuk duruyordu.

“*Ben hiç, oyunu oynayacağız.*” Kısa boylu kız kanepedeki çocuklardan birinin dizine yerleşirken oyunu anlatmaya devam etti. “Ezik bir köylü değilseniz oyunu hepimiz daha önce oynamışsınızdır zaten. Kuralları anlatma gerek yok. Tek kural pisliğin teki gibi oynamanız!”

Kahkahaları bozuk bir plağın cızırtılı melodisini andırıyordu. Rahatsız edici ve huzur kaçıracıydı.

“Yalnız dikkat edin. Bardakların birkaçına zehir kattım!”

Keyifli gülüşler ve düşünmeden ağızdan çıkan şakalar... *İşte bu!*

Pufun yanında yarısı içilmiş olarak bulduğum birayı kafama diker dikmez oturduğum yerden kalkıp doğrudan merdivenlere yöneldim. Aptal kızın şakası, bu sıkıcı partiyi eğlenceli kılacak tek şeydi.

Sayemde Ravebelg gençleri biraz sonra gerçek anlamda eğlenmeyi öğrenecekti.

Merdivenlerden çıkmadan hemen önce diğer salonda tek başına oturmuş telefonuyla ilgilenen Noa'ya kısa bir bakış attım. Epey durgun görünüyordu. Bir an için kiminle mesajlaştığını merak etsem de hızla yapmam gereken işe odaklandım.

Merdivenleri koşar adımlarla çıktıktan sonra koridorda, ayakta durmakta bile güçlük çeken insanlara çarpmadan banyoya ulaştım. Kapıyı arkamdan kilitledim. Etrafa bakınıp kalorifer peteklerinin karşı duvarında asılı olan büyük ecza dolabını görmemle sıırıttım. Aşağıdaki kız, onlar için gülüp geçtikleri bir şaka yapmış ancak aklıma dâhiyane bir fikir getirmeyi başarmıştı.

Koca salonda birçok kişinin duyduğuna emin olduğum şakanın bazı sonuçları olacaktı. Kasaba, bu gece yeni ölümler yaşayacaktı. Planıma dahil olmayan birkaç kişi ölecekti. Kasabada bir katilin olduğunu artık herkesin öğrenmesi gerekiyordu.

Dolabın kapaklarını açıp işime yarayacak ilaçları karıştırmaya başladım. Hızlı etki edecek bir şey bulamadığımda, ilaçlardan çok daha güçlü ve etkili olacağını düşündüğüm, banyo dolabından bulduğum küçük şişedeki kimyasalı arka cebime atıp banyodan çıktım. Tamamen parti havasında olan gençlerin arasından geçerek dışarı çıktım. Evin arka tarafına dolaşıp, eve ait sigorta panosunu bularak koruyucu kapağı açtım ve içindeki ana şalteri indirdiğimde müzik sesi bıçak gibi kesildi.

Çılgınlıklar ve uğultular kulaklarıma ölümün ayak seslerini taşıırken vakit kaybetmeden ön tarafa geldim. Elektrikle birlikte müzik kesilmişti ama gençlerin kahrolası gürültüsü artmıştı. Kimisi bir yandan ışıkları açın diye bağırırken şalterleri kontrol etmek için koşturanlar da onları teselli etmek için sakin kalmalarını söylüyorlardı.

Tüm bu telaşın içinde salondaki oyun ekibinin de çoğunluğu dağılmıştı. Hâlâ orada olanlardan biri akıllılık edip çakmağıyla kendine ufak bir ışık yaratmıştı.

Işıkların açılması an meselesiydi. Aceleyle elinde çakmak tutan kişinin çaprazındaki kanepeye oturdum. *Shot* bardaklarının olduğu tepsi hemen önümde duruyordu.

Karanlık oldukça yoğundu. Göz gözü görmüyordu fakat çakmağın aleviyle bardakları görebilecek kadar ışığa sahiptim. Avucumda tuttuğum şişenin kapağını usulca açıp üç farklı bardağın içine döktükten sonra oturduğum yerden kalktım ve oradan uzaklaştım.

Hepsi bu kadardı. Kimlerin öleceğini bilmiyordum ama kasabadan üç genç sabahı göremeyecekti.

İşte... Bu benim eğlencemdi. Bu benim sanatımdı.

Yaptıklarım sizi rahatsız edebilir, doğrularım size yanlış gelebilirdi. Hiçbir şey umurumda değildi. Hiçbirinizi sikime bile takmıyordum. Bu gece kanlı bir gece olacaktı.

Karanlık yakında kasabanın üzerine çökecek ve birileri ölecekti.

Eğer gücünüz yetiyorsa kim olduğumu bulun ve yakın ışıkları. İfşa edin beni. Haydi durmayın, bozun kusursuz oyunumu. Ben hazırım. Peki ya siz... Sonuçlarına katlanabilecek misiniz?

ACILAR AĞLAMAZ

*Her acının yükü ağlamakla hafiflemezdi.
Öyle acılar vardı ki, insanı ağlamaya bile utanır hâle getirirdi.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Sara'nın aksine konforumu daha fazla önemseydiğim için beyaz spor ayakkabılarımı giymiştim. Bütün gece rahatsız hissettirecek bir elbise giymek yerine kot ve crop giydiğim için mutluydum.

Sara'nın evine gittiğimde ayaküstü kapının önünde tanıştığım Nate ve Rose'un evlerinde verdikleri bir partiye gidiyorduk. Son model arabalarına, giyimlerine ve Sara'nın anlattıklarına bakıldığında epey zengin bir ailenin oğluyla kızı oldukları belliydi.

Bunların hiçbiri beni heyecanlandırmıyordu. Sara ise yanımda keyiften delirmek üzereydi.

Onun gibi parti için can atmıyordum ve bu yüzden de Ciera Malikânesi'ne yürümek istemiştim ancak ayağındaki topuklular yüzünden fikrimi kesinlikle reddetmişti.

“Geç kaldık.” Huzursuzca kıpırdandı.

“Özel bir anı kaçırmış gibi davranıyorsun.”

Sara'nın evine kadar yürürken Ravebelg sıcaklarıyla baş edebilmek için saçlarımı atkuyruğu yapmıştım. Şimdi de çözmek için lastik tokayı çıkarıp bileğime geçirdim. Saçlarımda kat izi oluşması umurumda değildi. Ellerimle saçlarımı karıştırarak o görüntüyü kaybettim.

“Arkadaşlarımla partisine iki saat sonra gitmemeliyim.”

“Kısacık vaktimizde duşta bacaklarını jiletlemeyip, gardırobun karşısında elbise seçmekle zaman öldürmeyip, makyajını beğenmediğin için iki kere baştan yapmayıp, ojelerini sürmeyi son ana bırakmasaydın ölüp bittiğin partiye daha erken gidebilirdik.”

“Elbisemle uymuyorlardı.” Tek elini ön koltukların arasındaki boşluğa doğru uzatıp taksinin içindeki yetersiz ışıkta yaldızlı ojelerini görmeye çalıştı. “Ama bunlar inci gibi parlıyor!” Mini eteğini çekiştirerek kalçasını örtüp ojeleriyle kıyaslamak için elbisenin üzerine elini koydu. “Harika oldular.”

“Ne demezsin.” Başımı camdan tarafa çevirerek söylendim.

“Bir şey mi dedin?”

“Ojelerin diyorum, harika oldular.”

Sara gibi dertlerimin olmasını çok isterdim. Ojemin rengi, tırnağımın köşesi, rujumun taşması, uzun süre erkek arkadaşından uzak kalma sorunu... Ne dertler ama!

Omuzlarımdaki ağırlık öyle çoktu ki biraz rahatlamaya ihtiyacım olduğunu bildiğimden Sara’yla partiye gitmeyi kabul etmişim. Birkaç kadeh bir şeyler içip belki yeni insanlarla tanışarak kafa dağıtabilirdim. Yirmi dört yaşında bir insan olarak gençliğin ne demek olduğunu unutmuşum. Genç olmayı, genç gibi yaşamayı özlemişim.

“Rose ve Nate’i sevdi mi?”

“Eh... İyi insanlara benziyorlar.” Umursamaz şekilde omuz silktim. Sara’nın hoşuna gitmeyeceğini biliyordum ama onun gibi yüksek tepkiler verebilen biri değildim. Her şeyi sakince karşılayan bir yapıya sahiptim.

Joanne’in öldüğü gün ağlayamamıştım. Bir hafta sonra ise kolumu kapıya çarptığım için çığlık çığlığa saatlerce ağlamıştım. O gün kolum acıdığı için değil, acılar yüreğimden taşıdığı için ağlamıştım. Kalbimde taşıyamadığım acıların enkazında boğulurken ailemden yardım dilenmişim ama çığlıklarımı duyan olmamıştı.

Joanne ölürken ağlamış mıydı?

Başımı iki yana sallarken duruşumu düzelterek daha dik oturdum ve taksinin camını hafifçe açtım. Temiz hava zihnimi dağıtmama yardımcı olabilirdi.

“Nate’le kütüphanede tanışmıştık.” Sara bir şeyler anlatmaya devam etti. “Yazılı olmayan kurallardan biri de şu ki eğer gay bir arkadaşın varsa diğer kızlardan on adım öndesin demektir. Nate de benim için öyle. Çoğu anlarımın kurtarıcı meleği olmuştur.”

“Biraz şımarık gibi.”

Taksi hızlandığı için camı kapattım. Üşümek istemiyordum.

“Aksine, şımarık olan Rose. Prensesler gibi yetiştirildiği için öyle olduğunu düşünüyorum. Nate aşırı cana yakındır.”

“Bence yanılıyorsun. Rose daha içine kapanık duruyor.” İçine kapanık olanları ve acısını yüreğinde taşıyanları ilk bakışta anlayabiliyordum. Yaralı ruhlar olduğumuzdan belki de... Anlam veremediğim bir hüznün vardı gözlerinde.

“Erkek arkadaşıyla bazı sorunları var, o yüzden birkaç gündür durgun.” Çantasından çıkardığı kırmızı rujuyla dikkatlice rujunu tazeledi. “Aldatırken yakalamış.”

“Ah, erkekler...” Başımı iki yana salladım. “Kız çok güzel hâlbuki.” Rose gerçekten çok güzeldi. Sara’nın tanıdığım en güzel sarışın olduğunu düşünürdüm. Ta ki bugün Rose’la karşılaşınca kadar.

“Erkeklerin hepsi aynı... Her zaman lanet olası çüklerini sokacak bir delik bulabiliyorlar, akıl alır gibi değil!”

Taksici dikiz aynasından bize baktı. Ben de utanarak Sara’ya...

Başımı iki yana sallayarak bu aptal konuyu, özellikle rezil olduğumuz taksicinin önünde, uzatmak istemediğim için cevap vermedim.

Malikânenin sokağına girdiğimizde Sara heyecanla el çırparak, “Geldik!” dedi. Öyle sabırsızdı ki neredeyse araba durmadan atlayıp partiye koşacaktı. Tanrım... tam bir şapşaldı.

Taksi ücretini ödedikten sonra arabadan indiğimde Sara bahçe kapısının önünde beni bekliyordu.

“Hadi, çabuk!”

Küçük çantasının ince askısını omzuna takıp sabırsızca bahçedeki kalabalığı izledi. Yanına ulaştığım anda da elimden tutup çekiştirerek beni partiye doğru sürükledi.

“Fazla dağıtmak yok, Sara,” diye uyarmaya çalıştım ama her adımda müzik, sesimi daha da bastırıyordu. “Çok geç olmadan eve dönelim. Yarın işe gitmem-”

“Seni duyamıyorum Noa!” Partinin gürültüsüne rağmen beni duyabildiğine emindim. Alenen yalan söylüyordu. “Ortam çok iyi, değil mi?”

Başımı sallamakla yetindim. Sara’nın da dediği gibi buraya eğlenmek için gelmiştik. Huysuz bir sürtük gibi davranıp geceyi mahvetmeye hakkım yoktu. Parti ruhunu yakalayıp biraz dağıtmak bana da iyi gelecekti.

“Nerede takılsak?” Sara’yla birlikte malikânenin kapı eşiğinde durduk. Bahçedeki ortamla içerideki ortamı inceleyerek bir karar vermeye çalışıyorduk.

“İçeride takılalım bence,” diyerek fikrimi belirttim. “Havuzla girmek gibi bir düşüncemiz yoksa eğer.” Alaycı bir tavırla omuz silktiğimde Sara’nın gülüşü büyüdü.

“Saçmalama,” dedi son söylediğim onu dehşete düşürmüş gibi. “Havuzla atlayıp makyajımı ve saçlarımı mahvedecek değilim.”

“İçeri geçelim o zaman.” Sara’dan önce davranıp yürümeye başladım.

Malikânenin loş parti ortamına rağmen ihtişamı gözler önündeydi. Holde sarkan gösterişli ve dev avizenin taşlarından yansıyan kırmızı ışık, disko topu gibi ışığı salona dağıtıyordu. Tavanın yüksekliği ve evin genişliği akıl alır gibi değildi.

Sara’nın neden daha erken gelmek istediğini etrafıma baktıkça daha iyi anlıyordum. Millet çoktan kafayı bulmuş, dağıtmaya başlamıştı. Daha gelmeli on dakika bile olmamıştı ama üçüncü kişinin kustuğunu görmüştüm. Salonun köşesine geçmiş, içtiği tüm alkollerini köpürterek ağzından çıkarıyordu.

İğrenç!

Gerçekten de erken gelmiş olsaydık çılgınca eğlenebilirdik. Ortam harikaydı ama insanlar kendinden geçmiş hâldeydi.

“Rose!”

Sara’nın seslendiği yöne baktığımda Rose’un koşarak merdivenleri çıktığını gördüm. Bir an gördüm ve sonra kalabalığın arasında kayboldu.

“Ağlıyor muydu o?” Doğru gördüğümünden emin değildim. Sadece elini yüzüne kapatarak koştuğu için varsayımda bulundum.

“Sanmam,” diye umursamadan omuz silkti Sara. “Partiye baksana, herkes mutlu. Atmosfer harika görünüyor. Yani ağlaması için hiçbir sebep yok.”

Sara dünyada görüp görebileceğim en ilgisiz insanlardan biriydi. Umursadığı tek kişi Raymond’dı. “Hadi gel, gidip biraz insanlarla kaynaşalım. Dans edelim.” Dans etmekten kesinlikle hoşlanmıyordum.

“İçecek bir şeyler alacağım.” Sara’nın beni çekiştirmesinden güçlkle kurtulup mutfağın yolunu tuttum.

Kalabalığın arasından geçerken alkol kokusu ve sigara dumanı her ne kadar ciğerlerimi rahatsız etse de partinin neşesi bulaşıcıydı. Müziğin ritmine uyum sağlayan adımlarla mutfağa girdiğimde doğrudan buzdolabına yöneldim.

Kendime soğuk bir bira aldıktan sonra dolabı kapattığımda tezgâhın üzerindeki limonlu *shot*'lardan birini kafama diktim. Eğer bir partiye geç katılıyorsanız, zamanı yakalamanızı sağlayacak tek şey *shot* atmaktır.

Bir tanesini daha kafama diktiğimde genzimi yakan metalik tatla yüzümü buruşturmadan edemedim. Alkolün tadından nefret ediyordum ama zihnimi uyuşturmasından, aptal düşüncelerin sesini kesebilme gücünden hoşlanıyordum.

Alkolün etkisiyle saniyeler içinde vücudum ısınmaya başladı. Öyle ki saçlarıma tahammül edemeyerek omuzlarımdan gerisine atıp boynumu açığa bıraktım.

Sara'nın çoktan bir yerlerde kendine yeni bir arkadaş ve içecek bir şeyler bulduğuna emindim. Bu yüzden sadece kendime bira aldım.

Kenarda durmuş, öylece evin iki tarafındaki eğlenceyi izliyordum. Bir tarafta insanlar dans edip eğlenirken diğer tarafta doğruluk mu, cesaret mi oynayan bir grup genç vardı. Kahkahaları zaman zaman müziği bastırarak kadar yüksek çıkabiliyordu.

Mutfağın önünde dikilerek daha fazla insanın çarpıp geçmesiyle uğraşmamak için partinin en sakin köşesine geçip boş bir yere oturdum. İnsanlar bir noktadan sonra dans etmeyi ve eğlenmeyi sevişme noktasına getirdiğinden izlenecek bir tarafı kalmıyordu. Sevişmekte sorun yoktu ama herkesin ortasında bu kadar ileri gidilmesinden rahatsız oluyordum.

Dans eden kalabalıktan bakışlarımı çektim. Oyun oynanan tarafa doğru ilerleyen üç kişiye baktım. İki erkekten biri elinde koca bir *shot* tepsisi götürürken hemen önlerinde yürüyen kız neşeye kollarını iki yana açtı.

“Bırakın şu sıkıcı oyunu artık!”

Kız doğruluk, cesaret oynayan herkesin dikkatini çekmeyi başardığında ellerini beline koyup deri koltuğun yanında durdu ve gürültüden duyamadığım bir şeyler söyledi. Yetersiz ışık ve evin duman altı olması sebebiyle hiçbirinin yüzünü doğru düzgün seçemiyordum.

“Ben hiç, oyunu oynayacağız.”

“Ezik bir köylü değilseniz oyunu hepiniz daha önce oynamışsınızdır zaten. Kuralları anlatmama gerek yok. Tek kural pisliğin teki gibi oynamanız!”

Oyun ekibinin çılgınlar gibi güldüğünü duyunca bu kez sadece benim değil, partideki birçok kişinin dikkati oraya döndü.

“Yalnız dikkat edin. Bardakların birkaçına zehir kattım!” Tamam, bu pek de komik sayılmazdı. İnsanlar mecburi gülüşlerle kızın saçma şakasına karşılık verirken telefonumla ilgilenmeye başladım.

Yapacak hiçbir şey yoktu. Sosyal medya hesaplarımdan da çok sıkılıyordum artık. Oradaki insanlar her geçen gün daha fazla ikiyüzlü geliyordu. Mutlu olmayanların bile öyle görünmek için maske taktığı, sahte hayatların sahibi insanların kendini ulaşılmaz sandığı bir yalan çöplüğüydü.

Joanne’e mesaj atmak istedim. Hatta çoktan uygulamaya girmiştim ama vazgeçtim. Bunun doğru olmadığını biliyordum. Onun öldüğünü kabul etmek istemeyen tarafımla savaşmalıyım. Onu kaybetmenin yükü çok ağırdı ama gerçeklerden sonsuza kadar kaçamazdım.

Gerçekler seni kısıvrak yakaladığında onlara kapılarını kapatamazdın.

Yaşananları kabul etmek zorundaydım. Yaralarımıdan kurtulmak için kaçmayı bırakmam gerekiyordu. Her ne kadar kaçarken daha çok tökezleyip dizlerimi yaralıyor olsam da doğru olan yeniden ayağa kalkmaktı.

Telefonu bırakıp boş boş etrafa bakınarak zaman harcadım. Müziğin ritmine uygun olarak hafifçe sallanıyor, ayağımla ritim tutarak uyum sağlıyordum. Birkaç kişinin dans teklifi ya da asılmaya çalışması dışında parti gayet keyifli geçiyordu.

Birden elektrikler kesildiğinde insanlar beklenmedik bu durum karşısında çığlık attı. Bazı aptal şakalar, gülüşmeler ve homurtular dışında birisinin ışıkları kontrol edeceğini söylemesiyle herkes sakince yerinde kalıp beklemeye başladı.

Hışımla ayağa kalkmışım. Karanlıktan çok korkuyordum. Kendimi güvende hissetmediğim için istemsizce ayağa kalkıp kollarımı bedenime sarmışım.

Pencereden dışarı baktığımda diğer evlerde elektrik olduğunu görünce şaşırdım. Demek ki sadece burada bir sorun olmuştu. Belki de sigorta atmıştı. Derin bir nefes alarak diğerleri gibi sakince beklemeye koyuldum.

Kendi aralarında konuşan insanların uğultusu huzur kaçıracıydı.

Hadi ama... Birileri hâlâ öpüşüyordu. Dahası üst kattaki odalardan gelen sesler tam anlamıyla rahatsız ediciydi. Sanırım partiden gitme vakti gelmişti. Kahrolası Sara neredeydi ki?

"Yavaş dostum!" Odalardan birinde yatağı kırıyor olmalıydılar.

"En azından birbirinizi düzmek için şarkının geri gelmesini bekleyebilirsiniz, değil mi?" Merdivenlerin başından yukarı doğru biri seslendi.

"Siktir. Evi başımıza yıkacaklar."

Yanımdan geçen birileri vardı. Karanlık yüzünden omuz atıp geçtiler ve özür dileme gereği duymadılar.

"Hadi gidip kendimize bir oda bulalım." Ancak kendi aralarındaki konuşmaları ben rahatlıkla duymuştum.

"Tabii... Gidip sessiz bir köşede kendinizi becerin!" Öfkeyle arkalarından bağırdım. Her ne kadar göremesem de bana çarpan kişinin sağlam bir vücudu olduğunu hâlâ acıyan omzum sayesinde anlayabiliyordum.

"Siktir git evinde ağla, sürtük!"

Ne? Adi herif dönüp özür dilemek yerine bir de bana sürtük mü diyordu?

Görmeyeceğini bildiğim hâlde arkasından iki elimle de orta parmağımı kaldırarak karşılık verdim.

"Güzel bir yüzün varsa gelip kucacağında da ağlayabilirsin." Kalabalığın içinde yükselen sese karşılık büyük bir kahkaha tufanı koptu. Gerçekten bu iğrenç şakaya gülen insanların arasında ne işim olduğunu sorguluyordum.

Üniversiteli gençlerin en azından liselilere göre daha akli başında olacaklarını düşünmüştüm ama gerçekten beyinsizlerdi.

Işıkların geri gelmesiyle birlikte müzik kaldığı yerden devam ettiğiinde insanlar da arıza hiç yaşanmamış gibi eğlenmeye devam etti.

"İç, iç, iç..."

Ben hiç oyunu eğlenceli oluyordu. Üniversitedeyken katıldığım partilerde mutlaka oynanan ve günün sonunda herkesin çok eğlendiği bir ortam oluşurdu. Şimdi salonun diğer ucunda bu oyunu oynayanları izlemek eski günleri hatırlatmıştı.

On dakikadan fazla bir süre geçmişti. Kalabalığın arasından görebildiğim kadarıyla oyunu izlerken ikinci biramı içmeye devam ettim.

“Hadi kalk!” Birden kolumu tutup beni ayağa kaldırmaya çalışan kişiyle korkuyla geriye çekildim.

“Sara?” Kalbim deli gibi çarpıyordu. “Ne oluyor?”

“Kaç dakikadır seni izliyorum.”

“Ee?” Hayretle sordum.

“Buraya eğlenmeye geldik ama sen oturmuş eğlenen insanları izliyorsun. İnek misin, kızım?”

“Ben hâlimden mutluyum, Sara.” Kolumu Sara’nın ellerinden kurtarıp yeniden oturmaya yeltendiğimde kıcıma şaplak yedim.

“Ne yapıyorsun?” diye cırlarken bize bakan var mı diye hızla etrafı kolaçan ettim.

“Yürü dedim. Biz de oyuna dahil olalım.” Bir şaplak daha yediğimde öfkeyle Sara’nın eline vurdum.

“Şunu yapıp durmayı kes, lütfen.”

Sara elimden tutup beni peşinden sürükleyerek kalabalığın arasından geçerken insanlara çarpmamak için ekstra çaba sarf ettim çünkü kontrol bende değildi. Sara her ne içtiyse çoktan çakırkeyif olmuştu.

Kimseyle başımız belaya girmeden oyun yerine geldiğimiz gibi kendimize oturacak yer bulup oyuna dahil olduk. Parti ortamlarını bu yüzden seviyordum. Kimse senin kim olduğunla ilgilenmiyordu.

Tüm oyuncuların önüne yeni *shot*’lar eklendikten sonra Sara atılıp yeni soruyu sordu.

“Ben hiç, kusana kadar içmedim.”

Kahkahalarla birlikte itirazlar yükselse de herkes bu sorunun amacını biliyordu ve keyifleri yerindeydi.

“Biraz daha canlanın, çocuklar. Hadi bakalım, dikin kafaya!”

Ben dahil herkes önündeki *shot*’ı kafaya dikti. İnsanların biraz daha gevşemesi için yapmıştı bunu.

Yeni *shot*’lar ve yeni bir varsayım...

“Bu sefer ki soru benden geliyor.” Sol çaprazımda oturan küt saçlı kızdan geldi. “Ben hiç, grup seks yapmadım.”

Soruyu soran kızla birlikte yanımda oturan sarışın çocuk içti. Epey yakışıklı olduğunu göz ucuyla baktığımda bile görebiliyordum. Ona baktığımdan haberi yoktu çünkü tutkulu gözleri soruyu soran kızı baştan aşağı süzmekle meşguldü.

“Yeni *shot*’lar!” Oyunu başlatan kız seslendi. İki oyuncuya yeni *shot* verildi.

Hafif kilolu olan iri yarı çocuklardan birinden yeni soru geldiğinde dönüp kaldım.

“Ben hiç, birini öldürmedim.”

Diğer oyuncular bu soruyu yersiz ve sıkıcı bulup itiraz ederken nefesimi tutmuş, zihnimdeki seslerin karmaşasında boğuluyordum. Sanki bilerek sorup beni hedef almıştı.

Kimse bir şey yapmadı. Herkesin önündeki bardaklar dolu duruyordu.

Uzanıp önümdeki bardağı başıma diktiğimde önce bir uğultu koptu. Ardından kendi aralarında konuşan insanların fısıltısı ve inanmayanların aşağılama cümleleri duyuldu.

“Yok artık.”

“Yalan söylüyor.”

“Dikkat çekmek için başka bir yalan bulsaydın en azından!”

“Aptal orospu.”

İnsanların dışarıdan gördüğü hayatların altında nasıl bir enkaz yattığını bilmeden öylece yargılamaları berbattı. Ben, ablam Joanne’in ölümü yüzünden geceleri uyuyamazken insanların beni yalancı yerine koyup yuhalaması komikti.

Hakkımda fısıldaşmaya devam ederlerken Sara kulağıma eğilip yaptığım şey yüzünden beni tebrik ederek hoşnutluğunu dile getirdi.

“Yürü kızım! İnsanların dikkatini nasıl çekeceğini çok iyi biliyorsun.” Dehşete düşmüş şekilde ona baktım sadece. “Yanımdaki çocuk deli gibi sana bakıyor. Anlaşılan bu gece senin için eğlenceli olacak.”

Biraz önce başka bir kızla ilgilenen sarışın çocuğun yeni hedefi olmuşum. Omzumun üstünden kısa bir bakış attığımda göz göze geldik ve aceleyle önüme döndüm.

“Çocuk futbol takımından ve herkes onun peşinde. Kaçırayım deme!”

Sara kolumu çimdikleyerek geriye çekildiğinde acıyla kolumu tuttum.

Birkaç kişi dışında sıkıcı ve çekingen olanlar yüzünden sorular sıkıcı geliyordu. Tepsideki *shot*'lar oldukça azalmıştı ve sorular sıkıcı olmaya başlamıştı. Oyundan kopup keyfi olarak *shot* içmeye başlayanlar bile oldu. Onlar arasında Sara'yla ben de vardık tabii.

"Harika bir soru geliyor!" Eteği yüzünden gece boyu bir türlü rahat edemeyen kız konuştu.

Sara beklemeden önündeki *shot*'ı başına diktğinde bardağı elinden çekip aldım.

"Çok fazla içiyorsun. Dur artık." Yarısı dolu bardağı kafama dikip sehpaye bıraktım.

Daha önüme dönmeye kalmadan adının Simon olduğunu ve futbol takımında oynadığını öğrendiğim esmer çocuk ortadaki sehpanın üzerine yığıldı.

Ağzımdaki *shot*'ı püskürtürken öksürük krizine girdiğimde kimsenin umurunda olmadı. Sara da son *shot*'unu başına diktikten sonra benimle birlikte ayağa kalktı. Simon iyi görünmüyordu. Vücudu nöbet geçiriyor gibi sarsılıyordu.

Kalabalığın arasına karışıp neler olduğunu anlamaya çalıştım.

"Ne oluyor?" Tanıdık olmayan bir ses herkesin aklındaki soruyu korkuyla dile getirdi.

Simon'ın başına üşüşen kalabalığı dağıtmaya çalışanlardan biri de bendim. Zaten havasız olan ortam onların varlığıyla iyice dayanılmaz olmuştu.

"Ağzından köpük çıkıyor!" Korkulu gözlerle başka bir sesin söylediğine dikkat kesildim.

"Hayır, kan bu!" Çığığım boğazımı yakıp geçtiğinde insanlar geriye kaçarken cesaretimi toplayıp yalnız bıraktıkları Simon'ın yanına gittim.

Kulağının arkasına iki parmağımı yerleştirdim. Nabzı atmadığı için buz kesmiş parmaklarımla emin olmak için burnunu yoklamak istediğimde elim bulaşan kan en ufak hücremi bile yaktı.

Çöktüğüm yerden kalkacak gücü bulamadığım için arkama dönüp Sara'ya bakarak konuştum.

“Ölmüş.” Ölüm peşimi bırakmıyordu. Bana bulaşmıyordu ama her seferinde başkalarının üzerinden kendini hatırlatıp duruyordu. Beni teğet geçmekten keyif alıyordu.

Ölüm korkusuyla kaçışan gençlerin çığlıkları bu kez bir başkası için koptuğunda müzik sustu ve tüm parti o yöne dikkat kesildi.

“Biri daha var!”

Oyunu başlatan kıza baktığımda kenarda kireç gibi olmuş yüzüyle donup kaldım. Yerde yatan kızıl saçlı biri vardı. Titreyerek kan kusuyordu ama kimse bir şey yapmıyordu. Ne yapılabilirdi ki?

Bir ev dolusu kendinde olmayan gencin yapabildiği tek şey ağlayarak çığlık atmak ya da partiden kaçmak oldu.

“Yardım edin!” diye bağırانlar vardı. “Yardım edin, polise haber verin!”

Birileri polisi aradı. Bazıları ambulansı... Her şey için çok geçti. Kızıl saçlı kız saniyeler içinde kendi kanında boğularak ölmüştü.

Hâlâ Simon’ın yanında oturuyordum. Kanım çekilmişti. Buz kesmiş bedenimi hareket ettirecek gücü kendimde bulamıyordum.

Sadece birkaç dakika önce tanıştığım ve birlikte oyun oynadığımız insanlar gözlerimizin önünde bilinmeyen bir sebepten ölmüştü.

“Sen yaptın!”

Büyük bir kalabalık etrafımdan dolaşıp kızıl saçlı kızın başında ağlayan diğer kızın üzerine yürüdüğünde öfkeli kalabalığı durdurmaya çalışanlar oldu. Oyunu başlatan kızın ismi Becca’ydı ve herkes ondan şüpheleniyordu.

“Kendi kulaklarımızla duyduk. Bardaklara zehir kattığını söyledi!”

Evet, ben de duymuştum ama bu sadece aptalca bir şaka değil miydi?

Duyduklarım ve kalabalığın arasından yükselen sesler kurşun gibi bey-nime saplanıyordu. Gerçekten Simon ve adını bilmediğim kızın ölümüne sebep olan kişi Becca mıydı?

Nate kalabalığı yarıp geldiğinde cesetleri görmesiyle donup kaldı. Kalabalık her geçen saniye biraz daha azalıyordu. Bu gece yaşananlardan sorumlu olmaktan kaçıyorlardı. İki kişinin ölmesi hiçbirinin umurunda değildi, hepsi kendi kışklarını kurtarma peşinde olan aptal ergenlerdi.

Ayağa kalkıp yalpalayarak yürümeye başladım. Hem alkol hem şahit olduklarım bana engel oluyordu. Güçlkle Becca'nın yanına ulaştığımda onu linç etmek isteyen kalabalığa karşı yanında durdum.

“Basit bir şakaydı sadece!” diye bağırdım. “Ne yaptığınızı sanıyorsunuz?”

“Sen nereden bileceksin?” diye bağırdı bütün gece Simon'la takılan kız. İç çeke çeke ağlıyordu.

“Neden böyle bir şey yapsın?” diye karşılık verdim sakince. Becca'yı tanımıyordum ama kimsenin böyle bir şey yapacağına ihtimal de vermiyordum. “Hepimiz buraya eğlenmek için gelmiş bir grup genciz. Oradan baktığında seri katile benzer gibi görünüyor mu sence?” Becca'yı işaret ederken ne hâlde olduğuna baktım. Ayakta durmakta bile zorlanıyordu.

Nate yanımıza gelip Becca'ya sarılırken kalabalığı telkin etti.

“Farkında mısınız bilmiyorum ama Becca'nın arkadaşıydı o.” Kızıl saçlı kıızı gösterdi. “Kendi arkadaşını öldürecek değil. Birazdan polis gelecek, böylelikle her şey ortaya çıkmış olur. Hepimiz sakın olmak zorundayız.”

Polisin geleceğini duyanların çoğu topuklamaya başladı.

“Lanet olsun, Rose nerede?” Sara yanımıza geldiğinde Nate'in ilk sorduğu soru bu oldu. Endişeli gözlerle kalabalığın içinde Rose'u aradı.

“Gidelim buradan.” Sara kulağıma fısıldadığında şaşkınlıkla yüzüne baktım. Neler olduğunu merak etmesi gerekirken gitmek istemesi normal değildi.

“Kalmalısınız,” diye itiraz ettim.

Polislere ifade vermemiz gerektiğini biliyordum. Her ne dönüyorsa sorumlusu bulunmalıydı. Bu iki genç yok yere ölmüştü. Kimse alkolden ölecek değildi. Becca ya da bir başkası... Aramızda gözü dönmüş bir katil vardı. Sorumlusu bulunmalıydı.

“Başımız derde girecek. Gidelim.” Kolumdan çekiştirdi. “Ne olacağını sanıyorsun? Hepimizi toplayıp götürecekler.”

“Suçlu gibi davranmayı kes.”

Sara'nın yüzü de kireç gibiydi. Çok fazla içtiği için zaten iyi görünmüyordu ama yaşananların etkisiyle ayakta sallanmaya başlamıştı.

“Noa, lütfen.” Ne kadar ciddi olduğunu anlamak için korku dolu gözlerine birkaç saniye bakmak yeterli olurdu.

Konuşmalarımıza şahit olduğu için Nate gitmemizi söylediğinde daha fazla direnmedim. Ben kontrollü içtiğim için kendimdeydim ama Sara çoktan sarhoş olmuştu. Nate Becca’yı kalabalığın arasından kurtarmak için üst kata götürdüğünde bize de taksi çağırmıştı.

Önce Sara’yı evine bıraktım. Onunla kalmak istesem de teklifimi reddedip iyi olduğunu söyledi. Israr etmeme rağmen eve gitmemi söylediği için taksiye kendi ev adresimi vererek oradan ayrıldım.

Yol boyunca aklımdan çıkmayan Simon ve kızıl saçlı kızın ölü bedenleri yüzünden midem bulanıyordu. Bir ara öyle kramp girmişti ki taksinin içine kustumak için kendimi zor tuttum. Berbat hâldeydim. Camı sonuna kadar açıp temiz havayla eve kadar idare edebildiğime seviniyordum.

Verandanın ilk adımında duyduğum tıkırtıyla iç çekerek durakladım. Düşüncelere öyle bir dalmıştım ki annemin verandada oturduğunu fark edememiştim.

“Sonunda gelebildin.”

Cevap vermeden kapının önüne geldiğimde sigarasından son bir nefes daha alıp kül tablasına bastırdı.

Oturduğu yerden kalkıp karşımda dikildiğinde ağzındaki dumanın tamamını yüzüme üfledi. Öksürerek bir adım geriye çıktığımda onunla uğraşacak gücüm olmadığı için eve girmek istedim ama bileğimden tutup bana engel oldu.

Hiçbir şey söylemeden havayı koklayıp, “Şu hâline bak,” diye küçümseyerek konuştu. “Berbat görünüyorsun. İğrenç kokuyorsun.”

“İzin verir misin?” Bileğimi tutan eline baktım öfkeyle. “Uyumak istiyorum.”

“Makyajın da dağılmış.” Verandanın sarı ışığı altında öfkeyle parlayan hareleri ürkütücüydü. “Boş zamanlarında fahişelik mi yapıyorsun?”

“Anne!” diye ikaz ettim. “Yine içtin mi sen, ne saçmalıyorsun?” Sinirden ellerim titriyordu.

“Ne sanıyorsun kendini? Dün geceki bir hataydı. Bana yardım ettiğin için kafana estiği gibi davranıp bana sesini yükseltebileceğini mi düşün-

dün?” Bir adım daha yaklaştı. “Hiçbir şey değişmedi, değişmeyecek. Bizi utandıracak hiçbir şey yapmayacaksın.”

“Yapmadım zaten,” dedim titreyen sesimle.

“Nefesin öyle demiyor. Kimin altından çıkıp geldin bu saatte?”

Sinirden ağlayacak noktaya getirene kadar durmayacaktı anlaşılana.

“Neden benimle uğraşıyorsun? Neden varlığım umurunda değilken yaptıklarım bu kadar umurunda? Benden ne istiyorsun, anne? Ne istiyorsun?” Daha fazla dayanamıyordum.

“Kes sesini. Baban içeride.”

“Uğraşma benimle o zaman.”

“Sen kimsin de bana bağıyorsun?” Gerçekten delirmemek elde değildi.

“Özür dilerim, oldu mu?” diyerek tartışmayı kesmek istedim. “Şimdi izin verirsen gidip uyuyacağım.”

Bileğimi bıraktığında parmaklarının izi çıkan yerlere acı hücum etti. Sandığımdan da fazla sıkılmıştı.

Keşke ben ölseydim, diye geçirdim içimden. “Joanne ya da bu gece ölenlerin yerine... Kurtulurdum.” Söylenerek holden geçip merdivenlere ulaştım.

Öfkeyle merdivenleri çıkarken nabzımı döven soluklarım yüzünden kalbim sıkışırken mideme yumruk yemiş gibi hissediyordum. Merdivenin tırabzanları sayesinde odama ulaşabilmişim.

Taksiden indiğimden tenime dış geçiren rüzgârla soğuktan titrerken şimdi üzerimdeki bluz sıırıslık olmuş, deli gibi terlemişim. Yüzüme yapışan saçları geriye atarken kapımı kapatıp odanın ortasına güçlkle ulaştım.

Yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Her geçen saniye vücudumun kontrolünü kaybediyor, uyuşuyordum. Alkolün etkisi sonradan gelir derlerdi ancak bu kadar kötüleşeceğimi sanmıyordum. Başka bir şeydi bu.

Soluklarım öyle hızlıydı ki boğuluyordum. Ciğerlerime temiz hava ulaştırılmaz hâlde dizlerimin üzerine çöktüğümde görüşüm hiçbir şeyi net görmeyeceğim kadar bulandı.

Saniyeler önce göğüs kafesimi yumruklayan kalbim birden durduğunda gözlerim kapandı ve ben yere yığıldım.

ÖLÜMDEN ÖNCEKİ SON DURAK

*Hayat, kimsenin kuklası olamayacak kadar kısa.
Eğer kendi yaşamının efendisi olamazsan yaşayacağın hayata da nasıl
öleceğine de başkaları karar verir.*

OYUNCAK KATILI
Ravebelg Kasabası

Partinin en eğlenceli kısmını kaçırmak canımı sıkıyordu. Işıklar açıldığında o evde olmamalıydım. Zehirli bardakları kimlerin içeceğini her ne kadar deli gibi merak etsem de ortalık karıştığında burada olamazdım.

Birileri şalterleri kaldırmadan ben çoktan bardaklara zehri dökmüştüm. Evin elektrikleri geri geldiğinde ise oyunun dışında, bahçe kapısındaaydım. Elektriğin gelmesiyle birlikte müzik sesi gecenin sessizliğine yumruk gibi inmiş, parti ışıkları sokağa taşmıştı.

Malikânedenden ayrılırken kimsenin dikkatini çekmediğimden emin olmak için sıklıkla omzumun üstünden arkayı kontrol edip durdum. İşler karıştığında polisler peşime düşmemeliydi. Özellikle basit birkaç ölüm yüzünden ifade vermekle dahi uğraşamazdım.

Elimde sıkıca tuttuğum kırmızı şarap şişesiyle birlikte yolun karşısına geçtim. Geniş gövdeli, uzun ağaçlar sokak lambalarıyla birlikte âdeta şık bir örüntü içindeydi. Sokakta kimsenin olmamasıyla gergin vücudum gevşerken boştaki elimi cebime atıp telefonumu çıkardım.

Partideki kız, zehir şakasını yaptığında harekete geçmeden önce Lexa'ya mesaj atmıştım. Kendimi davet ettirmek ve geceyi onun evinde geçirmek için... İçeride olamıyorsam bile en azından dışarıdan olanları izlemek istiyordum. Eğlenceyi tümüyle kaçırarak değildim.

Bahçenin ağır, demir kapısını dikkatlice ittiğimde oluşan gürültüyle daha yavaş hareket ederek araladığım kapıdan girdim. Özenle dekore edilmiş bahçe yolunda ilerlerken ışıklandırmalar sayesinde etrafta göz gezdirdim. Lexa her anlamda zevk sahibi bir kadındı. Evinin bahçesi de evinin içi gibi son derece şık görünüyordu.

Kapıya ulaştığımda zili çaldıktan sonra bir adım geriye çekilip usulca öksürdüm. Lexa kapıyı açar açmaz şarap şişesini göğüs hizamda kaldırdım. Şişenin arkasından kışkırtıcı bir gülüşle göz göze geldiğimizde sevinçle kıkırdadı.

“Bu kez şaraplar benden!” Lexa şişeyi elimden alıp kenara çekildiğinde oyalanmadan içeri girdim. Partide kıyamet kopması an meselesiyken daha fazla dışarıda olmamalıydım.

Holdeki konsolun önünde durup Lexa'nın yanıma ulaşmasını bekledim.

“Hoş geldin.” Uzanıp küçük bir öpücükle dudaklarıma dokundu. Elimi beline koyarak kendime çekip daha uzun bir öpüşmeyle Lexa'yı keyiflendirdim.

“Hoş buldum.” Daha tok bir sesle genizden konuştum.

Ses tonu bazen en cezbedici silahınız olabiliyordu. Ben de bunu kullandım. Lexa'nın ışıldayan gözlerinden ve ısırıldığı alt dudağından heyecanını anlayabiliyordum.

Merhaba, güzel Lexa. Beni tekrardan isteyeceğini biliyordum. İşte buradayım, karşında. İyice bak bana. Burada olduğumdan emin ol. Partide ölen gençler yüzünden olur da sorgulanırsam polislere bütün geceyi seninle geçirdiğimden bahsetmen gerekebilir.

“Yorgun görünüyorsun.” Lexa şişeyle birlikte mutfağa yöneldi. “Yüzün solgun geldi biraz.”

“Hava güzeldi. Yürümek istedim ama yorulduğum tabii.” Lexa sandığımdan daha dikkatli bir kadındı. Zeki kadınları severdim. Dikkatli ve güçlü kadınları... Ama hâlâ onda eksik olan çok fazla şey vardı.

Eksikti.

Sahteydi.

Yalancıydı.

Göründüğü gibi olmayan insanlardan nefret ederdim. Lexa'nın da onlardan biri olduğuna emindim fakat bir süre daha onunla iyi geçinmeliydim.

Lexa'nın peşinden mutfağa girip uzanmaya çalıştığı üst rafa ondan önce uzandım. İki kadehi kaptığım gibi tezgâhın üzerine bıraktım.

“Teşekkür ederim.” Cesur bir kırmızıyla renklendirdiği dudakları minnettar bir şekilde kıvrıldığında başımı eğerek karşılık verdim.

Ciera Malikânesi’nden çaldığım şarap şişesinin mantarını açmak için Lexa’nın çekmecedен çıkardığı tirbuşonu kullandım.

“Atıştırmalık bir şeyler ister misin?” Başımı iki yana sallayarak cevap verdim.

“Şarabın tadını çıkarmak istiyorum sadece.” Omzumun üstünden gözlerine odaklanıp çarpık bir gülüşle konuşmaya devam ettim. “Güzel bir şarap, güzel bir kadın ve güzel bir müzik eşliğinde güzel bir gece...”

İltifatım nasıl da hoşuna gitti öyle. Belli etmemeye çalışıyorsun ama ayaklarının yerden kesildiğini biliyorum Lexa. Zamanın çabucak geçmesini ve üzerimizdeki kıyafetlerden kurtulmamızı istediğine kalıbımı basabilirim.

“Müzik açayım.” Saçlarını savurarak arkasını döndü ve hızlı adımlarla mutfaktan ayrıldı.

Ona attığım yemi havada kaptığına seviniyordum. Şarapları doldurmak istememin sebebi başkaydı. Ciera Mâlikanesi’nin ecza dolabından aldığım ilacı hızla cebimden çıkardım. Tabletinden çıkardığım ilaçları kadehin içine bıraktıktan sonra tezgâhın üzerinde duran kaşıkla ezip karıştırdım.

İşte... Şarabın hazır, Lexa. Eminim, güzel bir gece olacak.

Kadehlerle birlikte mutfaktan çıkıp doğrudan salonun yolunu tuttum. Lexa hoş bir piyano müziği açmıştı. Sesimizi bastırmayacak kadar kısık ve loş bir ortamdı. Yanıma gelmeden önce ışıklardan birkaçını söndürdüğünde insanın ruhunu gevşeten bir atmosfer yakalamış olduk.

Kadehleri karıştırmamaya özen göstererek Lexa’nın kadehini önüne koydum. Kanepenin sol köşesine oturmuştum, Lexa ise tekli koltukta bacak bacak üstüne atmıştı. Mini elbisesinin verdiği özgüvenle bacaklarını sergilemeye çalışıyordu.

Ona istediğini vermek için arada bir bacaklarına kısa bakışlar atmayı ihmal etmiyordum.

“Bir daha görüşmeyiz sanmıştım.” Sessizlik Lexa tarafından bozuldu.

“Neden öyle düşündün ki?” Kadehlerimizi tokuşturduktan sonra büyükçe bir yudum içerek soruma cevap verdi.

“Birine bağlanacak bir tipin yok çünkü. Umursamaz ve soğuksun. Sanki senin için insanların önemi yokmuş gibi.” İşte şimdi biraz korkmuştum. Beni sandığımdan daha iyi analiz etmişti.

“Doğru, öyleyim,” diyerek kabul ettim.

Asla birine bağlanmazdım. Kimseyi umursamazdım ve gerçekten de insanların benim için hiçbir önemi yoktu. Sadece soğuk olduğum konusuna katılmıyordum. Aksine, her zaman sıcakkanlı olduğumu söylerlerdi.

“Ama böyle söyleyince kendimi adi herifin teki gibi hissettim.”

Bir film ya da kitap karakteri olsaydım eminim ki okuması ve izlemesi keyifli biri olabilirdim, ancak iş gerçekliğe döndüğünde sevicek hiçbir yanımda kalmıyordu. Ama yine de kim olduğumu bilmeseydiniz beni severdiniz. Çok severdiniz hem de. Bana bayılırdınız!

Doğru ya... Kusursuz planımı ve oyunumu biliyorsunuz sadece. Kimliğimi bir sır gibi saklıyorum hâlâ. O yüzden dikkat etseniz iyi edersiniz... Ben onlardan biriyim, içlerindeyim. Sakın beni sevmeye kalkmayın.

“Tam da bu hâlini sevdim zaten.” Ah... Kadınların aptal olduğunu söylediğimde bir de bana kızarlardı. Düpedüz aptallık değil de neydi bu?

Sevgi görmemişsin Lexa. Çizdiğin güçlü kadın profiline ardına saklanan itaatkâr bir kadın var.

Kendini beğenmiş bir tavırla başımı sallarken tüm şarabı tek dikişte içtim. Oturduğum yerden kalkarken, “Bir tane daha?” diye sordum.

Bu teklifim üzerine yarıdan az kalmış şarabını kafaya dikerken dikkatle onu izledim. Şarabına kattığım hapların hepsi erimişti. Kadehin dibinde hiçbir şey kalmadığına sevinmiştim.

Daha mutfağa girmeden aynı ilaçtan tekrar çıkarıp kadehine attım ve üzerine şarabı doldurdum. Ses çıkarmamaya özen göstererek ilaçları şarabına karıştırdıktan sonra kadehlerle birlikte salona döndüm.

Bir an önce Lexa’dan kurtulup partide ne olup bittiğini öğrenmem gerekiyordu.

“Ne kadar zamandır Ravebelg Kasabası’nda yaşıyorsun?” Lexa’yı heyecanlandırmayacak konulara değinerek zaman kazansam iyi olurdu.

“Yedi yıl olacak.” Geçmişini anımsamanın buruk tebessümü bulaştı dudaklarına. “Sen?”

“Çok yeni sayılırım. Aslında burada doğdum, büyüdüm ama birkaç yıldır yoktum. Geri döndüm diyelim.”

“Neden?”

Fazla detaylara inmemeliyiz Lexa. Merak ölüme kesilmiş bir bilettir, unutma.

“Öyle gerekti.” Kaçamak bir cevapla geriye yaslanıp kadehime gömüldüm.

On dakikaya yakın bir süre boyunca sessizce bakiştık ve şaraplarımızı yudumladık.

“Şarap çok iyiymiş yalnız. Damak zevkine hayran kaldım.” Lexa son yudumunu, Ciera Malikânesi’nden yürüttüğüm şaraba iltifat ederek taçlandırdı.

“Şarap içmek hayatta en sevdiğim şey olabilir. Şarap benim için çok özel, bu da özel koleksiyonumdan. Senin için...” Dişlerimi göstererek baştan çıkarıcı gülüşümle Lexa’ya baktım.

“Koleksiyonunu yakından da görmek isterim.” *Çapkınlığın başına bela olabilir Lexa. Ne dilediğine dikkat et. Şarap değil ama oyuncak koleksiyonuma kendini dahil etmek istemezsin, diye düşünüyorum.*

“Neden olmasın?” Omuz silkerek boş kadehi sehpaıa bıraktım. “Sen terliyor musun?”

“Sıcakladım biraz,” derken elleriyle kendini havalandırdı. “Şarap sağlam çarptı.” Konuşurken solukları hızlanıyordu. İlaç etkisini gösteriyordu. Harika!

“Yüzün bembeyaz oldu.” Telaşlanmış gibi ayağa kalkıp yanına gittim. “Biraz uzanmak ister misin? Ya da elini yüzünü yıkamak istersen...” İlgili erkekler bir numaradır. Yani ben!

“Başım dönüyor,” dedi elini alınına koyarak. “Biraz uzansam iyi olacak sanırım.” Kolundan dikkatlice tutup kaldırdıktan sonra oturduğum kanepeye uzandı.

“Başının altına şu yastığı koyalım.” İlgili erkekleri herkes sever ve kimse onların iyiliğinden şüphe etmezdi. “İşte oldu.” Lexa’nın yüzüne düşen saçları kenara çekip tekli koltuğa oturdum. Sessizce soluklarının hızlanmasını izledim.

Her saniye biraz daha hızlandı nefesi. Hırıltılı solukları can çekişir gibi geliyordu kulağa ve terden saçları sıırılsıklam olmuştu.

Belki de on saniye içinde bitecekti.

Sekiz... Yedi... Altı...

Üç... İki... Bir...

Siktir!

Lexa'nın yavaşlayan solukları beni yanılıya sürüklemişti. Ondan tamamen kurtulduğumu sanırken aniden yattığı yerden doğrulup salonun ortasına midesindeki tüm şarabı ve yediklerini kustuğunda şaşkınlıkla bakakaldım. Bunun olmasını hiç beklemiyordum. Kahretsin!

İlaçlar boşa gitmiş olamazdı, değil mi? Çoktan kanına karışmış olmalıydı.

Mide kramplarıyla birlikte birkaç kez kustuktan sonra kendini geriye attı. Kesik kesik alıp verdiği nefesler eşliğinde rahatlamış hâlde uzanırken kan ter içinde kalmıştı.

Oturduğum yerden kalkıp Lexa'nın karşısına dikildim. Bu kez ilaçlar etkisini göstermiş, Lexa kolay kolay uyanamayacağı derin bir uykuya yatmıştı. Tam da istediğim gibi ev artık bana aitti ve ben bütün gece olup biteni buradan izleyebilecektim.

“Lexa?” Mırıltıma cevap vermesini bekledim. “Hey?” En ufak bir tepki vermedi. “Lexa?” Daha yüksek bir sesle omzundan sarstım.

Derin nefesleri ve iniltileri uykuya daldığının habercisiydi. Sakince yanına eğilip, “Prenses, güzellik uykusuna daldı,” diye mırııldandım.

İlaçların etkisini göstermesi daha uzun sürer diye tahmin ediyordum. Birkaç saat geçer, belki sevişmek zorunda kalırız sanmıştım ama yanıldığıma seviniyordum.

Kendime bir kadeh daha şarap doldurduktan sonra üst kata, Lexa'nın odasındaki terasa çıktım.

Zaman benim için çalışıyordu sanki. Öyle bir anda çıkmıştım ki Sara ve Noa partiden ayrılıyordu. Yalnız değillerdi. Korkuyla kaçışan insanlar da vardı ve müzik durmuştu. Demek ki birileri ölmüştü.

Onların partisi bitmiş olabilirdi ancak benimki yeni başlıyordu. Keyifle kıkırdarken kadehimden büyükçe bir yudum içtim. Şarabın tadı bile bir başka geliyordu şimdi. Daha acı ve daha zevkli...

Ancak bir sorun vardı. Sara berbat görünüyor, ayakta durmakta bile güçlük çekiyordu. Âdeta Noa taşıyordu onu. Bu kadar sarhoş olması mümkün değildi çünkü partiye epey geç gelmişlerdi. Yoksa... Hayır, hayır. Bu olamazdı, değil mi?

Zehirli bardağı içmiş olamazdı. *Ya içtiyse?*

Noa da garip görünüyordu çünkü. İkisi de içmiş olabilir miydi? Öyle olsaydı şimdiye kadar ölmüş olmaları gerekirdi. Bir gariplik vardı.

Sara'nın tökezleyerek yürümesi iyice aklımı bulandırdığı için hızlıca bir şeyler düşünmeye başladım. *Hadi ama kızlar... Oyunbozanlık yapamazsınız. Sıranız gelmeden ölmenize izin vermeyeceğim. Ama nasıl?*

Taksiye bindikleri gibi araba hareket edip sokaktan hızla uzaklaştı.

Siren sesleri ve yardım çığlıkları birkaç dakika içinde sokağa taşıtı. Ambulans ışıkları gecenin karanlığına meydan okurken acıyla gözlerimi kıstım. Çok rahatsız ediciydi.

Sağlık personelleri iki sedyeyle birlikte malikâneye koştular. Sürecin nasıl işleyeceğini çok iyi biliyordum. Yarım saat içinde polis teşkilatından bir ekip ve cinayet ekibi buraya doluşacak, başta zehir şakası yapan kız olmak üzere partiye katılan pek çok kişinin ifadesi alınacaktı. Becca denen kız, ağzından çıkanlara dikkat etmeyişinin bedelini, muhtemelen tutuklu kalarak ödeyecekti.

Kadehimin yarısına geldiğimde polis arabaları evin önünde durdu. Sanki beni göreceklermiş gibi istemsizce geriye çekildim. Partideki herkesin peşine düşeceklerdi. Özellikle ölümlerin ardından partiyi terk edenler şüpheli olarak öncelikle sorgulanırdı.

Polisler bahçeye daldığından beri nefesim daha seyrek ve düzensizdi. Korktuğumdan değildi. Adrenalin damarlarımı yakıyor; heyecanla çarpan kalbim kanımı kaynatıyordu sadece.

Nihayet sıkıcı Ravebelg günleri geride kalmıştı. Bu geceyle birlikte şirin kasabamız nefes kesici bir oyun evine dönecekti. Onların korkularından beslenecektim. Uykularından uyandıran kâbusları, تنها sokaklarda peşlerinden giden gölgeleri, arzulayacakları ölümü sunan elçileri olacaktım.

Zaman geçtikçe evin önünde duran araba sayısı çoğalıyordu. Evden iki ceset çıkarılmış, ambulans eşliğinde otopsi için götürülmüşlerdi. Becca tam da düşündüğüm gibi partidekilerin ispiyonlamasıyla kelepçelenerek götürülürken diğerlerinin ifadeleri olay yerinde alınmak suretiyle evlerine gönderilmişti.

Nate Ciera'yı neden herkesin bu kadar sevdiğini şimdi daha iyi anlıyordum. Becca'yla arkadaş olduklarını biliyordum fakat onu götüren polis aracının peşine kendi arabasıyla takılıp karakola gidecek kadar yakın olduklarını şu an öğrenmiştim.

Koş, altın çocuk ama çabuk dön evine. Uzun bir gece olacak. Önce arkadaşlarına yardım et, bakalım sana kim yardım edecek?

Hiç merak etme Nate. Elbette başın derde girerse yanında olacağım, şüphelenmesin.

Rose ortalarda görünmüyordu. Nate, gayet soğukkanlı bir şekilde olaya el atarak beni şaşırtmıştı. Ailesinin şımarık erkek çocuğu, hiçbir şey umurunda olmadan baba parası yiyen züppenin teki olduğunu düşünüyordum.

Beni yanıltması hoşuma gitmişti. Belki de bu yüzden ölümünü daha ağırdan almalıydım. Hızlı ölümlerden nefret ediyordum. Hiç eğlencesi olmadan, tık diye öldüklerinde beni çıldırtıyorlardı.

Şarabın ağzımda bıraktığı kekremsi tat için son yudumu ağzımda iyice dolaştırdım. İşte bu acılığın hazzına bayılıyordum. Şarap benim favorimdi çünkü insanın ruhuna ölümün mayhoşluğunu sunuyordu.

Her ne kadar bir kadeh daha içmek istesem de bu fikri hızla başımdan savdım. Kendimi tanıyordum, eğer durmazsam sarhoş olmaya başlardım. Ki bu da Nate için iyi, benim için kötü bir durum olurdu. Neden bir gece daha fazla yaşasın ki?

Ölmek için güzel bir geceydi. Böylesi güzel bir geceyi kaçıracak değilim.

Telefonumu cebimden çıkardım. Partiden önce Nate'le konuşmuştuk. Üzerinden saatler geçmişti. Bu gece buluşacaktık ve vakit gelmişti.

"Nerelerdesin?"

"Sesin soluğun çıkmıyor. Yoksa buluşmaktan vaz mı geçtin? :)"

Lanet olası polis ışıkları gözlerimi oyuyordu. Daha fazla bu saçmalığa katlanmamak için kadehimle birlikte içeri girdim. Görmem gereken her

şeyi görmüştüm. Partidekilerin büyük bir bölümü polis gözetiminde dağılmıştı.

Bu gece iki kişi ölmüştü. Üçüncü bir ceset olmadığına göre demek ki sonuncu *shot* bardağını içen olmamıştı. Sara ya da Noa'yla ilgili bir haber de yoktu henüz. Sonuncuyu içen onlardan biri olsaydı şimdiye kadar duyulmuş olurdu. Her ne kadar onların durumunu merak etsem de bu gece Nate'in gecesiydi ve kimsenin mahvetmesine izin vermeyecektim.

Sırası gelen kurbanım herkesten daha önemliydi. Ona yaşatacağım ölüm şölenine gölge düşürülmesini istemiyordum. Herkes sırasını beklemeli ve kendinden öncekine saygı göstermeliydi.

"Kusura bakma, ilgilenmem gereken bir durum çıktı..."

"Garip bir gece oluyor."

Hay aksi... Umarım kötü bir durum değildir. Nate'in mesajına kıkırdadım.

"Kötü bir durum mu?"

Mesajı gönderirken Lexa'nın yatağına attım kendimi. Nasılsa sabaha kadar kendine gelmesi imkânsızdı. Rahatça bu güzel evin tadını çıkarabiliirdim.

"Sayılır."

"Ama halledeceğim, merak etme."

Deli gibi merak ediyorum, aptal herif. Bana her şeyi anlat.

Gözlerimi kısarak ekrana kısa bir süreliğine bakakaldım. Ailesinin gücünü kullanarak arkadaşı Becca'nın tutuklanmasını engellemeye çalışacaktı muhtemelen. Karakola, ev sahibi olarak ifade vermek için gittiğini sanmıştım.

"Peki... Bu gece görüşebilecek miyiz?"

Bu bir soru değildi. Eğer olumsuz yanıt verirse geriye kalan son zehirli bardağı ona içirmek zorunda kalırdım. Mesajı gönderdikten sonra sakince beklemeye koyuldum.

Hadi seni aptal ucube... Neden cevap yazmıyorsun hâlâ? Kahrolası telefonunu kışına sokmadıysan eğer mesaj yazmak bu kadar zor olmamalı.

Kararımı değiştirdim. Ona kesinlikle işkence etmeliydim.

Beni sinirlendirmek istiyorsan böyle devam et, Nate ama haberin olsun, bekleilmekten nefret ederim. Sadece iki dakika veriyorum sana. Süre dolduğunda hâlâ cevap vermemiş olursan bu gece derini yüzeceğim, sik kafalı.

Sırtüstü geriye yatarken avucumda titreyen telefonla öfkem birden dağıldı. Telefonun gözlerimi acıtan ekran parlaklığını umursamadan mesaj bildirimine tıkladım.

“Teklifin hâlâ geçerliyse görüşmek iyi gelir diye düşünüyorum.”

“Biraz kafamı dağıtmaya ihtiyacım var.”

Sence ben tek gecelik, kafanı dağıtmak için takılabileceğin bir adama mı benziyorum oradan bakıldığında?

Beklemediğim tavrım karşısında başımı iki yana salladım. Alkolü biraz fazla kaçırdığım için alınganlık mı ediyordum şimdi de?

“Harika!”

“Bunu duyduğuma sevindim. Emin ol unutulmaz bir gece olacak.”

En azından Ravebelg Kasabası'nın unutamayacağı bir gece olacaktı. Ne yazık ki Nate bunu yâd edecek kadar yaşamayacaktı.

“Enerjimiz şimdiden uyuştu bence :)”

Ah, ne saçmalık. İnsanlar tanımadığı kişilerle uygulama üzerinden takılmaya bayılıyordu. Gerçekten bu çağda aklını kullananların sayısı neden bu kadar azdı?

“Bence de :)”

“Ne zaman geleceksin? Sabırsızlanıyorum.”

Ölümün soğuk nefesini şimdiden hissedebiliyorum, Nate. Benim gibi sen de bu açlığı yaşıyor musun? Ölümü delice arzulayacak mısın bu gece?

“Kırk dakikaya işim bitecek. Evin nerede?”

Beklediğimden de kısa süre sonra kavuşacağız demek. Nasıl heyecanlıyım bir bilsen... Senin işin kırk dakikaya bitecek ama seninle işim hemen bitmeyecek, Nate. Kasabanın popüler, zengin, gay çocuğuyla biraz oyun oynamamda bir sakınca yoktur, değil mi?

Gülümsedim. Karanlığa meydan okuyan gülüşüm planımı zihnimde tekrarlarlarken mesaj yazmaya koyuldum.

"Eski Şarap Fabrikası'nın batısında yaşıyorum. Redline Sokağı'nın yoksundaki evlerde."

"Marketteyim şimdi. Eve döndüğümde tam konumu atarım."

Nate'le işim bittiği için telefonu kapatıp yanıma bıraktım. Biraz gözlerimi dinlendirmeliydim. Kollarımı iki yana açarak alkolün etkisiyle gevşeyen vücudumdaki rahatlamayı hissettim.

İnsanlar nasıl olur da yaşamayı daha çok severdi? Ölümün verdiği hazzın tarifi yoktu. Kanın sıcaklığı, ölü bedeninin yavaş yavaş soğuduğunu hissetmek ve hayatını yitirmiş donuk gözlerine bakarken kendini görebilmek... Kuruyan dudaklarındaki son nefes sıcaklığına dokunmak...

Kahretsin! Biraz dinlenebilmek için gözlerimi kapatmışken iştahımı kabartmıştım işte.

Homurdanarak yattığım yerden doğruldum. Yedi dakika geçmişti. Zaman hızlı geçiyordu ama kurbanlarımla yüz yüze geldiğimde bu kadar çabuk geçmesini dilemezdim. Onlarla her anımın akılda kalıcı ve etkili olmasını isterdim.

Lexa'nın odasından çıkmadan önce çekmecelerini karıştırdım. Arabasına ihtiyacım vardı ve anahtarlarını bulmalıyım. Nerede olabilirdi ki? Seks oyuncaklarının olduğu çekmecedan başlayarak komodinin tüm katlarını karıştırdım. Oyuncaklar, iç çamaşırları, spor giyimleri olan gereksiz bir dolaptı. Diğer küçük dolapta da aynı şekilde işime yarayacak hiçbir şey yoktu.

İkinci dolapta işime yarar bir şey çıkmasa da gördüğüm bir dosya sayesinde Lexa'nın mesleğini öğrenmiş oldum. Kendisi bir avukattı. Ne tesadüf!

Kim olduğumu öğrense; adalet savunucusu olarak her gece katilin tekiyle düzüştüğünü düşünüp kahrolurdu.

Yüz ifadesini görmeyi çok istesem de hiçbir zaman yakalanmayacağım için böyle bir şey yaşanmayacaktı. *Tüh...*

Alt kata inip salonun girişinde dururken gülmeme engel olamadım. Çantamla birlikte evden ayrılmadan önce uzun uzun Lexa'ya baktım.

"Sizi becermek büyük bir onurdu, avukat hanım." Elimi karnımın üzerine koyarak hafifçe reverans yaptığımda gülüşüm kahkahaya dönüştü.

Son olarak holdeki çantalarını karıştırarak nihayet kapıdaki Range Rover arabanın anahtarlarını buldum.

On yedi dakika geçmişti.

Nate'in işini bitireceğim yere ondan önce varmalıydım. Daha fazla oyalanmadan evden ayrılıp bahçenin açık otoparkına ulaştım. Sadece girişi izleyen kameralar vardı. Onun dışında bahçenin bu tarafında kamera olmadığı için rahattım.

Arabanın yanında durup çantama attığım deri eldivenleri hızlıca giydim.

Sırt çantamda bu gece ihtiyacım olan her şey vardı. Bu gece ikinci sanatımı sergileyecektim.

Kanla boyayacağım bir tablo gibi düşünün.

Cesetlerin başrol olduğu bir tiyatro sahnesi ya da...

Kapatın gözlerinizi. Kurbanlarımın çılgınlıklarından oluşan melodiyi ve yüksek notaları işitin.

Arabaya binmeden önce Cieraların evine bir göz attım. Tüm ekipler gitmişti. Bir buçuk iki saat içinde işlerini halletmişlerdi. Rose bildiğim kadarıyla evde tek başınaydı. Anne ve babası birkaç günlüğüne iş seyahatine gittiği için parti vermişlerdi zaten. Olayları öğrenip kasabaya dönmeleri uzun sürerdi.

Arabayı çalıştırmadan önce soldaki düğmeyi çevirerek ışıkları söndürdüm. Sokaktan çıkana kadar dikkat çekmesem iyi olurdu. Lexa bu saatlerde arabasının kullanıldığını hiçbir şekilde fark etmemeliydi.

Doğrudan yola koyuldum. Birkaç sokak ötede farları açmayı unutmadım, yoksa herhangi bir polis çevirmesine yakalanırsam hiç iyi olmazdı.

Evin önünde durduğumda sokağın ıssızlığı işime gelmişti. Oyunumu bozacak hiç kimsenin varlığına tahammülüm yoktu. İnsanların gözünde bir hayalet olmalıydım. Yalnızca benim istediğim zamanlarda beni fark etmelilerdi.

Eski fabrikanın olduğu bölgeye doğru süratle arabayı sürdüm. Önce yolu aşır tepedeki evlerin bulunduğu yerden Nate'e bir konum gönderdikten sonra yeniden fabrikanın bulunduğu kavşağa döndüm. Nate'i buradan geçerken görmeliydim çünkü planım onu hareket hâlinde yakalamaktı.

Arabayı park edip farları söndürdüm ama hâlâ iki elimle direksiyonu sıkıca kavriyordum. Parmaklarım direksiyonun deri kılıfında ağır bir ritim tutturmuştu. Tıkırtı sesleri kulaklarıma ölümün ayak sesleri gibi geliyordu. Kum saatinden düşen her bir tane gibi...

Tık... tık... tık... tık...

En son işinin bittiğini ve yola çıktığını söylemesinin üzerinden on dakika kadar bir süre geçmişti. Buraya çok yakın olmalıydı. Belki de birkaç dakika içinde bu yoldan geçecekti ve ben de peşine düşecektim.

Zaman geçmek bilmiyordu. Üzerime örttüğüm karanlık her geçen saniye ağırlaşıyor muydu, yoksa sabırsızlığım boğazıma mı yapışmıştı, emin değildim.

Fabrika yolunun yan tarafındaki ağaçlık alana dalıp gitmemin üzerinden kaç dakika geçti bilmiyordum ama hızla bir araba gözümün önünden geçip gidene kadar kendime gelememiştim. Öyle hızlıydı ki bir anlığına görebildiğim arabanın Nate'e ait olduğunu güçlükle seçebilmişim. Aceleyle arabayı çalıştırırken bir yandan da soldaki düğmeyle farları kapattım. Kendisini takip ettiğimden haberi olmamalıydı.

Nate'e yetişmek hatta önüne geçebilmek için arabayı epey zorladım. Porsche arabasına karşı Lexa'nın arabası oldukça başarılıydı. Kısa sürede yanından geçip hızımı azaltmadan yola devam ettim.

Uzaklaşmalıydım. Yeterince uzaklaşana kadar hız ibresi iki yüz ellinin altına düşmedi. Direksiyonu öyle sıkı tutuyordum ki parmak boğumlarım buz kesmişti.

Nate'i epey geride bıraktıktan sonra fren pedalına yavaş dokunuşlarla arabayı yavaşlattım. Ani bir manevrayla U dönüşü yapıp şerit değiştirdim. Tekerler çığlık atarken son anda takla atmaktan kurtulan arabanın gürültüsüyle kahkaha attım. Heyecandan ve mutluluktan kalbim deli gibi çarpıyordu. Planımı hayata geçirmek için sadece bir dakikam vardı.

Yolun karşı şeridinde dururken arabanın ışıklarını yeniden açtım ve bu kez uzun farları yaktım. Karanlık yolda karşıdan gelenin tüm görüşünü kesecek bir hamleydi bu.

Diğer yandan en sevdiğim grup olan Pink Floyd'un şarkularından rastgele birini son ses açtım. Yüzüme yerleşen gülüşümü her ne kadar Nate'in görmesini istesem de bu mümkün değildi.

Direksiyonu biraz önceki gibi sıkıca kavrarırken sağ koltuğa doğru bir bakış attım. Yalnız değildim, bu gece şeytan benimleydi. Hatta yanımda oturuyordu, hissedebiliyordum. Nate'in yolcu koltuğunda ise ölümün seyahat ettiğine emindim.

Harekete geçmeden önce bir kez gaza yüklendim. Arabanın motorundan çıkan boğuk sesle şarkı birbirine karıştığında kafamın içindeki karmaşayı iştirir gibi oldum. Asfaltta kayan tekerlerin tiz sesi kulak tırmalasa da tüyler ürpertici bir güzelliği vardı.

El frenini indirmemle birlikte gazı kökledim. Yan tarafı kayalıklardan ve gölden oluşan dar yol oldukça karanlıktı. Kasabanın bu tarafları doğayla daha iç içe olduğundan yol kenarlarına bariyer koyma gereği duymamışlardı. Işıklandırması da yetersizdi.

Kısa sürede hızım yeniden 200 kilometreye çıktığında Nate'in geldiği şeride geçtim. Arabanın uzun farları yolun çok ötesini bile aydınlatıyordu. Kör edici bir ışıktı bu. Geceye dahi meydan okuyordu.

Sadece bir dakika içinde aynı şeritte karşı karşıya gelecektik ve ikimizin de hızı çok yüksekti. Nate'in önünde iki yol vardı. Ya direksiyonu kırıp son anda kafa kafaya çarpışmaktan kaçınıp uçuruma fırlayacaktı ya da...

Siktir, ikimizi de öldürecek seçeneği seçmezdi, değil mi?

Her kurbanımla birlikte ben de ölümü selamlıyordum ama beni almasına izin verecek değildim. Nate'in yerinde kim olsa refleks olarak direksiyonu kırardı. Aksi hâlde ikimiz de cehennemi boylayacaktık.

Vücudum adrenalin salgıladıkça ellerim üşüyor, soğuk terler döküyordum. Biraz sonra olacakları deli gibi merak ediyordum. Ölüme yenilmek için çok erken olduğunu biliyordum ancak kurbanlarımla birlikte ölümü de oyuna çekmekten keyif alıyordum.

Beni alamadığı için üzülecekti.

Kimse bana dokunamazdı. Ölüm bile.

Ben ne zaman istersem, işte o zaman teslim olurum.

Şimdi değil, şimdi değil, şimdi değil...

İşte!

Farlarım yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kalmıştım, yolu göremiyordum. Kahretsin, bilinmeze doğru süratle gidiyordum. Biraz sonra bir çarpışma sesi duyacaktık. Ya Nate hızla kayalıklara çarpıp arabasının içinde can verecekti ya da iki arabanın çarpışmasıyla kâğıt olacaktık.

Daha çok yüklendim gaza. Gösterge çizgisi 250 kilometre noktasını çoktan geçmişti. Arabanın dengesini sağlamak bile güçleşmişti. Şeritten çıkacak gibi olduğu her an direksiyonu zapt etmeye çalışıyordum.

“Hadi lanet olası, hadi!” Şarkının gürültüsü kalbimin telaşını bastırıyordu. Kendi sesimi duyamamıştım. “Bas şu gaza, lanet olsun!” Avazım çıktığı kadar bağırdım.

Dikkatim bir anlığına dağılırsa Nate’den önce ben ölürdüm.

Nate’in ışıkları benimkine karıştığında gece kaybolmuştu. Her yer bembeyaz ışıkların hâkimiyetinde parıltıyordu. Ölümden önceki son duraktaydık ve birimiz yoluna devam ederken diğeri ölümün kucağına düşecekti.

“Şimdi değil. Şimdi olmaz.” Kahkahalarım konuşmama engel oldu. Heyecandan buz kesmiş ellerim aynı zamanda öyle terlemişti ki direksiyon neredeyse elimden kayacaktı. “Kır şu direksiyonu!”

Bir anlığına kendimi kaybedip tek elimle direksiyonun kenarına sertçe vurduğumda araba sol tarafa doğru yalpaladı. Son anda direksiyonu kıvrmasaydım ağaçlara girecektim.

“Hah!” dedim nefes nefese. “Iskaladın kahrolası!”

Son saniyelere girmiştik işte. Nate’in uzun uzun kornaya basma seslerini duyuyordum. Bir yandan da selektör yaparak beni uyarmaya çalışıyordu.

Hadi ama sikerler. Çık şu şeritten ahmak herif!

Belki de on saniye içinde birimiz ölecekti. Ya da ikimiz de can verecektik.

Sekiz... Yedi... Altı...

Ölüm coşkusunu artırmak için kornaya abandım. Var gücümle durmaksızın basıyordum. Söylediğim gibi kurbanlarımın ölümü birer şölen, birer sahne ve sanat tadında olmalıydı.

Dört... Üç... İki... Ups!

Ani frenle arabayı durdurduğumda takla atmadığım için şanslıydım.

Ellerim hâlâ direksiyondayken geriye yaslanıp başımı koltuğa bıraktım. Gözlerimi var gücümle yumduğumda şarkıyı tek tuşla kapattım. Asıl müziği duymak için...

Arabanın tekerinden çıkan dumanlar Nate’in sahnesini coştururken onun arabasının tekerleri çığlık çığlığa şeritten kopuşunu müjdeliyordu.

“Üç... İki...” Bir demeye kalmadan kayalıklara çarpan arabanın parçalanma ve takla sesleri geceyi esir aldı. “Evet, tam da istediğim gibi.” Mırıltım gülüşüme eşlik etti.

Arabayı stop tuşundan kapattıktan sonra usulca arabadan indim. Yolun gidiş ve geliş yönlerini kontrol ederek karşıya geçtim.

Biraz önce Nate'in spor Porsche arabasının çarptığı ve hâlâ bazı parçalarının bulunduğu noktaya ulaştığımda gülmemi durduramıyordum.

Kayalıklara çarptıktan sonra taklalar atarak göle uçmuştu. Artık sağ kurtulmasına imkân yoktu. Her yerde arabasının parçaları vardı. Kim bilir Nate kaç parçaya ayrılmıştı?

Bunun cevabını almak için göle girecek değildim elbette.

Kayalıkların tepesine çıkıp göle doğru bakarken hiçbir şey göremesem de ikinci kurbanıma veda cümlesini mırıldandım.

“Hoşça kal, altın çocuk. Hayatına veda ediyor olsan da Oyuncak Müze'ne hoş geldin. En az senin kadar yakışıklı olan oyuncak bebeğin eminim ki müzeme çok yakışacak.”

Büyükçe yutkundum. Araba çoktan gölün dibini boylamıştı.

“Bir tanesini de cesedinin yanına koymayı çok istemiştim ama...” Omuz silktim. “Keşke hız limitine uysaydın da o kadar süratli kullanmasaydın arabayı. Bak işte, öldün. Çok yazık...” Kıkırdadığımda elimi ağzıma kapatarak kendime geldim.

“Olsun. Ne demiştik, hatırlıyor musun?” Derin bir nefesin ardından konuşmaya devam ettim. “Ölmek için güzel bir gece.” Buruk bir tebessümle dudaklarımı birbirine bastırdım. “Tatlı uykular, küçük Nate.”

Arkamı dönüp doğrudan arabaya yürürken Nate Ciera'yı ardımda bıraktım. İkinci oyuncağımı...

ÖLÜM GÜNÜN KUTLU OLSUN

Büyük yaralar, çok daha büyükleriyle kapanırmış ancak.

OYUNCAK KATILI
Ravebelg Kasabası

Lexa'nın evinin garajına girdikten sonra arabayı aldığım gibi yerine bıraktım. Sırt çantamla birlikte arabadan inip uzaktan kumandayla kilitleyerek yanından uzaklaştım.

Evden ayrılalı bir saatten fazla bir zaman olmuştu. Gece yarısını çoktan geçmişti. Tüm kasaba derin uykusundayken bu gece benim için hâlâ devam eden muhteşem bir geceydi.

Ölüm, insana yaşadığını hissettiren en büyük dersti. Hayattayken sahip olduklarının kıymetini ancak başkalarının ölüm haberini işittiğinde anlardın.

Nate'in ölümünün bana hissettirdikleri çok daha fazlasıydı. Belki de çoktan bedeni gölün soğuğu altında kaskatı kesilmişti fakat kalbim hâlâ hızlı çarpıyordu.

İkizlerin ölüm günü için planladığım gün bugün değildi. Partide yaşananlar yüzünden tetiklendiğim için ikisini de bu gece öldürmeye karar vermiştim. Evet, Rose da bu gece kardeşinin yanına gidecekti.

Bahçenin demir kapısının aralığından Cieraların evine baktım. Yokluğumda eve birilerinin girip çıktığını sanmıyordum. Öyle olsa ışıklar yanıyor olurdu ama ev zifiri karanlığa teslim olmuştu. Sanki bu gece, o partide ölen iki gencin ruhu malikâneye musallat olmuş gibi huzursuz ve kasvetli bir hava hâkimdi.

Sırt çantamdan çıkardığım siyah şapkayı başıma taktıktan sonra yine yanıma aldığım siyah kapüşonlu ceketimi giyip Lexa'nın bahçesinden çıkarak yolun karşısına geçtim.

Ön kapıdan girmek aptallık olurdu. Her ne kadar parti dolayısıyla bu gece kameralar kayıta olmasa da kendimi tehlikeye atmak istemiyordum.

Ara sokaktan evin arka tarafına geçtikten sonra mutfağın bahçe kapısından eve girmek için sürgülü kapıyı yavaşça yana çektim.

Evin içini sokak lambaları bile aydınlatmak istemiyordu sanki. Ağır ağır mutfaktan salona yürürken içimi kaplayan uğursuz hislere yenilmemek için kendimle savaştım.

Gece yarısı mezarlığa girersen de ölülerin seni izlediğini düşünüp korkarsın ya... Tam olarak öyle bir his etrafımı sarmıştı. Nate'in huzursuz ruhu, onu öldürdüğüm için odaların birinden çıkıp yakama yapışacaktı sanki.

Hayır, hayır... Bunlar sadece ucuz korku filmlerinde ya da uydurma hikâyelerde olur. Gerçek hayatta bunlara yer yoktu. Ne karanlığın içinde yakama yapışmayı bekleyen kötü ruh vardı ne de diğerlerinin ruhları beni izliyordu. Hepsi vücudumun salgıladığı adrenalinin ürünüydü.

"Saçmalık." Fısıldayarak konuşmuş olsam da evde hâkim olan sessizlik yüzünden sanki çığlık atmışım gibi bir ses çıktı.

Attığım her adımın ardından duraksıyor ve odaları kontrol ediyordum. Giriş katın tüm odalarını kontrol ederek kimsenin olmadığından emin oldum.

Üst kata çıkarken merdivenlerin ahşap basamakları ayağımın altında gıcırdamasın diye parmak ucumda yavaş adımlarla ilerledim. Titreyen nefesim kesik kesik ciğerlerimden kopuyordu.

Üst kata ulaştığımda uzun bir koridor ve onlarca oda beni karşıladı. Hangi odanın Rose'a ait olduğunu bilmiyordum. Sırayla odaları kontrol ederek ilerledim. Birçoğu partideki gençler tarafından dağıtılmıştı.

Güzeller güzeli Rose Ciera'ya kavuşmanın tatlı telaşıyla kalp atışlarım hızlanırken sabırsızlıkla dişlerimi sıktım.

"Neredesin Rose?" diye fısıldadım.

Koridorun sonundaki karanlık sesimi bana geri gönderdiğinde sıradaki odanın kapısını aralayıp başımı içeri uzattım. Burası da değildi.

"Prenses neredeymiş?" dedim keyifle. "Güzel, zarif, tatlı Rose neredeymiş?"

Adım seslerim sözlerime ritim oldu.

"Yokmuş burada, saklanmış. Kaçmış diyorlar, saklanmış. Gitmiş buradan, evini terk etmiş." Evin gerginliğini dağıtmak için mırıldandığım melodili tekerlemeyi doğaçlama söylüyordum.

“Prensesler kaçmaz, prensesler saklanmaz.”

“Beyaz atlı prensini bekler, gelsin onu canavarın elinden kurtarsın diye.”

Ben canavar mıydım, yoksa beyaz atlı prens mi?

Bir diğer odayı yokladım ve orada da bulamayınca hayal kırıklığıyla sonraki kapıya ilerledim.

“Peki öyleyse... Ben kimim Rose, ben kimim prenses?”

Başımı neşeyle sağa sola yatırarak yürüdüm.

“Haydi söyle, şimdi söyle, hemen şimdi... Ben kimim, küçük prenses?”

Öksürerek boğazımı temizledim.

“Küçük bir oyun oynayalım mı, güzel Rose?” Bu kez net ve yüksek bir sesle konuştum. “Hadi çık ortaya, benimle bir oyun oyna.”

Deri eldivenlerimi çekiştirerek düzelttim. Sırt çantamın da kulplarından iterek yerleştirdikten sonra bir başka odanın kapısından içeri uzandığımda onu gördüm.

“İşte...” diye fısıldadım. “Buradasın.” Uyuyordu. Benden saklandığını düşünürken o burada olduğumdan habersizdi. Saygısızlık!

Belki de yatağının altına saklanmalıydım. Asıl canavarlar kimlerdi? Yatağın içinde uyuyanlar mı, yoksa altına saklananlar mı?

Hepimiz biraz canavardık aslında. Kimimiz maske takıyordu ve kimimiz de buna ihtiyaç duymadan işliyordu suçlarını.

Derin bir nefesle odasına girdiğimde yüzünü görebilmek için başucuna ilerledim. Odasının penceresinden sızan ışıkla belli belirsiz aydınlanan yüzüne dalıp gittim. Uyurken öyle savunmasız ve masum görünüyordu ki saçlarını okşamak istedim.

“Uyuyan güzel.” Gülümsedim. “Bilir misin o masalı?” Elbette bilirdi. Uyuyan Güzel’i kim bilmezdi ki?

Sırt çantamı yanıma bıraktıktan sonra dizlerimin üzerine çöktüm. Rose’un nefesi alkol kokuyordu ve bu yüzden derin bir uykudaydı. Yüzüne düşen altın sarısı saçlarını boynuna doğru iterek yüzünü açığa çıkardım. Dudakları gergin, kaşları çatık bir şekilde uyuyordu.

Beni öpen dudakları öfke ve hüznle kasılmıştı.

“Seni sevmediler hiç, değil mi?” Yanağını okşadım. “Nate’in gölgesinde itilip kakılan kız çocuğu oldun hep. İkiz olmanıza rağmen en çok ilgiyi ona gösterdiler, senden ise hep büyüklük yapmanı beklediler. Oysa siz birlikte doğdunuz. Neden büyük gibi davranmak zorunda kalan sen oldun ki?” Başımı yana yatırdım. “Seni zavallı.”

Sarı saçlarından bir tutamı parmağıma doladım.

“Annen ve baban ikinize de eşit davranıyor gibi görünse de gerçeği çok iyi biliyorsun, Rose. Yoksa bu bilekleri keser miydin yıllar önce?”

Usluca yastığın altından uzanan zarif bileğinin içini okşadım. Yıllar önce mutlu Ciera ailesinin biricik kızlarının intihar haberiyle kasaba çalkalanmıştı. Herkes Rose’un şımarıklığını konuşmuştu o dönem. Kate’e yaptıklarını ona da yapmışlardı, aslında neler yaşadığı hakkında kimse konuşma gereği duymamıştı.

“Geçmişini analım mı beraber?” Uzanıp bileğinden öptüm yavaşça. “Ama sen böyle uyurken nasıl sohbet edeceğiz, Rose?”

Ceketimin fermuarını hafifçe açtım. Terlemeye başlamıştım. Daha rahat hissetmeye ihtiyacım vardı.

“Uyan, minik Rose, uyan, minik prenses, uyan, güzel prenses.” Başımı yine sağa sola yatırarak ritimli şekilde mırıldanmıştım.

Uyanacak gibi durmuyordu ve ben hayal kırıklığına uğramıştım. Kimsenin benimle oyun arkadaşı olmaması canımı sıkıyordu. Böyle devam ederse kendimin kötü bir arkadaş olduğunu düşünecektim.

İnsanların bu kabalığı görmezden gelip beni suçlaması haksızlıktı. Sırf bu yüzden bile hepsi cezalandırılmayı hak ediyordu ama neyse ki bunlara sıra gelene kadar çok daha büyük günahları vardı.

Hışımla oturduğum yerden kalkarken sırt çantamı da elime alıp içindeki kalın ipleri çıkardım. Rose için sahne hazırlığına girişsem iyi olacaktı çünkü onun ölümü, diğerleri kadar basit olmayacaktı. Üzerinde titizlikle çalışmam gerekiyordu.

İlk işim telefonumdan *Metallica-Nothing Else Matters* şarkısını açmak oldu, ardından keyifle çantamı boşalttım. Her şeyden önce Rose’un uyanma ihtimaline karşı önlemimi almalıydım.

Önce yastığın altından uzattığı bileğine yavaşça ipi dolayıp sıkı bir düğüm attıktan sonra yatak başlığının demirine de aynı şekilde sıkıca bağla-

dım. Aynı işlemi diğer eline ve sonrasında ayak bileklerine de uyguladığımda yatağın ortasında öylece uzanarak uyumaya devam etti.

“Uykun da epey ağırmış.” Dilimi şaklatarak elimi belime koydum. İpleri öyle sağlam bağlamıştım ki kurtulması imkânsızdı. “Yine de misafirini bu şekilde ağırlaman pek yakışsız.” Başımı iki yana salladım.

Odanın köşesindeki pufu alarak yatağın ayak ucuna getirdim. Çantamı da yanıma alarak pufa oturduktan sonra ayaklarımı yatağın boş kısmına uzatıp rahatıma baktım. Nasılsa vaktimiz boldu.

“Ravebelg Kasabası’nda kurtarılmayı bekleyen bir dolu kız var. Sen de onlardan birisin, değil mi?” Söylediklerimi duymasını isterdim. “Kate Waller huzura kavuştu. Sayemde şimdi çok daha mutlu. Senin de mutlu olmak için bu gece ölmen gerekiyor. Buna hazır mısın, Rose?”

Sessizlik... Sessizlik... Sessizlik... Daha çok sessizlik. Hadi ama!

Ciera ikizlerinin tek derdi beni sinirlendirmeye çalışmaktı. Bu saygısızlığı nasıl bağışlarım, bilmiyordum. Karşısına geçmiş onunla bir şey konuşuyordum ama o uyumayı tercih ediyordu. Büyük saygısızlık!

Eğer onların günahlarına ortak olmak istemiyorsanız Ravebelg Kasabası’ndaki kimsenin masum olmadığını bir an bile aklınızdan çıkarmayın. Yıllar önce bu kasaba halkının unuttuğu şeyi onlara hatırlatmak için geldim ben.

Korku.

İnsan korktuğu zaman gerçek yüzünü ortaya çıkarırdı. Korktuğu zaman savaşırdı ve gerçek duygularıyla hareket ederdi. Önce korktukları şeyle savaşırlardı, eğer galip gelemezlerse diz çökmeyi ve sığınmayı seçerlerdi.

Zaten inançlar da böyle ortaya çıkmıştı. İnançlar korkuları doğuruyordu. Korkular ise insanı sığınmaya muhtaç ediyordu ve bu yüzden her fırsatta Tanrı’yı arıyorduk. O inandıklarımızın bütünü, korkularımızın sığınağıydı. Tanrı kalbimizdeydi ve her kalpte başkaydı. Kimisi daha zalim, kimisi daha yargılayıcı ya da şefkatli... İyi ya da kötü biri olmak fark etmezdi, günün sonunda herkes inandığı Tanrı’yla baş başa kalırdı. *Korkularıyla.*

Zira korkularımız, bizim Tanrımızdır.

Rose’un kıpırdadığını görünce düşüncelerin pençesinden sıyrıldım. Heyecanla ayaklarımı yataktan çekip doğruldum.

Rose her şeyden habersiz güçlkle gözlerini araladı. Sadece birkaç saniye içinde bileklerini acıtan iplerin varlığını fark edince çırpınarak etrafına bakındı.

“Bu da ne? Neler oluyor?” Karanlık odada kendisine bunu yapanı bulmaya çalışırken çok geçmeden gözleri benimle buluştu.

“Merhaba, Rose.” İçtenlikle gülümsedim.

“Sen kimsin?”

Çırpınarak kurtulmaya çalışıyordu. Oysa bileklerindeki ipin ne kadar sıkı olduğunu en çok kendisinin anlaması gerekiyordu. Canının yanmasını umursamadan sıkılmışım çünkü.

“Bay OM diyebilirsin bana...” Şimdi de bunun ne anlama geldiğini merak ediyorsunuz, değil mi? Aptal kafalarınızı biraz çalıştırın da kendiniz bulun. Her şeyi ben mi söyleyeceğim size?

“Hangi cehennemden geldiysen çöz beni ve polisi aramadan önce defol git evimden!”

Ah, bu ergenler ve bitmek bilmez cesaretleri... Sanki dört yandan bağlı olan kendisi değil de bendim.

“Seninle küçük bir oyun oynayacağız, Rose. Ama dilersen öncesinde biraz sohbet edebiliriz.”

“Canın cehenneme seni pislik!” Acıyla inlediğinde çırpınışından duyduğum hazzı gizlemeyerek iç çektim. “Hemen çöz şu ipleri. Birazdan kardeşim, annem, babam eve gelecek. O zaman ne halt yiyeceksin bakalım?”

Cık cık cık.

“Yalancıları kimse sevmez güzel, Rose.” İşaret parmağımı ikaz eder gibi salladım. “Ve yalancılar mutlaka cezalandırılmalıdır.” Kalkıp sırt çantama yöneldim. “Mecburen seni cezalandıracağım.”

Çantamdan bir yumak ip, büyükçe bir iğne ve bıçağımı çıkararak Rose’dan tarafa döndüm. Gördükleri karşısında yaşadığı korku açıkça gözlerinden okunuyordu.

“Yalvarırım bırak beni!”

“Hah, bu arada... Haberin yoktur diye söylüyorum, anne ve baban ülkenin bir ucunda... Eve dönmeleri çok zor ve...”

“Ne?”

“Sanırım bu gece evde sen ve benden başka kimse olmayacak. Biricik kardeşin Nate’in de eve dönmesi imkânsız.”

“Nasıl? Nereden biliyorsun? Parti vardı en son. Ben sızmışım... Nereye gittiyse gelecektir.” Yüzümü göremiyordu belli ki. Partide olanlardan da haberi yoktu. Demek bu yüzden ortalarda görünmemişti. Benimle öpüştükten sonra odasına kapanıp sızmıştı.

Size söylemiştim. İnsanları etkileme konusunda fazla iyiydim. Baksanıza, bir öpücükle derin uykulara dalmasını sağlamışım.

“Ayrıca... Sen kimsin? Nereden biliyorsun bu kadar şeyi? Nate neden eve gelmeyecek?” Aniden canı yanmış gibi acı bir inlemeyle ipleri zorladı tekrardan. “Çöz şu lanet olası ipleri, lütfen.”

“Nate eve dönemez çünkü...” Sustum.

“Çünkü ne?” Nefesini tutmuş benden tarafa bakıyor ve cevabını bekliyordu.

Özellikle karanlığın ardına gizleniyordum çünkü ilk kez bir kurbanım kim olduğumu ve ne yaptığımı bilerek benimle yüzleşecekti. İtiraf etmem gerekirse bu beni biraz heyecanlandırmıştı.

“Çünkü onu öldürdüm, Rose.”

Bir adım öne çıkarak yüzümü görebileceği kadar yakınına ulaştığımda çığlık ve ağıt sesleri odayı kuşattı. Çırpınarak ağlıyor, yalvarıyor ve kardeşinin ölümünü inkâr ederek ağzına geleni sayıyordu.

“Çöz beni, kahretsin! Bırak... Ne istiyorsun benden? Kardeşime ne yaptın, konuş!”

“Doğrusu... Huzura ermek için ufak bir bedel ödedi diyelim. Ölüm demek biraz ağır gelebilir.”

Rose’un başucundaki komodinin üzerine bıçağımı, iğnemi ve kırmızı ip yumağımı bıraktım. Bıçak ve iğne... Sanatımın tek araçları. Bıçak en büyük suç ortağım olacaktı.

“Sen...” Kim olduğumu nihayet hatırlamıştı. “Sen osun.”

“Kim?” *Mutfakta üstüne atlayıp tek kelime etmeden dudaklarını emdiği yakışıklı adam mı? Ah, tam üstüne bastın.*

“Partideki o adam...”

“Mutfak kaçamağımızı yinelemek istersen eğer...” Çarpık gülüşüm onu çıldırttı.

Hışımla hareket ettiğinde ipler öyle bir gerildi ki muhtemelen bileklerinde acı bir his bırakmıştı. “Bırak beni... Sana yalvarıyorum. Kimseye bir şey söylemem.”

“Hep böyle derler. Belki de gerçekten bıraksam korkudan bir şey anlatmazsın ama neden işimi şansa bırakayım ki?”

“Neden yapıyorsun bunu?” Ağlıyordu. İç çeke çeke hem de. “Ne istiyorsun bizden?”

“Hiç.” Omuz silkerek ip yumağını elime aldım.

“Bırak gideyim. Ne olursun.”

İpin ucunu iğne deliğinden geçirmekle uğraşırken istemsizce dudağımın kenarından çıkan dilim bana sevimli bir görüntü katıyor olmalıydı.

“Lütfen... Lütfen...”

Rose’a cevap verecek durumda değildim. Meşguldüm ve odaklanmış durumdaydım.

“Sana yalvarıyorum. Ben...”

“Kes şu lanet olası sesini de iki dakika odaklanmama izin ver!” Karanlık yüzünden bir türlü deliğe sokamadığım ip beni çıldırttığı için Rose öfkemden payına düşeni almış oldu. “Ah... Tanrım, ne salaklık ama.” Söylenerek önüme döndüm.

Başka bir şey söylemedi ama çocuk gibi hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya devam etti. Çok geçmeden ipi geçirdiğim kalın iğneyi kenara bıraktım ve bıçağı elime alıp Rose’un yanına oturdum.

Bıçağın sivri ve kıvrımlı ucu gecenin karanlığında parladığında Rose’un gözlerindeki korku içime işledi. Titreyen nefesinin sıcaklığı yüzüme çarptığında keyifle güldüm.

Uzanıp alnında biriken ter damlalarını bıçağın keskin ucuyla yavaş yavaş silerken Rose nefesini tuttu. Metalin soğuk dokunuşuyla donup kalmıştı. Hareket ettiği anda başına gelecekleri tahmin ediyor olmalıydı.

“Zavallı Rose...”

“Bırak gideyim, lütfen...” Fısıltısı çaresizce çırpınıyordu. “Lütfen, bırak.”

“Oysa ben senin için buraya kadar gelmişken... Kalbimi kırıyorsun.” Sahte bir ifadeyle dudağımı büzdüm. “Mutfakta beni öperken böyle görünmüyordun hiç.” Bıçağımla birlikte geriye çekildim. “Sahi... Ne değişti Rose? Neden korkuyorsun benden?”

“Kafayı yemiş bir orospu çocuğu olduğun için!” Birden yüzüme tükürdüğünde beklemediğim bu hareketi karşısında kahkaha attım. “Kardeşıme ne yaptın, söyle!”

Kıpkırmızı olmuştu yüzü. Alnında ve boynunda beliren damarlarına bıçağımı geçirmek istiyordum ama biraz daha sabretmeliydim. Kanının sıcaklığına duyduğum açlık yüzünden parmak uçlarım karıncalanıyordu.

Elimin tersiyle yüzümü silerken gülüşüm soldu. Kaşlarım çatıldı ve gözlerime yayılan öfkem gecenin karanlığına meydan okudu.

“Neden ailenin seni değil de Nate’i sevdiği şimdi anlaşılıyor.” Kulağına doğru eğilip sıcak nefesimi teniyle buluşturdum. “Hayatın boyunca bunun için çırpındın ama herkesin gözdesi Nate oldu. Arkadaşların, ailen... Hepsi onu daha çok sevdi.” Hışımla geriye çekildim. “Ve ben altın çocuğu elinizden aldım.” Yapmacık gülüşüm Rose’u iyice kışkırttı.

“Ne istiyorsun bizden?” Cesur görünmeye çalışsa da vücudu zangır zangır titriyordu. Gözyaşlarına hâkim olamıyordu. “Kardeşimi neden öldürdün?”

Bıçağım bu kez sağ elinin bileğine dayandı. Sivri ucu ağır ağır teninde dolaşırken korkuyla kıpırdadı. Kaçmaya çalıştıkça gerilen ipin etini kestiğini duyabiliyordum.

“Bırak beni...” Yalvarıyordu. “Bırak gideyim... Eğer partide sana öyle davrandığım için bana öfkeliysen...” Öyle bir kahkaha attım ki lafını kesmiş oldum.

“Sence bana küfredip gitmen ne kadar umurumda?” Bu kez sahte bir gülüşle kaşlarımı çattım. “Hep böyle oldunuz işte. Sizin tek sorununuz, kasabada olup biten her şeyi kendinizle ilgili sanmanız.” Bir kez daha kulağına eğildim ve öylece konuştum. “Ama yanılıyorsunuz. Hiçbir şey sizinle ilgili değil.”

Geriye çekilmemle sağ elinin bileğine derin bir kesik atmam saniyelerimi aldı.

“Kum saatimi yanıma almayı unutmuşum,” dedim. “Sohbet ederken bize bir sayaç gerekiyordu, aklıma bileğin geldi... Artık tüm kanın boşalana kadar vaktimiz var. Bence iyi değerlendirelim bunu.”

Acıdan titriyor ve ağlıyordu.

“Hadi ama... Daha önce de kesmiştin. Alışık olduğun bir şey bu.” Bıçağımın ucuna bulaşan kana bakarken yansımamla göz göze geldim. Suretim tanıdıktı ama gözlerim bir yabancıya aitti sanki. Ölümün gölgesi üzerime düşmüştü.

Rose acı içinde kıvrılırken kontrolsüz hareketleri sıkıca bağladığım ipin kaymasına neden oldu. Oturduğum yerden kalkıp ağır ağır yatağın etrafında dolaşırken, “Tek bir sorum var,” dedim.

Yatağın diğer ucuna ulaştıktan sonra yine Rose’un yanına oturdum.

“Bırak beni. Bırak... Bırak... Yalvarırım bırak.”

“Tüm vaktimizi böyle mızızlanarak harcamayacaksın, değil mi?” Hayıflanırken geriye çekildim. Yüzüm karanlığa gömülse de gölgem Rose’un üzerinden çekildiği için yüzünü daha net görüyordum. “Birbirimizi tanımak için şansımız varken bunu neden boşa harcıyoruz ki?”

“Kahretsin... Canım yanıyor! Çöz beni lütfen. Ben sana bir şey yapmadım.”

“Biliyorum, Rose, biliyorum.” Uzanıp yüzüne düşen saçları kulağının arkasına tarayarak saçını okşadım. “Bana bir şey yapmadığın için seni seçtim. Asıl zarar verenlerin biraz daha yaşaması gerekiyor.”

“Seninle hiçbir alakam yok.” Kekelemekten doğru düzgün kelimeleri telaffuz edemiyordu.

“Nankörlük ediyorsun ama...” Başımı yana yatırdım. “Burada seni tüm bu kötülüğün elinden kurtarmaya geldim ama sen bir teşekkür bile etmeyecek misin?” Öfkeyle kaşlarımı çattığımda derin bir nefes soludum.

Rose da diğerleri gibiydi. *Nankör*.

“Kahretsin... Kahretsin...” Göğüs kafesi hızla inip kalkarken gözlerini açamıyordu. Terliyordu. Terliyor ve titriyordu.

“Sorumu merak etmedin. Saygısızsın. Öyle kendini beğenmiş, kırıcsısın ki karşıdakinin duygularını önemsemiyorsun. Yalandan da olsa sorumun ne olduğunu merak ediyormuş gibi yapabiliydin, Rose.” Öfkeyle soludum. “Neden dört yıl önce banyoda bileklerini keserek intihar ettiğini soracak-

tım. Sadece derdini dinlemek istemiştım ama sen önemsemedin.” Omuz silkerek duruşumu dikleştirdim. “Beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Hıçkırıkları konuşmasına engel oluyordu.

“Kardeşin hakkında hep güzel şeyler duymuştım. Özellikle eğlenceli olduğunu söylüyorlardı ama ölürlen onu görmeliydin. Ah... Tanrım! Gördüğüm en sıkıcı ölüm olabilirdi.”

“Geber pislik!” Öksürük krizine tutuldu birden.

“Ama merak etme, sayemde unutulmaz bir ölümü oldu.” Gururla gü-lümsedim.

“Neden yapıyorsun bunu?” Solukları hızlanıyor, kan kaybettiğe benzi soluyordu.

“Ravebelg Kasabası bana çok şey borçlu çünkü. Benden çaldığı şeyler var. Burada yaşayanlar mutluluğu hak etmiyor. Yaşamayı hak etmiyor. Öl-meli... Hepsi ölmeli.”

“Biz sana bir şey yapmadık.”

“Sizler birer oyuncaksınız, güzel Rose. Önce onların elinden oyuncakla-rını alacağım. Sonra da hayatları için yalvarırlarken gözümü dahi kırpmadan işlerini bitireceğim.”

“Peşini bırakmazlar.”

“İstediğim de bu zaten.” Umursamaz bir tavır takındım. “İlginin daima üzerimde olmasını isterim. Peşimden koşan herkesi avlayacağımdan şüphelen olmasın.”

Bir şeyler söylemek için dudakları aralandığında acı ve hıçkırıkla karışık bir inilti lafını kesti.

“Nate ve senin oyuncak bebeklerini müzemin en güzel köşesinde sergi-leyeceğim, biliyor musun?”

“Bebek?” Öksürük krizi bir kez daha vurdu Rose’u.

“Sahi... Bilmiyorsun, değil mi? Hepinize özel oyuncak bebekler var. Bi-razdan yavaşça uykuya dalacaksın. Vücudun buz gibi olana kadar başından ayrılmayacağım. Dudakların çatlayacak, kanın zeminde pıhtılaşacak ve ip-lerin baskı uyguladığı yerler mosmor olacak. İşte o an geldiğinde çantamda sakladığım, tıpatıp sana benzeyen bez bebeğini başucuna bırakıp gidece-ğim.”

“Manyak pisliğin tekisin!” Göz bebekleri korkudan kocaman açılmıştı. “Lanet olası aşağılık!”

Onu duymazlıktan gelerek tişörtünün ucunu tuttum. “İzninle.”

Ne olduğunu anlamaz şekilde bir yüzüme bir elime bakarken bıçağın keskin tarafıyla tişörtünü boydan boya kestim. Sutyeniyle birlikte çıplak bir şekilde karşımda dururken vücudunun güzelliğini inceledim bir süre.

“Benden sonra seni bulanlar için ufak bir imza atmama izin verir misin, lütfen?”

Rose avazı çıktığı kadar bağırp yalvarmaya başladı. Umursamadan imzamanın ilk harfini, *O* harfini tenine çizdim.

“Pardon... Sanırım biraz fazla bastırmışım. Amacım sadece kanını kullanmaktı ama biraz çizmiş olabilirim.” Özenle çizmeye devam ettim. “Biraz daha dikkat edeceğim. Kusura bakmadın, değil mi?” Sırıttım.

Rose öyle terlemişti ki saçları yüzüne yapışmıştı. Bileğinden akan kan azalmaya başlamıştı bile. Bu kadar az kanı olduğu için sinirlenmişim. Daha uzun sürmesini bekliyordum.

“İzninle imzama tamamlamam gerekiyor.”

O harfinin hemen yanına nokta çizmem gerekiyordu. Bıçağı etine dayayıp imzama atmaya devam ettim.

“Acıyor... Acıyor!”

“Yalvarırım dur...”

“Ah...”

“Yalvarırım...”

Son olarak *M* harfini çizmeye başladığımda Rose acıdan baygınlık geçiriyordu.

“Biraz fazla dayanıksızsın galiba?” diye sordum. “Ya da dikkat çekmeye çalışıyor gibisin.”

“Kahretsin... Ölmek istemiyorum. Yalvarırım.”

“Sen de en az kardeşin kadar sıkıcısın, biliyor musun? Uzun uzun sohbet ederiz diye hayal etmişim ama şu hâle bak. Suspus yatıyorsun karşımda.”

Artık iniltiden başka bir şey çıkmıyordu ağzından.

“Az kalsın unutuyordum!” diye bağırdım coşkuyla. “Haftaya yirmi yaşına giriyorsun. Doğum gününü ilk ben kutlamak istedim. Kabul et şaşırдын, değil mi?” Gözlerindeki ifadeye bakılırsa afallamıştı. “İyi ki doğdun, güzel Rose.”

Birden ciddileşerek son kez kulağına eğildim. Onunla sırlarımdan birini paylaşmak istemiştim.

“Kurbanlarım için hazırladığım oyuncakların ortak özelliği ne biliyor musun?” Derin bir nefesle kendime kısa bir zaman tanıdım. “Acılarınızı üzerlerinde taşıyorlar.” Geriye çekildim. “Ve senin hayat boyunca tüm acılarını kalbin taşıdı.”

Elimin gecenin karanlığında hışımla havalanmasıyla bıçağımın kalbine saplanması bir oldu.

“Büyük yaralar, çok daha büyükleriyle kapanırmış, Rose.” Gözleri en son bıçağı kaldıran elimle birlikte havaya kalkmış ve orada asılı kalmıştı. Kendi kanında boğuluyordu şimdi.

Kalbine saplanan bıçağın soğukluğunda ruhu infaz edilmiş, gözleri açık bir şekilde ölmüştü.

“Artık mutlu olabilirsin. Ölüm günün kutlu olsun,” diye fısıldarken bıçağımı kalbinden çektim. “Tatlı uykular, küçük Rose.”

Düzenleme
Ny.Ozlem

GEÇER SANDIM, GEÇMEDİ

Kimse öylesine konuşmamalı.

Öylesine ağzınızdan çıkan bir cümlenin karşınızdaki insanda bırakacağı acının yükünü bir tek yaşayan bilir çünkü.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Ne var ki gece öldürdü diye,

güneş terk eder mi hiç gökyüzünü?

Bak teninde dans ediyor küllerinden doğan güneş.

Hayallerini besleyen onlarca günden biri daha doğuyor ufukta.

Damlıyor gecenin kirpiklerinden sabahın umutları.

Bir günün doğuşu, bir gecenin infazı...

Günler, güzellikler ve sıcacık gülüşler.

Güzel bir gün ama...

Tüm bunlara kavuşamamak ne büyük keder.

Güzel bir gün sahiden...

Ölmek için güzel bir gün.

Son olarak ölüm diğerlerinden sonra beni mi almaya gelmişti? Bu acının, hissizliğin ve karanlığın başka açıklaması olamazdı. Ölüyordum ve son gördüğüm yüz ölümümü dileyen anneme aitti. Dileği gerçekleşiyordu, odamda yapayalnız ölümle cebelleşiyordum. Belki bir dakika... belki de saniyeler içinde hayatıma son verecek bir çarpıntı kalbimi kuşatmıştı.

Zihnim, kelimelerin fütursuzca çarpıştığı bir savaş meydanına dönüştüğünde vücudumu esir alan hissizliğin pençesinde üşüyordum. Midemde katlanılmaz bir acı beni kısıvrak ele geçirmiş, oradan oraya savuruyordu.

Ağırlaşan göz kapaklarım, yavaşlayan nabzım ve uyuşan bedenim her anlamda iflas etmiş durumdaydı.

Ölebilenler için güzel bir gün olabilirdi ancak ben onu da becerememişim.

Ne kadar zamandır bu hâlde olduğumu bilmiyordum. Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Sadece göz kapaklarımı aralayabilmek için büyük bir güç harcamam gerekmişti.

Odamın zemininin soğukluğuyla tenim buz kesmişti. Ağır ağır gözlerimi açarken önce kötü bir koku burnuma doldu. Ağzımda berbat bir tat, sırtımda ve göğsümdede katlanılmaz bir acı varken gözlerimi tamamen açtığımda neye uğradığımı şaşırılmışım. Kusmuğumun yanında uyuduğumu fark etmemle yattığım yerden sıçradım.

“Kahretsin,” diye homurdanırken ağzımın kenarında kuruyan kalıntıları sildim. “Kahretsin.” Tekrardan midem bulanınca öğürerek geriye kaçtım. Midemin bomboş olduğunu biliyordum ama buna rağmen öğürüp duruyordum.

Yerden kalkacak gücüm olmadığı için dizlerimin üzerinde çalışma masasına kadar güçlkle ulaştım. Elimi masanın üzerinde gezdirirken peçete kutusuna denk gelir gelmez alıp yüzümü temizledim.

En son merdivenleri çıkarken her saniye kötüleştiğimi ve odaya girmemle dizlerimin üzerine çöküp yere yığılmamın bir olduğunu hatırlıyordum. Bayılmışım. Sonrasına dair hiçbir fikrim yoktu ama bayılmadan önce kusmadığıma emindim.

Yüzüstü yere sert bir şekilde çarparak düştüğüm için göğsüm acıyordu ama belki de beni kurtaran tam da bu olmalıydı. Bir şekilde sert bir darbe almanın etkisiyle kusmuş olmasaydım partide yaşananlar benim de başıma gelecekti.

Bu gece sarhoş olmadığımı, bu yüzden kusmadığıma kalıbımı basabiliyordum. Bu his başkaydı. Daha önce defalarca kez sarhoş olmuşum ve hiçbirinde ölecekmiş gibi hissetmemişim.

Kusmasaydım, zehri vücudumdan atamayacaktım. Bir diğer ihtimal ise sırtüstü bayılmış olsaydım kendi kusmuğumda boğularak ölecektim. Bu gece ilahi bir güç tarafından korunduğuma inanmaya başlamışım.

Rose ve Nate’in partisinde ölen gençler de içtikleri her neyse o sebeple ölmüşlerdi. Zehirli bardaklardan biri bana da denk gelmiş olmalıydı. Peki

öyleyse, neden onlar gibi birkaç dakika içinde ölmemiş, eve gelene kadar geçen sürede yavaş yavaş kötüleşmişim?

Kafamın içine bıçak saplayıp çekiyorlardı sanki. Korkunç bir baş ağrısı şakaklarımı sızlatırken ben olanlarla ilgili mantıklı bir cevap bulmaya çalışıyordum.

Bir dakika... Zihnimde çakan şimşekler bana büyük bir aydınlanma yaşatmıştı.

Partideki iki gencin bardaklarına dökülen zehir yüzünden ölümleri çok kısa bir sürede gerçekleşmişti. Bu koşulda geriye tek bir ihtimal kalıyordu. Sara'yı çok içtiği için uyarıp elindeki *shot* bardağını aldığımda kalan yarısını başıma dikmiştim.

İkimiz de o son *shot*'ı yarı yarıya içmiştik. Sara da partiden ayrılırken çok kötü olmuştu. Sebebini yaşanan olaylara bağlamıştım ama asıl sebebi ikimizin de zehirlenmiş olmasıydı.

Kahretsin... Sara!

Yerden ve masadan destek alarak güçlkle ayağa kalkıp telefonumu aradım. Başım inanılmaz derecede dönüyor, göğsüme çöreklenen kusma isteği hâlâ varlığını koruyordu.

Odanın ortasındaki çantama ulaşıp içinden telefonumu çıkardım. Görüşüm bile net değildi. Son aramalardan Sara'nın adını bulur bulmaz titreyen ellerimle arama tuşuna bastım.

"Aç hadi, aç..." Telefon uzun uzun çalmaya devam etti. "Hayır, Sara... Aç şunu lütfen!" Söylenerek odanın içinde volta atarken kulağımda çalmaya devam eden telefonun sesi gerginliğimi arttırıyordu.

Sonuna kadar çalan telefon cevapsız kalmıştı. "Ne yapacağım?" Beynim durmuş gibiydi. Ne yapacağımı bilmiyordum ve yardım isteyen kimsem yoktu.

Tekrardan arama tuşuna basıp kulağıma götürdüm. Belki tuvalette ya da duşta diye düşünerek umudumu diri tutmaya çalıştım ama Sara yine cevap vermedi.

Bu gece şanslı olduğum için kusarak kendimi ölümden kurtarmıştım ama Sara benim kadar şanslı olamayabilirdi. Partinin o karanlık ortamında ne kadar içtiğimizi de görememişim. Belki de benden fazla içmişti ve evinde yalnızdı.

Doğrudan odanın çıkışına doğru yürüdüm. Eğer evden ayrılırsam ve annem bunu öğrenirse başıma bela olacaktı ama Sara'nın evine gitmez, ona yardım etmezsem de sonsuza kadar bu yük altında ezilecektim.

Bir kez daha birinin ölüm sebebi olmak istemiyordum.

Kapıyı hışımla açsam da merdivenlere ulaşmak hiç de kolay olmadı. Vakit kaybetmek istemiyordum ama bedenim hızlı hareket etmekte zorlanıyordu. Hâlâ kendime gelebilmiş değildim. Zehri vücudumdan atmış olsam da ağrılarım ve kramplarım devam ediyordu. Üstelik yüksek derecede olduğuna emin olduğum kadar ateşim çıkmıştı ve yanıyordum.

Terden yüzüme yapışan saçlarımı geriye atarak merdivenleri indikten sonra alt katın ışıklarının kapalı olduğunu gördüm. Annem ortalarda görünmüyordu. Mia ve babamın çoktan uyduğuna emindim. Annemin de uyuyor olduğunu umuyordum.

Anahtarlarımı da alıp evden çıkarken elimi karnıma bastırarak mide kramplarımı sakinleştirmeye çalıştım. Aynı şekilde boğazım da yanıyordu. Muhtemelen *shot* bardaklarına karıştırılan şey boğazıma ve mideme zarar vermişti.

Evden çıkarken verandada annemle karşılaşma korkusu içimi sarmıştı ama dışarıda benden başka kimse olmadığı için korktuğumun başıma gelmemesine sevinmiştim.

Yola çıkmadan önce derin birkaç nefes alarak gücümü toparlamaya çalıştım ve Sara'nın evine kadar ayakta durabilmek için kendimi yüreklendirdim.

Kahrolası gecenin bu saatinde taksi bulmak imkânsızdı. Küçük bir kasabada yaşamamanın en kötü yanlarından biri de buydu. Her adımda bu geceye ve yaşananlara lanet ederek Sara'nın evine yürüdüm. Tek tesellim evlerimizin yürüme mesafesinde olacak kadar yakın olmasıydı.

Sara'nın evinin önüne geldiğimde nefes nefese kalmıştım ancak temiz hava sayesinde mide bulantım büyük ölçüde azalmıştı.

Kapıyı defalarca kez çalmama rağmen açmadı. Neyse ki Sara sürekli anahtarını evde unuttuğu için kapının yanındaki saksının altına yedek anahtar bırakırdı. Vakit kaybetmeden saksının altından anahtarı çıkarıp kapıyı açtım.

Kapıyı ardımdan kapatmaya fırsat bile bulamadım. Salonun girişinde yere yığılmış, sadece bacakları görünüyordu.

“Sara!” Çığığım sessizliğı bıçak gibi kestiğinde titreyen bacaklarım beni Sara’nın yanına ulaştırdı.

Dizlerimin üzerine çöküp yanına oturdum. Yüzüstü yığıldığı yerden kaldırmak için güç uygulasam da başaramadım. Sara’yı zayıf bedenine rağmen vücudum güçsüzleştigi için yerinden kıpırdatamadım.

“Sara uyan!”

Hafifçe kıpırdadığında ağzından saçılan beyaz köpükler biraz daha dudaklarının arasından sızdı. Doğru tahmin etmişim, Sara da zehirlenmişti.

Elimi alnına koyduğumda teninin sıcaklığı beni kavurdu. Cebimden telefonu çıkarıp hemen ambulansı aradım fakat Sara için her saniye hayati önem taşıyordu. Öncelikle boğulma ihtimaline karşı elimi usulca ağzına sokup dilini yutup yutmadığını ve nefesini kontrol ettim.

“Yanımdayım Sara, kurtulacaksın merak etme.”

Nasıl bir durumla karşı karşıya olduğumu bilmediğimden Sara’ya temas etmedim. Bir an kusturmayı düşünsem de nasıl bir tahribata yol açacağımı bilmiyordum. Bu yüzden dokunmadım.

Ambulans gelene kadar zaman bir türlü geçmek bilmedi. Sara’nın annesi Nancy teyzeye, gecenin bu saatinde telaşlanmasınlar diye haber vermek istememişim. Aklıma gelen bir diğer kişi Raymond oldu. Onun numarası da bende yoktu.

Sara’nın vestiyere bıraktığı çantasından telefonunu aldım hemen. Şifresini bilmediğim için tuş kilidini açmak için Sara’nın yanına geri dönüp başparmağını telefona okuttum.

Aceleyle rehber girip Raymond’ın numarasını aldım. Kendi telefonumdan iki kez aradım ancak ikisinde de sonuna kadar çalıp cevapsız aramaya düştü.

Aradığınız kişiye şu anda ulaşamıyoruz.

Ambulans sesiyle telefonu kenara bırakıp kapıya koştum. Sara’nın ateşi korkutacak seviyeye ulaşmıştı ve ben ağlamamak için kendimi sıkıyordum. Sağlık personelleri kapı açık olduğundan direkt eve girip Sara’yı hassas bir şekilde yanlarında getirdikleri sedyeye aldılar.

“Ne kadar zamandır bu hâlde?”

Birden aklım durmuş, cevap verememişim ama saniyeler içinde kendimi toparlayıp partiden çıktığımız zamanı hesapladım.

“Bir saat olmadı bile,” dedim çabucak. “Yeni...”

“Anladım.” Bir yandan da sedyenin kemerlerini bağladılar.

“Partideydik. İki kişi zehirlenerek öldürüldü. Ben ve Sara da aynı durum yüzünden böyle olduk. Ben bayıldığımda kusmuşum. O yüzden daha iyiyim ama o iyice fenalaşmış.” Sürekli kekeleşem de olanları en kısa hâliyle görevlilere anlattığımda daha hızlı hareket etmeye başladılar. Durumun ciddiyetini kavramışlardı.

Başka bir şey sormadan evden çıkmaya yöneldiler.

“Dikkat edin, hastayı sarsmayın.” Sedyenin peşinden giden kadının talimatıyla Sara dikkatlice ambulansa bindirildi. Evin kapısını kapattıktan sonra sağlık personeli kadına, hastanın yakını olduğumu söyleyerek yanında hastaneye gittim.

Hastanenin acil bölümünden Sara’yı götürdüler. Arkalarından öylece bakakalmıştım. Ne yapacağımı bilemez hâlde koridorun başında dikilirken birinin bana seslendiğini duyup irkildim.

“Noa?”

Bankonun oradan yanıma gelen tanıdık yüz karşısında afallamıştım.

“Alice?” Omuzlarından aşağı uzanan kızıl saçları ve güzel yüzü tam da hatırladığım gibiydi.

Eski arkadaşlarımdan bir tanesi daha karşımda duruyordu. Alice en sevdiğim ve bana en yakın olan çocukluk arkadaşlarımdan biriydi ama yaşananlar yıllar içinde bizi birbirimizden uzaklaştırmıştı.

“Burada ne işin var?” diye sordu karşımda dururken. “Bir sorun mu var?”

Tam durumu açıklamak üzereyken sanki biri ayağımın altındaki zemini tutup çekmiş gibi sarsıldım. Bir elimi alnıma koyarken diğer elim afallayan vücudumun dengesini sağlamak için boşluğa doğru savruldu.

Sara’yı kurtarmak için kendimi öyle zorlamıştım ki vücudum iflas etmişti. Kaybolan direncimle birlikte sarsılırken yanımda Alice’in olmasına seviniyordum. Burada çalıştığını bilmiyordum. Tıpkı diğerleri gibi onunla da uzun zamandır konuşmadığımız için hakkında pek fazla bilgim yoktu.

Kenardaki koltuklara Alice’in desteğiyle oturduktan sonra olanı biteni anlattım. Düşündüğüm gibi fazla geçmeden kustuğum için şanslı oldu-

ğumu söylemişti. Vaktinden önce hastaneye getirildiği için Sara'nın da iyi olacağını söylemesi yüreğime soğuk su serpmiştir.

Kendimi toparlamam için serum takılmak üzere müsait odalardan birine geçtiğimizde Alice yanımdan ayrılmadı.

“Seni de meşgul ediyorum,” dedim gözlerimi açıp Alice’le göz göze gelerek. “Eğer istersen gidebilirsin, ben iyiyim.” Gerçekten serum sayesinde hızla toparlıyordum kendimi.

“Olur mu öyle şey?” diyerek itiraz etti. “Benim işim hastalarla ilgilenmek.” Omuz silkerek sevimli gülümsemesiyle bana moral verdi.

Derin bir nefesle iç çekip başımı tekrardan yastığa koydum. Bitmek bilmez bir geceydi ve ben sadece uyumak, yaşananların bir kâbus olduğu bilinciyle uyanmak istiyordum. Yani imkânsız bir şey diliyordum.

“Uzun zaman oldu,” diye mırıldandım. Biraz konuşmaya ihtiyacım vardı. “Böyle bir gecede karşılaşmak istemezdim ama seni gördüğüme sevindim.” Gülümsemeye çalıştım. Geçmişin çocuksu dokunuşlarıyla şimdinin minnettarlığı gülüşüme yansyordu.

“Ben de öyle. Çok sevindim. Burada olduğunu bilmiyordum. Yıllar önce temelli ayrılmıştın çünkü.” Boynundaki stetoskop rahatsız etmiş gibi tek çırpıda çekip koltukta, yanındaki boşluğa koydu.

“Ani bir kararla yeniden taşındık buraya.” Kolumu hafifçe kıpırdattığımda elimin üzerindeki kelebek canımı acıttı.

Alice gülümseyerek yüzüme baktı. Eski bir hatıra gibiydi gülüşü. Turkuaz önlüğü sayesinde yeşil gözleri daha canlı görünüyordu. Çillerini çocukluğundan beri sevmese de doğal güzelliğine güzellik katıyordu.

“Demek Ravebelg’e taşındınız. Bu harika bir haber.”

“Öyle.” Bu kez sahte bir şekilde gülümsedim. “Yeniden alışmaya çalışırken böyle sarsıcı bir olay geldi başımıza. Neredeyse ölüyorduk.” Korkuyla yutkunurken boğazımın acısıyla yüzümü buruşturdum.

“Bu çok korkunç bir olay. Yarın tüm kasaba bu ölümlerle çalkalanacaktır.” Elini göğsüne bastırdı. “Kim, neden böyle bir şey yapsın ki?”

“Aslında partide Becca diye bir kızın şakasıyla başladı her şey. İçkileri getirirken bardakların birkaçına zehir kattığını söyledi. Sonra oyun oynarken içmeye başladık. Manyağın teki bu şakayı gerçeğe döndürmek istemiş olmalı.” Anlatırken bile nefesim kesiliyordu.

“Ya da kız sahiden bardaklara zehir katmıştır. Kendi ağzıyla itiraf etmiş ve siz şaka sanmışsınızdır?”

İhtimal vermiyordum. Kim suçunu bu şekilde ulu orta itiraf ederdi ki?

“Öyle olsa neden bizimle birlikte oyuna dahil olsun?” diyerek fikrimi dile getirdim.

“Hangi bardaklara zehir döktüğünü biliyorsa gayet de oynar. Böylece hem cinayet işlemiş hem de suçsuz izlenimi vermiş olur.”

Belki... Ama hislerime güvenirdim ve hislerim kesinlikle bunu yapan kişinin Becca olmadığını söylüyordu. Simon ve adını bilmediğim diğer kızın ölümünden sonra Becca'nın ne hâle geldiğini gözlerimle görmesem belki ihtimal verirdim ama gördüklerimden sonra Alice'in söyledikleri pek mümkün değilmiş gibi geliyordu.

“Herkes olabilir,” diyerek tartışmayı sonlandırdım. “Asıl kötü olan şey... Eğer Sara'yı uyarmayıp tamamını içmeden bardağı elinden almasaydım o da ölecekti.”

Bunu düşünmek bile kalbimde derin bir acıya neden oldu. Sara benim en yakın arkadaşım, benim kanımdan bir insandı. Birçok konuda zıt düşsek bile onu severdim. Ki sevmesem bile kimsenin ölümünü dileyecek değildim.

“Kasabada bir katilimiz eksikti,” diyerek göz devirdi. “Buraya döneli bir yıl bile olmadı. Hayatımı yeni yeni düzene sokmuşken tüm bunlar korkunç geliyor.”

“Umarım bir an önce yakalanır.”

“Umarım.”

Alice bir başka hemşire tarafından çağrılınca gitmek zorunda kaldı. Oturduğu yerden kalkarken, “Sonra tekrar uğrarım. Sen biraz dinlen, bittiğinde gelip serumu çıkarırım, olur mu?” dedi.

Başımla onayladıktan sonra Alice tam odadan çıkacakken arkasından seslendim.

“Sara'nın durumu hakkında bir gelişme olursa beni bilgilendirirsin. Öyle değil mi?” Endişeli bakışlarım Alice'in şefkatli bakışlarıyla okşandı.

“Hiç merak etme. Bizzat ilgileneceğim.” Kocaman ve içten bir gülümseme yüzünü aydınlattığında odadan çıkana kadar arkasından gülümsedim.

Yalnız kaldığımda gözlerimi yumdum. Yapamayacağımı bildiğim hâlde biraz uyumayı dilemişim.

Telefonumun zil sesiyle irkilerek gözlerimi açtım. Başucumdaki komodin üzerinde duran telefonumu alıp yabancı numaradan gelen aramayı açmakla açmamak arasında çelişkiye düştüm.

Aramayı onaylayarak telefonu kulağıma koyup karşı taraftan ses gelmesini bekledim.

“Noa?”

Boğuk çıkan sesine rağmen Raymond olduğunu anlayınca heyecanlanmış ve yattığım yerden doğrulmuşum.

“Raymond,” dedim telaşlı bir şekilde. “Neredesin? Sana ulaşmaya çalışıyordum.”

“Oteldeyim. Bir şey mi oldu?” Sesi son derece sakin çıkıyordu.

“Sara zehirlendi. İkimiz de zehirlendik. Ben iyiyim fakat Sara’nın durumu biraz daha kötüydü. Şimdi hastanedeyiz, merak etme. Ailesine haber verip telaşlandırmak istemediğim için o an panikle seni aramıştım.”

“Hemen geliyorum.”

Gerek yoktu aslında. Yani Sara’yı evde, baygın bulduğumda telefonunu açmış olsaydı yanımda olmasına ihtiyaç duyabilirdim ama artık gerek kalmamıştı.

“Aslında...” Telefonun ucundaki derin sessizlikle sustum. “Alo? Ray?” Telefonu kulağımdan çekip boş boş ekranına bakakaldım. Telefonu kapattığı için arama sonlamıştı.

Bir süre ortaya çıkmak istemediği için gelmesine gerek olmadığını söyleyecektim ancak telefonu yüzüme kapatmıştı. Kendisi bilirdi. Sevgilisinin yanında olmak istiyorsa onu engelleyecek değildim.

Yarım saati aşkın bir süre odaya giren çıkan olmadı. Yorgunluktan gözlerim yanıyor olsa da uykuya dalmakta güçlük çektiğim için gözlerimi sıkıca yumup hiç açmadım.

Epey bir süre gözlerim kapalı bir şekilde koridordaki sesleri ve zihnimdeki gürültüyü dinlerken kısa bir anlığına uykuya dalmıştım.

Ta ki mide bulantısıyla uykumdan uyanıp derin bir solukla iç çektiğimde ciğerlerimde hissettiğim tanıdık kokuyla gözlerimi açana dek...

Raymond başucumda duruyor, öylece bana bakıyordu. Yalnız olduğumu sanırken onun buradaki varlığıyla irkilerek yerimden doğrulmaya çalıştım.

“Yat. Rahatını bozma,” diyerek omzuma dokunduğunda teninin soğukluğu içime işledi.

“İyiyim.” Başımı sallayarak reddettim. “Uyumaktan sıkıldım zaten. Biraz otursam daha iyi olacak.” Uyuduğum konusunda yalan söylemiş olablirdim. Daha çok uyumak istiyordum ama becerememiştim. Yine de geldiğimden beri aynı pozisyonda yatmaktan sıkıldığım doğruydu.

Düzensiz solukları, gergin yüz ifadesiyle odanın atmosferini karanlığa boyamıştı. Üzerinde vücudunu saran siyah tişörtünün altında sertleşen kasları da aynı gerginliği göz önüne seriyordu.

“Neler oldu?” diye sorarken sesindeki sakinlik beni yanılgıya sürükledi. “Neden hastanedesin?”

“Sara ve ben bir arkadaşın partisine katıldık. Çok kalabalık, neredeyse tüm gençlerin katıldığı bir partiydi.” Serumun takılı olduğu kolumu kıpırdatırken kısa bir sessizlik oluştu. “Sanırım kasabada bir katil var, Ray. Bu gece o partide iki genç öldürüldü. İçkilere karıştırılmış bir zehir durumu var ve Sara’yla ben de bu yüzden neredeyse ölebilirdik.”

Raymond’ın yüzünü dikkatle inceliyordum. Hiçbir zaman aşırı tepki veren bir insan olmamıştı. Şimdi de görebildiğim tek şey, kaşlarının ortasında kaygılandığını belli eden gergin bir çizginin oluşmasıydı.

Ablam Joanne’in öldüğünü söylediğimde de hiç tepki vermemişti. Karşısında ayakta durmakta zorluk çektiğim o kahrolası günde gözyaşlarım anılarımın üzerine damlayıp kara lekeler bırakırken o sadece sarılmayı, saçlarımı okşayıp “Geçecek,” demeyi seçmişti.

Geçmedi, Ray. Bazı yaralar hiç geçmez, bazı anılar hiç silinmezmiş hafızadan. O günden beri tüm acılarım ilk günkü gibi sızlamaya devam ediyor, hiçbiri geçmedi. Sen geçtin gittin ama onlar hep burada kaldı. Sol yanımda ve aklımda.

Zihnimde dolaşan düşüncelerle kalbimde bir sızı peyda olduğunda elimi göğsüme bastırmak istedim. Yapmadım. Bazı acılar size güç verirdi. En çok da kalbinizdeki sancılar... Yıllar içinde öğrendiğim şeylerden biri de acılara sarılmaktı.

Onlardan kaçamayacağınızı öğrendiğinizde geriye iki seçenek kalırdı. Ya acılarınızla savaşırdınız ya da onları bir silah hâline getirirdiniz.. Böylece başka acılarla savaşması çok daha kolaylaşırdı.

Ben ikinci yolu seçtim.

“Nasıl böyle bir şey olabilir?” Bunu bana sormadığına emindim. Daha çok içsel bir çatışmaydı onunkisi. “Kimmiş peki? Bir şüpheli ya da suçlu yakalanmadı mı?”

“Bilmiyorum. İki kişi yere yığılıp saniyeler içinde öldüğünde insanlar kaçmaya başladı. Bir tane kızın yaptığı şaka yüzünden herkes onu suçladı ama sonrası hakkında bir fikrim yok. Sara kötüleşmeye başladığı için partiden ayrılmak zorunda kaldık.”

“Mutlaka bir gören duyan olmuştur. Yakalanacaktır.”

Kendinden çok emindi ama ben onun aksine her kim yaptıysa ortaya çıkmasının zor olduğunu düşünüyordum. Bana kalırsa partide elektriklerin kesildiği zaman diliminde olan olmuştur. Diğer türlü Raymond’ın dediği gibi bir gören olurdu ama yoktu.

“Umarım,” diyerek temenni de bulundum. “Daha fazla delilik yapmadan her kimse ortaya çıkarılmalı.”

Raymond’ın yüzü dalgalandı. Kafa karışıklığı olduğu açıkça belliydi. Gözleri yerde dolaşıyor, düşünceleri zihnini meşgul ediyordu.

“Sen nerelerdeydin?”

Öylesine sorduğum bir soruydu. Sadece sessizliğin oluşturduğu huzursuzluktan rahatsız olmuştum.

Dalgın gözleri önce benimkilerle buluştu. Ardından sakin bir tavırla sorumu yanıtladı. “Hiç. Dolaşıyordum öyle. Otelde sıkıldığım için hava almaya çıkmıştım. Sen aradığında da duş alıyordum, duymamışım.”

“Anladım.” Sara’yı sormayacak mıydı? Durumunu merak etmiyor muydu?

Sessizlik bir kez daha aramızda görünmez bir duvar oluşturduğunda yastığımı dikleştirip sırtımı yasladım. Serum haznesini dolduran damlaları ve damarıma doğru süzülürken izlediği yolu seyrederek geçirdiğim dakikaların ardından ilk konuşan yine ben oldum.

“Döndüğünü ne zaman söyleyeceksin?”

“Bilmem,” diyerek omuz silkti.

“Neden bilmelerini istemiyorsun ki?”

“Bilmem.”

Raymond ve ben... Bu kadar zıt iki insan olduğumuz için mi birbirimize çekiliyorduk?

Hayır.

Sadece oyunu kuralına göre oynuyorduk. Yaralı çocuklar daima birbirlerini bulmuş, biz de kaçtıklarımızdan birbirimize sığınuyorduk. Birbirimiz için ne güvenli limandık ne de çatısı kuvvetli bir sığınak... Harabeydik ama çaresizliğimiz, bizi bazen harabeye sığınacak hâle getirebiliyordu.

Sara bu iki terk edilmiş evin ışıklarıydı. Belki de bu gece onu kaybetmekten bu yüzden korkmuştum. Neşesi ve hayat enerjisiyle hayatıma ışık tutan birini kaybetme korkusu...

Peki, Raymond? O da korkmuş muydu?

“Neler oldu, Raymond? Sakladığın bir şey mi var? Neyi gizliyorsun?”
Bunu sormamalıydım.

“İyileştiğinde tüm her şeyi açıkça konuşuruz, olur mu? Şimdi sırası değil.”

Gözleri bir anlığına karardığında tüm korkularımdan daha büyük bir korku yüreğime çöktü ve ben nefesimin kesildiğini hissettim. Yanlış zamandı.

“Nasıl istersen.”

Geriye yaslanıp kollarını başının altında birleştirerek gerindi. Başını geriye attığı için kendisini izlediğimi göremeyeceğini bildiğimden rahat davrandım.

Kol kaslarının belirgin kısımlarını görünce vücudunun hatırladığımdan daha gelişmiş olmasına şaşırılmıştım. Polis akademisine gitmeden önceki hâliyle şimdiki hâli çok farklıydı.

Çok daha iri ve güçlü görünüyordu. Gözlerinin ardında gördüğüm kırgınlık ise daha da derinleşmişti. Hüzün çökmüş hareleri yorgun, çehresi öfkeliydi. Bir şeye değil, her şeye karşı öfkeliymiş gibi duruyordu.

“Numaramı silmemişsin.” Sırtarak konuştuğumda yüzündeki karabulutlar bir anlığına dağıldı ve neredeyse güler gibi oldu.

“Neden sileyim ki?” dedi basitçe.

Ben silmiştim oysaki. Neden silmiştim?

“Bilmem. Yıllar önce hayatlarımızdan koştuk. Silmişsindir, diye düşündüm.”

Hayatımdan çıkan ya da benim uzaklaştığım insanlar hakkındaki her şeyi silme huyumu seviyordum. O insana dair ne varsa silip attığımda zaman içinde onun da silineceğine inanırdım. Çoğunda da işe yarıyordu.

Ancak Raymond için bu geçerli değildi. Onun hakkında sildiğim ne varsa zihnime kazınmış, yıllar içinde kaçması zor bir gedik oluşturmuştu. Raymond zamanla aşamadığım tek kişiydi.

“Sen sildin sanırım?” Kaşlarını kaldırarak sorduğu sorusu beni gafil avlayınca cevabını yapıştırdım.

“Hayır, silmedim.” Yüzümü ifadesiz tuttum ve sesimin titrememesine özen gösterdim. En iyi yalanlar böyle söylenirdi, biliyordum.

“İyi bakalım,” derken tekrar geriye yaslandı. “İnanmış gibi yapıyorum.” Gülüşü başımı döndürdü.

Kahretsin! Gerçekten o kadar belli ediyor muydum? Anlamadığına emindim ama yanılmıştım.

“Sara nerede?” Nihayet!

Raymond buraya geleli yarım saat oluyordu ve sevgilisinin durumunu yeni soruyordu. Garip bir şeyler dönüyordu.

“O benim gibi şanslı değildi. Ben kustuğum için en az hasarla kurtuldum ama Sara’nın durumu biraz daha ciddi.”

Sanki bu anı beklemiş gibi tam Sara hakkında konuşurken Alice odaya girdiğinde kocaman gülümsemesi istemsizce benim de yüzüme yansıdı ve aynı şekilde gülümsedim.

Raymond’ın şaşkınlıkla, benim merakla baktığım Alice, hiç oyalanmadan merak ettiğimiz konu hakkında açıklama yaptı.

“Sara şimdi odaya alındı. Dediğim gibi geç kalınmadığı için çok şanslı. İyi ki vaktinde bulmuş ve yetişmişsin, Noa.” Sara’nın iyi olduğunu duyana kadar nefesimi tuttuğumu bile fark etmemiştim. “Sadece bu gece misafir etmemiz gerekecek. Onun dışında midesi yıkandı, her şey yolunda. Film sonuçları ve test raporları da temiz çıktı. Endişe etmenize gerek yok.”

“Çok sevindim.” Raymond’la birbirimize bakıp gülümsedik. “Nerede şimdi? Görebilir miyiz?”

Yaslandığım yerden doğrulduğumda Raymond ayağa kalkıp yanıma geldi.

“Acele etme. Serumun bitsin, öyle gideriz.” Alice diğer uçtan yanıma geldi ama beklemek istemiyordum. Hem Sara’yı merak ediyordum hem de yatmaktan sıkılmıştım.

“Bir şeyim yok. Gidelim lütfen, Sara’nın yanında olmak istiyorum.” Belki de kan bağımın olduğu ve beni seven tek insanı kaybetmediğimi gözlerimle görmek istiyordum.

Alice son çare olarak Raymond’a bakıp fikrini desteklemesini istedi ama Raymond başıyla onaylayıp kalkmam için yardım etti.

Raymond böyleydi. Herkese karşı gelirdi ama bir beni kıramazdı.

Raymond’ın koluna tutunarak yataktan çıktığımda ayakkabılarımı giymeme yardımcı oldu. İplerimi bağlarken gülümseyerek onu izledim. Herkes ondan hep uzak durmayı seçmişti, oysa ben Raymond’ın en çok merhametini seviyordum. Kimseye göstermiyordu ama ben biliyordum.

O kendine güvenli bir alan oluşturmak için bu sert görünümlü maskenin arkasına saklanıyordu. Neyse ki ben, görüldüğünden çok daha ötesinde kusursuz bir Raymond’la yıllar önce tanışmıştım.

Muhtemelen bu yüzden onu da arkamda bırakmak istemişim. Her düştüğümde ona sığınmaya alışmıştım. Beni hem çok güçlü hem de zayıf hissettiren tek kişi oydu. Bana zarar veren bu düşünceyi de onunla birlikte hayatımdan çıkarmayı dilemiş ama başaramamıştım.

Hasta odasından çıkarken acil girişinden gelen ses bizi durdurdu.

“Dikkat edin!”

“Sedyeyi sarsmayın. Hasta hemen odaya alınsın!”

Dört sağlık personeli ve birkaç hemşirenin peşinden geldiği sedyedeki hasta ışık hızında önümden geçip giderken şaşkınlığım tokat gibi yüzüme indi. Gördüklerimin gerçekliğini sorguladığım saniyelerde ağızdan onun ismi döküldü.

“Nate.”

ÖLMEYİ DİLERDİM

Sevdikleri tarafından defalarca kez kırılmış ve yaşamaktan usanmış insanlar, her gece ölmeyi dileyerek uykuya daldı.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Nate'le tanışalı birkaç saat oluyordu. Şımarık züppenin teki olduğunu düşünürken partide herkese karşı Becca'yı savunarak beni yanılığa uğratmış, cesaretiyle sağlam bir ders vermişti.

Herkes onu sever, kasabanın altın çocuğu olduğu söylenirdi. Yani Sara'dan böyle duymuştum ama görür görmez ona neden böyle dediklerini anlamıştım. Sara'nın bahsettiği kadar hatta çok daha yakışıklıydı.

Ancak sedyede önümden geçip giden yüzü korkunç hâldeydi. Çok kısa bir an görebilmişim ama o bile mideme yumruk yemiş gibi hissetmeme yetmişti. Onu bu hâle getiren şeyin ne olduğunu deli gibi merak ederek sağlık personellerinin peşinden gidip arkada kalanlardan birine seslendim.

"Pardon!" Alice hızıma yetişmek için koşarak yanımda geldi çünkü serumumu taşıyordu. Nate'i gördüğüm anda aklım başımdan uçtuğundan serumu unutmuştum.

Raymond diğer yanımda dururken kolumdan tutup ayakta durmamda yardımcı oldu. Soğuk teni şok etkisi yaratınca bir anlığına bakışlarım eline kaydı.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine baktığımda ise kara gözlerindeki endişe beni gafil avladı. Büyükçe yutkunarak önüme döndüm ve seslenerek durduğum sağık personeline baktım.

"Götürdüğünüz hastayı tanıyorum. Kendisi arkadaşım, nesi var? Ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Bu gece Nate'le aynı tarafta olmamız ve kalabalığın öfkesine karşı birbirimizi kollamamız güzel bir başlangıçtı. Bu yüzden de yalan söylemiş sayılmazdım çünkü onunla arkadaş olmayı isterdim.

“Araba kazası,” dedi sağlık personeli. “Eski fabrika bölgesinde gerçekleşmiş. Yüksek hız sebebiyle virajı alamamış ve o bölgedeki yollarda bariyer olmadığı için de arabası göle uçmuş.” Kadının soğukkanlılıkla anlattığı şeyler içimi ürpertti.

“Peki, durumu nasıl?” Alice sormuştu bu kez. Gözleri üzerimdeydi ve muhtemelen yüzümün hâlinden ne durumda olduğumu anlayıp benim yerime konuşmak istemişti.

“Ağır. Hatta kurtulması bir mucize çünkü arabası göl kenarındaki kayalıklara çarptıktan sonra takla atarak göle uçmuş. Gerçekten hayatta kalırsa büyük bir mucize olur.”

“Anladım,” dedim bir fısıltı olarak. “Teşekkürler.”

“Gel hadi, odaya dönelim, Noa.” Alice koluma dokundu ama bu isteğini reddettim.

“Sara’yı görmek istiyorum.”

Raymond’ın koluna girip koridor boyunca ağır ağır yürüdük. Kimse konuşmadı. Sara’nın kaldığı odaya ulaşana kadar Nate’in kanlar içindeki yüzü bir an bile gözümün önünden gitmedi.

Odaya girdiğimizde Sara uyuduğu için sessizce refakatçi koltuğuna oturduk. Serumum çok az kalmıştı.

“Sakin bir gece olduğunu söylemiştim...” Alice sessizliği bozdu. “Tanrım, söylediklerimi geri alıyorum. Bütün kasaba acile taşındı, şu hâle bakar mısın?” Alt dudaklarını dişlerken başını iki yana salladı.

“Ravebelg Kasabası için boşuna lanetli denmiyor.” Göz devirdim. “Ölümün bir evi varsa o da bu kasabadır.” Son söylediğimi benim dışımda kimse duymadı.

“Noa.” Sara’nın uykulu sesini duyduğumda yerde oyalanan bakışlarım onu buldu.

“Sara.” Hışımla ayağa kalkıp yatağın yanına ulaştım. “Buradayım.” Elinin üzerine kelebek takıldığı için canını yakmamaya özen göstererek usulca elini tuttum.

“Çok kötüydü.” Elimini sıkmaya çalıştı ama zayıflığı güç uygulamasına engel oldu. “Bir anda oldu, öleceğimi sandım.”

“Geçti.” Saçlarını yüzünden çekerken gülümsedim. “İyisin artık. Alice endişelenecek bir durum olmadığını söyledi. Sonuçların da temiz çıkmış.”

Sara hafifçe başını kaldırıp Alice'e gülümsedi. Raymond ise kedi adımlarıyla yatağın etrafından dolaşıp karşıma geçti.

"Hayal mi bu?" diye sordu Sara. Yüzündeki ifade, Raymond'ın odadaki varlığını henüz idrak etmiş gibiydi. "Sen? Gerçeksin, değil mi?"

Raymond'ın temkinli bakışları önce beni buldu. Hemen ardından yeniden Sara'ya döndüğünde iri dudakları huzursuz bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kasabaya döndüğü bilinsin istemiyordu. Belki de bu yüzden huzursuzdu.

"Bizi korkuttun," diyerek konuyu dağıttım. Nedenini bilmiyordum ama Raymond'ın huzursuzluğunu diğerlerinin anlamasını istemedim.

"Korkulacak bir şey yok. Benim dokuz canlı olduğumu biliyor olmalıydın." Sara'nın sevimli gülüşü bu kez beni de gülümsetti.

"Bilmez miyim?" Sırıttım.

"Ama kabul ediyorum, partide sözünü dinlemeliydim. Bu kadar fazla alkol içmek bana yaramıyormuş, anlamış olduk." Sara küçük bir kahkaha atsa da biz buz kesmiştik.

Önce Raymond'la birbirimize baktık. Hemen ardından bu sessiz anlaşmaya Alice de dahil oldu. Kasabada iki kişiyi öldüren ve neredeyse ikimizi de öldürecek olan bir katil vardı.

"Sara..." Hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. "Fazla alkol içtiğin için değil... Diğerlerini öldüren zehirli bardaklardan birini seninle birlikte içtiğimiz için bu hâldeyiz." Elini daha sıkı tutarak Raymond'a baktım.

"Ama... Nasıl?" diye sordu kekeleyerek. "Kim neden beni, bizi öldürmek istedi?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sadece şunu söyleyebilirim, ikimiz de şanslıyız ki bu gece katilin kurbanlarından biri olmadık."

"Noa, neler söylüyorsun sen?" Raymond'a baktı. Raymond'ın gözleri de benim üzerimdeydi.

"Maalesef." Alice benden önce davranıp cevap verdi. "Manyağın teki kasabada dolaşıyor."

"İyi de madem bu kişi bizi de zehirledi. Neden diğerleri gibi ölmedik?"

"Hani elinden aldığım *shot* bardağı vardı ya... Çok içiyorsun diye sana engel olup kalan yarısını kafama dikmiştim..."

"Evet?"

“İşte o bardak zehirliymiş. Yarım yarım içtiğimiz için de şanslıyız ki ölmedik.” Hâlâ nasıl bir felaketten döndüğümüzü idrak etmekte güçlük çekiyordum.

“Yani... Eğer ben o bardağı...” Sesli düşünüyor, şaşkınlık içinde olanları algılamaya çalışıyordu.

“Evet,” dedim soğukkanlı bir şekilde. “Ki hemen müdahale edilmeseydi kurtulamayacaktık.”

Sara uzanıp diğer eliyle ellerimi avucunun içine aldı. “Sen olmasaydın...” Büyükçe yutkundu. “Tanrım... Neler olacağını düşünmek bile istemiyorum.” Kocaman ve minnet dolu bir gülümsemeye yüzü aydınlandı. “Hayatımı kurtardın, Noa. Sana borçlandım.”

“Sen de olsan aynı şeyi yapardın, buna şüphem yok. Birbirimizin en yakın arkadaşız, unuttun mu?” Gülümsedim.

“En yakın arkadaşız,” dedi gözleri dolarken. “Bu kasabadaki en sevdiğim insansın. İyi ki döndün.”

Duygusalıktan nefret ederdim. Duygularımı açıkça ifade etmekten de öyle... Hele ki birden fazla insanın önünderken. Sara'nın ağlamak üzere olduğu her hâlden belliydi. Duygusal ortamı dağıtmak için ufak bir şaka yaptım.

“Aman Raymond bu söylediklerini duymasın, alınabilir.” Gözlerimi kaldırıp Raymond'a baktığımda üzerimdeki bakışları beni gafil avladı. Ben dahil hepimiz gülerken onun gözlerinde adını koyamadığım bir şeyler vardı.

“Sahi!” Raymond'a bakarken gözlerinin içi ışıldıyordu. Onu gerçekten sevdiğini biliyordum. “Sen nereden çıktın, aşkım?” Ah, Raymond'ın ona böyle seslenmesinden nefret ettiğine emindim. Hiçbir zaman bununla ilgili bir şey söylememişti ama onu biraz tanıyorsam, bundan hoşlanmadığını biliyordum.

“Mezun olup döndüm. Artık kasabadayım.” Uzanıp Sara'nın yanağını okşadı. Hepimize mesafeliydi ama bunun sebebi kişiler değildi. Kendi içinde bir hesaplaşma yaşıyor gibiydi.

“Ne garip bir gece...” Küçük bir çocuk gibi dudaklarını büzdü Sara. “Bir yanım mutluluktan havaya uçuyor, bir yanım hâlâ kasabada bir katil olduğu gerçeğini idrak etmeye çalışıyor.”

Kasabada insanları öldüren bir katil... Kâbus gibi hayatımın ortasında ihtiyacım olan tek şey buydu zaten.

Serumum son damlalarını dökerken Sara'nın biten serumu bir yenisiyle değiştirildi. Onun durumu benimkinden daha kötü olduğundan bu gece gözetim altında kalması gerekiyordu.

"Sence katil kim?" Sara bunu sorarken bile göz bebekleri korkuyla büyüdü. "Partide şüphelendiğin kimse oldu mu?"

Başımı iki yana salladım. Parti o kadar kalabalıktı ki kimin ne yaptığını ancak Tanrı bilirdi. Ayrıca loş ve karanlık bir ortam olduğundan partideki herkesi görebilmem imkânsızdı.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım. "Dikkatimi çeken biri olmadı."

"Serumunu çıkarmamız gerekiyor." Alice omzuma dokunduğunda irkildim. Katilin kim olduğuyla ilgili soru aklımı öyle meşgul etmişti ki bir an gerçeklikten tamamen kopmuştum. "Kanını çekmeye başladı." Hızlıca serumu kapatıp daha fazla kanımı çekmesine engel oldu.

"Sen bekle burada, geç otur şöyle. İçeriden spreyci ve pamuk alıp geleceğim hemen." Bir şey söylememi beklemeden odadan çıktı.

"Hâlâ burada olduğuna inanamıyorum."

Sara uzanıp Raymond'ın elini tutarken tüm yaşadıklarını unutmuş gibi görünüyordu. Raymond yatağın kenarına yaslandıktan sonra kendini bırakıp omzunu duvara yasladı ve Sara'nın elini avucunun içine alarak okşadı.

Bense onları izledim. Büyük bir mutluluk ve rahatlama hissediyordum. Hem ikisi kavuştuğu için hem de Sara'nın bu sayede biraz daha durulacağını bildiğim için...

Alice odaya geri döndü. Önce spreyle elimin üzerindeki bantları ıslattı. Ardından kelebeyle birlikte bantları çıkarıp elimin üstünü sildi ve bastırmam için pamuğu bana verdi.

"Tamam mı?" diye sordum dediğini yaparken. "Başka bir şey yapılmasına gerek var mı?"

"Hayır, bu serum seni epey toparlayacaktır. Şimdi bile daha iyi olduğun belli oluyor. İlk geldiğinde yüzün berbat görünüyordu. Sadece dinlenmen gerekiyor."

Ah, açık sözlülüğü için Alice'e teşekkür etmeliydim. Gerçekten berbat görüldüğümü unutmuştum. Odamın ortasında bayıldığımda darmadağın olan saçlarımın hâlini görebilmek için Sara'nın hastane odasındaki aynaya kısa bir göz attım. Atkuyruğu yaptığım saçlarım korkunç durumdaydı.

Neyse... En azından bu gece ölmedim.

“Seni eve bırakayım.” Raymond’ın ani teklifiyle şaşırdım. Böyle bir şey söylemesini beklemiyordum. Ayrıca bütün gece Sara’yla birlikte kalmayı planlıyordum.

“Hayır. Burada kalacağım,” diye ona karşı çıkararak Raymond’ın en sevmediği şeyi yaptım.

“Alice dinlenmen gerektiğini söyledi.” Raymond sakince benim iyiliğimi düşündüğünü belirtince Alice ve Sara da ona destek oldu.

“Raymond burada, tatlım, endişe edilecek bir durum yok.” Sara, iyi olduğuna inanmamı ister gibi duruşunu dikleştirdi.

“Ben de buradayım ayrıca.” Alice kızıl saçlarını omzunun gerisine atarak konuştu. “Gerçekten dinlenmen gerekiyor, yoksa üzerindeki kırgınlığı atman uzun sürebilir.”

Bazı kırgınlıklar hiç geçmez.

“Pekâlâ,” dedim daha fazla uzatmak istemediğimden.

Herhangi bir konuyu uzatmaktan ya da ısrar edilmesinden hiç hoşlanmazdım. Sara için her ne kadar kalmak istesem de dinlenmeye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Bu yüzden biraz da olsa kendimi düşünmek ve eve gidip dinlenmek zorundaydım.

“Seni bırakayım.” Raymond doğrulup Sara’nın elini bıraktığında elimi kaldırarak buna gerek olmadığını söyledim ama o çoktan yatağın etrafından dolaşıp yanıma ulaştı. “Gidebiliriz.” Dik dik yüzüne baktığımda aklımdan geçenleri duyduğuna emindim.

“Kendim gidebilirim.”

“Aksini iddia etmedim.” Koyu gözleri kararlı bir şekilde parladı. “Ama bu gece dışarıda yalnız olmamalısın.”

“Katilin peşime düşeceğini mi sanıyorsun?”

“Neden olmasın?” Kaşları imalı bir şekilde çatıldı ve alnında gergin bir çizgi oluştu. “Dışarıda elini kolunu sallayarak gezen bir katil varken gecenin bu saatinde yalnız yürüyemezsin.”

“Bu saatte katilin bile uyanık olacağını sanmıyorum.” Elimdeki telefondan saate baktım. Gecenin dördüydü.

“Çocuk gibi davranma, Noa.” Sara’nın ani çıkışıyla bakışlarım Raymond’dan ayrıldı. “Elbette yalnız gitmeyeceksin.”

“Sara haklı,” dedi Alice.

Ne gece ama! Hepsi bir olmuş üzerime geliyordu. Pekâlâ...

“İyi.”

Başka bir şey söyleme gereği duymadan Sara’yla aramızdaki mesafeyi kapattım. Elimi elinin üzerine koyarak gülümsedim. “Yarın iş çıkışı yanına gelirim. Güzelce dinlen, hiçbir şeyi kafana takma.” Elinin üzerini okşadıktan sonra geriye çekildim.

“Merak etme. Sen de dinlen mutlaka...” dediğinde başımla onayladım.

Raymond’ın yanından geçip Alice’in karşısına gelince ~~durdum~~.

“Her şey için teşekkür ederim.” Yeşil gözlerinin içine bakarken içten bir gülümsemeye minnettarlığımı daha açık bir şekilde göstermek istedim.

“Ne demek. Bu benim işim. Yarın daha iyi olduğunu görmek istiyorum.”

Gülümseyerek omzuna dokundum. Bir çeşit bana güvenmesini söyleme şekliydi bu. Raymond’ın arkamdan gelip gelmediğine bakmadan odadan çıkıp koridorda yürümeye başladım.

Aklım Nate’deydi ama daha yeni getirildiği için yanına alacaklarını sanmıyordum. Belki yarın Sara için geldiğimde onun da yanına uğrayabilirdim. Sahi... Sara’ya Nate’in hastanede olduğunu da söylememiştik. En azından bu gece öğrenip kafasına takmasa iyi olurdu.

Sara benim gibi değildi, her şeyden korkardı. Sürekli birilerinin ona zarar vermek istediğini düşünür, bazı geceler yalnız kalmaktan korkup uykuya dalana kadar benimle görüntülü konuştuğu olurdu. Şimdi kasabada bir katilin olduğunu öğrenmesi onun korkularını daha çok tetikleyecekti.

Bazen etrafımdaki insanlara iyi gelmek için kendi sorunlarımı unutmam gerekiyordu. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Kendimi iyileştiremediğim için değer verdiğim insanlara iyi gelmeye çalışıyordum belki de.

Çıkış kapısına ulaşmadan Raymond yanıma geldi. Elleri ceplerindeydi ve sessizce yanımda yürüyordu. Hastaneden çıkıp sokağın sonuna ulaşana kadar ikimiz de konuşmadık.

“On yedi yaşında ağlayarak sana veda eden kız çocuğu değilim artık.” *O küçük kız şimdiki hâlimi görse bana acırdı, Ray.*

“Bunu görebiliyorum,” derken yüzüme bakmadı. “Karşımda zamanı, acılarına merhem yapmış güçlü bir kadın duruyor.” *Kendi enkazı altında can vermiş ölü bir kadın.*

“Öyle,” dedim sadece. Bazı yalanlar, yaşanmışlıkların sızısına iyi gelebilirdi. “Ama yine de eve yalnız dönemeyeceğimi düşünüyorsun.” İmalı bir şekilde güldüm.

“Bunun seninle bir ilgisi olmadığını biliyorsun.” Gözleri beni hapsetmişti. “Güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

“Bunun için sözüme güvenmeyi deneyebilirsin, mesela.”

“İtiraz etmeyi bırakıp yanında yürümeme izin verebilirsin, mesela.” diye iğnelediğinde gülerek önüme döndüm ve teslim olur gibi başımı salladım.

“Pekâlâ.”

“Annen nasıl oldu?” Hatırlamak istemediğim geçen geceyi soruyordu.

“Daha iyi. Bir sorun yok.” Kızını fahişelikle suçlayacak kadar kendinde ve iyiydi.

“Sevindim.” Kollarımı göğsümün altında bağlayarak yürümeye devam ettim.

“Üşüdün mü?” diye sordu daha bir saniye bile geçmeden.

“Evet desem de bir şeyin değişmeyeceğini biliyorsun, değil mi?” Sırıtarak vücuduna kısa bir bakış attım. “Tişörtlesin. Bu sefer bana verebileceğin bir ceketin yok.”

Yan yana yürüyorduk. Aramızdaki kısacık mesafeyi beklemediğim bir şekilde omuzumdan tutup beni kendine çekerek kapattığında şaşkınlıktan hiçbir şey söyleyemedim. Bedenlerimiz birbirine yapışmıştı ve vücudunun sıcaklığıyla saniyeler içinde kavrulmuştum.

“Daha iyi mi?” diye sorarken güldü.

Çenesinin altından kaşlarımı çatarak ona sert olmasını umduğum bir bakış attım. Oysa sadece boy farkımızı düşünüyordum. Bu kadar fazla mıydı sahiden?

“Üşümediğimi söylemiştim,” diyerek kendimi geri çektim.

Sarılmak insanlara iyi hissettirebilirdi ancak benim için öyle değildi. Ne zaman birine sarılısam sebebi yeni bir yara olurdu. Sarılmak bana acılarımı hatırlatırdı. Yalnızlığımı... Çünkü eskiden canım yandığında Raymond'a sarılırdım. Onu hayatımdan çıkardığım günden beri yaralarımı sarmalayacak başka kimsemin olmadığını öğrenmiştim.

İnsan, en çok da sarılacak bir kucak bulamadığı gün büyüdüğünü anlıyordu. Kendi yaşlarını silmek zorunda kaldığında büyüyordu.

Raymond'ı iterek aramızda eve kadar süren bir sessizliğe sebep olmuştu. Raymond'ın Sara'yla birlikte olma sebebini biliyordum. Tedavi sürecinde, tekrardan bir delilik yapmaması için Raymond kendini feda ediyordu ama yine de bu yaptığı yanlıştı. Hem de bana hâlâ kasabadan ayrılmadan önceki gibi bakarken...

"Bıraktığın için teşekkür ederim." Gözlerini benden kaçıırıyordu.

Bir şey söylemeden belli belirsiz başını sallayarak ufak bir karşılık verdi. Hemen sonra oyalanmadan arkasını dönüp gitti.

Sokağın sonuna ulaşıp görüş alanımdan kaybolana kadar arkasından baktım. Onu kırıp kırmadığımdan emin değildim. Normalde umursamazdım ancak o an sadece ona bu kadar yakın olmak yanlış bir fikirmiş gibi geldiği için öyle davranmıştım.

Pişman mıydım? Belki. Yine de neden yaptığımı anlayacağını umuyordum.

Merdivenin başında geçirdiğim birkaç dakikada bedenimin ne kadar güçsüz kaldığını anladım. Ayakta durmak bile yorucu geliyordu. Anahtarlarımıyla kapıyı açıp sessizce odama çıkarken yaşadığım gerginlik yüzünden bayılacağımı hissettim. Neyse ki anneme yakalanmadan odama ulaşabildiğime seviniyordum.

Hiçbir şey yapmadan yatağıma girip ince örtüyü üzerime çektim. Öy-
tece tavanı izleyerek geçirdiğim dakikaların ardından uyku bedenime galip
 geldiğinde sabah için kurduğum alarma kadar deliksiz bir uyku çektim.

Gece yaşananlar yüzünden solgun olan yüzümden rahatsız olmuştu. Bu yüzden hafif bir allık, rimel ve parlaticıyla ölümden döndüğümü gizlemeyi başardım.

Yatağımın üzerindeki telefonum feryat eder gibi son alarımını çalarken makyaj masasından kalkıp bitkin adımlarla telefonuma ulaştım. Yanaklarımı şişirerek alarmı kapattıktan sonra telefonu arka cebime attım.

Yataktan çıkmak bugün tam bir işkenceydi. İşe gitmeyecek olsam tüm gün uyuyabilirdim. Kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum ancak daha ikinci günden izin alacak değildim. En azından bugün öğlenci olduğum için daha fazla uyuma şansım olmuştu.

Omuzlarımla birlikte duruşumu dikleştirerek kapıya doğru yürüdüm.

Dış kapının önünde annem ve Mia'yı görünce olduğum yerde durdum. Ne yapacağımı bilmiyordum. Okullar açılmadan önce onu sanat okuluna yazdırmıştım ve her sabah ya ben ya da annem onu hazırlayıp okula gönderiyordu. Belki de odama geri dönüp Mia'nın evden gitmesini beklemeliydim.

“Noa!”

Tam odama geri dönecekken Mia'nın coşkulu sesiyle olduğum yerde durdum. Yakalanmıştım. Derin derin soluyarak sakin kalmaya çalıştım. Arkam dönük olmasına rağmen annemin nefret dolu bakışlarının bana döndüğünü hissedebiliyordum.

Sahte bir gülümsemeyle önüme dönüp merdivenleri inerken, “Tavşancık!” diye seslendim Mia'ya.

Sırt çantasındaki beyaz tavşanları görünce bu kez sahici bir gülümseme yüzüme yerleşti. Mia'nın neredeyse tüm eşyalarında mutlaka tavşan figürü bulunuyordu çünkü tavşanlara bayılıyordu.

Mia'nın yanına ulaştığımda dizlerimin üzerine çökerek eğildim ve yanığına kocaman bir öpücük kondurdum. Hemen sonra başımı yana çevirip onun da beni öpmesini bekledim.

Tam eğilip öpecekken annem Mia'nın omuzlarından tutup çekerek bunu yapmasına engel olduğunda kalbim acıyla tekledi ve öfkeyle ayağa kalktım. Bu eve katlanmamın tek sebebi Mia'ydı ve annem onun beni sevmesine bile engel olmaya çalışıyordu.

Hesap sormak için ağzımı açsam da Mia'nın masum bakışları beni durdurdu.

“Dün resim dersinde öğretmenimiz istediğimiz şeyi çizebileceğimizi söyledi. Rengarenk boyalar vardı ama ben en çok beyaz ve pembe olanları kullandım. Bir sürü tavşancık çizdim Noa, biliyor musun? Öğretmenim de

çok beğendi.” İnci gibi dişleriyle kocaman gülümsediğinde onun mutluluğuna ortak olmaya çalıştım fakat kahretsin ki gözlerim dolmuştu. Ağlamak üzereydim. Alt dudacağımı öyle sert ısırılmışım ki muhtemelen dudacağım şişecekti.

Annemin bakışları üzerimdeydi. Hemen sonra sesi ilişti kulağıma. “Makyaj yapmışsın.” Yüzüne bakmadım ama iğrenir gibi konuştuğundan yüzünün hâlini tahmin etmek hiç zor değildi. “Dün gece yaptıkların yetmezmiş gibi...”

Hışımla ayağa kalktığımda öfkeyle yanan gözlerimi onun bir anneye ait olamayacak kadar zalim gözlerine diktim.

“Şimdi değil,” dedim sığıttığım dişlerimin arasından. “En azından onun yanında yapma bunu.” Bir fısıltı olarak çıkan sesim aslında bir çığlık, bir yakarıştan farksızdı ama o bunu duyamayacak kadar nefret ediyordu benden.

Ela gözlerini benden kaçırırken yanağına düşmüş bir tutam sarı saçını kulağının arkasına taradı. Başını eğip Mia’ya baktığında gözyaşlarıyla bulanmış gözlerim onun gibi aşağı baktı.

Mia tüm dikkatini vermiş, aramızda geçen konuşmaları dinliyor ve anlamaya çalışıyordu.

“Hadi bakalım. Okul vakti,” derken sesimdeki titremeyi bastırmak için gülümsedim.

Sırt çantasını düzeltip kapıyı açtığımda kapının önünde, arabada bekleyen babamla göz göze geldik. Yüzümdeki harabeyi görmüş olmalı ki saniyeler içinde başını çevirip yola baktı. En azından o hep susardı. Ailesinden ve sorunlarından kaçır, görmemeyi tercih ederdi.

Mia anneme ve bana el sallayarak merdivenleri inip koşarak arabaya ulaştığında arkasından öylece bakakaldım. Hareket edecek durumda değildim. Annemin nefreti tüm gücümü çekip almıştı.

Mia’nın arabaya binmesiyle babam gaza basıp evin önünden ayrıldı. Annemle yalnız ve karşı karşıyaydık şimdi. O sadece şimdi değil, o geceden sonra hep karşımda olmuştu. Her daim kötülüğümü, mutsuzluğumu ve yok olmamı dileyecek kadar karşımda yer almıştı.

Derin bir nefes aldığımda vücudumla birlikte ellerim de titriyordu.

“Benden nefret ettiğini biliyorum. O gece Joanne’le birlikte beni de gömdün toprağa. Ablamın ölümünden beni sorumlu tutuyorsun. Yaşanan

her şeyin suçlusunu olduğuma inanmak istiyorsun. Eğer bunu yapmazsan kendinle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyorsun çünkü.”

Gözyaşlarım özgürlük istiyordu ancak annemle yüzleşene kadar dayanmaları gerekiyordu.

“Ben katil değilim. Joanne’i tüm kalbimle sevdim. O benim ailemdi, ablam, arkadaşım... Hiç düşündün mü? Neden sen dahil hiç kimseyle konuşamadığını? Onu konuşamayacak hâle getiren kişinin kim olduğunu hiç düşündün mü, anne?”

Ne yazık ki Susan Dayton’ın kızı olmak bizim en büyük lanetimizdi. Ablam, annemin ilk oyuncuğuydu. Onu kaybettiği gün sıra bana gelmişti. Joanne hayattayken aynı acıları ona da yaşatmıştı. Belki daha fazlasını... Joanne konuşamazdı. Yaşadıklarını hep yüreğinde taşırdı. Nasıl anlatabilirdi ki?

“O kulaklarını tıkadığın, kaçtığın gerçekleri sana söylememi ister misin?” Çenemi dikleştirerek konuştum. “Joanne senin yüzünden öldü.” Öfkeyle içime çektiğim nefesin ardından konuşmaya devam ettim. “Yaşadıklarını anlatırsa ona yapacaklarından korktuğu için... Sessizliği onu öldürdü!”

Ve zehirli sözcükler dudaklarımdan döküldüğünde annemin kalbine ok gibi saplanan gerçek, yüzümde sağlam bir tokadın patlamasına yol açtı. Beklemediğim anda yüzüme inen tokat yüzünden başım yana döndüğünde kalbimden büyük bir yük kalkmıştı. İlk kez bu kadar ileri gitmiş ve anneme bunu söyleyebilmişim. Mia’yı benden koparmaya çalıştığı için, sevgisine engel olmaya çalıştığı için sadece hak ettiği için gerçekleri yüzüne vurmuştum.

“Defol git bu evden!” diye bağırdığında gözlerinden alev saçılıyordu. “Gözüm görmesin seni, defol!”

Bunu yapamayacağımı biliyordu. Bu evi terk edemezdim. Bu evden gidersem sıra Mia’ya gelirdi. Annemin korkunç kalbinin gölgesinde zamanla kendinden ve hayatından nefret eden genç bir kız olmasını engellemek için tüm bunlara katlanıyordum.

Mia’ya dokunmasın diye en çok arzuladığım şeyden bile uzak duruyordum. *Ölümden...*

Belki huzur bulurum diye, Joanne’le gökyüzünde yeniden kucaklaşabilirim umuduyla çoğu gece ölmeyi diliyordum ama elim gitmiyordu. Eğer ben ölürsem Mia benim yerime geçer; acılarım ona miras kalırdı.

Annemin kalbinde uzunca bir süre kanayacak bir yara açmıştım. Yüzüme attığı tokadın acısı birkaç saate geçecekti ama onun kalbi hep sızlayacaktı. Sesim kulaklarından hiç silinmeyecekti.

Sokağın sonuna ulaştığımda gözyaşlarımı silerek yürümeye devam ettim. Anneme beni ağlatabilecek gücü vermek istemiyordum. Ona bu zevki yaşatmak istemiyordum. Ağladığımı görmese de gözyaşlarımın sebebi olmasına izin vermeyecektim.

Veteriner kliniğine kadar yürümüştüm. Hava bugün de epey kavurucuydu ama yürümek iyi gelmişti. En azından bu sayede günümün kalanı mahvolmayacaktı.

Kliniğe girer girmez çantamı bile bırakmadan Paul'un köpeğinin durumunu öğrenmek için arka tarafa gittim. Bugün durumu hakkında onu bilgilendirmem gerekiyordu.

Jeu'nun testlerini inceleyip çalışma arkadaşlarımdan gece takibini ve son durumu hakkında bilmem gereken tüm bilgileri aldıktan sonra arama yapmak için bankoya döndüm.

Telefon numarası için dosyaların arasında Paul Barnley ismini ararken kliniğin kapısının açıldığını duyunca başımı kaldırıp gelenin kim olduğuna baktım. Linda'nın yüzü kireç gibi olmuştu.

Doğrudan yanımdan geçip arka odaya doğru koşar adımlarla yürümüştü. Arkasından öylece bakarken beni görmezden gelip selam vermemesinin nedenini düşündüm. Aramızda herhangi bir tatsızlık yaşanmamıştı. Ayrıca bugün daha ikinci günümdü. Neden böyle davrandığını anlayamamıştım.

Yüzünün hâli aklıma takıldığı için dosyaları kurcalamayı bırakıp dolabın kapaklarını kapatarak Linda'nın yanına gittim. Kapıyı usulca tıklatıp içeri girmeden başımı kapının aralığından uzattım.

"Selam," dedim gülümsemeye çalışarak. "Gelebilir miyim?"

Linda, molalarımızda dinlenmek için kullandığımız kanepelerden birine oturmuş, büyük bir açlıkla su içiyordu. Hâlâ yüzüme bakmıyordu, selamıma da karşılık vermemişti.

Daha fazla beklemeden odaya girip karşısındaki kanepeye usulca oturduktan sonra "Linda? Bir sorun mu var?" diye sordum. "Eğer benimle ilgili bir problem varsa bunu açıkça söyleyebilirsin."

Nihayet kahverengi gözleri beni bulduğunda saçlarını kulağının arkasına taradı. Başını hızlıca iki yana sallarken kuruyan dudaklarının üzerinde dilini dolaştırıp öksürdü.

“Öyle şeyler öğrendim ki Noa... Ne sen sor ne de ben söyleyeyim.” İyice telaşlandım.

“Ne oldu?”

“Kasabada bir katil var.” Pat diye söylediği şey kalbimi sıkıştırdıncadan soluğum kesildi ve geriye yaslanmak zorunda kaldım. Bildiğim hâlde ilk kez duyuyormuş gibi bir şaşkınlık içimi sarstı.

“Nereden biliyorsun?” diye sordum. Partide olanları bu kadar çabuk öğrenmişti demek...

“Dün gece zenginlerin mahallesinde gençlerin düzenlediği bir partide iki kişi öldürülmüş.”

“Ve aynı sebepten iki kişi de hastaneye kaldırıldı,” diye ekledim. Ben ve Sara... “O partideydim. Kuzenim Sara ve ben de katilin zehirli bardaklarından içtik. Şanslıydık ki erken müdahale sayesinde ikimize de bir şey olmadı.”

“Sen neler söylüyorsun, Noa?” Dehşete kapılmış ifadesiyle bana bakıyordu.

“Her şey bir anda oldu. Oyun oynuyorduk ve birden insanlar yere yığılıp saniyeler içinde öldüler. Hepsi gözlerimin önünde yaşandı, çok korkunçtu.” Dün geceyi hatırlamak bile midemin yeniden bulanmasına sebep oldu. Hayatımın tüm acıları gecelerde saklıydı.

Unutamadığım geceleri gözyaşlarımla yâdettiğim tüm geceler...

“Peki diğer olay hakkında ne düşünüyorsun?” Sık sık su içiyordu ama yine de dudakları hâlâ kuru ve çatlaktı. “Partide olanlara şaşırımtım ama diğer olay tam bir facia. Beynimden vurulmuşa döndüm.”

Diğer olaydan kastı neydi?

“Nate Ciera'nın kazasını mı diyorsun?” Sırf zengin ve popüler olduğu için Nate'in kazasıyla daha fazla ilgileniyorsa eğer Linda hakkındaki düşüncelerim tamamen değişecekti.

“Nate Ciera kaza mı yapmış?” Tepkisine bakılacak olursa olaydan haberi yoktu.

“Başka ne oldu ki?” diye sordum merakla.

“Rose Ciera diye bir kız...” Korkuyla yutkunduğunda alnında biriken terleri elinin tersiyle sildi. Göz bebekleri kocaman olmuştu. “Evinde ölü bulunmuş. Hem de işkence edilerek öldürülmüş.”

Rose Ciera. Sara'nın arkadaşı... Nate'in ikizi.

Daha dün tanıştığım ve tatlı biri olduğunu düşündüğüm Rose'un bugün ölüm haberini alıyordum. Hem de bir kaza değil, cinayetti.

“Nasıl olmuş?” Kekeleyerek güçlükle konuştum.

“Noa... Manyağın teki kasabada geziyor. Duyduklarımı bir bilsen ruhunu teslim ederdin.” *Tamam, Linda. Daha fazla uzatmadan kahrolası bildiklerini anlat artık.*

“Ne olmuş?” diye sorumu yineledim.

“Kız kendi yatağında elleri, ayakları bağlı olarak, bilekleri kesilmiş hâlde bulunmuş. Tüm kanı odasının zeminine akmış diyorlar. Her kim yaptıysa öyle derin kesikler atmış ki ipler kesiklere saplanmış.” Kusacak gibi başını iki yana salladı.

“Kim yapmış? Bir bilgi var mı?” Ellerim buz kesmişti.

“Bekle, daha bitmedi.” Linda'ya korkulu bakışlar atarken geriye yaslandım. Kalbimin gürültüsünü bastırabilmek için sık sık yutkunsam da bir işe yaramıyordu.

“Katil, kızın vücuduna imzasını atmış diyorlar. Neydi...” Düşünmek için kendine ayırdığı birkaç saniyelik sessizlik boğazıma çökmüştü. “Hah! OM. Rose'un vücudunda OM yazıyormuş. Bıçakla kazındığı söyleniyor.”

Dün gece gencecik bir kız işkence edilerek öldürülmüştü. Onun yanında iki genç zehirlenerek öldürülmüş, iki kişi ise ölümün pençesinden son anda kurtulmuştu. Bir gecede beş kişinin ölümünü arzulayan bu manyak kimdi?

“İnanmayacaksın ama daha bitmedi.”

Daha ne yapmış olabilirdi ki?

“Kızı kalbinden bıçaklamış.”

Acıyla yüzümü buruşturdum. Linda'nın son söylediğini duyunca kendi kalbime bir bıçak yemişim gibi canım yandı.

“Ve maalesef ki dahası var.” Linda’nın gözleri dolmuştu. “Söylenene göre açtığı yaraları kırmızı bir iple geri dikmiş. Kızın bileklerindeki kesikleri ve kalbini geri dikmiş.”

“Ben daha fazla dayanamayacağım.”

Hışımla ayağa kalkıp pencereye doğru gittim. Aceleyle bir tanesini açıp başımı dışarı uzatarak temiz havayı ciğerlerime doldurdum. Nefes alamıyordum ama en azından çabalıyordum. Böyle bir şey nasıl mümkün olabilirdi? Kim ne isterdi ki gencecik insanlardan?

“Ve dahası...”

Linda’nın sesi felaketin habercisiydi sanki. Bitmek bilmeyen felaket haberleri kalbimi tırmalıyordu.

Biraz temiz hava aldıktan sonra gözlerimi silerek arkamı döndüm. Zaten berbat başlayan günüm Rose’un haberiyle işkenceye dönüşmüştü. Yaşadıklarını dinlemek bile bu kadar canımı yakmışken... Onun canı ne kadar yanmıştı, kim bilir.

“Dahası ne olabilir Linda?” diyerek bakışlarımı Linda’ya çevirdim.

“Rose’un başucuna, kendisine tıpatıp benzeyen bir oyuncak bebek bırakılmış. Bunu yapan kişi her kimse öyle kafayı yemiş ki oyuncak bebeğin de bileklerinde ve kalbinde yara izleri varmış.”

Linda’yla göz göze geldiğimde korkulu bakışları zihnimde çakan şimşeklere sağanak yağdırmıştı.

Gençleri avlayan bir katil...

Oyuncak bebekler...

Kurbanına benzeyen oyuncak bebek...

Kate!

Katelyn Waller’ın kızı Kate intihar ettiğinde de kendisine benzeyen bir oyuncak bebeğe sarılmış hâlde olduğu söylenmişti. Herkes aklını kaybettiği için intihar ettiğini söylemişti. Oysa Kate öldürülmüştü.

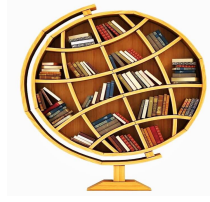
Kahretsin, kahretsin, kahretsin!

Katil her kimse ilk cinayetini dün gece değil, çok daha önce işlemişti.

“Çok dikkatli olmalıyız,” diye mırıldanırken sözcükler dudaklarımdan benim iznim olmadan dökülmüştü. “Kim olduğu ortaya çıkana kadar güvende değiliz. Hiçbirimiz.”

Kasabada bir seri katil dolaşıyordu. *Oyuncak katili...*

"Tanrı hepimizi korusun."

KAZA DEĞİL, CİNAYET

Yalnız yaşamayı kalp bir gün affederdi ancak yapayalnız ölen insanların ruhu sonsuza dek acı çekerdi. Bazı çığlıklar sessiz olsa da bazı fısıltılar tüm çığlıkları susturmaya yeterdi.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Linda'nın anlattıklarını zihnimde canlandırdıkça kusacak gibi hissediyordum. Bir saatten fazla zaman geçmişti ama ikimiz de berbat görünüyorduk. Rose'un yaşadıklarını düşündükçe ürperiyordum.

Kliniğin kapısı her açıldığında korkuyla irkilmekten yorulmuştum. Sürekli diken üstündeydik. Linda da benimle aynı korkuyu yaşadığı için sürekli birbirimizi telkin ediyorduk.

Dün geceyi ve ölenleri düşünmekten başım ağrımaya başladığında dosyaların olduğu dolabı açtım. En iyisi işimle ilgilenerek kendimi oyalamaktı.

Kliniğin telefonundan Paul Barnley'nin numarasını tuşlayıp aradım ve hoparlöre alarak masanın üzerine bıraktıktan sonra dosyaları toplayarak yerine koydum.

Telefon uzun uzun çaldıktan sonra nihayet Paul açtı ve ilk konuşan o oldu.

“Efendim?”

Sadece yutkundum. Öylesine yakışıklı birinin ancak böyle bir sesi olabilirdi zaten. İnsanın ruhunu tırmalayan bir cazibesi vardı.

“Merhaba, Bay Barnley, veteriner kliniğinden Noa ben.”

“Merhaba, Noa, nasılsın?” Beni hatırlaması hoşuma gitmişti.

“İyiyim, Bay Barnley, sizi...”

“Paul de, lütfen.” Hırıltılı sesiyle ürpermiştim. Bunu söylerken turkuaz gözlerini kıstığını ve sakallarını kaşıyarak konuştuğunu hayal etmiştim. Tanrım... Gerçekten fazla yakışıklıydı.

“Pekâlâ,” derken gülmemi engelleyemedim. “Paul.”

“Şimdi seni dinliyorum, Noa.”

Aklımı karıştırıyor ve dikkatimi dağıtıyordu. Onunla ilk karşılaştığımdan beri aramızda inkâr edilemez bir çekim vardı.

“Jeu için aramıştım seni. Sonuçları çıktı, durumu hakkında bilgilendireceğimi söylemiştim.”

“Kötü bir şey yoktur umarım,” derken endişeli çıkan sesi beni de üz-müştü.

“Öncelikle viral bir hastalık olmasından şüpheleniyordum fakat böyle bir durum olmadığını söyleyebilirim. Bakteriyel bir hastalık söz konusu. Bunu da bir haftalık bir ilaç tedavisiyle atlatacağımızı umuyorum.”

“Çok sevindim,” diye mırıldanırken mutluluktan sesinin titrediğini duymak istemsizce gülümsetti. Hayvanlara değer veren insanlar hayatta her şeye saygı ve değer gösterebilirdi.

“Verdiğimiz ilaç ve serumlarla şimdilik ateşi düştü. Mamasını da yedi, merak etmeyin.”

“Peki, bundan sonra?” diyerek lafımı kesti.

“Bundan sonra dediğim gibi ilaç tedavisiyle vücut direncini arttırmak ve eksilen bazı vitaminlerimizi takviyeyle güçlendirmek gerekiyor. Sadece filmlerine baktığımda ciğerlerinde dikkatimi çeken bir durum var. Onu da tedavi sonrasında tekrardan inceleyerek kesin bir sonuca varmak istiyorum.”

“Ne yapılması gerekiyorsa yapalım, lütfen.”

Paul’un yakışıklı olmasının yanında ona çekicilik sağlayan şeylerden biri de kibarlığıydı. Sakin ve kibar tavrıyla insanın ruhunu okşayan bir aurası vardı.

“Jeu’nun her gün tedavi için kliniğe getirilmesi gerekiyor. Dilerseniz te-Javi boyunca burada kalabilir.”

Kısa bir sessizlik oluştuğunda telefonun kapandığını düşünerek kulağımdan çekip ekrana baktım. Arama devam ediyordu.

“Paul?”

“Jeu’yu görmek için geldiğimde bunları yüz yüze konuşalım, olur mu?”
Düşünceli hâli telefonun diğer ucundan kliniğe kadar gelmişti.

Görmeyeceğini bilsem de başımı sallayarak, “Tabii nasıl istersen,” dedim.

“O hâlde kapatmalıyım. Klinikte görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dedim ve daha telefonu kulağımdan çekmeden kapattı.

İnsanlar evcil hayvanlarını çocuğu gibi gördüğü için Paul’un da ani ruh hâli değişimini normal karşılıyordum. Her ne kadar endişe edeceği bir durum olmadığını söylesem de ister istemez tedirgin olmuştu.

“Markete kadar gideceğim,” diye Linda’ya seslenerek bankodaki koltuktan kalkıp çantamı askıdan aldım. “İstedğin bir şey var mı?”

“Hayır, Noa. Sadece klinik için atıştırmalık bir şeyler alır mısın? Döndüğünde ödediğin kısmı kasadan alabilirsin.” Odayı temizlemekle meşgul olduğundan gereğinden fazla bağıyordu.

“Tamamdır.” Duyup duymadığını önemsemeden klinikten çıktım.

Temiz hava ciğerlerime dolduğunda buna ne kadar ihtiyacım olduğunu o an idrak edebildim. Rose’un başına gelenleri öğrendiğimden beri nefes almıyormuş gibiydim.

Sokağın başındaki markete doğru yürürken topladığım saçlarımı açık bıraktım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Doğrusu kasabada bir katilin olduğunu bilmek kalbime öyle bir korku salıyordu ki bunu bastırmak için kendimi oyalama ihtiyacı hissediyordum.

Markete girdiğimde reyonlar arasında dolaşmaya başladım. Klinikten biraz uzaklaşmak için gelmiştim, bu yüzden acele etmeden ağır ağır ürünleri inceleyerek vakit öldürdüm.

Atıştırmalıklardan gözüme güzel görünenlerden bazılarını sepetime doldurdum. Soğuk içecekler ve sıkça ihtiyaç duyduğumuz temizleme bezlerinden aldıktan sonra kasaya döndüm.

Neredeyse yarım saattir markette olduğumu, kasaya gelip kasiyerin başının üstündeki saate bakınca fark etmiştim.

“Merhaba, hoş geldiniz.” Kasiyerin okutup benden tarafa gönderdiği ürünleri hızlıca poşetledikten sonra ödemeyi de yapıp marketten çıktım.

Kapıdan çıktığım an marketin yanındaki kaldırımın kenarında oturan tanıdık yüzle karşılaştım. O beni görmese de ben onu tanımıştım. Partideki herkesin şüphelendiği ve cinayetlerin şüphelisi Becca’ydı.

Ne yapacağımı bilemez hâlde marketin önünde dikildiğim dakikalarda kafamın içinde yüzlerce soruyla savaştım. Herkes onun katil olduğunu düşünüyordu. Yaptığı ufacık bir şaka yüzünden insanların bu kadar net bir şekilde onu suçlaması akıl alır gibi değildi.

Peki ya haklılarsa?

Nabzım tenimi döverken soluklarım hızlanmıştı. Onun suçsuz olduğunu söyleyen tarafımın sesi daha az çıkıyordu çünkü zihnimde Becca'nın katil olduğunu haykıran ses bütün dengemi bozuyordu.

Omuz hizasında kestirdiği siyah saçları, gecedен kalma parti kıyafetleriyle kalbimi burkuyordu. Mini eteğiyle aynı hizada olan siyah kapüşonlusu tek omzundan sıyrılmış, kâkülleri dağınık bir şekilde geriye taranmıştı.

Nasıl görüldüğü umurunda değildi çünkü çok daha büyük dertleri vardı. İnsanlar böyleydi işte. Çok daha büyük sorunlarla karşılaştığında diğer sorunlar birden görünmez oluveriyordu.

Derin bir nefesle cesaretimi toplayıp yanına gittim. Kaldırıma oturup yanımdaki boşluğa poşeti bırakırken ilk konuşan ben oldum.

“Selam.”

Cevap vermek şöyle dursun, kim olduğumu merak edip benden tarafa bakmadı bile.

“Nasılsın?”

Yine konuşan taraf bendim. Hem neler olup bittiğini merak ediyor hem de onunla konuşmak istiyordum. Yalnızlığı yüreğimi burkmuştu. Suçlu biri böyle görünmezdi. Becca masum görünüyordu. Masum ama öfkeli...

“Çok iyi,” dedi sadece. Tamam, kabul etmeliyim ki biraz sürtük gibi davranıyordu.

“Serbest kalmana sevindim,” dedim kollarımı dizlerimin üzerine yaslayarak. Sahi suçsuz olduğu kanıtlanmış mıydı?

Becca yine cevap vermeden sigarasından son bir nefes daha çektikten sonra izmariti kaldırıma, aramızdaki boşluğa bastırarak söndürdü. Hadi ama! Dün gece herkese karşı onu savunan tek kişi bendim. En azından cevap vermeye tenezzül edebilirdi, değil mi?

“Kül tablası gibi kokuyorsun.”

“Sevdim seni,” dediğinde afalladım.

“Neden?” Kaşlarım hayretle yukarı kaydı.

“Genelde sürtük ya da fahişe derler. Bana böyle seslenmeyen sayılı kişilerden olabilirsin.” Göz ucuyla bana baktıktan sonra diğer yanında duran paketten bir sigara daha çıkardı ve yaktı.

İnsanlar, kendileri gibi olmayanları ötekileştirmeye bayılırdı. Sırf onların canını yakabilmek için sarf ettikleri kelimelerin nelere yol açtığını düşünmezlerdi. Kimse farkına varmıyordu ancak insanları çoğunlukla sözler öldürürdü.

“Benimle konuşabilirsin, Becca.” İsmiyle hitap etmem onu afallatmıştı. Gözlerinde büyük bir şaşkınlık belirdiğinde bakışlarını üzerimden çekip önüne döndü.

“Konuşacak bir şey yok,” dedi. “Gördüğün gibi dışarıdayım. Bana dilediğin kadar acıyabilirsin ama konuşmazsan sevinirim.” Varlığımdan rahatsız olmuştu.

“Bence sen yapmadın,” derken sesim, kendimi bile şaşırtacak kadar net çıkmıştı. Sanki gerçekten onun suçsuz olduğundan eminmişim gibi.

“Nereden biliyorsun?” Ciğerlerindeki dumanı yüzüme üfledi. Elimi sallayarak dumanı savurmaya çalıştım.

“Öyle hissediyorum,” diyerek omuz silktim. “Katil olsaydın bu hâlde olmazdın. Dün gece o oyunu oynamazdın ya da kendini ele verecek bir şaka yapmazdın.”

“En azından kasabada hâlâ beynini kullanabilen birileri varmış,” diye homurdanarak sigarayı dudaklarına götürdü.

“Ama sen böyle davranırsan insanlar suçlu olduğunu düşünmeye devam eder.” Omuzlarımdaki saçlarımı geriye attıktan sonra yaka kartımı düzelttim.

“Noa,” diyerek yaka kartımdan ismimi okudu.

Öylece Becca’yı incelerken açıkta kalan omzuna gözüm kaydı. Orada gördüğüm yaralara anlam veremeyerek baktığımda Becca bunu fark edip ceketiyile omzunu kapattı.

“Ne oldu omzuna?” diye sordum merakla.

“Hiç,” dedi.

Yaralar uzun zaman önce açılmış ve kabuk bağlamıştı. Peki, neydi onlar? Kim yapmıştı?

Becca gerçekten tekinsiz biriydi. Nasıl bir hayatı olduğunu bilmiyordum ama korkmadığımı söylesem yalan söylemiş olurdu. Sorunları olduğu belliydi, birileri ona zarar veriyordu.

“Ama omzun...” Becca hışımla ayağa kalktığı anda onunla birlikte ayaklandım.

“İşine baksana sen,” diyerek azarladı beni.

Göz altlarında kurumuş rimeli, uykusuzluktan kızarmış gözleri ve solgun yüzüne bir de öfkesi karıştığı anda daha ürkütücü görünmeye başlamıştı.

“Annem misin, babam mı? Sana ne benden! Dün gece beni korudun diye arkadaşım olduğunu mu sanıyorsun?” Yerdeki bez çantasını hışımla alıp doğruldu. “Herkes gibi sen de uzak dur benden.” Yanımdan geçerken sağlam bir omuz atarak hızlıca uzaklaştı.

Canının yandığı belliydi. Birisi sebepsizce saldırıyorsa emin olun canı yanıyordu. Sizinle değil, kendi acılarıyla savaşıyordu ve bu yüzden hırçınlaşıyordu. Tıpkı Becca gibi.

Sokağın sonuna ulaşana kadar arkasından baktım. En azından tutuklanmadığına seviniyordum.

Yerdeki market poşetini alarak kliniğin yolunu tuttum. Bir an önce akşam olmasını ve hastaneye gidip Sara ve Nate’in durumunu öğrenmek istiyordum.

Kliğine geldiğimde marketten aldıklarımı dolaba yerleştirdikten sonra kendime hazırladığım kahveyle birlikte bankoya döndüm.

“Bugün sakın geçecek gibi duruyor,” dedi Linda. “Eğer istersen erken çıkabilirsin. Dün gece olanlardan haberim olsaydı bugün gelmemeni söyledim. Keşke haber etseydin.”

“Gerek yok,” dedikten sonra kahvemden bir yudum içtim. İlk yudumta kendime gelmiştim. Sağlam bir kahveye ihtiyacım olduğunu daha önce Jüşünmeliydim. “İyiyim, teşekkür ederim.”

“Tanrı seni ve kuzenini korumuş.”

“Öyle,” dedim.

Linda kadar inançlı biri olmayı çok isterdim. Sürekli Tanrı'ya sığınıyor ve dua ediyordu. İnsanın korktuğu ya da üzüldüğü zamanlarda sığınabileceği bir yeri olması güzeldi. Bense öyle zamanlarda kendimden bile kaçırıyordum.

“Bugün erken çık yine de. Yorulma.” İçten bir gülümsemeye elimi sıkı-tığında aynı şekilde gülümsedim.

“Bay Barnley geldiğinde işlerimi halledip çıkabilirim,” dedim çünkü hem Linda'nın söyledikleri hem de dün gece yüzünden aklım sürekli meş-guldü. En iyisi hastaneden sonra eve gidip dinlenmekti.

İkimiz de konuşmadık. Telefonumla ilgilenmeye devam ederken Linda yeni gelen kedi ve köpek mamalarını raflara dizmekle uğraşıyordu.

“Aklımdan bir türlü çıkmıyor.” Linda'nın sesiyle irkildim.

“Hı? Kim?” Dalgınlıkla gözlerimi kırpturdım.

“Rose,” dedi yutkunarak. “Gazetede fotoğrafım paylaşmışlar. Gördüğüm-den beri yüzü, gözümün önünden gitmiyor. Çok güzel, genç bir kız-mış. Ailesi de çok zenginmiş sanırım.”

“Hem de çok,” dedim durgun bir sesle. “Dün evlerindeydim. Kocaman bir malikânedede yaşıyorlardı. Ne talihsizlik... Rose'un ikizi de dün gece ağır yaralı olarak hastaneye getirildi, biliyor musun?”

“Sahi söylemiştin. Ne kazası yapmış?” Linda'nın kulaklarımı acıtan çığ-lığıyla yüzümü buruşturdum.

“Arabası göle uçmuş,” diye bilgilendirdim. “Kötü bir hâldeydi. Ailesi de şehir dışındaymış. Kim bilir öğrendiklerinde ne hissedecekler? Bir gecede çocuklarından biri işkence edilerek öldürülüyor, diğeri ise ölümün pençe-sinde.” Ağzımdan çıkan her kelime boğazımı yırtıp geçiyordu sanki.

“Çok yazık,” diye mırıldandı Linda. “Düşündükçe tüylerim ürperiyor.” Elini göğsüne bastırırken korkulu ifadesiyle başını iki yana salladı. “Tanrı hepimizi korusun.”

Tam o an kliniğin kapısında gördüğüm karartıyla başımı kaldırdım. Paul kapının ardından turkuaz gözleriyle beni bulduğunda duruşumu dik-leştirdim. Bu kadar erken gelmesini beklemiyordum.

Kapı iki yana açıldığında yoğun parfüm kokusu ondan önce içeri girdi.

“Hoş geldin,” dedim gülümsemeye çalışarak.

Giydiği beyaz keten gömleğin üst iki düğmesi açıktı. Açıkta kalan göğsünden gözlerimi çekip yeniden yüzüne bakınca iri dudakları keyifle kıvrıldı. “Hoş buldum,” dedi. “Nasılsın?”

“İyiyim, sen nasılsın?” diye karşılık verdim.

“İyiyim, teşekkür ederim.” Gülüşü daha da büyüdü.

Onunla koşuda ilk karşılaştığımda kaba olduğunu düşünmüştüm ama beni yanıltacak kadar zarif biriydi. Yaklaşık bir saat önce telefonda aynı konuşmayı yaptığımız hâlde yine de nasıl olduğumu sorması fazlasıyla düşünceli bir hareketti.

“Jeu içeride dinleniyor. Durumu da gayet iyi,” dedim gözlerindeki endişeyi görünce.

Doğrusu baş döndürücü kokusu öyle güzeldi ki dalıp gitmemek için konuşarak dikkatimi dağıtmak istemiştim.

“Çok sevindim,” derken kirpiklerinin titrediğini gördüm. “Tedavi sürecini nasıl yapalım peki? Ne gerekiyor?”

“Telefonda da söylediğim gibi Jeu şimdilik iyi fakat uzun vadede direncini yükseltmemiz gerekiyor. Bu yüzden de bir haftalık bir tedavi sürecimiz var. İlk haftasında antibiyotik kullanacağız. Bir hafta boyunca ise kullanması gereken bir hapımız var. Bunun dışında vitamin takviyesiyle düşük olan değerleri ve direncini arttıracacağız.”

“Her gün buraya gelmesi gerekiyor, değil mi?” Kaşlarını kaldırdığında alnında oluşan kaygılı çizginin anlamını biliyordum. Başımı sallayarak onayladım.

“İlaçların uygulanması ve gözetimi için evet, her gün gelmesi gerekiyor. Kliniklerden hoşlanmadıklarını, strese girdiklerini biliyorum fakat başka şansımız yok ne yazık ki.”

“Jeu hassas bir çocuk. Çok korkuyor ve dediğin gibi fazlasıyla strese giriyor. Her gün buraya getirmemin onu olumsuz etkilemesinden endişe ediyorum.”

“Maalesef...” Paul lafımı keserek konuşmaya devam etti.

“Peki, şöyle bir şey yapma şansımız var mı? Jeu evinde tedavi görse, her gün buraya getirilmek zorunda kalmasa?” Bankodan kolunu çekip doğruldu. “Ne gerekiyorsa yaparım. Hatta eğer kabul edersen her gün gelip seni arabayla alabilirim, zorluk çekmezsin.”

Paul'la bir hafta boyunca görüşme fikri... Hem de onun evinde... Kulağa epey hoş geliyordu.

“Bu nasıl olur bilmiyorum ki?” Rafların önünde bizi dinleyen Linda'ya baktım. “Böyle bir şey yapabilir miyiz?” diye sordum.

“Eğer senin için sorun olmayacaksa...” Cümlenin kalanını tamamlamak yerine sen bilirsin der gibi omuz silkti.

Yeniden Paul'a döndüğümde gözlerindeki ışıltı beni hipnoz etmişti. Teklifini reddetme ihtimalini düşünmeden başımı olumlu anlamda salladığımda içimi ısıtan gülüşü parıldadı.

“Teşekkür ederim,” dedi keyifle. “Jeu'ya daha büyük bir iyilik yapamazdın emin ol.”

“Rica ederim. Bu benim işim,” diyerek yarım bir gülüşle cevapladım.

Gerçekten bunu Jeu için mi yapmıştım, yoksa karşı koyamadığım yakışıklılığı ve o kahrolası büyüleyici gülüşü için mi?

Omzumun üstünden kliniğin dışında duran arabaya kısa bir bakış attım. Paul'un olduğunu düşündüğüm gri, üstü açık spor bir Mercedes vardı.

“Söyleyeyim madem, Jeu'yu getirsinler.”

“Ben hallederim.” Linda benden önce davranıp koridorun yolunu tuttu.

Paul'la baş başa kalmanın kalbimi bu kadar hızlandırması garipti. Bu zamana kadar hayatıma kimseyi almamıştım. Sadece takıldığım erkekler olurdu. Çoğunun adını bilmezdim bile, merak etmezdim. Paul Barnley ise beni heyecanlandırıyordu.

“Çok teşekkür ederim tekrar.”

“Ne demek,” diyerek gülümsedim. “Yarıncan itibaren tedavi sürecine başlarız.”

“Hangi saatlerde gelmeliyim peki?” *Her saatte...*

“Senin iş durumuna göre ayarlayalım istersen. İzin günlerim dışında ben tüm gün burada oluyorum çünkü.”

“Akşam altıdan sonra geç mi olur?” diye sordu. “Yakında okullar açılacağı için altıdan sonra çok daha iyi olacaktır.”

“Öğretmen misin?” diye sordum bir anlık şaşkınlıkla kendime hâkim olamayıp.

“Evet. Üniversitede sözleşmeli olarak başladım.”

“Kasabada yenisin yani,” diyerek gülümsedim.

“Öyle,” dedi elini boynuna atıp saçlarını karıştırarak. “Birkaç ay oldu geleli. Alışmaya çalışıyorum.”

“Şans getirsin.” Saçımı kulağımın arkasına tararken parmak uçlarım yanaklarımın sıcaklığıyla buluşunca panikledim. Yüzümün kızarmaması için dua ettim.

Jeu, muhtemelen Paul’u gördüğü için havlayarak kuyruğunu salladığında ikimiz de kıkırdadık. Paul hızlıca bankonun etrafından dolaşıp Jeu ile kavuştuğunda onları izlemek içimi ısıttı.

“Oğlum,” dedi kocaman öperek. “Çok iyi görünüyor.” Minnettar bakışları beni buldu.

“Daha iyi olacak,” dedim güven verir gibi gözlerimi kısarak.

“O zaman sizi daha fazla meşgul etmeyelim.” Jeu küçük bir köpek olmasına rağmen Paul onu yere bırakmayıp kucağına aldı. “Biz kaçalım.”

Jeu’nun boynunu sevmek için yanına gittiğimde Paul’un kokusu bir kez daha beni gafil avladı.

“Pati ver oğlum.” Jeu sanki bu anı bekliyormuş gibi Paul’un komutunu dinleyip bana patisini uzattığında keyifle güldüm.

“Çok güzel, çok akıllı...” Severken dişlerimi sıkmana engel olamadım. “Görüşürüz, Jeu. Kendine iyi bak.”

“Görüşmek üzere,” dedi Paul tok bir sesle.

“İyi günler,” diyerek geriye çekildiğimde Paul klinikten ayrıldı.

Bakışlarım ise geniş omuzlarından ve salaş, beyaz gömleğin keten kumaşı altında belli olan vücudunun silüetinden ayrılamadı. Paul’un inkâr edilemez bir çekiciliği vardı ve buna karşı koymak güçtü.

“Çok yakışıklı, değil mi?” Linda’nın sesiyle başımı iki yana sallayarak kendime geldim.

“Ne dedin?” diye sordum boş bakışlarla yüzünü incelerken.

“Bay Barnley diyorum... Çok yakışıklı, değil mi?” İmalı gülüşüne göz devirerek kıkırdadığımda benimle birlikte güldü.

“Bilmem, dikkat etmedim. Öyledir herhâlde.” Önüme dönüp Jeu'nun dosyasını doldurmaya başladım.

“Gözlerin hiç öyle demiyordu.” Linda iyi bir patron olmasının yanı sıra sevimli bir arkadaştı. “Bence senden hoşlandı.”

“Fazla anlam yüklüyorsun,” diyerek itiraz ettim. “Sadece selamlaştık.”

“Gözleri öyle demiyordu ama,” dedi hiç beklemeden.

“Ne diyordu, Linda?” İlgilenmiyormuş gibi görünmeye çalıştım.

“Senden çok hoşlandığını söylüyordu. Hadi ama! Gözleri ışıltıyordu.” Linda tamamen arkadaşça yaklaşıyordu ama beni nasıl utandırdığından haberi yoktu.

“Fark etmedim.” Başımı kaldırıp bakmadım. Yavaşça dosyada gereken bilgileri doldurmaya devam ettim.

“Öyleyse fark etsen iyi olur. Adam bir harika!”

Çok istiyorsan kendine ayarla demek isterdim ama sanırım onunla biraz takılmak istiyorum Linda, üzgünüm.

Cevap vermeden Jeu'nun dosyasını diğerlerinin yanına bırakıp dolabı kapattıktan sonra ayağa kalktım. “Ben çıkıyorum,” dedim. “Bana ihtiyaç var mı?”

“Hayır, çıkabilirsin.” Hâlâ imalı gülüşü dudaklarındaki yerini koruyordu. “Ama Paul'u da değerlendirmeyi unutma.”

“Çok kötüsün!” Neşeyle burnumu kırıştırarak güldükten sonra soyunma odasına gidip üzerimi değiştirdim.

Klinikten çıktığımda hava henüz aydınlık ve epey güneşliydi ama saat dördü geçiyordu. Sokaktan geçen taksiye binerek hastaneye doğru yola çıktım. Yol boyunca Paul'la geçireceğim bir haftanın kafamı karıştırmasına ve zihnimin onunla ilgili senaryolar yazmasına müsaade ettim.

Hastanenin girişindeki ambulansların başında bekleyen kalabalığa karışmadan etraflarından dolanıp içeri girdim. Nate ve Sara'nın durumunu sormak ve selam vermek için doğrudan bankoya gidip Alice'i sordum.

Masa başındaki kızın cevap vermesine fırsat kalmadan koridorun ilerisinden Alice'in sesini duyunca arkamı döndüm.

“Noa,” dedi cıvıldağan sesiyle. “Hoş geldin.”

“Selam, Alice. Nasılsın?”

“İyiyim. Asıl seni sormalı... Nasıl oldun?” Koluma dokunduğunda meraklı bakışlarıyla beni baştan aşağı süzdü.

“Dünden sonra günlerce yataktan çıkamam sanıyordum ama çok iyiyim,” dedim. Yalan söylemiyordum. Her ne kadar Alice’in bakışları bana inanmadığını açıkça belli etse de gerçekten iyiydim.

“Çok sevindim,” dedi üstelemeden. “Ama sen yine de kendini çok yorma, dinlen.”

“Olur, dinlenirim,” dedim kısaca. “Sara nasıl?”

“Çok iyi. Seni bekliyorduk. Bugün çıkabilir, bir sorun yok neyse ki.”

“Çok sevindim.” Rahatça bir nefes verdim. “Herhangi bir hasar ya da...”

Alice sözümü tamamlamamı beklemedi. “Endişe edilecek hiçbir şey yok,” dedi. “Merak etme. Sara çok iyi.”

“Nate nasıl peki?” diye sordum.

Tam o an gülüşüm soldu ve gerginliğim Alice’e de bulaşmış olmalı ki onun da yüzü düştü.

“Odasında, durumu daha iyi. Çok fazla kırığı var ama en azından bilinci açık.” Dudaklarını büzdü. “Gerçek bir mucize vakası. Arabası paramparça olmuş durumda ve o arabadan nasıl sağ çıktı, aklım almıyor.”

“İkizinin başına gelenleri biliyor mu?”

“Manyak mısın? Hayır tabii ki!” Rose’un yaşadıklarını öğrenmişti. Bahsettiğim anda göz bebekleri büyümüştü âdeta.

“Çok korkunç ya... Bu durumla nasıl baş edecekler bilmiyorum.” Düşündükçe sanki kalbim bir el tarafından sıkılıyordu. “Bir gecede ikisi de ölecekti.” Son söylediğimi sadece aklımdan geçirmiş olmalıydım ama bilinçsizce dile getirdiğim için kötü hissetmişim.

“Ne yazık ki... Rose’un yaşadıkları çok ağır ve canice. Kim yaptıysa bir an önce yakalansa iyi olur.”

“Umarım.” İyi dilekte bulunmaktan başka ne yapabiliirdik ki?

“Sara’nın yanına gidelim mi?” dedi Alice muhtemelen konuyu dağıtmak için. Buna minnettardım çünkü konuştukça boğulacakmışım gibi hissediyordum.

“Önce Nate’i görmek istiyorum aslında. Konuşabilir mi?”

“Ona bir şey söylemeyeceksin, değil mi?” Alice paniklemişti birden.

“Hayır, asla. Sadece durumunu öğrenmek ve yanında olmak istiyorum. Ailesi şehir dışında, yalnız hissetmesini istemiyorum.” Sara arkadaşlarının başına gelenleri duyduğunda onun da desteğe ihtiyacı olacaktı. Bu yüzden güçlü durması gereken kişi bendim.

“İyi düşünmüşsün,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Telefonumu şarja bırakayım. Sonra birlikte gidelim.”

Yeşil gözleri yorgun görünüyordu. Geceden beri bitmek bilmeyen bir yoğunluğu vardı ve hiç bitmeyecek gibi duruyordu. Onun adına üzülmüşüm.

Bankonun altına eğilip çantasını alarak ayağa kalktı. Çantasını karıştırırken eline gelen bazı eşyalarını bankoya bıraktı. El kremi, parfüm, gözlük kutusu derken son olarak bir yumak kırmızı ip çıkardığında şaşkınlıkla kaşlarım çatıldı.

“Örgüyle uğraştığını bilmiyordum,” dedim.

“Uğraşmıyorum çünkü,” dediğinde şok oldum.

“Çantanda neden kırmızı ip var ki o zaman?” Merak etmişim gerçekten.

“Nereden geldiğini bilmiyorum,” diyerek omuz silkti. Elindeki ipi inceledikten sonra omuz silkerken kenara bıraktı. “Kızlardan biri yanlışlıkla çantama koydu sanırım. Şöyle bırakayım, kiminse alır.”

Dudak büzerek karşılık verdikten sonra bir adım geriye çıkıp Alice’in telefonunu şarja takmasını bekledim. O sırada biri omzuma dokunduğunda korkuyla yerimde sıçrayıp arkamı döndüm.

“Luke?”

“Nasılsın Noa?”

Uzun zamandır görmediğim arkadaşlarımdan biriydi. Ravebelg Kasabası’ndan taşınmadan önce karşımızdaki evde Luke ve ailesi yaşıyordu. Sokakta birlikte oynadığım arkadaşımın yıllar sonra karşılaşmak içimi burkarken hafifçe gülümsedim.

“İyiyim. Sen nasılsın?” diye sorarken sesim titremişti. “Görüşmeyeli ne kadar değişmişsin.”

“Sen de öyle ama hâlâ hatırladığım gibi çok güzelsin.” İltifatı gülüşümdeki burukluğu siliverdi.

“Burada çalıştığını bilmiyordum,” dedim üzerindeki önlüğü baştan aşağı incelerken.

“Stajımı burada yapıyorum,” diye düzeltti. “Kasabaya dönmüşsün. Alice’ten öğrendim ve açıkçası biraz kırdım.”

“Ani bir dönüş oldu. İnan Alice’le bile dün gece acilde karşılaştık.” Koluma dokundum. “Ama merak etme, bundan sonra sık sık görüşürüz. Hep buradayım.”

“Seni gördüğüme sevindim,” dedi gülerek.

“Ben de öyle.”

“Ben hazırım.” Alice yanımıza geldiğinde doğrudan koluma girdi. “Gidelim mi?”

“Nereye gidiyorsunuz?” Luke merakla kaşlarını çatarak bir bana bir Alice’e baktı.

“Bir arkadaşım kaza geçirdi. Onu görmeye gideceğiz,” diye açıkladım.

“Pekâlâ. Çıkışta yanıma uğrayın, bir kahve ısmarlayayım.” İçten bir gülümsemeye başını salladıktan sonra yanımızdan ayrıldı. Alice’in bakışları Luke’un peşinden gittiği için olduğumuz yerde durmaya devam ettik.

“Çok yakışıklı...” diyerek iç çekti.

“Ondan mı hoşlanıyorsun?” diye sordum. Alice ve Luke... İkisini bir arada hiç düşünemiyordum ama yine de gözümde canlandırarak ne kadar yakışacaklarını hayal ettim.

“Hem de çok,” dedi açıkça. “Ama onun gözü beni görmüyor.”

“Görmesini sağla o hâlde,” diyerek omzumla hafifçe Alice’i dürttükten sonra birlikte yürümeye başladık.

“Esmer güzeli resmen, tam bir kusursuzluk örneği.” Luke’tan bahsediyordu. “Neredeyse bir yıl olacak ama hâlâ ilk günkü gibi onu gördüğümde elim ayağım birbirine dolanıyor.” Kızıl saçlarından bir tutamı parmağına dolayarak keyiflendi.

“Onunla konuşmayı denedin mi?” Alice için heyecan verici olan bir şeyi bu kadar düz ve sakince sormam onu kızdırmış gibi görünüyordu.

“Manyak mısın? Asla!” dedi cesaretle yoksun bir tavırla. “Öyle bir şey yapsam ölürüm herhâlde.”

“Fazla büyütüyorsun bence,” diyerek onu iyice kızdırdım ama amacım bu değildi. Eğer birinden hoşlanıyorsa onu kendine dert etmek yerine söyleyip kurtulmalıydı. “Ne olabilir ki en fazla?”

“Beni reddeder ve sonsuza kadar onu kaybederim.” Gözlerini kocaman açarak konuştu. Sanki hayatının sonundan bahsediyordu.

“Yani?”

“Buna dayanamam!” Kolumu daha da sıktı.

“Bence söyleyip kurtulmalısın,” diye üstelediğimde konuyu kapatmak istedi.

“Her konuda böyle soğukkanlı olmayı nasıl başarıyorsun?”

“İnsanlara fazla anlam yüklemeyi bırakalı çok oldu.” Sanki ilk kez duyduğu bir şey söylemişim de bundan çok etkilenmiş gibi hayranlıkla yüzüme baktı ama bir şey söylemedi.

Koluma dokunarak beni durdurdu. “Burası.” Önünde durduğumuz odanın kapısını açtıktan sonra benden önce davranıp içeri girdi. “Hadi gel.”

Hemen arkasından odaya girerken yüzüme samimi olmasını umduğum bir gülümseme yerleştirdim fakat ikizinin başına gelenler kafamın içinde koştururken nasıl içten davranabileceğimden emin değildim.

“Merhaba, Nate.” Alice ses tonuna kadar tam bir hemşire olmuştu. Sevecen, samimi ve harfleri uzatarak konuşuyordu.

Nate çok kötü görünüyordu. Tek bacağı ve kolu alçıdaydı. Boyunlukla başı sabit tutulduğu için bizden tarafa bakmak için gözlerini çevirdi. Bakışları üzerimde sabitlendi çünkü burada olduğum için şaşkındı.

“Nasılsın?” dedim yatağın yanında dururken. “Çok geçmiş olsun, Nate.”

“İyi ama daha çok şaşkınım.” Hırıltılı sesi canımı sıkıyordu. Yüzünün birçok yeri sargılı ve bantlıydı.

“Neden?” diye sordum merakla. Yüzünün son hali hiç hoşuma gitmemişti.

“Hayattayım ve bu mucizeden başka bir şey değil. Öyle bir kazadan nasıl sağ kurtulduğumu bilmiyorum. En son hatırladığım arabamın yoldan çıktığı ve hızla göle doğru giderken kendimi arabadan atıp çimenlerin

arasında yuvarlanmam...” Anlatırken o anları tekrar tekrar yaşıyormuş gibi büyükçe yutkundu. “Sadece bir saniye daha o arabanın içinde kalmış olsaydım kurtulmam mümkün olmazdı. Ben...” Sesi titriyordu ve gözleri dolmuştu.

“Hepsi geçti,” dedim sessizliği fırsat bilip. “Bir mucize oldu ve Tanrı yaşamana izin verdi. Hayatta ve yanımızdasın. Önemli olan bu, değil mi?” Alice’e bakarak gülümsedim ve tekrardan Nate’den tarafa döndüğümde dudaklarımı birbirine bastırarak acısına ortak olduğumu belirttim.

“Aynen öyle. Eskisinden çok daha iyi bir şekilde hastaneden taburcu edeceğiz seni.” Nate’in moralini yükseltmek için Alice de bana yardımcı oldu.

Nate’in solukları hızlandığında Alice’le birbirimize baktık. Neler olduğunu bilmiyorduk ama Nate nefes nefese kalmıştı.

“Nate?” dedim daha da yaklaşarak.

“Kaza...” Düzensiz solukları konuşmasını engelliyordu. “Kaza... Kaza değildi.”

Duyduklarım kalbime ok gibi saplanırken Nate’in gözlerindeki acı ve hüznü başımı döndürdü.

“Birisi...”

“Neler söylüyorsun Nate?” Alice araya girdi.

Odayı esir alan kasvetli hava Nate’in boğazını sıkıyordu sanki. Kelimeler boğazından hırıltılı olarak yükselirken konuşmak canını daha çok yakıyor olmalıydı.

“Birisi... bilerek beni öldürmek istedi.” Öksürük krizi ciğerlerini parçalarken kısa bir süre kendine zaman ayırdı. “Eminim.”

Duyduklarımın şaşkınlığı bedenimi kuşatırken aklımda tek bir şey dönyordu. Oyuncak Katili dün gece birçok kişiyi öldürmek istemişti.

OYUNCAK KATILI

*Bir yara kapanır fakat sonsuza dek izi kalır,
aynı yerden ikinci kez yaralanmayalım diye.*

OYUNCAK KATILI
Ravebelg Kasabası

Ravebelg Kasabası o gecenin fısıltılarıyla çalkalanıyordu. Adımdan övgüyle bahsediliyor, sanatımın büyüleyici etkisinden çıkamıyorlardı. Bazıları saygısızca konuşup yaptıklarımın canilik olduğunu söylüyordu ama günü geldiğinde hepsi kim olduğumu anlayacaktı.

Sanatı seviyor olmam suç muydu?

Öyleyse Ravebelg halkı karşıma çıkabilir, beni yakalayıp yargılayabilirdi. Tabii, bunu yapacak cesaretleri varsa...

Eğer cesaretiniz varsa bulun beni. Düşün peşime, kim olduğumu ifşa edin demiştim. Neden kahrolası korkak kıcınızı evinizden bile çıkaramadınız? Beni bulmakla ilgili en ufak bir şey yapmadınız çünkü sıra size gelmedi. Kum saati sizin için ters dönmediğinden rahatsınız. Umursamıyorsunuz sıradaki kurbanın kim olduğunu... Sadece bu yüzden bile ölmeyi hak ediyorsunuz işte. Hepiniz.

Neyse ki Bay OM'u öğrenmeye başlamışlardı. Yakında hepsi duyacaktı. Kate planımın ilk adımındı. Rose ise kasaba halkını oyunuma davet ettiğim sahne biletim olmuştu. Onun sayesinde varlığımdan haberdar olmuşlardı.

Ravebelg Kasabası bundan böyle benim oyun evim, tiyatro sahnemdi. Koltuklar hıncahınç doluydu ama yavaş yavaş azalacaklardı. Bu sahnenin tek yıldızı bendim ama onlar benden nefret edecekti.

Kasaba halkı bir şeylerin yolunda gitmediğini artık anlamıştı. İçlerinden pek çoğu aptalca cesarete kapılıp peşime düştüklerinde aradıklarını bulamayacaklardı. Onlar bir kişiyi arayacaklar ama yanılacaklardı. Bulmaları gereken kişi yalnızca ben değildim ve bunu asla bilemeyeceklerdi.

Sabahtan beri nereye gitsem, Rose ve diğerlerinin ölümü konuşuluyordu. Vasat gündemleri canımı sıkıyordu. Ta ki Rose'un cesedi bulunana kadar...

Kalbine hançeri sapladıktan sonra vücudundaki kanın tamamı akana kadar başucundan ayrılmamıştım. Gözlerimin önünde teni buz kesmişti ve ben Rose'un vücuduna verdiğim hasarı tamir etmiştim. Bazı yaralar kabuk bağlamazdı. Dağlanması gerekirdi ya da bir yara bandı ile üzerinin örtülmesi... Ben, sizin sandığının aksine, iyi bir kalbim olduğu için Rose'un yaralarını kendi ellerimle dikmiş ve iyileştirmiştim.

Evet, o ölmüştü ama gittiği yerde yaraları kapanmış olacaktı.

Ben kurbanlarımın sevgilisi değildim. Ailesi ya da arkadaşı... Onları yaralarından öperek iyi edemezdim belki ama dikerek iyileştirebilirdim. Bir yara kapandığında izi kalırdı, aynı yerden ikinci kez yaralanmayalım diye.

Hepsi bir gün anlayacaktı. Sadece o gün geldiğinde hiçbir şeyin geri dönüşü olmayacaktı. Ravebelg halkı gizlemeye çalıştığı sırların bataklığında boğulmuş olacaktı.

Bugün tüm kasaba beni ve sanatımı konuşmuyor olsaydı evden asla çıkmazdım. Yorgundum ve dinlenmeye ihtiyacım vardı. Ta ki yerel kanallarda yayınlanan Ciera Malikânesi'ndeki cinayet haberlerini izleyene kadar...

Hızlıca duşa girip çıktıktan sonra üzerime bir kot ve tişört geçirip saçlarımı kurutmadan evden çıkmıştım. Tüm gün boyunca kasabada dolaşip övgülerimi dinlemek istiyordum çünkü bunu hak ediyordum.

Her şeyden önemlisi çok heyecanlıydım. Cinayet listemin üçüncü ismine geçmek üzereydim. Sadece Rose'un ölümünü biraz sindirsinler istiyordum. Bekleyecektim. Bir hafta belki biraz daha fazla. Rose'un ölümü birkaç gün konuşulup unutulacak gibi değildi. Uzunca bir süre gözler onun üzerinde olmalı, kavuştuğu huzurun yolculuğunu herkes öğrenmeliydi.

Kaç sokak geride bıraktığımı bilmiyorum. Saat akşam yediye geliyordu ama hava hâlâ çok güzeldi. Ravebelg Kasabası bu mevsimlerde masal gibi bir kasabaya dönüşüyordu. Özellikle yapılan etkinlikler, festivaller yaz aylarının vazgeçilmeziydi.

Bu sene pek fazla etkinlik olacak gibi durmuyordu. Hatta bana kalırsa bundan sonra bu kasabada yapılacak tek bir etkinlik vardı. Cenazeler ve anma törenleri.

Su almak için girdiğim marketin reyonları arasında konuşan kızlar sayesinde yarın akşam Kate'in anma töreni olduğunu öğrenmiştim mesela. İlk kurbanım, ilk törenimiz...

Kate için okulların açıldığı ilk gün anma töreni yapılacak sanıyordum. Demek ki Katelyn bu tarihi öne çekmek istemişti. Ne sebeple yaptığını bilmesem de yarın akşam o anma töreninde bulunmam gerektiğini biliyordum.

Kate bu kasabada bir tek beni sevmişti. Eğer bu özel günde onun yanında olmazsam kalbinin kırılacağına çok emindim. *Merak etme Kate, mutlaka senin için bir mum yakıp ruhunun huzur bulması için dua edeceğim.*

Küçük, tatlı Kate çoktan unutulmuştu. Kimse onun ölümünü konuşmuyordu, artık kimsenin umurunda değildi. Onu yalnızca ben hatırlayacaktım.

Sen yoksun. Hiç yaşamamış gibi. Hiç doğmamış ve de hiç ölmemiş gibi. Sen artık bir hiçsin, Kate...

Marketten çıktıktan sonra o geceden beri keyfimi kaçıran tek şey için hastanenin yolunu tuttum.

Nate Ciera.

Onun için en hızlı ve acısız ölümü planlamıştım ama o ahmak beni küçük düşürmek için ölmeyi bile becerememişti. Nasıl bu kadar saygısız ve bencil olabildiğini aklım almıyordu. Onun için hazırladığım kusursuz ölüm planımın tek kusuru o aptalın ölememiş olmasıydı.

Onu öldürecektim. Çok daha ağır bir şekilde. Ona yapacaklarım, Rose'a yaptıklarımın yanında masum kalacaktı.

Nate'i gündüz vakti öldürmek zorunda kalabilirdim ve bunu istemediğim için hastaneye kadar yürüyerek öfkemi yatıştırmaya çalıştım. Onunla başka bir yerde, daha sakin bir ortamda karşılaşmak ve sanatımın tadını çıkarmak istiyordum. Bu kez öldüğünden emin olana kadar başından ayrılmayacaktım.

Aptal... Aptal... APTAL!

Ona bunun bedelini çok ağır ödetecektim. Öfkemden çıldırıyordum. Nate'in hayatta olduğunu düşündükçe nabzım öyle hızlı atıyordu ki kalbimin gürültüsünü bastıracak hiçbir güç yoktu. Ellerim buz kesmişti ve karıncalanıyordu.

Derin derin soludum. Sakinleşmek için şarkılar mırıldandım, etrafta göz gezdirdim ve diğer kurbanlarımı düşledim. İşe yaramıştı. Daha sakindim.

Hastanenin sokağına girdiğimde beklemediğim bir insan kalabalığıyla karşılaştım. Bu sokağın işlek olduğunu biliyordum ama bu kadarını bekle miyordum. Tanıdığım biriyle karşılaşma ihtimalinin tedirginliğiyle vücudum yay gibi gerildi.

Ellerimi ceplerime koyup hızlı adımlarla ilerlerken şapkamın ucunu indirerek yüzümü saklamaya çalıştım. Acil kapısından hastaneye girerken sırt çantamı düzeltip hızlıca yürümeye devam ettim.

Noa ve Sara'nın zehirlendiğini öğrendiğim an yaşadığım şaşkınlık hastanenin kasvetli kokusuyla birlikte ciğerlerime nüfuz etmiş, zihnimi bulandırmıştı.

Eğer Noa'ya bir şey olsaydı kendime yapacaklarımı düşünmek bile istemiyordum. O benim son ve en kıymetli oyuncacımdı. Zamanı gelene kadar ben dahil ona hiç kimse zarar veremezdi. Ancak sırası geldiğinde Noa'ya yapacaklarım herkesin hafızasına kazınacak ve sonsuza dek kanayıp duracaktı.

Hastanenin banko kısmındaki yoğunluğunda göz gezdirdim. Hastalar ve hemşireler dışında bankodaki görevli kızlar oldukça yoğun görünüyordu. Kenardaki koltuklardan birine oturup sırt çantamı kucağıma aldım.

Üçüncü kurbanım için biraz beklemem gerektiğini söylemiştim ama hatırlayabileceğinizi sanmıyorum. Diğerleri gibi sadece insanların ne halt ettiğiyle ve başına neler geleceğiyle ilgilendiğiniz için detaylar umurunuzda bile olmuyor hiç. İnsanlar neden bu kadar aptal olmak zorunda ki?

Derin bir nefes alarak sırt çantamın ön gözündeki kırmızı ip yumağını çıkardım. Her ne kadar üçüncü kurbanımla daha yakından tanışmak için can atıyor olsam da bir süre beklemek zorundaydım. Yine de öncesinde ona küçük bir hediye bırakmamda sorun yoktu.

Oturduğum yerden kalktım. Geçen hafta Alice Brown'ın omuzunda gördüğüm çanta bankonun yanında duruyordu. Küçük sürprizimi çantasına bırakmam onun için şaşırtıcı ve etkileyici bir başlangıç olacaktı.

Bankoya yanaşmadan önce şapkamı iyice gözlerimin önüne doğru çektim. Alice'in çantası ayak ucumda kalacak şekilde yaklaştıktan sonra bankoya kolumu yaslayarak konuştum.

“Sağlık raporu almak için nereye gitmem gerekiyor acaba?”

Aklıma gelen ilk soruyla önce görevli kızların dikkatini çektim. Hemen sonra içlerinden biri rapor için kan vermem gerektiğini anlattıktan sonra bunu nerede yapacağımı göstermek için koridorun sonuna bakarak anlatmaya devam etti.

Kızın anlattıklarını dinliyormuş gibi yaparken sakince uzanıp avucumun içinde sakladığım ipi çantanın içine bıraktım ve minnettar bir gülümsemeye kızı dinlemeye devam ettim.

Bitirdikten sonra teşekkür edip sonra koridorun sonuna doğru yürümeye başladım.

Kızıl saçları ve duru güzelliğiyle ilk günden beri beni heyecanlandıran Alice için ilk adımı attığıma seviniyordum.

Her şeyin yolunda gitmesinin verdiği keyifle gülerek koridorun sonuna vardım. Şimdi geriye hasta ziyareti kalmıştı. Nate Ciera'ya geçmiş olsun dileklerimi iletme için odasını aramaya koyuldum.

Eski bir hastane olduğu için koridorların çoğunda güvenlik kamerası yoktu. Olanların da çalışmadığına emindim. Bu yüzden rahat hareket ediyordum. Sadece yüzümü pek fazla gören olmamasına özen gösteriyordum.

Son olaylardan sonra kasaba teşkilatı önce hastanenin güvenliğini sağlamak için tüm kameraları yenileme kararı almış ve eski kameraları toplatıp yerlerine yenisini taktırmak için harekete geçmişti. Bu yüzden bankodaki kamera dahil pek çok yerdeki kameralar çalışmıyordu. Rahatlıkla kızın çantasına ipi bırakmıştım.

Kapısı açık odaların hepsine teker teker bakarak yürüdüğüm koridor da nihayet Nate'in odasına denk geldiğimde durup etrafımı kolaçan ettim önce. Bu katta kimse yoktu.

Rahatça kapıyı biraz daha itip odaya girdikten sonra arkamdan kapattım ve parmak ucumda ilerledim. Nate'in uyanık olup olmadığını öğrenmek için uzanıp baktığımda uyduğunu görmek içimi iyice rahatlattı.

Yatağın yanına ulaştığımda hırıltılı solukları derin bir uykuda olduğunu açıkça belli etti.

“Selam, dostum,” diye mırıldandım. “Hayal ettiğimden daha berbat göründüğünü söylemeden geçemeyeceğim.” *Cık cık cık...* Başımı iki yana sallayarak ona acıdım.

Kolundaki alçıya vurduğumda çıkan *tık tık* sesi bile onu uyandırmadı. Muhtemelen aldığı ilaçlar, serumlar ve çok sayıda ağrı kesiciler yüzünden uyanması epey zordu.

“Aynaya hiç baktın mı?” diye sorduktan sonra kendim cevapladım. “Bence bakmadın. Öyle rezil bir hâldesin ki keşke ölseydin. Emin ol, o zaman daha iyi görünebilirdin.” *Parçalanmış arabanın içinde ne kadar iyi görünebilirsen tabii.*

Bir yandan konuşmaya devam ederken sırt çantamın büyük gözündeki eldivenlerimi ve şırıngayı çıkarıp çantayı kenara koydum.

“Hani sen bu kasabanın altın çocuğu, sevilen Ciera ikizisin ya...”

Deri eldivenlerimi özenle giydikten sonra Nate’in göğsünün üzerine bıraktığım şırıngayı aldım. İnce kapağını ağızımla açıp kapağı dişlerimin arasından alarak cebime attım.

“Sen kötü olansın. Pisliğin tekisin. Adi herif... Rose’un yanına gidip ikizinle buluşman için her şeyi kusursuzca ayarlamışken sen planı bozacak kadar sik kafalının tekisin.” Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Neyse ki ben Rose’u senden daha çok seviyorum. Onu yalnız bırakacak değilim.”

Şırıngayı göz hizamda kaldırıp iğnesinin ucuna iki kez vururken hafifçe ilacı havaya sıktım. Bir sıkıntı görünmüyordu.

“Kaderi değiştiremezsin, altın çocuk. Bazı yaşanacakların önünde ne zenginliğin ne de popülerliğin durabilir. Zamanın dolduğunda ölümle karşılaşamazsın.”

Kolu ve bacağı alçıdaydı. Nasıl bu kadar az hasarla kurtulabildiğini anlamıyordum. Hıncımı almak için iğneyi sertçe saplamak isterdim ama onu uyandırmak istemezdim.

Serumun bağlı olduğu kolundaki kelebeğin ucuna iğneyi usulca saplayıp sakinleştirici ilacı yavaş yavaş enjekte etmenin verdiği zevkle, “İşte bu kadar...” diye fısıldadım. “Güzelce uyu Nate. Uzun uzun, soluksuz bir uyku çek. Eminim iyi gelecek.”

Kendi şakalarına kahkaha atmayı bir an önce bırakmalıydım. Her konuda bu kadar iyi olmanın hazzını yaşamaktan bazen işime odaklanamıyordum.

“Rose ölürken bile senin için yalvardı. Peki sen ne yaptın? Onunla kavuşmayı reddettin.” Tükürür gibi konuştum. “Daha fazla acı çekmeyi hak ediyorsun.”

İlacı damardan aldığı için çok daha çabuk etki edeceğini bildiğimden rahatça yataktaki boş kısma oturdum. Nasılsa hissetmeyecekti. Fazla uymasını istemediğim için dozunu düşük tutmuştum. İşimi çabucak halledip buradan çıkmak istiyordum çünkü her an biri gelebilirdi.

“Seni bugün öldüreceğimi sanıyorsan merak etme, Nate...” Derin bir nefes aldım. “Bugün ölmeyeceksin. Vaktimin daha bol olduğu bir zamanda uzun uzun ilgileneceğim seninle.”

Alçılı koluna birkaç kez hafifçe vurdum.

“Seninle çok eğleneceğiz, biliyor musun?” Şeytani bir gülüş yüzümde yer ettiğinde aynaya bakmayı çok istemiştim. Böyle zamanlarda karşı koyulamaz bir çekiciliğim oluyordu.

Çantamdan çıkardığım bıçağımı dizime yasladım. Nate Ciera'nın tenine bıçağımla imza atacaktım. Bunu sorun etmezdi umarım.

“Nasılsa serumların biri gidiyor, biri geliyor. Acı hissetmezsin, değil mi?”

Rose'a yaptığımın aksine bacağına kazımaya karar verdim ve hastane önlüğünü sıyırıp baldırını açıkta bıraktım.

Bıçağın ucunda hâlâ Rose'un kanı vardı, kurumuştü. İkizinin kanı, Nate'in imzasına mürekkep olacaktı. *Sonsuza dek birlikte...* Ne tatlı!

Bacağına iç kısmına büyükçe bir *O* çizerken nefesimi tuttum. Kesikler çok derin olmadığı için fazla kan akmasa da en azından beni tatmin edebilecek kadar dökülmüştü.

Geriye kalan *M* harfini çizerken hiç acele etmedim. Her çizgisini ağır ağır keserek bacağına iç kısmına kazıdım.

“İkizlerden birinin canı yanarsa, aynı acıyı diğeri de hissedermiş derler. Dün gece Rose'un kalbine bıçağı sapladığımda senin de kalbin sızladı mı?” Cevap bekler gibi kaşlarımı kaldırarak dik dik yüzüne baktım.

“Canın acımadı, değil mi? Umurunda bile olmadı.” Başımı iki yana sallarken aniden aklıma bir şey gelmiş gibi irkildim. “Ah, pardon! Kardeşinin kalbini deşerken sen gölün dibinde yaşam mücadelesi veriyordun, doğru ya...”

Kanı yatağa gelmesin diye bir kez daha bacağına sildim ve peçeteyi buruşturup çantama sakladım. Nate kendine gelip de kız kardeşinin başına gelenleri öğrendiğinde bacağındaki bu manidar imzanın anlamını öğrenecekti. O gün kedinin fareyle oynadığı gibi onunla oynayacaktım işte.

“Sana bir sır vereyim mi, Nate?” Oturduğum yerden kalktım. Yavaşça başucuna ulaşıp kulağına eğildim. Tam o esnada kapının önünde duyduğum seslerle panikleyerek doğruldum.

Kol saatime baktığımda yarım saatten fazla zamandır burada olduğumu fark edince zamanın bu kadar hızlı geçmesine söverek sırt çantamı yerden aldım. Nate’in önlüğünü kapattıktan sonra yatağın kenarındaki pikeyle üzerini örtüp banyoya saklandım.

Yanlış duymuyorsam eğer Noa ve Alice kapının önündeydi. Ne konuştuklarını anlamasam da sesleri açıkça kim olduklarını ele veriyordu.

Banyoya girer girmez o an mantıklı gelen ama aslında saçma olan bir şey yapıp küvetin içine girdim ve perdeyi sonuna kadar çektim. Beni saklamasını umduğum şey bir perdeydi, resmen kapana kısılmış gibi hissediyordum ve bundan nefret etmiştim. Kimse beni kısıtıramazdı. Kimse beni korkutamaz ya da panikletemezdi.

Eğer Alice ve Noa, listemdeki iki isim olmasaydı hemen şimdi dışarı çıkar ve bıçağımı boğazlarına saplardım. *Aptal sürtükler.*

Birkaç dakika sonra kapının açıldığını duyunca istemsizce nefesimi tuttum. Banyoya gireceklerini sanmıyordum ama yine de gerilmiştim.

“Merhaba, Nate.” Alice’in cıyıklama sesiyle kaşlarımı çattım. Samimi olmaya çalışırken tam bir beyinsiz gibi görüldüğünün farkında mıydı acaba?

Nate cevap vermemişti. İlacın etkisi geçmeye başlamış olmalıydı. Yarım saatten fazla zaman geçmişti.

“Nate?” Alice daha sakin bir tonda seslendi. “Uyan bakalım. Ziyaretçin var.”

Hâlâ ses gelmiyordu. Nate hemen şimdi uyansa iyi ederdi, yoksa beni sinirlendirirdi ve bu onun için hiç iyi olmazdı. Ciera ikizleri gerçekten de beni sinirlendirmek için yaratılmışlardı.

Ayak sesleri devam etti. Noa, Alice’in peşinden odaya girmişti sanırım.

“Nasılsın?” Evet, bu Noa’nın sesiydi. “Çok geçmiş olsun, Nate.”

Nate’le tanışmıyordu bile, ne işi vardı burada? Tanrım... Bu kız yaşadığı onca şeye rağmen neden hâlâ insanların iyiliğine koşuyordu? Aptal mıydı, yoksa merhametli mi? Yaptığı şey tam bir salaklıktı!

“İyi... iyiyim.” Nihayet! Hırıltılı sesini duyunca tuttuğum nefesimi rahatlıkla bıraktım. Eğlencemin içine sığmasından korkmuştum çünkü her şey yeni başlıyordu.

“Kaza yapmana çok üzüldüm.” *Hadi ama Noa... Herkesin acısına ortaklık etmek zorunda değilsin.*

“Eskisinden çok daha iyi bir şekilde hastaneden taburcu edeceğiz seni.” Alice’in iyimserliği kusma isteğimi körükleyince göz devirmekten alıkoyamadım kendimi.

Nate’in solukları hızlanmaya başlamıştı ve banyodan bile bunu rahatlıkla duyabilmiştim. Hırıltılı nefesleri boğulur gibi çıkıyordu. Nate âdeta nefes nefese kalmıştı.

“Nate?” dedi Noa, panikle.

Neler döndüğünü bilmediğim için iyice dikkat kesildim. Bacağındaki kesiklerin acısını mı hissetmişti?

“Kaza...” Düzensiz solukları konuşmasını engelliyordu. “Kaza... Kaza değildi.”

Siktir! Biliyor muydu?

Nate’in ağzından çıkan her bir kelime ok gibi beynime saplanırken düşüncelerin sesleri kesilmiş, aklım çalışmayı bırakmıştı o an. Sadece gerginlikle çarpan nabzımın tenimi dövmesini işitebiliyordum.

“Birisi...”

“Neler söylüyorsun, Nate?” Alice araya girdi.

Nate yine hırıltılı nefeslerinin pençesinde çırpındığı için bir süre daha konuşamadı. *Hadi bahset onlara. Anlat gerçekleri. Hatta görebildiyse yüzümü tarif et. Yap bunu seni adi! Yap ve olacakları gör.*

“Birisi... bilerek beni öldürmek istedi.” Öksürük krizi araya girince gözlerimi kısarak banyo kapısına kenetlendim. “Eminim.” Eğer onlara benden bahsedecek olursa, bu odadan kimse sağ çıkamayacaktı. Hiç kimse.

“Neler söylüyorsun sen?” Noa merakla sordu.

Noa... Belki de onu sona saklamakla hata ediyordum. Sıradaki kurban o olmalıydı ve ondan kurtulmalıydım, ha? Her şeyin içinde olmasından nefret etmeye başlamıştım. Ya da bu yüzden ilgimi çekiyordu. Ah! Sikerler!

“Yanımdan hızla bir araba geçti. Yol karanlıktı, çok karanlık...” *Hadi aptal çocuk, bildiğin ne varsa anlat hemen.*

“Tanırım...” Alice aptalca şeyler mırıldanıp duruyor ve çocuğun lafını kesiyordu.

“Sonra aynı araba tam karşıdan farlarını açarak üzerime geldi. Çok hızlıydı. Saniyeler içinde yaşandı her şey.” Kesik kesik konuşsa da yaşanan her şeyi anlatmıştı işte.

“Kim? Kim yaptı, Nate?” *Noa kes sesini.*

“Ben... Bilmiyorum, görmedim.” *Oh...*

Bir an ciğerlerimin patlayacağını sanmıştım. Demek ki beni görmemişti. Uzun farlar böyle durumlarda hayat kurtarırdı. Ne yüzünüzü ne de plakanızı göremezdi karşıdan gelen kişi.

“Peki, arabayı tarif edebilir misin? Plakasını gördün mü ya da?” *Seni aptal orospu! Alice’i derhâl öldürmeliydim. O lanet olası sesine tahammül edemiyordum. Belki de boğazını parçalayıp ses tellerini koparmalıydim. Ya da önce dilini keserdim.*

“Uzun farları yüzünden hiçbir şey göremedim. Son anda direksiyonu kırmasam kafa kafaya girecektik.”

“İyi de...” Noa yine bir şeyler yumurtlayacaktı. Her konuda fikri olan insanların başına neler gelebileceğini bilmiyor muydu acaba? Ona öğretmeliydim bunu.

“Eğer biri seni öldürmek istiyorsa neden kendi canını tehlikeye atsın ki? Orada direksiyonu kırmasan muhtemelen ikiniz de ölecektiniz. Sarhoş biri olamaz mı? Ya da yanından geçen arabayla üzerine süren araba farklıdır?”

İşte bu. İşte bu!

Bu yüzden seni sona sakladım, güzelim. Akıllısın. Ravebelg halkına kıyasla neyni çalışan tek kişi sensin. Sırf bu yüzden bile en uzun yaşamayı hak eden sensin, güzel Noam.

“Bilmiyorum... Partiden çıkmıştım, alkollüydüm. Belki de senin söylediğin gibidir.” Nate hemen teslim olmuş ve Noa’nın ihtimaline katılmıştı. *Aptal.*

“Bana da mantıklı geldi. Kimse birini öldürmek için kendi canını tehlikeye atmaz sonuçta.” *Konuştu yine beyinsiz orospu.*

Alice'in sınırlarımı neden bu kadar bozduğunu bilmiyordum. Oysa geçen haftaya kadar yıldızımız gayet barışıktı.

"Sen iyice dinlen, iyileşmeye bak. Geçti gitti, kafanı bunlara yorma." Alice bir hemşire olarak verebileceği en iyi tavsiyesini verdikten sonra Nate'i daha fazla yormamak için odadan ayrılma kararı aldılar.

"Tekrar geçmiş olsun, Nate," dedi Noa. "Ziyaretine daha sonra yine gelirim."

Noa ve iyi kalbi... Dayanamıyordum.

Ayak sesleri yeniden duyulmaya başlayınca odaya girdikleri an yaptığım gibi nefesimi tuttum. Sessizlik beni ifşa edecekti sanki. İstemsizce geriliyordum.

Odanın kapısının önündeyken konuşmalarına şahit oldum.

"Oyuncak Katili'nden şüphelendim." Noa benden mi bahsediyordu? Böyle mi diyorlardı bana?

"Oyuncak Katili mi? Ona öyle mi diyorlar?" diye sordu Alice şaşkınca. Aynı şaşkınlığı ben de yaşıyordum çünkü ilk kez bana böyle demişti.

Oyuncak Katili... Kulağa güzel geliyordu.

"Cesetlerin başına oyuncak bıraktığı için öyle demek geldi içimden. Uydurdum yani." Noa'nın afallayarak yaptığı açıklama benim hoşuma gitmişti. Neler yaptığım ile ilgilenip beni bu kadar düşünmesi çok ince bir davranıştı.

"Bence bu isim tam oldu o pislige." Asıl *pislik sensin adi sürtüük!* "Ayrıca benim de aklıma o geldi. Hatta az kalsın Rose'un başına gelenleri ağzımdan kaçıracaktım, biliyor musun?" Alice'e göz devirdim. Tam da ondan beklenenek bir aptallık olurdu bu.

"Sakın! Nate çok kötü görünüyor. Eğer Rose'un yaşadıklarını öğrenirse yıkılır. Asla toparlayamayız."

"Bir gün öğrenecek ama," dedi Alice.

"Ama bugün değil, Alice. Önce iyileşmeli."

Noa'nın olgunluğuna bayılıyordum. Keşke onunla birlikte çalışabilseydim. Yanımda olmasını gerçekten çok isterdim. Yaralarımızı birlikte sarardık. Kasabadan intikamımızı alırken tüm halkın karşısında ikimiz, el ele olurduk. *Keşke...*

“Haklısın. Neyse... Hadi çıkalım.”

Sonrasında sesler kesildi. Ayak sesleri hızla koridordan uzaklaştı. Daha fazla burada durmama gerek yoktu. Birkaç dakika içinde hızlıca banyodan çıktım. Nate’in görüş alanında olmadığım için rahattım ama sessiz olmam gerektiği için titizlikle odadan ayrıldıktan sonra doğrudan hastaneyi terk ettim.

Yol boyunca aklımda dönüp duran tek bir şey vardı. Madem bana *Oyuncak Katili* diyorlardı, o zaman kendime bir maske bulmalıydım. Bir palyaço maskesi...

Ne de olsa bu kasabaya yaşatacağım şölende benim rolüm bir palyaço-
du. İnsanlar beni ve yaptıklarımı bilmek isteyecek ama benden delicesine korkacaktı. Palyaço gösterileri de öyle, değil miydi?

Sahneleri hıncahınç seyirci dolardı ama palyaço sahneye çıktığı an maske korkutucu gelirdi. Ondan korkarlardı ama sahnede yapacaklarını delicesine merak etmekten de geri kalmazlardı.

Tüm kederlerine rağmen palyaçolar hüznelerini çok iyi saklardı. Seyircilerinin karşısına çıkıp sahnelerini oynarlar ve perdeler kapandığında maskelerini çıkararak gözyaşlarına boğulurlardı. Onlar gülsün diye kendi dertlerine seyircilerinin hüznelerini de eklerlerdi. Eğlensinler diye kederlerini kalplerine saplanmış görünmez bir hançer gibi taşırlardı.

Yine de insanlar en çok palyaço maskesinin ardına saklananlardan korkardı. Tek amacı mutlu etmek olan masum bir maskeyi korkutucu bulurlardı. Çünkü insanlar en çok onları iyileştirmek isteyenleri kapı dışında bırakır, en çok onlardan korkarlardı.

İşte bu yüzden kırmızı eldivenlerime böyle bir maske çok yakışacaktı. Kim bilir, belki de bir gün halk kahramanı olurum ve kahramanların her zaman bir kostümü olurdu. Benim kostümüm ise palyaço maskesi ve eldivenlerim olacaktı. Oyuncaklarım ise iğne, kırmızı ip ve bıçağım...

Onlar bana *Oyuncak Katili* diyorlardı. Bense *Oyunbozan*’ı tercih ediyordum. Çünkü tam olarak kirli oyunlarını bozmak için gelmiştim.

ÖNCE HİSLER ÖLÜR

*Hayatım boyunca sadece gülümseyebilmek istedim.
İçten ve kaygısız... Çok gördüler.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Kapıyı açar açmaz Sara kolumu bırakıp holde tek başına yürürken, “Evim, güzel evim,” dedi iç çekerek. “Hastanede geçirdiğim iki gün... Ah, kâbus gibiydi.” Ellerini saçlarına daldırıp başını geriye attı.

“Artık iyiyiz ve evindesin.” Omuz silkerek neşeli bir sesle konuştum.

“Dahası Raymond döndü!” Parmak uçlarında sıçrayarak arkasını dönüp bana baktığında gözlerindeki ışıltı beni gülümsetti. Raymond’a âşık değildi, ona âdeta tapıyordu.

“Temelli döndüğünü söyledi hem. Artık mutlu olabilirsiniz.”

“Hemen iyileşmeli ve çok güzel olmalıyım. Sevgilimle birlikte güzel bir gece geçirmek istiyorum.” Sara akrep burcu olmanın hakkını veriyordu. Hastaneden yeni taburcu olmasına rağmen, düşünebildiği tek şey güzel görünmek ve sevgilisiyle vakit geçirmektir.

“Sahi, Raymond nerede?” diye sordum. Laf olsun diye sormuştum, merak etmiyordum. Etmemeliydim.

“Bilmiyorum. Hastaneden çıkmadan önce haber vermek için aradım ama açmadı. İşi vardı sanırım, döner mutlaka.”

Sara salona geçerken ben önce mutfağa gidip ikimize soğuk su aldıktan sonra geri döndüm. Saatlerdir su içmiyordum ve boğazım öyle kurumuştur ki yutkunurken canım acıyordu.

Sara için getirdiğim suyu orta sehpa bıraktıktan sonra tekli koltuğa geçip oturdum. Birkaç dakika boyunca ikimiz de konuşmadık. Sara telefonuyla ilgilenirken ben düşüncelerimin zihnimi kurcalamasına izin verdim.

“Artık çok daha dikkatli olmalısın,” dedim biraz sonra.

Sara telefonun üzerinden gözlerimin içine bakarken anlamadığını belirten bakışlarıyla beni açıklama yapmak zorunda bıraktı.

“Her önüne gelenle arkadaş olamazsın. Kasabada bir katil var ve hâlâ yakalanmadı. İki kurbanı da genç kızlardı. Sıradaki kişi olmak istemiyorsan dikkatli davranmak zorundasın.” Sara kasabada birçok kişiyi tanır, sohbet ederdi. Herkesle saniyeler içinde arkadaş olabilecek bir kızdı ve bu yüzden de pek çok partiye ya da etkinliğe davet edilirdi. Artık bunu yapmamalıydı.

“Ay, içimi şişirdin, Noa!” Göz devirerek telefonu kenara bıraktı. “Katil neden beni öldürmek istesin ki? Ayrıca buna cesaret etse bile karşıma geçtiğinde güzelliğimle onu alt edeceğime eminim. Bu güzelliğe kimse kıyamaz!” Parmak uçlarından ışık saçan gibi baştan aşağı kendini süzerken bundan duyduğu hazzı yüz ifadesine yansıtmayı eksik etmedi.

Bense yalnızca göz devirmekle kaldım. “İki gündür bu sebeple hastanede olduğunu ne kadar çabuk unuttun, Sara? Katilin zehir kattığı bardaktan içtik. Yani çok yakınımızda... Sıradaki kurban olup olmayacağımızı bilemeyiz ve dikkatli olmak zorundayız.”

“Kimsenin bizi öldürmek istediği falan yok. Sadece bir tesadüftü. Zehirli bardaklar bize denk geldi o kadar. Bireysel olarak bizimle bir sorunu olduğunu sanmıyorum. Neden olsun ki?”

Kuzenim tam bir aptaldı.

“Kate ve Rose’la ne gibi bir sorunu olabilirdi?” diye sorarken sabrım taşmak üzereydi.

“Kate ve Rose’a sormak gerek,” diyerek omuz silktiğinde kanım dondu. “Kimin ne yaptığını bilemeyiz.”

“Onlar öldü, Sara. Bu bir oyun değil ve sen de çocuk değilsin. Biraz daha olgun davran!” Öfkeyle sesim istediğimden yüksek çıkmıştı ama umurunda değildi. Çocuk gibi davranıp canını tehlikeye atmasından endişeliydim. “Ne yaptıklarının bir önemi yok. Kimse yaptığı herhangi bir şey yüzünden ölmeyi hak etmiyor. Ne yapmış olursa olsunlar!” Bağırılmaktan boğazım acıyınca öksürmeye başladım.

“Pekâlâ... Pekâlâ...” Bıkkın bir şekilde iç çekerek geriye yaslandı.

Bu kadar rahat ve düşüncesiz davranması garipti. Sara gibi her şeyden korkan biri için özellikle bu tavır fazla garipti. Eğer onu tanımıyor olsaydım çoktan katil olduğunu düşünmüştüm.

“Kate Waller’ın anma töreni yarına alınmış.” Telefonuna bakarken söylemişti bunu.

“Okulların açıldığı gün olmayacak mıydı? Eylülde?” Hayretle kaşlarımı kaldırdım.

“Öyleydi ama ertelenmiş. Instagram’da duyurulmuş baksana.”

Sara telefonu bana doğru uzatarak bahsettiği haberi gösterdi. Kate’in fotoğrafının olduğu bir yas görseli ve altında tarih vardı.

“Gidecek miyiz?”

“Tüm kasaba halkı davet edilmiş.”

“Ortada bir katil dolaşırken tüm kasabayı tek bir yere toplamak ne kadar mantıklı?” Aslında bunu sadece aklımdan geçirmiş olmam gerekiyordu ama farkında olmadan dile getirmiştim.

“Her şeyin en doğrusunu düşünmek zorunda değilsin, Noa. İnsanlar kızını, arkadaşını kaybetti ve onun anısına bir tören düzenliyorlar. Doğru- larını kendine saklayabilirsin.”

“Bir şey demedim zaten. Sadece umarım yeterli tedbirler alınır da kimse zarar görmez diyorum. Manyağın tekinden bahsediyoruz. Ne yapacağını kimse bilemez.”

“Öyle ama bir de diğer açıdan düşün. Öyle bir kalabalıkta kimseye zarar vermeye cesaret edemez. Mutlaka biri görecektir, nasıl böyle bir şey yapsın ki?” Sara mantıklı bir noktaya değinmişti aslında.

“Doğru,” dedim. “Peki, gidecek miyiz?”

“Elbette!” Sara hayatımda gördüğüm en sosyal insan olabilirdi. Onsuz yapılacak en ufak bir etkinliğe dahi tahammül edemezdi. Her şeyin içinde ve her şeyden haberdar olmak zorundaymış gibi yaşıyordu.

“Ben hâlâ gitmememiz taraftarıyım.”

“İstersen gelmeyebilirsin.” Sara’ya bir hâller olmuştu. Nasıl bir çırpıda beni silebilirdi! Bu tavırlarını hasta ve korkmuş olmasına veriyordum, yoksa ağzının payını çoktan vermiştim.

“Duruma göre bakarız,” derken telefonda saatin kaç olduğuna baktım. Sekizi geçiyordu, hava da kararmıştı. “Ben gitsem iyi olacak. Bir şeye ihtiyacın var mı? Yanında kalmamı ister misin?”

“Hayır, iyiyim. Susan teyze evime baskın yapmadan gitsen iyi olacak.” Sara’nın bu söylediğine kahkahalarla güldük. Maalesef bir şaka olduğu için değildi, annemin böyle bir şey yapma potansiyeli olmasına daha çok güldük.

“İyi o zaman, ben kaçıyorum.” Oturduğum yerden kalkmak üzereyken telefonuma bildirim sesi gelince vazgeçip gelen mesaja baktım.

Yabancı bir numaradan gelmişti. Merakla kaşlarım çatılırken bildirim tıkladım. Sara da benimle birlikte kalktı.

“Ben de güzel bir duş alıp kendime gelmek istiyorum. Üzerimdeki şu hastane kokusunu atmazsam kusacağım.” Yüzünü buruşturdu.

“İyi olur. Sonra da güzelce dinlen,” dedim anaç bir tavırla. “Yarın işe gidecek misin?”

Kapıya doğru yürürken konuşmaya devam ettik. Geldiğimden beri Sara başını telefondan kaldırmadığı için doğru düzgün sohbet edememişken şimdi ayaküstü konuşabiliyorduk. Tam bir telefon bağımlısıydı.

“Evet, yatmaktan sıkılıyorum ben. Gidip işimin başında durayım.” Yanaklarını şişirerek başını geriye attığında omzuna hafifçe vurdum. Evde olmaktan nefret ediyordu. Tüm zamanlarını dışarıda geçirme şansı olsaydı bir an bile bundan şikâyet etmezdi.

Ravebelg Üniversitesi’nin kütüphanesinde çalışıyordu. Paul da üniversitede öğretmendi. Belki de bundan sonra Sara’yı iş yerinde daha sık ziyaret ederdim.

Aklımdaki şeytanları kovup Sara’ya döndüm yeniden. “İyi yaparsın, kafan dağılır hem.” Omuz silkerek dış kapıyı açıp verandaya çıktım. “Kendine dikkat et. Bir sorun olursa haber ver mutlaka.”

“Tamam tatlım, sen de dikkat et kendine. Öpüyorum.” Uzanıp minnettar bir şekilde elimi sıkınca aynı şekilde diğer elimi, elinin üzerine koyarak karşılık verdim.

Sonrasında vedalaşıp ayrıldık. Sokaktan uzaklaşana kadar arkamdan bakmaya devam etti.

Sara’nın garip hâlleri olmasaydı belki ona Paul’dan bahseder, normal iki kız arkadaş gibi erkek konularından konuşurduk ama doğru zaman bugün değildi. Aslında Sara’yı biraz tanıyorsam onunla konuşurken sıkılmayacağım tek konu, erkek konularıydı. Ne yazık ki benim için bahsedilmeye değer olmayan tek konu da buydu. *Erkekler...*

Abartılacak ya da üzerine saatlerce konuşup teori üretilecek kadar önem arz etmiyorlardı. Doğrusu, artık benim için zamanımın çoğunu harcamaya değer bir insan yoktu.

Her insan bir gün giderdi. O gün gelene dek, sınırlarını açtığı kadarıyla senin hayatına ortak olurdu. Hepsi bu kadar. Belki bir gece, belki bir yıl ama her insan bir gün giderdi.

Paul için heyecanlanmış olabilirdim ama hepsi bu kadardı. Ona âşık olacağımı sanmıyordum. Yine de Sara kendine geldiğinde ona bahsetmek isterdim.

Kimsenin olmadığı ıssız sokakta yürümeye devam ettim. Hava karar-mıştı ve aklımda yalnızca Raymond'ın sesi yankılanıyordu. *"Senin için bu-rası, bu saatlerde tehlikeli olabilir."*

Bunu söylediğinde ona karşı çıkmıştım ama sanırım haklıydı. Sadece benim için değil, Ravebelg sokakları artık herkes için akşamları tehlikeliydi.

On beş dakikadır yürüyordum ve bu kez yol bitmek bilmemişti. Her adımında evim benden uzaklaşıyor gibiydi.

Kalbim çok hızlı çarpıyordu. Nabzımın bu kadar düzensiz ve hızlı olma-sının sebebi yürümek değildi, biliyordum. Her ne kadar başka şeyler düşü-nerek kendimi oyalamaya çalışsam da her fırsatta arkamı kolluyor, karanlık sokakların derinlerinde beni bekleyen bir yabancı olup olmadığını görmeye çalışıyordum.

Gecenin sessizliği ölüm gibi kasabanın üzerine çökmüştü. Ensemde sı-cak bir nefes, sırtımda soğuk bir ürperti ve kulaklarımda korkunç bir çın-lama...

Cebimdeki telefon feryat eder gibi çalmaya başladığında korkudan çığ-lığı basacakken son anda alt dudagımı dişleyerek kendime engel oldum.

"Kahretsin!"

Arka cebimden çıkardığım telefonun ekranında Sara'nın ismini görünce kaşlarım çatıldı. Daha yarım saat önce oradaydım. Bir şey olmasa aramaya-cağını bildiğimden endişeli bir şekilde aramayı onayladım.

Telefonu kulağıma götürürken bıkkınlıkla nefesimi dışarı üfleyip ko-nuştum.

"Sara?"

"Noa neredesin?" diye sorduğunda sesinde de bir gariplik vardı.

“Eve yürüyorum. Bir şey mi oldu?” Her ne olduysa bir an önce söylemezse beni sinirlendirmeyi başaracaktı.

“Yok, hayır... Yani olmadığını düşünmek istiyorum.” Sesi üzgün geliyordu. Oflarken nefesini telefona doğru üflediği için kulağımı tırmalayan sesle yüzümü buruşturdum.

“Ne olduğunu söyleyecek misin?”

İssiz sokağın ortasında dikilmiş Sara'nın karın ağrısını öğrenmeye çalışıyordum. Göz ucuyla omzumun üstünden arkamı kolladıktan sonra önümde uzayan yolun ilerisine odaklandım. Kimse yoktu. Bu iyi bir şey miydi, yoksa kötü müydü, emin değildim ama güvende hissetmediğimi söyleyebilirdim.

“Raymond'a ulaşamıyorum.”

Gerçekten erkekler konusunda tam bir aptal olduğunu düşünüyordum. Bunun için mi sesi endişeli çıkıyordu ve titriyordu? Tanrım...

Raymond kontrol edilmekten ve baskılanmaktan nefret ederdi. Bunu da Sara'yla ilişkileri sürecinde öğrenmiştim. Ben bile bunu anlayabiliyorken o nasıl sevdiği adamı tanıyamazdı?

“Nasıl yani?” diye sordum yine de duyarlı görünebilmek için.

“Kaç kere aradım açmadı. Sen gittikten sonra da onlarca kez aradım ama yok, açmıyor!”

“Belki bir işi vardır ya da ne bileyim duştadır, uyuyordur, telefonu sesizdedir. Aramalarını görünce döner mutlaka. Abartıyorsun.”

Annemin yıllar içinde bana kazandırdığı en büyük şey bu olmuştu. İnsanları ve yaptıklarını umursamamak.

Aradığım kişi telefonunu açmıyor muydu? Keyfi bilirdi.

Birisi benimle görüşmek istemiyor muydu? Keyfi bilirdi.

Hoşlandığım erkek benimle takılmak istemiyor muydu? Keyfi bilirdi.

Zamanla ruhsuz ve donuklaştığımın farkında olsam da böyle olmayı seviyordum. Bu da beni Sara'nın deyimiyle bir sürtük yapıyordu ama umurumda değildi.

“Kaç saat geçti üzerinden. Hiç mi telefonuna bakmadı?”

“Raymond telefonla ilgilenmeyi seven biri değil, Sara. Bunu çok iyi biliyorsun ve boşuna endişeleniyorsun.” Sabırla onu telkin etmeye devam ettim.

“Sence artık beni sevmiyor mu?”

Telefonu açmadan önce Sara'nın evine geri dönmek zorunda kalırsam diye durmuştum ama görünen o ki Sara'nın paranoyaları dışında hiçbir problem yoktu. “Ne alakası var Sara?” diye sorarak yürümeye devam ettim.

“Bugün hastaneden taburcu oldum, Noa. Sevgilim olarak yanımda olmasını beklerdim ama bırak yanıma gelmeyi, arayıp sormaya bile tenezzül etmedi.”

Haklıydı. Raymond'ın kimseye anlatmadığı bazı sorunları var gibiydi fakat bunu Sara'ya yansıtması yanlıştı. Her ne olursa olsun, Sara'nın şu an ona ihtiyacı vardı. Hele ki Sara böyle durumlarda fazla hassas oluyordu. Onu yalnız bırakması epey kötü olmuştu.

“Yeni geldi. Belki de canı sıkkın ya da kasabaya uyum sağlamaya çalışıyor, bilemeyiz. Ona biraz zaman tanımalısın.” Kısacası Raymond'ı rahat bırakması gerektiğini söylemek istiyordum. Yoksa kendinden daha çok uzaklaştıracaktı.

“Öyle mi dersin?” Düşünceli çıkan sesinin derinlerinde hâlâ üzüntü vardı.

“Kesinlikle. Biraz zaman geçsin kendiliğinden düzeliş gibi davranacaktır. Kimin ne yaşadığını bilemeyiz.”

İnsanlar çoğunlukla acılarını paylaşamazdı. Kalplerinde taşır ve yüklerini ağırlaştırmayı seçerdi. Sorunlar çoğaldıkça onların ağırlığını hayatımızdaki insanlara bağlar ve onları kırmaya başladık. En nihayetinde acılarımız üzerimize yığılmış olurdu ve biz yapayalnız kalırdık.

Sevdiğimiz insan gözlerimizin içine baktığında, derinlerde saklanan hüznü görür ve bir sorun olduğunu anlardı. Bu yüzden ilk önce onlardan kaçardık. Tıpkı Raymond gibi; onun da canını bir şeyler sıkıyordu ve en yakınındaki insanlardan kaçıyordu.

“Haklısın. Tanrım, ne aptalım!” Sessizlikte duyulan sese bakılırsa alınına vurmuştu. “Ben de sabahtan beri aklımdan neler geçiriyorum. Hiç bu açıdan düşünmemiştim.”

Suçluluk duygusu onu sakinleştirmişti. Olmasını istediğim de buydu, yoksa bu telefon konuşması saatlerce sürecek, Sara aklını istila eden şeytan-

ların kuyruklarına takılıp düşecekti. Sara'nın paranoyaları hiçbirimiz için iyi olmazdı. Bu yüzden en iyisi onu manipüle etmekte.

“Neyse ki seni tanıyan bir arkadaşın var. Böyle durumlarda nasıl da aklın başından uçuyor ama...” Tam bir çocuk gibi davranıyordu. Düşünmeden hareket edip panikliyor ve sorunun kendisiyle ilgili olduğunu sanıyordu.

“Ne yapayım? Ben de böyle bir insanım.” Kıkırdaması beni de rahatlatmıştı. “İçimi rahatlattın gerçekten. Teşekkür ederim, hayatım.”

“Rica ederim,” derken gülümsedim. “Kendini boşa üzme gerek yok.”

“Haklısın.” Onun da gülümsediğine emindim. “Öyleyse gidip güzelce hazırlanacağım. Belki de Raymond işini bitirdiğinde çat kapı evime gelir. Onu karşılamak için hazır olmalıyım.”

Son cümlesinde tanıdığım Sara'yı duymak sevindirmişti. Duygu değişimlerinin hızı her ne kadar yorucu olsa da söz dinlemesi iyiydi.

“Ben şimdi eve geldim. Kapatıyorum.” Yalan söylemişim.

“Tamam, hayatım. Kocaman öpüyorum. Ben de gidip hazırlanmaya koyulayım bir an önce. Erkek arkadaşımı makyajsız ve pespaye şekilde karşılamak istemem.” Cilveli kıkırtısına göz devirerek gülümsedim.

“Sakın geç kalma,” diye iğneledim sonra. “Görüşürüz.”

“Görüşürüz,” dediğinde çoktan telefonu kulağımdan çekmişim.

Telefonu arka cebime attım. Sokağın sonuna kadar hızlı adımlarla ilerledikten sonra yorulduğum için biraz daha yavaşlayarak yoluma devam ettim.

Attığım her adımda Nate'in hasta yatağındaki görüntüsü gözümün önüne geliyordu. Yetmezmiş gibi zihnim benimle oyun oynuyor, Rose'un yaşadıklarını canlandırıyor. Linda sayesinde her detayını bildiğim ölümünü düşündükçe aklımda canlanan görüntüler kanımı donduruyordu.

Omzumun üstünden arkamı kollayıp duruyordum. Her arkamı döndüğümde önümde birinin olma ihtimali yüzünden aceleyle önüme dönüyor, bu kez de sağımı solumu kontrol etme dürtüsüyle iyice panikliyordum.

Bu kahrolası döngünün içinde düzensizleşen nefesim ve kalp çarpıntılarım sokağın ilerisinde gördüğüm şeyle duruldu birden. Birkaç hızlı adımla evin önüne geldiğimde pencereden sokağa yansıyan ışıklar tüm düşüncelerin zihnimin karanlığına çekilmesine yol açtı.

Ravebelg Kasabası'na taşındığımdan beri defalarca kez önünden geçtiğim, sessiz ve ıssız evin ışıkları şimdi yanıyordu. Raymond'ın yaşadığı evin ışıkları yanıyordu. Otelde kalmayı bırakmış mıydı?

Yıllar önce hatırladığım kadarıyla ışığı yanan oda, salondtu. Cılız bir ışık yanıyordu ama Raymond için fazla sayılırdı. O karanlıkta vakit geçirmeyi daha çok severdi, aydınlıkta olmaktan nefret ederdi.

Ellerimi göğsümün altında kavuşturup zamanın durmasına ve zihnimin beni geçmiş günlere taşınmasına izin verdim. Geçmişteki günleri her daim özliyordum. Eğer zamanın beni bugünlere taşıyacağını bilseydim, geçmiş günlerin birine gömülmeyi dilerdim.

Kalbim, kapısını çalmamı söylüyordu.

Zihnim, bunun aptallık olduğunu, buradan gitmem gerektiğini haykırıyordu.

Bedenim ise bu kavganın ortasında öylece duruyordu. İkisinin de söylediğini yapmadan Raymond'ın evinin önünde dikiliyordum.

Sadece bir an kalbimi dinleyecek gibi olsam da hemen vazgeçip önüme döndüm. Yürümeye başladığım sırada duyduğum gıcırta sesi ve sonrasında birbirine sürten demirlerin çıkardığı sesle irkilerek durdum.

Açılan otomatik garaj kapısının çıkardığı paslı ses kulaklarımı tırmalıyordu. İç çekerek yüzümü buruşturdum. Uğuldayan kulaklarımdaki çınlanmanın geçmesini bekledim. Sokak öyle ıssız ve sakindi ki kapının gürültüsü tüm kasabayı ayağa kaldıracak gibiydi.

Garajdan sokağa taşan sarı ışığın ortasında beliren silüetin sahibini tanımam hiç de zor olmadı.

Raymond.

Yüzüne düşen gölgelerin arasında beni bulan gözleri şaşkınca üzerime dikilince geriledim. Onun şaşkınlığı bana da bulaşmıştı çünkü onu görmeyi beklemiyordum. Evde olduğunu düşünürken ansızın garajdan çıkarak beni gafil avlamıştı.

“Noa?” Elinde tuttuğu bira şişesini aşağı indirip daha hızlı adımlarla yanıma geldi. “Ne yapıyorsun burada?”

“Aynı soruyu ben de sana sormak üzereydim,” diyerek geveledim. “Ne yapıyorsun burada?” İşte bunu gerçekten merak ettiğim için sormuştum.

“Burası benim evim.”

Haklıydı ve yeterli bir cevaptı ama benim kastettiğim şey bu değildi.

“Doğru ama...” diyerek durakladım. “Otelde kaldığını söylemiştin.”

“Herkes kasabaya döndüğümü öğrendi. Artık otel köşelerinde yaşamamın bir anlamı yok. Bu yüzden eve dönmeye karar verdim.”

Daha da yaklaşıp tam karşımda durduğunda hiç iyi olmamıştı çünkü üzeri çıplaktı. Garajda her neyle uğraşıyorsa onu yormuş olmalıydı ki elinin tersiyle alnında biriken teri sildi. Beyaz tişörtünü kot pantolonunun kemer askılarından birine sıkıştırmıştı. Kısa saçları nemliydi.

Alt dudağını yalarken ona cevap vermek yerine sadece izlemeyi seçtim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Belki de verebileceğim bir cevabım olmadığı içindi.

“İyi yapmışsın,” diyerek geçiştirmeyi seçtim. “Sonuçta temelli döndün artık.” Omuz silktim.

“Öyle,” dedi kısaca. “Bir şeyler içmek ister misin?” Başparmağıyla omzunun üstünden evi işaret edince hafifçe eğilip evden tarafa bakarken başımı salladım.

Tekrardan önüme döndüğümde uzanıp elindeki şişeyi aldım. Raymond’ın şaşkın bakışları yüzümde dolaşırken onun yarım birasını kafaya diktim.

“Bu yeterli,” derken kıkırdadım.

“Partide yaşananların stresini atmak için sağlam bir şeyler içmeye ihtiyacım varmış.” Bir yudum daha içtim. Bu isteğimi karşılamaya yetmezdi ama en azından korkudan kuruyan boğazımı ıslatmaya yetmişti.

“Sana içki ısmarlamamı ister misin?” derken çarpık gülüşü iri dudaklarını kıvırdı.

“Berbat görünüyorsun. Bu hâlde bir mekâna gitmekten mi bahsediyorsun?” Alaycı gülüşüm Raymond’ı da güldürdü.

Eğilip vücudunu kontrol ederken bunu fırsat bilerek onu süzdüm. Giyinikken bile akademide epey geliştirdiği vücudu, şimdi karşımda çıplak ve kusursuz görüntüsüyle nefes kesici görünüyordu. Karın kaslarına, göğsüne ve kollarına bulaşan araba yağı onu daha da çekici gösteriyordu.

Hafifçe öksürerek boğazımı temizlerken Raymond’ın kara gözleri benimkilerle buluştu. “Tişörtüne yağ bulaşmış,” diye geveledim.

“Evet,” diye mırıldandı. “Her yerime bulaşmış.”

“Karanlıkta fark edemedim,” diye yalan söyledim. Onu baştan aşağı süzdüğümü söyleyecek değildim.

Raymond belindeki tişörtü çekip omzuna attığında gözlerimi onunkilere sabitledim. Yalanım anlaşılmasın diye çenesinden aşağı bakmıyordum. Bunun için kendimle savaşmam gerekiyordu ve sanırım zor olsa da başarıyordum.

“Akademi sana yaramış.” Hayır. Siktir. Bunu söylememeliydim. Vücudundan bahsetmemeliydim, kahretsin!

“Evet,” dedi önce. “Akademide vücut eğitimine çok önem veriliyordu. Yaptık bir şeyler.”

Bir şeyler dediği vücudunun göz alıcı olduğunu ona söyleyecek kişi ben değildim. Sara'nın ilk fırsatta bunu yapacağına kalıbımı basardım.

“Sara sana ulaşamıyormuş,” deyiverdim konuyu kapatmak için. “Defalarca kez aramış, merak ediyor.”

Sessizce cebindeki telefonu çıkarıp bildirim panelindeki arama kayıtlarını kontrol etti. Bunu yaparken sadece kaşları çatılır gibi olsa da tepkisiz kalmayı seçti. Sara'yı biraz olsun tanıyorsam o telefonda en az yirmi arama kaydı olduğuna emindim.

Raymond'ın Sara'yı arayacağını düşünüyordum ama yanıldım. Hiçbir şey yapmadan telefonu tekrardan cebine atarken, “Duymamışım,” dedi donuk sesiyle.

Raymond'ın bir sorunu olduğuna artık emindim. Sadece bunun Sara'yla alakalı olup olmadığını merak ediyordum ve bu, gün geçtikçe içimi kemirmeye devam ediyordu. Ona doğrudan soramazdım ama en azından ağzından laf alabilmek isterdim.

Böyle konularda beceriksizin teki olduğum için sessizce şişeyi kafama diktim.

“Yine ojelerini taşırmışsın.” Şişeyi ağzımdan çekerken duyduklarımı algılamaya çalıştığım için boş bakışlarım yüzünde dolaştı. “Ojelerin diyorum,” dedi çenesinin ucuyla şişeyi tutan elimi işaret ederek. “Taşırmışsın ve umurunda olmamış. Bilerek mi yapıyorsun?”

“Evet,” dedim omuz silkerek. “Ben böyle seviyorum.” Çünkü bazen, bazı yanlışlar bilerek yapılmalıydı.

“Hiç değişmeyeceksin, değil mi?” Bunu söylerken öyle bir güldü ki kasabaya döndüğünden beri ilk kez onu eski günlerdeki gibi gülerken gördüm. Tanıdığım Raymond gibi...

Ancak bilmediği şey şuydu ki ben aslında çok değişmiştim.

“Hayır,” dedim küçük bir çocuk gibi. “Böyle olmayı seviyorum.” İnsanları aldatmak için kuşandığım mutluluk maskesinin ardına saklanmayı seviyordum, hepsi o kadar...

“Eskisi gibi gülmüyorsun.”

Birden bunu söylerken ifadesine karanlık çöktü. Bir el boğazımı sıkmış ve gerçeklerin zehirli kadehini boğazımdan aşağı dökmüştü. Nefesim kesildi ve ciğerlerim acıyla sızladı.

Gülmek insanın canını yakar mıydı? Yıllar içinde gülümsemenin nasıl da can yaktığını öğrenmiştim. Şimdi karşıma geçip eskisi gibi gülmediğimi söyleyen adama canımın yandığını nasıl söyledim?

Sadece gülümseyebilmek isterdim. İçten ve kaygısız... Çok gördüler.

Bir insan gülmeyi unuttuğunu nasıl anlatırdı?

Anlatılmazdı. İnsan, duygularını kaybettiğini açıklayamazdı. Bu yüzden önce duyguları öldürdü insanın. Ardından bir ölüden farksız bedeni yavaşça solardı.

Ben de onlardan biriydim işte. O gün gelene kadar unuttuğum duyguları taklit ederek hayattaymış gibi davranıyor, eğleniyormuş gibi görünüyordum.

“Sen de öyle,” diyebildim kekeleyerek. “Eskisi gibi görünmüyorsun.”

“Zamanın acımasızlığı diyelim.” Kollarını iki yana açıp çaresiz bir dudak büzmeyle başını salladı.

Çünkü zaman önce bizi öldürdü, Ray. En çok da çocukluğumuzu ve masumiyetimizi.

Raymond’a kırgınlığım da bağlılığım da insan aklının ötesinde kalıyordu. Hiçbir zaman biz olmamıştık. Hep o ve bendik. Âşık değildik, arkadaş değildik. Birbirimizin hiçbir şeyi değildik ama aynı zamanda her şeyiydik. Bu yüzden...

Yalan söyledim. Ben hep ona âşıktım.

Eğer bahsetmemiz gerekiyorsa,

senden ve biraz benden.

Sen daima kusursuzdun,

bense senin kusurlarına ayna tutandım.

Onunlayken en çok kendime yenik düşüyordum. Aklımda ona dair ne varsa kalbime hücum ediyor ve benimle kanlı bir savaşa giriyordu. Ben de her seferinde yenik düştüğüm bu savaşta ölmek için kaçmayı seçiyordum.

Raymond, Sara'nın sevgilisiydi. Benimse eskilerden tanıdığım bir arkadaş... Hepsi buydu. Böyle olmalıydı. Doğru olan buydu.

Bazen yanlış olan en doğru olandır, derler. Ray benim en büyük yanlışımdaydı ve bunu kimse bilmiyordu. O bile.

"Annem merak etmiştir. En iyisi gideyim ben." Boğazımı rahatsız eden pürüzden kurtulmak için şişenin dibindeki son yudumu da kafaya diktim. Boş şişeyi Raymond'ın eline tutuşturduktan sonra, "Sana kolay gelsin," dedim.

"Yine akşam vakti yalnız yürüyorsun, Noa." Bu kez öfkeyle kaşlarını çattığında gülümsedim.

"Gördüğün gibi hiçbir şey olmadı." Ellerimi iki yana açtım. "Hâlâ hayattayım."

"Beni sinirlendiriyorsun." Kollarını çıplak karnının üzerinde birleştirdi. "Sana demiştim ki..."

"Akşamları kasaba senin için güvenli değil." Raymond'dan önce davranıp cümlesini tamamlarken göz devirdim. "Hiçbirimiz için güvenli değil, Raymond Anderson. Kasabada bir seri katil dolaşiyor." Korkuyla gözlerimi kocaman açtım. "Arkanı kollasan iyi edersin."

"Eve mi gidiyorsun?" diye sordu gergin bir şekilde. Elmacık kemiklerinin gölgesi yanaklarındaki çukurları derinleştiriyordu. Yüzüne çekicilik katıyordu ancak aynı zamanda tekinsiz bir ifadeyle insanın yüreğini hoplatıyordu.

"Evet," dedim başımı sallayarak.

"Seninle geleceğim." Şişeyi yolun kenarına bırakıp yanıma gelirken elimi kaldırarak durmasını söyledim.

“Alt tarafı iki sokak öteye gideceğim. Saçmalama, Ray,” diye karşı çıktım.

Beni duymazlıktan geldi. Yanımdan geçip giderken evimin yoluna koyulduğunda bıkkınlıkla nefesimi üfleyip peşinden gittim. Birkaç adım arkasından yürürken geniş omuzlarını ve vücudunun kalanını gözlerimi kısararak inceledim.

Bel gamzelerine gözlerim takıldığında büyükçe yutkundum. Erkeklerin bel gamzeleri karşı koyamadığım bir şeydi. Raymond’ın belindeki gamzeleri görmek vücudumu karıncalandırınca gözlerimi kaçırdım. Başımı geriye atıp gökyüzüne baktım.

Yıldızsız gecenin karanlığı ürkütücüydü. Uğursuz bir hava vardı.

“Arkamda değil, yanımda yürü.” Kasabada bir katil vardı ve ben bunu umursamadığım için öfkeliydi.

“Emredersin.” Adımlarımı hızlandırarak Raymond’a yetişmeye çalıştım.

Omuzundaki tişörtü çekip üzerine geçirdi. Uçlarını çekiştirdikten sonra dağınık bir görüntüye sahip olamayacak kadar kısa saçlarını elleriyle düzeltti.

“Kendine dikkat etmeni istiyorum, Noa.”

“Tam bir polis gibi konuştun.”

“Bu oyun değil.” Göz ucuyla omzunun üstünden kısa bir bakış attığında söylediğine başımı sallayarak karşılık verdim.

“Daha dikkatli olacağım,” dedim içi rahatlasın diye. “Merak etme.”

“Anlaştık.”

Yolun kalanında ikimiz de konuşmadık. Bu gece çok bile konuşmuştuk. Raymond ve ben fazla konuşmazdık. Konuşsak da anlamsız olurdu. İletişim kurmakta berbattık. Diğer her şey gibi bunu da beceremiyorduk.

“Teşekkür ederim,” dedim evin hemen önünde dururken.

“Hadi geç,” dedi başını hafifçe yana yatırarak. “İyi geceler.”

“Sana da.”

Raymond arkasını dönüp giderken vakit kaybetmeden posta kutusunun yanından geçip verandanın merdivenlerini tırmandım.

Çantamdan anahtarımı çıkardığımda kapının önüne varmıştım. Kapıyı açmak üzere anahtarımınla yeltendiğim sırada kapı kolunda asılı duran şey kalbime bir bıçak darbesi indirdi o an.

El örgüsü beyaz bir tavşanın boynunda pembe bir tasma vardı. Tasma-sında ise halata benzer sarı bir ip bağlanmış ve oyuncak tavşan kapının koluna asılmıştı.

Tanrım... Bu da neydi?

PENCERENİN ARDINDA

*Ne olursa olsun yaşadıklarını anlatma, zayıflıklarını görmemeliler,
derdi. Oysa ben dizlerimin üzerine çöküp günlerce
ağlamak istediğim noktadaydım*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Aklımın bir oyunu değildi bu. Ellerimin arasında tuttuğum oyuncak tavşanın parmak uçlarımdan başlayıp vücudumun tamamını hissizleştirmesi bir dakikayı bulmamıştı.

Oyuncak Katili'nin işi miydi bu?

Önce Kate'i öldürüp cesedinin yanına bir oyuncak bebek bırakmıştı. Sonra da Rose Ciera için aynısını yapmıştı. Kate için herkese intihar ettiğini düşündürürken Rose'a neden işkence etmişti?

Kafamın içindeki düşünceler ruhuma tırnaklarını geçirirken kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu. Son zamanlarda kasabada yaşananlar film şeridi gibi gözlerimin önünden akıp geçti. Bense sadece tek bir şey düşünebiliyordum.

Mia.

Kardeşimin en sevdiği şey tavşanlardı. Tüm eşyalarında tavşan figürü bulunurdu ve şimdi de gecenin bir vakti evimizin kapısında bir oyuncak tavşan asılıydı. Psikopat katil bunu nereden biliyordu ve... Tanrım!

Aklıma gelen ihtimalle damarlarımdaki kanın kaynadığını hissettim. Patlamaya ramak kalmış bir volkan gibiydi bedenim. Eğer düşündüğüm şey gerçekten yaşanırsa ruhumu sızlatan hislerim hem bana hem de kasabaya yıkım getirirdi.

Son zamanlarda kasabanın üzerinde karabulutlar dolaşıyor, ölüm kol geziyordu. Eğer ablam Joanne'i alan ölüm bu kapıdan içeri bir kez daha girer ve Mia'ya el uzatırsa karşısında beni bulurdu. Ölü ya da diri... Beni aşmadan kimse ona dokunamazdı. Uğruna yaşadığım tek varlığı kimsenin incitmesine izin veremezdim.

Kapıyı açmaya çalışırken ellerim öyle titriyordu ki anahtarı deliğine oturtmayı beceremedim. Tavşanı sıkıca tutan elimle kapıyı yumruklarken anahtarı deliğe denk getirmeye çalışıyordum.

“Hayır... Hayır...” Omzumun üstünden sokağa baktım. Birini görme umuduyla mı, yoksa Raymond’ın yardımına koşma ihtiyacıyla mı baktığı-mı bilmiyordum. Sadece çaresizliğimin yaptırdığı bir şeydi bu.

Ayağımla tekmelediğim kapının yuvasına nihayet anahtar girdiğinde nefesimi tuttum.

“Açıl kahrolası! Açıl! Açıl!” Sayıklarken titreyen elim anahtarı çevirdi.

Dışarıda olduğumu bildiği hâlde annem kapıyı üç kez kilitlemişti. Eve gelmemi istemiyordu. Bu aileye ait olduğumu, varlığımı reddediyordu. İlk kez istenmediğim için bu kadar öfkeliydim.

Bu, evin dışında ilk bırakılışım değildi ancak dışarıda kalmak bu sefer çok çaresiz hissettirmişti.

Kahretsin, ağlıyordum. Hiçbir şey beni ağlatamazdı. Hiç kimse beni ağlatamazdı ama Mia başkaydı. Mia benim küçük kız kardeşimdi. Her şeyim ve tutduğum tek daldı. Ona bir şey olursa ölürdüm.

Kapının son kilidini de açtıktan sonra bir kez daha çevirmeme fırsat kalmadan kapı içeriden açıldı.

Hışımla aralanan kapının ardında annemle karşılaştığımda gözyaşlarımı hızlıca sildim.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?”

“Mia nerede?” diye sordum.

“Ne cüretle bu kapıyı, bu şekilde çalarsın?”

Yarım açtığı kapıyı sertçe iterek eve girdim. “Mia nerede, anne?”

Yanından geçip giderken kolumdaki acıyla durdum. Sıkıca tuttuğu kolumdan savurarak beni biraz önceki yerime doğru çektiğinde tökezledim. Neredeyse düşecekken son anda dengemi sağlayabilmişim.

“Kes sesini de huzur ver! Yetmedi mi yaptıkların? Yetmedi mi sorumsuzluğun? Gelmiş bir de huzurumuzu bozmaya kalkıyorsun.” Huzurlu bir aileye sahip olduğunu sanıyordu. Yazık.

Ona cevap vermekle uğraşmak istemedim. Sadece Mia'nın iyi olup olmadığını gözlerimle görmeye ihtiyacım vardı. Yanından geçip gitmek için yeltendim. Bir kez daha kolumdan yakalayıp gitmeme engel oldu.

“Ne istiyorsun benden?” diye öfkeyle soludum. “Neden uğraşıyorsun benimle?”

“Onu da kendine benzetmene izin vermeyeceğim.”

“O benim kardeşim.” Bunu söylerken haykırmak istemiştım fakat sesim cılız bir inilti şeklinde çıkmıştı. “Sadece onun iyi olmasını istiyorum.”

“Eğer onun iyiliğini düşünüyorsan uzak dur. Ben kızımın iyiliği için ne gerekiyorsa yaparım, sana kalmadı onu düşünmek.” *Ben de senin kızınım anne...*

Bazı çocuklar şanslı doğardı. Bazıları ise doğduğu gün ölmeyi dilerdi. Annesinin bile sevmediği çocukları hayatları boyunca başka kim sevebilirdi ki? Ailesi tarafından sevgi görmeyen her çocuk her gün biraz daha eksilerek büyürdü.

“Ne o elindeki şey?” İğrenir gibi elimde tuttuğum tavşana baktı.

“Hiçbir şey.”

“Abuk sabuk hediyelerle çocuğun aklını çelmeye kalkma, sakın!”

Gerçekten elimdeki oyuncak Mia'ya ben almış olsaydım ne zararı olacaktı? Gerçeği bilmiyordu ama masum bir oyuncak tavşandan bile benim yüzümden iğrenecek kadar kalbi kararmış bir kadındı.

Onun bozuk psikolojisiyle ve kötü kalbiyle hiçbir zaman baş edemedim. Buna ne gücüm yeterdi ne de sabrım. Bu yüzden ondan kaçıyor, olabildiğince uzak duruyordum.

“Beni rahat bırak.”

Kolumu silkerek annemin elinden kurtardıktan sonra ona bir kızın, annesine bakabileceği en büyük hayal kırıklığıyla bakarak yanından geçip gittim.

Benim odamın çaprazındaki oda Mia'nın odasıydı. Doğrudan odasına gittim. Kapıyı aralarken zihnimde yüzlerce felaket senaryosu canlanıyordu ve hepsi de Mia'nın ölümüyle ilgiliydi.

Aklını yitirmiş bir katil bile olsa kimse çocuklara zarar vermek istemezdi, değil mi? Yaşadığımız dünya bu derece berbat bir yer olamazdı, hayır.

Derin bir iç çekişle kapıdan içeriye başımı uzattım. Aklımdan geçen hiçbir şey gerçek değildi. Hepsi zihnimin bir oyunu, beni umutsuzluğa çeken bir ruzaktı. Mia yatağındaydı ve melekler gibi uyuyordu. Benim meleğim...

Odaya girerken gözyaşlarım sessizce yanaklarımdan döküldü. Keşke hiç doğmasaydı dediğim güzeller güzelim hayattaydı. Her şeyden habersiz, öylece uyuyordu. Sırf büyüdüğünde başına gelecekleri bildiğim için var olmasını istemediğim masum meleğim yaşıyordu.

Odasının içinde kısa bir göz gezdirdim, bir sorun görünmüyordu.

Yatağındaki boş kısıma oturdum. Artık tutamadığım gözyaşlarım pek çok şey yüzünden akıyordu. Ağırlaşan acıların bulanıklığı sinmişti gözlerime, Mia'nın yüzünü net göremiyordum.

Mia'nın nefesini dinliyor ve daha çok ağlıyordum. Tavşanı kapıda gördüğüm an aklımdan geçenlerle tüm gücümü yitirmiştım. Onu kaybetmekten öyle çok korkuyordum ki...

Sarı bukleli saçlarını okşarken dudaklarımda bir gülümseme peyda oldu. Gözyaşlarımla sulandıkça daha da büyüdü gülüşüm.

"Seni çok seviyorum, meleğim," diye fısıldadım. "Sana söz veriyorum, her zaman yanında olacağım. Seni kimsenin incitmesine izin vermeyeceğim." Usulca burnumu çektim. "Ömrümün sonuna kadar seni koruyacağım, söz veriyorum."

İnsanın hayatında onlarca kişi olurdu. Ailesi, arkadaşları, sevgilisi... Ama kardeş hepsinden daha özeldi. Bu gece, bunu çok daha iyi anlamıştım. Belki de Mia ellerimde büyüdüğü için onu çocuğum gibi görüyordum.

Yatağına bilinçsizce koyduğum tavşanı aldım öfkeyle. Bunu kim, neden yaptı bilmiyordum ama her kimse karşıma çıkma cesaretini göstermeliydi. Yemin ederim ki ona gününü gösterirdim.

Mia'yı uyandırmadan üzerindeki pikeyi omuzlarına kadar örtüp oyuncak tavşanla birlikte odadan çıktım.

Koridorun ilerisinde annem kollarını göğsünün altında birleştirmiş, öfkeyle bana bakıyordu. Eğer bunu yapan kişi katilse, Mia tehlikede olabilirdi. Ona göz kulak olmasını söylemek istedim fakat böyle bir şey söylediğim anda kafayı yerdi.

Onu koruyacak kişi bendim. Her zamankinden daha dikkatli olmalıydım.

Annemin yüzüne bakmadan odama girip kapımı kilitledim. Kaostan beslenen bir insan olduğu için odama gelme ihtimali yüksekti. Bu gecenin bir an önce bitmesini istiyordum, kapımı kilitleyerek onu başımdan defettim.

Yatağın kenarına oturduktan sonra kucağıma koyduğum oyuncak tavşanı incelemeye başladım. Kusursuzca örülmüş, çok sevimli bir tavşandı. Başımı geriye atıp gözlerimi kapattım. Bugünün, herhangi bir özel gün olup olmadığını sorguladım.

Belki de kasaba halkı çocuklar için kapılara oyuncak bırakmıştır diye düşünerek kendimi avutmaya çalıştım. Ravebelg Kasabası'nda kutladığımız pek çok gün vardı. Belki de bugün, o lanet olası kutlamaların olduğu günlerden biriydi.

Tavşanın boynundaki pembe tasmanın üzerinde çengelli iğneyle tutturulmuş not kâğıdı dikkatimi çekince ürperdim. Gittikçe korkutucu bir hâl alıyordu.

İğnesinden çekerek çıkardığım kâğıdın ucu yırtılsa da sorun etmedim. Hızlıca kâğıdı açtığımda donup kalmıştım. Kaç kez okuduğumu bilmediğim notta yazanları idrak ettikçe beynim uyuşmaya devam etti.

“Ben gelip alıncaya dek küçük, tatlı oyuncuğuma sahip çık güzel, Noa.

Tavşan sende kalabilir. Ne yapmak istersen yap, önemli değil.

Senin deyimle Oyuncak Katili,

bana kalırsa Oyunbozan,

kısacası Bay O.M.”

İlk başta küçük, tatlı oyuncak diyerek tavşandan bahsettiğini sanmıştım ancak bahsettiği şey Mia'ydı. Tam da tahmin ettiğim gibi katil onun peşindeydi. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki nefesim kesiliyordu. Belki de sadece benimle oynuyordu. Bir kedinin fareyle oynaması gibi... Bundan keyif alıyordu, kim bilir.

Bir şey yapmalıydım. Sakin olmalı, mantıklı düşünmeli ve kardeşimi korumalıydım. Kimden koruyacaktım ki?

Katilin kim olduğunu bile bilmiyordum. Kate ve Rose'un ölümünden sonra kasabada güvenliğin arttırılacağını duymuştum. Bugün sokaklarda görmediğim kadar polis görmüştüm. Çok yakında kendini ele vereceğine emindim.

Oyuncak tavşanı hışımla odanın bir köşesine fırlatıp ayaklandım. Boğulduğumu hissediyordum. Aceleyle pencereye doğru yürüyüp camı açarak başımı dışarı uzattım.

Temiz havayı ciğerlerime doldurmaya çalışsam da yetersiz kalıyordu. Kalp çarpıntılarım ciğerlerimi sıkıştırıyordu.

Her gece olduğu gibi bütün gece pencerenin önünde dikilip ne yapacağımı düşündüm. Bunun adice düzenlenmiş bir oyun olduğuna emindim. Sadece korkutmak istiyordu. O ruh hastası pislige yenilecek değildim.

Bugün değilse bile yarın Katelyn Waller kızının katilini bulur, kasabanın başkanı olarak halkı bu beladan kurtarırdı.

Bunu düşünmek bir nebze içimi rahatlatınca ayaklarım yataktan sarkmış şekilde sırtüstü yatakta sızıp kalmıştım. Ta ki aptal alarmım kulaklarımda çınlayana dek...

Gözlerimi açmadan başucumdaki komodinden telefonumu alıp alarmı kapattım. Başım çatlıyordu. Sabaha kadar türlü kâbuslarla bölünen uykumdan uyandığım için küfrederek gözlerimi açtım.

Uyumak hiçbir işe yaramamıştı. Aksine, dayak yemiş gibi her yerim ağrıyordu. Kendimi bir an önce soğuk suyun altına atmak için yataktan çıktım.

Gece odanın bir köşesine fırlattığım oyuncak tavşanı görünce bir ürpermeyle sarsıldım. Öfkeyle oyuncakı yerden alıp çöp kovasına fırlattıktan sonra odadan çıktım.

Soğuk duş almak iyi gelmişti. Şakaklarımdaki katlanılmaz acıyla hâlâ beynim zonkluyordu ama yine de uyandığım zamana kıyasla daha iyi sayılırdım. Saçlarımı kurulayarak odama girip hızlıca üzerimi giydikten sonra nemli saçlarımı açık bıraktım.

Çantamla birlikte çıkıp Mia'nın odasına girerken yüzüme neşeli görünmek için kocaman bir gülümseme yerleştirdim.

"Tavşancık?" Araladığım kapıdan başımı uzattığımda Mia'yı arayan gözlerim şifonyerin önünde otururken buldu.

"Noa!" dedi coşkuyla.

"Günaydın, tavşancık," diyerek odaya girdim. "Ne yapıyorsun bakalım?"

“Çantamı hazırlıyorum. Boya kalemlerimi getirir misin? Unutursam çok üzülürüm.” Alt dudaklarını büzerek yavru köpek bakışları attığında kükürdayarak masanın üzerindeki boya kutusunu aldım.

“Al bakalım.” Dizlerimin üzerine çökerek yanına oturdum ve çantasını hazırlamasını izledim. “Aslında bugün okula gitmeyip çizgi film izleyebilirsin. Ne dersin?” Evde kalması çok daha iyiydi. En azından veteriner kliniğindeyken aklım onda kalmazdı.

“Neden?”

“Çok güzel bir çizgi film çıkmış çünkü. Arkadaşlarımdan kardeşleri hep izlemiş ve çok beğenmişler. Sen de bugün evde kalıp onu izlemelisin bence.” Mia’yı heyecanlandırmak için coşkulu bir tonda konuşuyordum. “Kendinle vakit geçirirsin, harika olmaz mı?”

“Ama öğretmenim...”

“Ben arar konuşurum. Bugün ufak bir tatil yapmana bir şey demeyecektir.”

“Üzülür ama?” *Masum meleşim...*

“Üzülmez. Aksine, herkesin izlediği çizgi filmi senin izlemediğini öğrenirse daha çok üzülür. Bugün evde kalıp izle, haftaya gittiğinde de çizgi filmi anlatırsın öğretmene. Daha çok sevinir.”

“Hımm...” Elini çenesine koyarak bu teklifimi kısa bir süre kafasında tarttı. “Evet, haklısın. Tamam o zaman!” derken heyecanla ayağa kalkıp çantasını bıraktı.

Yatağının üzerinde duran ve en sevdiği oyuncakları olan pelüş tavşanını alıp koşarak yanıma geldi.

“Hadi gidelim, Noacığım,” dediğinde uzattığı elini tuttum.

Birlikte merdivenleri indik. Doğrudan salona girdiğimizde televizyonun karşısındaki tekli koltuğa oyuncaklarıyla birlikte kuruldu. Kumandayı elime alıp daha önce Mia’nın izlemediği bir çizgi film aramaya başladım çünkü sırf evde kalsın diye yalan söylemişim.

Netflix’te çocuklar için bulunan içeriklerde göz gezdirirken Mia’nın dikkatini çekeceğini düşündüğüm bir tanesini açtım. Gerçekten de daha ilk dakikada sevmişti.

“Benim şimdi gitmem gerek. Bu bittiğinde diğer çizgi filmlerden de izleyebilirsin. Sadece televizyona yakından bakmak yok, tamam mı?” Yanına

gidip yanağına kocaman bir öpücük kondurdum. “Evden çıkmak, mutfağı karıştırmak ve annenin kızdığı şeyleri yapmak yasak.”

“Biliyorum, Noa, biliyorum. Yasak...” Tavşanına sarılıp çizgi filme dikkat kesildi.

“Kapı çalsa bile açmak, kimseyle konuşmak da yok.”

“Çizgi film başladı, Noacığım, şşhh...” Minik parmağını dudaklarına bastırarak beni susturmaya çalıştığı anda sevimli görüntüsü beni gülümsetti.

Başka bir şey söylemeden mutfağa girip Mia için yiyecek hazırlamaya başladım. Lavaboda yığılı bulaşıklara bakılırsa annem kahvaltısını yaptırmıştı. Gün boyunca yiyip içmesi için bir şeyler hazırladıktan sonra bulaşıkların tamamını makineye yerleştirdim.

Hazırladığım şeyleri büyük bir tepside götürüp orta sehpaye bıraktım.

“Yavaş yavaş ye olur mu? Bir anda yersen miden ağrır.” Muhtemelen beni dinlemiyordu. Çizgi filme dalıp gitmişti. “Ben gidiyorum, güzelim.”

Anneme özenle yaptırdığı saçları bozulmasın diye yavaşça bir öpücük kondurup evden çıktım. Saçlarının özenli durmasını severdi hep. Şimdiden Sara'nın çocuk hâli gibi dolaşıyordu evde. Süslü ve bakımlı... Eminim ki büyüdüğünde Sara'dan beter olacaktı.

Kapıyı kilitlemek istemiştım ama bunun yanlış olacağı düşüncesi beni durdurunca vazgeçtim. Sakin adımlarla kliniğe doğru yol aldım.

Bugün açılış bendeydi. Linda öğlen gelecekti. Önce marketten kahvaltı için atıştıracak bir şeyler aldım. Kliniğin önüne geldiğimde kaldırımın kenarında Becca'yı gördüm. Sabah sabah onunla konuşup keyfimi kaçırmaya niyetim yoktu.

İnsanlar iyiliği hak etmiyordu. Onlara elinizi uzattığınızda sadece tutup kalkmakla yetinmiyor, sizi de çıktıkları kuyuya çekmeye çalışıyorlardı. İnsanlar kötüydü ve pek çoğu kurtarılmayı hak etmiyordu. Bunu bildiğim hâlde her seferinde onlara el uzatarak aptallık ettiğimi biliyordum ama olsun.

Becca'nın yanından geçip giderken bir yandan çantamın ön gözünde kliniğin anahtarını aradım.

“Noa!” Kahretsin. Onu görmezden gelmem işe yaramamıştı.

Derin bir nefesle gerginliğimi savıp arkamı döndüm. Cevap vermeden boş bakışlarla Becca'nın yanıma ulaşmasını bekledim. Kucağındaki kediyi

bırakmamıştı. Boynunu severek yanıma gelirken gözlerini üzerimden hiç ayırmadı.

“Günaydın,” dedi sakince. “Nasılsın?” Bana iyi davranması garipti.

“İyiyim, Becca. Sen nasılsın?” diye sorarken sesimin buz gibi çıkmasını önemsemedim.

“İyiyim.” Gözlerini kaçırıp duruyordu. Söylemek istediği bir şey olduğu belliydi ama kıvrınmayı bırakıp ağzındaki baklayı çıkarsa iyi olacaktı.

“İyi.” Sorgularcasına kaşlarımı kaldırıp dik dik ona bakmaya devam ettim. Konuşmasını beklediğim hâlde Becca sessiz kalmaya devam edince, “Söylemek istediğin bir şey yoksa...” diyerek kliniğe yöneldim hafifçe. “Kliniği açmam gerekiyor.”

“Ben sana haksızlık ettim,” dedi bakışları özenle biçilmiş çimenlerde dolaşırken. “Sana öyle davranmamalıydım. Kalbini kırdım.”

“Önemli değil.” Omuz silkerek önemsiz bir şeyden bahseder gibi elimi savuşturdum.

“Hayır. Ben ciddiyim. Kimsenin yapmadığı bir şey yaptın sen, yanımda oldun ama ben bunun karşılığında basit bir teşekkür bile etmeden hıncımı senden çıkardım. Aptallık ettim, bağışla lütfen.”

Geçen günkü tartışmamızı düşününce kafam iyice karışmıştı. O gün beni haşlayan Becca mı gerçektir, yoksa şimdi karşımda özür dileyen Becca mı? Hangisine inanmalı ve güvenmeliydim?

“Herkes katilin ben olduğumu düşünürken sağlıklı düşünmek zor. Dışarıya çıktığım her an insanların nefret dolu bakışlarına maruz kalmak da öyle. Son zamanlarda okula bile gidemiyorum. Psikolojim hiç iyi değil... Sen de öyle gelip bir şeyler sorunca ben...”

“Unuttum bile,” diyerek lafını kestim ve konuyu geçiştirmek istedim. Arkadaş bile olmadığım biriyle tartışmaya gerek yoktu. Ayrıca onun penceresinden baktığımda haklılık payı da vardı. Katil değilse tabii... “Sen de unut lütfen.” Gülümser gibi oldum ama içimden gelmediği için kendimi zorlamadım.

Becca kâküllerinin arasından bal rengi gözleriyle yüzümü inceliyor, samimi olup olmadığıyla ilgili yüzümde bir belirti arıyordu.

Bense onun giyimini inceliyordum. Beyaz bir *crop* üstüne giydiği siyah kapüşonlu ceketinin fermuarı yarıya kadar kapalıydı. Böylesine sıcak bir havada nasıl ceketle gezebildiğini aklım almıyordu.

“Bana büyük bir iyilik yaptın. Herkes karşımdayken sen ve Nate yanımda oldunuz.”

“Doğru olanı yaptık. Yapılması gerekeni...” Ağırılığımı sol bacağıma verirken kollarımı göğsümün altında kavuşturdum.

“Baştan başlayalım mı?”

Elini bana doğru uzatırken yüzünde sıcak bir gülümseme belirdi. Solgun yüzüne, mor halkalarla acınası görünen gözlerine rağmen içtenlikle gülümsemişti.

Onunla arkadaş olmak da reddetmek de aynıydı benim için. İnsanlarla aramda aşılması neredeyse imkânsız duvarlar olurdu hep. O duvarların ardında güvendeydim. Kimsenin aşmasına izin vermediğim duvarlarımı yıllar içinde yalnızlığımla ilmek ilmek örmüştüm.

Burası güvenliydi. Burası sessizdi. Burası kimsesizdi ve kimsesiz olmak en iyisiydi. Kimse beni sevmiyor, üzüyor, örseleyemiyordu. Onlara bu şansı vermemek, yaptığım en mantıklı şeydi.

“Olur.” Becca’nın uzattığı elini sıkarken onunkine yakın ama daha ruhsuz bir gülümsemeyle karşılık verdim.

“Rebecca,” diyerek kendini tanıttı. Tam adı buymuş demek. “Ama sen Becca diyebilirsin. Herkes öyle der.”

“Herkesin sürtük dediğini sanıyordum.” Ah, yersiz bir şaka olmuştu. Becca bundan hiç rahatsız olmamış gibi kıkırdadığında rahatladım.

“Haklısın,” dedi çaresizliğini sergiler gibi omuz silkerek. “Ama sen sadece Becca dersen daha mutlu olurum. Yeterince sürtük olduğumu söyleyen var nasılsa...” Bir kez daha omuz silkti.

Kasabadakilerin onu neden sevmediğini bilmiyordum. Açıkçası merak da etmiyordum. Ancak neden sevilmeyişi ilgimi çekiyordu. Dışlanan insanlara karşı bir sempatim vardı. Belki de onlardan biri olduğum için böyleydi ama bir şekilde o insanların yanında olmayı seviyordum.

Becca’nın uzattığı eli geri çevirmeme nedenim de tam olarak buydu. Öteki olması.

“Pekâlâ, Becca,” dedim kıkırdayarak. “Benim açımdan bir sorun olmadığını bilmeni isterim.”

“Teşekkür ederim.” Kucağındaki kediyi göğsüne bastırıp tek eliyle destekledi. Diğer eliyle uzanıp minnettarlığını göstermek için çantamın askısını tutan elimi tuttu. “Nate’in başına gelenleri duydun mu?” Yüzündeki ani duygu değişimini kaçırmak mümkün değildi. Neredeyse ağlayacaktı.

“Evet, çok üzücü.” Dudaklarımı birbirine bastırarak üzüntümü belli ettim.

“Bugün onu görmeye gideceğim.”

“İyi düşünmüşsün. Mutlu olacaktır, eminim.” Aralarındaki arkadaşlık ilişkisinin ne durumda olduğunu bilmiyordum.

“Yarın takılmak ister misin?”

Hayır. Kesinlikle hayır. Özellikle kasabada bir katil varken ve hâlâ Becca şüphelilerden biriyken buna cevabım net olarak hayırdı. Ayrıca kasabada neredeyse tüm gençler Becca’dan nefret ediyorken onunla takılarak boynuma bir hedef tahtası asacak değildim.

“Bugünlerde çok yoğunum,” diye yalan söyledim. “Belki daha sonra.”

“Hadi ama... Bir şeyler içip kafa dağıtırız, fena mı?” Hem de çok fenaydı.

“Dediğim gibi günlerim çok yoğun ve yorucu geçiyor. Bir süre sakın kalmaya ve evde kalıp dinlenmeye ihtiyacım var, Becca. Yine de teklif ettiğin için teşekkür ederim.” Gözlerimi kaçırıp çantamda anahtarımı aramaya başladım. Onunla takılmak istemediğimi anlamasın diye oyalanmaya çalışıyordum.

“Peki. Israr etmiyorum ama takılmak istersen söylemen yeterli.” Belki de teşekkür etmek istediğinden bu teklifte bulunmuştu ama onunla görünmek istemiyordum.

“Ben gideyim artık. Kliniği açmam gerekiyor.”

Becca anlayışlı bir şekilde başını salladı. Kısaca vedalaştıktan sonra kucağındaki kedinin başına şefkatli bir öpücük kondurup kliniğin bahçesine bıraktı. Kaldırırma bıraktığı koyu yeşil çantasıyla birlikte kliniğin önünden uzaklaşmasını izledim.

Kliniğin rutin işlerini halletmem bir saatimi bile almamıştı. Odaları süpürüp silmiş, raflardaki ürünleri düzelterip yeni gelen yaş mamaları kedi ve köpek raflarına göre ayırıp özenle dizmiştim.

Kahvaltımı yaptıktan sonra bankonun yan tarafındaki bekleme salonunun yumuşak koltuğunda kahvemi içerken sosyal medya hesaplarımda gezindim. Her şey çok sıkıcı ve yapmacıktı. Eskisi kadar keyif almadığımı fark edince tüm uygulamaları kapatıp rastgele bir dizi açarak vakit öldürdüm.

Linda saat üçte işbaşı yapacaktı. O zamana kadar sadece bir hasta gelmişti. Kedisinin parazit aşılı için gelen yaşlı kadından sonra kalan tüm vaktimi yeni başladığım diziyi izleyerek geçirdim.

Linda üzerini değiştirip bankoya geldiğinde onunla birlikte kendime bir kahve daha yapıp koltuğa yerleştim. Kahvelerin yanında getirdiğim atıştırma maliklerden ağzıma atarken telefonum titredi.

Yanımda duran telefonu alıp bildirim panelinden mesaja kısa bir göz atmak istedim ancak yabancı bir numaradan geldiğini görünce merakım iyice arttı. WhatsApp uygulamasına girmeden önce çevrimiçi görünmemek için internetimi kapattım ve öylece uygulamaya tıkladım.

Profil fotoğrafında hiçbir şey yoktu ama yine de mesajı kimin attığını anlamıştım. Paul Barnley'den gelmişti. Köpeği Jeu'nun yatağında oyuncakıyla oynarken çektiği bir fotoğrafını atmıştı.

“Tedavimizin ilk günü için heyecanlıyız.”

Mesajını birden fazla kez okudum ve her okuduğumda bunları Paul'un sesinden duyduğumu hayal ettim. Ne kadar da karizmatik görünürdü. Konuşurken dudaklarının kenarında belli belirsiz bir tebessüm oluyordu. İşte tam olarak o görüntü Paul'u karşı koyulamaz yapıyordu.

Yeniden internetimi açtığımda Paul'un hâlâ çevrimiçi olduğunu görüp panikledim. Ne yazmam gerektiğini bilmiyordum, düşünmemiştim.

Bir cevap yazmak zorunda olmadığımı mırıldanarak uygulamadan çıkıp telefonun tuş kilidini kapattım. Paul'un beni etkilediğini inkâr edecek değildim ama onunla lise çağlarındaki gibi flört etmeyi de istemiyordum.

“Bay Barnley ne zaman gelecek?” Linda'nın sesiyle irkildim. Uzaklara dalan bakışlarım Linda'nın imalı gülüşüne döndüğünde kaşlarımı çattım.

“Anlamadım?” dedim, zihnimin kuytularında dolaşırken dikkatim dağılmıştı.

“Bay Barnley diyorum, iyi öpüşüyor bence.”

“Ne?” Çılgılık atmıştım resmen. “Bu da nereden çıktı?”

Gerçekten iyi öpüşüyor muydu? Linda bunu nereden biliyordu ki?

“Önce telefonuna mesaj geldi. Sonra uzaklara dalıp gittin ve gülümsediğinin farkında bile değilsin.”

“Ve sen de bunun Paul için olduğunu düşündün?”

“Ya başka ne düşünecektim?” dediğinde kıkırdayarak kahvesinden bir yudum aldı.

“Birincisi gülümsemiyordum. İkincisi uzaklara daldım çünkü yorgun ve uykusuzum. Üçüncüsü Paul umurumda bile değil.”

“Umurunda olmayan hastamıza ismiyle hitap ediyorsun öyle mi?” *Kahretsin Linda, ağzın iyi laf yapıyor ve gafil avlamaya bayılıyorsun.*

“O öyle istedi.”

“İsteklerini önemsiyor musun, Noa?” Sorgulayıcı bakışlarının üstünde hareketlenen kaşları sinir bozucuydu.

“Düşündüğün gibi bir şey yok Linda.”

“Neden olmasın?” Kahve fincanını sehpa bırakıp kollarını göğsünde kavuşturdu. “Gençsin, güzelsin, zekisin.” *Sıkıcıyım.*

“Yalnız olmayı seviyorum.”

“Adamın yakışıklılığı insanı dehşete düşürüyor, Noa!” Haklıydı.

Linda'nın neden bu kadar üzerime geldiğini anlamıyordum. İlk başlarda şaka yapıp benimle eğlendiğini sanıyordum ama bu konuda ciddi görünüyordu.

“Öyleyse neden kendin takılmıyorsun Bay Barnley'yle?” Linda'yı taklit eder gibi geriye yaslanıp kollarımı göğsümün altında birleştirdim. Kaşlarım da aynı imalı tavırla yukarı kaydığında sırtarak yüzüne baktım.

“Çünkü benim erkek arkadaşım var!”

“Öyle mi?” İlk kez duyuyordum.

“Yok artık Noa. Kaç kez beni almaya geldi. Görmemiş olamazsın.”

Dehşete düşmüş bir ifadeyle bana bakıyordu. Sahiden de hiç görmemiştim. İnsanların hayatlarını merak etmezdim ama bunu öylece Linda'ya söylemek yerine dikkatimden kaçtığını söyleyerek geçiştirdim.

Bugün erken çıkacağım için seviniyordum çünkü Linda sayesinde tüm gün kasabada tanımadığım insanların dedikodusunu dinlemek zorunda kalmıştım.

Çıkış saatim geçmişti. Paul beni almaya geleceği için onu bekliyordum. Tam olarak ne zaman geleceğini bilmiyordum. Geldiğinde bekletmemek için erkenden hazırlanmaya başlamıştım.

Üzerimdeki önlükten kurtulduktan sonra kendi kıyafetlerimi giyip saçlarımı atkuyruğu yapmak üzere sıkıca topladım. Bileğimdeki lastik tokayı geçirecekken Linda kapıdan başını uzattı.

Muzip bir şekilde, "Açık bırak bence," diye sırıttı. "Erkekler öyle seviyor."

Sence kahrolası erkeklerin ne sevdiğini önemsiyor muyum Linda?

Paul Barnley açık saç mı severdi?

"Öyle mi dersin?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Elbette. Hangi erkek sevmez ki!" Söylediklerine kulak verdiğim için sevinmiş görünüyordu.

Linda'yı yeterince şaşırttığıma göre önüme dönüp saçlarımı toplamaya devam ettim.

"Hiçbir erkek saçlarım açık olduğu için benimle takılmadı. Ya da herhangi biri sırf saçlarımı topladığım için beni reddetmedi."

"Beni kandırdın!" diye isyan ederken gülüşü büyüdü. "Bir an için gerçekten onunla buluşmayı önemseddiğini sanmıştım."

"Yanıldın," dedim bilmiş bir tavırla.

"Ondan hoşlanmadın mı sahiden?"

Paul Barnley'den kim hoşlanmazdı ki? Sadece nezaketi ve korkunç yakışıklı yüzü bile ondan hoşlanmak için yeterliydi.

"Takılacak kadar, belki..." diye cevap verdim dürüstçe.

"Sevgili olmak istese?"

"Sanmam."

Bir ilişki yaşamamanın bana göre olmadığını biliyordum. Bu eziyeti ne kendime ne de hayatıma alacağım birine yapmazdım. Zor ve sorunlu bir insan olduğumu biliyordum. Ayrıca itiraf etmem gerekirse Paul benim için ancak yara bandı olabilirdi. Hâlâ kanayan bir yaraya, yara bandı yapıştınlırmıydı?

“Çok despotsun.”

“Biraz.”

“Kimseyi önemsemez misin sen?” Paul gibi yakışıklı birini önemsemiyor oluşum Linda’yı hayrete düşürüyordu. Bu yüzden yüzündeki ifade her geçen saniye biraz daha şaşkınlıkla kuşanıyordu.

“Henüz çok yeni tanışıyoruz ama şunu bilmelisin ki Linda, insanları önemsemeyi uzun zaman önce bıraktım.” Donuk bir tavırla önüme dönüp lastik tokayla topladığım saçlarımı sıkılaştırmak için iki yandan usulca çektişirdim.

“O zaman geçmişinde büyük bir kalp yarası var. Kalbini kıran biri olmuş, belli.”

“Sana bir sır vereyim mi?” derken aynadaki yansımasıyla göz göze geldim. “Daha önce hiç ilişkim olmadı. Kimse kalbimi kırmadı. Buna izin vermedim. Hoş, izin versem de kalbimi kırabilecek kimse yok. Âşık da olmadım.” *Belki biraz yalan söylemiş olabilirim.*

“Kulağa duygusuz sürtüğün tekiymişsin gibi geliyor.” Başını ellerinin arasına alırken ağzı bir karış açık kaldı. “Nasıl böyle olabiliyorsun? Lisede aşk acısı yüzünden çekmediğim kalmamıştı... Ah...”

Linda’yı duymazlıktan geldim. Saçlarımla işim bittiğinde, “İşte oldu,” diyerek arkamı dönüp aynanın karşısından çekildim.

“Makyajını tazelemeyecek misin?”

“İhtiyacım mı var?” diye soruyla karşılık verdim.

“İhtiyacımız olduğu için makyaj yapmıyoruz ki. Güzelliğimize güzellik katmak için yapıyoruz.”

Linda’nın Sara’yla benzeyen çok fazla yanı vardı. Bana kalırsa onlar kuzen, ben yabancı olmalıydım. Sara’yla çocukluğumuz birlikte geçmesine rağmen hiç ortak yönümüz yoktu.

Dudaklarımı yalayarak muhtemelen sabah evden çıkarken sürdüğüm rujun kalanını da silmiş oldum. “Böyle iyi.” Koltuğun üzerine bıraktığım çantamı ve telefonumu alıp odanın çıkışına yöneldim.

“Çok garipsin. Daha önce senin gibi birini hiç tanımadım,” diye söyleyerek arkamdan geldi Linda.

Kısa süre geçmesine rağmen Linda’yla arkadaş gibi olabilmemize seviyordum.

“İyi ya senin için bir ilk olduğuma sevindim.” Göz kırparken cilveli bir kıkırdamayla koluna dokundum. “Ben kaçıyorum.”

“Bay Barnley gelmedi ama.”

Sahiden konuştuğumuz saati epey geçmişti. Her gün altıdan sonra diye anlaşmıştık ama saat 19.28’di. Gecikeceğiyle ilgili bir şey yazıp yazmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim ama bildirim panelim boştu, ki normalde çok daha erken çıkmam gerekirken Paul için şimdiye kadar beklemiştim. Hava kararmaya yüz tutmuştu.

Tam Linda’ya bir şey söylemek üzereyken asfaltta kayan tekerlerin fren sesleri ikimize de gerekeni söylemiş oldu. Paul Barnley üstü açık spor Mercedes arabasıyla kliniğin önünde durmuştu.

“Geldi.” Linda bunu söylerken dizlerinin bağı çözülmüş gibi davrandı.

Dış görünüşü herkes severdi. Bir insanın kalbiyle ve aklının derinliğiyle pek az insan ilgilenirdi. Ben, o azınlığın içindeydim. Karşımdaki insanın derinliğinde kaybolmayı isterdim. Yolumu kaybettiren zekâsının tuzaklarına düşerken kendimi aşkın kollarında bulabilmeliydim.

Paul’un köpeği için hazırladığım çantayı bankodan aldığımda Paul’un arabadan indiğini gördüm. Kliniğe gelmesini istemiyordum. Doğrusu, Linda’ya daha fazla malzeme vermek istemediğim için ondan önce davranıp klinikten çıktım.

Beni gördüğünde yine yüzüne o muhteşem gülüşünü kuşandı. Baş döndürücü olanı...

“Merhaba, Bay Barnley,” diyerek arabanın yanına geldiğimde onunla arama mesafe koyduğum için hoşnutsuz bir ifadeyle gözleri üzerimde asılı kaldı.

“Paul’a ne oldu?” diye sordu yüzünü buruştururken. “En son mesafeleri kaldırdığımızı sanıyordum.”

Linda gün boyu o kadar iğnelemişti ki onun yüzünden istemsizce mesafeli davranmıştım. Sanki ona ismiyle seslenmem doğru değilmiş gibi geliyordu.

“Dalgınlık,” diyerek alnımı ovaladım.

“Pekâlâ,” diyerek gülümsedi. “Elindekileri arka koltuğa bırakabilirsin.”

Arabanın üstü açık olduğu için olduğum yerden ilaçları dikkatle arka koltuğa bıraktım. Şoför koltuğunun yanındaki yolcu koltuğuna yerleştikten sonra çantamı ayaklarımın önündeki boşluğa bıraktım.

Kemerimi bağlarken Paul da kendi koltuğuna yerleşti. Yoğun parfüm kokusu vücuduyla özdeşleşmiş olmalıydı. Tanıdığım hiçbir kokuya benzemiyordu. Yaz için uygun olmayacak kadar ağır ama Paul için tam da bu dedirten etkileyici bir kokuydu.

Paul iç çekerek arabayı çalıştırdığında başımı geriye yasladım. Gün boyunca hiçbir şey yapmamak yoğun çalışmaktan daha yorucu oluyordu. Biraz dinlenmeye, en azından başımdaki ağrıdan kurtulmaya ihtiyacım vardı.

“Geciktim, üzgünüm.” Paul’un mırıltısıyla kirpiklerimi araladım. “Okulda işim sandığımdan uzun sürdü.”

“Okullar açılmadan yoğunluğunuz başlamış olmalı,” diye karşılık verdim. “Sorun değil.”

“Tatilin bitmesine az kaldı. Özellikle bu hafta öyle yoğun geçti ki inanamazsın. Bir an önce okulların açılmasını bekliyorum.” Bıkkın bir ifadeyle başını iki yana sallarken kısa bir anlığına göz ucuyla bana baktı. Ve göz göze geldiğimiz an ortaya çıkan o muhteşem gülüş...

Evet, Paul Barnley, beni bu gülüşle hiç zorlanmadan tavlayabilirdi çünkü enfes bir gülüşü vardı. İnci gibi sıralı dişleri âdeta ışık saçıyordu.

“Kendimi affettirmem için ne yapabilirim?” İçten sorusu beni de gülmsetmişti.

Başımı kaldırıp ona bakarken, “Unuttum bile,” dedim.

Arabanın üstü açık olduğu için Paul’un küllü kumral saçları ahenkle uçuşurken saçlarımı sıkıca topladığıma seviniyordum. Yoksa saçlarımdan dayak yiyerek geçen bir yolculuk yapıyor olacaktım.

“Olmaz öyle. Bir şey yapmam lazım.”

“Sen de unutursan bir şey yapmış olursun bence.” Basitçe omuz silktim. Normalde beni yemeğe çıkarmasını ya da birlikte bir şeyler içmemizi söyledim ancak dün gecedan sonra bir süre evde kalmalıydım.

“Olmaz,” dedi inatla.

“Peki, o zaman, sen bul,” diyerek topu ona attım. “Bakalım gönlümü almak için ne yapacaksın.”

“Anlaştık,” dedi keyifle.

Şımarık bir tavırla geriye yaslanıp camdan dışarıyı izlemeye koyuldum. Hava epey kararmıştı.

“Yaz akşamlarını seviyorum,” diye mırıldandım. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Sessizliği bozmak istemiştım sanırım.

Paul hiçbir şey söylemedi. Sessizliği daha çok ilgimi çekince başımı kaldırıp ondan tarafa baktım. Gözlerinin üzerimde olacağını düşünmüyordum, turkuaz gözlerine hazırlıksız yakalandım.

“Ben de,” dedi melodi gibi sesiyle. Gözleri hâlâ üzerimdeydi ama bir yandan da temkinli bir şekilde araba kullanmaya devam ediyordu.

Bu güzel ortamı bozmayı hiç istemesem de aklıma gelen şey aniden çantamı kucağıma alıp telefonumu çıkarmama neden oldu. Paul merakla neler olduğunu sorgularcasına beni incelerken onu görmezden gelip rehberden Sara'nın adını buldum ve arama tuşuna bastım.

“Bir problem mi var?” diye sordu. Başımı iki yana sallayarak cevapladım.

Telefonun çalmasını beklerken telesekreterin numaraya ulaşılamadığını söylemesiyle kaşlarımı çattım. Telefonu kulağımdan çekip aramayı sonlandırdım. Hemen sonra arama tuşuna tekrardan bastım. Belki hatlarda sorun vardır diye düşünmüştüm fakat ikinci arayışında da Sara'ya ulaşamamıştım.

Son bir kez daha denedikten sonra Paul'a dönüp, “Ufak bir ricada bulunabilir miyim?” diye sordum.

“Tabii.”

“Evine gitmeden önce bir yere uğrasak senin için sorun olur mu?” Hiç düşünmeden isteğimi kabul edince minnettar şekilde gülümseyerek Sara'nın evinin adresini söyledim.

Eve düşündüğümde çok daha geç gidecektim. Dün akşam olanlardan sonra annem ve babam eve gidene kadar Sara'dan Mia'nın yanında durmasını rica edecektim. Hava karardığında tek başına evde olmasını istemiyordum.

On beş dakikaya yakın bir süre sonra Sara'nın evinin sokağına döndüğümüzde farlar sokağı aydınlattı. Evde, Mia'nın yanında olmayı çok istesem de bunu daha yeni tanıştığım bir adama anlatamayacağım için yol boyunca tedirginliğimi saklamak zorunda kalmıştım.

“Şurası,” diyerek Sara'nın evini gösterdiğimde yavaşladı ve sakince evin önüne park etti. Araba tamamen durduğunda kapıyı açtım. İnmeden önce, “Hemen geliyorum,” demeyi ihmal etmedim.

Arabadan indiğimde Sara'nın iki katlı evine kısa bir göz attım. Bildiğim kadarıyla Sara'nın çoktan işten gelmiş olması gerekiyordu. Bahçe kapısından girerken bir camın kırılma sesini duyunca korkuyla yerimde sıçradım. Doğru duyup duymadığımdan emin olmak isterken bu kez başka bir kırılma sesi gelince verandaya doğru koşmaya başladım.

Bir merdiven ne kadar hızlı çıkılabilirse o kadar hızlı çıktım. Bir kapı ne kadar sert çalınabilirse o kadar sert çaldım. Kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpıyordu.

Tüm bunlar saniyeler içinde yaşandı. Kalbim göğüs kafesimden firar etmenin yollarını ararken nabzım nefesimi kesti.

Sesler Sara'nın evinden gelmişti.

“Sara!” diye bağırdım kapıyı yumruklarken. “Kahretsin... Kahretsin...” Aklıma gelen ihtimaller beynimi uyuşturuyordu.

İçeride bir katil varsa kapıyı çalmam dünyanın en aptal olayıydı, biliyorum ama en azından geç kalmamışsam eğer Sara'yı kurtarma şansım olabilirdi. Hiddetle kapıyı çalmaya devam ettim.

Bir yandan kapıyı yumruklarken diğer yandan ara sıra başımı kaldırıp ışığı yanan odayı kontrol ediyordum.

Çok geçmeden içeriden aceleci ayak sesleri gelmeye başladığında nefesimi tuttum. Bu kaçan birinin adımları mıydı, yoksa kapıyı açmak üzere olan Sara'nın mı?

Kapı açılıncaya kadar yumrukladım. Parmak boğumlarım acımaya ve kızarmaya başlamıştı ama o an vücuduma salgılanan adrenalin bunun önüne geçmişti, hissizleşmiştim.

Kapı hışımla açılıp da Sara çılgına dönmüş bir şekilde karşıma dikildiğinde yıllar sonra ilk kez nefes almışım gibi kendimi bıraktım.

Sara beni gördüğüne inanamıyormuş gibi yüzüme bakarken, “Tanrı aşkına, Noa! Senin neyin var böyle?” dedi. Nefes nefese açtığı kapıya omzunu yasladığı gibi beni haşladı. “Ne bu hâlin?” diye sordu hırıltılı bir nefesle.

“Ben...” Kırılma seslerinin içeriden geldiğine emindim. Yanılıyor muydum yoksa? Yanlış duymuş olabilir miydim?

“Bir ses duyduğumu sandım...” diye geveledim. “Tek misin?”

Yüzüne düşen dalgalı saçını kulağının arkasına taradı. Üzerindeki siyah elbisesinin kalın askısını çekiştirerek düzeltirken, “Tekim. Neden ki?” diye sordu kirpiklerini kırpıştırarak.

Nefesimi kontrol altına almakla meşguldüm. Sara eğilip kapının önündeki arabayı ve içinde oturan Paul’u süzdü.

“Bu da kim?” diye sordu daha ben içeri girmeden. “Ve evimin önünde ne işi var?” Şaşkın ve meraklı bakışları hâlâ dışarıdaydı.

“Paul,” dedim kısaca. “Beni buraya o getirdi.”

“Neden?” Hayretle kaşları çatıldı. “Kim olarak?”

“Kliniğe köpeğini getirmişti, orada tanıştık. Bugün de köpeğinin tedavisi için buluştuk.”

“Sen her hastanla böyle özel mi ilgilenirsin?” dedi çapkın bir gülüşle ve bana döndü. “Adam yıkılıyor, Noa!” diye fısıldadı.

“Raymond’la görüştünüz mü?” diyerek konuyu değiştirdim.

“Bu sabah konuştuk. İş var diye çok sürmedi konuşmamız ama olsun. Dönüş yaptı en nihayetinde.” Buruk bir tebessüm yüzünde dalgalandı.

“Sevindim.”

“Keşke ben de sevinebilsem. Aramızdaki mesafenin gün geçtikçe açıldığını görebiliyorum.” Sara üzüntüyle dudak büzdü. Sıkça kullandığı kırmızı rujunu sürdüğü dudaklarını birbirine bastırırken hüznü gözlerini benden kaçırdı.

“Bir yere mi gidiyordun?”

“Hayır,” diyerek omuz silkti aceleyle. “İşten geldikten sonra güzelce duş alıp öylesine hazırlandım. Kendimi iyi hissetmeye ihtiyacım vardı.”

“Ev için fazla hazır görünüyorsun,” dedim sorgular gibi.

“Ah, pekâlâ. Birazdan Raymond gelecek. Onun için hazırlandım.”

“Şimdi anlaşıldı,” dedim usulca başımı sallayarak. “Biraz önce ses duymadığına emin misin?”

“Eminim,” dedi hiç beklemeden.

“Ne sesi olduğunu sormayacak mısınız?” Sara her zamankinden daha garip davranıyordu.

“Ne sesi?”

Gözlerinden bir şey sakladığı açıkça okunuyordu. “İçeri davet etmeyecek misin?” diye sordum.

“Raymond gelecek. Daha sonra gelsen?” Kapıyı biraz daha kapatmaya çalışınca kaşlarımı iyice çattım.

“Gelsin. Ne olacak?” dedim anlamamış gibi yüzümü buruşturarak.

“Şey... Baş başa kalmak istiyorum.” Açıkça beni kovuyordu. Kesinlikle bir haltlar karıştırıyordu.

“Biraz önce içeriden cam kırılma sesi geldiğine eminim, Sara.” En başından beri onu korkutmak istemediğim için anlatmamıştım ama tuhaf hâli beni kuşkulandırmıştı.

“Hayır, ses gelmedi,” demeye çalıştı ama kekeleyerek kendini ele verdi.

“Neler oluyor, Sara?” Kollarımı göğsümün altında kavuşturup bedenimin ağırlığını sağ bacağıma vererek gözlerimi Sara’ya diktim.

“Hiç,” diyerek yalanını uzatmaya devam etti.

“İyi görünmüyorsun,” dedim sakince. “Ses duyunca sandım ki...”

“Ne sandın?”

“Sandım ki Oyuncak Katili...”

“Saçmalama, Noa. Sence evimde bir katil olsa böyle sakin mi kalırım?” Haklıydı. “Ayrıca şu aptal katili iyice takıntı hâline getirdin. Kimsenin beni ya da seni öldürmek istediği yok. Anla artık.”

“Neden bir garip davranıyorsun o zaman?” diye sordum direkt. “İçeri girmeme neden izin vermiyorsun?”

“Raymond gelecek çünkü. Hazırlanmam lazım.” Normal zamanda hiç böyle bir şey yapmazdı.

Daha fazla Sara'nın yalanına tahammül edemeyip yaslandığı kapıyı iterek açtığımda Sara çığlık atarak geriye çekildi.

Holden geçerken konsoldaki vazonun yerde ve paramparça olduğunu görünce durdum. “Burada ne oldu?” diye sordum haklı çıkmanın öfkesiyle. “Ne haltlar karıştırıyorsun, Sara?”

Sara aceleyle kapıyı kapatıp yanıma geldi. “Biraz önce koridordan geçerken kolum çarptı,” diyerek açıkladı ama doğruluğundan emin olamayacağım kadar tedirgin görünüyordu.

“Ses gelmediğini söylemiştin.” Kollarımı yeniden göğsümün altında kavuşturdum. “Neden yalan söyledin?”

Hışımla salona girerken peşimden koşup bana engel olmaya çalışsa da çok geç kalmıştı. Salonun girişinde donup kalmıştım.

“Sara...” diye mırıldandım kendi sesimi zor duyacak şekilde. “Burada ne oldu?” Neredeyse tüm süs eşyaları paramparça olup etrafa saçılmıştı. “Savaş mı çıktı bu evde?”

“Yanlışlıkla...”

“Sara!” diye bağırdım. Beni aptal yerine koymasından sıkılmıştım. “Neler olduğunu doğru düzgün anlat bana.”

“Ben...” Tam o sırada kapı çaldığında korkuyla yerimden sıçradım.

Sara bir bana bir kapıya bakarak iyice panikledi. Aceleyle elbisesinin ucunu tutup birkaç yerinden yırttıktan sonra tırnaklarıyla kollarını çizerek gözlerimin önünde kendine zarar verdi. Çok geçmeden koşarak yanıma gelip, “Sakın bir şey söyleme,” dedi ve kapıyı açmaya gitti.

Salonun ortasında dehşete kapılmış bir ifadeyle dikilmeye devam ederken Sara'nın konuşmalarına şahit oldum. Ağlayarak Raymond'ın kollarına atılmıştı. Biraz önce hiçbir şey yokken şimdi kapının önünde hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Birlikte salona geldiklerinde Sara, Raymond'ın kolları arasında titreyerek ağlamaya devam ediyordu.

“Noa?” Raymond beni görünce şaşkına dönmüştü.

“Selam,” dedim kuruyan dudaklarımı yalayarak. “Hoş geldin.” Benim gibi o da salonun hâlini inceliyordu şaşkınlıkla.

Sara bir anlığına başını kaldırıp salonda göz gezdirdi ve yeniden başını Raymond’ın omuzuna saklayarak ağlamaya devam etti.

“Katil evimdeydi, sevgilim. Benim peşimde. Bana saldırdı, beni öldürmek istedi.” Tek kolunu öne doğru uzatıp, “Elinden zor kurtuldum. Bıçağı vardı. Öyle korktum ki,” dedi. Resmen yalan söylüyordu. “Ya vaktinde yetişmeseydin...” Raymond şaşkınlıktan donup kalmış yüzümü inceliyordu. “Lütfen beni yalnız bırakma. Yanımda kal. Artık tek başıma kalamam.” Sara yüzünü Raymond’ın boynuna sakladığı için bizi görmüyordu.

Ağzımdan tek kelime bile çıkmıyordu ama gözlerim Sara’nın yalanını ele veriyordu. Bu yüzden gözlerimi kaçırıp önüme döndüm.

“Polise haber vermeme ister misin?” diye sordu Raymond buz gibi bir sesle. Yalan söylediğini anlamış mıydı acaba?

“Hayır,” dedi birden başını kaldırıp. “Sadece yanımda ol, iyi olurum ben.”

“Sen de bu yüzden mi geldin?” Sara’nın saçlarını okşarken bana sorduğu soruyla duruşumu dikleştirip ne diyeceğimi bilemez hâlde sessiz kaldım.

Sara sessizliğimle panik olup, “Evet,” dedi hemen. “Kendimi dışarı zar zor atıp kurtuldum. Katil de kaçmak zorunda kalınca hemen seni ve Noa’yı aradım.” Birden ağlamayı bırakıp bana dönerek, “Değil mi, Noa?” diye sordu. Raymond’a arkası dönük olduğu için söylediklerini destekleyeyim diye gözleriyle komut verdi.

“Öyle,” dedim dişlerimi sıkarak. Kurduğu oyun şeytanın bile aklına gelmezdi.

Her şeyi kendini acındırmak için yapmıştı. Evi bu hâle getirmesinin de kendini parçalamasının da sebebi buydu. Raymond’ı yanında tutmak.

Sara, Raymond’ı kaybetmemek için her şeyi yapardı. Onun için ölmeyi bile göze alabilirdi çünkü sağlıklı bir psikolojisi yoktu. Hastalıklı ve saplantılıydı.

İKİ YABANCI

Kelimeler böyleydi işte. Bazı kelimeler vardı ki başını döndürür, aşkla bağlardı insanı kendine. Ve bazıları vardı ki kurşundan daha ağır, bıçaktan daha keskin olurdu. Karşındakini yaralar, belki de öldürürdü yavaş yavaş.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

“Gel, Sara. Elini yüzünü yıkayalım,” diyerek Sara’yı Raymond’dan alıp üst kata çıkardım. Banyonun önüne geldiğimizde sertçe elimi çekip karşı-sına dikildim.

“Ne yaptığını sanıyorsun?” diye sordum öfkeden delirecek gibi solur-ken. “Aklını mı kaçırdın?”

“Sessiz ol!” dedi işaret parmağını dudaklarına bastırarak. “Raymond du-yacak.”

“Duyarsa duysun. Bu yaptığın korkunç bir şey!”

“Noa... Açıklamama izin ver.”

Onu duymazlıktan gelip, “Neyi açıklayacaksın?” diye bağırdım. “Yet-mezmiş gibi kirli oyununa beni de alet ettin.”

“Durur musun lütfen?” Raymond duyacak diye ödü kopuyordu.

“Bu şekilde kimseyi yanında tutamazsın. Eğer biri gitmek istiyorsa her türlü gider. Böyle oyunlarla ilişkini sürdüremezsin.”

“O benden uzaklaştıkça kahroluyorum. Anlamıyor musun?”

“Böyle olmaz,” dedim derin bir nefes çekerek. “Onunla açık açık ko-nuşmalısın.”

Merdivenlere doğru döndüğüm an Sara koluma yapışıp beni durdurdu. “Bekle,” dedi nefes nefese. “Bunu yapma.”

“Asıl sen bunu yapma,” diye bağırdım. “Dışarıdayken ses duyduğumda hayatın için endişelendim, Sara. Kasabada bir katil dolaşırken senin canı-

nın tehlikede olacağını düşünüp deli gibi korktum. Ancak sen sadece sırf sahte ilişkin için akıl almaz numaralar çeviriyormuşsun.”

Nabzım deli gibi çarpıyordu ve bunun merdivenleri çıkmamla hiçbir ilgisi yoktu. Sinirlenmişim, hem de çok.

“Biliyorum, özür dilerim.” Kolumu sıkın eli gevşedi. “Seni korkutmak istemezdim. Sadece öfkeliydim biraz.”

“Bana mı?”

“Raymond’a...”

“Bunun konumuzla ne ilgisi var?” diye sordum.

“İlgisizliğine sinirli olduğum için...” Sara’nın kelimeleri gevelemesini beklemeden konuşmaya başladım.

“Anladım,” dedim fısıltı gibi. “Ona sinirli olduğun için evini dağıtıp, katilin sana saldırdığını söyleyerek kendini acındırıyorsun. Böyle mi toparlayacaksın ilişkini?”

Sara olumlu anlamda başını sallarken mahcup bir şekilde başını eğdiğinde ona acıyarak bakmaktan kendimi alıkoyamadım.

“Bak...” Derin bir nefes aldım. “Ne yapmak istediğinle gram ilgilenmiyorum. İlişki senin ilişkin... Hayatını nasıl istersen öyle yaşa, karışmam. Sadece şunu merak ediyorum. İstedığın şey birilerinin sana acıması ve yalanlarla inşa ettiğin bir ilişki mi, yoksa Raymond’ın seni sevmesi mi?”

Acı gerçekleri yüzüne vurdukça yüzü dalgalanıyor, öfkesi yükseliyordu. “Noa... Seni ne kadar sevdiğimi bilirsin ama...”

“Ama?” diye vurguladım.

“Sen benim annem değilsin ama öyleymiş gibi davranmaktan vazgeçmiyorsun. Sana hesap vermek zorunda değilim.” Bu söyledikleriyle onun için yaptığım her şeyi yıkıp geçmişti.

Kelimeler böyleydi işte. Bazı kelimeler vardı ki başını döndürür, aşkla bağlardı insanı kendine. Ve bazıları vardı ki kurşundan daha ağır, bıçaktan daha keskin olurdu. Karşındakini yaralar, belki de öldürürdü yavaş yavaş.

Sara’nın iyiliği için söylediğim her şey anlamını yitirirken onun bana söylediği bıçak gibi kesip atmıştı aramızdaki her şeyi.

“İlişki benim. Ne yapmam gerektiğine ben karar veririm. Bak, yanımda olmasını istedim ve yanımda. Aşağıda beni bekliyor. Benim için endişelen-

di ve koşarak geldi. Çünkü bana âşık. Oyun olsa da olmasa da bu gerçeği gözlerinle gördün. Benim için geldi.”

Sara’ya sadece acıyordum. Sessizliğimi korumaya devam ettim.

“Söylesene...” dedi bir adım daha yaklaşip. “Yoksa beni kıskanıyor musun? Raymond’la birlikte olmama tahammül edemiyor musun yoksa?” Son söyledikleri bardağı taşıran son damla olmuştu işte.

“Ne hâlin varsa gör, Sara,” diye tısladım. “Olur da bir şey olursa sakın bana gelme olur mu? Unutma, ben senin annen değilim.”

Öfkeli adımlarla koridoru yürüdüm. Tam merdivenleri incekken durup omzumun üstünden Sara’ya baktım.

“Kasabada bir katil elini kolunu sallayarak dolaşiyor ama sen aptalca oyunlarla kendini kandırıyorsun. Bir gece katil gerçekten senin için evine girdiğinde umarım yardımına yetişecek biri olur hayatında.”

“Bu da ne şimdi? Kahretsin, beni katille korkutmaya mı çalışıyorsun? Ne sanıyorsun ki? Beş yaşında küçük bir çocuk olduğumu mu? Ah... Tanrım!” Arkamdan homurdandığı hiçbir şeyi umursamadım.

Hiç olmadığım kadar sakin hissediyordum. Sara için yapabileceğim her şeyi yapmıştım. Bundan sonra yalnızdı, her anlamda.

Kahretsin, bazen aptallık boyutunda iyi niyetli olduğumu düşünüyordum. Oysa insanların üzerinde tam tersi bir izlenim yaratmak istiyordum.

“Ne bu gürültü?” diye sordu merdivenin başında bekleyen Raymond.

“Hiç,” dedim hızlıca merdivenleri inmeye devam ederken. “Ben gidiyorum.”

Tam Raymond’ın yanından geçecekken bileğimden tutup gitmeme engel oldu.

“Nereye?” diye sorduğunda önce kolumu çekip kurtardım. Sara’ya olan öfkem ona karşı da hırçın davranmama neden olmuştu.

“İşim var. Gitmem gerek.”

“Kapıdaki adam kim?” diye sordu birden konuyu değiştirip. Cevap vermeden yanından geçip hızlıca kapıya ulaştım ve evi terk ettim.

Doğrudan arabaya binip kemerimi taktığımda, “Gidebiliriz,” diye mıldandım.

Sara'yla tartışmamız yüzünden biraz temiz havaya ihtiyaç duyuyordum. Paul arabanın üstünü kapattığı için kol dayama kısmındaki tuşa basarak camı açtım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Paul. Hayatımla ilgili zıvalıkları anlatmak istemediğimden olumlu anlamda başımı sallayarak onu geçiştirdim.

Paul'un evi klinikten yarım saat uzaktaydı. Eski şarap fabrikasından da ileride, nehrin karşı kıyısında kalıyordu. Kasabanın bu kısmında yaşayanlara hep imrenirdim çünkü bu kesim daha sakin ve kalabalıktan uzaktı.

Evlerin arasında bile oldukça mesafe olduğundan merkezdeki evlerde hissedilen boğucu his burada yakana yapışmıyordu. En azından ben olsaydım burada boğuluyor gibi hissetmezdim.

Paul'un evi beklediğimden çok daha büyük ve lükstü. Dıştan görüntüsü bile baş döndürücüydü. Yalnız yaşayan bir adam için fazla geniş, üniversitede eğitim görevlisi olan biri içinse oldukça lükstü.

Garaja hızlı bir giriş yaptığında istemsizce kapı kolundan tutma ihtiyacı hissettim.

Garaj kapısı otomatik olarak arkamızdan kapanırken Paul, Start/Stop tuşuna basarak arabayı durdurdu.

“Geldik,” derken aynı anda kemerlerimizi çözdük.

Sessizce Paul'un ardından kapıyı açıp çıktım. Aklım hâlâ Sara'nın bençilliğiyle meşguldü. Arka koltuktan Jeu'nun ilaçlarını da aldıktan sonra Paul'u takip ettim. Garajdan eve açılan bir kapı vardı.

Evin salonuna açılan kapıdan girdiğimizde şaşkınlığımı gizlemek için önüme bakıyormuş gibi göründüm ama her fırsatta merakıma yenik düşüp evi inceledim. Burçlardan anladığım söylenemezdi ama ev öyle temiz ve düzenli görünüyordu ki Paul'un Başak Burcu olduğunu tahmin ediyordum.

“Evime hoş geldin.” Paul anahtarları orta sehpanın üzerine gelişi güzel tıp nazikçe bana döndü.

“Hoş buldum,” dedim gülümsemeye çalışarak.

“Rahat ol, lütfen.” Kollarını iki yana açarak konuştu. “Jeu için zamanını ayırıp geldin. Kendini rahat hissetmeni isterim.”

“İyiyim, teşekkürler,” dedim kısaca.

Elimdeki ilaç çantasını vintage tarzdaki deri koltuğun üzerine bırakıp salonun ortasına doğru yürüdüm ağır ağır. Salonun yarısına kadar inen dev avize, deri koltuklar, televizyonun kenarlarındaki, kapı girişlerindeki bibliolar fazlasıyla gösterişli ve şık görünüyordu.

Bu kadar fazla eşyanın olduğu evlerden hoşlanmazdım ama Paul'un evinde bu durumdan rahatsız olmamıştım. Evi dekore eden her kimse işini hakkıyla yaptığı belliydi. Televizyon köşesindeki taş duvar görüntüsünü duvar kâğıdı sanmıştım fakat biraz daha yaklaştığımda yanıldığımı anladım. Gerçekten taş duvardı.

Üstü simetrik kesilmiş cam olan, ayakları üç yuvarlak ahşaptan yapılmış orta sehpanın üzerindeki kitapları incelerken, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye soran Paul'un sorusuyla doğruldum.

Cevap verme fırsatı bulamamıştım çünkü parkelere sürten tırnak sesleri odaya dolduğunda Paul keyifle arkasına döndü.

Saniyeler içinde Jeu koşarak Paul'un üstüne atladığında karşımdaki güzel manzarayı seyre daldım. Paul dizlerinin üzerine çöküp oğlunu severken Jeu bu sevgiye karşılık veriyor, ellerini ve yüzünü heyecanla yalayarak mutluluğunu tüm sevimliliğiyle yansıtıyordu.

"Çok iyi görünüyor," diye araya girdim. "Onu böyle keyfi yerinde gördüğüme sevindim."

"Senin sayende," dedikten sonra Jeu'nun başına bir öpücük kondurup ayağa kalktı. "Sen olmasaydın..."

"Kim olsa aynı şeyi yapardı," diyerek sözünü kestim. "İşim bu." Ayrıca bir övgü ya da teşekkürü ihtiyacım yoktu.

"Sadece teşekkür etmek istedim," dedi içten gülümsemesiyle.

"Eğer kendini daha iyi hissedeceksen..." Omuz silktim.

Tam bunu söylerken Linda'nın ve çoğu zaman Sara'nın söylediği şey zihnimde yankılandı.

Duygusuz bir sürtük gibi davranıyorsun.

Belki de haklılardı ama elimde değildi. Bazen kendimi en çok yoran şey bendim. Bu karamsarlık, yaşadıklarımın yükü, annemin nefreti ve Joanne'in ölümü... Çoğu zaman ölümün kıyısında cambazlık yapar gibi sallantılı duygu değişimleriyle günlerim geçiyordu. En çok böyle zamanlarda yorulduğumu hissediyordum.

Paul arkasını dönüp bacaklarına atılan Jeu'yla ilgilenirken başımı iki yana sallayarak karamsar ruh hâlimi defettim. O anda aydınlanma yaşamış gibi bir karar aldım. Bundan sonra kendimi kandırmak anlamına gelse de yaşamaktan keyif alıyormuş gibi yapacaktım.

Biraz önce Paul'u terslediğimde gözlerindeki şaşkın ve üzgün tavır tetiklemişti beni. Sadece minnettarlığını belli etmek isteyen birini kırmaya hakkım yoktu. Bu yanlıştı ve haksızlıktı.

Kendimi daha fazla boktan hissetmemek için ilaç çantasını açıp Jeu'nun serumunu hazırlamaya koyuldum.

Serum hazır olduğunda Paul yemek masasının karşısındaki konsoldan Jeu için ödül maması çıkardı. Serumunu takarken dikkatini dağıtıp keyfini yerine getirmeyi istemişti. Paul'un elinden afiyetle mamasını yerken canını acıtmamak için hafifçe serumu takıp akış hızını ayarladım.

"İşte oldu," dedim gülümseyerek.

Jeu'nun yattığı tekli koltuğun yanındaki lambadere serumu astıktan sonra doğrulup deri kanepeye oturdum. Geriye yalnızca ağız yoluyla alması gereken bir hap kalmıştı. Onu da serumdan sonra verecektim.

Paul dizlerinin üzerine çökmüş, Jeu'nun ödül mamasını afiyetle yemesini beklerken başını okşuyordu.

Elindeki bitmiş mama paketini buruşturup top hâline getirirken ayağa kalkıp, "Bir şeyler içmek ister misin?" diye sordu.

"Su alabilirim," dedim nazikçe.

"Sadece su mu?"

"Mm... Güzel bir kahveye hayır demem aslında," derken kıkırdadım. "Bugün çok fazla kahve içtim fakat uykusuz ve yorgun bir gün geçiriyorum. Sağlam bir kahveye ihtiyacım var sanırım."

"Hay hay," dedi salona doğru yürürken. "Kendime şarap alacağım. Eğer istersen..."

Kahretsin, karşı koyamayacağım bir noktaya parmak basmıştı. Şarap en sevdiğimdi. Özellikle söz konusu kırmızı şarapsa reddedecek kadar aptal değildim.

"Beni gafil avladın," diyerek kıkırdadım. "Kesinlikle şarap istiyorum."

"Kırmızı, beyaz?" diye sorarken keyifle güldü.

“Kırmızı!” dedim hiç düşünmeden.

“Tam aksine beyaz şarap severim ama sana eşlik edeyim,” dedi ve mutfağın yolunu tuttu. Arkasından bakarken aklımdan onlarca düşünce geçti fakat hiçbiri Paul’la ilgili değildi.

Sara’nın söylediklerini düşünüyordum. Kasabada bir katil varken Paul’un evine nasıl bu kadar rahatça ve güvenerek gelebildiğimi düşünüyordum.

Gerilmediğimi söylesem yalan söylemiş olurum. Birden içim evime gitme isteğiyle doldu.

Film ya da dizilerdeki katilleri aklıma getirerek kendimi sakinleştirmeye çalışıyordum. Tüm korku filmleri ıssız yerlerde başlardı. Kimisi terk edilmiş bir evde, bir otopark ya da ormanda... Paul’un evi bunların hiçbiri değildi. Son derece lüks ve özenle tasarlanmış harika bir evdi.

Paul ise tanıdığım kadarıyla nahif ve kibar bir adamdı. Gördüğüm kadıyla katile benzer bir yanı ya da manyakça davranışları yoktu.

“Köpeği var bir kere. Hayvanları seviyor...” Aklımdan geçirmem gereken düşünceyi dile getirdiğimi fark edince irkilerek etrafımı kolaçan ettim. Bir anlık boşluğuma gelmişti. Neyse ki Paul mutfaktaydı.

Paranoyalarımın kendimi korkuttuğum dakikalar Paul’un salona girmesiyle son buldu. Elindeki kadehlerden birini önüme bıraktıktan sonra diğerini elinde tutarak çaprazımdaki tekli koltuğa oturdu.

Önümdeki kadehi alıp Paul’a doğru kaldırarak, “Jeu’nun iyileşmesine,” dedim.

Gözlerimin içine bakarken yaladığı alt dudağına gözüm kaymasın diye kendimi zor tuttum. Dikkatimi dağıtmasını istemiyordum ama dudaklarındaki gülüşü gözlerine yansıdığı anda afallamıştım.

“Bu güzel tanışmaya,” diye ekledikten sonra kadehini benimkiyle tokuşturdu.

Kadehlerin üzerinden birbirimize bakmaya devam ederken aynı anda şaraplarımızdan bir yudum içtik.

Şarabın ağzımda bıraktığı kekremsi tat boğazıma doğru yayılırken kadehi yerine bırakıp arkama yaslandım.

“Buralı olduğunu söylemiştin,” diyerek basit ama merak ettiğim bir konu açtım. “Hiç tanışmamış olmamız çok garip. Ravebelg küçük bir kasaba...”

“Hiç tanışmamış olmamız garip değil ama üzücü. Yıllar önce tanışma ihtimalimizin olduğu gerçeğini düşündükçe geriliyorum.” Belli belirsiz gülümsemesi bu söylediğine arka çıkınca aynı şekilde karşılık verdim. “Ama evet, bir yandan da garip bir durum. Ben daha çok küçükken taşınmışız buradan. Yani anlayacağın her ne kadar buralı olduğumu söylesem de Ravebelg Kasabası’nda pek zaman geçirme şansım olmadı.”

“Anladım,” dedim verebilecek daha iyi bir cevabım olmadığından.

“Peki sen?”

“Ben de bu kasabada doğup büyüdüm. On iki on üç yaşına kadar da burada yaşadım. Sonrasında ailemle birlikte buradan taşındık. Yaz aylarında sık sık burayı ziyaret ediyorduk ama bir ay önce temelli buraya yerleştik.” Kendi hikâyemi oldukça kısa şekilde anlattım. Tüm sırlarımı karanlığa gömerek...

Paul acele etmeden şarabından büyükçe bir yudum aldı. Ona eşlik etmek için kadehime uzandım.

Paul ayak bileğini dizinin üzerine koyup geriye yaslandıktan sonra benim yaptığım gibi şarabı içerken beni izlemeye koyuldu. Ona bakmadan kadehimden bir yudum alarak anın tadını çıkardım.

“Tüm muhteşem hikâyeler iki şekilde başlar.” Paul’un melodi gibi çıkan sesi aramızdaki sessizliği dağıttığında gülümsedim. “Ya bir insan bir yolculuğa çıkar...”

“Ya da şehre bir yabancı gelir,” diyerek Paul’a eşlik ettim.

“Aynen öyle,” dedi başını ağır ağır sallayarak. “Peki, bu muhteşem hikâyenin yabancısı hangimiz oluyoruz?”

“Bir hikâyemiz mi var?” diye sordum düz bir sesle.

Bunu bilerek yapmıştım. Açıkça bana yürüyorsa ağırdan alan taraf olmayı seçiyordum.

“Bu geceyle birlikte neden olmasın diyebiliriz bence.” Dudağının hemen alt çaprazında belli belirsiz bir gamze belirdi.

Sessiz kalmayı seçtim.

“Etik değerlerden bahsedecek gibi duruyorsun,” diye iğnelediğinde güldüm.

“Hayır, kesinlikle öyle bir derdim yok...” derken başımı iki yana salladım hızlıca.

“Neden olmasın dediğini varsayıyorum o hâlde,” diyerek beni köşeye sıkıştırdı.

Omuz silkerek bir yudum daha içtim. Yaptığımız şey bir flört müydü, yoksa sadece şarabın etkisiyle anlık olarak birbirimize ilgi mi duyuyorduk bilmiyorum ama iyi hissettiriyordu.

“Peki, şehre iki yabancı geldiyse o hikâye nasıl olur, hiç düşündün mü?” Bunu sorarken yüzünde en ufak bir ifade bile yoktu.

“Düşünmedim,” dedim net olarak. “Yaşayıp birlikte görebiliriz.” İşte bu ona karşı attığım ilk taş oldu.

“Bu fikri sevdim,” dedi gerinerek. “Kaç kez tesadüfen karşılaştık sonuçta. Bunun bir anlamı olmalıydı.”

Sahiden de kaç kez karşılaşmıştık? Koşudayken, veterinerine geldiğinde... Yıllar sonra doğduğum topraklara döndüğümde karşıma onun gibi kusursuz bir adam çıkmıştı. Kader diye bir şeyin olduğuna inanmıyordum fakat Paul beni inandıracak gibi görünüyordu.

“Yarın müsaitsen eğer... Jeu'nun tedavisinden önce bir yemek yiyelim mi?” İşte bu beklenmedik bir teklifti.

Ağzımdaki şarabı güçlkle yuttuktan sonra usulca öksürdüm.

“Yarın olmaz,” dedim açıkça. Boğazıma kaçan şarap hâlâ yakıyordu. “Kasabada ölen kızları duymuşsundur. İçlerinden birisi için yarın akşam anma töreni düzenlenecek. Orada olmak istiyorum.”

Sara'yla birlikte gidecektik ama onunla aramız bozulmuştu. Ne yapacağımı bilmiyordum ama kalbim, her şeye rağmen yarın kasaba halkıyla birlikte orada bulunmayı seçiyordu.

“Duydum evet, çok üzücü. Kasabada bir katil rahatça insanlara saldırırken hâlâ bu duruma engel olunmuyor olması çok kötü.” Paul'un ifadesine hüznün çöktü. “Ölen kız kimdi?”

“Kate Waller,” dedim. “Ve Rose Ciera da var. Katilin, Rose'un ikizi Nate Ciera'ya da saldırmış olacağından şüphe ediyorlar.”

“Kafayı yemiş olmalı,” dedi Paul. Benden daha uzaktı kasabanın gündemine. En azından ölen kişileri tanımadığı için detaylar hakkında da pek bilgisi yoktu.

“Kate başkanın kızıydı. Katelyn Waller’ın bu duruma en kısa sürede bir çözüm bulacağını düşünüyorum. Bunu her kim yaptıysa en başta Kate’in ölümüne intihar süsü vermiş. Neyse ki kasabada cinayet olarak konuşulmaya başlandı artık. Yakalanması yakındır.”

“Umalım da öyle olsun,” dedi ve dudaklarını içe katlayarak uzaklara daldı.

“Öğretmenlik yapacağın üniversiteden üç öğrenci öldürüldü. Herkes gibi senin de kendine dikkat etmen gerekiyor.” Kendime dikkat etmeyip önüme gelen herkesi katil konusunda uyarmam da ayrıca komikti.

“Hepimiz dikkat etmeliyiz, Noa. Şimdiye kadar kurbanlarını öğrenci ve kızlardan seçtiğini göz önüne alırsak benden önce senin kendini koruman lazım.”

“Ben öğrenci değilim,” diye itiraf ettim.

“Katilin bununla ilgilenip ilgilenmediğini bilemeyiz.” Omuz silkti. “Sen yine de çok dikkatli ol. Özellikle yarın...”

Son söylediğiyle kaşlarım çatıldı. Sanki bildiği bir şeyler varmış gibi beni uyarması ürpertici gelmişti.

“Neden öyle söyledin?”

“Başkanın kızı için yarın herkes orada olacak, dedin. Katil için açık büfe olacak demek oluyor bu. Kime saldıracağını bilemeyiz. Lütfen şimdi söyleyeceklerim için beni yargılama ama...” Sustu. “Bana kalırsa bu törenin yapılması saçmalık... İnsanları açık hedef hâline getiriyorlar. Herkes tehlikede olacak.”

Tanrım... Sonunda benim gibi düşünen birine denk geldiğime seviniştim. Gerçekten de bunun ne kadar tehlikeli olduğunu Paul’dan ve benden başka kimse görmüyor muydu?

“Bunu düşünen sadece benim sanıyordum. İnsanların bu kadar sorumsuz davranması çok saçma gerçekten. Tepki gösterdiğimde de ölen birine saygı göstermediğimi söyleyip beni suçlamışlardı.” Bizzat bunu yapan kuzenimdi.

“Böyle zamanlarda insanlar sağlıklı düşünemezler. Bir arada olmak daha çok güven verir, kalabalıklara sığınmak daha uygun gelir onlara. Ayrıca söz konusu ibadet ve dua olduğunda Tanrı'nın onları koruyacağına inanırlar.” İnançlı ve zeki bir adamdı. Linda tüm bu konuşmalara şahit olsa erkek arkadaşını terk edip Paul'un üzerine atardı, eminim.

“Törene katılacak mısınız?”

“Sanırım. Diğer öğretmenler katılacaklarını söylediler. Öğrencilerini kaybettiler tabii, haklılar. Onlarla birlikte katılacağım gibi görünüyor.”

“Anladım,” dedim yine.

“Tören nerede olacaktı?”

Paul'un sorusuyla birlikte fotoğraftaki adresi hatırlamaya çalıştım hemen.

“Önce kilisede dua olacak ama asıl tören evlerinde yapılacak. Ben evdeki törene katılacağım.”

“Artık ben de,” diyerek omuz silktiğinde sevimli ifadesiyle gülümsetti. “Öğretmenlerle sözleşmemiş olsaydık birlikte gidelim derdim.”

“Problem değil. Orada buluşuruz,” dedim anlayışlı bir şekilde başımı sallayarak.

Kadehini kafasına dikince aynı şekilde kadehimin dibindeki son yudumu içtim. Yüzümü buruşturarak kadehi sehpaya bıraktıktan sonra ayaklandım.

“Gitmem gerekiyor.”

Annem ve babam çoktan eve gitmiş olsalar da aklım hâlâ Mia'da olduğu için oyalanmak istemiyordum.

“Pekâlâ. Seni bırakayım.” Benimle birlikte oturduğu yerden kalktı.

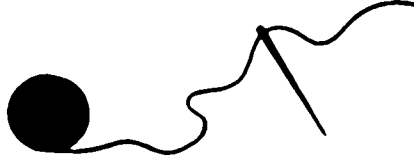
Son olarak Jeu'nun hapını verdikten sonra birlikte arabaya bindik ve derhâl yola koyulduk. Evime ulaşana kadar havadan sudan sohbet ettik. Birbirimizi daha iyi tanımak için klişe konulara değindik ve bunu yaptığımızı sevindim. Paul'un kasabada tanıdığım en iyi insanlardan biri olduğu şimdiden belliydi.

Paul'u tanıdığıma seviniyordum. Bazı şeyler onunla değişebilirdi. Belki de Paul Barnley bir bataklık gibi gömüldüğüm geçmişimden kurtulmamı sağlardı.

Sahiden Paul, Raymond'ı aşmamı sağlayabilir miydi?

KÜÇÜK TAVŞANGIK

*İnsan kendi hayatının iplerini bir başkasının eline verdiğinde,
zamanla o kişinin oyuncağına dönüşür.*

OYUNCAK KATİLİ
Ravebelg Kasabası

Bugün harika bir gündü. Güneş ışıkları evin pencerelerinden içeri sızıyor, parkelerden yansıyan sıcaklık içimi ısıtıyordu. Her şeyin yolunda gittiği bir gün olabilirdi. Tabii ben hasta bir şekilde uyanmamış olsaydım.

Ah... Tamam, yalan söyledim.

Baştan alıyorum sizi ahmaklar.

Bugün harika bir gündü. Güneş ışıkları üzerime vurduğunda uykumdan uyanmıştım ancak buna öfkelenmemiştim. Uykumu böldüğü için güneşe sövebilirdim ama bunu ben istemişim. Erkenden uyanmak için gece eve geldiğimde uyumadan önce perdeleri sonuna kadar açık bırakmıştım.

Kendimi gayet iyi hissediyordum, hasta değildim. Bugün üçüncü kurbanım Alice'le görüşmek için hasta taklidi yapmam gerekecekti sadece. Birkaç gündür göremediğim oyuncağıma çok özlemiştim.

Aptal Alice. Onun sesine tahammül edemezken bugün saatler boyunca ona maruz kalacağıma inanamıyordum. Neyse ki zamanı tükeniyordu, çok yakında Ravebelg Kasabası, müzeme eklediğim üçüncü oyuncağıma konuşmaya başlayacaktı.

Ve buna bayılacaktı!

Alice'e biraz işkence etmekte sorun görmüyordum. Onu sevmediğimden değil, aksine onu sevdiğim için ölümüne emek veriyor, sanatımı ilmek ilmek işliyordum. Alice Brown her şeyin sonunda bana teşekkür etse iyi ederdi çünkü sayemde ona bahsettiğim yeni hayatına başlangıç yapacaktı.

Çünkü ben öldürmüyordum. *Bay OM* kimseyi öldürmüyor, yeniden yaratıyordu.

Hastanede işimi çabuk bitirmeliydim, akşam tatlı, küçük Kate'im için düzenlenen anma törenine geç kalmak olmazdı. Onun için edilecek hiçbir duayı kaçırmak istemiyordum. Ayrıca Katelyn Waller'ın kızı için hazırladığı yapmacık veda konuşmasını da kaçıramazdım.

Rose'un ölümünden sonra geçen bir haftanın ardından her şey yine normale dönmüştü. Tam da tahmin ettiğim gibi. Bu kasaba hiçbir şeyin yasını tutmuyordu. Ölenlerin ardından üzülmüş gibi yapıp birkaç gün vicdanlarını rahatlatıyor, sonra eskiye dönüyorlardı.

Ravebelg günahların başkentiydi. Bu yüzden rahattım, peşime düşmeyeceklerini biliyordum. Buna cesaret etseler de elleri boş kalırdı. Beni bulmaları imkânsızdı. Bana ulaşacak herkesin göreceği son yüz bana ait olurdu.

Güneşin kavurucu sıcaklığı altında yürürken etrafta kimse olmadığından şapkamı çıkarıp elimi tersiyle alnımda biriken teri sildim. Yazın bitmesine bir ay vardı. Ravebelg Kasabası yaz aylarında öyle sıcak oluyordu ki insanın bu havalarda kimseyi öldüresi gelmiyordu.

Bazı günler havanın sıcaklığından yalnızca kendini öldürüp kurtulmak istediğin oluyordu.

Alice bugün akşam vardiyasında olacaktı. Onun erkenci olmaması benim yeterince uykumu alıp dinlenmemi sağlamıştı. Gece uzun olacaktı. Gün içinde de çok fazla işim vardı, yorgun olmamalıydım.

İşlerimi bitirdiğimde eve dönüp hazırlanacak vaktimin olup olmayacağını bilmiyordum. Kate'in töreni için hazır bir şekilde evden çıkmıştım.

Akşam olana kadar günü kendime ayırmaya niyetliydim. Hem bazı işlerimi halletmek hem de kendimi şımartacak birkaç parça şey almak için kasaba merkezindeki kanalın arka tarafında kalan alışveriş merkezine gitmek üzere yola çıktım. Kasabanın tek eğlence ve alışveriş merkezi olması burayı insanlar için gözde bir yere dönüştürüyordu. Benim için de öyleydi.

Kurbanlarımdan biri burada çalışıyordu. Hayır, tabii ki size ondan bahsedecek değilim. Tüm gözler Alice Brown'ın üzerinde olmalı. Sırası gelmeden bir başkasıyla ilgilenmenize ya da merak etmenize izin veremem.

Sıcak havaya daha fazla maruz kalmamak için vakit kaybetmeden alışveriş merkezine sığındım. Klimalar sayesinde kısa sürede ferahlamıştım. Sanırım güneş batana kadar zamanımı burada harcayacaktım.

Ravebelg Alışveriş Merkezi'nin zemin katındaki tatlı standının yolunu tuttum doğruca. Bana kalırsa dünyanın en lezzetli tatlıları burada satılı-

yordu. Ben en çok orman meyveli *waffle* ve fındıklı *muffinlerini* beğeniyordum. Bir de stantta çalışan tatlı kızı... O listemde değildi fakat vaktim olduğunda onu da öldürmeyi isterdim. Masum birine benziyordu, ona yeni bir yaşam sunarsam kendimi daha iyi hissedebilirdim.

Bu kasaba bana çok şey borçluydu. Onlar için yaptığım iyiliği anladıklarında bana teşekkür etmeli hatta boyun eğmelilerdi.

“Merhaba,” dedim tezgâhın ardında kasayla ilgilenen dalgın kıza doğru. “Orman meyveli *waffle* ve yanında *Ice Coffee* istiyorum.” Arka cebimdeki cüzdanımı çıkardım. “Kahve az buzlu olursa sevinirim.” Ödemem gereken tutarı çıkardım. “Ya da vazgeçtim. Bol buzlu olsun istiyorum. Hava çok sıcak...”

Aptal kız... Bana ne zaman bir karşılık vereceksin?

“Tabii.”

Tabii mi? Sahiden mi? Seni sürtük.

“Bu tezgâhın tatlılarına bayılıyorum. Özellikle *waffle* ve *muffin*... Harika.”

“Teşekkürler, efendim.”

Ne güzel efendim dedin öyle. Tekrarla lütfen.

“Gerçekleri söyledim sadece.” Gülümsedim. Hem de en içten gülüşümle yüzüne baktım genç kızın.

“Teşekkürler.”

Konuşmayı beceremeyen insanlardan nefret ederdim. Yeni insanlarla tanışmak, sohbet etmek dünyanın en keyifli şeyiydi. Bu insanlar neden yeni bir insan gördüklerinde sohbeti kısa kesmek isterlerdi ki? Saçmalık.

“Kasanın ilerisinde beklerseniz siparişiniz hazır olduğunda alabilirsiniz.”

Bunu biliyordum. Bunlar yerine kendisinden bahsetmesini istiyordum. Yaka kartı sayesinde adının Amy olduğunu öğrenebilmiştim ama daha fazlasını bilmeliydim. Mesela, onu neden öldürmeliydim? Neden bunu hak etmesi gerektiğini bana anlatmalıydı. Ben peşine düşmeden...

“Teşekkürler,” diyerek yanından ayrılmak zorunda kaldım çünkü Amy çoktan *waffle* siparişimi iletmeğe üzere arka tarafa gitmişti. Mutsuz olduğu belliydi ama nedenini merak ediyordum.

Islık çalarak ağır adımlarla tezgâhın sonuna doğru ilerledim. Kolumu tezgâha yaslayıp sol ayağımı diğerinin önüne getirdim ve alışveriş merkezindeki insanları izlemeye koyuldum.

İnsanları hep merak ederdim. Nasıl hayatlar yaşadıklarını, o an ne düşündüklerini, günlerinin nasıl geçtiğini, duygularını... Bunu yapan tek kişi olmadığımı biliyordum. Her insan, diğer insanları merak ederdi.

Bingo!

Alışveriş merkezinin girişine doğru kısa bir bakış attığımda gördüğüm kişi keyfimi iyice yerine getirdi. Susan Dayton ve yanında küçük kızı Mia Dayton. Benim küçük tavşancığım annesiyle vakit geçiriyordu. Güzel Noa'nın küçük kız kardeşi...

Aklım başımdan uçmuş, etraftaki insanların varlığını unutmuştum. Yüzümde gittikçe büyüyen gülüşüm sinsice ve dikkat çekecek türdendi. Hemen kendimi toparlayıp duruşumu dikleştirdim.

Yüzümü ifadesiz bir hâle getirerek Mia ve annesini gözlerimle takip etmeye devam ettim. Noa, son yaptığım küçük sürpriz hakkında ne düşünmüştü acaba? Mia Dayton, onun için hazırlattığım tavşanı sevmiş miydi?

Noa, en çok onunla ilgilendiğimi öğrendiğinde eminim ki ayakları yerden kesilecekti.

Siparişimin hazır olduğunu söyleyen Amy'ye teşekkür ederek tepsiyi tezgâhın üzerinden alıp boş masaların birine oturdum. AirPods'umu takıp sevdiğim bir müzik açarak tatlıyı yedim, kahvem i içtim. Günün birinde bu kasabada huzur içinde yaşayacaktık. Güzel günler benim sayemde gelecekti.

Susan Dayton küçük kızını peşine takmış, mağaza mağaza dolaşırken zavallı Mia yerine ben yorulmuştum. Kızı umurunda bile değildi. Tek derdi pahalı markaların vitrinine ağzının suyunu akıtmak ve sonra içeri girip beğendiği kıyafetleri almaktı. Kızının arkada kalmasını umursamıyordu. Biraz önce mağazanın tekinde kızını neredeyse unutmuştu.

Şimdi tekrardan soruyorum size... Bu kasabada onlarca günahkâr, anne olmayı bile beceremeyenler varken suçlu olan ben miyim sahiden?

Tabağımdaki son lokmayı da ağızıma attıktan sonra iyice ağızımda dolaştırarak tadını çıkardım. Masanın üzerine bıraktığım telefon ve cüzdanımı aldım.

Mia benim için önemliydi. Noa kardeşinin üzerine titriyordu. Mia onun zaafiydi. Birini cezalandırmak isterseniz o kişinin elinden oyuncuğunu alın. Sonra kenara çekilin ve nasıl mahvolduğunu izleyin.

İşte bütün mesele buydu.

ÖLÜMÜNE BİR ŞARKI YAZDIM

*Hayat böyleydi işte. Her zaman yabancılar incitmezdi seni.
Çoğu zaman tanıdığın insanların bıçağıyla alırdın en derin yaraları.*

OYUNCAK KATILI
Ravebelg Kasabası

Hastanenin olduğu sokağa döndüğümde hava iyice kararmıştı. Sokak lambalarıyla birlikte karanlık cadde aydınlanırken insanların telaşı bulaşıcı bir hâl almaya başladığından karşı kaldırımda yürümeye devam ettim. Akşam vakti olduğu için herkes bir yere koşturuyordu.

Acil servisin önündeki kalabalığın arasından hızlıca geçip içeri girdim. Sağ tarafta kalan bankoya yöneldim. Elimi karnıma bastırıp yüzümü buruştururken adımlarımı yavaşlattım. Hatta daha inandırıcı olmak için Alice'le göz göze geldiğimiz birkaç sefer de tökezlemiş gibi yaptım.

Alice'in yanına ulaştığımda ellerimi bankoya koyup derin derin soludum.

"Merhaba," dedim güçlkle.

"Merhaba, neyin var?" diye sordu telaşla. "İyi görünmüyorsun."

Beni tanıyordu. Kim olduğumu biliyordu ama bunun önemi yoktu. Bugün onun son günüydü.

"Ben... Ben çok kötüyüm," diye kekeledim. "Sanırım zehirlendim."

Umarım midemi yıkamayı teklif etmezlerdi. Tek istediğim geceye kadar burada, Alice'le baş başa kalmaktı.

"Seni şu odaya alalım, gerekli tetkikler yapıldıktan sonra durumunu net olarak öğrenmiş oluruz." Alice'in yönlendirdiği odaya birlikte girdikten sonra sedyeye uzanmamı söyleyip odadan ayrıldı.

Biraz sonra doktorla birlikte yanıma geldiğinde Alice sırt çantamı yanımdan alıp yere koydu. Çantamı almalarının gerginliğiyle terlemeye başladım ama bu, hasta olduğuma inanmaları açısından iyi bir şeydi.

Doktor rutin kontrolleri yaptıktan sonra durumum hakkında daha detaylı bir kanıya varmak için birkaç soru sordu. Tüm sorulara zehirlendiğim sonucuna varmaları yönünde cevaplar verdikten sonra Alice'ten serum hazırlamasını isteyince rahatladım. Tam da istediğim olmuştu.

“Yandaki boş odaya geçelim. Serum hazırladıktan sonra orada istirahat edebilirsin.”

Ağır ağır yattığım yerden doğruldum. Sırt çantamı tek omzuma atarak Alice'in arkasından yavaşça odadan çıktım ve yan odaya geçtim.

Serum için damar yolu açan diğer hemşire odadan ayrıldığında Alice odaya girip kapıyı kapattı. Serum takıp akış hızını ayarladıktan sonra sağ üst taraftaki çengele astı.

Bu saçma oyunu sırf dikkat çekmemek için oynuyordum. Hastaneye elini kolunu sallayarak girip birini öldüren kişi olarak değil de hastalardan biri olarak görünürsem dikkat çekmezdim.

Daha önce Alice'le karşılaştığımız için onunla sohbet ederek yanımda kalmasını sağlayabilirdim.

“İlgilendiğin için teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. “Öleceğimi sandım.”

“Rica ederim,” dedi sevimli bir tonda. “Tarihi geçmiş bir ürün kullanmış olabilir misin?”

“Bilmem, belki...” Omuz silktim. “Market alışverişlerimde buna çok dikkat ederim ama gözümünden kaçmış olmalı. Bana ne olduğunu bilmiyorum, birden kötüleştim.”

Serum damarlarımı karıncalandırıyordu.

“Bu iyi gelecektir.” Çenesinin ucuyla serumu işaret etti.

“Sakin görünüyor bugün,” diyerek konuyu değiştirdim.

“Evet. Tanrı'ya şükür!” Kızıl saçlarını omuzundan geriye atıp başını şükreder gibi iki yana salladı.

“Kalıp sohbet etmek istersen...” Kenardaki boş koltuğu gösterdim. “Bu şekilde serumun bitmesini beklemek çok sıkıcı!” Gülüşümle birlikte Alice kıkırdadı.

Yüzündeki tatlı çilleri, yeşil gözleri ve kızıl saçlarıyla oldukça güzel görünüyordu ama onda eksik olan bir şey vardı. Ölüm. Sayemde güzelliği hafızalara kazınacaktı. Ölüm ne de yakışacaktı Alice'in güzel yüzüne.

Yüzüne bakarken aklımda tek bir soru vardı. Son saatlerini yaşadığını bilse ne yapardı?

Sahi, insanların ne zaman öleceğini bilme şansları olsaydı ne yaparlardı?

"Kendime kahve yapmıştım. Bankoda duruyor. Alıp geleyim o hâlde," diyerek çocuksu bir neşeyle teklifimi kabul etti.

"Serumla kahve içebilir miyim?" diye sordum köpek yavrusu bakışlarıyla. "Serumdan daha çabuk kendime getireceğine eminim."

"Miden körü, değil mi? Bulandırabilir..."

Ben hasta değilim, aptal orospu. Sen daha çok midemi bulandırırıyorsun.

"Yavaşça içersem bir sorun olacağını sanmıyorum aslında," diyerek gülümsedim. "Hem sana eşlik etmiş olurum."

"Pekâlâ."

Alice odadan çıkıp kapıyı kapattı. Hemen yattığım yerde doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Serumun akışını tamamen kestikten sonra beklemeye başladım. Alice gelene kadar serum beklerse burada kalacağım süre uzardı ve bu işime gelirdi.

On beş dakikadan fazla bir zaman boyunca odada yalnız bekledim. Koridordan gelen ayak sesleri ve Alice'in yine bağırarak birileriyle konuşup şakalaştığını duyunca serumu biraz önceki akış hızına ayarlayarak yatağa uzandım.

"İşte geldim," dedi kapıyı ayağıyla kapatırken. "Nasıl gidiyor?"

"Beklemeye devam." Omuz silktim. "Ama daha iyi hissediyorum şimdi." Neredeyse serumun hepsi duruyordu.

"Serum bittikten sonra hiçbir şeyin kalmaz." Kahvelerden birini yanımdaki sehpa bırakıp koltuğa oturdu. "Kahveyi sade aldım ama umarım seviyorsunuzdur."

"Bayılırım," dedim keyifle. "Ellerine sağlık."

"Afiyet..." Tam o sırada telefonu çaldığı için cümlesini tamamlayamadı.

Kim arıyordu?

Alice kahvesini sakince kenara bırakıp telefonu cebinden çıkardı. Vakit kaybetmeden aramayı onayladıktan sonra telefonu kulağına götürdü.

“Ah... Noa? Nasılsın, hayatım?” Yüzündeki gülüşü samimi görünüyordu. Noa’yla içten bir dostlukları vardı. Zavallı Noa bu gece birini daha kaybedecekti.

“Ben de iyiyim, çalışıyorum,” dedikten sonra Noa’yı dinledi sessizce.

Noa’nın söylediklerini duymaya çalışıyordum ama yeterince iyi gelmiyordu ses. Sadece aradan birkaç kelime seçebiliyordum.

“Sahi, tören bugündür, değil mi?” Alice elini alınına koydu yeni hatırlamış gibi. “Sen gidecek misin?”

Neden aptal telefonun sesi bu kadar kısıktı? Duyamıyordum, kahretsin!

“Ben de gelmek istiyorum ama çalışıyorum. Nasıl olacak bilmiyorum, bizim kızların çoğu da orada olacak. Gelmeyi çok isterdim ama...” Noa sözünü kestiği için sessizce dinlemeye devam etti.

“Ah, çok mantıklı!” diye bağırdı birden Alice.

İşte benim Noa’m... Hep böyle mantıklı konuşurdu. Bu yüzden onu sona saklamıştım. Ravebelg Kasabası için hazırladığım oyun boyunca nasıl zekice hamleler yapacağını görmek ve oyunun sonunda onunla baş başa kalmak istiyordum.

İtiraf ediyorum, onu suç ortağım yapmak istiyordum. Onun zekâsının bana eşlik etmesini ve her şey sona erdiğinde onun güzel bedenindeki yaşamına son vermeyi istiyordum.

“Tamam, bir konuşayım. Kabul ederse bir saatliğine de olsa gelirim.” Noa’nın söylediklerine başını sallayarak karşılık verdi. “Anlaştık. Haber ederim yine, tatlım.”

“Görüşürüz.”

Telefonu kapattı ve gülümseyerek bana baktı. “Şu anma törenleri...” Başını iki yana salladı. “Ne zaman bir törene katılsam günlerce kendime gelemiyorum.” Alice’in yüzü düşmüştü.

“Ölüm gerçekleri hatırlatıyor çünkü. Hepimizi bir anlığına durup düşünmeye davet ediyor böyle zamanlar.”

“Haklısın,” dedi buruk bir hâlde. “Sen törene katılacak mısın?”

“Bu durumdayken mi?” diyerek kolumu gösterirken masum bir ifadeye büründüm.

Elbette törene katılacaktım. Kate’i anmak için en ön sırada bulunacaktım hatta. Hayattayken kimsenin ona göstermediği saygıyı gösterecek, ışıklar içinde uyuması için dua edecektim.

“Bendeki de ne aptallık ama...” Elini alınına vurup kıkırdadı. “Senin yerine de dua ederim ben, merak etme.” Omuz silkti.

Nasıl da keyfi yerindeydi. Oysa çok yakında kendisinin de duaya ihtiyacı olacağından haberi bile yoktu.

Alice annesi öldüğünden beri büyükannesi ve teyzesiyle birlikte yaşıyordu. Ravebelg Lisesi’nden mezun olduktan sonra kasabanın dışında bir üniversitede hemşirelik okuyup doğduğu kasabaya geri dönmüştü.

Annesinin ölümünden sonra babası kasabayı başka bir kadın uğruna terk edince küçük yaşında kimsesiz kalmıştı. Ona acıyordum aslında, çok acıyordum. Tüm yaşadıklarına rağmen hâlâ hayat doluydu ve ona daha iyisini verebilirdim.

Alice hayatından memnun görünüyordu ama yine de ona, diğerlerine bahsettiğim hayatı bahşedecektim. Oyuncak Müzesi onun oyuncak bebeğiyle bir renk daha kazanacaktı. Evet, Alice kesinlikle müzemin bir parçası olacaktı.

“Kahvem soğuyana kadar bankoya kadar gidip geleyim. Tören için kızlara danışacağım. Eğer bir saatliğine beni idare edebilirlerse Noa’yla buluşacağız.”

Telefon konuşmanı benim yanımda yaptın, seni ahmak.

“Tamamdır, işini hallet. Nasılsa ben buradayım.” Omuz silkerek gülmüştüm.

Alice kahvesinden ufak bir yudum daha aldıktan sonra koltuğun kenarına bırakıp dikkatlice yerinden kalktı. Odadan çıktığında kapıyı kapatmayı unutmadı.

Tekrardan odaya dönene kadar gözlerimi kapattım. Serum yüzünden üzerime bir ağırlık çökmüştü. Biraz daha yalnız kalırsam uykuya dalabilirdim. Yastığımı düzelterip biraz daha duruşumu dikleştirerek uykulu hâlimi dağıtmaya çalıştım.

Alice odaya geldiğinde yüzü gülüyordu. Belli ki kızları, yokluğunda kendisini idare etmeleri için ikna etmeyi başarmıştı.

“Hallettin mi?” diye sordum ilgili görünerek.

“Elbette!” diyerek kendini koltuğa attı keyifle. “Bu yüzden insanlarla arayı iyi tutmak çok önemli işte. Herkes beni seviyor ve böylece işlerim hep yolunda gidiyor.”

Tam da Alice gibi zavallı insan avuntusu cümlelerdi bunlar. Yazık.

“Sevindim,” dedim mütevazı bir tavırla. “Ne zaman gideceksin?”

“Serumun bitince başka işim kalmıyor. Seni sağlıklı bir şekilde yolladıktan sonra çıkarım.” Kıkırdadı.

İşte bu harika bir haberdirdi. Alice işimi kolaylaştırıyordu. En geç yarım saat içinde hastaneden ayrılısam iyi olacaktı. Göz ucuyla seruma bir bakış attım. Neredeyse yarısı duruyordu.

Serumun bitmesi ne kadar sürerdi bilmiyordum fakat Alice’le aynı odada, havadan sudan konuşmak bir ömür sürmüş gibi hissettirmişti. Yüksek enerjisi, kulak tırmalayan sesiyle serum bitene kadar âdeta bana işkence etmişti.

Elbet sıra bana da gelecekti.

Alice’le hastane koridorunda, diğer insanların bir arada göreceği bir alanda bulunmamak için odadayken vedalaşıp ondan önce odadan ayrıldım. Onun ne zaman çıkacağını bilmiyordum. Elim çabuk tutmam gerekiyordu.

Hızlıca asansörlerin olduğu koridora girdim. Otopark katı için iki kat aşağı inmem gerektiğinden -2 tuşuna basıp aynadaki yansımamla bakiştım. Gözlerimde yine aynı parıltı vardı. Şeytan bu gece de dudaklarımın kenarında ibadet ediyordu.

Asansör otopark katına ulaştığında çıkan sesle irkilerek gerçekliğe döndüm. Kapılar açıldığında aynadan arka tarafıma bakarak ışıkları söndük otoparkta göz gezdirdim. Ürkütücü görünüyordu ama benim için değildi. Aksine, terk edilmiş hissi veren otoparka adımımı atmamla keyfim yerine gelmişti.

Saat altıdan sonra hastane personellerinin çoğu evlerine gidiyordu. Bu yüzden otoparkta sadece gece vardiyası olan personellerin araçları bulun-

yordu. Alice'in de ufak, sevimli bir motoru vardı. Motoru için otoparka gelmesi an meselesiydi.

Hastane koridorları soğuktu ama otopark daha soğuktu. İnsanı üşütecek kadar soğuk... Bir cesedin çürümesini yavaşlatacak kadar soğuk.

Her adımında sensörlü ışıklar yanıp yolumu aydınlatıyordu. Ardımda bıraktığım ışıklar ise zamanı dolduğunda sönüp yeniden karanlığı doğuruyordu. Oyuncaklarım gibi... Hepsi zamanı dolduğunda ışığını kaybediyordu.

Alice Brown'ın ışığı belki de yarım saat içinde yitip gidecekti. Buradaki sensörlü ışıklardan tek farkı Alice karanlığı doğurmayacak, sayemde yeniden doğacaktı. Işıkların sonsuza dek açık olacağı yeni bir dünyaya.

Park hâlindeki arabaların yanından geçip giderken adımlarım garip bir ritim içindeydi. Damarlarımdaki karıncalanma tüm vücuduma yayılıyor, nabzım her geçen saniye biraz daha hızlanıyordu.

Her seferinde olduğu gibi yine aynı heyecanı iliklerime kadar hissediyordum. Yeni oyuncağıma kavuşma heyecanı tüm vücudumu sarmıştı.

Kolonların arasından geçip motorların park edildiği alanı karşıma alarak durdum. Motor alanında sekiz motor vardı ve içlerinden biri Alice'e aitti. Bu gece, burada Alice Brown ile son kez karşılaşacaktık.

Hemen yanında durduğum siyah Jeep'in arkasına geçip sırt çantamı yere bıraktım. Kendimi de çantamın yanına atarak sırtımı duvara yasladıktan sonra çantamı kucağıma çektim.

Eldivenlerimi ve siyah kapüşonlu ceketimi çantanın büyük gözünden çıkarırken parmak uçlarımda buz gibi olduğunu avuçlarıma dokununca hissettim. Ölümün tatlı heyecanıydı bu.

Önce ceketimi giyip fermuarını iyice çektim. Şapkamı taktıktan sonra ceketin kapüşonunu üzerine geçirdim. Eldivenleri dikkatlice giyerken Alice için bir şarkı mırıldanmaya başladım. Sözleri bana ait olan, melodisini Alice'in ölüm çığlıklarıyla derleyeceğim bir şarkı...

"Kızıl saçları, kirpikleri, ısladığında güzel kız."

Kesik kesik, düşünerek can veriyordum oyuncağımda şarkısına.

"Soğuk bir otoparkın dehlizlerinde, can verir güzel kız."

Gülümsedim. Kocaman hem de. Evet... Kesinlikle her konuda kusursuz olduğum için kendime bayılıyordum.

"Yalvarır tek bir an için..."

"Bir nefes, bir an, son bir cümle için..."

"Duymaz kimse onu... Duymaz kimse onu..."

"Soğuk bir zeminde akarken sıcak kanı..."

"Dalar gözleri sonsuzluğa, can verir güzel kız."

Onaylar gibi başımı sallarken ağızımdan çıkan son kelimenin otoparkın derinlerinde yankılanıp bana dönüşüne kulak verdim.

"Can verir güzel kız... Can verir güzel kız..."

Yankılanan sesimin arasında duyduğum bir diğer sesle nefesimi tuttum. Açılan ışıkların sesleri, otoparkın her köşesinde yankılanan adım sesleri ölümün elçiliğini yapıyordu.

Alice'in ayak sesleri kalp atışlarımla birlikte eşsiz bir ritim tutturmuştu.

Tık... Tık... Tık... Tık...

Zamanın geri sayımına eşlik eden adım sesleri...

Tık... Tak... Tik... Tak...

Nefesimi tuttukça kalbim daha hızlı çarpıyordu. Dizlerimi karnıma doğru çektim. Beyaz spor ayakkabılarımı sırt çantamın altına saklayıp kollarımı dizlerime sardım.

Parmaklarım dizlerimde Alice'in adımlarını taklit ederken gözlerim arkasına saklandığım Jeep'in arasından onu görmeyi bekliyordu. Avını bekleyen avcıydım şimdi. Ürkek ceylan olup bitenin farkına varmadan onu etkisiz hâle getirmeliydim.

Hayır, hayır... Hiçbir şey aceleye gelmeyecekti. Diğerlerinde olduğu gibi Alice'in ölümünden de alacağım hazzı oldukça uzun tutacaktım.

Sırt çantamın fermuarını çok ağır bir şekilde açarak bıçağımı elime aldım. Tek oyun arkadaşım avucumun içindeydi şimdi.

Bir sonraki adım için doğrulup yüzüstü yere uzandım. Önümde duran büyük arazi aracının altına doğru dirseklerimin üzerinde sürünerek ilerledim. Yüzümün hemen yanında tuttuğum bıçak yere değmesin diye dikkatlice ilerliyordum.

Arabanın ön tekerinin yanında durdum. Alice hâlâ yeterince yaklaşmamıştı fakat altında saklandığım arabanın önüne geldiğinde ona dokunabileceğim kadar yakınımda olacaktı.

Kuruyan dudaklarımı büyük bir iştahla yalarken elimi çenemin altına koydum. Sırıtmadan edemiyordum. Daha şimdiden hazzın doruklarında dolaşıyordum. Birkaç kadeh şarap içmişim gibi... Damarlarım kaynıyordu ama tenim buz gibiydi. Hem üşüyor hem terliyordum. Yaşam ve ölüm gibi... İkisinin arasında yarı sarhoş dolanıyordum.

Alice'in gölgesi önüme düştüğünde gülümsedim. Az kalmıştı, çok az...

Bıçağı tutan elimi öyle bir sıktım ki parmaklarımın boğumlarında toplanan kanın sıcaklığına yanağımı bastırarak bekledim. Bıçağın çeliğinden kendi yansıma ile göz göze geldiğimde sanki ölüm gözlerini üzerime dikmiş beni izliyormuş gibi ürperdim.

Çok az bir süre sonra Alice Brown önümde olacaktı.

Annesinin ölümüne çok üzülüyordu, tatlı Alice. Babasının onun terk edişine...

Gel yanıma zavallı kız. Yaklaş bana. Seni annene kavuşturacağım.

Yaklaş... Yaklaş... Yaklaş...

Hırıltılı nefesim, üzerinde uzandığım soğuk zeminden sekerek yüzüme çarpıyordu.

Göğsümü yere yaslamıştım. Kalbim ise göğüs kafesimi dövüyordu. Peki Alice kalbimin gürültüsünü duyuyor muydu şu anda?

Bıçağı tutan elimi var gücümle sıkmaktan avucumun içi acıyordu artık.

Üç adım kalmıştı...

İki...

Bir.

Alice Brown saklandığım yere sol ayağını attı ve diğerini... Güzel oyuncuğım önümde duruyordu işte.

Aniden öne atılıp bıçağı tutan kolumu arabanın altından uzatarak Alice'in ayak bileğine doğru savurdum. Sol bileğine derin bir kesik açtığım dan emindim çünkü elimdeki bıçağın tırtıklı ve keskin yüzeyi tek hamlede bunu rahatlıkla yapabiliyordu.

Alice'in çığlıkları otoparkı sarstığında acıları defalarca kez yankılandı. Yere yığılmasıyla birlikte omzunun üstünden arabanın altına doğru bir bakış attığında benimle göz göze geldi.

"Merhaba, tatlı Alice..." Karanlığın içinde parlayan gülüşüm onu şoke etmişti.

Şaşkınlığının kokusunu ta buradan bile alabiliyordum. Hiç acele etmeden arabanın altından sürünerek çıkarken Alice çırpınarak kaçmaya çalışıyordu ama ayağa kalkamayacağını biliyordum.

Ellerinden aldığı güçle yerde sürünüyordu. Ayak bileğinden boşanan kan ardında uzun bir yol çizerken Alice'in acı iniltileri yankılanmaya devam ediyordu.

"Alice Brown..." diye fısıldadım ismini. "Benim güzel oyuncağım. Neden benden kaçıyorsun?"

Arabanın altından bacaklarımı da kurtardıktan sonra ayağa kalktım. Siyah pantolonum ve ceketim tozlandığı için sakince üzerimi silkeledim.

"Hımm..." diyerek başımı kaldırdığımda Alice kaçmaya devam ediyordu.

Birkaç adımla aramızdaki mesafeyi kapattığımda karnından iterek yüzünün bana doğru dönmesini sağladım.

"Kim olduğumu merak etmiyor musun, Alice?" Sırıtmadan edememişim. "Neden bakmıyorsun bana? Güzel gözlerin neden dönmüyor benden tarafa?"

Alice ağlamaktan sesimi bile duymuyordu muhtemelen.

Uzun kirpikleri, çil yağmış elmacık kemikleri gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Saçları ise terden yüzüne yapışmıştı. Onun için bestelediğim şarkının klibini izliyor gibiydim. Tam olarak bunun adı sanat değil de neydi?

"Sen..." Titreyen nefesini yüzümde hissettiğimde gururla duruşumu dikleştirdim.

"Oyuncak Katili," diyerek adımları bahsettiğimde küçük bir reveransla oyuncağımı selamladım. "Sahne senin, Alice. Sıra senin... Müzemde çok iyi bakacağım sana, endişen olmasın."

Daha şiddetli ağlamaya başladığında gözlerini bir anlığına yumdu. Tanıdık birinin yüzünü görmenin dehşetine kapıldığını biliyordum.

Hayat böyle işte Alice. Her zaman yabancılar incitmezdi seni. Çoğu zaman tanıdığın insanların bıçağıyla alırdın en derin yaraları.

“Neden yapıyorsun bunu?” Titreyen sesi bana yalvarması gerekirken hesap mı soruyordu?

“Her şey bir oyun,” diyerek ellerimi omuz hizamda kaldırarak iki yana açtım. “Kasaba benim oyun evim, sizlerse oyuncaklarımsınız.” Gülüşüm yavaş yavaş büyüdü.

“Hastasın sen... Hasta ruhlusun.”

Öldürmemem için yalvardığı kısmı hâlâ erteliyordu.

“Öyle söyleme Alice... Yarım saat önce beni kendi ellerinle iyileştirdin.” Çocuk gibi dudak büzüp ağlamaklı bir ifade takınmam saniyeler sürdü çünkü kahkahamı bastıramadım. “Ayrıca hastalarınıza bu şekilde konuşman hiç hoş değil. Aralarında gücenenler olabilir.”

“Masum insanları öldüren bir pisliksin!” dedi tükürür gibi.

Alice sandığımdan çok daha cesurdu. Diğerleri bu kadar direnmemiş ya da beni kışkırtmaya cesaret edememişti.

“Sen kendini masum mu sanıyorsun?” diye sordum sakince.

Cevap vermediğinde başımı iki yana sallarken haklı olmanın gururuyla çenemi yukarı kaldırdım.

“Kimse masum değil, Alice. Hiçbirimiz.”

Sağ bacağıma diğer tarafına atarak Alice’i bacaklarımdan arasına aldım. Aynı şekilde dizlerimin üzerine çökerek Alice’in üzerine oturdum ama düşünceli bir insan olduğum için ağırlığımı vermedim.

“Şimdi söyle bakalım. Tek bir dilek hakkın olsaydı, ne dilerdin?” Ağlamaktan kızardığı için daha da ortaya çıkan gözlerinin yeşiline dalıp gittim.

Alice titriyor, ağlıyor ve altımdan kurtulmak için çırpınıyordu.

“Hadi, Alice...” dedim bıkkınlıkla iç çekerek. “Seni bekliyorum. Dileğin ne olurdu?”

Dizime yasladığım bıçakla Alice’in yanağına yapışan bir tutam kızıl saç çekmek için uzandım. Bıçağın sivri ucunu etine bastırduğымda yırtılan derisini ve kulağına doğru akan kanı görünce coşkuyla kıpırdandım.

Alice çığlık atarak geriye çekilmeye çalıştı ama ağırlığımı vererek hareket alanını daha da kısıtladım.

“Canın mı yandı, Alice?” diye sordum şefkatle. “Fazla mı bastırdım, özür dilerim.” Daha fazla bastırdım bu kez. Çığlıkları uyguladığım güçle aynı orantıda arttığında diğer elimle ağzını kapattım.

“Kes sesini,” diye bağırdım tüm ciddiyetimle. “Yoksa o dilini keserim!” Bağırmayacağından emin olduktan sonra geriye çekilirken kıkırdadım. “Çok konuştuğun için her türlü dilini kesmeliyim aslında... Ne dersin?”

Alice’in korkuyla büyüyen göz bebekleri yalvarırcasına bakarken tüm kurbanlarımda görmeye bayıldığım ifadeyi görmenin mutluluğu kapladı içimi.

“Son kez soruyorum...” Derin bir nefes aldım. “Tek bir dilek hakkın var. Ne dilerdin?” Aynı ciddi ifade bir kez daha yüzümde yerini aldı.

İnsanlara sorduğum soruların karşılığını alamamaktan nefret ediyordum.

İnsanların saygısızlığından nefret ediyordum.

Hiçbir şey yapmasalar bile insanların var oluşundan bile nefret ediyordum.

“Bana cevap ver!”

Birden atılıp yüzünü sıkarak canını acıttığımda ağlaması şiddetlendi. Yanağındaki kan eldivenime bulaşmıştı ve sıcaklığını deri kumaşın altından hissedebiliyordum.

Düzensiz soluklarıyla göğsü inip kalkarken cevap verebilmek için ağlamayı bırakıp gözlerimin içine baktı. Derin bir nefes aldı ve boğazını temizledi.

“Cehenneme gitmeni dilerdim, orospu çocuğu!” Yüzüme tükürdüğü anda geriye çekildim. Beklemediğim bu hamle karşısında afallamıştım.

Elimin tersiyle burnumun yanına ve gözüme gelen tükürüğü silerken kahkaha atmaya başladım.

“Cesursun, Alice...” Hırsla başımı salladım. “Ama daha çok aptalsın.”

Kendi kanına bulanmış bıçağımı yüzünde gezdirirken korkudan nefesini tuttu. Kaçmaya çalışırsa canı yanacağını bildiğinden hiç kıpırdamadı.

“İşte böyle...” dedim keyifle. “Uslu bir kız olursan canın yanmaz.” Onunla birlikte birkaç saniyeliğine nefesimi tuttum. Titreyen bedenini zapt etmek için ellerini zemine bastırsa da fayda etmiyordu.

Ölüm ismini sayıklarken kim korkularını dizginleyebilirdi ki?

“Kate Waller’in anma törenine gidecektin,” diye mırıldandım. “Çok yazık. Kate’in anma törenini göremeyeceğin için üzgünüm, Alice ama sen üzülme. Yakında kendi törenine katılacaksın. Her şeye olumlu yönünden bakmak daima iyidir.” Bıçağı Alice’in yüzünden çekip karnına oturdum.

“Şimdi seninle bir oyun oynayacağız,” dedim tıslayarak.

“Bırak beni...” dedi gözyaşları arasında.

“Hadi ama... Ben oyun oynayacağız diyorum, sen gelmiş bırak beni diyorsun. Oyunbozanlık etme, Alice. Yoksa kimse sevmez seni.”

“Sana yalvarıyorum. Kimseye bir şey söylemem.”

“Ah...” Göz devirerek başımı geriye atıp gürültülü bir şekilde nefes verdim. “Hepiniz aynı yalanı söylemek zorunda mısınız? Neden biriniz bile kendini geliştirmiyor? Ölürken bile sıkıcsınız!”

“Lanet pisliğin tekisin. Ruh hastası, ne istiyorsun benden?”

Yalvarmanın işe yaramayacağını anladıktan sonraki aşama... İçindeki kurtuluş aşaması.

“Fazla bir şey değil,” dedim omuz silkerek. “Canını.” Dişlerimi göstererek yapmacık bir şekilde güldükten sonra hafifçe öksürerek boğazımı temizledim. “Ama önce oyun oynayacağız.”

“Bırak beni...” diye sayıkladı.

“Oyunumuzun adı; *seç ya da öl.*”

“Lütfen bırak...” Karnının üzerinde oturduğum için hıçkırıkları boğazına ulaşamıyordu. “Lütfen.”

“Sana iki seçenek sunacağım. Hangisini seçersen o kurtulacak ama diğeri ölecek. Hiçbirini seçmezsen eğer...” Boğazımdaki gıcıkklanma yüzünden şiddetli bir öksürükle lafım kesildi. “İkisini de kaybedersin. Bu kadar basit, anlaşılır mı?”

“Bırak beni!” diye bağırdığında yüzüne sağlam bir tokat yedi.

“Annesiz büyüyen çocukların hepsi böyle şımarık birer ucube mi oluyor, yoksa sen istisna mısın, kahrolası?” diye azarladım. “Neden biraz olsun o lanet olası sesini kesip soruma cevap vermiyorsun ki?”

Kanlı eli yanağını tutarken şiddetli ağlamasıyla vücudu sarsılıyordu. Teni kan kaybettiği için gittikçe soğuyordu.

“Zamanımız azalıyor, tatlı Alice,” dedim yumuşak bir sesle. “Oyunun ortasında ölmeni hiç istemem.” Sevimli olduğuna emin olduğum bir ifade takınarak gülümsedim. “Hazırsan başlıyoruz.”

Alice nefret dolu gözlerle yüzüme baktı. Nefret edecek ne varsa... Peh!

“Söyle bakalım, tatlı Alice. Dilin mi, yoksa...” İşaret parmağımı dudaklarıma bastırıp kısa bir sessizlikle ikinci seçeneği düşündüm. “Buldum!” diyerek sıçradığımda karnına istemeden fazla baskı yapmış olmalıyım ki acıyla öksürdü. “Söyle bakalım. Dilin mi, yoksa gözlerin mi?”

Alice hiçkırığa hiçkırığa ağlarken kendi çığlıklarında boğuldu.

“Zaman akıp geçiyor, Alice. Eğer bir cevap vermezsen ikisini de senden almak zorunda kalırım.” Basitçe omuz silktim. “Tık tak... Tık tak... Tik... Tak... Tik... Tak...” Bıçağın çelik tarafını yere vurarak ritim tutmaya devam ettim.

Alice hâlâ cevap vermemekte kararlıydı.

“Zamanın daralıyor, Alice, dedim harfleri uzatarak. “Ve sabrım da azalıyor!” Öfkeyle soludum.

“Lütfen... Lütfen yalvarırım bırak...” Kelimeler ağzında yuvarlanıp duruyordu. Hıçkırıkları söylemek istediklerinin önüne geçiyordu. Elle tutulur hiçbir şey söylediği de yoktu zaten. “Hiçbir şey yapmadım sana... Hiçbir şey yapmadım, ne olursun!”

“Lanet bıçağımı gırtlığına saptırmamak için kendimi zor tutuyorum. Daha fazla sabrımı zorlama da cevap ver seni aptal orospu!” Derin bir nefes alıp sakinledim. “Söyle, tatlı Alice, dilini mi daha çok seviyorsun, yoksa gözlerini mi?” Şefkatle yüzüne baktım.

Benden korkmasını istemezdim. Ben korkulacak biri değildim.

“Pekâlâ, senin yerine ben seçeyim.” Boynuma attığım elimi çekip Alice’in yakasına yapıştım. “Aç bakalım ağzını.” O lanet dilini kesmek ilk günden beri hayalimdi.

Başını sağa sola yatırarak elimden kurtulmaya çalıştıkça beni daha da sinirlendiriyordu ama elimden kaçamazdı.

Alice’in hıçkırıkları otoparkta yankılanırken zihnimde onun için yazdığım şarkı tekrar edip duruyordu.

“Kızıl saçları, kirpikleri, islandığında güzel kız.”

"Soğuk bir otoparkın dehlizlerinde, can verir güzel kız."

"Yalvarır tek bir an için..."

"Bir nefes, bir an, son bir cümle için..."

"Duymaz kimse onu... Duymaz kimse onu..."

"Soğuk bir zeminde akarken sıcak kanı..."

"Dalar gözleri sonsuzluğa, can verir güzel kız."

"Can verir güzel kız... Can verir güzel kız..."

Yaptıklarım yüzünden baygınlık geçirdiği için rahatça hareket ediyordum ancak Alice o kadar kan kaybetmesine rağmen beni tuzaga düşürüp aniden gözlerini açtı. Kendimi o kadar gevşetmişim ki Alice ellerini göğsüme yaslayıp itmesiyle beni geriye savurmayı başarmıştı.

Sırtüstü yere düşmenin acısıyla yüzümü buruştururken elim batan iğnenin acısı bir oldu. Hafifçe doğrulup elimdeki iğneyi bir çırpıda çekip çıkardıktan sonra dirseklerimin üzerinde doğrulup Alice'e baktım.

Yüzüstü dönmüş, var gücüyle sürünerek benden kaçıyordu. Ona yaptıklarım yüzünden vücudunun salgıladığı adrenalin ona sahip olduğundan da fazla bir güç vermişti.

Hızlıca yerimden kalkıp koşar adımlarla Alice'in peşinden koştuğundan sonra bel boşluğuna oturup hareketsiz kalmasını sağladım.

Saçlarına daldırdığım parmaklarıma kızıl saçlarını dolayıp hırsıyla başını geriye çekip kulağına eğildim.

"Güzel oyunumun içine sıçtın seni küçük fahişe!" diye fısıldarken bıçağımı boğazına bastırdım. "Zamanın dolmasına gerek yok. Daha fazla yaşamı istemiyorum."

Tek hamlele homurtuları kesildi.

Çırpınan bedeni duruldu ve son nefesi bedenini terk etti.

"Sana küçük bir hediyem olacak, Alice. Eminim görsen çok severdin."
Kurduğum yerden bir kez daha kalkıp çantamın yanına gittim.

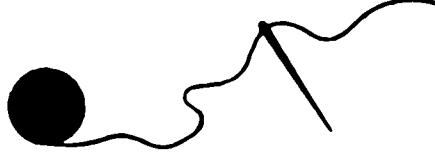
Alice'in yanına bırakacağım oyuncak bebeğinin elinden tutarak yorgun adımlarla cesedinin yanına döndüğümde bu kez üzerine oturmak istemedim. Artık gitmişti, ona saygısızlık etmek istemezdim.

"Bak... aynı sana benziyor. Senin kadar güzel, senin gibi sevimli."

Dizlerime bulaşan kanı önemsemedim. Oyuncak bebek Alice kirlenmesin diye cesedinin üzerine bıraktım. “Gittiğin yerde de eminim herkes seni çok sevecek. Tatlı uykular, güzel Alice.” Doğrulup ayağa kalktım. “Müzeme hoş geldin.”

İKONALAR

*Kimse, körü körüne bir başkasını sevmemeliydi.
Hayatı yaşamaya değer kılan şey insanların değil, senin kendine
verdiğin sevgi sayesinde mümkündü ancak.*

OYUNCAK KATİU
Ravebelg Kasabası

Kate Waller. Ölümüne en çok üzüldüğüm zavallı oyuncağım. Buraya gelmeden önce yıkadım ellerimdeki kanı, arındırdım ruhumu kötülüklerden. Kapının ardında bıraktım dünyaya ait olanları. Bana ait olanları.

Buraya senin için geldiğimi bilmelisin. Ruhun huzur bulsun diye bir mum yakacağım birazdan. İçten bir dua ederek yâd edeceğim ölümünü.

Biliyorum, bana kızgın değilsin.

Biliyorum, beni hâlâ seviyorsun.

Biliyorum, bu kasabadaki tek dostun bendim. *Hâlâ da öyleyim.*

Biliyorum, tüm kalbinle bana inandın ve gökyüzünden beni izliyorsun.

Çünkü bana değer verdin.

Çünkü tam bir aptalsın.

İnsanlara körü körüne inanacak ve sevecek kadar aptaldın.

Duvarlardaki ikonaları inceleyerek ağır adımlarla eski kilisenin içinde yürürken Kate'le geçirdiğim son geceyi düşünmeden edemiyordum. Elimi tuttuğunda, sarıldığında ve gözlerimin içine baktığında hissettiklerim hâlâ içimde ve tazeydi.

Kate'i yaşadığı ıstırap dolu hayattan kurtarmıştım. O masumdu. Belki de kurbanlarımla arasındaki en masum olanıydı. Bu yüzden onunla başlamıştım zaten... İlk onun kurtarılmaya ihtiyacı vardı.

Ben öldüren değildim. Kimsenin lanet olası hayatını yok ettiğim de yoktu. Aksine, ben yeni bir hayat veriyordum onlara. Baştan başlamak için bir fırsat. Kötülüklerden uzak durmaları için bir şans.

Ciğerlerime doldurduğum sıcak nefesim, sanki kilisenin soğuk duvarlarına çarpıp yüzüme yapışmıştı. Yanaklarımdaki ısının arttığını hissedebiliyordum.

Burada benden başka kimse yoktu. Alice'le ilgilenirken zamanın hızla akıp geçtiğini fark edememiş, geç kalmıştım. Herkes çoktan gitmişti. Muhtemelen Katelyn'nin evindelerdi. Bense burada, tek başımaydım.

Basamakları çıkarken bacaklarımdan titrediğini hissettim. Bunun sebebi Kate ya da bir başkası değildi. Kiliselerden ve buraya geldiğimde Tanrı'ya daha yakın hissetmekten hoşlanmıyordum. Eğer Tanrı gerçekten varsa ve kalbimde olup biteni görebiliyorsa beni cezalandırmak istemezdi. Ben ona yardım ediyordum. Tanrı, ondan taraf olanları cezalandırmazdı, değil mi?

Apsisteki² dev hacın önünde durdum. Pencereleden içeri sızan sokak lambalarının ışığıyla yüzüm aydınlandı.

Sunağın kenarındaki beyaz mumlardan birini alıp köşedeki ateşe uzattım. Yanana kadar beklettiğim mumdan mermer sunağa akan birkaç damla mum yavaşça kurudu. Kalbim gibi kaskatı kesildi ama hâlâ beyazdı. Özünden hiçbir şey kaybetmemişti.

Başımı çevirip sol duvarda resmedilmiş figürleri inceledim. Duvarın tamamını kaplayan ikonayı biliyordum. *Anastasis Sahnesi*'ydi bu. İsa'nın dirilişi. Burada İsa'nın, ölümler ülkesine inip günahkâr olanları yani Âdem ile Havva'yı kurtardığı an tasvir edilmişti. İsa kurtarıcı olandı.

Hemen karşısındaki duvarda ise *Lazarus'un Dirilişi* olarak İsa'nın mucizelerinden biri olan ölümleri diriltme tasviri özenle işlenmişti.

İki duvarın arasında, arafta duruyordum. Sanki ikonaların ikisi de beni ve oyun evimi anlatıyordu. Ravebelg Kasabası için hazırladığım oyunun tamamını bu iki tasvir özetlemişti.

Tek bir fark vardı. Kurtarıcı olan bendim ve kasabaya günahkârlar için değil, masumlar için gelmiştim.

Ravebelg Kasabası cehennemdi. Burada masumların yeri yoktu. Olmamalıydı. Günahların ve günahkârların yuvasıydı bu topraklar. Benden aldıklarını kimse geri veremezdi. Tam da bu yüzden gelmiştim kasabaya. Amacım intikam almak değil, masum olanları kurtarmaktı. Ya da diğerlerinden daha az suçlu olanları kurtarmak...

²Yunan dilinde "kavis", "yay" anlamına gelen, kiliselerin sunak odasını kapsayan ve genelde yarım daire ya da çokgen, çok nadir durumlarda dikdörtgen planlı bir yapı unsurudur. —e.n.

Bunun farkına vardıklarında yaptığım şeyin kıymetini anlayacaklarından emindim.

Size sanatı sevdiğimi söylemiştim. Sanatın benim bir parçam olduğunu da... Neresinden bakarsanız bakın beni görebilirdiniz. Ruhumu, yaşantımı, zihnimi... Buna rağmen hâlâ benim sanatçı olduğumu inkâr edebilecek misiniz?

Hata edersiniz.

Mumu iki elimle sıkıca kavrayıp göğüs hizamda tuttum. Başımı eğip Kate için dua etmeye başladım. Eminim annesinin bile etmediği duaları tüm kalbimle ben ettim.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı bakarken son sözlerimi sesli bir şekilde dile getirdim.

“Işıklar içinde uyu tatlı, küçük Kate. Tanrı saçlarını okşasın.”

Arkamı dönüp basamakları yavaşça indim. Burada işim bitmişti. Kate için son kez evindeki, annesi Katelyn Waller’ın başkanlık koltuğunu ve kasabadaki itibarını sağlamlaştırmak için ölü kızını kullandığı, sahte anma törenine katıldığımda üzerime düşen görevi yerine getirmiş olacaktım.

Kilisenin kapısından dışarı attığım ilk adımla durup soluklandım. Buna ihtiyacım olduğunu hissederek yavaşça indim basamakları. İnançlı bir Katolik olan annemle çocukken sıkça pazar günleri birlikte dua etmeye kiliseye giderdik. Şimdi o yoktu, annem yıllar önce gitmişti. Beni terk etmişti. O gün, Tanrı’nın da beni terk ettiğini sanmıştım.

Yanılmışım. Tanrı benden yanaydı ve günahkârların cezalandırılmasını en az benim kadar o da istiyordu.

Buna emindim.

KIRMIZI KURDELE

Küçükken ölümden korkar insan. Büyüdükçe yaşamının daha korkunç olduğunu görür aslında. Ölmek bir kurtuluş gibi gelir.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

“Bu gece, bu kürsüde olmayı hiç istemezdim. Ravebelg Kasabası, her zaman pek çok özel günde halkını bir araya toplamayı başaran eşsiz bir kasaba oldu. Bugünün de onlardan biri olması için nelerimi feda etmezdim ki?”

Katelyn Waller’ın sesi titriyordu. İç çekerken neredeyse ağlamak üzere olduğunu anlamamak imkânsızdı.

“Bugün burada, kasabanın Belediye Başkanı olarak değil, haftalar önce biricik kızını kaybetmiş acılı bir anne olarak bu konuşmayı yapmanın acısını yüreğimde taşıyorum. Biricik kızım Kate Waller’ın intiharı kötü bir söylenti olup kulaktan kulağa yayıldı. Ölümünün ardında bir sır perdesinin gizlendiğinden habersiz, onu genç yaşında ölümü arzuladığı için suçlayıp kızdık. Hiçbir şey düşündüğümüz gibi değilmiş meğer... Geçtiğimiz günlerde kasabamızda genç bir kız daha dehşet verici bir ölüme kurban gittiğinde anladık ki Kate, bir caninin kurbanı olmuş.”

Matem evi olmasından gerek, aldığım her nefes kasvetliydi. Ölüm kuyordu.

“Kasabamızın halkı adına tüm Ravebelg’in acısını paylaştığımı söylemek isterim. Hem Rose Ciera hem de güzel, masum kızım Kate anısına. Bu kayıplar hepimizi derinden sarsmış olsa da aynı zamanda bizi daha güçlü şekilde bir araya getirmeyi başaracak, inanıyorum.”

Baktığım her yerde siyah giyimli insanlar vardı. Katelyn Waller kürsünün iki yanından sıkıca tutuyor, ayakta durmakta güçlük çekiyordu. Kızının ölümünden bu yana yaşadığı acıyla yüzü çökmüştü âdeta.

“Kasabanın başkanı olarak bizden olanların acı üstüne acı yaşadığını biliyorum. İlk taş benim kızıma atıldı. Sonra Ciera ailesinin biricik kızına... Sırada bir başkası var mı, bilmiyoruz.”

Buruk bir tebessümle sözlerine ara verdi. Onu asıl susturan şey boğazına dizilen acıları olmalıydı. Hiçbir anne, çocuğunun ölümüyle sınınamamalıydı. Oyuncak Katili ona bu acıyı yaşatmıştı. Neden?

“Böyle vakitlerde insan yalnızca tek bir soru soruyor kendine. *Neden*: Kafanın içinde dönüp duran sorularla boğuluyorsun ve gidenin ardından hiçbir cevap tatmin etmiyor. Çok iyi bildiğim bir şey var ki o da hiçbir sorunun cevabı olmadığı. Gidenin geri gelmediği, kaybettiğinin yerini dolduramadığın bu acımasız dünyada, bir ay içinde iki genç kızımız bizden koparıldı. Bu acının tarifi yok.”

Yanında duran başkan yardımcısına kısa bir bakış attı. Âdeta sağ kolu olan adamın varlığından güç almak ister gibiydi.

“Bunu yapan her kimse, kasabamızda serbestçe dolaşırken huzur bulmamız imkânsız ama içiniz rahat olsun. Bugün kızım Kate için burada bulunan tüm kasaba halkı önünde söz veriyorum ki bunu yapanı bulacağım. Bir başkasının canını yakmaya fırsat bulamadan elimize düşecek ve ona yaşattığı acıları yaşatacağım. Söz veriyorum.”

Fazla meraklı görünmemeye çalışarak etrafıma hızlıca bir bakış attığımda gördüğüm tablo hoşuma gitmişti. Katelyn Waller yıllardır bu kasabanın başkanıydı ve oldukça başarılıydı. Şimdi de insanların tam olarak duymak istedikleri şeyleri özenle seçmiş ve söylemişti. Hepimiz güvenmeye ve korkularımızın yatıştırılmasına ihtiyaç duyuyorduk.

“Bugün burada, kızım için edeceğiniz her dua onun ruhunu okşayacak. Lütfen ikramların tadını çıkarın. Bununla birlikte Kate ve Rose için dua etmeyi unutmayın. Tanrı, güzel kızlarımızı yanına aldı. Artık çok daha mutlu olduklarına eminim. Tanrı üzerlerinden ışığını eksik etmesin.”

Katelyn Waller yanındaki insanlardan destek alarak kürsüden inip kenara geçti. Dost ve yakınlarıyla kendi aralarında karamsar bir sohbeta daldılar. Kursünün etrafındaki insan kalabalığı ise salonun farklı yerlerine dağıldı.

İşte bu kadardı. Yarın olduğunda herkes kendi hayatına dönecek, kalkıkları yerden devam edecekti. Katile rağmen, ölenlere rağmen hayat olduğu gibi akmaya, bizler de zamanın peşinden koşturmaya devam edecektik.

Böyle günlerde tanıdık tüm yüzler etrafında olurdu. Sevdiğin, sevmediğin herkes... Hele ki küçük ve neredeyse herkesin birbirini ömründe bir kez bile görebileceği bir kasabada yaşıyorsanız herkes sizin için tanıdık oluyordu.

Kilisedeki törene katılmayıp sadece buraya geldiğim için mutluydum. Ölüm, Joanne’i kaybettiğim günden beri yakamı bırakmamıştı. Uykularıma, günlerime, hislerime... Kısacası sahip olduğum her şeye bulaşmıştı.

Daha bir saat geçmemişti ve boğuluyor gibi hissetmeye başlamıştım ama etraftaki insanlar bir gariplik olduğunu anlamasın diye göz göze geldiğim herkese hafifçe tebessüm etmekten geri kalmıyordum.

Katelyn Waller’ın konuşması bittiğinde Paul, selam vermek için öğretmen arkadaşlarının yanına giderek beni yalnız bırakmıştı. Masaların birinden ağzıma bir kurabiye atıp insanların en az olduğu bir köşede kendimle baş başa kalmayı seçmiştim. Ağzımda çevirip durduğum kurabiye günün ilk öğünüydü. Ne kadar aç olduğumu henüz idrak edebilmişim.

Uzaktan tanıdığım yüzleri izleyerek oyalanmaya devam ettim. En azından Paul gelene kadar yapabileceğim daha iyi bir şey yoktu.

Sara sanki bir cenaze evi değilmiş gibi son derece şık ve süslü gelmişti. Elbisesi siyah ama dekolteliydi. Topukluları parkeleri döverken çıkan ses tahammül edilemezdi. Ya da ona hâlâ öfkeli olduğum için böyle düşünüyordum. Birkaç kez benimle göz göze gelmişti ve her seferinde başını çeviren hep o olmuştu. Canı öyle mi istiyordu, keyfi bilirdi.

Raymond hemen yanında duruyordu ama ruhunun burada olmadığı besbelliydi. Aklında neler döndüğünü öğrenmeyi isterdim. Hayatının tamamında duvarların arkasında yaşamayı sıkıyordu.

Alice hâlâ gelmemişti. En son attığım mesajlara da dönmemişti. Muhtemelen hastanede yoğunluk vardı.

Becca ve Nate de kendilerine içki alırlarken derin bir sohbet içindeydiler, beni fark etmediler. Nate’i koltuk değneğine rağmen ayakta görmek garip bir şekilde iyi gelmişti. Hastaneden çıkması iyiydi ama onun için asıl mücadele bundan sonra başlayacaktı çünkü o kardeşini kaybetmişti. İkizini, diğer yarısını... Ne acı.

“Noa.”

Karşımdaki insanları incelerken diğer taraftan gelen Luke’u fark etmemiştim. İrkilerek ondan tarafa döndüm. Kilisedeki törende onu göremediğim için burada olmasını hiç beklemiyordum. Şaşırmıştım.

“Nasılsın?” diye sordu gülümseyerek.

“İyiyim, sen?” Bir yandan da etrafa bakınıyor, beni yalnızlığımdan kurtarması için Paul’u arıyordum.

“İyiyim,” dedi benimle birlikte baktığım yöne bakarak. “Birini mi anıyorsun?”

“Alice gelecekti. Onu bekliyorum,” diyerek yalan söyledim. Alice, Luke’a âşık ve belki aralarını yapabiliirdim.

“O gelemmez.” Luke’un söylediklerine anlam veremeyerek kaşlarımı çatı-tım.

“Nasıl?” diye sordum hayretle. “Neden? Bana geleceğini söylemişti.”

“Şey...” Elini boynuna götürerek usulca ensesindeki saçları karıştırdı. “Hastane biraz yoğun bugün. Ben bile mesaim bittiği hâlde zor çıktım. Ona izin kullandırmazlar. O yüzden öyle dedim.”

“Mesajlarıma da dönmedi zaten. Gerçekten epey yoğunluk var sanırım.”

“Söylemiştim,” dedi başını sallayarak. “Neyse, ben diğerlerine bir selam vereyim. Sonra görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Luke yanımdan uzaklaştıktan sonra önüme döndüğümde Raymond’ı gözlerini dikmiş öylece bana bakarken yakaladım.

Onu görmezden gelerek içki standına doğru yürümeye başladım. Mi-dem o kadar boştu ki şarap içebileceğimi sanmıyordum. Her ne kadar be-yaz şarap şişesini başıma dikmek istesem de geceyi hastanede geçirmek iste-medimden sadece su aldım.

“Bir sorun mu var?” Hadi ama... Arkamdan sessizce yaklaşıp durma-sanız mı?

Raymond omzumun üstünden kulağıma eğilince düşürmemek için iki elimle bardağı kavradım.

“Ne gibi?” diye sordum paniklemeden.

“Luke’la konuşurken gergin görünüyordun.”

Başımı hızlıca iki yana salladım. Gergin göründüğümün bile farkında değildim. Kalabalığın içinde yalnız kalmam dışında bir sorun yoktu.

“Sadece sohbet ediyorduk.”

Cevap vermeden gözlerimin içine baktı. Kahretsin, bunu yapmasından nefret ediyordum.

“Neden öyle bakıyorsun?” diye sordum ve gözlerimi kaçırdım.

“Bir şey saklıyorsun,” dedi tereddütsüz bir şekilde. “Bana söylemek ister misin?”

“Neden senden bir şey saklayayım ki?” diye soruyla karşılık verdim. “Benim bildiğim ama senin bilmediğin hiçbir şey yok, rahat olabilirsiniz.”

“Ben rahatım, Noa. Sen değilsin, huzursuzsun.”

Karşılık vermeden büyükçe bir yudum suyu ağzıma doldurdum. Hemen yutmak yerine ağzımda dolaştırdığım yudum bana kısa bir süre kazandırdı.

“Hâlâ bana öyle bakıyorsun,” diyerek aramızdaki sessizliği bozdum.

“Nasıl bakıyorum?” Kıvrak bir şekilde havaya kaldırdığı kaşlarıyla beni payladı.

“Böyle,” dedim bir adım geriye çıkıp çenemin ucuyla onu işaret ederek. “İnanmadığın her hâlden belli olacak şekilde.”

“Sana inanıyorum,” dedi gülümsemeye çalışarak. “Benden hiçbir şey saklamadığına inanıyorum.”

Tam olarak sınılandığım nokta burası olabilir miydi? Son söylediğiyle bana bir şey mi ima ediyordu, yoksa öylesine mi söylemişti?

Kafamın içinde susmayan bir şeytan vardı ve günahlarımı yüzüme vurmaktan keyif alıyordu. Onun kahkahalarına kulaklarımı tıkayamıyordum çünkü kahrolası kafamın içindeydi!

“Öyle,” diyerek geçiştirdim. “Sakladığım bir şey yok.” Belki de Sara'nın yaptığını itiraf etmemi bekliyordu.

Bir adımla yanıma gelip kendine kırmızı şarap aldı. Dünyanın en önemli işiymiş gibi tüm dikkatini şişeye ve kadehe vermişti. Bense burada durmuş, onun ne kadar iyi görüldüğünü düşünüyordum. Tanrım, bu durumda olmaktan nefret ediyordum.

Hayatım boyunca hep yenilmiştim. Aileme, ölüme, hayatın kendisine... Hepsiyle savaşımdaya yenik düşmüş, zamanla yenilgiyi kabul etmiştim ama Raymond'ı her gördüğümde her şeye baştan başlıyordum. Savaşıyor, yeniliyordum. Tekrar ve tekrar...

Ben ona bir kez değil, her gün yeniliyordum. Onunla her karşılaştığımda yaralansam da iyileşebilmek için şifanın yine onda olduğunu biliyordum.

“Sara'yla arayı düzeltmişsiniz anlaşılın,” diyerek saçma sapan bir konuya değindim.

“Öyle oldu,” dediğinde hoşnutsuz bir şekilde gülümsedi. “İyiyiz.”

“Sizin adınıza sevindim.”

Başını sallayarak söylediğimi geçiştirdi. “Sizin aranız pek iyi değil gibi.”

Kahretsin, Raymond soru sormaktan nefret ederdi. Başkalarının hayatını kurcalamaktan da öyle. Neden bu gece soru sorup duruyordu?

“İkimizin de biraz uzak kalmaya ihtiyacı vardı. Birbirimize karşı kırcı olmaya başlamıştık.” Omuz silkerek bir yudum daha su içtim. “Yakında düzelecektir.” Hiç sanmıyordum.

“İyi bakalım,” dedi ve benim gibi yönünü kalabalığa dönüp şarabından büyükçe bir yudum içti.

Dakikalarca yan yana durduk. İkimiz de konuşmadan insanlara baktık. Kafamın içindeki şeytan sessiz kaldığımız her anı değerlendirmekten geri kalmadı elbette.

“Aslında seninle konuşmam gereken bir şey var, Ray.” Ağzımdan çıkan her kelime boğazıma bir çizik atmış gibi konuşmam bittiğinde öksürmeye başladım. “Yani bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var.”

Oyuncak Katili'nin gönderdiği oyuncak tavşanı söylemek istiyordum. Mia'ya zarar vermesini geçtim, dokunma ihtimalini bile göze alamazdım. Ne yapacağımı bilmiyordum. Belki Raymond yanımda olursa daha iyi hissedebilirdim.

“Raymond.”

Sara'nın sesinden önce topuklularının sesi beni durdurmaya yetti. Suçlu olduğu hâlde bana karşı öfkesi gözlerinden okunuyordu. Yüzüme öyle ters bakışlar atıyordu ki bu sefer gözlerini kaçırın ben oldum.

Birkaç adım sonra yanımıza ulaştı. Doğrudan Raymond'ın koluna girip “Bir şeyler atıştırılabilir mi, sevgilim?” diye sordu. İğrençti. Tam anlamıyla iğrençti!

Raymond'a bakmamak için direndim. Gözlerim parkelerde oyalanırken kısa bir an Raymond'ın bakışlarını üzerimde hissettim. Göz ucuyla ona baktığımda Sara'nın yapmaya çalıştığı şey yüzünden bana karşı mahcup olduğunu gördüm.

Dudaklarımı birbirine bastırarak belli belirsiz başımı salladım. Sara'ya hiç bakmadım. İkisi birlikte yanımdan ayrıldığında içki standına yaslanıp, kollarımı göğsümün altında kavuşturarak arkalarından baktım.

Raymond tek elini kot pantolonunun cebine koymuş, diğer eliyle de kadehini tutmaya devam ettiği için Sara'ya dokunmuyordu. Sara ise hâlâ cenaze evinde olduğunu umursamayıp ona sırnaşmaya devam ediyordu

Sara onun için yaptıklarına değmezdi.

Kendi içimde Sara yüzünden bir savaşa girmeden Paul diğer öğretmenleri bırakıp yanıma geldi. Gözlerimiz buluştuğunda yüzünde her zamanki gülüşü âdeta ışıldadı.

“Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm,” diye mırıldandı karşımda dururken.

“Hiç önemli değil.”

“Sıkıldın mı?” Bu kez başımı iki yana salladım. “Sevindim öyleyse.”

“İçinde ölüm olan bir şeyden eğlence beklemek aptallık olurdu zaten,” diyerek gereksiz bir duygusallığa kapıldım. “Özellikle insanların genç yaşta ölmesi tokat gibi çarpıyor yüzüne. Yarım kalan onca şey bir kenarda dururken...”

Joanne'in en büyük hayali konuşabilmektir mesela. Kahretsin, ağlamak istemiyordum.

Burnumu çekerek başımı eğdim. Gözlerimin kızardığına emindim çünkü yanıyordu. Gözyaşları çoktan hücum etmişti.

“Eğer istersen gidebiliriz,” dedi koluma dokunarak. “İyi hissetmiyorsan?”

“Hayır, iyiyim.”

Başımı kaldırıp Paul'a baktım. Hayatım boyunca ne hissettiğim kimse nin umurunda olmamıştı. Bu yüzden onun nasıl hissettiğimle ilgilenmesi paha biçilemez gelmişti. Nasıl olduğumu sorması, benim için endişelenmesi... Herkes için normal olan şeyler benim hayatımda fazla değerliydi.

Ailem sayesinde normal bir hayatım olamıyordu. Herkes gibi düşünmüyor ve onların sıradan bulduklarına aynı gözle bakamıyordum.

Buradan kaçmak istiyordum fakat aynı zamanda da sonuna kadar kalmak istiyordum. Burası bana Joanne'i hatırlatıyordu. Onunla aramızdaki mesafenin azaldığını hissediyordum. Burada en çok Joanne için bulunuyor, en çok onun için dua ediyordum çünkü Joanne'in bir cenazesi bile olmamıştı.

“Dalıp gittin.” Paul’un sesi uğultuların arasından kulağıma ilişip beni gerçekliğe döndürdü.

İrkilip başımı iki yana sallayarak, “Pardon, bir şey mi söyledin? Duymadım,” diye özür diledim.

“Merak etme. Ben de senin gibi dalıp gittim. Kate’i düşünüyordum.”

“Kim bilir ne hayalleri vardı,” diyerek iç çektim.

“Kim bilir.”

“Ölmekten korkuyor musun?” Sorduğum soru tam anlamıyla kafasını allak bullak etmişti. Yüz ifadesi bunu açıkça ortaya koyuyordu.

“Bunu neden sordun?”

“Küçükken ölümden çok korkardım ama büyüdükçe yaşamının daha korkunç olduğunu gördüm. Ölmek huzur verecekmiş gibi geliyor artık.”

“Bu sağlıklı bir düşünce değil, Noa,” dedi tam bir öğretmen duruşu takınarak.

“Lütfen beni yargılama ama... Sence de yaşamak çok boktan, değil mi?”

Savunduğum şeyin yanlış olduğunun bilincindeydim ancak daha kendimi tanıyacak yaşlarıma gelmeden annem, benden ablamın ölümüne sebep olduğumu söyleyerek nefret edip katil olduğumu beynime kazımişti. En çok annem bana ölümü arzulatmıştı. Nasıl olur da ölümden kötü bir şeymiş gibi bahsedebilirdim ki?

Bana kalırsa ölüm kurtuluştu.

“Öyle ama...”

“Ama?”

“Bir kitapta okumuştum. *Ölmek, korkakların kaçış yoludur. Cesaretin varsa yaşa*, diyordu. Bu cümleyi zaman zaman hatırlatırım kendime.”

Cesaretin varsa yaşa.

Ya yoksa?

“Merak etme, intihar etmek gibi bir düşüncem yok,” diyerek kasvetli konuşmayı dağıtmaya çalıştım.

“Olmasın zaten,” dedi hemen. “Eğer ölürsen Jeu çok üzülür.”

“Sadece Jeu mu?” Kaşlarım imalı bir şekilde havalandığında Paul tam olarak yapmak istediğim şeyi anladı ve keyifle güldü.

“Ben de biraz üzülebilirim.”

Kaşlarımı biraz daha kaldırdım.

“Tamam, en az Jeu kadar üzülürüm.”

Aynı şekilde bir kez daha kaldırdım kaşlarımı ve bu kez kollarımı göğsümün altında kavuşturdum.

“Pekâlâ... Ölmek gibi bir aptallık yaparsan bu adamı mahvedersin.”

Açıkça flört ettiğimiz farkındaydım ama yine de bunu duymaya hazır değildim, şaşırmıştım.

Tam şu an onu öpmek istemiştım. İçten gülüşüne ve gözlerinde karşı koyamadığım sıcaklığa çekiliyordum.

“Eğer bir cenaze evinde olmasaydık, Noa...” dedikten sonra beklemediğim bir şekilde kulağıma doğru eğildi ve sessizce sıcak nefesini tenime üfledi. Kalbim neden bu kadar hızlı çarpıyordu? “Seni öpmek isterdim.”

Aynı anda ikimizin de aklından bunun geçtiğine inanamıyordum. Paul’la hiç bu kadar açık flört etmemişken şimdi daha da ötesinden bahsediyorduk. Dudaklarının tadını hiç merak etmemiştim. Şimdi ediyordum.

Dudaklarıma kayan gözleriyle yanaklarıma bir sıcaklık saldırdı. Nabzım tenimi döverken dudaklarımı yalama ihtiyacıma karşı koymaya çalıştım.

“Ama ilk gerçek randevumuza kadar seni öpmeyeceğim.”

Bir adım geriye çıkıp asil bir duruşla dudaklarını yaladığında gülerek başımı yana çevirdim. Ondan gözlerimi kaçırmıştım çünkü beni daha fazla etkilemesini istemiyordum. Özellikle özenle taradığı kumral saçları, turkuaz gözleriyle karşımda öylece dururken aklımdan geçenlere dur demem gerekiyordu.

Elindeki kadehi bana doğru hafifçe kaldırıp ardından dudaklarına bastırdı. Şarabı içene kadar gözlerini benden ayırmadı. Ben de elimdeki su bardağının kenarında işaret parmağımla daireler çizip durdum.

“Noa!”

Nate ve Becca’nın sesiyle dikkatimi bardaktan çekip geldikleri yöne baktığımda ikisinin yanında tanımadığım birini daha gördüm.

Büyükçe bir gülümsemeyle onları karşıladıktan sonra Paul'a baktım. Tanımadığı için ifadesizce yüzüme bakmaya devam etti.

"Arkadaşlarım," diye fısıldadım. Rose'un öldüğü gece bir partide tanıştığımız detayını, Becca'nın katil olmakla suçlandığını ve Nate'in ölümden döndüğünü onunla paylaşmadım tabii.

"Nasılsın Nate?" diye sordum kolundaki alçıya bakarak.

"İyiyim," derken yüzünde memnuniyetsiz bir ifade vardı. Benim gibi koluna bakıp buruk bir tebessümle başını kaldırdı. "Bu hâlde ne kadar iyi olunabilirse."

"Çok daha iyi olacaksın," dedi Becca sırtını okşayarak. "Ben yanıdayım."

Becca'nın içten sözlerine karşı gülümseyerek, "İyi olmanı hepimiz çok istiyoruz," dedim. "Yanıdayız." Kardeşi Rose'un acısını sarmasına yardımcı olmamız gerekiyordu. Ailesi, arkadaşları, tüm kasaba halkı olarak.

Becca ve Nate'in yanında duran uzun boylu esmer çocuğa döndüğümde bakışlarımdan anlamış olmalı ki bir adım öne çıkıp bana elini uzattı.

"Daha önce tanışmadık, değil mi?" dedi koyu kahverengi gözlerini üzerime dikerek. "İsmim Benjamin ama kimse bana böyle seslenmez. Kısaca Ben, de lütfen."

"Memnum oldum, Ben," dedim gülümseyerek. "Noa benim ismim de."

"Memnun oldum."

"Ben, aynı zamanda şerifin oğlu," diye mırıldandı Becca sanki çok önemli bir bilgi verir gibi.

Ben'le ellerimiz ayrıldıktan sonra Paul'a dönüp onu tanıttım. "Arkadaşım, Paul," dediğimde gözlerinde beliren ifade beni mahcup etti çünkü açıkça bu söylediğimle eğlenmişti. "Bunlar da arkadaşlarımı Becca ve Nate."

İkisi de memnun olduklarını belirterek el sıkışırken özellikle Becca'nın cyfi oldukça yerinde görünüyordu. Benimle arkadaş olmak istediğini biliyordum ve ona ilk kez arkadaşım olduğunu söylemiştim. Bundan gurur duyduğunu ve mutlu olduğunu gözlerinde görebiliyordum.

"Sen şu yeni öğretmenlerdensin," dedi Becca. "Geçen gün okulda görmüştüm."

"Öyle," dedi Paul mesafeli bir tonda. "Edebiyat bölümünden."

“Memnun oldum,” derken aklından geçenleri tahmin etmek hiç de zor değildi.

“Cenazeden sonra nehir kıyısındaki hamburgerciye gidelim diyoruz. Gelmek ister misiniz?” Nate’in teklifinden sonra Paul’la birbirimize baktık.

“Olur,” diyerek Paul’dan önce davranıp Nate’in teklifini onayladım. “Bütün gün bir şey yememiştin zaten.”

Bu kez Paul kaşlarını çatarak daha sert bakışlarla yüzüme baktı. Muzır bir şekilde sırtarak önüme döndüm. Paul’un sakinliğinden ve kibarlığından hoşlandığımı söylemişim ancak bu gece, onun yer yer öğretmen kimliğinin ortaya çıkması daha fazla hoşuma gitmişti. Sanırım bu yönüyle daha çok eğlenecektim.

“Kurt gibi açım,” dedi Becca yanıma gelerek. “Ne zaman çıkarız?” Herkese sorulmuş bir soruydu bu.

“Açıkçası ben de çok açım.”

“Bence hemen gitmeliyiz. Noa hiçbir şey yemedi çünkü. Daha fazla günün ilk öğününü ertelememeli.” Sanki onun öğrencisiymişim gibi bana ne yapacağımı söylüyordu. Hoşuma gittiği için sesimi çıkarmak yerine gözlerimi kısıp gülmeyi seçtim.

“Anlaştık!” Becca coşkulu bir şekilde bağırdığını idrak edip etrafa baktı. Kısa bir anlığına diğerlerinin dikkatini çekmiş olsa da insanlar pek umursamadan önlerine döndü.

“Hadi gidelim o zaman.”

Tam evden ayrılmak için hareketlenmişken Ben, “Kız kardeşim lavaboya gitti. Gelsin öyle çıkalım,” dediği için beklemeye devam ettik.

Bu gece eskiden tanıdığım arkadaşlarımı görmek dışında yeni insanlarla da tanışmak iyi gelmişti.

“Gidip çantalarımızı getireyim.” Becca bir şey söylememizi beklemeden yanımızdan ayrılıp sandalyelerin olduğu tarafa hızlıca ilerledi.

Çok geçmeden Ben omzumun üstünden arka tarafa baktığında herkesin bakışları o yöne döndü. Merdivenlerden inen genç kız Ben’in kız kardeşi olmalıydı. Ki eğer Ben, bir kız kardeşi olduğunu söylemese bile genç kıza bakarak onların kardeş olduğunu rahatlıkla söyleyebilirdim.

İri dalgalı siyah saçları benimkinden çok daha gürdü. Esmer teni ve duru güzelliğiyle hayran olunasıydı. Aynı zamanda da Ben’in ikiz kardeşi

gibiydi. Genç kız yanımıza gelirken Nate'e baktım ve içim burkuldu. Kız kardeşini kaybetmişti ve gözlerinde acısı taze bir şekilde duruyordu.

Ben, elini genç kızın beline koyarak, "Kız kardeşim," dedi. "Andy."

Andy önce benimle sonra Paul'la tanıştı.

"Merhaba," dedi gülümseyerek. "Ben Andy."

"Noa ben de, memnun oldum."

Becca elinde üç tane çantayla yanımıza geldi. Kendi çantasını omuzuna taktıktan sonra Nate'in bel çantasını uzattı. Son olarak Andy'nin koyu yeşil ve küçük, sevimli çantasını uzattı.

Andy çantasını aldığı anda yüzünde garip bir ifade oluştu.

"Çantanda neden kırmızı kurdele bağlı, Andy?"

Gerçekten de uzunca ve özenle bağlanmış bir kurdele çantanın askısında sallanıyordu. Ben'in sorusuna karşılık Andy bilmediğini söylercesine omuz silkti.

"Çocuklardan biri bağlamış olmalı, bilmiyorum." Bir yandan kurdeleyi çözmek için çekiştirirken evin çıkışına yöneldik.

Andy nereden geldiğini bilmediği kırmızı kurdeleyi parmağına dolayarak yanımda yürüyordu.

BİR DUA

*Yanılırız hep. Ev ne bir çatının altıdır ne de başka biri.
Ev, insanın kendisidir. Sen evsin ve kalbin nerede atıyorsa,
orada, evindesindir.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Ravebelg Kasabası'nın zengin kesimi nehir taraflarındaki evlerde yaşardı. Bu yüzden Katelyn Waller'ın evinden meşhur hamburgeciye yürümek beş dakikamızı almıştı.

En az kasaba kadar eski olan bu mekân, çocukluğumuzun hatıralarıyla doluydu. Daha içeri attığım ilk adımda geçmişe dönmüş gibi hissettim. Buranın sahibi olan karı kocanın çocukları mekânı işletmeye devam ediyordu. Nesilden nesile aktarılan bir miras gibiydi. En güzel yanı da lezzetlerinin hiç değişmiyor oluşuydu.

Pencere kenarındaki koltuklara oturmak istemiştik fakat içerisi epey doluydu. Kalabalığın içinde bizden önce gelen iki kişi daha vardı. Sara ve Raymond. Diğerleri hangi masaya oturacağımızı tartışırken Raymond'la göz göze geldik. Panikleyerek önüme döndüm çünkü onları burada görmeyi hiç beklemiyordum.

Raymond evde takılmayı severdi. Her zaman dışarıda oldukça az vakit geçirir, insanlardan hoşlanmazdı. Eminim ki buraya da Sara'nın zoruyla gelmişti.

Onları görmezden gelerek diğerleriyle birlikte öte taraftaki masalardan birine geçip oturdum. Paul ve ben bir koltuğa oturduk. Andy, Ben ve Nate ise karşıımızdaki koltuğa. Becca bizi sıkıştırmak istemediği için kenardaki sandalyelerden birini çekti ama oturmadı.

"Siparişleri vermeye gidiyorum, daha fazla vakit kaybedemem. Yoksa açlıktan şuraya yığılacağım."

Becca'nın enerjisi tatlıydı. Nate'in evindeki partide katil olmakla suçlandığı günlerde berbat hâldeydi ve ben karakterinin öyle olduğunu sanmıştım. Beni yanıltmayı başarmıştı.

Raymond gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Sara ise hızlı hızlı ona bir şeyler anlatıyor, sık sık koluna temas ediyordu. O bana böyle bakarken huzursuzluğum katlanarak artıyordu. Bu yüzden Becca'yla birlikte sipariş vermek üzere Paul'un yanından kalktım.

“Seninle geliyorum.”

“Ben hallederim, oturun siz.” Paul yerinden kalkmaya yeltendi ama ona durması için el işareti yaptım.

“Hangi menüden sipariş etmen gerektiğini bilmiyorsun. Bu kasabanın yabancısı sensin, bize bırak.” Onun kasabaya yabancı olduğunu söylerken çarpık bir gülüş takınmıştım. Bir an kendimi kaptırıp diğerlerinin önünde Paul'la açık bir şekilde flört ettiğimi fark edince utandım.

“Pekâlâ,” dedi geriye yaslanarak.

Cenazeden çıktıktan sonra Paul gömleğinin düğmelerinden birini daha açmıştı. Onu dikizliyor gibi görünmemek için daha fazla Paul'la bakışmaya devam etmeyi bırakıp çantamdan cüzdanımı çıkardım.

“Herkes aynı menüden istiyor, değil mi? Farklı bir şey isteyen var mı?” Masadaki herkes Becca'yı onayladı.

Birlikte masadan ayrılırken son kez göz ucuyla Raymond'a baktım.

Raymond'ın tekinsiz gözleri beni esir almıştı. Paul'un içten bakışları ise bana iyi geliyordu. İkisinin de gözlerine hedef olmak can sıkıyordu. Sara bu durumu fark ederse benden daha çok nefret ederdi, emindim.

“Uzun zamandır böyle kalabalık bir arkadaş grubuyla takılmamıştım,” dedi Becca yanımda, kasaya doğru yürürken. “İyi geldi.”

“Kesinlikle,” diyerek samimiyetime inanması için gülümsedim.

Kasanın önündeki masada Luke, tanımadığım iki kişiyle birlikte oturuyordu. Luke beni fark ettiğinde sol elinde tuttuğu kolayı alıp geriye yaslandı. Pipeti dudaklarına götürürken gözleri hâlâ üzerimdeydi ama ona daha fazla bakmak yerine önüme döndüm. Cenazeden sonra kasabanın tüm gençleri soluğu burada almış gibi görünüyordu.

Kasadaki orta yaşlı adama selam verdikten sonra altı kişi için de aynı menünün siparişini verdik. Adamın eşi, genç bir kızla birlikte arka tarafta başka bir masanın siparişini hazırlıyordu.

Cüzdanımdan kartımı çıkardım. Ödeme yapmak için adamın tutarı söylemesini bekliyordum. Aynı şekilde Becca da kartını elinde hazır bekletiyordu.

Yaşlı adam siparişlerimizi girerken arka taraftaki menüleri inceleyerek vakit geçirdim. Hepsi birbirinden lezzetli görünüyordu ve onlara baktıkça daha fazla acıktığımı hissediyordum.

“Kartın benimkinden farklı sanırım, ilk kez görüyorum. Arkasına bakabilir miyim?”

Becca'nın muhtemelen laf olsun diye sessizliği bölmesiyle ona dönüp yüzünde garip bir şey varmış gibi baktım.

“Anlamadım?” dedim kaşlarımı çatarak.

“Kartın diyorum... Bir bakabilir miyim?”

“Tabii ki.” Kredi kartımı ona uzattım.

Becca kartımı incelerken yaşlı adam ödenecek tutarı pos cihazına ilettikten sonra, “Temassız varsa kartınızı okutabilirsiniz,” dediği gibi Becca kendi kartıyla ödemeyi yaptı.

“Hayır!” diyerek itiraz etmeye çalıştım ama çok geçti. Becca keyifle gülerken usulca omzuna vurdum, “Beni kandırdın!” diye söylendim.

Kartımı geri bana uzatırken, “Buraya gelmek benim fikrimdi. Hesabı sana ödetir miyim hiç?” diyerek göz kırptı.

“En azından yarı yarıya ödeyebilirdik,” dedim cüzdanımı kapatırken.

“Sorun değil. Bana yaptığın iyilikten sonra bu yaptığım önemsiz kalıyor.” Minnet dolu gülüşünde mahcubiyet vardı. Bana karşı borçlu hissetmesini istemiyordum.

“Kim olsa aynı şeyi yapardı.”

“Hayır, Noa. O gece sen ve Nate dışında kimsenin beni korumak gibi bir niyeti yoktu. Aksine, herkes beni suçlayıp üzerime gelmekten keyif alıyordu.”

“Böyle düşünmemelisin. İnsanlar korktuğu için ne dediklerini bilmiyordu.” Onu sakinleştirmeye, tanımadığı insanlara karşı kinlenmesini en-

gellemeye çalıştım ama gözlerinde gördüğüm öfke bunu başaramayacağımı açıkça belli etti.

“Siz de korkmuştunuz,” dedi haklı olarak.

Elimi omzuna koyarak, “Geçti,” diyebildim sadece.

“Kasabada hâlâ bir katil var. Çoğu kişi katil olduğumu sanıp benden uzak durarak güvende olduklarını sanıyor ama yanılıyorlar. İnsanları öldüren ben değilim.”

“Masaya dönelim mi?” diyerek konuyu kapattım. Oyuncak Katili’nden bahsetmek rahatsız ediciydi. Özellikle tüm gün bir şey yemediğim için kusacak gibi hissetmişim.

“Keyfini kaçırdım, özür dilerim.”

Sorun değil, der gibi gülümseyerek Becca’ya baktıktan sonra Paul’un yanına oturdum.

“Beni kandırıp tüm hesabı Becca ödedi.” Masadaki sessizliği dağıtmak için ortaya attığım lafla herkesin bakışları ona döndü.

“Teşekkür ederiz,” dedi Andy. Ardından diğerleri...

Becca kulağıma eğilip, “Sadece teşekkür mü edecekler?” dediğinde ikimizin kahkahası diğer tüm masaların bize bakacağı kadar yüksek çıktı ama önemsemedik.

Sara ve Raymond da bize döndüğünde bu kez bakışlarım doğrudan Sara’yı buldu. Onu çok iyi tanıyordum. Hayatındaki herkesi kıskanırdı. Beni de... Gülmeye devam ederek Becca’ya döndüm. Bunun Sara’yı delirttiğine emindim.

Yarım saat içinde yemeklerimiz geldi. Masada öylesine dönen sohbet bıçak gibi kesildi ve herkes sessizce yemeğine odaklandı. Becca yemeğine başlamadan önce Nate’in tek kolu hâlâ alçıda olduğu için pipetini ve hamburgerini açarak ona yardımcı oldu.

Açlıkla hamburgerimden büyük bir ısırık aldıktan sonra patates kızartmalarından bir tane ağzıma attım. Kimse kimseyle ilgilenmiyor sanıyordum ama Paul yemeğini bırakmış beni izliyordu.

Ağzımda çevirmekte ve çiğnemekte zorlandığım lokmamı güçlüklerle yuttuktan sonra Paul’a döndüm.

“Abarttım mı?” diye sordum gülerek.

“Hayır, çok tatlı görünüyorsun.” Paul’un beklenmedik iltifatları beni afallatıp duruyordu.

“Biraz önce hamburgeri tümüyle ağzıma sokmaya çalıştım. Bir daha düşün istersen.” Alaycı bir şekilde kaşlarım yukarı kaydığında Paul kıkırdadı.

“Hiç fark etmez,” diye mırıldandı.

Becca’nın bize baktığını fark edince duruşumu dikleştirip ciddileştim. “Bugün Jeu’nun serumunu takamadık,” diyerek konuyu değiştirdim.

“Evden çıkmadan hapını verdim ama,” dedi sakince. “İstersen buradan sonra bana gelebilirsin.”

İçeceğimden bir yudum alıp Paul’un kulağına eğildim.

“İlk gerçek randevumuza kadar beni öpmeyeceğini söyleyen Paul Barnley, şimdi de evine mi davet ediyor?”

Paul’un gülüşü masadakilerin dikkatlerini üzerimize çekse de kimse söylediğimi duymadığı için neye güldüğünü anlamamıştı.

“Jeu için,” dedi sevimli bir ifadeyle sırtarak.

“Jeu’yla yarın görüşsek daha iyi olur,” diyerek üstü kapalı bir şekilde teklifini reddedip tekrardan kulağına eğildim ve elimi ağzıma siper ederek, “İlk gerçek randevumuza kadar,” diye fısıldadım. Sıcak nefesimin onu nasıl ürpertiğini görmek için geriye çekildim sonra.

“Pekâlâ,” dedi keyifli bir şekilde.

Ben dahil, gerçekten acıkmış olan birkaç kişi yemeğini çok çabuk bitirdi.

“Sigaraya çıkacak olan var mı?” Becca ağzını sildiği peçeteyi tepsiye bırakıp sırayla hepimizin yüzüne baktı. Kimseden yanıt alamayınca, “Benden başka kimse içmiyor mu?” diye sordu hayretle.

“Yemeğimi bitirmiş olsaydım sana eşlik ederdim ama...” Nate alçılı kolunu havaya kaldırdı.

“Ben gelirim,” diyerek ayağa kalktım. “Biraz temiz hava alsam iyi olacak.”

“Hadi çıkalım,” dedi Becca çantasından sigara paketi ve çakmağını alırken. “Başka gelen var mı?”

Kimse gelmeye gönüllü olmayınca Becca’yla ikimiz çıktık.

Kenardaki banka otururken Becca sigarasını ağızına alıp paketi bana uzattı. Alkol aldığım zamanlar bazen içiyor olsam da sigarayla hiç aram yoktu. Başımı iki yana sallayarak reddettim.

Becca sigarasını yakarken serin havanın tadını çıkardım. Özellikle yaz aylarında Ravebelg Kasabası'nda serinlik bulmak zordu ama bugün hava diğer günlere göre iyi sayılırdı.

"Paul'la çıkıyor musunuz?" diye sordu Becca ilk nefesi üfledikten sonra.

"Sayılmaz," dedim gizlemekle uğraşmadan. "Köpeği hastalanmıştı. Klinikte tanıştık."

"Daha fazlası olduğu kilometrelerce öteden bile anlaşılıyor," dedi imalı bir gülüşle.

"Anlaşılacak bir şey yok ama," dedim omuz silkerek.

"Bence olmalı."

"Pek sanmıyorum."

"Neden?" Şaşkınlıkla yüzüme baktı. "Bence yakışırsınız."

"Bir ilişki istemiyorum," dedim kısaca.

"O zaman onunla kesinlikle yatmalısın!" dediğinde utançla gözlerim büyüdü. "Adam çok yakışıklı."

Paul'un yakışıklılığından bahsetmeyen kimse kalmamıştı. Ona bakarken utanıyordum çünkü herkes ondan ağızının suyunu akıtarak bahsediyordu. Bu çok rahatsız ediciydi.

"Çok yeni tanışıyoruz. Belki de hayatında biri vardır, bilmiyorum."

Biliyordum. Hayatında kimse yoktu.

"Umarım yoktur," diye mırıldandı.

Bir şey söylemedim. Hatta onunla flört ettiğim için kalbimi kaplayan huzursuzluk yüzünden evime gitmek istedim. Raymond yüzünden onu kullanıyor gibi hissediyordum. Paul geçmişimi bilmiyordu. Muhtemelen masumca hislerle bana yaklaşıyordu ama ona hayal kırıklığından başka bir şey veremeyeceğime neredeyse emindim.

On dakikaya yakın bir süredir dışarıydık. Becca ikinci sigarasını içerken ben suçluluk duygusuyla baş etmeye çalışıyordum. Yolun karşısından birinin hamburgerciye doğru yürüdüğünü fark edince ikimiz de o yöne baktık.

“Neden bize öyle bakıyor?” diye fısıldadım Becca’ya.

Adının Tyler olduğunu çok sonra hatırladığım ve çocukluğunda bile herkesin nefret ettiğini bildiğim genç adama gözlerimi diktim. Ortaokula giderken bana bile kaç kez sataşmıştı.

“Sıkıntılı,” dedi Becca öfkeyle dumanı üflerken. “Önemsiz biri.”

“Kim olduğunu biliyorum,” dedim. “Ama bakışları ürkütücü.”

Becca’nın da ona aynı bakışlarla karşılık verdiğini gördüm. Belki de ikisi arasında benim bilmediğim bir problem vardı.

Tyler içeri girmeden önce ağzındaki izmariti ayaklarımızın önüne doğru fırlatıp önüne döndü. Dudaklarının arasından sızan duman, geceye onun silüetini çizerken Tyler çoktan içeri girmişti.

Bu yaptığı iğrençti.

Becca öfkeyle yerinde kıpırdanıp, “Sik kafalı,” diye homurdanarak sigarasını dudaklarına götürdü.

“Neden öyle dedin?”

“Çünkü sik kafalı adının teki de ondan.” Hırsıyla dumanı yüzüme üfle-yince öksürerek önüme döndüm. “Affedersin,” dedi pişmanlıkla.

“Sorun değil.”

Tyler Dackson bu kasabanın kötü çocuğuydu. Herkese bela olan, herkesin nefret ettiği ve uzak durduğu serserinin tekiydi. Uzun yıllardır onu görmüyordum. Zamanla düzeleceğini sanmışım ama yürüyüşü bile hâlâ serseri gibiydi.

Dükkânın kapısı açılıp kapandığında saniyeler içinde Nate yanımıza geldi.

“Selam,” diyerek bankta, Becca’nın yanındaki boşluğa oturdu.

“Selam.” Becca’yla aynı anda cevap verdik.

“Tyler’ı gördüm,” dedi Nate. “Bana omuz atıp geçti, salak herif.”

Tüm yaşadıklarına rağmen Nate’e biraz olsun kibar davranmayı akıl edemeyecek kadar aptal mıydı gerçekten?

“Bize bakışlarını görsen sinirden delirirdin,” dedi Becca da o tarafa bakarken. “Akılsız.”

“Herkes boşuna ondan nefret etmiyor.”

“Ama yine de herkes onunla yatmak istiyor,” diye ekledi. “Okulda yatmadığı kimse kalmadı.” Büyükçe yutkundu. “Biz bile onunla yattık.” İğrenir gibi yüzünü buruşturdu.

Becca'nın son söylediğiyle Nate dik dik yüzüne baktı. Bir an ikisi arasında gerginlik çıkacağını sandım fakat saniyeler içinde gülüşmeye başladıklarında rahatladım.

“Gerçekten onunla yattığımıza inanamıyorum,” dedi Nate başını hayretle iki yana sallarken. Onların bu şapşal hâline gülmeden edemedim. “Ama kabul et, iğrenç biri olsa da yatakta oldukça iyi.”

“Sen manyak mısın?” dedi Becca birden yükselerek. “Ne yapacağını öyle iyi biliyor ki... Midemi bulandırmasa onunla her gün yatabilirim.”

“Gerçekten iyi seviştiği için mi, yoksa aleti dehşet verici büyüklükte olduğu için mi?” Nate'in edepsiz cümlesiyle önüme döndüm. Bazı şeylerin böyle rahatça konuşulmasından hoşlanmıyordum. Onların ne konuştuğuna karışacak değildim elbet ama dahil olabileceğimi de sanmıyordum.

“Deli misin? Her ikisi de!” Becca neredeyse haykırdı. “Kasabada penisiyle ünlü başka kim var ki?” Son söylediğiyle birlikte kahkahalar yükseldi.

“Kesinlikle şerefsiz çok iyi,” dedi Nate başını sallayarak. “Seks bağımlısı, aşağılık herifin tekine ağzımızın suyunu akıtmamız akıl almaz, biliyorsun, değil mi?”

“Gerçekten bize inanamıyorum,” dedi Becca.

Aslında keyifli bir sohbet olduğu için değil, sınırları bozuk olduğu için bu kadar gülüyorlardı. Özellikle Nate'in psikolojisini düşündüğümde onun Juygu geçişlerinin çok sert ve yıkıcı olabileceğini düşünüyordum.

Nate arkasına yaslanıp başını geriye attı. Gökyüzündeki yıldızlara bakarken dalgın ve huzursuz görünüyordu. Tıpkı tahmin ettiğim gibi... Dakikalar önce kahkahalar atan kişi o değilmiş gibiydi.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum çekinerek.

Nate benden tarafa döndü ama bir şey söylemedi. Böylelikle cevabımı almış oldum. Bir problem olduğu belliydi.

“Bir sorun mu var?” Becca da anlamıştı.

Derin bir iç çekişin ardından, “Aslında size söylemek istediğim bir şey var,” dedi. “Doğrusu bunu kime söylemeliyim, kime güvenmeliyim bilmiyorum bile ama büyük bir sorun var.”

Becca'dan dolayı Nate'i tam göremediğim için öne doğru eğildim. Dikkatlice yüzünü incelerken olup biteni anlatması için sakince bekledim.

“Neler oluyor, Nate?” dedi Becca sabırsızca.

“Dün taburcu olduktan sonra hastane odasında önlüğü çıkarıp üzerimi değiştirirken bir şey fark ettik ve...” Sakinliğim kısa sürmüştü çünkü içimden bir ses Rose ya da katille ilgili bir durum olduğunu söylüyordu.

“Ve?”

“Nasıl oldu bilmiyorum ama bacağımda bir yazı gördüm. Tam şurada...” Sol bacağının baldırını işaret etti. “Muhtemelen bıçakla kazınmış... *O.M* yazıyordu.”

“Ciddi olamazsın?” dedi Becca. Şaşkınlıktan ikimizin de ağzı açık kalmıştı.

“Rose'un da vücudunda aynı şekilde *O.M* harflerinin kazındığını biliyorsunuz.” Açık kumral saçlarını ellerinin arasına aldı ve kollarını dizlerine yaslayarak öne eğildi. “Sanırım katil peşimde ve ben ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Şaka yapıyor olmalısın.” Nate'in bu söylediğiyle korku yüreğime hücum etti. “Nasıl, ne zaman yapmış olabilir ki?”

“Muhtemelen hastanedeyken,” dedi tereddütsüz. “Ama elini kolunu sallayarak nasıl hastaneye girebildiğini aklım almıyor.”

“Al benden de o kadar.”

“Peki, ne yapacaksın?” diye sordum.

“Bizimkilerin durumu malum. Rose'un ölümünü henüz atlatamadılar. Bir de bunu söyleyerek onları iyice korkutmak istemiyorum. Hastane polisine durumu bildirdik, hemşireler de epey yardımcı oldu ama... Bilmiyorum. Sadece ben anlattım, onlar dinledi ve hepsi bu kadar. Daha fazla destek olmak için hiçbir şey yapmadılar.”

“Bu önemli bir durum ama. Bir sonraki hedef olabilirsin. Belki de bu bir işaret.” Söylediklerim ikisini de dehşete düşürmüştü ama eminim ki hepimiz aynı şeyi düşünüyorduk.

“Yarın gidip durumu karakola bildireceğim,” dedi net bir tavırla. “Gerekirse koruma talep edeceğim.”

“İyi edersin.”

“Elinden geldikçe yalnız dolaşma, olur mu?” dedim endişemi belli etmeden. “Biz yanındayız. Katelyn Waller’ın dediği gibi önlemler de alınacak. Kısa sürede yakalanır umarım.”

“Sana bir şey olmasına izin vermeyiz.” Becca uzanıp Nate’in elini tuttu. Aynı şekilde ellerinin üzerine elimi koyduğumda birbirimize gülümsedik.

Sanırım onlarla arkadaş olmayı sevecek gibiydim.

Çok geçmeden üçümüz birlikte arkadaşlığımızı pekiştiren sohbetimizi bırakıp içeri girdik. Masamıza geçerken Raymond ve Sara mekândan ayrılmak üzere ayaklanmışlardı. Onlarla karşı karşıya gelmemek için Becca’yla Nate’i arkamda bırakıp hızlıca Paul’un yanına döndüm.

Raymond bir an olsun bana bakmadı ama öfkeli görünüyordu. Sara’nın omzuna kolunu atarak kapıya doğru yürürlerken Sara da elini Raymond’ın beline sardı. Tüm bunlar gözlerimin önünde yaşanırken onlar beni görmezden gelerek mekândan ayrıldılar.

Becca hafifçe eğilip, “Onu öldürmek mi istiyorsun?” diye sorduğunda anlamayarak yüzüne baktım. “Hadi öldürelim,” diyerek geriye çekildiğinde gülüşü hiç hoşuma gitmedi.

“Hayır, tabii ki,” dedim şakasını kaldıramayarak. “Bunu nereden çıkar-dın? Neden öldürmek isteyeyim ki?”

Ayrıca Becca zeki bir kızdı ama nedense aptal gibi sürekli insanların şüphesini üzerine çekecek sözler ediyordu. İnsanlar onun katil olduğunu düşünürken rahatlıkla birini öldürmekten bahsetmesi saçmaydı.

“Bakışların öyle demiyor...” diye fısıldadı. “Çok belli ediyorsun.”

Kahretsin, kimse anlamıyor sanıyordum.

Başımı iki yana sallayarak önüme döndüm ama saniyeler sonra daha fazla burada olmak istemediğimi fark edince, “Kalkalım mı?” diye ortaya konuştum. “Yarın işe gideceğim, epey geç oldu.”

“Olur, kalkalım.” Paul’la birlikte diğerleri de ayaklandı.

“İyi olur. Bizim de yarın temizlik var,” dedi Andy çantasını omzuna atıp. Sabahın köründe uyanacağım, kahretsin.”

“Nerede çalışıyorsun?” Becca merak ettiğim soruyu sordu.

“Alışveriş merkezinde çalışıyorum. Eğlence bölümündeki buz pateni gişesinde beni bulabilirsiniz.”

“Buz pateni mi?” dedim bir anlık çocuksu heyecanla.

“Sever misin?” diye sorduğunda başımı iki yana salladım.

Ben değil, Joanne severdi. Bu yüzden o hayattayken ondan sıkça buz patenini sevdiğini duyar, mutluluğuna eşlik ederdim. Sadece dalgınlığıma geldiği için böyle bir tepki vermişim.

Paul beni eve bırakmayı teklif ettiğinde saat geç olduğu için kabul ettim. Nate’in katil hakkında anlattıklarından sonra gecenin bu saatinde eve yalnız dönmeye cesaret edememişim.

Diğerleri ise Ben’in arabasıyla gitmişlerdi.

Yol boyunca arabada Paul’un çalma listesinden şarkılar dinledik. Her şarkı benim sevdiğim türdeydi. Müzik zevklerimiz bu kadar benzemesi hoşuma gitmişti.

“Her şey yolunda mı?” diye soran Paul’un sesiyle irkildim.

“Evet,” dedim kısaca. “Neden?”

“Durgun görünüyorsun.”

Raymond’ı düşünüyordum. Bana inat olsun diye mi Sara’ya sarılmıştı, yoksa gerçekten mutlular mıydı? Paul’la birlikte olduğum için mi öfkeli görünüyordu, yoksa başka bir nedeni mi vardı?

Kendimi berbat hissediyordum. Kahrolası kafamın içinde herkes için bir cenaze düzenlemiş, hayatımdaki herkesi gömmüştüm ama bir tek onun üzerine toprak atamıyordum. Sadece Raymond’ı içimde öldüremiyor, onunla vedalaşamıyordum.

“Yorgunum sadece,” diyerek geçiştirdim.

“Emin misin?” diye üstelediğinde inandırıcı olmadığımı anladım. “Seni bu hâle getiren şeyi çok merak ediyorum, Noa.”

“Ne var ki hâlimde?”

“Sen yoksun,” dedi açık sözlü bir şekilde. “Vücudun var ama aklın, ruhun yok. Buna sebep olan şeyi, sana bunu kimin yaptığını deli gibi merak ediyorum ancak hayatında çok yeniyim. Bunu sormaya hakkım olmadığının farkındayım.” Göz ucuyla bana baktığında sokak ışıklarıyla aydınlanan yüzünde turkuaz gözleri parladı.

Cevap vermeden önüme dönmem onu rahatsız etmişti.

“Fazla ileri gittim, öyle değil mi?” diye sordu pişmanlıkla.

“Hayır, gerçekten... Sadece aşmam gereken bazı şeyler var.”

“Sınırını bil diyorsun,” diye ekledi donuk bir tebessümle. “Aşamadığın biri var.” Bunu söylerken sesine çöken kasvetle hırıltılı bir şekilde nefesimi bıraktım.

“Yaşadıklarım biriyle ya da aşkla ilgili değil.” Keşke öyle olsaydı. “Ben sadece evimi kaybettim Paul ve inan bana, bu söylediğimin evle hiçbir ilgisi yok.”

Bunu ona neden söylediğimi bile bilmiyordum ama bir an ona karşı şeffaf olabileceğimi düşünüp en dürüst hâlimle ona kendimi açıklamaya çalıştım. İnsanların yanında zayıf görünmeyeceğime dair karar alıp duruyordum ama biri kırgınlığımı gördüğünde kendimi tutamıyordum.

Derin bir nefesle arabadaki sessizliği bozdu.

“Yanıyorsun, Noa. Ev ne bir çatının altıdır ne de başka biri. Ev, insanın kendisidir.” Tek eliyle direksiyondaki hâkimiyetine devam ederken yolun boş olmasını fırsat bilerek dönüp bana baktı. “Sen evsin ve kalbin nerede atıyorsa, orada, evindedir.”

Öylece yüzüne baktım. Kabul etmeliydim ki böyle bir cevap gelmesini asla beklemiyordum.

Hayatımın onun metaforundaki kadar basit olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek ağır geldiğinden sadece susmak istedim.

Paul sessizliğimin bir karşılık olduğunu anlayınca önüne döndü. “Daha fazla soru sormayacağım,” dedi çenesini dikleştirerek. “Ama şunu bil, Noa, sana değer veriyorum. Bunu söylemek için belki çok erken ama sende karşı koyamadığım bir şey var.”

Yutkundum. Sadece ve büyükçe yutkundum. Paul bu gece bana kartları açık bir şekilde adım atmıştı. Bu her ne kadar hoşuma gitse de ona karşı hissettiğim suçluluk duygusu beni mahvediyordu.

Yolun kalanında ikimiz de konuşmadık.

Evin önünde araba durduğunda gülümseyerek Paul’a döndüm. İnsanların dışarıdan bana baktığında hayatımın tepetaklak olduğunu rahatlıkla görebilmesinden hoşlanmıyordum. Mutlu ve sorunsuz bir hayat yaşayan insan rolümü daha iyi oynamalıydım. Gerekirse daha fazla yalan söylemeliydim fakat insanların geçmişimde neler olduğunu kurcalamasını istemiyordum.

“Teşekkür ederim,” dedim daha büyük tebessüm ederken. “Yani bıraktığın için ve diğer şeyler için.” Saçmaladığımı biliyordum ama bu ikimizi de güldürdüğü için rahatsız olmadım.

“Ben teşekkür ederim asıl,” dedi içten gülüşüyle. “Seninle vakit geçirmek keyifliydi.”

“Seninle de öyle,” dedikten sonra yolcu kapısını açıp arabadan indim. “İyi geceler,” diyerek kapıyı usulca kapatıp kaldırıma çıktım ama Paul eve girmemi bekler gibi bakışlarını üzerime dikti.

Hafifçe başımı sallayarak bekleme sebebini anladığımı belirttim. Doğrudan bahçe yolundan eve yürürken vakit kaybetmemek için çantamda evin anahtarını aradım.

Hamburgercide sandığımdan fazla vakit geçirmiştik. Saat yine geç olduğundan temkinli bir şekilde kapıyı açtım. İçeri girmeden önce omzumun üstünden arkaya baktığımda Paul’la göz göze geldik.

Aynı anda birbirimizi başımızla selamladıktan sonra içeri girdim. Arabanın süratle sokaktan ayrıldığını duyduğumda çoktan merdivenlere yönelmiştim.

Herkes uyuduğu için ışıklar sönmüştü. Anahtarımınla birlikte çantamdan çıkardığım telefonumun el feneri özelliğini kullanarak odama ulaştım.

Çantamı bir kenara atıp kendimi doğrudan yatağın huzurlu kollarına bıraktım. Cenazeden beri kalbimde acı bir sızı dolaştığından hiç uykum yoktu. Biraz oyalanırsam uykum gelir diye telefonumu yatağın köşesinden alıp tekrardan uzandım.

Bütün gece internetim kapalıydı ve neredeyse telefonu hiç elime almamıştım. İnterneti açmamla birlikte telefonuma sosyal medya hesaplarımdan gereksiz olduğuna emin olduğum birkaç bildirim geldi.

Bildirimleri sola kaydırarak ekranı temizlerken bu kez WhatsApp’tan gelen bildirim dikkatimi çekti. Alice’ten mesaj gelmişti.

En son ona birkaç mesaj atıp şarjım az olduğu için internetimi kapatmıştım. Cenazeye neden gelmediğini bilmiyordum. Mesajında hastane yoğunluğundan bahsettiğine emin olarak bildirimime tıkladım.

Gördüklerim karşısında kalbim göğsümü yarıp çıkacak gibi çarpmaya başladı. Alice’ten gelen fotoğraflar... Tanrım, o ölmüştü!

Acımasızca katledilen Alice'in otoparkta çekilmiş farklı açılardan fotoğraflarıydı bunlar. Dili ve boğazı kesilmişti. Son fotoğrafta ise cesedinin üzerinde korkunç bir yüz ifadesiyle gülümseyen oyuncak bebeği vardı.

Titreyen ellerim güçlkle ekranı kaydırduğında fotoğrafların ardından Oyuncak Katili'nin Alice'in telefonundan bana gönderdiği mesajı okudum.

"Gelemediğim için üzgünüm. Benim için de dua eder misin, Noa?"

OYUN ARKADAŞI

İnsan, sevdiğini göğe uğurladığında ardından gözünden damlayan her yaş, mezarlığa ektiği bir çiçektir. Ancak gözyaşıyla sulanan tüm çiçekler mezarlıkta solardı.

OYUNCAK KATİLİ
Ravebelg Kasabası

Ağustos ayının son haftasıydı. Eşsiz Ravebelg Kasabası bu sene, yazın renkli cıvıltısını üzerinden erkenden atıp griye boyanacak gibi görünüyordu.

Gri mi dedim? Ah, pardon.

Bu sene Ravebelg Kasabası kırmızıya boyanacaktı çünkü benim favori rengim kırmızıydı. Ravebelg'e en çok kırmızı yakışacaktı. Yılın rengi kırmızı olacaktı.

Kate'in anma töreninde çok eğlenmişim. Katelyn Waller'ın yalanlarını dinleyip kasaba halkını nasıl aptal yerine koyduğunu izlemek, insanları olmayacak avuntularla teselli etmesi ve neredeyse tüm kurbanlarımı aynı çatı altında görmek gecemi güzelleştirmişti.

Zavallı Alice'in ölümü kimsenin umurunda olmamıştı. Ona iyilik yapıp Noa'ya haber ettiğim iyi olmuştu. Ben olmasaydım, saatlerce otoparkta çürüyecekti. Gerçi Noa da bütün gece telefonuna bakmadığı için kim bilir mesajları ne zaman görmüştü.

Olan yine kimsesiz Alice'e olmuştu. Ne aşkından ölüp bittiği Luke yanındaydı ne de kasabadaki en sevdiği arkadaşlarından biri Noa... Ailesi zaten yıllar önce onu çöp gibi başlarından atıp kurtulmuştu. Tesadüfen biri onu otoparkta bulmasaydı kimse başına gelenleri bilmeyecekti.

Bu kasabada yaşayanlar insanı iyi hissettiriyordu. Onların kötü kalplerinin yanında ben bile iyilik meleği gibi kalıyordum.

Eminim ki Noa mesajları gördüğünde deliye dönmüştü. Ne yapacağını çok merak ediyordum. Muhtemelen koşarak fotoğrafları ihbar etmeye

gitmişti. Onun bir şekilde polislerle iletişim kurmasını engellemeliydim ve bunu nasıl yapacağımı gayet iyi biliyordum.

Noa sadece benimle konuşmalı, söylemek istediği her şeyi bana söylemeliydi. *Çok yakında bunu sağlayacağım, güzel Noa'm, sakın merak etme.*

Anma törenindeki kalabalığa rağmen sıradaki kurbanım Andy'ye minik bir selam vermeyi unutmamıştım. Onunla tuvalette karşılaşmayı planlıyordum ama bunun riskli olacağını biliyordum, kendimi tehlikeye atmak istememiştim.

Kurdeleyi bulduğunda ne düşündüğünü merak ediyordum. Belki onu öldürmeden önce kısa bir sohbet ederdik ve düşüncelerini benimle paylaşırdı. Ne de olsa Andy iyi bir kızdı. Hep güler yüzlüydü, kimseyi kırmazdı. Beni de kırmayacağına eminim.

Geçen gün alışveriş merkezine Andy için gitmiştim ama Noa'nın tatlı kardeşi Mia'yı görünce planımı değiştirmek zorunda kalmıştım. Bugün yapacak daha iyi bir işim olmadığı için yine alışveriş merkezine gitmeye karar vermiştim.

Evimde güzel bir kahvaltı edip çıkmıştım. Kahve içmek istiyordum fakat hava o kadar güzeldi ki evde daha fazla oyalanmak istemedim. Kahveyi alışveriş merkezinde içecektim. Hatta kendime bugün de bir waffle ya da muffin ısmarlar, kendimle güzel bir gün geçirirdim.

Böylelikle tatlı standında tanıdığım Amy ile belki birbirimizi daha fazla tanıma şansı bulurduk. Eğer Andy'den vakit kalırsa... Birbirlerini tanıyorlar mıydı acaba? Belki Andy'nin vakti geldiğinde bir taşla iki kuş vururdum. İşte bu fikir beni heyecanlandırmaya yetmişti.

Güzel bir gün olacağına benziyordu. Çok güzel bir gün...

Alışveriş merkezinin döner kapısından içeri girerken siyah tişörtümün uçlarını çekiştirerek düzelttim. Sıcak hava yüzünden yine terlemiştim ama alışveriş merkezinin klimaları sayesinde birkaç dakikaya kalmadan üzerimin kuruyacağına emindim.

Birkaç mağaza gezmek istiyordum. Belki yeni bir saat alırdım ya da parfüm... Kıyafet alışverişi de yapabilirdim aslında ama ne yapacağımı şimdi düşünmek istemiyordum. Önce soğuk bir kahve eşliğinde güzel bir tatlı yemek, sonrasında canım ne isterse onu yapmak istiyordum.

Canım birilerini öldürmek istiyordu.

Elbette gündüz vakti birini öldürecek değildim. Yapamayacak olduğumdan değildi tabii, sadece bugünü kendime ayırmışken kurbanlarımdan biriyle ilgilenme fikri pek iç açıcı gelmiyordu.

Tatlı standına birkaç adım kala Amy'yi gördüm. Kırmızı şapkası, kırmızı ve beyaz ekoseli önlüğüyle ağzımı sulandırıyor. Krem rengi şort eteği öyle kısaydı ki kasadaki genç adamın onunla sevişmek istediğine adım kadar emindim. Sahi, siz daha kim olduğumu bile bilmiyorsunuz, öyle değil mi?

Sizi daha ilk gün davet etmiştim sahneme. Bu kasaba benim oyun evim, demiştim. İçinde yaşayanlar ise oyuncaklarım... Ben size kanlı bir tiyatro oyununu en önden izleme şansını lütfetmişken siz o aptal kafalarınızla oyunu izleyip neler döndüğünü dahi anlayamıyorsunuz.

Bazen düşünüyorum da sadece benim listemdekilerin ölmesiyle düzenin değişmesi çok zordu. Belki de insanlık yok olmalıydı ama benim buna ayıracak zamanım yoktu.

“Bazı şeyler Tanrı'ya bırakılmalı,” diye sesli düşündüğümde tatlı standına ulaşmıştım. “Merhaba, Amy.” Kolumu tezgâha yasladığımda Amy'nin tatlı gülümsemesi büyüdü.

Kasadaki adamla kısa bir an göz göze geldik. Beni baştan aşağı süzdüğünden haberim yokmuş gibi önüme döndüm. Eminim ki benim yanımda hiç şansı olmadığını fark etmek onu derinden sarsmıştı çünkü Amy her zaman benim gibi biriyle yatmak isterdi. Herkes benimle yatmak isterdi. İşin kötü yanı... Ben de herkesle yatmak istiyordum.

“Bana bir fındıklı muffin ve buz gibi bir Cold Brew hazırlar mısınız?” Arka cebimdeki cüzdanımı çıkarıp ödeme yapmak üzere kartımı elimde hazır ettim.

“Tabii ki, hemen hazırlıyorum.” Muffinlerin olduğu raftan fındıklı olanlardan birini alıp tabağa koyarken izledim. Hiçbir şey umurunda değil gibi görünüyordu. Hayata dair ne bir kırgınlığı ne bir hevesi vardı. Sadece günlerini doldurmak için yaşıyormuş gibi bir donukluk vardı ama aynı zamanda gözlerinde gizleyemediği bir ışıltı da vardı. Bu yönüyle bana Noa'yı hatırlatıyordu.

“Bugün nasılsın?” diye sordum sessizlikten sıkılınca.

“İyiyim, efendim,” dediğinde bu hem hoşuma gitti hem de aramıza koyduğu mesafeden hoşlanmadım. “Umarım siz de iyisinizdir.”

Büyük boy kahvem için buzları bardağa koyarken kaçamak bir bakış atıp nezaketle gülümsedi.

“Her şey yolunda,” dedim sadece. Amy sıkıcı bir kızdı. Enerjisi insanın ruhunu emiyordu. Genç yaşında hayata bu kadar küs olması kötüydü.

Amy kahvemi hazırlamaya devam ederken arkamı dönüp alışveriş merkezinin üçüncü katındaki eğlence bölümünü görmeye çalıştım. Sadece renkli ışıkların yanıp söndüğü ve insanın gözlerini kanatan kötü tabelayı görebildim.

Orada geçireceğim daha çok zamanım olacaktı. Keyifli geçireceğim zamanlar... Hem Andy hem benim için.

Andy Weis, kasabanın şerifi Peter Weis’in kızıydı. Mutlu ve sakin bir ailenin ikinci çocuğuydu. Bir de abisi Ben Weis vardı. Anneleri yıllar önce kötü bir hastalığın pençesine düşüp hızla çökmüş ve kısa sürede hayatını kaybetmişti.

Andy resim çizmeyi çok seviyordu. Pek fazla arkadaşı olmadığından Ben nereye gitse, çoğu zaman onu da beraberinde götürüyordu. Andy yalnızken daha mutluydu.

Kate’i anma gecesinde birçok arkadaş edinmişti ama. Tıpkı Noa gibi... Sahi, Noa’nın nasıl birden bu kadar arkadaşı olmuştu? Hani insanları sevmiyordu? Hani yalnızlık onun sığınağıydı?

Zavallı Noa’m. Hayatına aldığı insanların hepsinin kurbanım olduğunu bilse, eminim ki koşarak kendini evine kilitler ve bir daha hiç dışarı çıkmazdı. Gününü geldiğinde her birinin ölümünü kendi gözleriyle görecekti, müzem tamamlandığında ilk ziyaretçisi Noa olacaktı.

Benim güzel Noa’m... Benim zeki Noa’m... Benim yalnız Noa’m, artık yalnız değildi. Arkadaşları vardı. Bir sürü arkadaş... Kurbanlarımı hayatına alarak bana, öldürürken daha fazla keyif alacağım bir alan sunmuştu.

Daha kim olduğumu bilmeden bu kaçınıcı iyiliği bana?

Ve dün gece ne kadar da mutlu görünüyordu. Onunla aynı mekânda olmak, hayatına yeni insanlar alırken hissettiği sevince yakından şahit olmak ne de kıymetliydi.

Andy’yle çok yeni tanıştıkları için yeterince samimi olacak vakitleri olamayacaktı belki de. Çok yakında Andy’nin ölümüyle Katelyn Waller’ın yalanları ortaya çıkacaktı. Kasabanın başkanı olarak insanlara vadettiği gü-

venliğı sağlayamayan beceriksiz bir yönetici olarak suçlanmaya başlanacaktı.

Andy küçücük yaşta annesini kaybettiğı için kendini diğer insanlardan soyutlayarak yaşamayı tercih ediyordu. Noa'yla bu yönleri benziyordu. Kurbanlarımın birbirlerine benzeyen yönlerini keşfettiğimde çok duygulanıyordum.

Tatlımın son lokmasını ağızıma attıktan sonra kahvemden büyükçe bir yudum içtim. Vakit geçirmek için telefonumla oyalanırken aklıma gelen fikirle Tumblr uygulamasına girdim. Noa'nın da sevdiği bir uygulama olduğunu biliyordum.

Kendime, kim olduğumu açıkça belli edecek bir kullanıcı ismi ve merak uyandırıcı profil fotoğrafımla yeni bir hesap açtım.

Doğrudan Noa'nın hesabına ulaştım. **@çiçeklermezarlıktasolar**

Ablasının ölümünden sonra Tumblr hesabı gerçekten mezarlığı andırıyordu. Her paylaşımı ablası Joanne'in mezarına diktiğı bir çiçek gibiydi. Solmuş çiçeklere benziyordu cümleleri.

Vakit kaybetmeden ona bir mesaj gönderdim.

@oyunbozan: *Merhaba, güzel Noa. Kim olduğumu biliyorsun, öyle değil mi? :)*

Onunla iletişime geçmek için başka bir telefonum vardı. Cihaz takibiyle peşime düşmesinler diye telefon üzerime kayıtlı değildi ve konum değıştirci bir program kullanıyordum. Yine de evimdeyken telefonu kapatmayı ihmal etmiyordum. Kasaba güvenliğı beni bulamadığı için sınırdan deliriyor olmalıydı.

Kahvemini son yudumunu da içerek masadan kalktım. Doğrudan asansörlerin olduğu tarafa gidip gelen ilk asansöre bindim. Üçüncü katın tuşuna bastığımda aynadaki yansımadan kendime baktım. Gözlerimdeki ışığın verdiği ilhama... Asansör kabiniinde yalnız olduğum için üçüncü kata ulaşana kadar gözlerimi üzerimden ayırmadım.

Andy ile dün anma töreninde karşılaşmıştık. Bugün de karşısına çıkıp dikkatini çekmek istemediğimden birkaç dakika uzaktan izlemekle yetindim.

Gözlerini babasından, güzelliğini annesinden almış olmalıydı. Benjamin gerçekten yakışıklı bir genç adamdı. Andy ise liseden yeni mezun olsa da küçük yaşına rağmen etkileyici bir güzelliğe sahipti. Hepsinden öte, asıl

ilgi çekici olan Andy'nin masumiyetiydi. Oldukça güzel bir kız olabilirdi ama bu güzelliğinin önüne geçen masumiyeti ona başka bir lezzet katıyordu.

Bu yıl üniversiteye gitmemişti, nedenini merak etsem de Andy'yi öldürmeden önce bunu da onunla konuşabileceğimi düşünerek peşine düşmedim.

Weis ailesi, kasaba halkının güvendiği ve sevdiği bir aile olsa da bazı sırları vardı. Bu sırlar elbet gün yüzüne çıkacaktı ama tatlı Andy bu hüznü anlara şahit olamayacaktı. Ne yazık...

Andy masumca gişedeki biletleri sıralarken sabırsızlığım artıyordu. Onun karşısına önümüzdeki hafta çıkmayı planlıyordum ama her an fikrim değişebilirdi. Belki bu gece, belki birkaç gün içinde ama haftaya kadar beklemekten vazgeçmiştim.

Andy'ye son kez baktığımda aklımdan geçenleri duymuş gibi başını kaldırıp olduğum tarafa baktı. Panikle kolonun arkasına saklandım. Dalgın görünüyordu, beni görmediğine emindim.

Yürüyen merdivenlere doğru hızlıca yürüyüp bir alt kata indim. Sürekli alışveriş yaptığım mağazadan kendime güzel bir parfüm almak istiyordum. Oldukça büyük mağazaya girdikten sonra çok geçmeden cebimdeki telefon, gelen bildirimle titredi.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Senden korkmuyorum.*

"Benim cesur kızım," diye mırıldanırken neredeyse kahkaha atacaktım keyifle. Hızlıca cevap yazmaya koyuldum.

@oyunbozan: *Bence korkmalısın. Yerinde olsam korkardım.*

Telefonun başında bekliyor olmalıydı. Cevap hiç gecikmedi.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne yapacaksın? Öldürecek misin? Korkmuyorum.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Öldürecek sen öldür.*

Oysa deli gibi korktuğunu biliyordum.

Yapmaya çalıştığı şeyi anlıyordum. Beni kışkırtarak hata yapmamı sağlayacaktı. Böylelikle öfkeyle hareket ettiğimde yakalanma şansımı arttırmış olacaktı. Noa'nın zekâsını seviyordum ama karşısında kim olduğunu bilmiyordu.

@oyunbozan: *Hayır, benim kıymetli Noa'm. Seni öldürmeyeceğim.*

@oyunbozan: *Ben oyun oynamayı severim ve seninle oyun arkadaşı olacağız.*

Onu suç ortağım yapacaktım. Evet. Zekâsını benim için kullanacaktı. Oyuncak Müze'min en kıymetli oyuncuğu, kanlı tiyatromun yıldız oyuncusu olacaktı.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Siktir git.*

İşte bunu hiç beklemiyordum. Bana küfretmesi hoşuma gitmişti. Bu ne kadar korktuğunu gösteriyordu. Benden öyle bir korkuyordu ki korkuyla çarpan yüreğinin sesini ta buradan duyabiliyordum.

@oyunbozan: *Atlı karıncaları seviyorsan, Noa... Benimle oynamaya bayılacaksın.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Benimle oyun oynama. Pişman olursun.*

Gülümseyerek cevap yazdım. Güçlü görünmeye çalışarak beni caydırabileceğini sanıyordu. Zekice bir adımdı ama bende işe yaramazdı. Onun kim olduğunu biliyordum. Her zaman bir adım önünde olacak, aklından geçeni eyleme dökmeden tahmin edip ona göre davranacaktım.

Noa bunu hiçbir zaman bilemeyecekti.

@oyunbozan: *Sen istesen de istemesen de benimle bu oyunu oynayacaksın, Noa.*

@oyunbozan: *Ve konuştuğumuzdan kimseye bahsetmeyeceksin.*

@oyunbozan: *Aksi hâlde av mevsimi başlar. Ve bilirsin ki bundan en çok tavşanlar zarar görür :)*

@oyunbozan: *Daha sonra konuşmaya devam edelim, olur mu güzel Noa'm. Şimdi birkaç işim var.*

@oyunbozan: *Ah, az kalsın unutuyordum. Mia'yla sana tatlı bir not gönderdim. Eline geçmediyse diye haber vermek istedim.*

Mesajları yazarken keyiften delirmek üzereydim. Noa kafese girmişti. Artık avucumun içindeydi ve ipleri parmaklarımda asılıydı. O artık benim oyuncuğım, benim kuklamdı. Hem de yaşarken...

@çiçeklermezarlıktasolar: *Hasta ruhlu piçin tekisin.*

Bana bir kez daha küfrettiğinde ağızımdan kaçan gülüşümle etrafa baktım. Satış personeliyle göz göze geldiğimizde bana sahte bir şekilde gülüm-

sedi. Noa'yla konuşmak öyle keyif vermişti ki alışveriş yapma isteğimi tamamen alıp götürmüştü.

Mağazada daha fazla oyalanmadan çıktığımda hemen karşıdaki *petshop* gözüme ilişti. Bir şeyler bakıp beğenecek havam kaçsa da hayvan sevmek için güzel bir gün olabilirdi.

*Petshop*lardan nefret ediyordum. Hayvanların özgürlüğünü kısıtladıkları için deliriyordum. Sırf bu yüzden bile bunu yapan insanları gözümü kırpmadan öldürebilirdim.

Kafesteki köpek yavrularıyla vakit geçirdim biraz. İçlerinden birine sahip olmayı istemiştim hatta ama bu mümkün değildi. Ona bakamazdım.

On beş dakika sonra akvaryumların olduğu tarafa gittim. Balıkları her zaman çok sevmişimdir. Hayatlarını suyun altında geçirmeleri hep büyüleyici geliyordu bana. Bu yüzden çocukken hep balıklarım olurdu ama hiçbirini uzun süre yaşatamamıştım. Hep ölüyorlardı. Hep yalnız bırakıyorlardı beni.

Yüzlerce balık içinden turuncu olanı gözüme kestirmiştim. Kulaçları ve kuyruğu beyaz, vücudu turuncu olan çok güzel bir balıktı. Gözümü dikmiş, dakikalardır onu izliyordum. Diğer tüm balıklardan ayrı, kendi başına yüzüyordu. Korkmadan, etrafında olup bitenleri umursamadan...

Mağaza çalışanlarının bir tanesi kasada, diğeri müşterilerle ilgileniyordu. Kimsenin beni gördüğü yoktu. Ayrıca mağazada sadece bir tane kamera vardı ve o da kasaya dönüktü.

Turuncu balık hâlâ yüzüyordu ama mutsuz görünüyordu. Masumdu ve kurtarılmayı bekliyordu. Tıpkı diğerleri gibi o da kurtarıcısını bekliyordu. *Beni.*

Son kez omzumun üstünden arka tarafı kontrol ettikten sonra cebime soktuğum elimi çıkardım. Telefonumu arka cebime koyduktan sonra usulca akvaryumun siyah kapağını açıp elimi kirli suya daldırdım.

Aptal balıkların tamamı sağa sola kaçışırken benim balığım öylece kıvrılarak yüzmeye devam ediyordu. Son ana kadar boyun eğmemişti. Avucumun içine geldiğinde bile beklediğimden daha az kaçmaya çalışmıştı.

Daha fazla oyalanmadan turuncu balığımla birlikte elimi sudan çektiğimde yüzümde kocaman bir gülümseme vardı. Kimseye görünmeden balığımla kurtarmıştım. Ona yeni bir hayat verecektim. Özgürlüğüne kavuşturacaktım.

Elimi çenemin hizasına doğru getirip sıkıca kapattığım parmaklarımı araladım. Avucumda tüm güzelliğiyle yatıyor, hızlıca nefes alıp verirken çırpınıyordu.

Korkmuş muydu, heyecanlanmış mıydı yoksa?

Belki de o da beni sevmiştir.

“Merak etme,” diye fısıldadım avucumdaki suyun yere akmasını umursamadan. “Seni kurtaracağım.”

Koridorun ilerisinden ayak sesleri geldiğini duyunca kimseye yakalanmamak için balığı kot pantolonumun cebine sakladım. Hızlıca akvaryumun kapağını kapattıktan sonra dikkat çekmeden mağazadan ayrıldım.

Eskiden çok sık vakit geçirdiğim ama cinayetlere başladığımdan beri pek uğramadığım orman yolundaydım. Yürüyüş yolunun sonundaki gölün başında, bir kayanın üzerinde öylece uzaklara dalıp gitmiştim.

Neredeyse yarım saattir burada, kasabada yapacaklarımın hayallerine dalmışken telefonum için elimi cebime attığımda cebimdeki ıslaklığı fark edip ayağa kalktım. Buraya gelmemin asıl sebebi turuncu, güzel balığımı yeni hayatına kavuşturmaktı. Nasıl da aptallık edip onu bu kadar beklettiğimi bilmiyordum.

Bazen çok dalgın olabiliyordum, ah, kahretsin.

Çabucak cebimdeki balığı çıkardım. İlk aldığım zamankine göre daha kuruydu ve rengi daha koyu görünüyordu.

“Güzel kızım,” diye fısıldadım avucumdaki balığıma. “Uyuyor musun?” Bu kez daha kısık bir sesle konuştum. “Uyu, kızım, uyu... Artık güvendesin. Seni kurtardım.”

Onu ilk elime aldığımda çok korkmuştu. Kalbi deli gibi çarpıyor, korkudan vücudu sarsılıyordu ama şimdi çok sakin görünüyordu. Uslu uslu uyuyordu avucumda. Bana hiç zorluk çıkarmadan yeni hayatının tadını çıkarıyordu.

“Veda vakti geldi sanırım,” dedim göle doğru bir adım daha yaklaşarak. “Diğerleri gibi beni terk edip gitmedin. Benden korkup kaçmadın.” Buruk bir tebessümle aydınlandı yüzüm. “Bu yüzden seni yeni evine getirdim, bak.”

Balığı çevirip gölü gösterdim. Eminim ki kavuşmak için can atıyordu. Peki öyleyse neden tepki vermiyordu?

“Turuncu?” Elimi sallayarak balığı sarstım. “Hâlâ uyuyor musun? Kızım?” Evet, hâlâ uyuyordu.

Bu ne terbiyesizlikti.

“Turuncu uyan!” dedim öfkeyle. “Ben seni kurtardım. Sözümü dinlemek zorundasın!” Daha sert sarstım bu kez. Hiçbir tepki vermediğinde daha yakından baktım. Gözleri uzaklara dalıp gitmiş, ağzı açık kalmıştı.

“Turuncu?” Şaşkınlıkla mırıldandım. “Öldün mü?” Ölmüştü. Tıpkı diğerleri gibi beni yapayalnız bırakıp gitmişti işte. O da ölmüştü. Diğer balıklarım gibi, kedilerim gibi, köpeklerim gibi... Annem gibi o da ölmüştü!

Derin bir nefes alarak balığı göle fırlattıktan sonra arkasından dişlerimi sıktım. Daha önce çok ağlamıştım. Bu kez ağlayacak değildim.

Balığımdan geriye kalan avucumdaki ıslaklığa bakarken su tenimi aşır kanıma karıştı. Bir kez daha yüzüstü bırakılmıştım. Bir sevdiğim daha beni yalnız bırakıp ölümün kollarına atmıştı kendini.

Aptal balık dayanamamış, ölmüştü. Ve bu bana ilham vermişti.

TAVŞAN KAÇ

İnsan, ailesinden görmediği ne varsa yabancılarda ararmış. Sevgi, şefkat, saygı... Ve her neyin yokluğunu çektiyse karşısına çıkan insan, onu ailesinin eksik bıraktığı yerinden yaralamış.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Öğle saatleri çoktan geçmişti ama ben hâlâ dün gecedен beri uyumamıştım. Nasıl uyuyabilirdim ki? Alice'in telefonundan gelen ceset fotoğrafları her gözümü kapattığımda zihnimde canlanıyordu. Her seferinde Alice'in çılgınlıklarını duyuyorum, sanki ölü bedeni yerden elini uzatıp benden yardım istiyordu.

Alice'in fotoğraflarını bildirip ifade vermek için gittiğim polis karakolundan çıkarken telefonuma gelen Tumblr bildirimleri Oyuncak Katili'ne aitti. Attığı mesajlarda üçüncü kez Mia'ya zarar vermekle tehdit etmişti beni. Eğer onunla konuştuğumu birine söylersem Mia'nın başı derde girecekti.

Karakola gidip ifade verdiğim için Mia hakkında fazlasıyla endişeliydim. Ben gitmeden önce Alice'in çoktan bulunduğunu söylemişlerdi ama yine de bunun benim başıma kalmasından korkuyordum.

Veterineri sabah açmam gerekiyordu ancak dün gece Linda'ya mesaj atıp bugün gelemeyeceğimi söylemiştim. Mia'yı okula gönderdikten sonra annem evden çıkmadan oyuncak tavşanın nereden çıktığını sorduğumda beni tersleyip gitmişti. Ben kardeşimi korumaya çalışıyordum ama annemin bana ufacak bir cevap vermeye bile tahammülü yoktu.

Ruh hastası bir katil benimle iletişime geçiyordu. Beni ve küçük kardeşimi tehdit ediyordu ama ben bunu anne ya da babamla paylaşmıyordum. Kate, Rose ya da Alice gibi bir gün ben de ölürsem ailemin bundan haberi olmayacaktı.

En çok zoruma giden şey, manyak bir katilin dahi kırgın olduğumu anlayıp yanımda olduğunu söylerken ailemden bir gün buna benzer bir

davranış görmemiş olmamdı. Bazen bir katil, ailenizden görmediğiniz şefkati size verebiliyordu.

Boğulma hissi her geçen saniye daha fazla tırnaklarını boğazıma geçirdiğinden telefonumu çıkarıp WhatsApp uygulamasına girdim. Joanne'le sohbet kısmına girip baktığımda en son haftalar önce ona yazdığımı gördüm. Eskiden daha sık yazardım, artık buna vakit bulamıyordum. Ya da ondan da kaçırıyordum artık.

"Boğuluyorum, Joanne," yazıp yolladım aceleyle, sanki benden mesaj bekliyormuş gibi. Bir ölü bekler miydi hiç, yaşayanların bir şey söylemesini?

"Sen o gece öldün ama ben her gün ölüyorum."

"Kırgınım, abla. Korkuyorum."

"Sana ihtiyacım var. Keşke yanımda olsan..."

"Yine anne ve babam uyuduğunda gizlice yatağımdan çıkıp yanına gelsem. Otursam yanı başına, seninle dertleşebilsem..."

"Belki sözlerinle teselli edemezdin ama saçlarımı okşadığında beni iyi ederdin."

Gönderdiğim mesajların hepsinin gri tek tik olarak görünmesi ağrıma gidiyordu. Onun öldüğünü kabullenemiyordum. O gittiğinden beri mesaj kutumuzu günlüğüm gibi kullanıyordum. Telefona bakan gözlerim netliğini kaybetmeye başladığında tuş kilidine basıp yattığım yerden doğruldum.

Günün tamamını yatakta geçirmek istiyordum ama düşünceler zehirli sarmaşık gibi zihnime sarılıp beni boğuyordu. Pijamalarımınla salona inip kendimi kanepeye attım. Televizyonda dolaşırken yerel haber kanalında Başkan Katelyn Waller'ın konuşma yaptığını görüp kanalı değiştirmekten son anda vazgeçtim.

Alt yazıda kasabada bir cinayet daha işlendiğiyle ilgili acil durum bildiri mi yapılırken Katelyn Waller korumalarıyla birlikte başkanlık kürsüsünden çağrı yapıyordu.

"Kasabamızda bir acı kayıp daha yaşandı. Dün gece kasabamız bir genç kızını daha kaybetti. Çok üzgünüz, çok öfkeliyiz ve buna sebep olan her kimse en kısa zamanda yakalanacak. Kasabamızın güvenliği, canlarınızın güvenliği bana emanet. Endişeniz olmasın."

Tüm bunları kızının anma töreninde de söylemişti. İnsanlar korkuyordu, güvende olacaklarını duymayı değil, güvende olmayı bekliyorlardı ama

biz her gün aramızdan birinin canice katledilmesinin haberini alıyorduk. Ne zaman bitecekti bu korkunç günler? Katil ne zaman durdurulacaktı?

Nasıl ardında hiçbir iz bırakmadan insanları kolayca öldürüp işkence edebiliyordu?

Aklım almıyordu. Alice'in fotoğraflarını hatırladıkça kusma isteğim nüksediyordu.

"Gerekli tedbirler süratle alınırken siz değerli kasaba halkımızın da bu konuda çok dikkatli olması gerekiyor. Özellikle ıssız yerlerde tek başınıza vakit geçirmekten kaçınmanızı önemle rica ediyorum. Gerekecekçe evlerinizden çıkmayın ya da kalabalık ortamlarda bulunun."

Rose Ciera evinde öldürülmüştü. Evlerimizden çıkmadığımızda nasıl güvende olabilirdik? Saçmalık.

"Konuşmamın sonuna gelmeden önce güvenliğin derhâl sağlanması için üç genç kızın davasına bakmak için Londra'dan gelen Dedektif Helen Lawken ve ekibine güvenim sonsuz. İnanıyorum ki çok kısa sürede bu kötü günler geride kalacak, Ravebelg Kasabası eski, huzurlu günlerine tekrardan kavuşacak."

Bahsettiği dedektif Katelyn Waller'ın yanma, kürsüye çıkıp benzer cümlelerle insanları telkin edecek şeyler söylerken dikkatle onu dinledim. Beklediğim aksine çok genç ve güzel bir kadındı. Sarı saçları derin dalgalarla omuzlarına dökülüyordu. Güzel yüzünde öyle bir ifade vardı ki hiçbir şey söylemediği hâlde insanları kendisine güvenmeye davet eden mizacı, üzerindeki beyaz, saten gömlek ve siyah kalem eteğiyle oldukça ciddi bir tarzı vardı.

Dedektifin konuşmalarından sonra başkan konuşmasını sonlandıracak bir şeyler söyledi. Birlikte kürsüden inerlerken başkan ve dedektif alkışlar eşliğinde kürsüden uğurlandı. İnsanların bu durumda bile bir şeyleri alkışlayıp tezahürat edebiliyor olması ilginç ve korkunçtu.

Sıra onlara gelmediği için çoktan ölmüş olanlar umurlarında değil gibi davranıyorlardı. Oysa katil onların kapılarını çalsa ilk olarak Katelyn Waller'dan hesap sormak isteyeceklerdi. İnsanlar gerçekten akıl ermeyecek kadar nankördü.

Darmadağın saçlarımı iyice karıştırdım. Kenardaki kırlentlerden birini kucağıma alıp sarılarak başımı geriye attım. Gözlerimi korkuyla kapatıp zihnimin aynı görüntülerle bana saldırmasına müsaade ettim.

Gözlerim yanıyordu. Şakaklarımda dayanılmaz bir ağrı, göğsümde bedenimi sızlatan bir sancı vardı. Ben dün gece arkadaşımı kaybetmişim. Hiç kimseyle çok fazla samimi değildim ama diğer insanlara kıyasla Alice arkadaşım sayılırdı ve ölmüştü. Bununla nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum.

Kötü olan şu ki ölenler artık güvendedi. Geriye kalanlar, özellikle genç kızlar tehlikedeydi. Ona hâlâ çok öfkeli olsam da Sara için endişeliydim. Ne uyarıları ne de kurbanlardan biri olabilme ihtimalini umursamayacağını biliyordum. En azından Raymond yanıdaydı.

Raymond... Yıllar içinde ona karşı bitiremediğim bağlılığım beni paçamdan yakalayıp karanlığa sürüklüyordu. Dışarıdan nasıl görüldüğünü biliyordum. Kuzenin sevgilisine âşık, aptal kızdım. Oysa hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değildi. Ben Raymond'a âşık değildim. Baktığım her yüzde, inandığım her kalpte onu arıyordum ama ona âşık değildim. Keşke âşık ya da platonik olsaydım, en azından zamanla onu kalbimden atmayı başarabilirdim ama çok daha fazlasıydı.

Raymond sahip olduğum her şeyin sahibiydi. Sanki kalbim, zihnim onunkine bağlıydı. O olmazsa hep eksik kalacaktım gibiydim ve o zaten hiçbir zaman olmamıştı.

Birden kapının ziliyle koltuktan sıçrarken korkuyla iç çekip kırlenti göğsüme doğru daha fazla bastırdım. Sıra ne zaman bana gelecek korkusuyla yaşıyordum dünden beri. Ya kapıyı çalan ölümse? Katil benim için geldiğinde ne yapacağımı bilmiyordum.

Kalp atışlarım kulaklarımda yankılanırken öylece kapıdan tarafa bakıyordum. Oyuncak Katili evimin içinde gibiydi, nefesimi tuttum.

Kapı bir kez daha çaldığında beklemediğim bir şey olmuş gibi bir kez daha irkildim. Kırlenti yavaşça kenara bırakıp oturduğum yerden kalktım. Salondan çıkmam, koridorda ilerlemem ve dış kapıya ulaşmam yıllarımı almıştı sanki. Soluk soluğa kalmıştım, göğsüm süratle inip kalkıyordu.

Kapının hemen arkasında dururken bu kez tıklatıldığında fazla yaklaşmadan mercekten dışarıyı görmeye çalıştım. Kim olduklarını göremesem de iki kişinin olduğunu anladım.

“Kim o?” diye seslendim çatallanmış sesimle.

“Noa, biziz,” diyen sesi tanıyınca tuttuğum nefesimi rahatlamış bir şekilde bıraktım. “Becca ve Nate.”

Ellerim hâlâ titriyordu. Kapıyı açıp hafifçe aralayarak omzumu kapının kenarına yasladım.

“Selam,” dedi Becca gülümseyerek.

“Selam,” diyebildim güçlkle. Şaşkın ve endişeli bakışlarla bir Nate’e bir Becca’ya bakıyordum.

“Girebilir miyiz?” Becca kaşlarını kaldırarak sordu. “Müsait miydin?”

“Tabii...” Başımı iki yana sallayarak kalbimi sıkıştıran korkudan kurtulmaya çalıştım.

Saniyeler içinde kafamda kurduğum onlarca gerilim kurgusunun hiçbiri gerçek olmadığı için mutlulukla kenara çekilip kapıyı tamamen açtım.

“Hoş geldiniz.”

Becca ve Nate içeri girdiğinde arkalarından kapıyı kapattım. Holde durup yanlarına ulaşmamı beklediler. Hızlıca ilerleyip salona girmelerini söyledikten sonra peşlerinden gittim.

“Nasılsın?” diye sordu Nate. “Rahatsız etmedik umarım?”

“İyiyim,” derken sesim öyle kötü çıkmıştı ki yalan söylediğimi anladıklarına emindim. “Oturuyordum öyle.”

Nate kanepenin bir kenarına, Becca tekli koltuğa oturdu. Nate’in oturduğu kanepenin boş kısmına oturduktan sonra biraz önce bıraktığım kır-lenti yeniden kucağıma aldım.

“Haberleri duydun mu?” Becca’nın ne söyleyeceğini tahmin etmek zor değildi. Özellikle kasaba Alice’in ölüm haberiyle çalkalanırken başka ne haberinden bahsedebilirdi ki?

“Alice’i mi söyleyeceksin?” diye sordum geriye yaslanarak.

Hızlıca başını sallarken, “Duydun, öyle değil mi?” dedi. “Peki, Bayan Katelyn’in acil durum konuşmasını izledin mi?”

“İzledim,” dedim kısaca. “Bu gidişat nereye varacak hiç bilmiyorum. Kasabada kimsenin can güvenliği yok artık.”

“Ruh hastası orospu çocuğunun teki gençleri avlıyor ama hâlâ çıkmış, merak etmeyin biz halledeceğiz,” diyorlar. Bizimle dalga mı geçiyor bunlar?” diyen Nate’in titreyen sesi hepimizi hüzne boğdu. Kardeşi Rose’un acısı çok tazeydi ama o, kardeşinin yasını tutacak vakti bulamıyordu. Kasaba her gün yeni bir ölümle sarsılıyordu.

“Sakin olmalısın,” dedim söyleyecek daha iyi bir şeyim olmadığı için. “Oyuncak Katili her kimse çok temkinli hareket ediyor. Mutlaka bir yerde açık verecek, o zaman yakalanır. Tüm kasaba güvenlik ekibi seferber olmuş.”

“O zamana kadar sıranın kimde olduğunu bilmeden, kaç kişinin öleceğini bilmeden elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız?” Nate bu söylediğiyle çok haklıydı. Katil açık versin diye daha kaç kişi kurban edilecekti?

“Haklısın ama yapacak başka bir şey yok. Elimizden gelen tek şey kendimizi korumak.”

“Hayır, efendim. Gayet yapabilecek daha iyi bir şeyimiz var.” Becca’nın söylediğine karşılık nasıl bir fikir ortaya atacağını merak etmiştim.

“Aklında ne var?”

“Şimdi bu sıçtığımanın katili hepimizi korkutmak istiyor. Kasabada yarattığı korku ve kaos ortamından besleniyor.”

“Nereden biliyorsun?” Nate gereksiz bir soru sorsa da Becca cevap vermekte gecikmedi.

“Çünkü her katil kendi yarattığı kaostan haz duyar. Bunu bilmek için birkaç film izlemiş olman yeterli.”

“Peki, planın ne?”

“Katilin istediği ortamı yaratmasını engellemek. Madem o hepimizi korkutup kafese tıkmış hayvanlar gibi evlerimizde saklanmamızı istiyor, biz de ondan korkmadığımızı belli etmek için bir parti düzenleyeceğiz.”

Bunu gerçekten söylemiş miydi, yoksa hâlâ film zırvalıklarından mı bahsediyordu emin değildim. Eğer ciddiye Becca kafayı yemiş olmalıydı.

“Filmlerde yaşamıyoruz, Becca,” diye karşı çıktım. “Gerçek hayattayız ve insanlar acımasızca öldürülüyor. Kurgu filmlere bakarak hareket edemeyiz. Bu söylediğin tamamen çılgınlık.”

“Biliyorum, güzelim,” dedi omuz silkerek. “Çılgınca bir adım atarak katili afallatıp hata yapmasını sağlayacağız.”

“Hata dediğin şey birinin daha öldürülmesi ve arkasında delil bırakması mı?” Nate öfkeyle soludu. “Gerçekten bu dâhice fikrini sunmak için mi buraya gelmek istedin?”

“Evet,” dedi hâlâ koruduğu sakın tavrıyla. “Bakın, kulağa saçma gelebilir ama...”

“Tamamen saçmalık gibi geliyor hem de,” diye lafını kesti Nate.

“Hayır, değil. Bir düşün. Katil, insanları yalnızken avlıyor. Biz kasabanın tüm gençleri olarak bir arada olursak hiçbirimize zarar veremez.”

“Katil yakalanana kadar her gün partileyecek miyiz yani?” Nate düşündüğüm şeyi dile getirmişti. Becca gerçekten saçmalıyordu.

“Hayır, ancak onu görmezden geleceğiz. Bu onu öfkeli edilecek ve planına sadık kalamayıp bir hamle yapacak.”

“Yani aramızdan biri ölecek?” Bu kez konuşan ben oldum.

“Ya da buna gerek kalmadan enselenecek.”

Böylelikle Becca'nın dâhice fikrinin amacını öğrenmiş olduk. Katili görmezden gel, sinirlendir ve bir hamle yapmasını sağla. Tam birini öldürecekken de peşine düşüp yakala. Nasıl da harika bir fikirdi ama!

“İnsanların hayatlarını senin izlediğin filmlere ya da ihtimallere göre tehlikeye atacak değiliz, Rebecca,” dedi Nate burnundan soluyarak. “Saçmaladığını kabul et ve bu fikri aklından çıkar.”

“Aksine, dikkat dağıtarak Bayan Katelyn'in işini kolaylaştıracacağız. Lütfen kestirip atmadan önce bir düşünür müsünüz?”

“Düşünecek bir şey yok. Kate'e, Rose'a, Alice'e olanları biliyorsun. Bu bir oyun değil. Kendimize macera aramıyoruz da. Zırvalamayı bırak artık, Becca.” Nate iyice yükselip hışımla ayağa kalkınca onunla birlikte Becca da ayağa kalktı.

Hızlıca Nate'in yanına gelip ellerinden tuttu.

“Kardeşine olanlar, senin başına gelenler ve diğer yaşananlar yüzünden ne kadar korktuğunu biliyorum ama bu bir yöntem ve denemeye değer. Elimiz kolumuz bağlı oturup insanların ölüm haberini almayı beklemektense bu ihtimali deneyelim. İnan bana, hiçbir şey olmayacak.”

Nate omzunun üstünden bana kısa bir bakış atıp yeniden önüne döndü. Becca, kendisine güvenmemizi söyler gibi gülümsedi.

“O sikik katil daha fazla insanımıza zarar veremeyecek. Yakayı ele verecek ve sonsuza dek ondan kurtulacağız. Bir ihtimal olsa da bunu denemeliyiz. Biz birlikteyiz, o aşağılık katilden korkmuyoruz ve güçlüyüz.” Dudak-

larını birbirine bastırarak gülümsedi. “En kötü ihtimalle biz kasabanın eski günlerindeki gibi harika bir gece geçirmiş olacağız. Emin ol, katil biz bir aradayken saldırmaya cesaret edemeyecek.”

Becca umut verici şeyler söylüyordu ama ben onun kadar emin değildim.

“Bu çok tehlikeli,” dedim tüm söylediklerine rağmen kalbimdeki endişeyi atamadığım için. “Hem izin vereceklerini sanmıyorum.”

“İzin istemeden yapacağız.” Becca gerçekten çılgının tekiydi ve bu çılgınlığı pahalıya patlayacaktı.

“Bu delilik,” dedim daha fazla sakın kalamayarak. “Böyle bir şey yaparsak ceza almakla kalmaz, bir de şüpheleri üzerimize çekeriz.”

“Hiçbir şey olmayacak,” dedi Becca bu kez benim yanıma gelerek. “Güvenin bana. Sadece eğleneceğiz. Eminim o gece katil bile aramızda olacak ve sadece eğlenecek.”

Tekinsiz gülüşüyle tuttuğu ellerim buz kesiverdi. Becca, Rose’un öldüğü geceden beri hâlâ şüphelilerden biriydi. Bazen öyle garip davranıyordu ki istemeden de olsa ondan şüphelenirken buluyordum kendimi.

Katil değilse bile katille işbirliği yapıyormuş gibi hissettiriyordu çünkü bu kadar umursamaz ve rahat olmasının başka bir açıklaması yoktu.

Nate’le birbirimize bakıyorduk. İkimizin de gözlerinde aynı endişeli ifade vardı ama Becca’nın ısrarı da bitecek gibi görünmüyordu. Fikri saçma olsa da hepimiz bir aradayken saldırmaya cesaret edemeyeceği de açık bir gerçektir.

“Pekâlâ,” dedim önüme dönerken. “Ama eğer...” Becca konuşmamı yarıda kesti.

“Söz veriyorum,” derken neşeyle el çırparak yerinde zıpladı. “Bu parti hepimize iyi gelecek. Göreceksiniz, kasaba şöyle bir kendine gelecek.”

“Nate?” dedim kaşlarımı kaldırarak.

“Anlaştık,” dedi istemeye istemeye. “Tek istediğim daha fazla kişinin zarar görmemesi, Bec.”

“Hiç merak etme,” dedi gülümseyerek. “Harika olacak!” Gözlerindeki ışıltı ve heyecanın zerresi bile yoktu bizde.

Becca kasabanın başına bela olmuş bu katilin varlığından rahatsız olmayacak kadar safsa eğer onun gibi olmayı çok isterdim. Aksi bir durum düşünmek bile istemiyordum çünkü tüylerim ürperiyordu.

“Artık bir keyif kahvesi içer miyiz?” Becca keyifle kıkırdarken benden kahve yapmamı istediğinde çoktan tekli koltuğa geri dönüp oturmuştu.

“Sade, sütlü?” diye sordum. “Nasıl içersiniz?”

İkisi de aynı anda kahvelerini sade istediklerini söylediklerinde gülümseyerek birbirlerine baktılar. Başımla onaylayıp mutfağa giderken holdeki aynadan görüntüme baktım. Siyah lastik tokayla gelişigüzel topladığım saçlarımın dağınıklığından rahatsız olunca tokayı çekerek saçlarımı serbest bıraktım.

Mutfağa girmeden hemen önce saçlarımı sıkı bir topuz yaparak kendimi toparladım ve kahveleri yapmaya koyuldum.

Kahvelerle birlikte salona döndüğümde Becca ve Nate partinin detaylarını konuşuyorlardı. Parti fikri her ne kadar kulağa kötü gelse de bir yanımda kasabanın eski günlerini özlediğinden heyecanlanmıştı. Yine de bunu olabildiğince Becca'ya belli etmemeye çalıştım.

“Göl kenarında yapmaya karar verdik,” dedi Becca uzattığım kahve fincanını alırken. “Yazın son günlerini kaçırmayalım. Açık alanda daha keyifli olur diye düşündük.”

“Katilin bizleri rahatça avlaması için daha geniş bir alan seçmeniz iyi olmuş. Tam isabet!” Kendi kahvemle kanepedeki yerime döndüğümde bacağımı altıma katlayarak oturdum.

“Kötüyü çağırma,” dedi Nate zor ikna olduğunu belirten bir bakış atarak. “Bir şey olmayacak.”

“Ve sonunda herkes ölür,” diye fısıldadım.

İkisi birden, “Noa!” diye uyardığında sırtarak kahveme sarıldım.

“Tamam tamam... Bir şey demedim.” Omuz silkererek sıcak olduğu hâlde kahvemden içmeye çalıştım. Doğrusu dudaklarıma değdirip çektim ama bu bile iyi geldi.

“Bence harika olacak,” diye mırıldandı Becca. *Bence de*, diye iğnelemek istedim ama elbette sesimi çıkarmadım çünkü huysuzluk eden taraf olmak istememiştim.

Katilin sıradaki kurbanı olduğumu hissediyordum. Yoksa neden benimle uğraşacaktı ki? Ödüm kopuyordu ama kimseye bir şey diyemiyordum.

“Erkek arkadaşın da gelecek, öyle değil mi?” diye sordu Becca. Bir an benimle konuştuğunu sanıp erkek arkadaşımın olmadığını söyleyecekken Nate’le konuştuğunu fark edip sessiz kaldım.

“Söylerim ama gelir mi bilmiyorum,” dedi Nate umutsuzca.

“Erkek arkadaşın mı var?” diye sordum merakla. Evlerindeki partide ya da kazadan sonra yanında kimseyi görmediğimden şaşırmıştım.

Partideyken son kez gördüğüm kardeşi Rose’un saçları gibi sapsarı saçlarını geriye doğru tararken, “Evet,” dedi. Gözleri parlıyordu ama aynı zamanda anlam veremediğim bir hüznün de vardı.

“Çok şaşırdım, bilmiyordum.”

Becca bacak bacak üstüne atıp, “Merak etme, ben de bilmiyorum,” dediğinde anlamayarak Nate’e baktım.

Nate bir açıklama yapmak zorunda hissederek nefesini bırakıp dudaklarını yaladı. Tanıştığımızdan beri ilk kez uzattığını gördüğüm kirli sakalını kaşırken, “Ailesinden dolayı kendini gizliyor. O yüzden birlikte dışarıda pek fazla vakit geçiremiyoruz,” dedi.

Nate’in açıklamasına karşı başımı sallamakla yetindim.

Bazen gerçekten gençlerin birer kukla, oyuncak olduğunu düşünüyordum. Hayatlarımızı kendi istediğimiz gibi değil; ailelerimizin dilediği gibi yaşamak zorunda olan oyuncak bebekler gibiydik. Sanki onlar onaylamazsa, berbat hayatlarımız olacaktı. Sırf onların doğruları diye, sırf başka insanlar bizi ve ailelerimizi kınamasın diye kendimiz olmaktan kaçınıyorduk. Bu berbattı.

“Hâlâ böyle şeylere karışan insanların olması akıl alır gibi değil,” dedi Becca inanamıyormuş gibi kaşlarını kaldırarak. “Kaçınıcı yüzyıldayız?”

Nate çaresizce omuz silkerek arkasına yaslandı. Belli ki bu durum onu da üzüyordu. Kim üzülmeydi ki? Yolda yürürken, sinemadayken, bir kafede otururken sevdiği adamın elini tutamaması insanı elbette üzerdi.

“Belki zamanla bir şeyler değişir,” diyerek teselli etmeye çalıştı Becca.

“Belki,” dedi Nate hiç umudu yokmuş gibi.

“Sende var mı?” diye sordu Becca bu kez bana dönüp.

“Ne?” dedim birden boşluğuma gelince. “Erkek arkadaşım mı?”

“Evet,” dedi hızlıca başını sallayıp.

Aynı şekilde başımı keskin bir tavırla iki yana salladım. “Hayır, yok.” Paul’la sadece flört ediyorduk ve bundan bahsetmeye gerek yoktu.

“En iyisi,” dedi Becca kahvesinden içerek. “Erkeklerin aptallıklarına katlanamıyorum.”

“Anlaşılan senin de yok ve biri zamanında canını fena yakmış,” diye ekledi Nate.

“Hem de ne yakmak...” Derin bir iç çekiş asıl cevabı vermiş oldu. “En iyisi yalnızlık. Kim ne derse desin, aşk denen şeyin canı cehenneme.”

“Doğru insanı bulduğunda pek öyle demiyorsun.” Nate aramızda ilişkisi olan tek kişiydi. Becca ve benim ilişkiye bakış açımız da neredeyse aynı olduğundan söyledikleri ikimizin de umurunda olmamıştı pek.

“O hatayı bir kez yaparım. Bir daha asla adamın teki için kendimden ödün vermem.” Büyük konuşuyordu. İnsan ne zaman asla derse bir gün asla dediği şeyle sınanırken bulurdu kendini. Bu evrenin en tehlikeli oyunuydu.

Becca’nın söyledikleri tokat gibi yüzüme çarptığında telefonumu çıkarıp Joanne’e bir mesaj gönderdim.

“Keşke sen de bunu yapabilseydin.”

Bu, Joanne’le aramızdaki en büyük sırdı.

Sıkıntılı bir şekilde oflayarak telefonu kenara bırakıp yorulmuş gibi başımı geriye attım. Nate ve Becca bir şeylerden bahsederken onları dinlemeyi bırakıp gözlerimi kapattım. Uykusuzluk yüzünden bedenim garip tepkiler göstermeye başlamıştı. Zihnim bir karınca ordusunun istilasına uğramış gibiydi. Sanki kafamın içinde onlarcası dolaşıyordu.

Önümüzdeki birkaç saati boş ve sıradan konular hakkında konuşarak geçirdik. Hem üçümüz arasındaki arkadaşlığı güçlendirecek hem de bir süreliğine de olsa zihnimi rahatsız eden konulardan uzaklaştıracak şekilde vakit geçirmek iyi gelmişti.

Nate ve Becca evden ayrılırken biraz yürüyüş yapmak için onlarla birlikte çıkmıştım. Evde kalmayı ve uyuyup dinlenmeyi çok isterdim ancak bunu yapamayacağımı biliyordum. Bütün gün Alice’in ölümünü düşünüp duracağıma emindim. En iyisi kafamı dağıtacak şeylerle kendimi oyalamaktı.

Yanıma kulaklığım ve sudan başka bir şey alma gereği duymamıştım. Becca'nın partiyi düzenlemek istediği gölün kıyısına ulaştığımda hava henüz kararmaya yüz tutuyordu. Biraz soluklanmak için oturduğumda ise zamanın nasıl geçtiğini anlayamamıştım ve şimdi etraf zifiri karanlıktı.

Bu kahrolası orman yolunun ilerisine bir türlü ışıklandırma yapılmıyordu. Kasaba yöneticilerinin derdi neydi?

Bir ses duyduğumu sandığımda kulaklığımın tekini çıkardım. Rüzgâr yüzünden sarsılan ağaç dallarıyla yaprakların hisşirtisinden başka hiç ses yoktu.

Tekrardan kulaklığımı taktım ancak şarkıyı devam ettirmedim. Önüme dönüp göle baktığımda ay ışığı yüzüme yansırken gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Kalp atışlarım durduk yere hızlanmıştı, içimi kaplayan huzursuzluğa karşı daha fazla direnmek istemedim.

Oturduğum kayanın üzerinden kalktığımda bir adım öne çıkıp durdum. Daha doğrusu bir güç beni durdurdu sanki.

Rüzgârın savurduğu saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına taradığımda ileride, ağaçların arasında, onu gördüm. Karanlığın içinde beni izlediğine emindim.

O buradaydı.

Oyuncak Katili ağaçların arasında, gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Kaçmadım. Yapamadım. Sadece gözlerinin üzerimden çekilmesini bekledim. Yapmadı. Ondan korkmamı istiyordu. Benim adım atmamı, kaçmamı ya da yalvarmamı. Her ikisini de silip attım aklımdan. Sadece bekledim.

Ne yüzünü görebiliyordum ne de kim olduğunu. Sadece orada olduğunu biliyordum. Göğüs kafesimi yumruklayan kalbimin gürültüsünü duyduğundan endişeliydim. Korkularıyla onu beslemek istemiyordum.

Onunla konuşmalı mıydım? Kim olduğunu, ne istediğini ya da herhangi bir şey sormalı mıydım emin olamadım. Dizlerim titriyordu. Soluklarım genzimi yakıyor, titreyen nefesimin sıcaklığı gecenin soğukluğuna kafa tutuyordu.

“Beni...” Sustum. Sesim rahatsız edici bir cızırtı gibi çıktığı için susmak istedim. “Beni öldürecek misin?” Karanlığa doğru bakıyordum ama sanki onunla göz gözeydim. Karanlık onun gözlerinde toplanmış, âdeta beni içine çekmeye çalışıyordu.

Cevap vermesini bekledim. Eğer benimle konuşursa belki sesinden kim olduğunu tanıyabilirdim. Ya da verdiği cevaplardan bir ipucu yakalardım. Tabii hemen şimdi beni öldürmezse...

Bir adım geriye çıkmaya çalıştığımda ayağımın altında ezilen toprağın gürültüsü onu da harekete geçirdi. Aramızdaki mesafenin açılmasına engel olmak ister gibi bir adım attığında ayağının altında kırılan çalılar kalbimi iyice sıkıştırdı.

“Bunu yapmana gerek yok. Eğer...” Ne diyecektim ki? Eğer beni öldürse onun peşine düşeceklerini mi? Zaten aranıyordu. Beni öldürdüğünde değişen hiçbir şey olmayacaktı.

Hayatım için yalvarsam, acaba beni bırakır mıydı?

Belki de teslim olmalıydım. Arzu ettiğim ölüm burnumun ucuna kadar gelmişken neden ondan kaçmak isteyecektim ki? Kardeşim için katlandığım bu hayatı sonlandırmaya cesaret edemiyordum. Oyuncak Katili bana yardım etmiş olurdu en azından.

Çenemle birlikte duruşumu dikleştirip, kulaklıklarımı çıkararak yağmurluğumun cebine attım.

“Senden korkmuyorum,” dedim bu kez net bir sesle. “Hemen şimdi öldür beni.”

Ondan korkuyordum. Beni öldürmesinden, canımı yakmasından... Ölmekten korkuyordum. Hem de ölümü bu kadar arzu ederken...

Karanlığın içinde bir hareketlilik olduğunda nefesimi tuttum. Onu görmeme engel olan gölgeler önünden kaçışıyordu da saniyeler içinde yüzünü görebilecekmiş gibi hissettim. Oysa bir adım attıktan sonra durduğu için onu hâlâ göremiyordum.

Hareketlilik bir süre daha devam etti. Gidiyor muydu? İşe yaramış mıydı, beni öldürmekten vaz mı geçmişti?

Hayır. Yanılmıştım.

Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazmaya başlamıştı. Dokunduğu tuşların her birinden çıkan ses, kafamın içinde ölüm senfonisi çalıyordu. Aheste aheste basıyordu tuşlara. Her dokunduğunda ölüm bir adım daha yaklaşıyor gibiydi. Bunu bilerek ve haz alarak yaptığına neredeyse emindim.

Az bir zaman sonra cebimde telefonum titrediğinde çılgılık atmamak için kendimi güçlkle tuttum.

Titreyen ellerim cebime gittiğinde telefonumu çıkarmakta bile zorlandım. Tumblr uygulamasından gelen bildirim ona aitti.

@oyunbozan: *Doğru evet, benim değerlim.*

@oyunbozan: *Yakında biri daha ölecek.*

@oyunbozan: *Ama merak etme, bu sen olmayacaksın. Henüz senin sıran gelmedi, Noa'm.*

Elbette benimle konuşmayacaktı. Sesini duymamı istemiyordu. Onu hafife almakla hata etmiştim.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne istiyorsun?*

Ellerim titriyordu.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Neden peşimdesin?*

O an yemin ederim ki ellerimin titremesinden telefon yere düşecek sandım.

Elinde tuttuğu telefonun ışığı yüzüne vursa da aramızdaki mesafe, kim olduğunu göremeyeceğim kadar fazlaydı. Belki de birkaç adım yaklaşısam kim olduğunu öğrenebilirdim ama buna cesaretim yoktu. Bir güç, bacaklarımdan sıkıca tutup olduğum yerden kıpırdamama engel oluyor gibiydi.

@oyunbozan: *Böyle söyleme, Noa. Biz oyun arkadaşıyız. Aynı zamanda suç ortağımsın.*

Son cümle kafamı allak bullak etmişti.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne saçmalıyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım.*

@oyunbozan: *Biliyorum, biliyorum... Yapmadın ama yapacaksın.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Bu da ne demek?*

@oyunbozan: *Hani demiştim ya, çok yakında biri daha ölecek diye. Kimin öleceğine sen karar vereceksin tatlı, Noa'm. Kurbanlarımdan biri senin kararınla biraz daha uzun yaşayabilecek.*

Dehşete kapılmıştım. Böyle bir şeyi benden nasıl isterdi? İnsanların ne zaman öleceğine karar vermeme isteyemezdi. Bu canilikti. Bu... Bu kabul edilebilir bir şey değildi!

@çiçeklermezarlıktasolar: *Hayır, asla! Asla böyle bir şey yapmayacağım.*

Öfkeyle soludu bu kez. İçinde bulunduğum bu korkunç durumun gerçekliğini sorguluyordum şimdi. Bir katille aramda birkaç metre vardı ve biz

öylece durmuş dakikalardır mesajlaşıyorduk. Trajikomik bile olamayacak kadar dehşet verici bir durumdu bu.

@oyunbozan: *Bir oyun var, bilir misin? Şimdi seninle onu oynayacağız.*

@oyunbozan: *Oyunun adı... TAVŞAN KAÇ :)*

@oyunbozan: *Beşten geriye sayacağım ve sonra peşine düşeceğim. Eğer evine ulaşabilirsen sıran gelene kadar sana dokunmayacağım.*

@oyunbozan: *Yakalanırsan, kasaba halkı yarın sabah koşuya çıktığında cesedini çabucak bulabilirsin diye Tanrı'ya dua et. Söz, ölü bedenini bulabilirler diye yolun ortasında bırakacağım.*

Son mesajıyla birlikte ne yöne olduğunu bilmediğim bir adım atınca kuru toprak ayağının altında ezildi.

@oyunbozan: *Beş...*

@oyunbozan: *Dört...*

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu. Göğsüme batan kıymıklar nefes almamı zorlaştırıyordu.

@oyunbozan: *Üç...*

Bir adım öne çıktığımda elimdeki telefon bir kez daha titredi.

@oyunbozan: *İki...*

Adım sesi duyduğumda korkudan çatlayan dudaklarımdan arasından bir çığlık koptu. Elimdeki telefonu canımı yakacak kadar sıkıca kavrayıp koşmaya başladığımda telefon bir kez daha titredi.

Son bir kez daha titrediğinde ben çoktan orman yoluna çıkmış, can havliyle koşuyordum. Bacaklarım daha birkaç adım atmamla karıncalanmaya başladığında beni evime kadar ulaştırabilinler diye Tanrı'ya yalvardım.

Koşu yolunu dövercesine arkamdan gelen ayak sesleri katilin peşime düştüğünü haykırdığında hızlanmaya çalıştım ama her an uzanıp beni yakalayacak gibiydi. Sıcak nefesini enseme hissediyordum. Kahretsin, attığım her adımda geriye gidiyordum sanki.

“Lütfen... Ölmek istemiyorum...” Cığerlerimde hapsolan hırıltılı nefesim gücümü hızla tüketiyordu. “Tanrım...”

Artık nefes alamıyordum. Tükenmişti çünkü boğuluyordum.

Artık koşamıyordum çünkü gücüm bitmişti.

Artık yolun ilerisini göremiyordum çünkü göğsümdeki sancı bedenime hükmediyordu.

Son birkaç adımla birlikte yolun ortasında dizlerimin üzerine çöktüğümde kusmak üzereydim. Bacaklarım bedenimi taşıyamayacak kadar zayıf düşmüştü. Adrenalin mideme sağlam bir yumruk indirip beni yere sermeye başardığında bilincim yavaşça kapanmaya yüz tutmuştu.

Sadece birkaç saniyeliğine dizlerimin üzerinde kalabilmişim. Dün geceden beri ne uyumuş ne de bir şeyler yemişim. Zaten hâlsiz düşen bedenim, korkunun da etkisiyle kendini tüketmiş ve çok geçmeden teslim olmuştu.

Yüzüstü düşerken başımı sertçe yere çarpmıştım. Bilincim tamamen kapanmadan hemen önce hatırladığım son şey, katilin adımlarının yavaşladığı ve her an daha da yaklaşmasıydı.

Onunla aramdaki mesafe gittikçe azaldı. Adım sesleri çoğaldıkça çoğaldı ve zihnimde ölümün ayak sesleri yankılanırken Oyuncak Katili başımda dikiliyordu. Nefesini duyabiliyordum. Gölgesi üzerime düştüğünde karanlığı yorgan gibi üzerime örtmüştü.

Gözlerim istemsizce kapanmadan önce fısıltısı sinsice zihnime sızdı. *“Uyu, benim güzel Noam, uyu...”*

Ve ben, istemeyerek de olsa ölüme teslim oldum.

RENKLERİN SEÇİMİ

Birini kaybedersin, onun kaybı sana güç verir ve hayata tutunman için bir sebep olur. Birini kaybedersin, daha o toprağa girmeden sen yitip gidersin. Çünkü ölüm, bazen tek bir kişiyi alır ama yanında iki kişiyi götürür.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Ölüm bazı insanlara merhamet gösterir, bazılarına ise hiç acımazdı. Kiminin saçlarını okşardı şefkatle, kimilerinin son nefesini verene kadar canını yakardı zalimce.

Ölümün parmakları saçlarımda dolaşıyordu şimdi. Tenimde hissettiğim sıcaklık beni öyle bir sarmalamıştı ki vücudumun çarptığı zeminin soğukluğunu hissetmiyordum artık.

İnsan öldükten sonra bile acıyı hissediyor muydu?. Zihnimin düştüğü karanlığın girdabında yuvarlanmaya devam ederken başımda hâlâ katlanılmaz bir ağrı vardı.

Hayır... Hayır...

Çok uzaklardan geliyormuş gibi duyduğum uğultulu sesler saniyeler içinde ellerimden tutup beni hayata döndürmüştü gibiydi. Gözlerimi birden açtığımda kendimi odamda buldum. Kendi yatağымda uzanırken hem de!

“Noa?”

Şaşkınlıkla yüzüme bakan babamın eli havada, merakla yüzüme bakıyordu. O an gördüklerim, ormanda yaşadıklarımın daha fazla hayrete düşürmüştü beni.

Babam yıllar sonra ilk kez saçlarımı okşamıştı. Bunu, bilincim kapalıyken yapmış olsa da yapmıştı işte. Onun kızı olduğumu hatırlamış ve şefkatle saçlarımı okşamıştı.

Ayak ucumda dikilen annemse donuk bir ifadeyle yüzüme bakmak dışında bir şey yapmamıştı. Yüzünde en ufak bir endişe ya da ona benzer bir ifade yoktu. Olsaydı, beklenmedik olurdu zaten.

“Ne oldu bana?” diye sorarken acıyla başımı tuttum. “Nasıl geldim buraya?” Doğrudan babamın yüzüne bakıyor, annemi görmezden geliyordum.

“Seni kapının önünde buldum,” dediğinde şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Baygın hâlde yatıyordun öylece. Uyandırmaya çalıştım ama uyanmayınca odana taşıdım. Çok endişelendik.” Babam gerçekten endişelenmiş olabilirdi ama annemin umurunda bile olmadığına yemin edebilirdim.

Elimi koyduğum yer çarpmanın etkisiyle darbe aldığından acıyordu. Kısa bir süre gözlerimi yumdum ve yaşadıklarımı hatırlamaya çalıştım. En son gölün başında katille mesajlaşıyorduk. Sonra beni kovalamaya başlamıştı. Buradan sonrası gittikçe netliğini kaybediyordu.

Var gücümle ondan kaçarken ne olduğunu, neden bayıldığımı hatırlamıyordum. Vücudumdan tüm gücüm çekilmiş gibi her şey bir anda olup bitmişti. Muhtemelen uykusuzluk ve açlık yüzündendi. Üstüne bir de korku eklendiğinde bedenim iflas etmiş olmalıydı.

Asıl garip olan, katilin beni bırakmasıydı. Benimle oyun oynamıştı. Eğer yakalarsa sıradaki kurban olacağımı söylemişken neden hâlâ hayattaydım? Beni öldürmekten neden vazgeçmişti?

Annemle babama hiçbir şey anlatamazdım. Annemin değil şimdiki hâlime, ölsem bile bana zerre kadar acımayacağına emindim.

Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürüp, “Bütün gün bir şey yemedim,” dedim dürüstçe. “Klinikte de yoğun bir gün geçirince hâlsiz düşmüş olmalıyım.” Bu kısmı yalandı elbette.

“Kendine dikkat et, Noa,” dedi babam elimi tutarak. “Ya daha ciddi bir şey olsaydı? Ya seni bulamayacağımız bir yerde bayılsaydın?” Neden beni önemsiyordu?

Babamın uzun zamandır alışık olmadığı hâline uysal bir tavırla başımı sallayarak karşılık verirken gülümsedim. Bir anlığına da olsa baba-kız ilişkisinde olmamız kendimi güvende hissettirmişti.

Küçük kızların güvenli limanı babalarının kollarıydı. Her ne olursa olsun, daima o kollara sığınarlardı çünkü bir babanın gölgesi, kızlarının çatısıydı. Joanne’in ölümü beni kimsesiz bırakmış, çatımı başıma yıkmıştı.

Toprağın altına gömdükleri Joanne’di ama ailemin gözünde yok olan benim. Ablamla birlikte gömüldüğümü benden yüz çevirdikleri o geceden itibaren her gün biraz daha anlamıştım.

Bu yüzden ailemin yanımda olmasını hayretle izliyor, söyleyecek bir şey bulamıyordum.

“Hemen kalkma. Biraz kendine gel, ondan sonra kalkıp bir şeyler ye. Aç uyursan gece yine fenalaşabilirsin.” Babam beni tembihleyerek oturduğu yerden kalkarken bir süre daha elimi tutmaya devam etti ama sonunda bırakıp tamamen doğruldu.

“Peki, babacığım.” Birbirimize uzun cümleler kurarak konuşmayı özlemiştim. Evet ya da hayırdan oluşan cevaplarla ya da başımızı sallayarak birbirimizi geçirdiğimiz mecburi diyaloglarla harcadığımız günlerimizin aksine, onunla konuşmayı özlemiştim.

“Kendine dikkat et.” Son kez uzanıp yanağımı okşadıktan sonra belli belirsiz gülümsemesiyle odadan ayrıldı.

Annem de babamın peşinden gider gibi yapıp kapımı kapattıktan sonra tekrardan yanıma geldi. Yüzündeki öfkeli ifadenin sebebini anlayamamıştım. En azından kızını hastayken rahat bırakmayı deneyemez miydi?

“Ne haltlar karıştırıyorsun sen?” diye sordu fısıltı gibi bir sesle. “Ne bu hâlin?”

“Bilmiyorum. Bayılmışım işte,” dedim geçiştirmek için. “Nasıl olduğunu ben de anlamadım. Hâlsizlikten oldu sanırım. Bugün klinikte...”

“Kes sesini! Bana yalan söyleme,” diyerek lafımı kesti. “Bugün kliniğe gitmediğini bilmiyor muyum?”

Sabah annem işe giderken ona yalan söylemişim. Nereden bildiğini bilmiyordum ama peşime birini taktığını söylese bile şaşırırmazdım.

“Bunu nereden çıkardın?”

“Hâlâ gözlerimin içine baka baka yalan söylüyorsun. Senden utanıyorum.” Son söylediğini destekleyen bakışları benden iğrenir gibiydi.

Artık içerlemiyordum bu hâllerine. *Benden utanıyor, benden nefret ediyor, benden midesi bulanıyor, beni görmeye tahammül edemiyor...* Bunlar bizim rutinimizdi.

“Sana yalan söylemiyorum,” derken doğruldum. “Ama sen kızın için endişelenmek yerine hâlâ neleri sorguluyorsun. Gerçekten yazık.”

“Yazık tabii, yazık. Senin gibi birinin kızım olarak etrafta dolaşması çok yazık.”

“Merak etme, olabildiğince senden ya da ailemden bahsetmiyorum. Sahip olmadığım şeylerden söz etmeyi hiç sevmem. Beni biraz tanısaydın, bilirdin.” Bu söylediğimle annemin yüzü dalgalandı.

“İşe başladığından beri dilin fazla uzadı senin.” Ona karşı tahammülümün her gün biraz daha azalma sebebini veteriner kliniğine bağlaması komikti. Oysa ben sadece kendimi korumaya almıştım. Yaptıklarının altında kalmaya çalışıyordum.

“Böylesi kolayına geliyor, değil mi?” dedim yüksek sesle. “Anne olmak sana o kadar uzak ki beni bu şekilde örselemek daha basit geliyor.” Afalladığı her hâlden belliydi. Cevap vermedi. “Kızının ne yaşadığı ya da ne hissettiği zerre kadar umurunda değil.”

“Evet, değil.” İşte bunu söylemesini beklemiyordum. Öyle olduğunu biliyordum ama bunu bana gözünü bile kırpmadan söylemesini beklememiştim.

Gözlerimden akmasını yasakladığım yaşlarım hüznünlü bir gülüşle kendilerini belli etti. Kalp kırıklığımı gizleyemedim.

“İnan bana, anne... Seninle tek bir ortak noktamız var. O da ne biliyor musun?” Gözlerini üzerime dikip *ne*, der gibi baktı. “Dileklerimiz... İkimiz de aynı şeyi diliyoruz.” *Ölmemi diliyoruz.*

Annem daima benim ölmemi dilerdi. Ben de hep onun dileğine keşke derdim ama ilk kez... İlk kez ölümü kendim için değil, annem için diliyordum. Keşke o ölseydi.

Bir çocuk ancak hiç umudu kalmamışsa ailesinden birinin ölümünü dilerdi. Benim hiç umudum kalmamıştı. Bu yüzden tek isteğim kurtulmaktı. Ondandan bana yaşattıklarından da kurtulmayı diliyordum. Bu da ancak ikimizden birinin ölmesiyle gerçekleşebilirdi.

Bir adım yaklaştı. İşaret parmağını yüzüme doğru sallarken, “Bu saygısızlığını kafadaki morluğa veriyorum. Ne dediğini bilmez, acınası hâldesin. En geç yarın kendini toparlamış ol ve gelip benden affını dile,” dedi. Tam arkasını dönüp gidecekken son anda aklına bir şey gelmiş gibi durup tekrar bana döndü. “Ayrıca bir daha başını belaya sokarsan, evimden uzak dur. Pisliğini aileme bulaştırma.”

Bu kez hışımla odadan çıkıp gitti. Bense arkasından öylece bakarken kalbimde peyda olan kinimin büsbütün beni ele geçirmesini ve gözyaşlarımın sicim gibi akmasını izledim.

Gözyaşlarımı silmek için ellerimi örtünün altından çıkarıp yüzüme kapatım. Bir süre avuçlarımda yankılanan hıçkırıklarım ruhuma yansıdı ve ben daha çok ağladım. Fiziksel anlamda canım deli gibi acıyordu ama en çok ruhum sancıldığı için ağlıyordum.

Dizlerimdeki yaralar geçirdi. Ellerimdeki yaralar, başımdaki morluk ya da her neyse... Hepsi birkaç güne kabuk bağlayıp geçecekti. Peki ya kalbim ne zaman kanamayı bırakacaktı?

Hiçbir zaman.

Gözlerimi sıkıca bastırduğım parmak uçlarımla kuruladıktan sonra ellerimi yüzümden çektim. Yukarı doğru kıvrılan ceketim bileklerimi açıkta bırakınca gördüklerim yüzünden donup kaldım.

Sol bileğimde pembe, sağ bileğimde ise siyah bir kurdele bağlanmıştı. Ceketini biraz daha yukarı çektiğimde karşılaştığım şey kanımı dondurmuştu. Sol kolumun iç kısmında bir şey yazıyordu ve bu... Tanrım, bıçakla kazınmış bir yazıydı!

"Kimi seçeceksin?"

Aklım almıyordu. Beni neden bu pislige bulaştırmaya çalışıyordu? Diğerlerine de aynı şeyi yapmış mıydı, yoksa doğrudan öldürülmüşler miydi? Kahretsin, kahretsin! Delirecek gibi hissediyordum.

Benden bir seçim yapmamı istiyordu. İki seçeneğim vardı ve yapacağım seçim her ne olursa olsun, birinin ölümüne sebep olacaktı. Onun kurbanı değil, suç ortağı olmamı istiyordu ama neden?

Bunu saklayamazdım. Raymond'a ya da diğerlerine söylemeliydim. Hatta doğrudan karakola gidip ihbar etmeliydim. Hayatımın tehlikede olduğunu bilmeleri gerekiyordu.

Kafamın içinde yankılanan ses beni olduğum yere sabitledi. *Mia tehlikede...*

Bunu unutmuştum işte. Eğer birine söylersem Mia'ya zarar vereceğini defalarca kez açıkça söylemişti. Riske atamazdım. Kendi canımı kurtarmak için Mia'yı tehlikeye atamazdım. Kaldı ki kasaba güvenliğinin bir halta yaradığı yoktu. Öyle olsa diğerleri ölür müydü?

Beni ya da kardeşimi koruyabilecekleri ne malumdu?

Derin bir nefes çektim içime. İmkânsız olduğunu bile bile kötü düşünceleri aklımdan savmaya çalıştım. Yatmak iyi hissettirmiyordu. Yalnızca birkaç dakika daha uzandığım yerden kalkıp doğrudan makyaj masamın yanındaki boy aynasına doğru yürüdüm.

Yüzümü rahatça görebilmek için aynaya iyice yaklaştım. Alnımdaki morluk öyle büyüktü ki bunun için yaklaşmama gerek bile yoktu. Başımdaki katlanılmaz ağrının sebebi bu dehşet verici yara yüzündendi.

Ağzım açık bir şekilde kan toplamış morluğa bakarken usulca elimi yaklaştırıp dokunmaya çalıştım. Parmak ucum değdiğinde bile acıyla iç çekmekten kendimi alamadım.

Başıma, sandığımdan çok daha ciddi bir darbe almıştım. Normal bir zamanda olsa ihmal etmek yerine bir an önce hastaneye giderdim ama bunu yapabileceğimi sanmıyordum. Hâlâ gözümü her yumduğumda Alice'in ölü bedenini görüyorken bir de çalıştığı hastaneye gitmeye cesaret edemezdim.

En iyisi bir süre uyanık kalmaktı ki Oyuncak Katili sayesinde bu hiç zor olmazdı. Onun yüzünden zaten dünden beri uyumamıştım. Bu gece de uyuyabileceğime inanmıyordum.

Yatağımın üzerinde, örtünün altında kalmış telefonum titreyince irkilirdim. Yine o lanet olası bildirimlerden gelmişti. Tumblr'dan kimse yazmazdı. O hariç...

Oyuncak Katili'nden geldiğine emin olduğum mesajları okumak için dizlerimin titremesine aldırmadan yatağıma dönüp oturdum. Telefonumu elime aldığımda sanki gücümün yetmeyeceği bir ağırlığı kaldırmaya çalışıyormuş gibi zorlandım.

Tam da tahmin ettiğim gibi, mesajlar ondan gelmişti.

@oyunbozan: Çok dikkatsizsin, No'ım. Ben sana dokunmaya kıyamazken sen düşüp kendini yaralıyorsun.

@oyunbozan: Öncelikle seni yatağına kadar götürmeyi çok isterdim ama anahtarlarını yanına almayı unutmuşsun. Son zamanlarda aklın bir karış havada dolaşıyorsun, sana yakışmıyor.

@oyunbozan: Başındaki morluk için endişelenme, yakında geçecektir. Bir süre baktıkça beni hatırlatacak ufak bir iz olsun.

Kahrolası telefon ellerimin arasında titredikçe kusma isteğimi bastırmakta güçlük çekiyordum. Dayak yiyormuş gibi canım acıyor, kaslarım geriliyordu.

@oyunbozan: Bileklerindeki kurdeleleri merak ediyorsun, biliyorum. Dışarı çıkarken onlardan biriyle saçlarını toplamanı istiyorum. Hangi rengi seçtiğine dikkat et çünkü sıradaki kurbanımı belirleyecek seçimi yapacaksın. Kimin öleceğine ve kimin yaşayacağına sen karar vereceksin, güzel No'ım.

@oyunbozan: Eğer bir seçim yapmazsan, beni çok kızdırırsın ve ben öfkeli olduğimde acımasız birine dönüşebilirim. Bu kimse için iyi olmaz, beni anlıyor musun?

@oyunbozan: *Şimdi güzelce uyu, dinlen. Kendine çok dikkat et. Sen bana lazımsın.*

@oyunbozan: *Ve sakın unutma. Seni öldürmek için gelene kadar sen dahil kimse sana zarar veremez.*

@oyunbozan: *Neredeyse söylemeyi unutuyordum. Uyumadan önce pencereyi kapat. Öylesi senin için daha güvenli olur.*

Bir hışımla arkamı döndüğümde zihnimdeki korku dolu düşünceler kalbimi tırmalamaya başladı. Pencerem sonuna kadar açıldı. Bunu nereden biliyordu?

Telefonu sımsıkı tutup koşarak pencereye ulaştım. Ayakta durmakta zorlandığım için pencerenin kenarlarından sıkıca tutundum. Sokağı hızlıca taradım fakat hiç kimse yoktu. Ne ağaçların arasında ne yolda ne de diğer evlerde... Hiç kimse yoktu.

“Tanrım...” Bir hırıltı döküldü dudaklarımdan. “Tanrım, yardım et.”

Küçük adımlarla geriye çekilirken titreyen elim pencereyi sert bir şekilde kapattı.

@oyunbozan: *İnanışın her neyse ona daha yüksek sesle yalvar, benim kıymetlim. Dua haklarını sevdiğilerin için kullan, henüz senin sıran değil çünkü onların daha çok ihtiyacı olacak.*

Beni sadece görmüyor aynı zamanda duyabiliyordu, ama nasıl?

Göğsüm öyle hızlı inip kalkıyordu ki hızlı soluklarım nefesimi kesiyordu. Boğazımı yakan nefeslerim ciğerlerime ulaşmadan bedenimi terk ettiğinden boğuluyordum.

Kapının dışından gelen bir tıkırtıyla arkama döndüğümde ne yapacağımı bilemez hâlde sırtımı pencereye yasladım. Odamın kapısı kapalıydı ancak koridorun ışığı açık olduğundan kapının ardında birinin olduğunu görebiliyordum. Gölgesi kapının altından odama sızıyordu.

@oyunbozan: *Hani benden korkmuyordun. Yoksa yalan mı söyledin, Noa?*

Parmak ucumda kapıya doğru ilerlerken Oyuncak Katili'nden gelen son mesajı bildirim panelinden okudum.

Kapıyı hışımla açtığımda karşılaştığım şey dehşete düşmeme neden oldu. Babam telefonundan başını kaldırıp şaşkın gözlerle bana bakarken bayılmamak için kendimi zor tutuyordum.

“Baba?” dedim sesimdeki korkunun beni ele vermesini umursamadan.

Telefonunun tuş kilidine basıp kapattıktan sonra aceleyle cebine attı. Gözlerim cebindeki telefonla yüzü arasında mekik dokuduğu süre boyunca hiçbir şey söylemedim.

“Noa?” derken elini cebine atıp bir adım geriledi. “İyi misin, kızım, rengin atmış?” Uzanıp yanağımı okşadı ve saçımı geriye doğru tararken endişeli gözlerle yüzümü inceledi.

“Ben...” Söyleyecek hiçbir şey bulamamıştım. Aklımdan geçen ihtimaller beynimi uyuşturmuştu âdeta. “Ben, iyiyim,” diyebilirdim ancak. “Sen neden geldin?”

“Merak ettim. Bir şeye ihtiyacın var mı, nasıl oldun?” Yalnızca on beş dakika önce buradaydı zaten. Neden bu kadar ilgi gösteriyordu? Bir anda kızı olduğumu hatırlayacak ne olmuştu?

“İyiyim,” dedim kekeleyerek. Tanrım, aklımdan geçenlerin sesi her saniye daha yüksek çıkıyor, susturamıyordum.

Babamın katil olabileceği ihtimalini düşündüğüm için kendimden utanıyordum ama başka ihtimal de aklıma gelmiyordu. Yoksa nasıl odamda kendi kendime konuştuğum şeyle ilgili bana mesaj atabilirdi? Tam ben konuşurken babam kapımın önünde dolanıyordu. Ve beklemediği anda kapıyı açtığımda telefon elinde yakalanıp afallamıştı.

Bunun kötü bir tesadüf olduğuna inanmak istiyordum. Aksi hâlde aklımı kaybetmem işten bile değildi.

Duzenleme
Ny.Ozlem

BAŞKA BİR HAYAT

*Dua; ölenler için değil, yaşamak zorunda kalanlar için edilmeliydi.
Çünkü yaşayanların savaşı devam ediyordu,
en çok onların ihtiyacı vardı.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Odamdan ve yatağımdan çıkmayalı tam beş gün olmuştu. Babamın beni kapıda baygın bulduğu o günden beri evden dışarı adımımı atmamıştım.

Kliniğe gitmem gerekiyordu ama Linda'yla kısa sürede arkadaş gibi olduğumuza seviniyordum, yoksa çoktan kıcıma tekme yemiş olurdu. Neyse ki Linda sancılı bir regl dönemi geçirdiğimi söylediğimde bir hafta dinlenmeme izin verip idare edebileceğini söylemişti. Hâlbuki regl dönemlerim oldukça sakın geçirdi ama Oyuncak Katili yüzünden dönemim bile gecikmişti. Ayrıca stresten vücudum garip reaksiyonlar, yaralar ve kaşıntılar çıkarmıştı başıma.

Bugün neredeyse tüm kasaba gençlerinin dilinde Becca'nın göl partisi vardı. İki gün önce hazırlıklara yardım etmem için Becca ve Nate beni çağırmıştı ama hasta olduğumu söyleyerek gitmemiştim. Bugün ne şekilde partiyi ekebilirim diye düşünüyordum.

Eğer dışarı çıkarsam günlerdir masamın üzerinde bakışıp durduğum pembe ya da siyah kurdeleyi kullanmam gerekecekti ki bu da öldürülmesi için birini seçmem anlamına geliyordu. Kaldıramazdım. Benim yüzümden birinin daha ölmesine dayanamazdım.

Belki de katil yakalanana kadar odamdan çıkmayarak bu işe bulaşmaktan kurtulabilirdim.

Asıl kötü olan şey katilin benimle oyun oynaması ya da bana işkence etmesi değildi. Evde geçirdiğim süre boyunca annemin sebepli sebepsiz benden nefret ettiğini söyleyecek bahaneler bulup odama gelmesi ve canımı sıkmasıydı. Cennetle cehennemin ölümden sonra olduğunu söyleyen yalancılardan karşısına geçip, beş gündür cehennemin ortasındaymış gibi hissettiğim anları anlatmayı çok isterdim.

Annemle aynı evde olmak, cehennemden de beterdi.

Mia'yı okula göndereli ve annem işe gittiği için ondan kurtulalı neredeyse bir saat olmuştu. Becca ya da Nate'den ses seda yoktu. *Umarım beni unutulur,* diye dua edip duruyordum.

Katille ormanda burun buruna geldiğim günden beri şakası olmadığını, istediği zaman canı kimi isterse öldürebileceğini çok net anlamıştım. Ondan kaçmak imkânsız gibi geliyordu. Eğer isterse evime bile gelebilirdi. Odamın içinde olup bitenden haberi olmasını hâlâ ne anlayabilmiş ne de sindirebilmişim.

O geceden sonra tekrar mesaj gelmemişti. Benden sıkılmış mıydı? Belki de ruh hastası piçi yeteri kadar eğlendirememiştim. Benden vazgeçtiğini umuyordum.

Odamda yalnız geçirdiğim tüm süre boyunca sadece Tanrı'ya dua etmiş, ona yalvarmıştım. Eğer bu beni daha inançlı birine dönüştürmeye yettiyse umarım bundan sonraki süreçte Tanrı yanımda olur ve beni korurdu.

Raymond'dan da haber yoktu. Sadece bir kez odamın penceresinden dışarıyı izlerken sokağın başında onu görebilmişim. Çok uzaktan ve birkaç saniyeliğine olsa da onu görmek iyi gelmişti. Hiç merak etmiyor muydu beni, nerede olduğumu bilmek istemiyor muydu acaba?

Yokluğum hiç mi rahatsız etmemişti onu?

Üstü kapalı da olsa flört ettiğimizi sandığım Paul bile bir kez arayıp nelerde olduğumu sormak dışında bir şey yapmamıştı. Sıkıcı biri olduğumu hatta çoğu zaman katlanılmaz derece de somurtkan olduğumu biliyordum ama insanların çabucak vazgeçmesi kalbimi kırıyordu.

Sanırım Becca ve Nate gerçekten beni seviyordu. Bir tek onlar benimle vakit geçirmek istiyor, beni düşünüyorlardı. İnsan arkadaşlarını seçerken aynı zamanda bilmeden kendine aile seçiyordu aslında. Arkadaş sandığımız insanlar, ailelerimizin yapmadığını yapıp bizi daha çok düşünebiliyordu.

Yüzüme kadar örttüğüm ince örtüyü tekmeleyerek üzerimden attığımda uzun zamandır nefes almıyormuş gibi derin bir nefes çektim içime. Yaşadığımı hissettiğim sayılı anlardan biriydi bu. Günlerdir bir ölüden farksızdım. Sadece yatıyor, duş ya da tuvalet ihtiyacım için banyoya gidiyor, kahve içiyordum. Açlıktan ölmek için de birkaç lokma atıştırıp odama dönüyordum. Bıkmıştım bu döngüden.

Bir yanım ne olacaksa olsun deyip dışarı çıkmaya can atarken, diğer yanım böyle bir şey yaparsam tanıdığım ya da tanımadığım birinin felaketine yol açacağını söyleyerek bu fikrimden beni vazgeçiriyordu.

İsyan edebileceğim kimsem yoktu. Hâlâ katili yakalayamayan beceriksiz kasaba güvenliğinden her gün biraz daha nefret etsem de kimsenin umurunda değildim. Ölen kızlar çoktan unutulmuş, herkes günlük telaşıyla meşgul olmaya devam etmişti. Ölenlerin yakınları bile.

Gece uyumadan önce şarja bırakıp sabahtan beri hiç elime almadığım telefonum bildirim sesiyle birlikte titreyince nefesimi tuttum. Nefret ediyordum bu sestem. Telefonumun titrediği her seferinde kalbim sıkıştıyordu.

Başımı yastıktan kaldırıırken boynuma ağırlık asılmış gibi zorlandım. Şakaklarımdaki ağrı gözlerimden boynuma kadar ulaşmıştı. Tüm vücudumu istila etmiş bu katlanılmaz ağrıyla yattığım yerden doğrulup istemeyerek de olsa telefonumu aldım.

Kahrolası katilin nihayet aklına gelmiştim. Eminim o da biliyordu partiyi. Aptal partinin yapılmasına izin verdiğim için şimdiden pişman olmuştum fakat her şey için çok geçti. Saatler kalmıştı. Öğle saatlerini geçiyorduk. İnsanlar çoktan parti için hazırlıklara başlamışlardı.

Bedelini ödeyemeyeceğimiz kadar ağır bir suçun altına girmiştik üçümüz. Eminim ki bu gece olacaklar yüzünden kendimizi affedemeyecektik. Düzeltiyorum. Becca ve Nate'i o kadar da iyi tanı mıyordum. Belki de bu gece birileri ölecek, onlar bunu umursamayacaktı. Ölenlerin yükü sadece benim omuzlarıma çökecekti.

Oyuncak Katili'nden gelen mesajı okumak için bildirim tıklayıp uygulamanın açılmasını bekledim.

@oyunbozan: *tik... tak... tik... tak...*

"Hasta orospu çocuğu," dedim ekrana bakarak.

@oyunbozan: *Bugün nasılsın benim kıymetli No'ım?*

"Geber. Cehenneme kadar yolun var ruh hastası." Dayanamıyordum artık.

@oyunbozan: *Üç dakika geçti ama hâlâ cevap gelmedi. Uyanmadı mı benim kıymetlim? Neden cevap vermiyorsun ortağına?*

Benimle alenen dalga geçiyordu.

@oyunbozan: *Özlemedin mi yoksa?*

Tabii, ne demeysin, çok özledim.

@oyunbozan: *Tavşanlarla ilgili bu sabah ilginç bir belgesel izledim. Tavşanlar ortalama on yıl yaşarlarmış, biliyor musun?*

@oyunbozan: *Mia kaç yaşındaydı? :)*

Kahretsin, kahretsin, KAHRETSİN!

Beni nereden vuracağını öyle iyi biliyordu ki delirmek üzereydim. Nasıl bir insan bundan keyif alırdı? Küçük bir çocuğu ölümle tehdit etmeyi mi desisi nasıl alıyordu?

Eğer bir daha karşılaşırsak yemin ederim ondan önce davranıp onu öldürecektim. Ne pahasına olursa olsun.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Ne istiyorsun benden?*

@oyunbozan: *Aşk olsun. Senden bir şey istediğim için mi yazıyorum sana? Sadece biraz sohbet etmek istedim, canım sıkıldı.*

Kaç küfür yazıp sildim bilmiyordum. Hepsini yüzüne haykırmak istiyordum fakat hiçbirini göndermeye cesaret edemedim.

@oyunbozan: *Ne yazıp siliyorsun sürekli?*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Hiç.*

@oyunbozan: *Neden yataktan çıkmıyorsun hâlâ? Zaman en kıymetli hazinemiz, güzelim. Onu böylesine boş yere harcaman canımı sıkıyor. Çık artık yatağından, hayatının tamamını orada geçiremezsin.*

Korkuyla odanın içinde göz gezdirdim. Tahmin mi yürütüyordu, yoksa kahrolası gerçekten ne yaptığımı görebiliyor muydu?

@çiçeklermezarlıktasolar: *Neden benimle uğraşıyorsun?*

Ellerim titriyordu. Yeniden ve yeniden. Günlerdir alışmıştım bu titremelere fakat sadece onunla konuştuğum zamanlarda şiddetleniyordu bu kadar.

@oyunbozan: *Kalbimi kırıyorsun, Noa.*

Bana sadece Noa dediğinde garip hissediyordum. Garip bir şekilde kıymetlim, değerlim gibi sıfatlara alıştırmıştı beni. Ya da iyice aklımı kaybediyordum.

@oyunbozan: *Kasabadaki tek arkadaşım sensin. Ben de senin için öyleyim.*

Her mesajı, her hareketi başka birilerini işaret ediyordu. Dün gece bama dan şüphe ederken şimdiyse Becca'dan şüpheleniyordum. Kasabada kim-

se sevmiyordu onu. Kliniğin önündeyken benimle arkadaş olmak istediğini, tek arkadaşımın ben olabileceğini söylemişti. Sonrasında Nate'le daha yakın olmuşlardı gerçi.

“Delireceğim,” diyerek başımı geriye attım. “Dayanamıyorum artık.”

@oyunbozan: *Ne zaman dışarı çıkacaksın?*

@oyunbozan: *Ne zaman toplayacaksın saçlarını, sana verdiğim hediyelerden biriyle?*

@oyunbozan: *Güzel saçlarına parmaklarımdan sonra en çok verdiğim kurdeleler yakışacak, eminim.*

Ne yani, daha önce saçlarımı okşamış mıydı?

Onu tanıyor muydum?

Bana dokunmuş muydu sahiden?

@çiçeklermezarlıktasolar: *Çıkmayacağım kahrolası. Odamda geberene kadar kalacağım.*

Gönder tuşuna basıp telefonu yorganın altına sakladım. Bunu yaptığıma inanamıyordum ama keyfim yerine gelmişti. Ona başkaldırdığım için ödüm kopuyordu ama olsundu. Çoktan hak etmişti.

@oyunbozan: *İşte şimdi sinirlendim.*

@oyunbozan: *İzlediğim belgeselde eksik bilgi verildiğini söylemeyi unuttum. Bazı tavşanlar on yıl bile yaşamaz. Daha, çok daha erken ölürlər. Ya bir tilkiye yem olurlar ya da...*

Bir katile.

@çiçeklermezarlıktasolar: *Kardeşimden uzak dur.*

@oyunbozan: *Hay hay...*

@oyunbozan: *Sen benim istediğimi yap. Ben de seninkini yapayım.*

@oyunbozan: *Burnumun dikine gitmeyi daha çok severim fakat senin için bir istisna yapıp bu yönümü törpüleyebilirim.*

@çiçeklermezarlıktasolar: *Benden ne istiyorsun?*

Kaç kez sorduğumu saymayı bırakmıştım. Cevap vermeyeceğini de biliyordum fakat söyleyecek daha iyi bir şeyim olmadığından aynı şeyi geveleyip duruyordum çaresizce.

@oyunbozan: *Çok basit. Saçlarını toplamanı...*

@oyunbozan: *Hem de bu akşam. Göl kenarında :)*

Sanırım daha fazla kaçamayacaktım. Bugün dışarı çıkmak zorundaydım. Kardeşim için bunu yapmaktan başka şansım yoktu. Eğer ben bir seçim yapmazsam daha fazla kişinin canı yanacaktı. En azından ben renklerden birini seçersem bir kişi zarar görecekti.

Kulağa berbat geldiğini biliyordum ama içinde bulunduğumuz duruma bakıldığında bu yapılabilecek en iyi şeydi. Böyle düşünmek zorundaydım, yoksa bunun altından kalkamazdım.

@oyunbozan: *Eğer istersen parti için sana bir elbise gönderebilirim. İnan bana zevkli biriyimdir.*

Tam cevap yazacakken kapının çaldığını duyunca irkildim. Ya o geldiyse? Duyduğum en ufak tıkırtı bile katilin evimde dolaştığı düşüncesini aklıma getiriyordu. Onunla bir kez daha karşılaşsam ne yapacağımı bilmiyordum. Nasıl baş edeceğimi de bilmiyordum.

Bu kez kapıya ulaşana kadar onlarca korku senaryosuyla kendimi delirtmeye niyetim yoktu. Doğrudan pencereyi açıp olabildiğince dışarı uzanarak kapının önünü görmeye çalıştım.

Pencere kenarına iyice tutunarak son bir gayretle çok az daha uzandığımda kapının önünde dikilen Nate'i görüp rahatlardım. Telefonuyla ilgilendiği için o beni göremiyordu tabii. Bir dakika!

Şimdi de Nate'in katil olduğundan şüpheleniyordum, ne güzel. Günümüzde insanlar telefonundan başını kaldırmazken ben her telefonla ilgileneenin katil olduğunu düşünerek kendime işkence edecektim anlaşılır.

Kapıyı açmadan önce mercekten son kez baktım. Nate çoktan telefonunu cebine atmıştı. Elleri ceplerinde, yüzünde kocaman şapşal bir gülüşle kapıyı açmamı bekliyordu.

Kapıyı açar açmaz kenara çekilip içeri girmesine izin verirken selamlaştık.

"Hâlâ hazır olmadığına inanmıyorum," dedi Nate coşkuyla. "Partiye son anda gelmeyeceksin, değil mi?"

"Partiye hiç gelmemeyi düşünüyordum aslında," dedim elimi enseme atıp aşırken.

"Ne demek oluyor bu?"

Hışımla benden tarafa dönünce özenle taradığı altın sarısı saçlarından bir tutam kirpiklerine karıştı. Sakallarını yeni kesmiş, parti için yeşil bir gömlek

giyip yakasını epey açık bırakmıştı. Tıraş losyonuyla parfüm kokusu birbirine karıştığından ağır ama hoş bir koku ciğerlerime doldu.

“Merak etme, partiye geleceğim. Üzerimde hafif bir kırgınlık vardı ama bu partiyi kaçırarak değilim.” *Oyuncak Katili böyle uygun gördü.*

“Harika. Eğer gelmeyeceğini söyleseydin seni keyifle fırçalar sonra kendi ellerimle duşa sokup giydirirdim, Noa Dayton, haberin olsun.” Kocaman sırtarak bembeyaz dişlerini sergiledi.

Nate ciddi anlamda yakışıklıydı. Bunu yeni fark etmiyordum fakat sanki öyleymiş gibi hayranlıkla yüzünü incelemekten kendimi alıkoyamadım. Öyle özenli hazırlanmıştı ki son derece çekici görünüyordu, onun yanında kendimi fazlasıyla pasaklı hissetmiştim.

“Neden hâlâ hazır değilsin?” diye üsteledi.

“Çünkü daha partiye çok var,” diye yanıtladım.

“Ama bizim de acelemiz var,” dedi. “O yüzden hemen hazırlanman gerekiyor. Becca ikimizi de çarmıha germeden önce.”

“Becca nerede?”

“Son hazırlıklarla ilgileniyor. Sonra eve geçip hazırlanacak. Dönüşte onu alacağız.” Salona geçip koltuğa oturdu. Biraz fazla bekleyeceğini pespaye hâlimden anlamış olmalıydı.

“Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Partiyi soruyorsan evet.”

“Sen?” Aslında sadece partiyi sormuştum ama sesinden anlaşıldığı üzere başka bir sorun daha var gibiydi.

“Aslında benim biraz canım sıkkın,” dedi geriye yaslanıp kolunu koltuğun kenarına atarak.

“Ne oldu?” Hâlâ salonun girişinde dikiliyordum.

“Erkek arkadaşım ile tartıştık biraz.” Sesli bir şekilde nefesini verdi. “Partiye gelmek istemedi. Ben de ısrar edince birbirimize girdik. Sonuç olarak sevgilim olduğu hâlde akşam tek başıma takılmak zorundayım. Yine ve yine.”

Sevgilisi, ailesi yüzünden kimliğini gizliyordu. Bu yüzden insanların yanında birlikte görünmek istemediğini biliyordum. Tek merak ettiğim, sadece bu yüzden mi gelmek istememişti, yoksa kasabada manyak bir katilin olduğunu bir tek Nate’in sevgilisi mi idrak edebilmişti?

“Ona da hak vermelisin. Ailesiyle arasında sorun olabilir.”

“Hadi ama!” dedi Nate başını geriye atarak. “Ailesi partiye gelmeyecek nasılsa. Ya da insanların içinde onunla sevişecek değilim. Alt tarafı birlikte eğlenecektik, bu kadarını istemeye hakkım yok mu?”

“Var ama...” Bazen bizim için basit ya da normal olan şeyler başka insanlar için hiç de öyle olmuyordu. Bunu anlayabilmek için bazı zorluklar yaşanması gerekiyordu. Ben yaşamıştım ama bana kalırsa Nate, ailesinin tek ve gözde erkek çocuğu olarak her istediği yerine getirilerek büyüdüğü için şımarıklık ediyordu..

“Bu durumdan çok sıkılıyorum. Sevdiğim adamın elini tutamayacaksam, istediğim zaman onu öpemeyecek ya da sarılamayacaksam neden bir ilişkimiz var ki?”

“Bir insanın varlığı kalabalıkta yaptığınız şeylerle sınırlı değil ki. Mutlu ya da mutsuz anında ilk onun aklına gelmesi, sarılıp uyuyabilmeniz, başını omzuna yasladığında her şeyi unutturabiliyor olması daha önemli değil mi?”

“Öyle...” Söylediklerim öfkesini az da olsa yumuşatmaya yetmiş gibi görünüyordu. “Yine de hayatımda biri olmasına rağmen dışarıda gördüğüm çiftleri kıskanmaktan çok rahatsızım. Ben ilişkimizi rahatça yaşamak istiyorum, o gizli saklı yaşamak istiyor.”

“Çünkü buna mecbur.”

“Zorunluluklarından kurtulabilir bence.”

“O kadar basit değil, Nate. Boşuna kendini de sevgilini de yıpratma bu yüzden.” Söz konusu aile olduğunda hiçbir şey o kadar basit olmuyordu. Hele ki insanlar, zihniyeti korkunç anne babaya sahiplerse dışarıdan yargılamak kimsenin haddine değildi. Sevgili, arkadaş... fark etmezdi. Kimseyi yapamadıkları yüzünden yargılayamazdınız.

Nate başka bir şey söylemedi. Erkek arkadaşının kim olduğunu bilmiyordum fakat tanışmayı isterdim. Kasabada akli başında insanların olduğunu bilmek güzeldi.

“Ben duşa girip hazırlanayım,” diyerek göğsümün altında kavuşturduğum kollarımı açıp doğruldum. “Hızlıca hazırlanırım. Sen de o sürede istediğin gibi takıl. Mutfakta her şey var, rahatına bak.”

“Tamamdır, sen hazırlanmana bak.” Hâlâ öfkeli ve kırgındı ama yine de gülümsemeyi ihmal etmedi.

Salondan çıkıp doğrudan merdivenlere yöneldim. Ellerim buz kesmişti. Her geçen saniye kalbim sınırlarını zorluyor, nabzım daha sert çarpıyordu. Öyle ya da böyle bugün o iki renkten birini seçmek zorundaydım. Hem de yarım saat içinde...

Duştan çıkıp odama ilerlerken bir yandan da saçlarımı kuruladım. Ne giyeceğimi bilmiyordum ama bunun bir problem olmayacağını bildiğimden de sorun etmeden dolabımı açıp elime geçen iki elbiseyi askudan aldım.

Elbiseleri yatağın üzerine bıraktıktan sonra hızlıca iç çamaşırlarımı giydim. Seçtiğim elbiselerden biri lacivert diğeri siyahtı ve bilin bakalım, ben hangi rengi seçmiştim?

Beni en despot, en sıkıcı ve karamsar gösterecek rengi, siyahı elbette. Joanne'le birlikte renkler de ölmüştü benim için. O benden ailemi, çocukluğumu ve renkleri almıştı.

İnsanlar yalnızca ablamı kaybettiğimi sanıyor ama yanılıyorlardı. Ben Joanne'le birlikte pek çok şeyi, en çok da kendimi kaybetmişim.

Vücudumu saran, pileli mini elbiseyi giymemin ardından çok hafif bir makyaj yaptım. Beyaz spor ayakkabılarımı giydikten sonra geriye tek bir şey kalmıştı. Saçlarım... Kahretsin ki Oyuncak Katili sayesinde saçlarımı ne şekil toplayacağımı biliyordum.

İyice kuruttuğum saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yapıp siyah lastikli tokayla topladım. Küçük, süet siyah çantamı hazırladıktan sonra makyaj masamın yanına gittim.

Önümde pembe ve siyah kurdele duruyordu. Dakikalarca elim birinden diğerine gidip durdu ve ben bir türlü tercih yapamadım. Nasıl yapabiliyordum ki?

Bu, kombinime hangi renk uyar tercihi değildi. Tamamen kim olduklarını bilmediğim iki kişiden birinin ölümünü seçmek üzereydim. Bu delilikti!

Kasabada bir ölüm daha gerçekleştiğinde bunun suçlularından biri de ben olacaktım. Üzülmeye hakkım olmayacaktı çünkü o kişi, benim yüzümden ölmüş olacaktı.

Hazırlandığım süreden çok daha uzun bir süre kurdelelerin başında dikildim fakat en sonunda istemeye istemeye bir seçim yaptım. Lastik tokenin üzerinden kurdeleyi dolayıp küçük bir fiyonk şeklinde bağladım.

Aynadaki yansımam korkutucu geliyordu. Kendimin değil de katilin gözlerinin içine bakıyordum sanki. Ona istediğini vermekten başka şansım yok-

tu. Ben kurbanlarından biriydim ve bu oyunun kurucusu oydu. Olup biteni değiştirmeye nasıl gücüm yeterdi?

Ben o kadar güçlü değildim.

Odadan çıkıp salona indiğimde dizlerim hâlâ titriyordu. Kalbim boğazımda atıyordu sanki. Kulaklarıma yaptığı basınçla birlikte başımı ağrıtan uğultu diğer tüm seslerin önüne geçecek gibiydi.

Tercihlerim yüzünden birileri ölüyordu hep. Önce Joanne'i öldürmüştüm. Şimdi tanımadığım bir başkasına gelmişti sıra. Keşke ben ölseydim, böylelikle insanlar daha az zarar görürdü.

“Çok güzel görünüyorsun,” dedi Nate oturduğu yerden kalkarak. “Asil ve şık.”

“Teşekkür ederim,” dedim gülümseyerek. “Risksiz bir kombin yaptım.”

“Göz alıcı görünüyorsun,” diyerek iltifat etmeye devam etti. “Kurdele detayını da ayrı sevdim,” derken hafifçe başını yana yatırıp saçımı inceledi. “Ama neden siyah kurdele?”

“Ne renk isterdin?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak. Ve neden buna dikkat ettiğini merak ettim.

“Bilmem. Orada farklı bir renk patlatabilirdin. Benim fikrim yani... Yoksa çok hoş görünüyorsun.” Kabalık ettiğini anlayıp lafı çevirmek mi istemişti, yoksa niyeti başka mıydı?

“Pembe gibi mi mesela?” diye imada bulundum tavrını gözlemlemek için. Hiçbir tepki vermeden güldü hafifçe.

“Pembe ve siyah... Çok sıkıcı!” diyerek göz devirdiğinde yapmacık bir gülüşle karşılık verdim.

“Bence de.” Omuz silktim. “Çıkalım mı artık?”

Ne olacaksa, başıma ne gelecekse hazırdım. Bunun geri dönüşü yoktu.

Sadece gençlerin ve öğrencilerin katılacağı bir parti olduğu için Paul'u davet etmemiştim. Çoğunun öğrencisi olduğu bir partide içip sarhoş olmak ve benimle flört etmek istemez diye düşünüyordum. Becca kesinlikle çağırmanın gerektiğini söylediğinde bu teklifi reddetmişim fakat yarım saat önce Sara ve Raymond'ı partide gördüğüm an pişman olmuşum.

Keşke Paul yanımda olsaydı. Tek başıma, bir köşede sıkılan kişi olmak rahatsız ediciydi. Özellikle Raymond her fırsatta gözlerini dikip bana bakar-

ken, Sara sürekli beni kıskandırmak için partide oradan oraya gidip kendini gözüme sokarken... Aptal şey.

Becca gerçekten harika bir ortam hazırlamıştı. Ağaçları kullanarak sarı ışıklarla göl kenarını oldukça aydınlatmış, gölün yanında ise büyük bir alkol standı kurmuştu. Her tür alkol, kokteyl vardı ve insanlar fazlasıyla eğleniyordu. Müzik ne kadar gürültülü olursa olsun, kasaba meydanından uzakta olduğu için kimseyi rahatsız etmezdi.

Becca ve Nate ellerinde bira şişeleriyle yanıma geldiler. En azından herkes çılgınlar gibi eğlenirken bir süreliğine yalnız ve zavallı görünmekten kurtulduğuma sevindim.

“Nasıl? Eğleniyor musun?” Becca olduğu yerde dans ederken birasını yudumlamaya devam etti.

“Evet,” dedim bana uzattığı şişeyi alarak. “Çok güzel görünüyor her şey.” Tabii gecenin sonunda kimse ölmezse daha güzel olabilirdi.

Sürekli etrafıma bakıyor, birilerinin beni izleyip izlemediğini kontrol ediyordum. Oyuncak Katili'nin burada olup olmadığını bilmiyordum. Etraf yeterince aydınlıktı, eğer buradaysa siyah kurdeleyi seçtiğimi görmüş olmalıydı.

Işıklardan bazıları garip bir şekilde yanıp söndüğünde üçümüz de başımızı kaldırıp yukarı baktık.

“Elektrik mi gidiyor?” diye sordu Nate.

“Yok, arada bir ışıklar kafayı yiyor,” dedi Becca. “Böyle olduğunda yakında birimiz ölecek anlamına geliyor.” Becca'nın son söylediğiyle aramızda soğuk rüzgârlar esmiş, hepimiz buz kesmiştik.

“Ne?” dedim anlamayarak. Aynı tepkiyi Nate de vermişti.

“Şaka yaptım, biraz gülelim diye!” Omzuma vurup sağlam bir kahkaha attığında hiç gülmedim. Gülünecek bir şey yoktu. Aksine çok yersiz ve berbat bir şakaydı bu yaptığı.

“Hiç de gülünecek bir şaka değil bu,” dedim kaşlarımı çatarak. “Bir gün böyle konuştuğun için başın belaya girecek. Benden söylemesi.”

“Gevşe biraz, Noa,” dedi koluma dokunarak. “Eğleniyoruz burada. Kasma kendini.”

Becca ilerideki bir erkeğin bakışlarına tav olup hızla yanımdan uzaklaşırken Nate'le baş başa kaldık. Becca kasabada bir katil olmasını asla umursamıyordu. Belki de saniyeler önce sadece göz göze geldiği genç bir adamla şimdi akıl almaz derecede samimi şekilde dans ediyordu.

“İki sap kaldık baş başa,” dedi Nate kendi hâliyle alay ederek. Ben çok da şikâyetçi değildim ama o yalnız olmaktan kesin olarak mutsuzdu.

“Öyle,” dedim bir yudum daha bira içerek.

“Kaç gündür görüşemiyoruz. Onu çok özledim,” diye mırıldandı. Muhtemelen bunu sadece aklından geçirmişti, o yüzden herhangi bir şey söylemedim. “Keşke sana fotoğraflarımızı gösterebilsem.”

“Ama o kendini gizliyor. Göstermen saygısızca olur,” diyerek sözünü tamamladım.

“Evet.”

Nate, Becca'nın aksine herkes tarafından sevilirdi. Bu yüzden yanımda çok fazla durmadı çünkü bir grup tarafından eğlenceye dahil edilmek üzere yanımdan çekilip alındı. Kasabanın altın çocuğu dakikalar önce yalnızlıktan şikâyet ederken şimdi pistte çılgınlar gibi dans edip eğleniyordu.

Bense yine yalnız kalmış, eğlenen ve hayatını yaşayan insanları izliyordum.

Çoğu şimdiden sarhoş olmuş gençlerin eğlencesini izlemeye daldığım için elimde sıkıca tuttuğum telefon titrediğinde irkilerek etrafıma bakındım önce. Yakınlarda kimse görünmüyordu. Merakla bildirim paneline baktığımda Tumblr'dan bir yeni mesaj geldiğini görüp gerildim.

Titreyen ellerim bildirim tıklayınca en fazla iki saniyede açılan mesaj sanki yıllarca beni bekletmiş gibi gerginliğim beni ele geçirmişti.

@oyunbozan: Siyah kurdele...

@oyunbozan: Güzel seçim, değerlim.

Panikle etrafımı bir kez daha kolaçan ettim ama kahretsin ki benden başka kimsenin elinde telefon yoktu. Herkes partinin keyfini çıkarıyor, eğleniyordu. Oyuncak Katili'nin insan olmadığını düşünmeye başlıyordum artık.

Mesajı onlarca kez okumaya daldığım için birinin yanıma yaklaştığını, kolunu omzuma atana kadar fark etmedim. Korkuyla bir çığlık attım fakat müzik öyle gürültülüydü ki kimse duymadı.

“Ne yapıyorsun?” Kolundan önce sigara ve alkol kokusunun karışımı burnuma dolduğunda anlamalıydım Tyler'ın yanıma geldiğini. Öfkeyle omuzumdaki kolunu itip bir adım geriye çekildim.

“Yalnız görünüyordun,” dedi çarpık gülüşüyle. “Seni bu dertten kurtarmak istedim. Takılalım mı?”

“Tek derdim senin gibi pislğin bana dokunması,” diyerek azarladım biraz daha geriye çekilirken. “Bir daha sakın bana dokunma.”

“Neden sinirlendin, güzelim?” Belirgin çene kasları, dudaklarına bıraktığı sigarasından derin bir nefes çekerken iyice gözler önüne serildi. Bilerek dumanı yüzüme üfledi. “Eğleniyoruz burada.”

“Ben eğlenmiyorum,” dedim hemen.

“Bu yüzden geldim zaten. Biraz eğlenmeye ihtiyacın var gibi görünüyorsun.”

“Sen de siktir olup gitmezsen başına geleceklerden kurtarılmaya ihtiyacın varmış gibi görüneceksin.” Kendimi hazırlamıştım çoktan. Sınırını aştığı anda kasıklarına sağlam bir tekme yiyecekti.

“Çok gerginsin.” Uzanıp yüzüme dokunmaya cüret edince elimin tersiyle koluna sertçe vurdum. Tabii bu yaptığım onu sadece güldürdü.

“Biliyorum, hakkımda herkes kötü konuşuyor ama tanısan seversin.” Bu kez sırnaşmak yerine bir adım gerileyerek konuştu. “Göründüğüm gibi serserinin teki değilim.”

“Göründüğünden daha boktan birisin.”

“Kalbimi kırıyorsun,” dedi sahte bir üzüntü ifadesiyle.

“Umurumda değil.”

“Bence bana bir şans vermelisin. Kalabalıktan uzaklaşıp birbirimizi daha yakından ve net tanıyalım.”

“Tyler!” dedim imalı şekilde gülümseyerek.

“Gülmek yakıştı. Söyle, bebeğim.”

“Siktir git,” dedim gülümsememi bozmadan. “Siktir. Git.”

“Asabi tavrın daha fazla hoşuma gitti. Hırçın kızları severim. Tam benlik-sin.” Bir objeymişim gibi bahsetmesinden midem bulanmıştı. Omzuna var gücümle bir yumruk indirirken bağırdım.

“Ne sanıyorsun sen kendini?”

Tyler alaycı tavrını hiç bozmayarak beni daha fazla sinir ediyordu.

İkimizin de beklemediği bir şey olup Raymond birden gelip Tyler’ın suratına sağlam bir yumruk geçirdiğinde keyfim inanılmaz derecede yerine geldi.

Tyler dudağının kenarından sızan kanı silerken Raymond elimden tutup beni kendine doğru çekti.

“Bir daha seni Noa’nın yakınında görürsem yerden kalkamazsın. Ona dokunan elini kırar, hayatını sikerim.”

Raymond son derece sakin görünürken sesinde fırtınalı bir havanın şiddeti vardı. Onun arkasına sığınan küçük kız olmaktan rahatsız olmak isterdim ama keyiften dört köşe olmuşum.

“Ne yapıyorsun lan sen?” diyerek Tyler hışımla ayağa kalktığında bir yumruk daha yedi. Bu kez daha şiddetli yere çarptığında onun zavallı bir şekilde yerde sürünmesini izledim.

“Ne dediğini duyamadım?” dedi Raymond. “Tekrar et.”

Tyler bu kez çenesinin kırılıp kırılmadığını yoklar gibi ağzını oynatmaktan başka bir şey yapmadı. Yerde sürünerek bizden uzaklaştıktan sonra ayağa kalkıp onunla alay edenlere öfkeyle bakarak ağaçların arasına karıştı. Saniyeler içinde Tyler gözden kayboldu ama onun yerine Sara cırlayarak yanımıza koştu.

“Sevgilim!” dedi cıyaklayarak. “Ne yapıyorsun?”

Raymond, Sara’yı görmezden gelerek arkasına dönüp bana baktı.

“İyi misin?” diye sordu buz gibi sesiyle. “Bir şey yapmadı, değil mi?”

Üzerinde tüm vücudunu saran siyah fitilli bir atlet vardı. Altında oldukça salaş siyah bir pantolon... Hayran olunası görünüyordu. Bu yüzden Ray atletini uçlarından çekiştirerek düzeltirken gözlerimi ondan kaçırdım.

“Yapmadığını sen de biliyorsun,” dedim elbisemi düzelterek. En başından beri gözlerinin hapsindeydim, her şeyi görmüştü.

“Biliyorum,” diye mırıldandı. “Neden tek başına onunla uğraşıyorsun? Bir daha doğrudan yanıma gel.”

“Kendimi koruyabilirim,” dedim. Korurdum.

“Ne oluyor, burada dedim?” Sara öfkeyle hırlamıştı.

“Noa’yı rahatsız ediyordu. Gerekeni yaptım,” dedi Raymond omuzunun üstünden tahammülsüzce konuşarak.

“Neden olay çıkarıyorsun ki?” Sara iyice iğrençleşiyordu. Benim zor durumda olduğumu bile bile nasıl böyle bir şey söylerdi?

Raymond öyle bir bakış attı ki Sara'nın yerine ben korkmuştum. Ona hayranlıkla bakarken Sara'nın karşısında küçülmesini acıyarak izledim.

“Gerçekten buna gerek var mıydı, Ray?” Sara'nın kolunu öyle sert tuttu ki canının ne kadar yandığını tahmin etmek hiç zor değildi. “Gecemiz mahvoldu.”

Sara'nın topuklu ayakkabılarına rağmen kolundan çekip aralarında hiç mesafe kalmayacak kadar kendine çekti. Burun buruna gelmişlerdi.

“Zırvalamayı bırak artık. Herifin teki Noa'yı rahatsız etti diyorum, neyi tartışyorsun hâlâ benimle?” diye bağırdı. Etraftaki insanların bize bakması rahatsız edici olsa da Sara'nın benden bu kadar nefret edecek hâle gelmesi daha korkunçtu.

“Ama o...” Korkuyla yutkunarak bir bana bir Raymond'a baktı. “O iyi. Bir şey olmadı...” Raymond'un öfkesine rağmen zırvalamaktan başka bir halt ettiği yoktu.

“Bencilin tekisin. Defol git buradan,” dedi Raymond. “Uzaklaş.”

Beni Tyler'dan korumasına gerek yoktu ama Sara'ya karşı yanımda olması ağlama isteğimi körüklemişti. Sara'yla aynı kanı taşıyorduk ve o da benden nefret ediyordu. Ailem sayılan herkesin benden nefret ediyor olması benim kahrolası kaderimdi.

Sara'nın nefretle kuşanan gözleri beni avlarken hışımla kolunu çekip Raymond'ın elinden kurtardı. Yavaş yavaş gerileyip en sonunda arkasını dönüp gitti. Sürekli gözlerini silmesinden ağladığını anladım ama artık onun için zerre kadar üzülüyordum. Şımarıklığının ve nefretinin bedelini ödediği iyi olmuştu.

“İyisin,” dedi iyice yanıma yaklaşıp. “Biraz yürümek ister misin?”

Başımı sallayarak onayladım. Bu aptal partiden sıkılmıştım. Kaç saattir burada dikilmekten de öyle.

Raymond'la birlikte meraklı gözler arasında koluna girerek partiden uzaklaşıp orman yolunda ilerlemeye koyulduk. Dakikalarca adım seslerimizden başka bir şey duyulmadı.

“Neyin var?” diye sordu tok bir sesle. “Günlerdir ortalarda görünmüyorsunuz.” Geç de olsa sorması hoşuma gitmişti.

Hâlâ ellerim titriyordu ve tenimin soğukluğundan bir şeyler olduğunu anlamasın diye elimi kolundan çekmiştim.

“Biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Birkaç gündür evden çıkmadım o yüzden.”

“Eskisi gibi değilsin,” dedi önüne dönüp. “Eskiden daha sık sohbet ederdin benimle. Daha sık yanıma gelirdin. Şimdi uzaklaştın.”

“Seninle bir sorunum yok. Tamamen kendimle...” Cümlemi tamamlamamı bile beklemedi.

“Ben de bunu soruyorum zaten. Ne oldu sana? Neden bu hâldesin?” Gözlerimin içine bakarken benim için endişelendiğini ormanın karanlığına rağmen açıkça görebiliyordum.

“Ölümler, kayıplar... Bunlar ardımda bırakıp hayatıma kaldığım yerden devam edebileceğim şeyler değil, Ray.” Başımı yerden kaldırmıyordum. “Yaşadıklarım çok ağır... Yıllar önce ailemin başına gelenler, Joanne’in kaybı hepimizi çok sarstı.” *Ki buna en yakından şahit olanlardan biri de sensin, Ray. Neden soruyorsun ki?*

“Bir zamanlar Noa diye birini tanırdım. Mükemmel değildi belki ama öyleymiş gibi davranıp bana ilham verirdi. Şimdi görüyorum ki o çoktan gitmiş.” Gözlerindeki şey hayal kırıklığı mıydı, yoksa eski günlerimizi özleyen ama zaman içinde benimle birlikte kaybolmuş o adamın keşkeleri miydi anlayamadım.

“Bahsettiğin Noa öleli çok oldu, Ray. Ben, Joanne öldüğünden beri olabileceğim en kötü yerde yaşıyorum. Kendi kafamın içinde, cehennemde.” İnsan bazen bildiği şeyleri dile getirdiğinde canı daha çok yanardı. Tam da öyle olmuştu. Kendi sözlerim canımı çok yakmıştı.

Durup yönünü bana döndü. Bir adım yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak konuştu.

“Bataklıktan çıkman gerekiyor.”

“Sorun çıkmak değil, Ray. Ben o bataklıktan çıkmak için çok çırpındım ama her seferinde çıkıp çıkıp geri düşüyorum.”

Başımı bir kez daha eğdim. Bu kez buna müsaade etmedi. Uzanıp çenemle tutarak başımı kaldırmamı sağladı. Gözlerinin içine bakarken ağlamak istemediğim için alt dudağımı ısırıyordum.

“Düşüyorsun çünkü uzaklaşmıyorsun. Çıktığını sanıyorsun ama bataklığın başında durup dikilmeye devam ettiğin için kurtulamıyorsun. Oysa arkasını dönüp yürümelisin.”

Raymond'ın bana bunu yapmasından hoşlanmıyordum. Yıllar önce de bunu yapmıştı. Beni kurtarmıştı. Beni kurtarmasından nefret ediyordum çünkü beni kurtaran da oydu terk eden de... Bu yüzden o her benden gittiğinde ben tekrar tekrar düşüyor, kayboluyordum.

“Sara’yla benim yüzümden aranı bozdun,” diyerek konuyu saçma sapan bir yere çektim. Bu her zaman işe yarardı. Hakkımda konuşmak istemediğimde hep bunu yapardım.

“Umurumda değil. Bitti artık. Ondan kurtulmak istiyordum uzun zamandır,” dedi. “Sınırını çok aştı.”

“Yine de...” Cümlemi tamamlamamı bile beklemedi.

“Boş ver,” diyerek geçiştirdi.

“Peki ya sen?” dedim hiç beklemeden. “Sen neden eskisi gibi değilsin, Ray? Neden duvarların aşılmaz artık? Neden beni bile dışarıda bıraktın?”

“Boş ver,” dedi aynı ses tonuyla. “Öyle olmasını istedim.”

“Beni dışarıda bırakman hoşuma gitmiyor,” diye itiraf ettim.

“Benden sakladığın sırlar da benim hoşuma gitmiyor,” dediğinde donup kalmıştım. Neden bahsettiğini bilmiyordum.

“Neden bahsediyorsun?” diye sordum merakla açılan gözlerimi üzerine dikerek.

“Yokluğumda Sara iyice aklını benimle bozmuş. Yaptığı hiçbir şeyin mantıklı yanı yok.”

İşte bu gerçekten beklenmedikti. Ne söyleyeceğimi ya da nasıl davranmam gerektiğini kestiremiyordum. İnkâr etsem gözünde daha da küçülecektim. İtiraf edersem benim yüzümden her şey daha kötü olabilirdi.

“Karışmak istemediğim için uzaklaşmayı seçtim,” dedim dürüstçe.

“Bana söyleyebilirdin.”

“Her şeyi daha da kötü yapmak istemedim.”

“Her şey zaten boktan. Sara’yla ilişkimiz ailesinin zorlaması üzerine kurulu, sahte.” Tüm bunları itiraf ettiği sırada, karşımda öfkeli bir adam görmeyi beklerken daha çok rahatlamış bir ifade gördüğüm için afallamıştım. “Sırf intihar ettiği için ona katlanıyorum. Ailesi, kızlarının tedavisi sürene kadar yanında olmamı istediği için... Ama o ne kadar psikolojik destek alırsa alsın, beni hastalıklı bir şekilde sevmeye devam ediyor. Bıktım bu durumdan. Daha fazla onun hayatı için kendimi kafese kapatmayacağım.”

Onu dinlerken nefesimi tuttuğumu fark ettim. Hararetli konuşmasıyla âdeta içini boşaltıp kendini rahatlatıyordu. Birden yüz ifadesi yumuşadığında, “Seninle tanıştığımız o partiyi hatırlıyor musun?” diye sordu.

Anlamayarak yüzüne baktım. “Ben... Anlamadım?”

“İlk o partide görmüştüm seni,” dedi sorumu duymazlıktan gelerek.

“Aynı zamanda Sara’yla tanıştığın partiden bahsediyorsun. Aslında Sara’ya bakıyordun ki olması gereken de buydu. Sara çok güzel bir kız. Neden o dururken bana bakasın ki?” Sara gerçekten gördüğüm çoğu kızdan daha güzeldi. Her erkek onunla olmayı isterdi. Herkes ondan hoşlanırdı.

“Ben o gece sadece sana bakıyordum, Noa,” diye itiraf ettiğinde midemdeki yanmanın sebebi Raymond’ın itirafı mı, yoksa içtiğim bira ve cinlerin etkisi miydi emin olamadım. “Çünkü Sara ilgiye âşık ve kendinden başka kimseyi sevmez. O sadece etraftaki insanlar kendisini beğensin diye dans ediyordu ama sen etrafında kimse yokmuş gibiydin. Farkınız tam da bu işte, Noa. Seni özel kılan şey bu.”

Raymond’ın sözleriyle kalbimde çiçekler açarken bu kirli kasabanın karanlığı uçup gitmişti sanki.

“Eğer başka bir hayat mümkün olsaydı, Ray... Orada seninle olabilmeyi dilerdim.”

Ve ben kahrolası tabularımın hepsini yıkıp bu cümleyi kurmuştum. Raymond karanlığın içinde bir adım öne çıktı.

Minik bir adımla ona iyice yaklaştığımda hiçbir şey söylemeden yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öpmeye başladı.

Hiçbir şeyi umursamadan ona dilediğim gibi karşılık verdim. Tutkuyla, bağlılıkla, özlemle ve aşkla. Sadece öptüm. Etrafımda değil, dünyada bizden başka kimse yokmuş gibi... Sadece onun ve benim yaşadığım bir hayat mümkünmüş gibi öptüm.

KANLI BUZ PATENİ

OYUNCAK KATILI
Ravebelg Kasabası

Aptalsınız.

O beton kafalarının içinde bir beyin olduğunu bile sanmıyorum. Gözünüzün önündeyim beni görmüyorsunuz. İpler benim elimde ama bir oyunun içinde olduğunuzun bile farkında değilsiniz. En önden izlediğiniz bir tiyatro sahnesinde yıldız oyuncuyu görmekten acizsiniz.

En acınası olanı da ne biliyor musunuz?

Kim olduğumu bilmiyorsunuz. Size kendim hakkında pek çok şey anlattım ve bir kısmında yalan söyledim. Oysa siz ağızdan çıkan her kelimenin peşinden gidip yolunuzu kaybettiniz.

Zavallılar.

Beni hiçbir zaman bulamayacaksınız. Yolunuzu kaybettiğinize sevinmelisiniz ama unutmayın. Er ya da geç karşıma çıkacaksınız. O gün, size merhamet etmem için Tanrı'ya yalvarsanız iyi edersiniz çünkü oyuncak bebeğinizi başucunuza bıraktığım vakit cansız bedenlerinizle sanatımı icra ediyor olacağım.

Sizler birer birer azalırken ben eserimle gurur duyuyor olacağım. En çok da kendimle gurur duyacağım.

Bütün kasaba Becca'nın partisinde çılgınlar gibi eğlenirken oradan ayrılmak zorunda olduğum için biraz öfkeliydim ama çok önemli değildi. Önünde sonunda gece biterken ruhumu besleyecek bir sanatın daha sonuna gelmiş olacaktım.

Evet, bu gece oyuncaklarımdan biriyle daha tanışacaktım ve bunun için çok heyecanlıyım. Özellikle aralarındaki en masumlardan biri bu geceki kurbanımdı.

Benim tatlı Andy'm. Şerif babası ve babasının yolundan ilerleyen abisi Ben çok üzülecekti. Onun ölümü büyük bir sarsıntıyı beraberinde getirecekti.

Andy'nin ölümü Ravebelg Kasabası'nı dönülmesi zor bir yola sokacaktı. Halkın güveni her geçen gün biraz daha sarsılırken kasaba başkanının kızı Kate'in ölümünden sonra bir de kasaba şerifinin kızı Andy ölünce insanlar hepten çaresizliğe kapılacaktı.

Herkes, kasabanın en önemli isimleri bile kızlarını koruyamamış, diyecekti. Onlar bile savunmasızken bizler ne yapacağız, diyerek avazları çıktığı kadar yardım dilenecekler ama kimse onları duymayacaktı.

Merhamet yalnızca ölenlere gösterdiğim bir zırvalıktı. Ravebelg Kasabası'nda ve hayatta olan kimseye acımaya niyetim yoktu çünkü onlar da kimseye acımazdı. Eğer bir seçim şansları olsaydı, hayatta kalabilmek için en sevdiklerini gözlerini kırpmadan kurban ederlerdi.

Benim iyiliğim, onların kirli kalplerini arındıran tek güç olacaktı.

Günlerdir keyfim o kadar yerindeydi ki kimseyi öldüresim gelmemiştir. Kıymetli Noa'm ile birbirimizi yakından tanımakla meşguldük. Böylece bir haftalığına da olsa kasaba halkı sakin günler geçirme şansı bulmuştu.

Keyfimi kaçıran tek bir şey vardı. O da Becca'nın partisinde uzun süre kalamamaktı.

Aslında bir bakıma bu gece partiden kimseyi öldürmemem daha iyi olacaktı. Bir haftadır sakin geçen günlerin ardından tehlikeli bir partinin de olaysız bitmesi insanları gaflete düşürecekti. Belki de çoğu artık güvende olduklarını sanıp rahatça hareket edecekti. Onları avlamaya çıktığımda işim epey kolaylaşacağı için bu geceyi ve eğlenceli partilerini es geçmekte sorun görmedim.

Partinin yapılma amacını biliyordum. Her zaman onlardan beş adım önde olduğumu bilmiyorlardı. Ahmakça beni tuzaga çekmeye çalışan aptal sürüsüne karşı işim çok daha kolaydı.

Neredeyse tüm gençler Becca'nın partisinde eğlenirken zavallı Andy bugün fazla mesai yapmak zorundaydı. Onunla birlikte bir kişi daha mesaiye kalacaktı fakat benim masum oyuncağımın kocaman bir kalbi vardı. Kız arkadaşıyla birlikte vakit geçirebilsin diye tek başına işleri halledebileceğini söyleyip iş arkadaşını partiye yollamıştı.

Kim gecenin bu saatinde kocaman alışveriş merkezinde tek başına durmak isterdi ki?

Aptal.

Bu gençlerin nesi vardı böyle?

Hiç mi korku filmi izlemiyorlardı? En azından bir iki tane bile olsa korku romanı da mı okumamışlardı? Ahmaklar.

Onlarca korku filmi, gece yarısı alışveriş merkezindeki çalıştığı mağazada vahşice öldürülen genç kızın hikâyesiyle başlıyordu.

Alice de beyinsizdi. Karanlık otoparkta tek başına dolaşırken hiç mi korkmazdı insan? Etrafını kontrol etmek yerine elini kolunu sallaya sallaya giderken beni fark etmemişti. Aptallığı ölümüne sebep olmuştu.

Peki ya Kate?

Katillerin en klişe cinayet planı, kurbanıyla internet üzerinden tanışıp buluşmaktır. Hadi ama... Bunu bile bilemeyecek kadar cahil bir insanın zaten yaşamasına gerek yoktu.

Katiller, dünyadaki en zeki insanlar arasından çıkardı. Tam bir deha oldukları inkâr edilemezdi. Bu yüzden de her işimi sanki katılmışım gibi düşünerek zekice davranırdım.

Bu geceyi de aynı şekilde planlamıştım. Katil gibi. Dâhice.

Tüm korku filmleri ıssız yerlerde başlardı. Kimisi terk edilmiş bir evde, bir otopark ya da ormanda... Kalabalık bir partide ya da gece yarısı kapanmış bir alışveriş merkezinde.

Ayak sesleri duyuluyordu. İkinci kattaki tuvaletlere doğru gelen biri vardı. Kim olduğunu biliyordum gerçi. Andy. Hem de şarkı mırıldanarak yürüyordu. Alışveriş merkezi öyle sessiz, öyle karanlıktı ki mırıldandığı şarkı yankılandıkça yumuşacık sesi boğuluyor, boğuluyor ve korkutucu bir yansımaya dönüşüyordu.

Hiç mi korkmuyordu?

Gündüzleri cıvıl cıvıl olan bu alışveriş merkezi şimdi terk edilmiş, ölü bir bina yığınından farksızdı. Ben bile saatlerdir bu tuvalet kabininde saklanırken yavaş yavaş çöken sessizlikten ürkmeye başlamıştım. Andy nasıl bu kadar gamsız olabilirdi?

Babası kasabanın şerifiydi. Bir şerifin kızı olarak cesur ve korkusuz yetiştirilmiş olmalıydı. Abisi de aynı şekilde yetiştiriliyordu. Ne yazık ki birkaç saat içinde kızı için bunların bir önemi kalmayacaktı.

Çünkü ölecekti.

Tuvaletlerin olduğu koridora girdiği belliydi. Mırıldandığı şarkıya spor ayakkabılarının sesi ritim tutuyordu. Saniyeler sonra bir kapının kapanma sesi yankılandı. Ardından bir klozet kapağının sesi...

Saklandığım kabinden parmak ucumda çıktığımda karşımdaki aynalar beni durdurdu. Sensörlü lambalar suretimi aydınlattı ama gözlerimdeki karanlığı aydınlatmaya hiçbir ışığın gücü yetmezdi.

Bu gece bir ölüm daha gerçekleşecekti, Ravebelg Kasabası'nda. Halkın vicdanını Andy'nin ardından dökecekleri gözyaşları temizleyecekti. Benim karanlığa bulanmış kalbimse onun kanıyla hayat bulacaktı yeniden.

Onu öldürecektim.

Yavaş yavaş, birbirimizi tanıyacak vaktimiz olana kadar kavuşmamızı sürdürecektim. En nihayetinde ise ellerimin arasında can verdiğinde güzel yüzü solmadan başucuna oyuncak bebeğini bırakıp onu terk edecektim.

Öldürdükten dakikalar sonra bedenleri soğumaya, tenleri solmaya başlıyordu. O hâllerini gördüğümde onlara acıyordum. Keşke biraz daha uzun sürseydi ölümleri, diyordum içimden. Bu yüzden onlarla işim bittiğinde fazla oylanmamayı tercih ediyordum.

Belki Andy ile bir istisna yapabilirdik çünkü bu gece çok eğlenceli olacaktı. Özellikle partiden gelmem iyi olmamıştı çünkü içim kıpır kıpırdı. Sabaha kadar eğlenebilirdim. Nasılsa bu koca alışveriş merkezi sabah dokuza kadar bizimdi. Andy ve benim.

Kadınlar tuvaletine doğru parmak ucumda ilerledikten sonra dikkat kesildim. Andy hâlâ tuvalet kabininde, işemeye devam ediyordu. Aynı zamanda kahrolası çirkin sesiyle şarkı mırıldanıyordu.

Bu kadar keyifli ve huzurlu olması hoşuma gitmediğinden kapüşonlu ceketimin fermuarını birden çektim. Sessizliğin içinde yankılanan tiz ses, Andy'nin de sesini kesmiş oldu.

“Merhaba?” dedi merakla. “Bayan Jess?”

Ah... Alışveriş merkezi kapandıktan bir saat sonra hâlâ evine gitmediği için kazan dairesine kapatıp boğazını kestiğim yaşlı temizlikçi kadından bahsediyordu. Uyuşuk kadın yerleri silmeyi bir türlü bitirememişti.

Andy'yle baş başa kalmam gerekirken onun yaptığı saygısızlık değil de neydi?

Üstelik bir saatim boşuna gitmişti. Aptal temizlikçi kadın yüzünden bıçağım Oyun Bozan'ı da kirletmek zorunda kalmıştım. Geçtiğimiz bir haftanın ardından Andy'ye saklamışken değersiz bir yaşlı kadın için kirlenmesine sinirlenmiştim.

Bayan Jess'in sildiği tuvalet zemini, yine onun kanıyla kirlenen botlarım yüzünden kirlenmişti hep. Andy hangi kabindeydi bilmiyorum ama kabinlerin önüne doğru bir tur yürüyüp ayak izlerimin oraya bulaşmasını sağladım.

“Kim var orada?” Andy titreyen sesiyle sorduğunda yüzümdeki şeytani gülümsemeye şahitlik etmesini çok istedim.

Belki birazdan.

Elimde sıkıca tuttuğum bıçağımın sivri ucunu kabinlerin kapılarına sürterek geçtikten sonra bu kez ayaklarımı sert bir şekilde fayanslara vura vura kadınlar tuvaletinden ayrıldım.

“Hey?” diye bağırdı bu kez çekinmeden. “Dışarıda kim var dedim?” Soluklarının gürültüsü dışarıya kadar geliyordu. “Bayan Jess? Siz misiniz?”

Alışveriş merkezinin eğlence bölümündeki buz pateni kısmında çalışıyordu. Lavabonun kenarına, çalıştığı yerin üniformasına ait mavi şapkayı bırakmıştı. Şimdi benim başımdaydı. Mavi rengi kendime hep çok yakıştıırırdım.

Ben olsaydım kendimle yatmayı çok isterdim. Kurbanlarım benimle yatamadığı için çok şanssızdı. Keşke böyle katı kurallarım olmasaydı ama bu konuda tavrım kesindi. Öldüreceğim bir insanla yatmayı midem almazdı.

Tuvalet koridorundan çoktan ayrılmıştım. Andy ise üzerini toparlamakla meşguldü. Etrafın tamamen sessiz olması işimi kolaylaştırıyordu. Bir sonraki hamlemin zamanlamasını Andy'ye göre rahatça ayarlayabiliyordum çünkü yaptığı her şeyi duyabiliyordum.

Asansörün önüne başımdaki şapkayı çıkarıp bıraktım. Hemen sonra oyalanmadan merdivenlerin yolunu tuttum.

Gece olduğu için yürüyen merdivenler çalışmıyordu. Bu yüzden hızlıca basamakları kullanıp bir kat yukarı çıktım.

Andy asansörle yukarı çıkacaktı. Eğlence katındaki tuvaletler tadilat nedeniyle bir süredir kapalıydı. Bu yüzden o katın çalışanları ikinci katın tuvaletini kullanıyorlardı.

Üst kata var gücümle koştüğüm için nefes nefese kalmıştım. Elimi göğsüme bastırarak asansörün olduğu yere gelip soluklandım birkaç saniye.

Dilediğim gibi rahat hareket ediyordum. Küçük kasabaların en büyük sorunlarından biri de buydu. Her yer çok eski ve güvenliksizdi. Küçük bir yerde yaşadığınızda insanlar kameraya bile ihtiyaç duymuyordu çoğu zaman. Bir alışveriş merkezinde olsanız bile...

Andy tuvaletten çıkmıştı. Adımları yavaş ve temkinli olsa da rahatça duyuluyordu. Tuvalettaki korkusu hâlâ devam ediyordu. Oysa daha hiçbir şey yapmamıştım. Ne vardı bu kadar korkacak?

Sırt çantamdaki palyaço maskesini çıkarıp hazırladım. Korkunç görünüyordu. Tam anlamıyla vahşeti çağrıştıran bu aptal şeyin çocuklar için olmasını bir türlü aklım almıyordu. Sahiden palyaçoları seven bir tane bile çocuk gördünüz mü hayatınızda?

Ben küçükken çok severdim.

Aptal veletler, Barbie sürtüğünün nesini seviyorlardı anlamıyordum. Palyaçolardan farkı neydi ki? İkisi de cansız, plastik, makyajlı ve odanın köşesinde gözlerini dikmiş seni izliyor...

Andy ikinci kattaki asansörün düğmesine bastığında ellerimin arasındaki palyaço maskesini takıp görüş alanımı rahatlatmak için aşağı doğru çekerek düzeltiltim. Hemen ardından Lexa'dan çaldığım kırmızı eldivenlerimi taktım.

Güzel Lexa. Uzun zaman olmuştu onunla görüşmeyeli. Sanırım onunla sevişmeyi özlemiştim.

Dikkatimi toplamak için başımı iki yana sallayarak duruşumu dikleştirdim. Asansör kabininin kapandığını duydum. Ve düğmeye basma sesini...

"İşte geliyor benim tatlı oyuncağım." Dişlerim karanlığın içinde parlıyordu. Gülüşümü durduramıyordum. "Gel, Andy... Gel, güzel kızım."

Elimdeki bıçağı asansörün kapalı kapısına vurarak kendi melodimi oluşturmuştum. Ölümün melodisi... Ruhumu okşayan hafif bir rüzgâr gibi tatlı tatlı esiyordu sanki. Kanın kokusunu burnuma dolduruyordu.

Ölümün kokusuyla dağlanan ciğerlerimi mükâfatlandırmak için derin derin solurken asansörün olduğum katta durması için sabırsızlanıyordum.

Saniyeler kalmıştı onunla karşılaşmama. Birkaç saniye... Beş saniye sonra belki.

Dört saniye...

Üç...

İki...

Ve... Üçüncü kata ulaştığını müjdeleyen buton sesini duyduğumda heyecandan nefesimi tuttum. Kalp atışlarım hızlanırken avuçlarım terlemeye başlamıştı.

Daha sıkı sarıldım bıçağın kabzasına.

Asansörün kapısı iki yana açılırken yaşadığım heyecan tarifsizdi. İlk cinayetimi işlediğim günkü heyecanla tutuşuyordum. Damarlarımı yakan kanın sıcaklığıyla terlemeye başlamışken maskenin altında gülüşüm iyice büyüdü.

Asansörün sarı ışığıyla aydınlanan Andy'nin yüzündeki ifadeyi görmenizi ne çok isterdim. Belki onu öldürdükten sonra yine fotoğraflarını çekerdim. Belki de bir sanat sergisi açmalıydım.

Kurbanlarımın ölümle yaşam arasındaki son anlarını sergilediğim bir sergi... Eminim ki bu herkesin hoşuna giderdi. Kasaba halkı buna bayılırdı!

Andy beni karşısında görmenin şokuyla donup kalmıştı. Nefes bile almıyordu, zavallım. Titreyen bedenine hâkim olamayıp bir adım geriye yalpaladığında sırtını aynaya çarptı.

“Merhaba, Andy,” dedim bıçağı tuttuğum elimi havaya kaldırıp ona sallayarak. “Ben de seni bekliyordum.”

Maske yüzünden alıp verdiğim her nefes gürültülü şekilde yankılanıyordu. Bu durum ister istemez ortamı daha da geriyordu ve bu hoşuma gitmişti.

Andy akıllı kızdı. Sandığımdan daha cesurdu ve yaptığı şeyle beni şaşırtmayı başarmıştı.

Saniyeler sonra şaşkınlığını bir kenara bırakacak kadar soğukkanlı bir tavır sergileyip aceleyle uzandı ve zemin katın düğmesine bastıktan sonra kapılar daha hızlı kapansın diye peş peşe aynı tuşa basıp durdu.

Beklenmedik bu hamlesi karşısında kapanmak üzere olan kapının arasına bıçağımı sokup engel olduğumda Andy'nin çılgığı kulaklarıma zarar verecek kadar yüksek çıkmıştı.

“Kahretsin,” dedim yüzümü buruştururken.

Asansör kapısının arasında bıçağımı yan çevirerek kapıların tekrardan açılmasını sağladım. Andy geriye çekilmiş, titreyen elleriyle aynanın önündeki demiri tutarken yalvarırcasına gözlerimin içine bakıyordu.

“Lütfen...” dedi iyice arkaya yaslanırken. “Lütfen bana zarar verme.” Andy direkt yalvarmaya başlamıştı. Canı için, hayatta kalabilmek için yalvarıyordu karşımda. Ne ezik ve sıkıcı bir şey bu!

“Sadece tanışmak istiyorum, Andy,” diye fısıldadıktan sonra ayıplar gibi başımı iki yana salladım. “Oradan bakınca sana zarar vermek istiyor gibi mi görünüyorum?”

Elbette öyle görünüyordum! Tanrı aşkına, yoksa bu aptal kızla gecenin bu saatinde ne işim olacaktı?

“Yalvarırım,” dedi titreyen solukları konuşmasını engellerken. “Yalvarırım. Kimseye söylemem... Bırak... Sadece bırak gideyim. Lütfen!”

“Bana paten kaymayı öğretir misin, Andy?” diye sordum başımı yana yatırarak. “Ben hiç buz pateninde kaymadım. Çocukluk hayalimdi, biliyor musun?”

Andy ağlamaya başlamıştı. Şerifin kızı olacaktı bir de. Korkak fahişe!

“Neden ağlıyorsun?” diye sordum sabırla. “Seni korkuttum mu, Andy?”

“Lütfen, lütfen...” Başka kelime bilmiyor muydu bu? “Yüzünü bile görmedim. Kim olduğunu bilmiyorum, yalvarırım bırak beni. Söz... Söz kimseye söylemeyeceğim, söz veriyorum.”

“Ah!” dedim boştaki elimle başımı tutarak. “Büyük kabalık ettim, özür dilerim. Neden korktuğunu şimdi anladım,” dedim cıklayarak. “Seninle tanışırken maskemi çıkarmalıyım.”

Palyaço maskesinin ucunu tutup yavaşça yukarı doğru çekerken hiç acele etmedim. Ne yapmak istediğimi çok iyi anlamıştı Andy. Çığlık atarak olduğu yere çöküp elleriyle yüzünü kapattı ve gözlerini sıkıca yumdu.

Biraz sonra maskemi çıkarıp kenara attıktan sonra bir adımla asansör kapılarının arasında durdum.

“Aç gözlerini, Andy,” dedim gülümseyerek. “Tanışmak istiyorum seninle. Bak bana ve kim olduğumu öğren.”

Andy ağlayarak başını iki yana salladı.

“Hadi, Andy... Beni kızdırmak istemezsin. Öyle değil mi?” Sabırla sordum. Bu aptal ergen kızların nazlı hâllerinden bıkmıştım. Bir tanesi de söylediğimi anında yapıp beni sinirlendirmese olmuyor muydu?

Bir adım daha öne çıktım.

“Andy?” dedim fısıldayarak. “Bak bana, Andy. Yüzüme bak!” Bağırılmıştım bu kez.

Hâlâ dediğimi yapmak yerine ellerini daha sert bir şekilde yüzüne bastırırken tepem atmıştı. Öfkeyle eğilip tam karşısına geldikten sonra bileklerinden tuttum sertçe. Acıyla inlese de yüzüne bastırmaya devam etti.

Titreyerek ağlamaya devam ediyor, çırpınıyordu.

“Beşten geriye sayacağım. Eğer sıfır dediğimde gözlerini açmazsan...” Bıçağın sivri ucunu göz pınarına doğru bastırduğumda acı dolu bir çığlık eşliğinde gözlerini açtı.

“Sürpriz!” diye bağırdım keyifle. “Nihayet tanıştık. Bak, kim olduğumu biliyorsun artık.” *Kimseye söylemem*, diye zırvalayamazdı.

Kocaman, içten bir gülüşle Andy’yi selamladım. Kim olduğumu zaten biliyordu. Daha önce tanışmıştık. Gözlerindeki dehşete düşmüş ifadeden de anlaşılıyordu bu.

“Seni gördüğüme sevindim.” Cebimden temiz bir mendil çıkarıp Andy’nin göz pınarına bastırmak istedim ama korkuyla başını yana çevirip ağlamaya devam etti. “Çok kabasın, Andy!” diye azarladım onu ve zorla kanayan göz pınarına mendili bastırdım. “Sana yardım etmek isteyenlere bu şekilde davranmak büyük erdemsizlik!”

Eskiden kadınlar ve erkekler çok daha kibardı. Zaman geçtikçe gençler arasında popüler olan tek şey ahlaksızlık ve saygısızlıktı. Buna katlanamıyordum. Bizim zamanımızda her şey daha güzeldi. İnsanlar daha az ölmeyi hak ediyordu.

Ama şimdi...

Hepsi ölmeyi hak ediyordu.

“Buz patenine gidelim mi, Andy?” diye sordum tatlı tatlı. “Bana öğretirsin. Sonra birlikte kayarız, hı? Ne dersin?”

Ağlarken başını iki yana salladı. “Bırak beni...” dedi hıçkırıkları arasından. “Bırak, yalvarırım...”

“Beni red mi ediyorsun?” diye sorarken kaşlarımı çattım. “Hayal kırıklığına uğradım, Andy. Aldığın aile terbiyesinin muazzam olduğunu biliyordum. Oysa yaptığın şey terbiyesizlikten başka bir şey değil. Bu ne kabalık?”

Cevap vermedi. Saygısız.

“Bana bak,” dedim derin bir nefesin ardından. “Yüzüme bak.”

Söylediğimi yerine getirmeyince sinirlenip çenesinden tuttum. Başını zorla benden tarafa çevirirken bu kez yaptığı şeyle beni hüsrana uğratmıştı.

Ellerini omuzlarıma yerleştirip sertçe beni ittikten sonra ayağa kalkıp var gücüyle koşmaya başladığında ne yapacağımı bilememiştim önce.

Rastgele savurduğum bıçağım sol bacağına saplandığında asansör kabinden çıktıktan sonra ancak birkaç adım ileri gidebilmişti.

“Seni zavallı sürtük!”

Başımı ne kadar sert çarptığımdan ve bu yaptığıyla canımı yaktığından haberi var mıydı bu sersemim? Buna nasıl cüret ederd!

Yalpalayarak ayağa kalkıp asansörden çıktım. Andy yerde sürünerek kaçmaya çalışıyordu.

Kanı alışveriş merkezinin zeminine akıyordu.

Sinirden ellerim titriyordu. Bana yaptığı şeyi hazmedemiyordum. Ben ona daha bir şey yapmamışken o direkt saldırıya geçmişti. Onun yaptığını ancak kötü kızlar yapardı. Andy gibi masum olanlar değil!

Andy sürünerek benden kaçmaya devam ediyordu. Onunla sabaha kadar eğlenmek isterdim ama o ölümünün hızlı olmasını istediğini biraz önce açıkça belli etmişti.

“Oysa keyifli vakit geçirebilirdik,” derken etrafından dolaşıp ağır ağır yürümeye devam ettim. “Ama sen saygısız sürtüğün teki olarak bana saldırdın. Canımı yaktın!”

Ne sert çarpmıştım başımı. Belimi de çarpıp ağrıtmıştım.

“Buraya gel.” Uzanıp Andy’nin siyah gür saçlarını sımsıkı tuttuktan sonra kaldırıp başını kendimden tarafa çevirdim. “Ölmeye hazır mısın, Andy?”

Andy’yi zorla buz patenine doğru sürüklemeye devam ederken çırpınışlarını görmezden gelmeye çalıştım. Epey dişli çıkmıştı.

Buz patenine geldiğimizde kayıp düşmemek için adımlarımı yavaşlatım. Pistte olduğumuz için bedeni çok daha rahat sürükleniyordu. Mavi ve şeffaf görünen pistin üzerinde Andy’nin kanı sanat eseri gibi görünüyordu. Bu görüntü iştahımı kabartmıştı!

Andy’yi bıraktıktan sonra acıyla kıvranan bedeninin yanına eğildim.

“Çok heyecanlıyım!” dedim coşkulu bir sesle. “İlk kez paten kayacağım. Ellerim titriyor baksana!” Ellerimi ona doğru uzattım ama mutluluğuma ortak olmak şöyle dursun bakmadı bile.

“Ekipmanlar içeride, değil mi?” diye sordum merakla kaşlarımı çatarak. “Kendim bulabilir miyim? Hiç sana zahmet vermeyeyim, alıp gelirim.”

Tam doğrulacakken aklıma bir şey gelmiş gibi geri eğildim.

“Ben gelene kadar şu bıçağım sende kalsa olur mu?” Andy ağlamaktan cevap verecek durumda değildi ama ricamı geri çevireceğini sanmıyordum.

Bıçağımı sağlam olan bacağına sert bir hamleyle sapladığımda yeni bir çığlık buz pistini esir aldı.

“Hemen geliyorum.” Birden ayağa kalkıp koşar adımlarla gişelerin olduğu tarafa ilerledim.

Andy'nin acı çığlıkları her saniye kulaklarımda biraz daha büyüyordu.

Çok geçmeden kenardaki dolapların içinde onlarca pateni bulunca rahatladım. Ayak numarama uygun olanları bulana kadar birkaç dolap karıştırmam gerekse de nihayet kendime uygun olanları alıp Andy'nin yanına geri döndüm.

Yokluğumda biraz daha sürünmeye devam etmişti. Bıçağım hâlâ bacağımda saplanmış şekilde duruyordu.

“İşte geldim!” dedim enerji dolu bir şekilde. “Umarım beni beklerken çok sıkılmamışsındır.”

Ekipmanlardan birini ayağıma giymek için Andy'nin yanına, piste oturdum. Spor ayakkabımın bağcığını çözüp aceleyle çıkardıktan sonra pateni ayağıma geçirdim. Alt kısmı öyle keskin ve sivriydi ki bıçak gibi görünüyordu.

Ayağa kalktığımda Andy için hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Acılı ama hızlı bir ölümü olacağına emindim.

Nasıl sıkıcı sürtüğün tekiydi. Hiç eğlendirmemişti beni. İlk kez paten kayacaktım ama o mutluluğuma eşlik etmeyi bana çok görmüştü.

Göz devirerek erkenden sonuna geldiğimiz geceyi taçlandıracağım an için patenin olduğu ayağımı Andy'nin boğazına koydum.

“Bana yaptığın türlü kabalığa rağmen seni güzel bir yere yolluyorum, tatlı Andy.” Usulca öksürerek boğazımı temizledim. “Orada güzel kızlarıma selam söyle, olur mu? Kate, Rose, Alice... Onlarla iyi anlaşacağına eminim.” Kocaman gülümsedim. “Tatlı uykular, güzel Andy.” Derin bir nefes aldıktan sonra Andy'nin boğazına tüm gücümle bastırarak birkaç kez zıpladım. “Müzeme hoş geldin.”

SEVMEK ACIDIR, ACITIR

Sevdiğiniz birinin ölümü sizi derinden etkilerdi ancak sevdiğiniz insan sizin yüzünüzden öldüğünde hayatınız zindana dönerdi.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Yaşamak istiyorum.

Korkmadan, kaçmadan yaşamak.

Durma... yaşa, diyorlar.

Zaman akıp giderken ben neyi bekliyorum?

Bana da acımayacak.

Elleri boğazıma sarıldığında daha fazlasını isteyeceğim.

Ama o göz açıp kapamama bile fırsat bırakmayacak.

Kaçtığım, saklandığım, gömdüğüm, göz yumduğum her şey Raymond'dı ve o bu gece duvarlarımda büyük bir gedik açıp beni öpmüştü.

Ben de onu öpmüştüm.

Bu gece zincire vurduğum şeytanlar serbest kalmıştı. Kalbimin zindanlarına hapsettiğim, zihnimin karanlığına sürgüne gönderdiğim tüm şeytanlarım özgürce dolanıyordu artık. Hepsi benim peşime düşecek, günah işlemem için buldukları her fırsatı değerlendireceklerdi.

Raymond Anderson benim en büyük günahım, onu öpmek ise cehennem anahtarıydı. Dudaklarından içtiğim zehir beni öldürecekti. Gözlerindeki ışık kör edecek, teninin sıcaklığı ruhumu yakıp kavuracaktı.

Ben bu gece göz göre göre ateşe atmıştım kendimi. Korkmadan, çekinmeden atladığım bu ateş sonum olmasın diye kaçmıştım oradan.

Sara'ya rağmen onu öptüğüm için kendimden nefret ediyordum. Aralarındaki ilişkinin gerçekliğine inanmıyordum artık. Yine de onlar sevgiliydi ve kendimi pisliğin tekiymiş gibi hissediyordum.

Arabanın arka koltuğunda giderken yolu izlemek midemi bulandırmaya başlayınca başımı geriye yasladım. Gözlerimi sıkıca yumdum. Ön tarafta Nate ve Becca bir şeyler konuşuyordu ama onlara kulak verecek durumda değildim.

Uzun zamandır geçirdiğim en garip gece oluyordu, bu gece. Raymond'ı ormanda bırakıp gittikten sonra bir daha hiç görmemiştim onu. Öylece arkamda bıraktığımda bir kez olsun dönüp bakmamıştım.

Bazen insan ardında bıraktıklarıyla oyalanmaktan önünde duranları göremezdi. Benim en kötü yanımda buydu. Geçmişim bir bataklık ve ben o bataklığa saplanıp orada yaşamayı bırakamıyordum.

En çok Raymond'ı bırakmak isterdim ardımda. En çok da onunla yaşamaktan kurtulamıyordum.

Ben ona âşık değildim. O beni sadece kurtarmıştı. Bana verdiği yeni hayatın tümünde ve kalbimin en özel köşesinde onu yaşatıyordum. Hepsi bundan ibaret gibi görünse de en zor olan buydu. Aşk bir gün biterdi. Nefret de bir gün sönerdi ama bir insana hayatınızı borçlu olduğunuzda o insan hayatınız olurdu.

“Noa?”

Nate'in sesiyle gözlerimi hafifçe araladığımda, yanlış bir şey yapmışım gibi mideme daha şiddetli bir kramp girince yeniden yumdum.

“Uyuyor mu?” diye sordu Becca.

Cevap vermedim. Partide çok fazla içmemiştim. En azından sızacak ya da beni rahatsız edecek kadar içmemiştim. Sadece yaşadıklarımın altında ezilmekle meşgul olduğumdan konuşacak durumda değildim.

Saat çok geç olmuştu. Eve dönemezdim. Dönmek de istemiyordum. Nate, onun evinde kalmayı teklif ettiği için üçümüz birlikte gidiyorduk.

Yarım saati aşkın bir süre geçtiğinde gerçekten uykuya dalacağımı hissettim. Yol boyunca gözlerimi hiç açmadığım için bedenim mayışmıştı.

Ciera Malikânesi'nin bahçesine arabayı bıraktıktan sonra hep birlikte indik. Arabadan çıktığım anda serin hava tenime yapışınca ürperdim. Ne yalan söyleyeyim hafifçe esen rüzgâr beni kendime getirmişti.

Nate arabadan inene kadar Becca'yla yan yana bekliyorduk. Bu ev perili köşk gibi hissettiriyordu. Uğursuz düşünceler zihnimi kemirirken bütün gece burada nasıl kalacağımı düşünmeye başlamıştım.

Rose Ciera bu evde, tek başına uyurken öldürülmüştü. Katil bir kez bu eve girebilmişti. Bir daha girmeyeceğini nereden bilebilirdik?

Ya da katil bu evde yaşıyordur.

Hayır... Kahretsin! Neden durduk yere Nate'in katil olduğundan şüphe ettiğimi bilmiyordum. Kimseye güvenemez olmuştum. Etrafımdaki herkesin katil olduğundan şüpheleniyordum ve bu berbat bir histi.

İnsan kendi kardeşini öldürmezdi, değil mi?

Kendi ailesini katleden seri katillerin hikâyesini çok fazla okumuştum. Neden olmasındı? Kimse görüldüğü gibi değildi. İnsanların sahip olduğu hayatları, neyi neden yaptığını ya da ne düşündüğünü bilmek imkânsızdı.

Başımı iki yana sallayarak düşünceleri zihnimden kovarken kollarımı bedenime sardım. Elbisem yüzünden üşümeye başlamıştım. Biraz daha dışarıda beklersek titremeye başlayacaktım.

Nate uzaktan kumandayla arabasını kilitlerken diğer elinde evin anahtarlarını sallayarak yanımıza geldi. Birlikte eve girdiğimizde içimdeki huzursuzluk iyiden iyiye artmıştı. Aldığım her nefeste ciğerlerime yapışan kasvet beni boğuyordu.

Nate evin ışıklarını yakmakla iyi etmişti. Sonsuz bir karanlık gibi görünen malikânenin holü aydınlandığında üzerine çöken kasvet hızla dağıldı.

"Salona geçelim," dedi Nate. İki üniversite öğrencisinin zehirlenerek öldüğü salona...

Becca'yla birbirimize bakınca aynı korkunun onun gözlerine de işlediğini gördüm. Yalnız değildim. Hepimiz korkuyorduk çünkü hiçbirimiz güvende değildik. Nate'in bu evde nasıl yaşadığını aklım almıyordu.

İç sesim bir zavallıymışım gibi güldü. Nate kardeşinin öldüğü evde yaşamaya devam ediyor diye yargılıyordum; oysa ben de Joanne ölmeden önce yaşadığımız evde, onun hatıralarıyla yaşamaya devam ediyordum.

Salon öyle genişti ki muhtemelen bizim evin alt katının tamamını toplasam bu salon kadar eder ya da etmezdi.

Şakaklarımda korkunç bir ağrı her geçen saniye daha da şiddetleniyor, midem kusma isteğiyle kıvrılıp duruyordu. Kendimi kanepelerden birine atıp bacaklarımı da uzatarak sırtımı koltuğun kenarına yasladım.

Aynı şeyi Becca karşımdaki kanepede yaptı.

Nate ev sahibi olarak tekli koltuğa yayvan bir biçimde oturunca herkes yorulduğunun farkına henüz varmış olmalı ki birkaç dakika hiçbirimiz konuşmadık.

“Harika değil miydi?” diye mırıldanan Becca’yla göz göze gelmek için başımı kaldırdım. Neyden bahsettiğini anlamamıştım. “Parti,” dedi zihnimi okumuş gibi.

“Öyleydi,” dedi Nate.

Bence bir kasırğa gibiydi. Her şeyi birbirine katan, önüne geldiğini yıkıp döken bir kasırgadan farksızdı.

“Hı hı,” dedim yine de ortamı bozan kişi olmamak için.

“Ee,” deyince Becca, bu kez Nate’le birbirimize bakıp sonra Becca’ya geri döndük. Ne döndüğünü anlamamıştık.

“Ne oldu?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

“Hâlâ benden özür dilemenizi ve muhteşem zekâmdan bahsettiğiniz kısma gelmenizi bekliyorum,” dediğinde otuz iki diş sırtarak kibir ve gurur karışımı bir tavırla başını dikleştirdi.

“Ne için özür dileyecektik ki?” Nate benden önce davrandı.

“Parti fikrime karşı çıkıp başımın etini yediniz ama bakın...” Ellerini iki yana açtı. “Gördünüz mü? Hiçbir şey olmadı. Tam da size söylediğim gibi katil kuyruğunu kısıtıp saklandı. Ortaya çıkmaya cesaret edemedi.” Gururla duruşunu dikleştirdi. “Bu gece kimse ölmedi sürtükler!”

“Katille sidik yarıştırdığını bilmiyordum,” dedim düz bir sesle.

“Aşkım, katille bir şey yarıştırdığım yok. Sadece karşımızdaki katil bile olsa ondan güçlü olduğumuzu anlatmaya çalışıyordum size. Biz bir arada oldukça bir halt yapamaz.”

Sen öyle san. Günlerdir hayatımı kâbusa çevirdi pislik.

“Yine de erken konuşuyorsun.”

“Hey!” diye cırladı. “Parti bitti canım. Evimizdeyiz. Güvendeyiz.”

“Sen evinde olabilirsin ama katil de hâlâ kasabada. Yarın dışarı çıktığında sıradaki kurban olmayacağının garantisi var mı?”

Sahi... Siyah kurdele kimi işaret ediyordu?

Neye göre seçiyordu ki kurbanlarını? Kim kalmıştı kurban olma potansiyeli taşıyan?

Becca? Sara? Linda?

Kendimi saymıyordum çünkü katilin listesinde olduğumu biliyordum. Sadece hangi sırada olduğuma dair hiçbir fikrim yoktu ve en boktan olanı da buydu. Lanet olası öldürecekse öldürsün, daha fazla uzatmasın istiyordum.

Ölüm korkusuyla geçirdiğim her dakika boğazımı sıkıyor, beni ölmekten beter ediyordu.

Ayrıca neden sadece kızlar öldürülüyordu? Bir kez Nate'e saldırmıştı ama o kadar. Kimsenin ölmesini istediğim yoktu. Erkeklerle düşmanlık da etmiyordum ama sadece genç kızların öldürülmesi korkunç olduğu kadar tuhaftı da.

Yetkililerin bunun üzerine gitmesi gerekmez miydi? Genç kızları korumaları ya da katilin bunu neden yaptığıyla ilgili bir ipucu olarak değerlendirip üzerine gitmesi gerekmez miydi?

Kasaba halkı üç maymunu oynamaktan başka bir şey yapmıyordu. Eğer ölen kızlar ailelerinden biri değilse en fazla bir gün sürüyordu üzüntüleri. Ertesi gün hiçbir şey olmamış gibi kahrolası hayatlarını yaşamaya, eğlenmeye ve katilin varlığını yok saymaya devam ediyorlardı.

Belki de asıl ölümü onlar hak ediyordu. Oyuncak Katili neden onlar yerine masumları avlamayı seçiyordu?

“Parti öyle güzel oldu ki katil aramızdaysa bile eminim çılgınlar gibi eğlenmekten başka bir şey yapmamıştır.” Ne saçmalıktı ama!

“Eminim öyledir. Sıradaki kurbanı için kafa dağıtmıştır hatta. Belki de bir ara karşına çıkıp sana bizzat teşekkür etmek ister.” Alaycı tavrımın altında yatan öfke Becca'yı hedef almak istiyordu ama bununla uğraşmak istediğimi pek sanmıyordum.

“Olumsuz şeyler çekmiyoruz, Noa!” diye ikaz etti parmağını bana doğru sallayıp. “Yakında ruh hastası katili de yakalayacaklar, göreceksin. Artık o bizden korkuyor.”

Becca gerçekten hayal dünyasında yaşıyor gibi konuşuyordu. Cinayetler işlenmeye devam ederken nasıl bu kadar rahat olabilirdi? Bu aptal konuşmayı bütün gece içtiği alkolün etkisine veriyordum.

Konu kapansın ve daha fazla saçmalamasın diye cevap vermedim.

“Geçen gün Oyuncak Katili davası için Londra'dan gelen dedektifle görüşmem vardı.” Nate sessizliği bozarak ilginç bir bilgiyi bizimle paylaştı.

“Oha!” dedi Becca yerinden sıçrayıp. “Hiç anlatmadın. Ne oldu? Ne yaptınız?”

“Seviştik,” dedi Nate birden. “Dedektif bürosunda hem de.”

“Ha ha! Çok komik, sersem.” Kucağındaki kırlenti Nate’in kafasına fırlattığında ikisi de kıkırdarak güldü. Dalga geçmeleri bitsin de Nate asıl konuya dönsün diye sabırla beklemekten başka bir şey yapmadım. “Ayrıca kadın çok seksi. Vücudumun her zerresiyle erkeklerden hoşlanan bir kadın olarak ben bile Dedektif Helen Lawken’le yatarım.”

“Sen herkesle yatarsın, Becca,” diye karşılık verdi Nate.

“Çünkü sevişmek güzel.” Becca omuz silkerek arkasına yaslandığında birkaç saniye daha bekleyerek konuşmalarının bitip bitmediğini anlamaya çalıştım.

İkisinden de ses çıkmayınca fırsat bulup konuştum. “Ne oldu?” diye sordum tüm ciddiyetimle. “Ne konuştunuz?”

“Oyuncak Katili’nin bana saldırdığını anlattım. O gece arabamın göle uçmasının kaza olmadığını, birinin kasıtlı olarak beni öldürmek istediğini söyledim. Ayrıca bacağıma kazınan *OM* harflerini de gösterdim.”

“Öyle bir şey vardı bir de, değil mi?” Becca ilk kez duymuş gibi şaşkın bakışlarını Nate’in üzerine dikti.

“Hâlâ izi duruyor. Görmek ister misiniz?” Nate soruyu cevaplamamızı beklemeden ayağa kalkıp pantolonunun düğmesini açtı. “Uzun zamandır erkek arkadaşım dışında kimsenin önünde soyunmuyorum. Tadını çıkarın.” Nate mütevazı olduğu kadar da kendini beğenmişliğiyle öne çıkıyordu ama insanı rahatsız eden bir egosu yoktu. Aksine, göze sevimli geliyordu.

Nate fermuarını indirmesiyle pantolonu ayaklarının dibine düştü. Bir adım öne çıkarak pantolonunu arkasından bırakıp yanımıza geldi.

Siyah iç çamaşırını hafifçe yukarı çekerek baldırını iyice açığa çıkardı. Odanın loş ışığında rahatlıkla görülen yara izlerine bakınca hızla kuruyan boğazımdaki acıyı götürmek için büyükçe yutkundum ama işe yaramadı.

“Yeni yeni iyileşiyor,” dediğinde işaret parmağını harfleri baştan çizer gibi yaranın üzerinde gezdirdi. “Ne ara yaptı, nasıl yaptı hiç bilmiyorum.”

“Çok korkunç.” Neredeyse kendi sesimi bile duyamamıştım. “Nasıl bu kadar rahat hareket edebiliyor, aklım almıyor.”

“Benim de aklım almıyor, inan.” Nate korkulu gözlerini üzerime dikti.

“Kasaba yönetiminin zafiyeti bu. Onlar bu kadar sorumsuz davranmaysaydı emin ol katil elini kolunu sallayarak dilediği gibi saldırmazdı kimseye.”

“Doğru söylüyorsun,” dedi Becca da.

“Katelyn Waller üzüntüsünü aşamıyor bence. Kızını kaybetmenin acısıyla doğru adımlar atıp katili yakalayamıyor.”

Kasabanın başkanı olarak tüm sorumluluk ondaydı ama her şeyden önce kızını kaybetmiş bir anneydi o. Acısı tazeydi. Eminim ki Kate’in ölümü kalbinde taşımayacağı ağır bir yükü. Bu yüzden ona kızamıyordum.

Partiyi öğrendiklerini biliyordum ama buna rağmen müdahale etmemeleri ilginçti. Son ana kadar başkanlık kararıyla parti iptal edilir diye beklemiştim.

“Ne dediler peki?” diye sordum merakla.

“Fotoğraflarını çektiler. Yaralar yeniyken ihbar etmediğim için kesiklerin derinliği yanıltıcı olabilirmiş. Kullanılan suç aletini tespit etmek için daha önce bildirmem gerektiğini söylediler.”

“Hımm...”

“Yani bir şey çıkacağını sanmıyorum. Sadece katilin hedefi olma ihtimalim yüzünden koruma talep ettim. Dönüş bekliyorum.”

“Senin için koruma atanırsa aynı evde kalsak daha iyi olmaz mı? En azından kapıda polisler varken biz de güvende oluruz.” Becca yine zekice bir fikir ortaya atmıştı.

“Olur,” dedi Nate hiç beklemeden. “Hatta çok iyi olur, biliyor musun? Bizimkiler uzunca bir süre dönmek istemiyorlar. Beni de yanlarına çağırıyorlar ama okulumu bırakmak istemediğim için kabul etmiyorum. Tek başıma kalmaktan da korkuyorum açıkçası.”

Nate sırf sevildiği ve popüler olduğu ortamı bırakmamak için hayatını tehlikeye atıyordu. Bunun yanlış olduğunu söylesem muhtemelen benimle aynı fikirde olmadığı için karşı çıkacaktı, bu yüzden istemeyerek de olsa sessiz kaldım. İnsanların annesi ya da ailesi değildim. Her şeyin doğrusunu bildim de yoktu.

Sara’nın sözleri her olayda kulaklarımda yankılanıyor ve beni durduruyordu.

Partide Raymond’la tartışmışlardı. O andan itibaren nereye kaybolduğunu bilmiyordum ve her şeye rağmen onun için endişeleniyordum. Sara, tanıdığımız aptal sarışınlardandı. Başını belaya sokması muhtemeldi ve kendini savunamazdı. Bir yanım hâlâ onun da zarar görmesinden korkuyordu.

“Bazı zamanlar Rose’un sesini duyuyorum evin koridorlarında.” Nate birden sessizliği bozup hepimizin buz kesmesini sağlayan o cümleyi kurunca birbirimize bakmak dışında bir şey yapmadık. “Onun öldüğünü kabul etmek zor. Eskiden yaptığı gibi tatile çıktı ve geri dönecek diye umutlanıyorum. Onun yokluğu her gün daha fazla büyüyor içimde.”

Kardeşini kaybeden insanlar eksik yaşardı. Bunu çok iyi bilirdim. Özellikle de kardeşinin ölümünü izleyen insana aldığı nefes bile zehir olurdu.

“Küçükken karanlıktan çok korkardı. Eğer bir gün ölürsem çok ağlayacağını söylerdi. Anne ve babamızdan çok beni severmiş, her gece birlikte uyurken bana bundan bahsederdi.” Nate hüznüyle iç çekti. “Hep bir yanı eksikti Rose’un. Anne ve babamın onu sevmediğini, beni sevdiğini düşünürdü. Böyle bir şey yoktu hâlbuki. Hepimiz onu çok severdik.”

Onu teselli edecek kahrolası tek bir kelime bulamıyordum. Ağlamak istiyordum. Rose yüzünden, Joanne yüzünden... Bu dünyada kardeşini kaybeden tüm insanlar için ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım içime akıyor, beni boğuyordu.

“Onun gözünde daima ben iyi ikizdim o kötü ikiz. Bu da onu hep daha iyi olmaya zorladı. Sevilmek içindi tüm çabası. Anne ve babası onu da sevsin diye çırpınıp durdu çocukluğundan beri.” Sesi titriyordu. “Oysa ben en çok onu seviyordum. Kendimden bile çok.” Acılarına teslim olur gibi başını eğdi sonra.

“Kardeşini kaybetmenin acısını çok iyi biliyorum, Nate,” dedim daha fazla acısına kayıtsız kalamayarak. Bunu ilk kez paylaşıyordum onlarla. İkisinin de gözleri kocaman açılmış, acıyan gözlerle bana bakıyorlardı. Nate’in gözleri dolmuştu.

Donuk bakışları her saniye biraz daha dolan gözleriyle ıslanırken gözünü kırpmasıyla yanaklarına doğru yaşların süzülmesi bir oldu. Ayaklarını yerde sürükleyerek yanıma ulaştığında ne yapmak istediğini anlayıp ayağa kalktım.

Kardeşini kaybetmiş iki insan olarak karşı karşıya duruyorduk şimdi. Nate’in gözlerinde yıllar önceki enkazımı görüyordum. Joanne’in öldüğü gün kalbimi toprağın altına gömdüğüm o geceyi tekrardan yaşarken canımın acısı katlanılmaz bir hâl almıştı.

Nate beni kendine çektiğinde sımsıkı sarıldık birbirimize. Joanne’in ölümlüyle taş kesen kalbim, Nate’in hızla çarpan kalbiyle cılız bir mum ışığı gibi çarptığında onunla birlikte ağlamaya başladım. Ne Becca ne de Nate ağladığımı duymadı. Benimkisi sessiz bir haykırıştı.

Yaşlar gözlerimden akıp geçti. Yakıp geçti ama sessiz yakarışlarıma yine kimse şahit olmadı. Tıpkı o geceki gibi.

Dakikalarca sarıldık birbirimize. Ayakta durmaktan yorulsak da asıl yorgunluk kalplerimizdeydi. Birbirimize yaslanarak dik durmaya devam ettik. Belki de bundan sonra hep böyle olacaktı.

Sevdiğini kaybeden herkes dik durmakta zorlanırdı. Hayat boyu yaslanarak bir omuz arardı kendine. Sırtını yaslayacağı bir insan. Tüm gayesi bu olurdu ama insanlar acılarını görmediği insanlara dayanacağı bir omuz vermezdi. Acılarını görenler de yalnızca daha fazla canını yakmak için acılarından bir silah yaratırdı kendine.

Bunu en çok annem yapıyordu bana. En çok o beni acılarımla vuruyor, yaralıyordu.

“Çocuklar,” dedi Becca koşarak yanımıza gelirken. “Sürtüğün teki olduğumu biliyorum ama sizin için harika bir kız kardeş olabilirim!”

Nate’le sarılmaya devam ederken o da kollarını ikimize birden sıkıca sarıp bizi kucakladığında gözyaşlarımız gülüşlere dönüştü. Gülüşlerimiz ise aramızdaki bağı güçlendiğini müjdeler gibi evin geniş salonunda yankılandı.

“Nasıl öldü?” diye sordu Nate dakikalar sonra yerimize döndüğümüzde.

Bu konuyu konuşmak hayatım boyunca kaçtığım bir şeydi. Yalnızca Raymond’la konuşurdum eskiden. Ravebelg Kasabası’ndan taşındığımız güne kadar da tek sırdaşım o olmuştu.

Şimdi bir başkasına Joanne’i anlatmak kulağa berbat geliyordu.

“Yaşamak istemedi,” dedim kısaca.

“İntihar mı etti?” diye sordu Becca. Olumlu anlamda başımı salladım. Onun yaşarken öldüğünü söyleyemezdim. Bir ölüden farksız bedenini taşımaktan nefret ettiğini söyleyemedim.

“Çok üzüldüm,” dedi Nate. “Hayat gerçekten boktan bir yer. Keşke böyle olmasa...”

“Keşke,” diye mırıldandım.

“Siktiğimin dünyasında neden bütün yük bizim omuzlarımızda? Şu hayata kadın olmanın bedelini ödemek için geliyoruz sanki. Yaptığımız tek şey bu... Hayatta kalmaya çalışmak. O sırada sıçtığımin erkekleri ancak keyif çatıyor.”

Sinirlendiği zaman Becca'nın ağzı epey bozuluyordu ama söylediklerinde o kadar haklıydı ki ettiği küfürler hafif kalıyordu.

“Rose da Joanne de gittikleri yerde eminim daha mutlular,” dedi Nate ama sesinden de anlaşıldığı üzere içinde fırtınalar esiyordu.

“Ben de eminim,” dedi Becca hemen sonra sessizlik yeniden aramıza girdi.

Çok geçmeden hüznü dağıtmak için Becca okuldaki dedikodulardan bahsetti biraz. Sonra toksik eski sevgililerini anlatıp komik ama yaşarken pek de öyle olmayan anılarından bahsederek zamanın nasıl geçtiğini anlamadığımız bir gece yaşadık.

“Çok sıkıldım,” dedi herkes telefonuna gömülmüşken. Yaklaşık yarım saatte herkes köşesine çekilmiş derin bir sessizlik içinde telefonlarımızla ilgiliniyorduk. Becca konuşmaktan yorulmamış gibi ortamı hareketlendirmeye çalıştı.

“Gecenin bir yarısında seni eğlendirmek için ne yapalım, Becca?” dedi Nate. Telefonunu tuş kilidine basarak kenara bırakmıştı.

“İç çamaşırını çıkarırsan belki daha fazla eğlenebilirim,” dediğinde şeytani gülüşü odanın karanlığında tehlikeli bir biçimde aydınlandı.

“Ben eğlenmem,” diyerek göz devirdim.

“O kadar emin olma, tatlım.” Nate de aynı alaycı gülüşle bana karşılık verdiğinde bir kez daha göz devirdim ama bu kez gülmeme engel olamadım.

“Çıkartıyor musun?” Becca'nın sahte sevinciyle Nate kıkırdadı.

“Ömür boyu merak et, Becca. Beni çıplak göremeyeceksin.” Omuz silke- rek arkasına yaslanıp ayak bileğini dizinin üzerine koyup yayılarak oturdu.

“Kendime eğlenecek başkasını bulurum.” Telefonunu eline aldı. “Kasaba- da görülecek çok fazla şey var nasılsa.”

“Ne var?” dedi Nate imalı gülüşüyle. Ne olduğunu hepimiz çok iyi bili- yorduk.

“Okul başladığından beri Tinder yakışıklı kaynıyor. Hepsiyle aynı anda yatmak istiyorum bazen.” Telefonun ekranına ağzının suyunu akıtarak bakar- ken bizimle konuştu ama aslında kafasının içindeki sesi duymuştuk.

“Acilen sevgili yapman lazım,” dedi Nate. “Yoksa kasabada erkek bırak- mayacaksın.”

“Asla,” dedi Becca dehşete düşmüş gibi gözlerini kocaman açıp. “Tüm hayatımı tek bir si-” Bir şey konuşmasına engel olmuş gibi usulca öksürdü. “Yani tek bir erkekle geçiremem. Böyle gayet mutluyum.”

İkisinin erkek muhabbetine katılmadığım için sıkılmış, uykum gelmişti. Esneyerek başımı geriye attığımda Becca bunu fırsat bilip bana sataştı.

“Noa, içindeki yaşlı sürtüğü kovup aramıza döner misin?” Ciddiyetle konuştu benimle. “Bazen seksen yaşında olduğunu düşünüyorum.”

“Ben de öyle düşünüyorum,” diye karşılık verdim.

“Tam bir kapalı kutusun. İçinde hayatına sığmış bir aşk hikâyesi taşıdığını düşünüyorum.” Yanılıyordu. “Haksız mıyım?”

“Keşke o kadar basit olsa,” dedim omuz silkerek. “Bazen insanların aşk acısı çekmekten daha büyük meseleleri olabiliyor, Becca.”

“Anlat o zaman,” dedi. “Bu şekilde içine kapanacağına bizimle paylaş dertlerini. Neden her şeyden kendini soyutlayarak hayatı kendine zindan ediyorsun ki?”

Diğer türlü elimden gelmiyordu.

“Etmiyorum. Böyle iyiyim,” diyerek yalan söylemeyi seçtim. Becca ise buna inanmayarak kaşlarını kaldırdı.

“İnsan bazen yüklerini görmezden gelmeli. Bunun için de gerekiyorsa saçmala ya da hata yap. Yaşıtlarının aptalca sorunlarından edin, gerekirse veya kendini bir insana kaptırarak geçmişini unutturmasına yardımcı olmasını sağla.” Gözleri Nate ve benim aramda mekik dokurken kısa bir an sustu. “Yeter ki kendini karanlığından kurtaracak bir şey yap, Noa.”

Becca'nın bakış açısına sahip olsam bazen her şey daha kolay olurdu, diye düşünüyordum. Biriyle yatmak, takılmak ya da partilemekle dertlerimi çözebilmeyi ne çok isterdim.

“Uyuyalım mı?” diye sordum konuyu bıçak gibi keserek. “Geç oldu.”

“Bence film izleyelim,” dedi Becca. Partide bir an olsun yerinde durmamış, dans edip eğlenmişti ama yüzüne bakıldığında uykusu olmadığı belliydi. Ne kadar enerjik olduğu gözlerinden anlaşılıyordu.

“Benim de uykum gelmedi,” dedi Nate. “Film izleyebiliriz. Hatta film izleyerek uyuklarız, daha iyi olur.”

“Tamam, olur.” Ortama ayak uydurdum. Nasılsa son zamanlarda uykuyla aram hiç yoktu. Özellikle Oyuncak Katili başıma bela olduğundan beri günde sadece bir iki saat uykuyla ayakta duruyordum.

“Ne izlese?” Nate orta sehpanın üzerinden kumandayı alıp doğrudan Netflix’i açtı.

Filmlerin arasında dolaşırken, “Korku filmi izleyelim,” dedi Becca. “Banyılım.”

“Hiç sevmem,” dedi Nate. “Hiç korku filmi izlemedim hayatımda.”

“Şaka mı yapıyorsun?” Becca dünyanın en garip şeyini duymuş gibi davrandı. “Korku ya da gerilim filmi izlemek dünyanın en keyifli şeyidir.”

“Fikrini kendine sakla canım,” dedi Nate. “Noa ne açalım?”

“Bana fark etmez. Uyum sağlarım,” diyerek yine dünyanın en sıkıcı ve klişe cevabını verdim.

Raymond’la yaşadıklarımızı düşünmekle meşguldüm ve muhtemelen bütün gece bunu düşünmeye devam edecektim. Bu yüzden film pek umurumda değildi.

“Bu film yeni eklenmiş. Romantik komedi, sarar bence. Bunu izleyelim.” Nate’in ekranda bıraktığı filmin açıklamasını okuduğumda keyifli bir film olduğunu anlayarak başımı olumlu anlamda salladım.

“Olur, bunu izleyelim.” Becca’nın da onay vermesiyle birlikte Nate filmi açtı ama izlemeye başlamak yerine durdurup ayağa kalktı.

“Ne oldu?”

“Hem ışıkları kapatacağım hem de yiyecek, içecek bir şeyler getireceğim. Kuru kuru film izlenmez.”

Nate salondan çıktığında Becca’yla birbirimize baktık. Aklından bir şeyler geçirdiği gözlerinden belliydi.

“Şu çocukla işler nasıl gidiyor?” diye sorduğunda ne demek istediğini anlamadım. Raymond’la öpüşmemizden bahsettiğini sanıp kalbim hızla çarpsa da bunu bilmesinin mümkün olmadığını hatırlayıp rahatladım.

“Hangi çocuk?”

“Anma töreninde ve hamburgercide yanında olan çocuk. İsmi neydi...” Düşünmekle uğraşırken onu bu dertten kurtardım.

“Paul.”

“Heh, Paul. Nasıl gidiyor onunla?”

“Giden hiçbir şey yok,” dedim umutsuzca. “Arkadaşız sadece.”

“Bak, Noacığım.” Oturduğu yerde hafifçe öne kaydı. “Birincisi senin arkadaşına ihtiyacın yok. Çok istiyorsan da ben varım, Nate var. Arkadaş olarak biz sana yeteriz. İkincisi çocuk yıkılıyor. Gördüğüm en seksi adamlar listesinde ilk beşe girer.” Cümlelerin sonunu getirmesine gerek yoktu çünkü ne söyleyeceğini tahmin edebiliyordum. Onunla yatmamı söyleyecekti.

“Onunla yatmayacağım, Becca,” dedim önce davranarak.

“Ağırdan almak istiyorsun, anladım.” Muzır gülüşüyle geriye yaslanınca kaşlarımı çattım.

“Öyle bir şey yok,” diyerek reddetmeye devam ettim.

Paul gerçekten süper seksi ve bir erkekte aranabilecek her şeyin fazlasına sahip olsa da geçmişimde aşamadığım şeyleri onunla atlatma planımdan vazgeçmiştim. Paul iyi bir adamdı ve onu kullanmak kendimi daha kötü hissetmem dışında hiçbir işe yaramayacaktı.

“Ama bence...” Tam o sırada kapı çalınca irkilerek salonun kapısına doğru döndük ikimiz de.

Ev sahibi olmadığımız için yerimizden kalkmadık. Nate mutfakta neyle uğraşıyorsa bırakıp koşar adımlarla kapıya ilerlerken salonun girişinde durup bize baktı.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordu Becca.

“Hayır,” dedi Nate de şaşkın bakışlarla. “Kim geldi bilmiyorum.”

Gece yarısı saat ikiye geliyordu ve bu saatte acil bir şey değilse genelde insanların kapısı çalmazdı. Kalbim istemsizce göğüs kafesimi zorlarken sakın kalmaya çalışarak arkama yaslandım.

“Dikkatli ol,” dedim yine de kendimi tutamayarak. “Mercekten bak önce.”

“Tamam.” Nate fısıldamıştı sanki kapıdaki her kimse konuşmamızı duymamış gibi. Koşar adımlarla bir kez daha çalan kapıyı açmak üzere salonun önünden ayrıldığında Becca’yla dikkat kesildik.

Kapının açılma sesini duyduğumda nefesimi tuttum. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama gerginlikten vücudum yay gibi gerilmişti.

“Kim sence?” diye fısıldadı Becca. Bilmiyorum, der gibi omuz silkip kapıdan gelen sesleri dinlemeye çalıştım.

Nate biriyle konuşuyordu ama kısık sesle konuştuğu için anlaşılması zordu.

"Seni özledim," dedi kapıdaki ses. Kısa bir sessizlikten sonra aynı kişi tekrar konuştu. *"İçeri almayacak mısın beni?"*

"Arkadaşlarım içeride," dedi Nate kısık sesle. *"Sonra gelsen daha iyi olacak."*

"Kim var?" diye sordu kapıdaki kişi bu kez fısıldayarak.

Sesi tanıdık birine aitti ama kim olduğunu bilmiyordum. Net bir sesle konuşmadığı için sesini ayırt edemiyordum. Kapı dinlediğimiz için kendimi kötü hissetsem de buna engel olamıyordum.

"Sonra konuşuruz. Git şimdi," dedi Nate.

Yine bir sessizlik oluştuktan sonra başka bir konuşma olmadan kapı kapandı. Nate birkaç dakika boyunca hareketsiz bekledi. Ne adım sesleri duyuldu ne de başka bir ses. Ne yaptığını bilmiyordum ama merakım daha da artmıştı.

Biraz sonra Nate yapmacık bir gülüşle salonun girişinde belirdiğinde aynı sahte gülümsemeyle ona baktık. Becca da ben de kapıyı dinlediğimizi belli etmemeye çabalıyorduk.

"Erkek arkadaşım," dedi Nate bir açıklama yapması gerektiği için. *"Bugün hiç görüşemedik. Partiden sonra haberleşiriz, diye konuşmuştuk. Sürpriz yapmak için habersiz gelmiş."* Alt dudağını büzerek omzunu kapıya yasladığında yüzünde mutsuz bir ifade olduğunu görünce burada kaldığıma pişman oldum.

"Bizim yüzümüzden ayrı kalmayın. Eğer istersen eve kaçabiliriz," dedikten sonra Becca'ya döndüm. *"Değil mi, Bec?"*

"Evet evet," dedi aceleyle. *"Hemen toz oluruz. Ara, gitmesin."*

"Saçmalamayın. Gecenin bir yarısı bir yere gidemezsiniz," diyerek doğruldu Nate. *"Onunla yarın ilgilenirim. Şimdi film gecesi için hazırlık yapıp geliyorum beş dakikaya."* Bir şey söylememizi beklemeden mutfağa gittiğinde gülümseyerek arkasından bakmakla yetindik.

Erkek arkadaşı yönelimi yüzünden kendini gizlediği için Nate, onu bizimle görüştürmemiştii. İlk kez biraz önce erkek arkadaşının kim olduğunu merak etmişim.

Nate söylediği gibi birkaç dakika içinde harika atıştırma tabakları, abur cubur ve biralarla salona geldiğinde orta sehpayı geniş kanepenin önüne çek-

tik. Işıkları söndürdükten sonra kanepede battaniyenin altına girip seçtiğimiz filmi izlemeye başladık.

“Bir ses duydunuz mu?”

Paranoya mı yapıyordum bilmiyordum ama yemin ederim ki bir tıkırtı duymuştum. Filme başlayalı yarım saatten fazla olmuştu ve gecenin köründe etrafta tıkırtı yapacak bir şey olmadığına emindim.

“Kedidir,” dedi Becca yine her zamanki umursamazlığıyla.

“Kediler ayakkabı giymez, Becca. Dışarıda biri yürüyor gibiydi,” dedim ve yeniden dikkatle ses dinlemeye koyuldum.

Nate bir şey söylemedi çünkü benim gibi o da bir ses gelmesini bekliyordu.

Bir dakikalık bekleyiş boyunca hiç ses duyulmadığında, “Gördünüz mü, ses falan yok. Boşuna kendinizi korkutuyorsunuz,” dedi Becca.

Becca haklıydı. Yanılıyor olmalıydım çünkü ne evin içinde ne de dışarıda hiç ses yoktu. Zihnim bana bir oyun oynamıştı. Ben de buna inanıp boşuna diğerlerini korkutmuşum.

Tak.

Tak.

Tak.

Hayır. Gerçekti. Dışarıda birisi vardı ve adım seslerini duymuştum. Şimdi ise kapıyı yumruklamıştı. Soğukkanlı bir biçimde, ağır ağır çaldığı kapıyla çığlıklarımız karıştığında battaniyenin içinde birbirimize iyice sokulup titreyen ellerimizi kavuşturduk.

“Biri var,” dedi Becca bu kez korkulu sesiyle.

“Ne yapacağız?” diye sordum. “Polisi arayalım.”

“Her kimse kapının önünde. Bu saatte polis gelene kadar o çoktan içeri girer,” dediğinde Nate’in ağzından çıkan her kelime kıymık olup saplandı. Acıyla yüzümü buruştururken söylediklerinin doğruluğu karşısında çaresizliğime boyun eğdim.

“Ne yapacağız peki?”

“Birlikte bakalım kapıya,” dedi Becca aramızdaki en korkusuz kişi olarak.

“Kapıyı mı açacağız gerçekten?” diye karşı çıktım ona. “Tanrı aşkına, aklını mı kaçırdın?”

“Daha iyi bir fikrin varsa buyur, Noa,” diye azarladı beni.

Yoktu. Kahretsin ki hiçbir fikrim yoktu. Ne yapacağımızı bilmiyordum ve korkudan ödüm kopuyordu.

Nate’le birbirimize bakarken onun gözlerinde de aynı çaresizliği görmek iyice korkuya kapılmama yol açsa da soğukkanlı görünmek için duruşumu dikleştirdim.

“Hadi,” dedim pürüzlü sesimle. Boğazımı temizlemek için hafifçe öksürdükten sonra, “Kalkıp bakalım,” dediğimde ikisi de şaşkınca yüzüme baktı.

“Ya oysa?” Nate hepimizin aklından geçen ama dilimize getirmekten korktuğumuz o ihtimalden bahsetti.

“O zaman bizi koruması için Tanrı’ya yalvarmamız gerekecek.”

Kalbimi titreten bu korku tanıdıktı. Gölün başında Oyuncak Katili’yle karşı karşıya olduğum vakit yaşadıklarımın tıpkısıydı. O zaman da kalbim böyle hızlı çarpıyor, buz kesmiş ellerim tir tir titriyordu.

Üçümüz el ele tutuşmuş hâlde salondan çıkmıştık nihayet. Yıllar geçmişti sanki. Yaşlanmış gibi hissediyordum, kaslarım ağrıyordu. Korku en ufak hücreme bile işlemişti. Kapının önünde bizleri öldürmeyi bekleyen bir katil vardı ve yaptığımız tek şey kendi rızamızla ayağına gitmekti.

Bu aptalca gelebilirdi ama yapabileceğimiz başka hiçbir şey yoktu.

Kapıyla aramızda beş adım kadar ya var ya yoktu. Adım sesleri gelmiyordu artık. Hızla alıp verdiğimiz soluklar dışında çıt çıkmıyordu. Kalplerimizin gürültüsü birbiriyle yarışır gibi çarparken parmak uçlarımızda ilerlemeye devam ettik.

Becca ve Nate bir adım arkamdaydı şimdi. Ne ara beni öne ittiklerini anlamamıştım. Korku insana her şeyi yaptırıyordu sahiden. Arkadaşını bile kalkan olarak kullanmaktan gocunmazdı.

Onlar da beni kalkan olarak kullanmayı seçmişti. Tabii ki onlara kızmadım. Korkuyla titreyen avuçlarım sırlıklam olmuştu.

“Mercekten bak önce!” Becca’nın fısıltısıyla irkildiğimde omuzumun üstünden koluma sarılmış hâlde saklanan Becca’yla göz göze geldim.

Onunla tartışacak durumda değildik.

Yeniden önüme döndüğümde son bir adımı güçlkle atıp kapının dibinde durdum. Sol kolumu Becca’nın ellerinden kurtarıp kapıya yasladıktan sonra hafifçe öne eğilip tek gözümü kapattım.

Mercekle aramda hiç mesafe kalmayana kadar eğilip alınımı kapıya yaslayarak dışarıyı net olarak görmeye çalıştım.

Başımı bir sağa bir sola çevirirken kapıya çarpan sıcak nefeslerim yüzüme çarpıyor ve terletiyordu. Umursamadan etrafı kolaçan etmeye devam ederken, “Kimse yok,” diyerek diğerlerine bilgi verdim.

“Emin misin?” diye sordu Nate.

Hayır, budala sana şaka yapıyorum! Ah Tanrım, elbette eminim.

Yine de son bir kez iyice etrafa baktıktan sonra dışarıda gerçekten kimse olmadığını emin olup geriye çekildim. Elimi kapı koluna koyduğumda ikisi de aynı anda itiraz etti.

“Ne yapıyorsun?”

“Delirdin mi?”

“Güvende olduğumuzdan emin olmaya çalışıyorum,” diye azarladım ikisini de. “Yardımcı olmuyorsunuz. En azından engel de olmayın.”

Son söylediğimle ikisi de mahcup şekilde başını eğdiğinde cesaretimi toplayıp duruşumu dikleştirdim. Son bir kez derin nefes alarak kapı kolunu aşağı yöne doğru ittiğimde gıcırdayarak açılan kapı kulaklarımda saatlerce silinmeyecek bir uğultu bıraktı.

Kapı aralığından baktığımda kimse olmadığını görünce tuttuğum nefesimi bırakıp kapıyı tamamen açtım. Bir adım öne çıkıp verandayı ve bahçeyi yokladım. Üçümüzden başka kimse yoktu.

“Noa,” dedi Nate kekeleyerek.

Titreyen ses tonu hiç hoşuma gitmediği için kalbim korkuyla tekledi ve ben bir kez daha nefesimi tuttum.

Ağır çekimde arkama dönüp korkudan bembeyaz olmuş yüzleriyle aynı yere bakan Becca ve Nate’in gözlerini takip ettiğimde gördüklerim bana da aynı şeyleri yaşatmıştı.

Ölüm korkusu.

Kapı tokmağına bağlanmış siyah bir kurdele ve kurdelenin ucuna iğneyle tutturulmuş bir not vardı. Not kâğıdını elime almama gerek duymadan kanla yazılmış iki kelimeyi içimden okudum.

Sıra sende.

Oysa biz üç kişiydik.

Hangimizden bahsediyordu?

Belki de siyah kurdeleyi seçmekle hata etmişim. Sıradaki kurban bendim.

YAŞAMAK VE ÖLMEK

*Hiç yaşamamış olanlar ölümün acı verici olduğunu söyler.
Oysa yaşamak, ölmekten daha zordur.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Zaman acımaz. Zaman bakmaz gözyaşına. O, ne zaman isterse alır senden her şeyini. Hayatın boyunca zamana yetişmeye çalışırsın ve yetişemeyeceğini anladığında ondan kaçmaya başlarsın.

Yanılırsın.

Zamandan kaçılmaz.

Gece boyunca salonda sessizliğe teslim olduk ve güneşin doğmasını beledik. Zaman bizimle dalga geçer gibi hiç geçmedi. Sanki saatler geriye gidiyormuş gibi, kahrolası gece bitmek bilmiyordu.

Hiçbir şey konuşmadık. Sadece düşündük. Düşüncelere teslim olup sıranın kimde olduğunu bulmaya çalıştık. İçimizden birinin ölüm zamanı gelmişti. Saatler geçmiş, gün aydınlanmıştı ama elimizde koca bir hiçten başka bir şey yoktu.

Siyah kurdeleyle birlikte kimi seçtiğimi bilmiyordum.

Sabah ilk iş üçümüz birlikte Dedektif Helen Lawken'in bürosuna gittik. Yol boyunca ve orada bulunduğumuz süre zarfında tek dileğim katilin burada olduğumu öğrenmemesiydi. Kimseyle konuşmamı istemediğini Mia'yı tehdit ederek açıkça belirtmişti.

Saat 09.38'di. İnsanlar büroya yeni yeni geliyordu. Dedektif Lawken biz ifade verirken arandığı için büroya erken gelmişti.

Helen Lawken sandalyesinde bir sağa bir sola dönerek masanın üzerinde duran ifadelerimizi okumaya devam etti. Nate ve ben masanın hemen önüne karşılıklı duracak şekilde koyulmuş sandalyelerde, Becca ise masanın karşısındaki iki kişilik koltukta bacak bacak üstüne atarak oturuyordu.

Daha önce televizyondaki yerel haber kanalında, Başkan Katelyn Waller'ın yanında gördüğümünden çok daha güzel bir kadındı. Otuz iki yaşında olmasına rağmen yirmili yaşlarında gibi görünüyordu. Sarı saçları dalgalar hâlinde omuzlarına dökülürken beyaz gömleğinin iki düğmesi cesur bir dekolteye açılmıştı.

Odaya ilk girdiğimizde onu ayakta görmüştüm. Kusursuz fiziği, bacaklarını saran kalem eteği ve titizlikle ütülenmiş gömleğiyle gerçek bir dedektif imajı veriyordu. Güzel olduğu yadsınamazdı fakat insanların gözünü ondan alamayışının sebebi duruşundaki otoriteydi. Güçlü duruşu, sert ifadesiyle âdeta karşısında saygı duruşuna geçilmesini emreder gibiydi.

“Hımm...” Sessizliğin içinde elindeki kalemi masaya vurma sesinin yanında dudaklarından çıkan sesle dikkatleri tekrar üzerine çekti dedektif. “Dün gece partide herhangi bir olay yaşandı mı?” diye sorduğunda sorusunu alakasız bulup cevap vermek istemedim.

“Hayır,” dedi Becca, ben düşünmekle meşgulken. “Her şey yolundaydı. Sorunsuz bir parti oldu. Orada olmalıydınız.” Sürtüklük etmeye bayılıyordu gerçekten.

Dedektif, okyanus mavi gözlerini bir anlığına önündeki kâğıttan çekip Becca'yı hedef aldığı anda iri dudakları gerildi. Bir şey söylemesini bekledim ama yalnızca birkaç saniye bakıp önüne döndü.

“Evde üçünüzden başka kimse de yokmuş.” Kâğıtta yazanları kısım kısım sesli okuyordu. Yapbozun parçalarını kafasında birleştiriyor olmalıydı. “Siyah kurdele...” Bir şey biliyormuş gibi yapmacık bir biçimde dudakları kıvrıldı.

Son cümleleri hızlı hızlı okuduktan sonra başını kaldırıp sırayla üçümüze de baktı. “Eklemek istediğiniz ya da unuttuğunuz bir şey var mı? Bu dava için en ufak detay bile çok önemli. İyice düşünün.”

Dedektifin bu söylediğiyle üçümüz birbirimize baktık. İfademizde paylaşmadığımız bazı sırlarımız vardı. Muhtemelen bizi ölüme çok daha yakın tutan sırlar...

Dün gece Nate'in sevgilisi habersiz eve gelmişti. Belki de katil oydu.

Partide Raymond ve Tyler benim yüzümden kavga etmişlerdi. Belki de katil Tyler'dı.

Becca bütün gece önüne gelenle dans etmiş, gereğinden fazla samimiyet kurmuştu. Belki de katil onlardan biriydi.

Ya katil bir kadınsa?

Bu ihtimalin üzerinde neredeyse hiç durmadığımı fark edince kafam hiç olmadığı kadar karışmıştı. Tarihe adını yazdıran ve zamanında insanlara korku salan pek çok kadın seri katil vardı.

Mia için olabildiğince çenemi kapalı tutuyordum. Eğer sıra bendeysen bile öldürüleceğim ana kadar hareketlerime dikkat edip onu hedefi olmaktan kurarabilirdim. Sonuçta katilin derdi benimleydi. Ben ölürsem, Mia'ya dokunmazdı.

Nate neden erkek arkadaşından bahsetmemişti?

“Benim ekleyeceğim başka bir şey yok,” diye yalan söyledim. Bu çok büyük bir bedel ödememe sebep olacaktı ama Mia dünyada değer verdiğim tek şeydi. Onu tehlikeye atamazdım.

“Benim de öyle.” İkinci yalan gecikmeden Nate'den geldi.

Ve sonra Becca da aynı şekilde söyleyeceklerinin bu kadar olduğunu söyleyince Helen Lawken gergin bir biçimde ifade kâğıtlarını eline alıp arkasına yaslandı.

Tekrardan okumaya başladığında odayı biraz önceki sessizlik esir almak üzereydi. Tam o sırada masanın üzerindeki iş telefonu gürültülü şekilde çalmaya başladı.

Dedektif Lawken telefonu eline almadan önce benimle göz göze geldi. Başımı çevirip öylece odadaki tabloları inceleyerek gözlerimi kaçırdığımda ısrarla çalan telefonu yanıtlamak üzere uzandı.

“Dedektif Helen Lawken,” diyerek açtı telefonu. “Sizi dinliyorum.”

Mimiklerle birbirimize bir şeyler anlatmaya çalışırken dedektif birden ayağa kalktığına üçümüz birden irkilerek Helen Lawken'a baktık. Yolunda gitmeyen şeyler olduğunu yüzüne bakan herkes rahatlıkla anlardı.

“Gece mi?” diye sordu hırıltılı bir sesle. “Alışveriş merkezinde mi?” Sıkıkanlı bir şekilde ama gözlerindeki dehşet odayı esir almıştı. “Hemen gelorum.”

Telefonu kapatır kapatmaz sandalyesinin sırt dayama kısmına astığı siyah blazer ceketini alıp giymeye koyuldu.

“Her şey yolunda mı, Dedektif Lawken?” dedim daha fazla merakıma karşı direnemeyerek.

“Bir kurban daha...” dedi kesik nefesiyle birlikte. Cümlenin sonunu getiremedi. Buna gerek de yoktu. Telefonda yeni bir kişinin ölüm haberini aldığını kadının solgun benzinini gören herkes anlayabilirdi.

Dün gece, alışveriş merkezinde biri daha öldürülmüştü.

Dün biri öldürülmüştü.

Siyah kurdeleyi seçtiğim gün.

Bir genç kız daha mı ölmüştü?

Aklımı kaybetmek üzereydim. Her kim öldüyse benim yüzümden mi ölmüştü? Peki öyleyse kapıya asılan siyah kurdele de neyin nesiydi?

Becca dün gece kimsenin ölmediğini söyleyerek partisini yüceltmekte erken davranmıştı. Dün gece Ravebelg Kasabası'nda biri daha ölmüştü. Hepimiz orada eğlenirken ruhumuz bile duymadan bir kişi daha ayrılmıştı aramızdan.

Titreyen ellerimi zapt etmek güç hatta imkânsızdı. Ellerimi bacaklarımın arasına saklayarak buz gibi tenimin bacaklarımdan tüm vücuduma yayılmasına izin verdim. Her gün insanlar vahşice katledilirken burada üşümek sorun edeceğim son şey dahi olamazdı.

Telefonu açarken güçlü duruşuyla karşısındakini kışkırtan dedektif, gözlerinde büyük bir endişeyle telefonu kulağından çekiyordu şimdi. Kasabada bir kişi daha ölmüştü. Onun haberini aldığı an gözlerine yerleşen keder dalgası hepimizi yutacak kadar derindi.

Kim ölmüştü?

“Bayan Lawken?” derken titreyen sesimle korkumu ele vermiştim. Sorun değildi. Bu odanın içindeki herkesin kalbinde tek bir duygu vardı nasılsa... Korku.

“Söylemek istediğiniz başka bir şey yoksa eğer çıkabilirsiniz.” Kadının sanki içi üşüyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu ve soğukluğu sesine yansımıştı.

“Biri daha öldü, değil mi?” Çekinerek sorduğum sorunun karşılığı Helen Lawken'in sessizliğindeydi. Hiçbir şey söylemeyerek soruma cevap vermiş oldu. “Kim olduğu belli mi?” Bu kez omzumun üstünden Becca'ya ve endişeli bir ifadeyle karşımda oturan Nate'e baktım.

“Henüz değil,” dedi gözlerini benden kaçırarak. Kimin öldüğünü gayet iyi bildiğine emindim ama henüz şu noktada bu bilgiyi bizimle paylaşamayacağını da bildiğim için üstelemedim.

“Mümkün oldukça evlerinizden çıkmayın,” dedi dedektif otoriter bir tonda.

“Kız kardeşim geçen ay evinde, yatağında uyurken öldürüldü. Evde olmak ne kadar güvenli, dedektif?” Nate’in öfkeli sorusuna karşı derin bir sessizlik sundu Helen.

“Kaybın için çok üzgünüm fakat böylesi hepiniz için daha iyi, emin olun. Seri cinayetler işlenirken dışarıda olmanız güvenli değil.”

“Dün gece kapımıza kadar geldi katil. İçeri girmek isteseydi eğer girerdi,” dedi Becca. “Katilin bize biçtiği zamanın dolmasını beklememizi isteyemezsiniz bizden. Bu haksızlık.” Oysaki daha dün gece katilin korkak olduğunu ve kılıcını kurtarmak için saklandığını söylüyordu. Şimdi ise Becca’nın korkudan sesi ve elleri titriyordu.

“Süratle çalışmalarımıza devam ediyoruz. Çok yakında katil yakalanacak ve tüm kasaba güvende olacak. O zamana kadar sadece kendinizi korumanız ve güvende olmanız gerekiyor.”

“Bizi korumak sizin göreviniz değil mi?” Becca beklediğimden daha büyük bir öfkeyle çıkıştı.

“Görevimizin sizi korumak olduğu doğru. Peki, biz işimizi yaparken siz gençlerin başına buyruk davranıp izinsiz parti yapması ne kadar doğru, Rebecca Carter?” Helen kollarını göğsünün altında birleştirerek kelimenin tam anlamıyla Becca’yı paylayınca ona hak verdim. Parti fikri tamamen sorumsuzluktu ve buna ben de ortak olmuştum.

Helen ve Becca arasındaki gerilimin artmasını önlemek ve aklımdaki bir diğer soruya cevap bulabilme umuduyla konuştum.

“Partide mi öldürülmüş?” diye sordum. Cesedin alışveriş merkezinde bulunduğu kulak misafiri olduğumu sonradan hatırlamıştım.

“Hayır,” dedi Helen daha sakin bir sesle. “Ama partide hepiniz tehlikeydediniz. Ormanda devriye ekibi olmasaydı belki partideki insanlar da hedef olacaktı.”

“Devriye ekipler mi vardı?” Amacım yeni bir soru sormak değildi, sesli düşünmüştüm sadece.

“Evet. Partiyi iptal ettirmedim çünkü katilin orada olma ihtimaline karşı güzel bir tuzak olabilirdi. Bu yüzden partidekilerin güvenliğini sağlamak için ekipler görevlendirildi. Partide ve orman yollarının tamamında sivil ekipler aranızdaydı.”

Tyler ve Raymond’ın kavgası yüzünden başımızın belaya girmemesine seviniyordum ama sorguda kavgayla ilgili bilgi vermediğime pişman olmuştum. Dedektif zaten biliyor olmalıydı. Az önceki soru da tuzak soru olmalıydı.

Eminim ki bir şeyleri gizlediğim için şüpheli listesine adımlı yazdırmıştım. Tanrım...

“Bir daha böyle bir şey yapmanızı kesinlikle istemiyorum. Ne kendinizi ne de başkalarının hayatını sorumsuzca tehlikeye atamazsınız.”

“Dedi her gün kasabada birileri öldürülürken odasında oturmaktan başka bir şey yapmayan dedektif...” Becca hışımla ayağa kalkıp odayı terk etti. Kapıyı çarpma sesi yankılanarak kulaklarımızı acıtmıştı.

Önüme döndüğümde Dedektif Helen’in öfkeyle burnundan soluduğunu gördüm. Becca’nın bu kadar öfkelenmesine anlam veremiyor gibi bakıyordu kapıya doğru. Sahiden öfkelenmesinin sebebi neydi? Partisine laf söylenmesi mi, yoksa bugünkü ölümden kendini mi suçlu tutuyordu?

“Son zamanlarda hepimiz fazla gerginiz. Bu yüzden...” Becca’nın yaptığı şey yüzünden bir şeyler gevelerken Helen anlayışlı bir biçimde başını sallayıp gülümsedi.

“Anlayabiliyorum ama endişeleriniz çok yakında sona erecek. Buna emin olabilirsiniz. Sadece sizden istediğim kendinizi güvende tutmanız. Gerisini bana ve ekibime bırakın.” Daha büyük bir gülümsemeyle kendisine güvenmemizi söyler gibi baktı.

İlimli yaklaşarak aynı şekilde gülümsedim.

“O zaman biz gidelim.” Nate de ayağa kalkıp ellerini ceplerine yerleştirerek yanımda durdu.

Dedektif Helen usulca başını salladığında, “İyi günler,” diyerek odasından ayrıldık.

“Biri daha...” Fısıltı şeklinde çıkan sesim Nate’e ulaşınca üzgün bakışları üzerime döndü.

“Bir kız daha...” dedi aynı kederli sesle. Ölen kişiyle ilgili hiçbir bilgi verilmese de yine genç bir kızın öldürüldüğünü tahmin etmek, kahretsin ki hiç zor değildi.

“Becca nereye gitti ki?” diye söylendi. “Neden o kadar yükseldiğini de anlamadım.”

Nate’e katılıyordum.

“Ben de anlamadım,” diyerek omuz silktim.

İkimiz de Becca’yı ya da neden fazla tepki verdiğini düşünecek durumda değildik. Alışveriş merkezinde öldürülen kişinin kim olduğunu düşünmekten

şakaklarıma bıçak saplanmış gibi ağrıyordu. Tanıdığım birini daha kaybetmek istemiyordum. Kasabada ölüm haberi almaktan bıkmıştım.

Eskiden ölen insanlar için gözyaşı dökerdik. Artık onu da yapmıyorduk. Alışmış, alıştırılmıştık. Sadece üzüldüğümüzü söyleyip hayatlarımıza kaldığımız yerden devam ediyorduk. Arkamıza bakmadan, ölenin ardında bıraktıklarını yok sayarak... Bencilce yaşıyorduk.

Böyle olmaktan nefret ediyordum. Ruh hastası pisliğin teki gözünü kırpmadan insanları avlıyordu. Bizler de sıranın bize geleceği günü beklerken aklımızı yitirmeyelim diye kendimizi oyalıyorduk sadece. Bunun neresi yaşamaktı?

Yanımızdan geçen iki polis aralarında hararetli bir konuşma yaparken içlerinden biri omuz atarak geçince sarsıldım. Bir saniyelik süreçte söyledikleri zihnimde kırbaç gibi şaklayınca duyduklarımın doğruluğundan emin olmak ister gibi Nate'e baktım.

Gözleri dehşetle açılmış, donup kalmıştı. Duyduklarım doğrudu. Polisler kendi aralarında ölen kişinin kimliğinden bahsediyorlardı. Ölen kızın...

"Eğlence merkezinde çalışan Andy Weis, bu sabah ölü bulunmuş. Cesedin üç parça hâlinde bulunduğu rapor edilmiş. Adli tıp incelemelerinden sonra..." Ve ses yavaş yavaş silikleşti.

"Andy ölmüş," dedi Nate kulaklarına inanamayarak. "Andy ölmüş."

Rose'un ölümünü paylaştığı gözleri Andy'nin ölümüyle dolarken uzanıp elini tuttum. Andy ve abisi Ben'le anma töreninde tanışmıştık. Kendi hâlinde sessiz iki kardeşti onlar. Kasabada Nate'den sonra bir kişi daha kız kardeşini kaybetmişti.

Bir dakika... Belki de mesele bununla ilgiliydi.

"Becca'nın yanına git. Hemen geleceğim," dedim Nate'in yanağından süzülen yaşı silerken. "Dedektif Helen'a söylemem gereken bir şey var." Avucumun içinde duran elini daha da sıkarak dudaklarımı birbirine bastırdım ve bir adım geriye çıktım.

Nate duyduklarının şokunda olduğu için hiçbir tepki vermeden koridorun sonuna doğru yürümeye başladı. Ben de onun aksi yönüne hızla ilerleyip Helen Lawken isimli odanın önüne vardım.

Kapıyı bir kez tıkladıp içeri girdiğimde karşımda dedektifi gördüm. Ceke-tini koltuğun arkasından almış üzerine geçiriyordu. Masadan telefonunu alıp çantasını askıdan alırken başını kaldırıp bana baktı.

“Bir şey mi oldu, Noa?” dedi kaşlarını kaldırarak. “Ben de tam çıkmak üzereydim.”

“Kimin öldüğünü biliyorum,” dedim duruşumu dikleştirerek. “Biraz konuşabilir miyiz?”

Nereden öğrendiğimi sorgularcasına meraklı bakışları yüzümde dolaşırken itiraz etmedi. Bir adım yana çekilip odaya girmem için müsaade etti.

Odanın ortasına doğru yürürken Helen arkamdan kapıyı kapatıp yanıma geldi.

“Seni dinliyorum,” dedi kollarını göğsünün altında birleştirerek. Tam konuşmak için ağzımı araladığımda araya girerek engel oldu. “Ama öncesinde şunu söylemeliyim ki... Fazla merak başını belaya sokar. Kendini bir çıkmanın içinde bulabilirsin ve her zaman dün geceki kadar şanslı olamayabilirsin, küçük hanım.” Küçük hanım mı? Kendini ne sanıyordu? Aramızda on yaş bile fark yoktu. Lanet olası kibirli bakışlarını kışına sokabilirdi.

“Siz bilmezsiniz ama Ravebelg küçük bir kasaba, Helen.” Ona ismiyle hitap etmeyi bilerek seçmiştim. Bana üstünlük taslayamazdı. “Ve bu kasabada herkes her şeyi çok çabuk öğrenir. Buna alışsan iyi edersin.”

Bir şey söyleyecekmiş gibi derin bir şekilde soludu ama son anda vazgeçmiş olmalıydı ki sessizce dinlemeye devam etti.

“Andy’nin öldüğünü biliyorum. Katilin, kurbanlarını neye göre seçtiğini bulabilirseniz büyük bir ipucu yakalarsınız. Andy’nin ölümüyle birlikte kasabada ikinci bir kız kardeş öldürüldü. Yani katil kurbanlarını bu şekilde seçiyor olabilir. Belki geçmişten gelen bir aile travması, kardeş kaybı ya da tek çocuk sendromu... Bunların peşinden gidebilirsiniz.” Bilirkişi olduğumdan değildi ama biraz olsun katil konulu film ya da belgeselleri izleyen biri bunların olası ihtimaller olduğunu düşünebilirdi.

“Fazla ukalasin,” dedi Helen tüm söylediklerimi yok sayarak. “Bana işimi öğretmene ihtiyacım yok.”

“Sadece fikrimi paylaşıyorum,” dedim sakin kalmaya çalışarak.

“Fikrini kendine sakla lütfen. İşimi nasıl yapacağımı da bana bırak.”

Masum insanların öldürüldüğü bir kasabada egosuna yenik düşen aptalın tekiyle karşı karşıya olduğumu henüz anlıyordum. Becca haklıydı. Kasaba güvenliğinin de Londra’dan gelen ekibin de bir halta yaradığı yoktu.

Hiçbir şey söylemeden arkamı dönüp odadan çıktım. Ağzımın içinde dolaşan onlarca küfür özgür kalmak için sınırlarını zorluyordu ama kendimi tutuklatmak istemiyorsam daha fazla o kadınla aynı yerde kalmasam iyi olurdu.

Binanın dışına çıktığımda basamaklarda oturmuş sigara içen Becca'nın yanına gittim. Aynı basamağa otururken tek başına olması dikkatimden kaçmadı.

“Nate nerede?” diye sordum merakla etrafı kolaçan ederken. “Yanına gelmiş olması gerekiyordu.”

“Geldi,” dedi sigarasından bir nefes daha çekerek. “Ve gitti.”

“Bir dakika... Neden gitti ki? Nereye gittiğini söylemedi mi?”

“Hayır,” dedi umursamaz bir tavırla. “Yanımda biraz oturdu sonra da öylece arkasına bakmadan çekip gitti.”

“Ve sen de merak etmedin mi?”

“Ettim.” Omuz silkti. “Arkasından bağırdım kaç kez ama siklemedi. Peşinden koşmadım ben de.”

“Ölen kişi Andy'ymiş,” dedim konuyla alakasız gibi görünse de Nate'in ortadan kaybolmasının sebebi buydu. Yalnız kalmak istemişti muhtemelen. Andy yakın arkadaşlarından biri olmalıydı. Yakın zamanda kardeşini kaybetmişken şimdi de arkadaşı ölmüştü.

“Ben'in kardeşi...”

Aynı şaşkın ve üzgün ifade Becca'nın yüzüne de yansdı ancak Becca üzüntüsünü gizlemek için önüne dönüp başını eğdi. Sigarasına sığındı. Ciğerlerine doldurup kendini zehirlediği dumanla acısının yatışacağını sanıyordu ama yanılıyordu. Bu sadece bir kaçış yoluydu.

Herkes kaçmak isterdi. Kimisi ağlayarak, kimisi saklanarak... Kimisi de kendine zarar vererek. Benim gibi.

“Yakın arkadaşınızdı, değil mi?” diye sorarken refleks olarak uzanıp elini tuttum.

“Pek sayılmaz,” dedi soğukkanlı bir şekilde. “Nate sayesinde tanışmıştık. O daha çok yeniydi hatta... Anma töreninden birkaç gün önce Nate'le bir kade otururken karşılaştık. Ben ve Andy'yi orada tanımıştım.”

“Ben de anma töreninde sizi birlikte görünce ortak arkadaşınız sandım.” Demek ki bu yüzden Nate ortadan kaybolurken Becca en fazla bir yabancının üzülebileceği kadar üzülmüştü Andy'nin ölümüne.

“Yeni tanışıyor olsak da Ben’in yanına gitmeliyiz.” İzmirli basamağa, yanındaki boşluğa bastırarak söndürüp öylece kenara fırlattı. Ayağa kalkıp üzerini temizlerken onunla birlikte ayaklandım.

“Nate de Ben’in yanına mı gitti sence?”

“Öyle olsa bizi neden çağırmasın ki?” Becca mantıklı bir soru sormuştu ama dediğim gibi herkes üzüntüsünü farklı şekillerde yaşardı. Nate’in gözlerinde gördüğüm ifade karabulutlarla çevriliydi. Gözü kimseyi göremeyecek kadar kararmıştı.

“İkinci kez sevdiği birini kaybediyor. Çok ağır...” diye mırıldandım.

“Öyle,” dedi iç çekerek. “Oyulanmayalım daha fazla. Yanlarında olmalıyız. Ben, haberi aldığımda yıkılmıştır eminim.”

Birlikte basamakları inerken açık bıraktığım saçlarım esen rüzgârda savruluyordu. Kulağımın arkasına tararken aklımdan tek bir düşünce geçiyordu. Mia ve onu kaybetme ihtimali...

Gerçekten de katil, kasabada kardeşi olan kişilerin peşindeyse ve kendini beğenmiş Dedektif Helen sözlerimi dikkate alıp bir önlem oluşturmazsa ona bu kasabayı dar ederdim.

Hırsla adımlarımı hızlandırırken, “Aslında eve gitmem gerekiyor. Bugün kliniğe gitmeliyim,” dedim Becca’ya bakarak. Yaşadıklarımızın ve öğrendiklerimizin etkisiyle işi tamamen unutmuşum.

“Tamam, nasıl istersen.” Taksi durağında beklerken bir sigara daha yaktı aceleyle. “Akşam Nate’in yanında olurum muhtemelen.”

“Klinikten çıktıktan sonra yanınıza uğrarım ben de.” Tabii, Mia’nın güvende ve annemle babamın yanında olduğundan emin olduktan sonra.

“Anlaştık.” Başını sallarken, “Şu gelen taksiye binip git sen,” dedi. “Farklı yerlere gidiyoruz nasılsa. Sigaramı bitireyim, sonra gelene binerim ben.”

Becca’yla vedalaştıktan sonra taksiye bindim. Kasaba meydanıyla evim arasındaki yürüme mesafesi taş çatlasın yarım saat sürerdi ama Andy’nin ölümü öyle sarsıcı gelmişti ki ayakta durmaya gücüm yoktu.

Yolu izlemeye dalıp gittiğimden geldiğimizi fark etmemiştim. Taksi neredeyse evimin bulunduğu sokağı geçecekken durmasını söyledim. Çantamdan ödemem gereken tutarı çıkardım ve taksi şoförüne uzattım. Teşekkür edip arabadan indikten sonra çantamı karıştırıp anahtarımı buldum.

Taksiden inmeden önce telefonumdan saate bakmıştım. Anne ve babamın işte, Mia'nın okulda olduğu saatlerdeydik. Bu yüzden hızlıca hazırlanıp evden çıkabilirdim.

Sabah Nate'in evinde uyandığımızda yaşadığımız korkuların zerresi kalmamıştı içimde. Andy'nin ölümü korkularımın üzerine gölge gibi çöreklenmişti.

Ravebelg Kasabası'nda çember giderek daralıyordu. Bugün Andy'nin ölüm haberiyle çalan telefonlar yarın benim ölümümü bildirmek için çalacaktı. Eminim yapacakları tek şey, ruh hastasının parçaladığı bedenimi diğerlerinin yanına kaldırmak olacaktı.

Dün gecenin izleri soğuk suyla birlikte vücudumdan akıp gidiyor, bir tek dudaklarımdan Raymond'ın sıcaklığı silinmiyordu. Silinmesini istediğimden de pek emin değildim.

Islak saçlarımı hızlıca kuruladım. Kabarmasını umursamadan sıkı bir atkuyruğu yapıp üzerime bir kot ve bir tişört giydim. Mevsimlik ceketlerimden birini de yanıma alarak çantamla birlikte evden çıktım.

Anlaşılan bugünü de hiçbir şey yemeden geçirecektim. Bu kasabada yaşananlar hislerimi köreltiyordu. Üzüntüden başka bir şey hissedemez olmuştum. Ne açlık ne yorgunluk ne de başka bir şey.

Kliniğe girdiğimde uzun zamandır görmediğim Linda'ya sarıldım. Birine sarıldığında hissettiğin güven hissi... Bunu tatmayalı çok uzun zaman olmuştu. En son Joanne ölmeden önceki gün birine böyle sarılmıştım. Linda'yı bazen kaybettiğim ablam gibi görüyordum. Sıcaklığı, enerjisi bana onu hatırlatıyordu.

Andy'nin ölüm haberi, alışveriş merkezinde çekilen görüntüler ve basının dış çekimleri ana haberlerde gösteriliyordu. Kliniğe gelen giden olmadığı için aynı görüntüleri farklı farklı kanallardan izleyip durduk.

Klinik kapısındaki rüzgâr çanlarının sesi geldiğinde yayılarak oturduğum koltuktan hızlıca kalkıp bankoya ulaştım. İçeride olduğumuz zamanlar gelen haberler geldiğinde haber versin diye asmıştı Linda ve çok işimize yarıyordu.

Karşımda Paul'u gördüğümde yaşadığım şaşkınlık garip ve tarif edilemezdi. Onunla en son geçtiğimiz hafta anma töreninin olduğu gün görüşmüştük. Ondan sonra Oyuncak Katili peşime düştüğü için saklanmak zorunda kalmış, onunla da bir daha görüşmemiştim.

Sanki aylardır görmüyordum onu. Karşı karşıya dururken bir anlığına iki yabancı gibi baktık birbirimize. Soğuk ve mesafeli. Ya da sadece ben öyle

bakıyordum çünkü Paul'un kocaman, yakışıklı gülümsemesi bana aksini düşündürmeye yetmişti.

"Noa." Arabasının anahtarını ve telefonunu diğer eline alıp boşta kalan elini bankoya koyarak daha geniş bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Selam," dedim afallayarak.

Dün gece Ray'le yaşadığımız, kendimi daha fazla kötü hissetmeme neden oldu. Raymond'la bir ilişki ya da gelecek hayalleri kuracak kadar aptal değilim ama Paul'la takılıp Raymond'a bağlılığımı unutmama planıma da devam etmek istemiyordum. Artık olmazdı. Ona bu kötülüğü yapamazdım.

"Nasılsın?" diye sordu gülümsemesi kaybolurken. "Solgun görünüyorsun."

"Dün gece pek uyuyamadım," dedim. Yalan değildi ama detayları bilmesine de gerek yoktu. Aptal katilden daha fazla söz etmek istemiyordum.

"Günlerdir ortalarda da görünmüyorsun. Her şey yolunda mı?" Endişeli bakışları yüzümde bir ipucu arar gibi gezinmeye devam ederken gözlerimdeki korkuyu gizlemek için bankoda dağınık duran evrakları topladım.

"Evet ya... Evdeydim, bir haftalık izin almıştım," dedim ve yine nedeninden bahsetmedim. "Üzerimde bir kırgınlık vardı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı."

"İyi yapmışsın," dedi başını sallarken. "Jeu'nun tedavisi için başka bir veteriner arkadaşı yönlendirdiğinde anlamıştım. Seni de kaç kez aradım ama açmayınca endişelendim."

"Kusura bakma, gerçekten. Zor bir haftaydı. Jeu'nun tedavisini de yarım bırakamazdık." Dudaklarımı mahcup bir ifadeyle kastım. "O nasıl? Tedavisi bitmiş olması gerekiyor. Daha iyi mi?"

Takvimden ayın kaçı olduğuna baktım. Günlerin hepsi aynıydı artık. Her gün değişen tek şey ölen kişilerin kimlikleriydi sadece.

"Çok iyi," dedi hemen. "Hiçbir şeyi kalmadı. Sana minnettar." Onunla göz göze gelmeye çekiniyordum. Kendini kötü hissedebilirdi ama elimde değildi. Raymond'la olanları henüz idrak edememişken, onun bana böyle güzel bakmasını hak etmiyordum.

"Çok sevindim. Umarım bir daha yaşamayız böyle bir şey," diyerek gülümsedikten sonra topladığım evrakları üst çekmeceye attım.

"Umarım." Omuz silkerek doğruldu. "Akşam ne yapacaksın? Bir planın

Sanki beni cezalandırmak için böyle davranıyordu. Ona yalvarmak istedim. Benden uzak durması, boşuna umutlanmaması için... Kalbini kırmaktan korktuğum için benden uzak dur diye yalvarabilirdim. O gerçekten iyi bir adamdı ama ben onu hak etmiyordum.

“Paul.” İsmi söyleyince sesimdeki pürüzü gidermek için usulca öksürdüm. “Şey...”

“Bir sorun mu var, Noa? Bilmeden bir şey mi yaptım?” Sonunda davranışlarımın garip olduğunu o da anlamıştı. “Soğuk davranıyorsun.”

Daha fazla kaçamazdım. Başımı kaldırıp turkuaz gözlerine özür diler gibi bakarken buruk bir tebessümle dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Ben... Gelemem,” deyiverdim. “Yani seninle çıkamam.”

“Neden?” Afallamıştı ve yüzüne bakılırsa beklediğimden çok daha üzgün bir ifadeyle karşımda duruyordu. Belli etmemeye çalışıyordu ama hareleri kararlı ve hislerini kolaylıkla ele veriyordu.

“Konunun seninle bir ilgisi yok. Ben...Sadece... Sadece iyi bir dönemden geçmiyorum ve böyle şeylere ayıracak vaktim yok.” Bir kez daha gözlerimi kaçırdım. Kaçmak, saklanmak... Daha iyi yapabildiğim bir şey yoktu sanırım. “Kusura bakma, lütfen,” dedim Paul hiçbir şey söylemediği için. “Seni kırmayı hiç istemiyorum.”

“Geçtiğimiz bir haftada çok şey değişmiş anlaşılır,” dedi haklı olarak. Daha geçen hafta onunla flört etmekten keyif alırken bugün bunları söylemem saçmalıktı ama onun iyiliği için yaptığımı daha sonra anlayacaktı.

“Çok şey değişti,” dedim soğukkanlı kalmaya çalışarak. “Kötü günlerden geçiyorum.”

“Hepimiz öyle,” dediğinde yemin ederim ki kalbim patlayacak gibi hissettim. Öylece elini bırakmışım da benim yüzümden uçurumdan düşmüş gibi vicdan azabı hissediyordum daha şimdiden. “Birlikte iyileşeceğimizi düşünmüştüm. Senden gerçekten hoşlanıyorum, Noa.”

Ağlamamak için dişlerimi sıkmak da işe yaramaz olmuştu. Tırnaklarımı saçlarıma geçiriyordum ama yine de onun karşısında küçücük ve zavallı hissetmekten alıkoymuyordum kendimi.

“Paul... Gerçekten çok iyi bir insansın. Hayalini kurduğun şeyi tahmin edebiliyorum ve seni temin ederim ki sana onları verebilecek kişi ben değilim. Benimle değil ama bensiz mutlu olabilirsin.”

Veda ettiğimiz kısım mıydı bu gerçekten?

Neye veda ediyordum?

Hiç sahip olamayacağım bir aşka mı?

Belki de reddetmekle hayatımda büyük bir pişmanlık olacak olan adamın gözlerine son defa bakıyor oluşuma mı?

Kaçıncı reddedişimdi bu? Daha kaç sefer kaçacaktım insanlardan? Daha büyük reddedilişler için mi? Kalbimde onarılmayacak kırıklar oluşsun diye miydi bu veda? Yoksa Raymond'ın en iyi yaptığı şey uğruna mı? Terk edişleri için miydi Paul'u hayatımdan çıkarışım?

Belki de sadece ölümü beklemektir.

“Bunu yaşamadan bilemeyiz.” Biz hiç olmamıştık ki. Keşke olsaydık. Bektan kalbim onun ne kadar hoş bir adam olduğunu bile bile kapılarına kilit vurmasaydı keşke.

“Hiç yaşanmaması gereken bazı şeyler vardır,” dedim titreyen ellerimi bankoya yaslayarak. “Biz onlardan biri olurduk ancak.”

“Hep yaşanmış olmasını dileyeceğim.”

“Ne dilediğine dikkat etmelisin.” Dudaklarımı içe katlayarak yutkundum. “Bazen dışarıdan gördüğün gibi olmaz hiçbir şey.”

“İçeri girmeme izin vermedin, Noa,” derken sesi mi titremişti, yoksa ona karşı hissettiğim suçluluk duygusu benimle oyun mu oynuyordu emin olmadım. “Belki de sana karşı daha açık olmalıydım. Ormanda karşılaştığımız ilk andan beri senden ne kadar hoşlandığımı net olarak söyleseydim eğer...”

“Böylesi en doğrusu,” diyerek lafını kesip aynı soğukkanlı ifadeyle duruşumu dikleştirdim. “İstersen arkadaşlığımız devam edebilir ama lütfen fazlası için umutlanma.”

Cevap vermedi. Söylenecek her sözü elinden almıştım. Geriye ne kalmıştı?

“Pekâlâ,” dedi hüznünü solurken. “Hiçbir şey için seni zorlayacak değilim. Yine de seni tanıdığım için çok mutluyum.” Bir adım geriye çekilip bu kez gerçekten iki yabancıymışız gibi elini bana uzattı. “Umarım hayatında her şey yoluna girer, Noa. Bunu çok isterim.”

“Teşekkür ederim,” dedim sesimin titremesine engel olamayarak. “Seni tanıdığıma çok mutlu oldum.”

Ellerimiz istemeyerek de olsa ayrıldıktan sonra gözlerimiz bir süre daha vedalaşmayı reddetti. Baktıkça derinleşen yeşil gözlerine tutunurken aldığımız kararın kasveti şimdiden boğazıma sarılmıştı.

“Hoşça kal, Noa,” dedi adım adım geriye çıkarken. “Kendine iyi bak.”

“Hoşça kal,” dedim. “Sen de.”

Arkasını dönüp kapıdan çıktı ve gitti. Hepsinin yaptığı gibi o da gitti. Hiç şans vermediğim ve belki de hiç tanıyamayacağım o adamı da kaybettim.

İnsan sahip olmadığı bir şeyi kaybedebilir miydi? Önce kazanması mı gerekirdi? Kazanmak ne demekti?

Belki de en büyük kazanımlar büyük kaybedişlerin ardından yaşanırdı. Ya da sadece kendimi kandırıyordum.

Paul’un arabası kliniğin önünden uzaklaşırken hayatımda onun bıraktığı koca bir boşlukla baş başa kaldım.

“Sen biraz önce ne yaptın?” Linda’nın sesiyle daldığım boşluktan irkilerek çıkıp omzumun üstünden arkaya baktım.

“Ne?” diye sordum anlamayarak.

“Konuşmalarınıza kulak misafiri oldum ve senin bir aptal olduğuna karar verdim, Noa. Sen delirmişsin. Nasıl böyle bir şey yaparsın?”

Çevremdeki herkes Paul’la birlikte olmamı istiyordu. Onu tanımıyorlardı ama enerjisi bile onu anlamaya yetiyordu. Herkesin hayalindeki kusursuz adamın Paul olduğunu düşünüyorlardı ve benim boktan hayatıma iyi geleceğine eminlerdi. Ben de emindim.

Sorun da tam olarak burada başlıyordu zaten.

O kusursuzdu, bense boktan. Birbirimize uygun değildik. Dokunduğu her şeyi mahveden biriydim ve Paul onlardan biri olsun istemiyordum. Kimse olaya benim gözümde bakmadığı için aptal olduğumu söyleyip duruyorlardı ama ben ne yapıyorsam sadece Paul’un iyiliği için yapıyordum. Hepsi buydu.

“Sadece yapmam gerekeni yaptım,” dediğimde bu kez sözleriyle değil, bakışlarıyla bana aptal muamelesi yaptı Linda.

“Hemen bana Paul gibi bir adamı reddetmene sebep olan kişiyi anlatıyorsun. Çünkü böyle bir adamı ya ahmaklıktan ya da aşktan reddedebilirsin.”

Ya da seni yaşamak zorunda bırakan adama karşı bir türlü aşamadığın bağımlılığından...

“İkisi de değil. Sadece kendimi bir ilişki yaşamaya hazır hissetmiyorum. Hiç tepsisi bu, Linda.” Soğukkanlı durmaya çalıştıkça omuzlarımdan bir el bastırıyormuş gibi yoruluyordum. Bazı şeylere karşı daha fazla direnmek istemiyordum.

Linda'nın yanından geçip doğrudan tuvalete kapattım kendimi. Yarım saate yakın bir süre klozetin üzerine oturup dizlerimi karnıma kadar çektim ve kollarımı bacaklarıma dolayıp başımı yasladım. Kimsenin olmadığı bu delikte saatlerce, günlerce kalabilirdim.

Bazen yaşadıkları zor gelir insana. Bazen de yaşamak yük olurdu.

Yaşamak, taşıyamadığım tek yükümdü.

Bütün günü Linda'dan ve diğer herkesten kaçarak, müşteriler dışında hiç konuşmayarak geçirdim. Zaman bugün hızlı geçmişti ve geçen her dakika kalbimi sıkıştırmıştı.

Andy'nin ölümü, dün gece kapımıza bırakılan not, Paul, Raymond... Her şey üzerime geliyordu ve boğuluyordum. Kendimi bu hayata ait hissetmiyordum. Joanne'in öldüğü günlerde yaşadığım çaresizlik çökmüştü kalbime.

Ölmek istiyordum. Sıranın bende olmasını. Bir kez olsun annemi gururlandırmayı. *Ölerek...*

Kliniği kapattıktan sonra Linda'yla vedalaşıp evlerimize doğru yola koyulduk. Onu erkek arkadaşı arabayla almıştı. Beni bırakmayı teklif etseler de yol boyunca konuşmak zorunda kalacağımı bildiğimden tekliflerini nazikçe reddetmişim.

Eve yürümek istiyordum.

Sabah evden çıkmadan ceketimi yanıma aldığım iyi olmuştu çünkü artık akşamları havalar soğuk olmaya başlamıştı. Ceketin fermuarını sonuna kadar çekip kollarımı göğsümün altında birleştirerek ağır adımlarla karanlık sokakta yürümeye devam ettim.

Üşümek iyi gelmişti. Yalnız kalmak da öyle.

Olmaktan korktuğum ve kendimi her seferinde önünde bulduğum o evin sokağına girdiğimde ellerimi ceplerime attım. Kulaklığımdaki şarkının sesini sonuna kadar açtım. Düşünmesine izin vermemek için zihnimi şarkıyla oyalamaya çalıştım.

Raymond'la öpüştüğüm için pişmandım. Tüm hücrelerim onun sıcaklığına minnettarken ben kendimden nefret ediyordum. Sara'ya rağmen bu yaptığımız berbattı. Kendimi tanıyamıyordum.

Raymond'ın evinin önünde dikiliyordum. Yine. Her zaman olduğu gibi perdeleri kapalı o evin içine bakıyordum. Bir yanım onunla konuşmak ve onu da hayatımdan çıkarmak istiyordu. Ki bu bir intihar demektir.

Diğer yanım sadece kaçıp saklanmak istiyordu.

Ben sadece durdum. Kaç şarkı değişti kulaklarımda, kaç araba geçti önümdeki yoldan bilmem ama ben öylece durup o eve baktım.

Tam önüme döndüğümde kapının gürültülü bir şekilde açıldığını duyunca irkildim. Kulağımdaki yüksek sesli şarkıya rağmen gürültüyü duyabildiğime şaşırmıştım.

Onu görmezden gelmek için önüme dönüp yürümeye devam edecekken Raymond varlığını fark etmekte gecikmedi.

“Noa!” Kapıyı sertçe çarpıp koşar adımlarla basamakları inerek yanıma geldiğinde parfüm kokusu ondan önce gelmişti. Kokusu baş döndürücüydü. Ve gülüşü. Bakışları... Siktir.

Bazen tüm etik değerleri bir kenara bırakıp kendimle savaşımları bitirmek ve onu sadece öpmek istiyordum. Sonsuza kadar kollarının arasına saklanan kız olmak istiyordum... Yaktığım limandan cılız bir kayıkta açılmanın huzuruna kapılıp gitmek istiyordum.

“Eve mi gidiyorsun?” diye sordu elini saçlarının arasından ensesine doğru kaydırarak.

“Evet,” dedim kısık bir sesle. “Klinikten dönüyorum.” İkimiz de sadece geveliyorduk. Dün gece yaşadığımız şey için pişman mıydı acaba?

“Anladım.” Başını salladı sakince.

“Sen?” Kaşlarımı kaldırdım. “Bir yere mi gidiyordun?”

“Hayır.”

“Aceleyle çıktın evden,” dedim. Hatta hışımla kapıyı kırarcasına açmıştı. Sanki bir yere geç kalıyormuş gibi. “Ve kıyafetlerine bakılırsa...” Gözlerim baştan aşağı Raymond’ı taradı.

Siyah tişörtü iri kollarını ve belirgin karın kaslarını sıkıca sarmıştı. Siyah kotu ve göz alıcı kemeriyle Raymond görebileceğim en şık hâlindeydi. Saçları özenle taranmıştı. Ta ki biraz önce karşımda ne yapacağını bilemeyip saçlarını karıştıran kadar... Ve fazlaca parfüm sıkılmıştı.

“Her zamanki hâlim. Bir yere gitmiyordum,” diye yalan söyledi. Onu tanıdım. Kesinlikle bir yere gidiyordu.

“Dikkat etsen iyi olur. Bugün kasabada yeni bir cinayet haberi dolaşiyor. Gece vakti dışarıda tek başına dolaşma.” Onunla hem haberi paylaşmış hem de bana sarf edeceği tembihleri ona karşı kullanmıştım.

“Andy diye bir kız ölmüş,” diyerek haberi olduğunu belirtti. “Şerifin kızymış.”

“Öyle,” dedim başımı sallayarak.

“Çok yazık,” diye mırıldandı Raymond başını eğerek.

“Asıl bize yazık,” diyerek omuz silktim. “Tüm gün Andy’nin ölümünü düşündüm. Ve itiraf etmeliyim ki biraz kıskandım.”

Daha keskin bir tavırla yeniden omuz silktiğimde Raymond’ın yüz hatlarının kasıldığını gördüm. Söylediklerim hoşuna gitmemişti. Hem de hiç.

“Ölümden bahsetmeden hoşlanmıyorum, Noa,” dedi donuk bir ifadeyle. “Bunu biliyorsun.”

“Bir şekilde konu hep ona çıkıyor, ne yapayım?” Zihnim o an elimden tutup beni yıllar öncesine götürdü. O geceye... Ve ben bugünle bağlantımı kopardım.

“Yaşamamı istiyorum,” diyerek beni zorla hayatta bıraktığı o gece zihnimi meşgul etmeye başladı.

“Neden karşı çıkıyorsun ki? Bırak, zaman iyileştirsin. Bırak, kabuk bağlasın bazı şeyler. Neden kendine acı çektiriyorsun, Noa?” Raymond’ın beni kendime getiren konuşmalarının sadece son kısmını net olarak duyabilmiştim. Diğerleri sadece bir uğultudan ibaretti.

“Yapamıyorum artık,” dedim ağlamaklı bir şekilde gözlerimi kaçırarak. “Başa çıkamıyorum olanlarla. Eziliyorum, boğuluyorum.” Ona söyleyemediklerimden. Sakladıklarımın ve sakındıklarımın kaçamıyor, boğuluyordum. “Sıkıldım anlıyor musun, sıkıldım.”

Ağlıyordum artık. Andy’nin ölümü son nokta olmuş, sınırlarım boşalmıştı.

“Yaşıyormuş gibi davranmaktan, hayatım yolundaymış gibi taklit yapmaktan... Dahası bir hayatım varmış gibi göstermeye çabalamaktan sıkıldım. Yoruldum.”

“Şşş...” Kollarının arasına aldı beni. “Bununla başa çıkabilirsin. Birlikte başarabiliriz.”

“Yaşamak istemiyorum,” dedim boğazımdan kopan bir hıçkırık eşliğinde.

“Hayır,” diyerek reddetti söylediğimi. “Buna izin vermem. Yaşayacaksın. Ölüm kurtuluş mu sanıyorsun?” Saçlarımı okşadığında gözyaşlarım parmak uçlarına bulaştı.

Bu boktan hayatı yaşamamış olanlar ölümün acı verici olduğunu söylediler hep. Oysa yaşamak ölmekten daha zor, inkâr etmekse kolay gelirdi.

“Sen beni yaşamak zorunda bıraktın,” diye fısıldadım gözyaşlarımın arasından. “En büyük kötülüğü bana sen yaptın.”

Sustu.

Derin bir iç çekişle geçmişin karanlığını içine çekti ve sustu.

“Yaşamamı istiyorum, Noa. En güzel şekilde yaşamamı...” Bunu yapamadım. Böyle bir hayatın içinde yaşamaktan daha zor ne olabilirdi ki?

“Benim peşimde,” dedim iç çekişlerimin arasından.

Raymond anlamayarak geriye çekildiğinde bunu yaptığım için çoktan pişman olmuşum. Ona söyleyemezdim. Kimseye söyleyemezdim. Mia için susmak zorundaydım, kahretsin.

“Ne dedin sen?” dedi kaşlarını çatarak. “Kim senin peşinde?”

“Boş ver,” dedim. Başımı iki yana sallayarak gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. “Saçmalıyorum öyle.”

“Söylemek istediğin bir şey varsa söyle. Benden bir şeyleri gizlemenden hoşlanmadığımı biliyorsun.” İmalı bakışları beni köşeye sıkıştırırsa da sonuna kadar direndim.

“Sen hiçbir şeyden hoşlanmıyorsun ki,” diye iğneledim. “Senden gizlediğim hiçbir şey yok. İyiyim.”

Gözleri şüpheyle yaklaşmaya devam ederken iri dudakları keyifle kıvrıldı. Uzanıp gözyaşlarımı kuruladı başparmağıyla. Daha büyük bir gülümseme yüzüne düşen gölgelerin arasında ışıldadı.

Zihnimin gürültüsü başka nasıl dinirdi,

Sen bana böyle güzel bakmasaydın eğer.

En güzel anımız Raymond’ın cebinde gürültüyle çalan telefon yüzünden mahvoldu. Ray hızlıca elini yüzümden çekip cebindeki telefonu çıkardı ve ekranına baktı.

Arayan kişinin kim olduğunu görmesem de tahmin etmek hiç de zor değildi. Raymond’ın yüzü dalgalanmıştı. Göz ucuyla bana baktığını yakalamak canımı sıktı. İçinde bulunduğum durumun çirkinliğini bir kez daha yüzüme vurduğu için kalbim öfkeyle doldu.

Ben kimsenin ilişkisindeki üçüncü kadın değildim. Sara'yla dün geceki kavgalarından sonra ne durumda olduklarını bilmiyordum ama her ne olursa olsun bir daha yaşanmayacaktı. Raymond'ı hayatımdan çıkarmamın mümkün olmadığını biliyordum. O sadece geçmişimden bir hatıra olarak getirdiğim sırdaşım olarak kalmalıydı.

“Noa,” dedi telefonu yeniden cebine atarken. “Gitmem gerekiyor.”

“Biliyorum,” dedim anlayışlı şekilde başımı sallayarak. “Evden çıkmandan belliydi.” İmalı gülüşüme kaşlarını çatarak karşılık verdi.

“Yarın yanına geleceğim. Seni daha iyi bir hâlde görmek istiyorum,” dedikten sonra elinde tuttuğu ceketi hızlıca giyip yakasını düzeltti. Salaş bir blazer ceketti ve ona çok yakışmıştı.

“Bu gördüğünün en iyi hâlim olmadığını sana düşündüren ne?” Acınası bir şakaydı ama gerçeğe çok yakındı.

“Çökmüş yanakların, uykusuzluktan morarmış göz altların ve boktan ruh hâlin... Daha fazla saymamı ister misin?” Ellerini cebine atarak gerindiğinde belirginleşen boyun damarlarına gözlerim daldı.

“Şık kıyafetlerin sana harika bir centilmenlik kazandırmış,” diye laf soktum. “Gözlerimi yaşarttın.”

“Eve kadar eşlik etmemi ister misin?” diye sordu birden ciddileşerek.

“Geldim sayılır. Gerek yok.”

“Eve vardığında bana mesaj at,” dediğinde bunu yapmayacağımı o da biliyordu.

“Tamam atarım,” diyerek yalan söyledim.

Raymond yanımdan geçip gittikten sonra bir daha arkasına hiç bakmadı. Bense olduğum yerde durdum ve adımlarını hızlandırmasını, sokağın sonuna ulaşıp gözden kaybolmasını izledim.

Raymond'ın bu saatte nereye gittiğini, aceleyle nereye yetişmeye çalıştığını merak etmişim. Bu yüzden içimdeki şeytana uyup aramızdaki mesafeyi fazla kapatmadan peşine düştüm.

Bu yaptığım aptalcaydı ama nereye gittiğini bilmeliydim. İçimi rahatlatmama ihtiyacım vardı.

Spor ayakkabılarımın ayağымda olduğuna seviniyordum. Raymond öyle hızlı yürüyordu ki yetişmek çok zordu.

Sokaklar ardımızda kaldıkça Raymond'ın yetişmeye çalıştığı yeri anlayabiliyordum. Gittiği yeri, kollarına koştugu kişiyi ve şıklığının sebebini haykıran sokağa döndüğümüzde kalbim göğüs kafesimden firar etmek ister gibi sıkıştı.

Raymond elleri ceplerinde bahçe kapısını açıp verandanın basamaklarını hızla tırmanırken yolun karşısında durmuş, o evin sahibini görmeyi bekliyordum. Biliyordum zaten. Sadece görmek ve zihnime o anları kazımak ve hiç unutmamak istiyordum.

Belki de bu gece yeni hayatımın ilk adımı olacak, bazı şeyleri ardımda bırakmamı sağlayacaktı.

Raymond'ın yumruğuyla çaldığı kapı Sara'nın cıvıltılı sesiyle açıldığında gözlerindeki mutluluğu bile her şeyi anlatmaya yetmişti.

Yetmedi.

Sara da göz alıcı elbisesi ve dekoltesinin sunduğu teninin ışıltısıyla Raymond'a yaslanıp kollarını boynuna doladıktan sonra dudaklarından öptü.

Beni öpen dudaklar ona aitti.

Dün gece öptüğüm dudaklardan içtiğim, sadece bir yudum zehirdi.

Dudakları ayrılmadan birlikte içeri girip kapıyı sert bir şekilde arkalarından kapattıklarında sokağın karanlığıyla baş başa kaldım.

Alıştığım şey tekrardan yaşanmış ve ben bir kez daha dışarıda bırakılmıştım.

Raymond'ın kolları benim çatım olamamıştı ama hâlâ Sara'nın sıcak yuvasıydı.

MİRAS KALAN ACILAR

Mezarlar tek kişilik derler ama sevdiğimiz insanı kaybettiğimizde toprağın altına onunla birlikte gömülürüz. Demem o ki bazen mezarın altında birden fazla insan yatar.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası, GEÇMİŞ ZAMAN...

Bugün ayın on dördü. Joanne'in ölümünün üzerinden tam dört yıl geçti. O gittiğinden beri ölmeyi dilemeden geçirdiğim tek bir günüm bile yok.

Kalbim sancıyordu. Ruhumun derinliklerinde duyduğum acı tarifsizdi. Bu lanet olası hayatı Joanne olmadan yaşamak istemiyordum artık. O öldüğü gün ailem onunla birlikte beni de toprağın altına gömmüştü.

Hani mezarlar tek kişilikti?

Ben neden ablamın yanına gömüldüm?

Joanne dilsiz diye anılırdı. Öyle değildi ama herkes öyle bilirdi. Kekeme olduğu için konuşmaya utanır, kimseyle konuşmazdı.

Bir tek benimle konuştuğu için yaşadıklarını da bana anlatmıştı ama ben bir başkasına söylemeye korkmuştum. Joanne'le sırlarımızı birbirimizden başkasına anlatmazdık hiç. Ben nasıl onun sırrını aileme anlatırdım?

Sevgilisinin Joanne'e tecavüz ettiğini nasıl söyledim?

O gece... Joanne benim uyuduğumu sanıyordu. Yine bütün gece ağlamıştı ve ben arkamı dönüp onu dinlemiştim sadece. Gecenin sessizliğinde, aynı odada hıçkırıklara boğulurken gözüme nasıl uyku girerdi?

Gecenin bir yarısı yatağından çıkıp yanıma gelmişti. İnce pikeyi üzerime çekip omuzlarıma kadar örttükten sonra şakağıma bir öpücük kondurmuştu. Dudakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Joanne'in ölmeden önce bu dünyada akıttığı son yaşlar tenime kazınmıştı.

Bilseydim eğer öleceğini, uyuma taklidi yapar mıydım hiç?

Engel olmaz mıydım meleğimin bu dünyadan uçup gidişine?

Bir gariplik olduğunu anladığımda onun arkasından gizlice evden çıkıp peşinden gitmiş ve gözlerimin önünde intihar edişini izlemiştim.

Joanne gece yarısı o köprüden aşağı kendini bırakırken olanları izlemekten başka bir şey yapamadım. Sadece izledim. Köprü'nün taştan kenarına tırmanışını, kollarını iki yana açışını ve son ana kadar yalnızlığıyla boğuşup yenik düştüğü savaşını anbean izledim çünkü hepsi saniyeler içinde yaşanmıştı. Ölmeye öyle hazırды ki hiç tereddüt etmemişti.

Aradan dört yıl geçmişti ve şimdi o köprü'nün kenarında oturan bendim. Artık on yedi yaşına gelmiştim ama yaşıtılarımın kurduğu hayallerin zerresi bile yoktu kalbimde. Onların çocuk olduğu yaşlarda ben büyümek zorunda kalmıştım.

Yine gecenin üçüydü. Joanne'in ölüm yıl dönümünde, tam öldüğü saatin gelmesini bekliyorum. 03.17... Beş dakika sonra hayatıma son verecektim.

Ben o gece ona engel olamamıştım ya, yaşamayı hak etmiyordum.

Ben bu dünyada cehennemi yaşıyordum. Annemin nefreti cehennemin ateşini harlıyordu. Joanne'in başına gelenleri bildiğimi ve buna rağmen sustuğumu öğrendiği gün ölmüştüm onun için. Ablamın katili olmuşum.

Son üç dakika...

Az sonra bedenimi köprüden aşağı bıraktığımda acılarım suya karışacaktı. Sonrasında eğer gerçekten varsa cennette Joanne'e kavuşacaktım.

Gözyaşlarımla ıslanan yanaklarıma çarpan rüzgârla tenim buz kesmişti. Umursamadım ve kocaman gülümsedim. Ay ışığının altında otururken yüzümü aydınlatıyordu. Joanne sanki elinde ışığıyla gökyüzünde beni bekliyordu.

Son bir dakikam kalmıştı. Kalbimi saran telaş, ölümün heyecanı mıydı yoksa?

Titreyen ellerimle köprü'nün kenarına tutunarak ayağa kalktım. Hava rüzgârlıydı bu gece. En azından kendimi kollarına bırakacağım bir rüzgâr vardı. Canımı yakmadan teslim eder miydi beni suya?

Bakışlarımı gökyüzünden ayırmadım. Son ana kadar aşağı bakmadım çünkü bakarsam korkup vazgeçerdim. Ben bu gece bir kez daha korktuğum için ölümden kaçmak istemiyordum.

Kollarımı iki yana açtım. Ağırlığımyı bacaklarımdan çektim ve kendimi rüzgâra emanet edip beni aşağı itmesini bekledim. Bir kuş tüyü kadar hafif hissediyordum kendimi. Ölmek böyle mi hissettiriyordu?

Yıllardır taşıyamadığım yüklerimden kurtulmuş gibiydim. Kalp atışlarım her saniye daha da şiddetlenirken bir el sarıldı belime. Kendimi birazdan boşlukta bulacağımı düşünmüştüm ama yanılmışım.

“Noa!” dedi tanıdığım bir ses. “Gel buraya!” Bana seçme hakkı bile bırakmadan güçlü kolunu sıkıca sardığı belimden çekip beni aşağı indiren Raymond’ın kollarına bıraktım kendimi.

Bir kez daha beceriksizliğime ağlarken hıçkırıklara boğuldum.

“Ne yaptığını sanıyorsun sen?” dedi Raymond endişeyle titreyen sesiyle. “Neden yapıyorsun bunu?” Cevabını gayet iyi biliyordu. Zaten bir tek o biliyordu kalbimdeki yarayı. “Neden?” Beni göğsüne yaslayıp sıkıca sardı kollarını.

“Ölmek istiyorum, Ray,” demeye çalıştım ama hıçkırıklarım beni oldukça zorlamıştı. “Neden bana engel oldun? Neden bırakmadın?” Geriye çekildim ve tüm öfkemle göğsüne yumruklarımı geçirdim. “Neden ölmeme izin vermedin?”

“Ölemezsin,” dedi gözlerimin içine bakarak. “Sen de gidemezsin.” Sen de... Bana ölmek de yasaktı bu dünyada. Yaşamamı istiyorlardı. Yaşayıp daha fazla ceza çekmemi.

“Bırak gideyim,” dedim ama bir adım bile atacak gücüm kalmadığından yere yığılmıştım.

Raymond benimle birlikte yere çöktüğünde onun kollarına tutunup daha şiddetli ağladım. Dayanamıyordum. Kalbimin acısını daha fazla kaldıramıyordum.

“Bırak...” diye fısıldadım gözyaşlarım sicim sicim akarken. “Bırak öleyim.”

“Geçti,” dedi beni göğsüne saklayıp. “Geçti, güzelim. Geçti.” Hiçbir şeyin geçtiği yoktu. Beni yalanlarıyla avutan bu dünyadan gitmek istiyordum.

“Geçmez,” diye mırıldandım. “Bu acı geçmez. Onun acıları bana geçti, Ray. Taşıyamıyorum.” Boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. “O çok acı çekti. Ben... Ben ona engel olamadım. Acılarını dindiremedim.”

“Sen değil, Noa, o öldü,” dedi saçlarımı okşamaya devam ederek. “Onunla birlikte ölemezsin.”

Bu söylediği acılarımı daha da ağırlaştırmıştı.

“Hiçbir şey yapamadım,” dedim söylediklerini duymazlıktan gelip. “Onu ölüme götürenler hâlâ hayattayken ablam toprağın altında...”

“Kim?” dedi anlamayarak. Tabii ya, bilmiyordu ki. “Kim hâlâ hayatta?”

“Joanne’i bu hâle getirenler,” dedim hıçkırığa hıçkırığa. “Ona tecavüz eden pislikler hâlâ hayatta. Arkadaşı da o da elini kolunu sallayarak geziyor.”

“Ben...” Söyleyecek bir şey bulamadığı için sustu. Başka ne yapacaktı ki? Joanne’in yaşadıkları kasaba gençleri arasında magazin konusu olarak birkaç gün konuşulup sonra unutulmuştu. Ablamın hayatının değeri bu kadardı işte.

O, bu yükü taşıyamadığı için canına kıydığında ise onu zayıflıkla suçladılar. Asıl suçlu olanlar zengin ailenin çocukları olduğu için ceza almazken, suçlanmazken Joanne acılarına son verdiği için suçlu olmuştu kasabanın gözünde.

“On yedi yaşındaydı. Birkaç aydır sınıfındaki çocuklardan biriyle çıkıyordu. Kevin’la. Mutluydu. O zamanlar okuldan birinin ev partisine gittiler birlikte...” Raymond’a Joanne’in yaşadıklarını anlatmaya başlamıştım. “Çok içmişler. Joanne sevmezdi içmeyi ama arkadaş grubunun baskısıyla birkaç kadeh içip fenalaşmış. Sonra...” Boğazımda intihar etti kelimeler, dökülemedi dudaklarımdan. Ne yutkunabildim ne de nefes alabildim.

Kevin ablamı odalardan birine çıkarmış. Alkolün etkisi arttıkça Joanne yatakta sızıp kalmış ve yakın arkadaşıyla birlikte onun bu hâlinden faydalanmışlar. Ablam bana tüm bunları anlatırken hıçkırıklara boğulmuştu. Her şeye rağmen onlara engel olmaya çalıştığını ama gücünün yetemediğini... Ne kadar yalvarırsa yalvarsın, onları durduramadığını anlattıkça gözlerimin önünde aynı acıları tekrar tekrar yaşamasını izlemiştim.

“Ben... Bu kadarını bilmiyordum,” dedi Raymond. Kimse bilmiyordu.

Bilseler benden daha çok nefret ederlerdi. Ailem de öğrendiğinde benden nefret etmişti zaten. Annem, en az o iğrenç çocuklar kadar suçlu olduğumu söylemişti yüzüme karşı. Sustuğum için onlar kadar berbat insanlar olduğumu söylemişti.

“Dahası bu yaptıklarını kayıt altına alıp okuldaki herkese gönderdiler. Joanne’i ağızlarına sakız edip alay ettiler. Olayın ertesi günü türlü zorbalığa maruz kaldı, rahat bırakmadılar. Kevin ve arkadaşının yanında oldu herkes çünkü onlar okulun popülerleriydi.” Raymond duyduklarına inanamıyordu. Şaşkınlığı gözlerinden okunuyordu. “Ablamın kendi isteğiyle ikisiyle aynı anda yattığını iddia edip onun sürtüğün teki olduğunu yaydılar hatta... Görüntülerin okula yayıldığı günden birkaç gün sonra Joanne tam burada kendini köprüden aşağı attı.” Bir hıçkırıkla bölündü söyleyeceklerim. “Tüm bunlar çok korkunç, anlıyor musun? Çok korkunç...”

“Suçlular elbet cezasını çeker ama sen değil... Senin bir suçun yok. Kendine bu kadar yüklenemezsin. Hiç suçun yokken ölmeyi dileyemezsin.” Hem benim için korkuyor hem de yapmaya kalkıştığım şey yüzünden beni azarlıyordu.

“Kimsenin ceza çektiği falan yok, Ray. Sadece ben çekiyorum o cezayı. Her gün bu yükü taşıyarak, ailemin nefret dolu bakışları altında yaşayarak... Siktiğim kasabasında benden başka ceza çeken yok.” Gözyaşları yeniden firar ederken başımı Raymond’un göğsüne bıraktım. “Ablam akıntıya kapılıp gitti. Cesedini bulamadıkları için mezarı bile boş kalmışken o pislikler hiç ceza almadan hayatlarına kaldığı yerden devam ediyor. Bense hiçbir şey yapmıyorum. Haksızlık bu... Haksızlık!”

“Öyle söyleme,” dedi daha sıkı sarılıp saçlarımı okşarken. “Kendine haksızlık etme. Senin hiçbir suçun yok.”

“Taşıyamıyorum bu yükü...” diye mırıldandım ağlamaya devam ederken. “Bununla baş edemiyorum, yaşayamıyorum.”

“Yaşayacaksın,” dedi hiç düşünmeden.

Başımı iki yana sallamaya çalıştım. Göğsünde yatarken bu pek mümkün olmasa da Raymond anlayıp başımı göğsüne daha sıkı bastırdı.

“Hayır,” dedi net bir şekilde. Çenesini başıma yaslayarak, “Ben hep yanındayım. Ağlayacaksan kollarımda ağlayacaksın. Gerekirse birlikte ağlayacağız ama ölmene izin vermem,” dedi ve bu kez saçlarımı okşayan parmakları gözyaşlarımla ıslanan yanaklarımda gezindi.

“Yapamam...” diyerek gözlerimi açtım çünkü her kapattığımda Joanne’in yüzü canlanıyordu gözlerimin önünde.

“Bana söz ver,” dedi çenesini kaldırıp geriye çekilerek. “Benim için yaşayacağına söz ver.”

Ağlamaktan kanlanan gözlerimle Raymond’a bakarken kalbimi ezen tüm acılarıma rağmen ona söz verdim.

Joanne’in öldüğü yerde, acılarının bana miras kaldığı o köprünün üzerinde beni yaşamak zorunda bırakan adama sığındım.

Ve onun sayesinde devam ettiğim hayatımda kalbim ona sımsıkı bağlandı.

KALBİN SAPLANTISI

Bazen elindeki en kıymetli şey sahip olduğun arkadaşlıktır. Hayat boyu en çok aynı kanı taşıdığın insanlardan yara aldığını fark ettikçe arkadaşlığının değerini daha çok anlarsın.

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

O her zaman gülleri severdi ve bir dal koparmak için koştuğu yolda, ayağının altında ezilen papatyaları hiç umursamazdı.

Papatyaları kimin sevdiğini söylememe gerek var mı?

Raymond ve Sara'yı dikizleyerek gereken cevabı aldıktan sonra ne yapacağımı bilemeyip Becca'yı aramıştım. Evde olduğunu söyleyince adresini isteyip doğrudan buraya gelmiştim. Aklıma gidecek daha iyi bir yer gelmemiştir. Eve gidip annemle uğraşacak durumda değildim. Eğer eve gitseydim tüm hıncımı annemden çıkarır ve geri dönülmez olayların yaşanmasına sebep olurdu.

Önünde dikilip durduğum kapı kısa süre içinde açılınca bir adım geriye çıktım. Ellerim ceketimin cebindeydi. Bedenim değil, ruhum üşüyordu ve onun için yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Becca kapıyı aralayıp bana baktı. Rahatça nefesini verip içeri geçmem için kapıyı tamamen açtığına nezaketsizlik etmek istemediğim hâlde gülümsemeden yanından geçip içeri girdim.

“Hoş geldin,” dedi sakince.

Yalnızca başımı sallayarak karşılık verdim. Muhtemelen bu yaptığımı görmemişti.

Aslında hiçbir şey yapacak gücüm yoktu. Uyuştuğumu hissediyordum. On yedi yaşındayken gecenin bir yarısı oturduğum o köprüdeydim sanki. O gecenin soğuşunda üşüyordum. O gecenin ağırlığı vardı kalbimin üzerinde.

“Nate’e ulaşamadım,” dedi tekli koltuğa kendini bırakırken. “Andy’nin evine gittim ama korkunç bir kalabalık vardı. Ne Nate’i ne de Ben’i göremeyince eve gelmek zorunda kaldım.”

Mini şortunu çekiştirerek düzeltti. Üzerinde askılı bir bluz vardı. Dağınık siyah saçlarıyla tam ev hâli görüntüsü vardı.

“Bir şey mi oldu?” diye sordu yine tepkisiz kaldığım için. “Ne bu hâlin?”

“Hiç.” Geçıştirmeye çalışsam da dışarıdan bakan herkes berbat göründüğümü anlardı.

Becca, “Yalan söylüyorsun. Kesin bir şey olmuş,” diyerek üsteledi. “Dökül bakalım.”

“Bir şey yok,” dedim tahammülsüz bir tonlamayla. “İyiyim ben.” Bok gibiydim.

“Hadi, kızım, anlat. Biz bizyiz. Kendine şunu yapmayı kes,” diyerek azarladı beni. “Sorunları kendi içinde yaşayarak aşamazsın. Paylaştıkça hafiflersin.”

Direnmeyi bırakıp, “Pek sanmıyorum,” dedim.

“Ne oldu?” Derin bir nefes alarak dinlemeye hazırım der gibi arkasına yaslandı.

“Hiç en yakınındaki birinin sevgilisine karşı bir şey hissettin mi?” İçinde bulunduğum durumun bununla pek ilgisi olmadığını bilsem de ancak bu şekilde kendimi ifade edebilmişim.

“Oha!” dedi Becca heyecanla oturduğu yerde kıpırdarken. “Mesele sandığımdan önemli görünüyor.”

Asıl soruma cevap vermesini bekliyordum. Öylece yüzüne baktım.

“Bana soruyorsan, etik değerleri yüksek bir insan olmadığımı söylemem gerekir.”

“Yani?” Kaşlarımı kaldırdım.

“Yani... Evet. Doğrusu daha önce hiç en yakın arkadaşlarımdan birinin erkek arkadaşlarından hoşlanmadım ama bir tanesinin erkek arkadaşıyla seviştiğim olmuştu. Çoğu kez hem de. Arkadaşımla ilişkisi devam ederken çoğu geceyi yanımda geçiriyordu ama elbette çocuğa âşık olduğum falan yoktu. Sadece iyi sevişiyorduk, hepsi bu.” Önemsiz bir şey gibi omuz silkti. “Benim olayım seks, Noa. Kalan hiçbir şey bu kadar keyif vermez bana.”

“Yine de bu yaptığın...”

“Hiç doğru değil, biliyorum.” Sözümün nereye gideceğini gayet iyi bildiğinden lafımı tamamlamamı beklemeden araya girmişti. “Ama dediğim gibi etik değerleri olan bir insan olmadım hiç. Bu yüzden herkes benden nefret

ediyor.” İnsanların nefretini kuşanmış, kendine aşılması zor bir zırh yapmıştı. Tüm gücünü de bundan alıyordu.

Anladığımı söylemek için başımı ağır ağır salladım.

“Senin olayın ne? Kimin sevgilisinden hoşlanıyorsun?” Bu şekilde sorması bile kendimden iğrenmeme ve yüzümü buruşturmama neden oldu. “Hadi ama... Kız kıza dertleşiyoruz. Rahat olabilirsiniz. Benden sır çıkmaz.”

“Bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum...”

Biriyle dertleşmek bile çok zor geliyordu. Joanne öldüğünden beri sadece ablamı değil, aynı zamanda tek sırdaşımı da kaybetmiştim. O günden beri ne aileme ne arkadaşlarıma kendimle ilgili hiçbir şey anlatmazdım. Bu yüzden ağır geliyordu kelimeler, çıkmıyordu ağzımdan.

“Dümdüz anlat. Hiç gevelemene gerek yok. Şu hayatta bir şeyleri yargılamayacak ya da umursamayacak tek insan olabilirim. Bunu gayet iyi biliyorsun bence, Noa. Benimle rahatça dertleşebilirsiniz.” Güven vermek ister gibi gülümsedi genişçe.

Gerçekten de söylediği gibiydi. Muhtemelen insanların yargılayabileceği her şeyi yaptığı ve bunların birinden bile pişmanlık duymadığı, aynı zamanda umursamaz bir karakteri olduğu için Raymond’la ilgili yaşadıklarımı ona anlatsam bir sorun olmazdı.

• “Hatta ne var biliyor musun? Gevşemek için bir şeyler içmeliyiz. Böylelikle rahatça dertleşebiliriz.”

Cevap vermeme beklemeden yerinden kalktı. Parmak ucunda hızlı adımlarla salondan çıkıp mutfağa gitti. Çok geçmeden elinde iki kadehle ve beyaz şarapla salona geldiğinde itiraz etmedim çünkü biraz uyuşmaya ihtiyacım vardı.

İlk yudumlarımızı içerken aramızdaki sessizlik rahatsız etmeye başladı. Doğrusu Becca kadehinin üzerinden gözlerini üzerime dikip anlatmaya başlamam için sessizce baskı yaptığı için huzursuz hissediyordum.

“Kuzenimin erkek arkadaşı...” deyiverdim.

“Siktir,” dedi birden şaşkınlıktan ağzı açık kalarak. “Yani şey... affedersin. Ağzımdan kaçtı birden.” Elini ağzına kapattı mahcup bir ifadeyle.

“Ona âşık değilim.”

“Siz de mi sevişiyorsunuz?”

“Hayır,” dedim keskin bir biçimde başımla reddederek. “Yani o kadar basit değil geçmişimiz.” Hâlâ hazır değildim. Kendi hayatımı anlatmaya, kalbimi bir insana açmaya cesaretim yoktu. “O beni ölümden kurtardı ve ben onun sayesinde devam ettiğim bu hayatta ona bağlandım. Ölmek istiyordum ama beni kurtardığı için ona çok öfkeliydim. Bağlılığımın sebebi de bu belki, bilmiyorum.” Lafı dolandırmadan bir çırpıda söyleyip kuruyan dudağımın etlerini gerginlikle dişlemeye başladım.

“Bak... Sakın bilmişlik tasladığımı düşünme ama seçmeli derslerimden biri psikoloji ve bu söylediğin şey zaten insan psikolojisinde yaygın bir durum. Bu kişiye karşı bir çeşit bağlılık geliştirmişsin. Adına ne aşk diyebiliyorsun ne başka bir isim koyabiliyorsun. Aslında sadece seni kurtardığı, seçme hakkını elinden alıp hayatına devam edeceğin yolu o kişi belirlediği için kendi içinde bir hiyerarşi oluşturup onu başa koymuşsun.”

Becca ilk kez bu kadar bilgili konuşuyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse pek bir şey anlamamıştım.

“Nasıl yani?” diye sordum merakla arkama yaslanıp.

“Çok basit bir şekilde anlatacağım şimdi.” Gerçekten de küçük bir çocuğa eğitim verir gibi öne eğilip ellerini iki yana açarak doğrudan göz teması kurdu benimle. “Seni kurtaran kişinin ismi neydi?”

Söyleyip söylememe konusunda tereddüt yaşasam da fazla uzatmadan ismini söyledim.

“Raymond.”

Becca usulca öksürerek boğazını temizledi. “Geçmişte sen ölmek istiyordun ama ölemedin. Bir şekilde Raymond buna engel oldu. Yani seni ölümden kurtardı, değil mi?” Olumlu anlamda başımı salladım. “Raymond bu yaptığıyla senin kurtarıcın oldu. Belki de umurunda bile olmayan biriyken senin hayatında önemli bir rol üstlendi çünkü sen dibi boylamışken o seni uçurumun kenarından kurtaran süper kahraman oluverdi. Şimdi anladın mı?”

Doğru söylüyordu. Adını koyamadığım şey tam olarak buydu. Ona minnettarlığım en büyük bağlılığı oluşturuyordu. Her şeye rağmen benim için kusursuz olmasının sebebi buydu. Raymond benim kurtarıcımdı.

Becca, ben cevap vermeyince konuşmaya devam etti.

“Kendi hayatımdan örnek vermem gerekirse... Yıllar önce çok âşık olduğum erkek arkadaşımın beni aldattığını öğrenip yıkılmıştım. O akşam bir mekâna gidip köpek gibi içip sarhoş olmuştum. Sonra yanıma süper seksi bir adam oturdu ve ne kadar berbat görüldüğümle ilgili bana laf attı. Güzel söz-

leriyle ve yakışıklı yüzüyle keyifli bir sohbet geçirdim. Sonra ne oldu, biliyor musun?”

“Ne oldu?” Tahmin etmesi zor değildi.

“O gecenin sonu bay süper seksi yabancının kollarında bitti. O an için bana iyi gelmişti, boktan hayatımda iyi görünen tek şeydi ve ben de ona tutundum. Bir süre o adamla takılmaya devam ettim ve ona âşık olduğuma inandım. Oysa zaman geçtikçe hiçbir şey hissetmediğimi anladım.” Hafifçe omuz silkti. “İnsan psikoloji budur işte. Tam bir salağız, kızım. Güven bana.”

Raymond’a karşı beslediğim bu bağlılıktan nasıl kurtulacağımı da söyleyebilir miydi acaba?

“Peki, ne yapacağım? Her önüme gelenle yatarak mı aşacağım duygularımı?” diye mırıldandım. İçim garip bir huzursuzlukla kaplanmıştı. Raymond’dan kurtulma fikrine karşı çıkan bir taraf vardı içimde.

“Hayır, o bağımlılıktan seni kurtaracak doğru adamı bulacaksın. Raymond seni kurtarmakla iyi bir şey yapmış olabilir ama eğer ona gerçekten âşık değilsen... Unutacaksın.”

“Değilim,” dedim. Öyle olsaydım bile son gördüklerimden sonra onu unutmak için her şeyi yapmaya hazırdım. Kalbime çelme takmasına göz yummuştum ancak kırmasına izin verecek değildim.

“Harika!” dedi coşkuyla. “O zaman onu kalbinden siktir edeceksin.”

Becca’nın önerisine karşı çıkmak için yanıp tutuşan tarafımın bileklerine prangalar bağladım. Çırpınışları sonuçsuz kalacaktı. Üçüncü kadın olmaya niyetim yoktu. Raymond defterini sonsuza dek kapatmam gerekiyordu.

Düşünceler beni kısıvrak ele geçirdiğinden Becca’ya cevap vermedim.

“Bir dakika!” diye cırlayınca korkup yerimde sıçradım. “Yoksa...”

“Ne?”

“Yoksa şu senin yakışıklıyla takılmak istememenin sebebi Raymond mıydı?” Paul’dan bahsediyordu. Gözleri dehşetle açılmıştı. Ne cevap vereceğimi gayet iyi biliyordu ve kaşlarını şimdiden çatmış, beni paylamak için bekliyordu.

Çekingen bir tavırla başımı bir kez sallayarak gözlerimi kaçırdım. Aptal olduğumla ilgili cümlesine başlayıp kalanında bana çeşitli zorbalıklar yapacağına emindim.

“Sana gerçekten inanmıyorum, Noa.” Kendini geriye attı iç çekerek. “Cidden bu kadar saf mısın, yoksa salak mı?”

Her ikisi de.

“Nasıl Raymond için öyle bir adamı elinin tersiyle itersin?” Dahası onu bu sabah reddettiğimi bilmiyordu. Öğrendiğinde yüzüme tüküreceğine yemin edebilirdim.

“Paul iyi biri.”

“Yani?”

“Böyle bir çıkmazın içindeyken onu kullanamam.” Kararımın arkasında olduğumu belli etmek için duruşumu dikleştirsem de Becca'nın gözleri öfkeyle parlamaya devam ediyordu. “Gerçekten onu sevecek birine ihtiyacı var.”

“Sen sev o zaman!” dedi bana. “Kalbin yok mu? Zamanla seversin.” Nasıl da kolay bahsediyordu sevmekten. O kadar kolay mıydı?

“Zor.”

“Ama imkânsız değil. Neden izin vermiyorsun? Neden deneyip görmüyorsun?” Her söylediğini haklı buldukça kendime olan öfkem daha da büyüyordu. “Senin bir kurtarıcıya değil, sevecek birine ihtiyacın var. Bırak kurtarıcı olmayı Tanrı üstlensin, herifin teki değil.”

İnsan karanlığa maruz kaldığında önündeki ışık düğmesini bile göremezdi bazen. Uzanıp bir tuşla karanlığı dağıtabilecekken öylece beklemeye devam edebiliyordu. Ben de böyleydim. Belki de geçmişin bağlılığından kurtulmak bir insan uzağımdaydı ama acı çekmek hoşuma gidiyordu.

Kurtulmaktan korkuyordum.

Becca birkaç dakika boyunca sessizliğimi fırsat bilip kendisiyle baş başa kaldı. Beni bataklığımdan kurtarmak için kafasında türlü fikirler dolaşıyordu.

“Evet,” diyerek birden sessizliği bozdu. “Paul. Adamımız o olacak. Seni gerekirse zorla âşık edeceğiz ama Raymond'dan kurtulacaksın.”

“Neden bunun için hayatımda biri olmak zorunda?”

Beynim yokmuş gibi dik dik yüzüme bakarak, “Çünkü senin sorunun hayatına birini almak istememen,” dedi. “Sebebi Raymond. Bu zinciri kırmadığın sürece tüm hayatını tek başına, Raymond'a saplantılı olarak geçireceksin.” Tam olarak yaptığım şey buydu zaten. Sırf bu yüzden kaç kişiyi uzaklaştırmıştım kendimden, saymakla bitmezdi.

“Doğru,” diye mırıldanarak ilk kez kendime sesli olarak itiraf ettim içinde bulunduğum durumu.

“Önünde iki seçenek var. Birincisi, hemen şimdi kız kıza bir mekâna gidip önüne çıkan ilk adamla takılmak. İkincisi, Paul’u arayıp bir şeyler içmek istediğini söylemek ve randevuya çıkmak.” Şarabından bir yudum aldıktan sonra devam etti. “Seç birini.”

Yanında duran kırlenti kucağına alarak arkasına yaslandı ve benden bir cevap vermemi bekledi.

Paul’u arayamazdım. Bugünkü vedamızdan sonra böyle bir şey yapmam saçmalık olurdu. Diğer seçeneği kabul etmem için de aklımı yitirmiş olmam gerekirdi. Kasabada bir katil varken eminim ki binlerce adamın içinden gidip katili bulur ve kendimi öldürtürdüm.

“İkisi de olmaz,” dedim aynı korkulu bakışlarla Becca’dan gözlerimi kaçırarak.

“Nedenmiş?”

“Çünkü...” Hayatım boyunca yaptığım tercihler hep yanlış olanlardan ibaretti. Bugün de bir kez daha yanlış adam için doğru kişiyi hayatımdan çıkarmıştım.

“Çünkü ne? Benden ne saklıyorsun yine?” Becca kollarını göğsünün altında birleştirdi.

“Bugün Paul yanıma geldi...”

“Lütfen bir salaklık yapmadığını söyle. Lütfen, Noa!”

“Yaptım,” diye itiraf ederken suçluluk duygusu hissederek başımı eğdim.

“Sana inanamıyorum!” dedi sıkıntılı bir şekilde yanaklarını şişirerek. “Ne yaptın?”

“Paul’la flört ettiğimizi biliyorsun. En son hamburgerci de birlikteydik. O zamandan beri de görüşmedik. Birkaç kez aradı hatta geri dönmedim. Beni merak edip kliniğe gelmiş o yüzden.”

“Ee?”

“Ben de açıkça onu hayatımda istemediğimi söyledim. Onu gerçekten sevebilecek daha iyi birini bulmasını söyledim ve vedalaştık.”

“Gerçekten tanıdığım en aptal insan olabilirsin. Böyle bir şeyi nasıl yapabilirsin? Hele ki öyle bir adamı reddetmen... İnanılır gibi değil. Paul Barnley’yi birkaç kez okulda gördüm ve sana yemin ederim, okuldaki tüm

kızlar onunla yatmak için canını verirdi. Sen de gelmiş bana böyle bir adamı reddettiğini söylüyorsun.”

“Çünkü...” Durakladım kısa bir an. “Dün gece Raymond’la öpüştük.” Bu gece itiraflar gecesiymiş anlaşılan. Kendime sakladığım her şeye Becca’ya ortak etmişim. O da benim sır ortağım olmuştu.

“Ne?” Neredeyse çığlık atmıştı. “Nasıl? Hani kuzeninle sevgiliydi bu adam?”

“İşin garip yanı öpüşmemiz değil,” diyerek devam ettim çok beklemeden. “Bana, Sara’yla ilişkisinin zorunluluklar üzerine kurulu olduğunu söyledi. İlişkileri sahteymiş.”

“Bak, güzelim.” Becca saçını kulağının arkasına taradı ama bir işe yaramadı çünkü saçları küt kesimdi ve durmadı. “Sırf bu yüzden bile ikisinden de uzak durmak zorundasın. Hatta şimdiye kadar arkana bakmadan kaçmış olmalıydın. Toksik bir durum onlarınki. Uzak dur. Sana iyi gelebilecek en ufak bir yanı yok.”

“Öyle mi dersin?” Bunu benim dışımda herkesin anlayabilmesi kendimi iyiden iyiye kötü hissetmeme sebep oluyordu.

“Ben toksik insanlardan daha çok hoşlanırım ama bu durum farklı. Bu adamdan sana hayır gelmez, uzak dur. Aklın varsa koşarak Paul’a gidersin ve o adamı elinden kaçırmazsın.”

Yalnız dünyamda çok mutluydum oysa. Raymond benim için bir saplantı olsa da en nihayetinde hislerim ve ben yalnızdık. Şimdi bir yabancıyı hayatıma almamı söylüyordu. Dünyanın en zor görevini üstlenmem isteniyor gibi hissediyordum.

“Onu üzeceğimi biliyorum.”

“Sikerler,” dedi çileden çıkarak. “İnsanları bu kadar önemseme. Gençsin, Noa. Gidip evlenmeni söylemiyor kimse. Sadece dene. Bir süreliğine de olsa mutlu olacaksan o insanı hayatına al. Bencil ol biraz. Her şey bu kadar basitken neden zorlaştırmayı seçiyorsun?”

Bu yüzden arkadaşım yoktu. Karamsarlığım yüzünden insanları kendimden uzaklaştırıyor, nefret ettiriyor ya da sıkıcılığımın onları itiyordum.

“Pekâlâ,” dedim kadehimin dibindeki son yudumu içerek. “Yapacağım.”

“Paul’u mu seçiyorsun, yoksa benimle birlikte mekânda takılmayı mı?” Merakla vereceğim cevabı bekledi. “Basit düşün. Hangisi sana iyi gelecekse onu seç ve yap.”

Paul belki de boktan hayatımın içindeki ufak bir doğru olacaktı. Bu ihtimale tutunmak ve onu seçmek istiyordum. Bir yabancıya kendimi anlatacak gücüm yoktu. Paul da hakkımda hiçbir şey bilmiyordu ama en azından sorular sormuyordu. Bu en önemlisiydi.

“Paul’u istiyorum,” dedim net bir tavırla. “Karar verdim. Paul’la takılırsam mutlu olma ihtimalim daha yüksek.”

“Oh!” Rahatça bir nefes verdi Becca. “Gerçekten o adamı elinden kaçırıcaksın diye ödüm kopuyordu. Eğer Paul’u seçmeseydin sana inat olsun diye gidip onu ayartırdım. Ve yemin ederim ki ne kaçırdığını anlaman için karşında sevişirdim onunla.”

Yine de bu kadar açık sözlü olmasa daha iyi olabilirdi.

Gergin bir gülüşle uzanıp kadehimi üçüncü kez doldurdum. İyice gevşemek hatta mümkünse çakırkeyif olmak için yudum yudum içmekle oyalanmayı başıma diktim. Midemi feci şekilde bulandırsa da dakikalar içinde uyuşan vücudum ısınmaya ve gevşemeye başlamıştı.

Becca benim aksime acele etmekle uğraşmadı. Yarısı dolu kadehini alıp ayağa kalktı.

“Hadi gel. Hemen seni hazırlayalım sonra doğrudan Paul’la buluşmaya gidiyorsun.”

“Ya müsait değilse?”

“Bak!” dedi öğretmen edasıyla. “Bir erkek her ne işi olursa olsun kadınları reddedemez. İnan bana, erkekler çok basit canlılar. Yönetmesi kolay ve ne istersen onu yaptırabilirsin.”

Sanırım hayatımdaki en büyük eksiklik bu konularda beni yönetebilecek bir arkadaştı. Becca bu gece o boşluğu doldurmuştu. Yalnızlığı her ne kadar seviyor olsam da arkadaşımın olması yükümü hafifletiyordu.

Becca elimden tutup beni odasına götürdükten sonra doğrudan elbise seçimi için dolabına yöneldi.

“Önce elbiseni seçelim. Sonra ona uygun bir makyaj yaparız. Duş almak istersen...”

“Gerek yok,” diyerek teklifini kibarca reddettim.

Askıdaki elbiseleri hızlıca karıştırmaya devam ederken sessizce işine odaklandı. Ben de öylece Becca’nın benim için çırpınışını izleyerek mutlu oldum. Birilerinin beni düşündüğünü bilmek huzurlu hissettiriyordu.

“İşte bu!” Dolaptan çıkardığı elbiseyle önüne döndüğünde oturduğum yerden kalkıp yakından incelemek için yanına gittim.

Becca'nın siyah bir elbise seçmesine şaşmamalıydı çünkü siyah onun rengiydi. Tanıştığımızdan beri üzerinde neredeyse başka bir renk görmemiştim.

Seçtiği elbise hem yırtmaç hem sırt dekoltesi veriyordu. Cesaret gerektiren bir elbiseydi ve Becca sayesinde bu gece o cesarete de sahiptim.

“Bence üzerinde harika duracak,” dedi Becca. Ona katıldığımı söylercesine başımı sallarken askıdaki elbiseyi elime aldım. “Sevdin mi?”

“Çok güzel görünüyor,” diye mırıldandım.

“O zaman elbiseyi hallettik. Şimdi hemen geçip koltuğa otur, makyajını da bitirelim.”

“Ben yapabilirim,” diye itiraz edince yüzünü buruşturdu.

“Bana bırak.”

Yine elimden tutup makyaj masasına doğru peşinden sürükledi. Sandalyeye oturmam için omuzlarımdan baskı uygulayınca kendimi bıraktım.

Yarım saatte bana kendimi tanıyamayacağım, muhteşem bir makyaj yaptığında dakikalarca aynadan gözlerimi alamadım.

Her şeyiyle kusursuz makyajımda emin olamadığım tek yer kırmızı dudaklarımdı. Hayatımda hiç kırmızı ruj kullanmamıştım ve şimdi gerginlikten yüreğimin ağzıma geldiği gecede kırmızı ruj sürmek mantıklı bir seçim miydi, emin değilim.

“Ne? Beğenmedin mi?” diye sordu şüpheyle bakarak.

“Hayır, hayır... Harika oldu. Ellerine sağlık,” dedim vakit kaybetmeden. “Kırmızı ruj kullanmam pek. O yüzden tereddüt ettim biraz.”

“Sana çok yakıştı. Bundan sonra daha sık kullanmalısın,” diyerek özgüvenimi toparlamama yardımcı oldu.

“Teşekkür ederim,” dedim omuzumda duran elini tutarak. “Yanımda olduğun için çok mutluyum.”

“Ben teşekkür ederim asıl,” dedi içten bir gülümsemeye. “Partideyken beni korumasaydın herkes üzerime çullanacaktı. Sayende o hengameden kurtuldum. Ne yapсам az kalır...”

Becca o gecenin minnettarlığını kalbinde taşıyordu. O da benim gibiydi aslında. Gerçek bir arkadaşın eksikliğini çok iyi biliyordu. Belki de bu yüzden iyi anlaşıyorduk ve birbirimize iyi geliyorduk.

“Hadi bakalım,” dedi sessiz duygusallığımız uzayıp gitmeden önce. “Elbiseni giy. Sonra saçlarını yapıp hazırlığını tamamlayalım.”

Becca rahat giyinmem için tuvalet bahanesiyle odadan çıktı. Kıyafetlerimi hızla üzerimden çıkarıp kenara koyduktan sonra yatağın üzerinde duran elbiseyi dikkatlice giydim.

Becca yaklaşık on dakika sonra odaya geldiğinde dağınık saçlarımı özenle taramış, sıkı bir atkuyruğu yaparak yeniden toplamıştım. Genelde saçlarımı açık kullanmayı sevsem de Becca'nın seçtiği elbiseye toplu bir saç yakışacağını biliyordum.

Becca kapının pervazına yaslanıp derin bir ıslık çaldı. “Paramutluluğu satın alamaz diyen sürtük de kimdi? Şunun duruşuna bir bakın!” Bir ıslık daha çalıp, “Bebek gibi olmuşsun,” dedi keyifle.

Birkaç saniye daha boy aynasının karşısında kendimi inceledikten sonra arkamı döndüm.

“Güzelliğine bir sigara yakasım geldi.” Şımarık bir tavırla kıkırdadı. “İnan bana, bu güzellik karşısında Paul da yanıp kül olacak.”

“Öyle mi dersin?”

“Hiç şüphem yok.” Benim vardı ama dile getirip tatsız bir ortam oluşturmak istemiyordum.

Raymond'a karşı yıllardır beslediğim bağlılığımın bende yarattığı özgüvensizliği ancak bu gece idrak edebilmişim. Özgür görünürken o geceyle birlikte kendimi bir kafese tıktığımın farkında değildim.

“Paul'u aradın mı?” diye sorduğunda vereceğim cevap hoşuna gitmeyecekti.

“Hayır,” dedim. Tam beni azarlamaya hazırlanırken konuşmaya devam ettim. “Aklımda başka bir fikir var.”

“Ne fikri?” diye sordu merakla.

“Evine gideceğim,” dediğimde Becca'nın yüzünde şeytani bir gülüş belirdi.

“İşte benim kızım!” dedi gururla. “Senden daha azını beklemezdim.”

“Nasıl görünüyorum?” Dakikalar önce bu konu hakkında konuşmuş olsak da gerginlikle çarpan kalbimi yatıştırmak için daha fazlasını duymaya ihtiyacım vardı.

“Çok güzelsin. Her hâlinle çok güzelsin ama bu hâlini gördüğünde Paul’un dili tutulacak.” Endişelerim gözlerimden okunuyor olmalıydı. Becca sakinleşmem için telkinde bulunuyor ve işe yarıyordu.

“Umarım,” dedim derin yırtmacı olan elbiseyi çekiştirerek düzeltirken. Sara bu yaptığımı görseydi, *cesaretin yoksa böyle elbiseler giyme*, diye beni azarlar ve özgüvenimi zedelerdi. Neyse ki artık yoktu.

Becca makyaj masasının üzerindeki sigara paketinden bir dal çıkarıp yaktı. “Güzelliğine!” deyip dumanı benden tarafa üfledi.

Bazen en yakınının olması için aynı kanı taşımak yetmezdi insana. Hatta hayat boyu en çok aynı kanı taşıdığın insanlardan yara alırdın.

Telefondan saate bakıp daha fazla geç kalmak istemediğimden son kez aynada kendime baktım.

“Artık gitsem iyi olur,” dedim derin bir nefes alıp. “Bakalım ne tepki verecek?”

“Hiç olumsuz düşünme. Çok güzel olacak, inan bana.” Daha sigarasının yarısı dururken kül tablasına bastırarak söndürdü. Makyaj masasının üzerindeki parfümlerden birini alarak yanıma geldi.

Boynumun birkaç yerine ve omuzlarıma sıktıktan sonra rastgele elbisemin farklı noktalarına fazlaca sıktığım için yoğun parfüm kokusu odayı esir aldı. Becca’nın ağzına da kaçmış olmalı ki yüzünü buruşturarak öksürdü.

Taksi geldiğinde Becca kapıya kadar bana eşlik etti. Ona son kez teşekkür edip sarılarak vedalaştıktan sonra taksiye binip çantamı yanıma bıraktım.

Paul’un evinin adresini vermemle şoför gaza bastı.

Her zaman şarap sınıırım iki kadehti. Fazlası midemi bulandırır ve başım dönmeye başlardı. Bugün üç buçuk kadeh içmiştim. Hem de çok hızlı içmiştim. Bunun ne anlama geldiğini söylemem gerekirse evet, sarhoştum.

Bugün yapacaklarım için yarın pişman olmayacağıma dair kendime söz vererek arkama yaslandım. Bu hikâyenin iyi adamı Paul’du ve ben onunla olmayı seçmiştim.

Tanıdığım o evin önünde taksinin durmasını söyleyip ödemem gereken tutarı uzattıktan sonra taksiden indim. Kapıyı kapattığım an gaza basıp ıssız

sokakta beni yalnız bıraktı. Buraya sadece birkaç kez Paul'un köpeği Jeu'nun tedavisi için gelmişim.

Dakikalarca dikildiğim evin bahçesine doğru yürürken kalbimin gürültüsünü bastırarak hiçbir sesin olmayışıyla daha çok gerildim. Topuklularımın çıkardığı sesler yankılandıkça büyüyor ve büyüdükçe gerginliğimi arttırıyordu.

Kapıyı çaldığımda hiç açılmayacağını düşündüm. Evin ışıkları kapalıydı. Evde değil miydi, yoksa pencereden geldiğimi görüp bilerek mi açmıyordu?

Hayır, Paul öyle biri değildi. Hiç kabalık etmemişti ve şimdi de beni bir kez daha yanıltan hamleyi yapıp araladığı kapının arasından dağınık saçlarıyla bana bakmıştı.

“Noa?”

Şaşkınlıkla kararan yeşil gözlerindeki umut ışığı kalbimi harekete geçirdiğinde hayatım boyunca cesaret edemediğim bir şey yapıp onu öptüm. Hiç düşünmeden, beklemeden ve bir dakika sonra ne olacağıyla ilgili türlü senaryolarla içimi karartmadan Paul'un dudaklarını öptüm.

Ellerim boynundan ensesine doğru bir yol izlerken gözlerimi sıkıca yumdum ve sıcak dudaklarının tadını çıkardım. Beni affetmesini söyler gibi öptüğüm alt dudağından ağızma şarap tadı geliyordu sanki. Ya da Becca'nın evinde içtiğim şarabın kekremsi tadı hâlâ ağızımdaydı.

Hayır, yanılıyordum. Paul bir anlığına nefesini verdiğinde yüzüme çarpan sıcaklığın arasında şarap mayhoşluğu bulunuyordu. Yüzümü okşayan, dudaklarımı ısıtan o his tanıdıktı.

Bu bana cesaret verince daha büyük bir iştahla kendimi iyice ona bastırıp daha sert öperek neredeyse kendimi Paul'un kollarına teslim ettim.

Nazik bir biçimde belimi tutan eline tüm ağırlığımı bıraktığımda Paul daha fazla bana karşılık vermeden kendini geriye çekti. Daha büyük bir şaşkınlıkla gözlerimin içine bakıyordu. Karşımdaki gözlerde cevaplanmayı bekleyen çok fazla soru ve kafa karışıklığı barınıyordu.

“Sarhoşsun, Noa,” diye mırıldandı aynı tadı dudaklarımdan almış gibi. “Ne istediğini bilmiyorsun.”

Ağır ağır salladım başımı. Söylediği şey doğru olabilirdi ama o yüzden burada değildim. Onu sarhoş olduğum için değil, öpmek istediğim için öpmüştüm.

“Bilmeni isterim ki...” Kelimelerin ayağına çelme takıyordu ağızımdaki acı tat. Çoktan uyuşmuş zihnimde bir araya getiremediğim söz yığınlarının arasından güçlükle bir şeyler çekip alıyordum. “Sarhoş değilim ve istediğim tek şey...” *Unutmak.*

Bu kez Paul sözümü bitirmemi beklemeden yüzümü avuçlarının arasına alıp şehvetle öpmeye başladı. Kapının önünde geçirdiğimiz dakikalarda sessizliğimiz konuşurken dudaklarımızla birbirimize teslim olduk.

Paul Barnley beni affetmişti.

ONUNLA BİRLİKTE

*Yaralar iyileştiğinde unuttur insan.
İzi kalmalı ki daima, hatırlayabilsin hatalarını.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Zihnindeki şeytanlara söz geçiremediğinde kendi cehenneminde tutsak kalırdı insan.

Yıllar boyu bana, benden çok zarar veren olmamıştı. Herkesten önce kendi düşüncelerim beni bu duruma getirmişti. Ruhumda besleyip büyüttüğüm karamsarlığımı beni yetiştiren.

Beni karanlığıyla yeniden doğuran zihnimin kuklası olarak sürdüğüm hayatımda ilk kez düşünmeden bir adım atma cesareti gösterdiğime hâlâ inanmıyordum.

Kendi prangalarımı söküp attığım bu gecenin tadını, beni gerçekten seven adamın göğsüne yaslanarak çıkarıyordum.

İkimiz de küvetin içinde, ihtiraslarımızı dizginleyen sıcak suyun keyfini çıkarırken Paul'un düzenli nefesi kulağıma sakin bir melodi fısıldıyordu. Zihnimdeki düşüncelerin zehri suya akıp giderken burada geçirdiğim her an daha fazla arındığımı hissediyordum.

Paul'u görebilmek için hafifçe geriye çekilerek suyun içine omuzlarımı daldırıp başımı yana yatırdım. Çenesinin altından göz göze geldiğimizde iri dudakları sakince kıvrıldı. Islak saçlarından bir damla alnıma düşünce bu ikimizi de güldürdü.

"İyi misin?" diye sordu karnımın üzerinde duran elini iyice belime sarak. İki yanımdan uzattığı bacaklarının arasına çekti beni.

Uysal bir gülümsemeye başımı sallarken, "Çok daha iyiyim," diye mırıldandım. Yalan değildi. Belki de ilk kez bir erkeğe iyi olduğumu söylerken yalan söylemiyordum.

Saçlarımı okşayan elinin baskısıyla başımı tekrardan göğsüne yasladım ve Paul saçlarımı okşamaya devam etti.

Derin bir nefesle iç çektiğinde sessizliğin bozulacağını anlayıp kendimi hazırladım. Çok geçmeden, “Neden?” diye sordu anlamadığım bir şekilde. “Neden buradasın, Noa?”

Duymaktan korktuğum sorunun bu kadar erken gelmesini beklemiyordum.

“Ben...”

“Açık konuşmanı istiyorum,” diyerek lafımı kesti. “Senden istediğim tek şey bu.”

“Klinikte yaptığımız konuşma...” Ona karşı şeffaf olmak istiyordum. “Kötü günlerden geçtiğimi, seni kırmaktan korktuğumu söylemiştim.”

“Hatırlıyorum.” Yumuşak dokunuşlarıyla eli yanağımda dolaşıyordu.

“Birlikte iyileşebileceğimizi söylemiştin bana. Hiç ihtimali olmayan bir ilişkiyi hep yaşamış olmayı dileyceğini söylemiştin. Duvarlarımın öte yanına geçmene izin vermediğim için bana sitem ettiğinde sana ne kadar haksızlık ettiğimi düşünmeye başladım.”

“Kendini kötü hissetmen için söylememiştim onları. Eğer öyle düşündüysen özür dilerim.”

Paul’un şu noktada bile kendini suçlayıp benden özür dilemesi kendimi daha kötü hissettiriyordu.

Kötü çocukları iyileştirme telaşına öyle kapılmıştık ki iyi adamların varlığını kabul etmekte zorluk çekiyorduk.

“Hayır hayır,” dedim aceleyle. “Lütfen, özür dileme. Sen olabilecek en güzel biçimde kendini ifade ettiğin hâlde bize bir şans vermediğim için ben özür dilerim asıl.”

Doğrulup küvette yan oturarak Paul’un dizine yaslandım ve pişmanlığımı açıkça görebilmesi için gözlerinin içine baktım uzun uzun.

“Özür dilemeni gerektiren bir şey yapmadın,” dedi uzanıp elimi tutarken. “En başından beri aramıza aşması güç mesafeler koydun ve bunu saklamadın. Ben, mesafelerine rağmen seni istedim.”

Cevap vermek için dudaklarımı araladığımda avucunun içindeki elimi daha da sıktı ve ben susup dinlemeye devam ettim.

“Bugün hayal kırıklığına uğramadığımı söylesem yalan söylemiş olurum fakat şöyle de bir gerçek var ki kendimi bugün için hazırlamıştım. Beni ha-

yatında istememe ihtimalin birlikte olma ihtimalimizden çok daha yüksekti, bunu biliyordum.”

“Sen hayatımda tanıdığım en iyi adamsın. Eğer omuzumdaki tüm bu yükler olmasaydı sana hayran olurdu.”

“Sadece hayran mı?”

“Ben yalnızca âşık olduğum birine hayranlık duyarım, Paul,” dedim hiç beklemeden.

Beklemediğim cevabım karşısında yaşadığı şaşkın ifade saniyeler içinde çatık kaşlarına rağmen kocaman bir gülümsemeye dönüştü.

“İşte bu hoşuma giderdi,” diyerek dudaklarıma uzanıp küçük bir öpücük bıraktı.

Hemen bitmesini istemediğim o küçük dokunuşu fırtınalı hislerimi harekete geçirse de gözlerimi kapatıp sakinleşmeyi bekledim. Konuşmamız gerekenler bitmemiştii.

“Biz seninle iki yabancıyız, Noa. Aynı zamanlarda bu kasabaya geldik çünkü birlikte yazmamız gereken bir hikâyemiz var. Buna gerçekten inanıyorum.”

“Kader mi diyorsun?”

“Aşk diyorum,” dedi yeniden elimi tutarak. “Bizi bir araya getiren o. Kendimizi ona teslim edersek mutlu olabiliriz ancak.”

“Benim gibi biriyle olmak istemezsin,” diye itiraf ettim. Aptal çenemi tutamamıştım yine.

“Mücadele etmeyi severim. Seninle olabilmek için yine seninle mücadele etmem gerekiyorsa, kabul. Ben hazırım.”

Ona her şeyden önce Raymond’dan bahsetmek istemiştim. Şimdi bakıştımda buna gerek olmadığını görüyordum. Bazı şeyler hiç konuşulmamalıydı. Raymond’a olan saplantım da bunlardan biriydi. Zamanla üstesinden gelebileceğim bir şeyi Paul’un bilmesine gerek yoktu.

“Mücadele etmeni değil,” dedim iyice Paul’a sokulurken. “Beni sevmeni istiyorum sadece.” Küvetin içinde yüzüstü dönerek Paul’un göğsüne yaslandım tekrardan. İkimizde çıplaktık ve karnımın altındaki hareketliliği hissedebiliyordum.

“Seni zaten seviyorum.”

“Daha çok sevebilir misin?” diye sordum, bir kez olsun sevilmeden geçirdiğim zavallı ömrümün hatıralarıyla gözlerinin içine bakarken. “Dünyada sadece ikimiz varmışız gibi birbirimizden başka kimsemiz yokmuş gibi sevmek ve sevilme istiyorum.” Benim dünyamda beni seven kimse yoktu. Sevilme nedir bilmiyordum ve birinin öğretmesine ihtiyacım vardı.

Uzanıp Paul’un dudaklarını yavaşça öptüm. Geriye çekilmek için acele etmedim. Aksine sıcak nefesim yüzüne çarparken araladığı dudaklarında özgürlüğü tattım.

“Bana seilmeyi öğretebilir misin, Paul Barnley?” diye fısıldadım dudaklarına. “Bunu yapabilir misin?” Biraz daha geriye çekilip gözlerinin içine baktım bu kez.

“İşim bu,” dedi kendini beğenmiş bir tavırla gülerken. “Öğretmek.” Bazen onun öğretmen olduğunu unutuyordum ve Tanrı şahidim, eğer onun sınıfında bir öğrenci olsaydım yine de etik kuralları çiğner ve ondan hoşlanırdım.

“O hâlde öğret bana...” Belki de seilmekten önce unutulmayı öğrenmeliydim. Tamamen unutmak istediğim geçmişimi ardımda bırakabilmeyi... Kim bilir, gerçekten sevdiğim gün bunu da aşabilirdim.

Kahrolası geçmişimi anlatarak Paul’a teslim olduğum ilk gecemi mahvetmek istemiyordum. Onunla bir gelecek yaratmak, geçmişimi toprağa gömmek istiyordum.

Paul belimden tutup çıplak bedenimi sertliğine bastırırken hırçın öpücükleriyle dudaklarıma âdeta saldırdı ve şehvetle öpmeye başladı.

Küvetin kenarındaki kadehlerimizden biri düşünce içindeki şarap suya karıştı ve saniyeler içinde küvetin içi kırmızıya boyandı. Joanne’in öldüğü yıl küvetin içinde bileklerimi keserek intihar ettiğim günü hatırladım. O gün de su böyle kırmızıya boyanmıştı ama şarap değil, benim kanımdı.

Keyfimi kaçıran anıyla zihnim bulanırken büyükçe yutkunarak geriye çekildim. O sırada Paul kadehi kenara koymak için doğruldu. Diğer kadehin yanına bırakmak istese de dirseği çarpınca banyonun zeminine hızla çarpan kadeh parçalara ayrıldı.

Sakarlığımız ikimizi de güldürdü ama benim gülüşüm keyifsiz bir tıslama gibi sızdı dudaklarımdan.

Paul doğrulup beni kucağına doğru çektiğinde bacaklarımı uzatıp beline sardım. Su gittikçe ısınıyor muydu, yoksa vücudum onu bir kez daha mı istiyordu, emin değildim. Tek düşünebildiğim Paul’un dudaklarında, güzel yüzünde ve teninde kaybolmaktı.

Üzerimde Paul'un salaş tişörtlerinden biri vardı. Islak saçlarımı kurutmadan topladığım için muhtemelen berbat bir hâlde kurumuşlardı ve saatlerdir küvette olduğumuz için ellerim buruşmuştu.

Paul atıştırmalık bir şeyler hazırlarken ada tezgâha dirseklerimi yaslamış onu izliyordum. Altına ekoseli bir eşofman giymişken üzerine hiçbir şey giymemişti. Raymond kadar iri ve kaslı bir vücudu olmasa da fit görünümüyle epey çekici görünüyordu.

Mutfağın ışıklarını yakmak yerine birçok farklı yerde yanan mum ışıkları belindeki gamzelerine gölge düşürüp derinleştiriyordu. Her hareketinde belirginleşen sırt kasları nefes kesiciydi.

“Şarap var mı?” diye sordum. Şaraba olan düşkünlüğüm son zamanlarda iyice artmıştı.

Oldukça az yemek yiyor, sıkça şarap içiyordum. Bunun midem için ne kadar zararlı olduğunu bilsem de kendimi uyuşturmak hoşuma gidiyordu. En az kendime zarar vermek kadar hoşuma gidiyordu hem de.

Omzunun üstünden kısa bir bakış atıp, “Benim evimde her zaman şarap olur,” derken keyifle sırıttı.

Çoğunluğu viski ve şarap şişeleriyle dolu olan alkol dolabına doğru yürürken yerimden kalkıp üst raftaki kadehlerin ikisini tezgâha koydum.

Eline iki farklı şişe alıp benden tarafa dönerek, “Kırmızı mı beyaz mı?” diye sordu.

“Bugün yeterince kırmızı şarap içtim. Beyazdan devam edelim,” dedim gülümseyerek.

Paul isteğimi başıyla onayladıktan sonra alkollerin olduğu dolabın kapısını kapatıp yanıma geldi. Hazırladığı tabak henüz bitmese de bu hâliyle bile öyle lezzetli görünüyordu ki midem guruldamişti.

“Acıktın, değil mi?” Yumuşacık dudakları burnumun ucuna dokunduğunda ürperdim.

“Hem de kurt gibi,” dedim şımarık bir tavırla.

“Beş dakikaya hazır olur.”

Atıştırma tabağıyla birlikte pesto soslu makarna hazırlıyordu. Dünyadaki en sevdiğim yemek olabilirdi. Makarnanın her çeşidine bayılırdım ve öm-

rümün sonuna kadar tek bir yemek seçme hakkım olsa koşulsuz makarna derdim.

“Mozarella peyniri mi, yoksa kaşar peyniri mi seversin?” Altı hızla yanan makarna sosunu karıştırıyordu bir yandan.

“Mozarella,” dedim sırtarak. “Daha lezzetli oluyor.”

“Zevklerimiz bu kadar aynı olması hoşuma gitti,” diyerek önüne döndü. “Sen geç otur. Ben hazırlarım her şeyi.”

“Yardım edebileceğim bir şey varsa...”

“Hayır. Hepsini hallettim sayılır.” Yanağımdan küçük bir makas alıp do-laptan peyniri çıkardı.

Üzerimdeki tişörtün uçlarından tutarak yerime dönüp ellerimi çıplak bacaklarımın arasına yerleştirdim. İzlemesi her ne kadar keyifli olsa da her geçen dakika daha fazla acıktığımı hissediyor, yemek için sabırsızlanıyordum. Özellikle hazırladığı sos böyle güzel kokarken beklemek çok zordu.

“Saati söyler misin, canımın içi?” dediğinde bir anlık şaşkınlıkla yüzüne baktım. Beklemediğim bir şeydi, canımın içi demesi beni afallatmıştı. Paul’dan duymak çok hoşuma gitmişti.

“22.41” dedim masanın üzerindeki telefonuma bakıp. Zamanın bu kadar hızlı geçmesine de ayrıca şaşırılmışım çünkü epey geç olmuştu. Annemle kriz yaşamak istemiyorsam eve dönmem gerekiyordu.

“Beş dakika sonra sosun altını kapatacağız, unutturma.” Haşlanan makarnaları süzmekle uğraşırken başımı salladığımı görmedi.

Çenemi elime yaslayarak Paul’un mutfağın içinde oradan oraya koşturmasını izlerken önümde duran telefonun ışığı yanınca korkuyla irkildim. Mesaj bildirim gelmişti ve kalbim korkuyla çarpmaya başladı.

Kasabada bir katil olduğunu unutmuşum. Sırf bu yüzden son bir aydır geçirdiğim en güzel birkaç saatti.

Mesajın ruh hastası katilden geldiğini sanıp titreyen elimle telefonu aldım ancak düşündüğüm gibi olmadığını görünce korkuyla tuttuğum nefesimi bırakıp gevşedim.

Becca’nın mesajına tıkladım sakince. Kasaba haberlerini paylaşan bir sayfanın ekran görüntüsünü atmıştı.

Haberi okurken Becca bir mesaj daha atınca merakla ona baktım.

“Müsaitsen televizyonu aç hemen.”

Haberde yazarlar asıl şaşkınlığının sebebiydi.

“Sayın Ravebelg Halkı... Kasabamızda yaşanan olayların faili bulunana kadar güvenliği artırmak için Ravebelg Polis Teşkilatı kasabada sokağa çıkma yasağı ilan etti. Bir sonraki anonsa kadar yasak devam edecek, uymayanlar ağır bir şekilde cezalandırılacaktır.

Yasak bu akşam on birde başlayacak ve her akşam dokuzdan sabah altıya kadar yasak geçerliliğini koruyacak.”

Kahretsin. Haber yarım saat önce paylaşılmıştı. Yasağın başlamasına ise sadece on beş dakika vardı. Eve dönebilmem mümkün değildi. En az yarım saat sürerdi. Buraya taksinin gelmesi bile bir o kadar zaman isterdi.

Paul’dan beni bırakmasını da isteyemezdim çünkü bu sefer de o eve dönmeyiz, yasağa yakalanırdı.

Paul atıştırma tabağını masaya koymak için yanıma geldiğinde, “Bir şey mi oldu?” diye sordu. “Yüzün dalgalanıyor yine?” Mum ışığıyla aydınlanan gözlerine bakmakla oyalandım bir süre. Daha doğrusu ne yapacağımı düşünmekle meşguldüm.

“Televizyonu açabilir miyiz?” diyerek yerimden kalktım.

“Sorun ne, Noa?” diye sordu merakla peşimden gelirken. Paul’a cevap vermek yerine doğrudan mutfaktan çıkıp salona girdim ve orta sehpanın üzerindeki kumandayla televizyonu açıp yerel kanallardan birini buldum.

Dedektif Helen Lawken, Başkan Katelyn Waller’la birlikte acil durum bildirisi yapıyorlardı.

“Andy Weis’in beklenmedik ve vahşi ölümü bu yasağın zeminini hazırlamıştır. Şimdiye dek cinayetlerin hepsi akşamları veya gece geç saatlerde işlenmiş olduğu için kasaba halkının gece saatlerinde dışarıda olmasını güvenli bulmuyoruz.

Londra’dan gelen ekibimizle birlikte yerel güvenlik ekibiyle çalışmalarımız devam etmektedir, ancak süreci halkın güvenliğini sağlayacak şekilde ilerletebilmemiz için bu yasak gerekli görülmüştür. Tüm halkımızdan ikinci bir duyuruya kadar belirtilen saatler uyarınca evlerinde kalarak bize destek olmalarını önemle rica ediyoruz.”

Dehşetle açılmış gözlerim Paul’u bulduğunda şaşkınca yüzüme baktığını gördüm.

“İsabetli bir karar olmuş,” dedi benim aksime çabucak toplanarak. “Durum çok ciddi ama gençler hâlâ bunun farkında değil. Her gece partileyip kendilerini tehlikeye atıyorlar. Yerinde bir karar bence.”

“Bence de öyle ama...” Söyleyip söylememekte kararsızlık yaşayıp sustum.

“Ama ne?”

“Eve gitmem gerekiyor,” dedim lafı dolandırmadan.

“Burada kalabilirsin. Eğer benim açımdan sorun olur diye düşünüyorsan...”

“Hayır hayır,” dedim gerginlikle başımı sallarken. “Sorun etmeyeceğini biliyorum ama benim gerçekten eve gitmem gerekiyor.”

“Neden ki?”

Tabii ya neden böyle bir zorunluluğum vardı ki? Yirmi beş yaşında bir yetişkin olarak neden dilediğim gibi davranamıyordum?

“Aile meselesi...” dedim dürüstçe. “Annem bu tarz şeylerden pek hoşlanmıyor.”

“Hımm...” dedi alt dudağını ısırarak. Söz konusu aile olduğu için itiraz etmeyi bırakmıştı. “Eğer istersen seni götürebilirim.”

“Yetişemeyiz,” dedim hemen. “Beni yetiştirsen bile dönüşte yasağa yakalanırsın.”

“Sorun olmaz.”

“Saçmalama,” dedim kaşlarımı çatarak. “Ağır şekilde cezalandırmaktan bahsediyorlar. Benim yüzümden kendini riske atmanı istemem.”

Kaşlarını yukarı kaldırıp, “O zaman?” dedi haklı olarak.

“Mecbur burada kalacağım ama bizimkilere ne diyeceğimi bilmiyorum.” Elimi enseme atıp endişeli bir şekilde sehpanın etrafında volta attım.

Anneme ne söylersem söyleyeyim, benimle kavga etmek isteyecekti. Haber etmezsem de benden daha fazla nefret edecekti. Evim resmen mayınlı bölge gibiydi. Ne yaparsam yapayım, bir şekilde başıma bela alıyordum.

Gerginliğimi yatıştırmak için kolumdan tutup beni kendine çekti. Saçlarımın arasından öperken, “Her konuda kendine fazla yükleniyorsun. Yapma...” dedi.

“Hayatım sandığından daha zor. Sabah sana, hiçbir şey dışarıdan görüldüğü gibi değil derken bundan bahsediyordum.”

“Üstesinden gelebilecek kadar güçlü olduğunu biliyorum.” Herkesin ağzında aynı yalan vardı. Kimse bu kadar güçlü olmak isteyip istemediğini sormuyordu.

“Sorun ailen olduğunda ve sevgisizlikleriyle seni cezalandırdıklarında üstesinden gelmek o kadar kolay olmuyor, Paul.”

Kahrolası şarap yüzünden bu gece dilimin kemiğini kaybetmiş gibi her şeyi dökülüyordum. Bu hem rahatlatıyor hem de duvarlarımda büyük bir gedik açıyordu. Korkuyordum. İnsanlara anlattığım şeyleri zaaf bilip bana karşı kullanmalarından korkuyordum.

Paul’un yüzünü göremiyordum ama burnundan soluyarak, “Tanıdık geldi,” diye homurdandığında yüzünün ne hâlde olduğunu hayal etmek zor olmadı.

“Nasıl yani?” Başımı omzundan kaldırıp gözlerine baktım.

“Hangimiz ebeveynleri tarafından sevildik ki, Noa?” Sesindeki keder tanıdık. “Ebeveyn hastalığı olsa gerek. Kendi çocuklarını sevmekten korkuyorlar. Koşulsuz sevgiyle yetiştirmek yerine yaşayamadıkları hayatlarına duydukları öfkenin hincını bizlerden çıkarıyorlar.”

Paul herkesin dışarıdan gördüğü kusursuz adam olmanın çok ötesinde bir insandı. Kalbinde benimkine benzer acılar vardı, hatta belki çok daha fazlasını taşıyordu. Peki öyleyse bu kadar güçlü durabilmesinin sırrı neydi?

Sanırım ona gerçekten hayran oluyordum.

Yemeklerimizi hazırlayıp şaraplarımızı yenileyene kadar konuşmadık. Paul’un söyledikleri aklımda dolaşıyordu ve ailesi hakkında belki de ona hiç soramayacağım şeyleri merak edip durdum.

Hâlâ çok aç olsam da haberleri okumadan önceki iştahım ve heyecanım kalmamıştı. Çatalımın ucuyla dumanı üzerinde tüten makarnaları tırtıklıydum.

Paul ağzına attığı lokmasını çiğnedikten sonra, “Gevşe biraz,” dedi. “Oynamayı bırakıp soğutmadan yemen lazım.”

İtiraz etmeden başımı sallayıp çatalıma makarnaları doldurdum ve koca bir lokmayı ağızıma attım. Uzun zamandır yediğim en iyi makarnaydı. Sihirli bir değnek dokunmuş gibi birden beni kendime getirmiş, gerginliğimi almıştı.

“Nasıl? Beğendin mi?” Meraklı bakışlarıyla yorum yapmamı bekliyordu.

Ağızımın kenarına bulaşan sosu benden önce davranarak uzanıp başparmağıyla sildiğinde kıkırdarak geriye çekildim.

“Muhteşem olmuş bu!” dedim çocuksu bir coşkuyla. “Bayıldım.”

“Sahiden mi?” dedi sevinçle. Hızlıca başımı sallayıp bir lokma daha aldım. Ağzımı öyle doldurmuştum ki boğulmaktan korkmasam neredeyse hiç beklemeden bir lokma daha alacaktım.

“Son zamanlarda yediklerimin en iyisi...” Parmaklarımı bir araya getirip çok lezzetli der gibi elimi aşağı yukarı salladım.

“Beğenmene çok sevindim,” deyip keyifle ağzına bir lokma attı. “Yemek konusunda iyiyimdir.”

“İdeal erkek,” diye mırıldandığımda gürültülü kahkahası neşemi yerine getirdi.

“Öyle olduğumu mu düşünüyorsun?” Dirseğini masaya koyduğu için çatalı, çenesiyle aynı hizada duruyordu. Güzel gülüşü sosa bulanmış çatalın arkasında kalıyordu ama her hâliyle çekiciydi.

Kaçamak bakışlar atarken, “Bilmem,” diyerek omuz silktim. “Öyle misin?”

“Genelde öyle olduğumu söylerler,” derken şımarık bir tavırla burnunu kırıştırdı.

İmalı bir şekilde kaşlarımı kaldırıp, “Bak sen?” dedikten sonra “Kimmiş onlar?” diye sordum gülmemeye çalışarak. Paul gülerken hem çok yakışıklı hem de çok sevimli görünüyordu.

Cevap vermeden ağzına bir çatal dolusu makarnayı tıkıştırıp afiyetle yedi.

Yaklaşık on dakika boyunca ikimiz de sessizce yemek yedik. Paul’la ilgili merak ettiğim onlarca sorudan birini çekinerek sormak için usulca boğazımı temizleyip, “Ailen nerede?” diye sordum. Yanlış bir şey yapmak istemediğim için, “Tabii konuşmak istersen,” diye ekledim.

Ona annemden ve ailemden bahsettiğimde aynı şeyleri yaşadığını ima etmişti ve bu yüzden daha fazla merak etmeye başlamıştım.

“Babam... Öldü. Yıllar önce...” Kesik kesik konuşması ve derin yutkunuşuyla buruk bir hikâyesi olduğunu açıkça belli etmişti. Bense sorduğuma şimdiden pişman olmuşum. “Annem de benimle birlikte buraya taşınmak istemedi. Erkek kardeşimle birlikte Virginia’da yaşıyorlar.”

“Tek kardeşin mi var?” Daha çok konuyu değiştirmek için sormuştum. Başını sallayarak cevap verdiğinde dikkatle yüzünü inceleyip bir gariplik var mı diye öğrenmeye çalıştım ama gayet normal görünüyordu.

“Anladım,” diye mırıldandım.

“Senin?”

“Efendim?” diye sordum bir an anlamayarak fakat hemen sonra neden bahsettiğini anlayınca alnımı kaşıyarak, “Ah... anladım,” dedim. “Benim bir ablam bir de kardeşim var. Üç kız kardeşiz,” dedikten hemen sonra sağlam bir tokat yemiş gibi yüzümü astım. “Üç kız kardeştik,” diye düzelttim huzursuzca. “Ablamı on iki yıl önce kaybettim.”

“Affedersin,” dedi nedenini anlayınca. “Sormamalıydım. Üzgünüm.”

“Hayır, lütfen!” dedim hemen. “İstediyini sorabilirsin. Sonuçta birbirimizi tanımamız için bazı şeyleri açıkça sormamız gerekiyor.”

“Hayır, gerekmiyor. Yani demek istediğim... Sen ne kadarını anlatmak istersen ben o kadarını dinlerim. Ben senin anlattığın kadarıyla da seni tanıyabilirim. Hatta biliyor musun, hiçbir şey anlatmasan da ben seni tanırım, Noa. Yeter ki gözlerini benden kaçırma.”

Turkuaz gözleri derin bir karanlığa davet ediyor gibi bakıyordu gözlerime. Beni kendi hayatına çekmeye çalışıyordu sanki. Öyle derin bakıyordu ki masanın öte yanından uzanıp bana sarılmışçasına içimi ısıtmıştı.

“Senin gibi iyi adamların sadece masalarda olduğunu sanırdım,” dedim elimi çenemin altına alıp gülüşümü dizginleyerek. “Ama gerçek hayatta da olabiliyormuş.”

“Demek senin gözünde ben iyi bir adamım.” Gururla başını sallarken kızaran yanaklarını mum ışığına rağmen görebilmiştim. “Peki ya hiç kendini, benim gözümde nasıl gördüğünü düşündün mü, Noa?”

Neden yıllardır birlikteymişiz, kalplerimizi açmışız ve sonsuz sevgimizle birbirimizi kuşatmışız gibi hissediyordum? Böyle bir şey mümkün müydü?

Ondan gerçekten hoşlanıyor muydum, yoksa onun kusursuzluğuna kapılıp gittiğim tatlı bir rüya mıydı sadece?

“Nasıl görünüyor?” diye sorduğumda hiç düşünmeden karşılık verdi.

“Eşsiz.”

Gözümü alamadığım dudaklarında dili dolaşırken istemsizce yutkunarak eriyeye yaslandım. Bu gece çok fazla şarap içmiş, sınıırımı aşmıştım ama beni hoş eden şey peş peşe içtiğim kadehler değil, Paul’un ta kendisiydi. Baş öndürücüydü.

“Ne oldu?” diye sordu düşünceli hâlimi fark edince.

“Hiç,” dedim omuz silkerek. “Sadece...”

“Sadece ne?”

Gerçek olamayacak kadar iyisin, Paul. Bektan hayatımda tüm dertlerimi unutturmaya en yakın şeysin ve bunu sana söyleyemem.

“İyi ki buraya gelmiş, sabahki saçmalığı telafi etmişim,” diyerek konuyu değiştirebildiğim için rahatlamış bir şekilde gülümsedim.

“İyi ki geldin,” dedi içtenlikle. “Ve bunu söylemem garip olacak ama...”

“Ama?”

“İyi ki bu gece sokağa çıkma yasağı gelmiş. Sana sarılarak uyuyacağım için hayatımın en güzel gecesi olacak.”

“Sarılarak uyumak...” diye mırıldanarak sesli düşündüm. “Hımm... Sevdim.” Hayatım boyunca bana bir tek Joanne uyurken sarılmıştı, o kadar uzakta kalmış zamanlardı ki anımsayamıyordum bile.

Gözlerimi kısarak kıkırdadığımda Paul kadehini eline alıp benimkine tokuşturdu ve büyükçe bir yudum içerken gözlerini dudaklarımdan hiç ayırmadı. Boğazımdan aşağı doğru bir sıcaklık iniyordu. Şarabımdan içmek istiyordum ama Paul’un gözlerine kenetlenen bakışlarım ondan kopamıyordu.

“Artık uyuyalım mı?”

Kadehimi alıp bir yudum içtim. Boğazımı yakarak mideme ulaşan alkolün sıcaklığı bedenime yayılırken başımla onayladım.

Tam yerimizden kalktığımızda, “Ama bulaşıklar?” dedim doğrudan masaya bakarak.

“Sabah hallederim.”

Paul masanın etrafını dolaşarak yanıma geldi. Mumun alevi gözlerinde dans ediyordu. Uzun parmakları usulca avucumun içine kayıp parmaklarıma kenetlendi. Son günlerde doğru düzgün uyumadığım için çok yorgun hissediyordum ama gecenin tadını çıkarmak isteyen tarafım buna direniyordu.

Dağınık masayı ardımızda bırakarak mutfaktan ayrılırken ellerimiz hiç ayrılmadan Paul’un peşinden yatak odasına doğru ilerledik. Merdivenleri çıkarken duvarda asılı çerçevelerin içindeki eski fotoğrafları incelemek için yavaşlayınca Paul da benimle birlikte durdu.

Çerçevelerin birinde çok güzel, genç bir kadının kucığında sarışın bir erkek çocuğu oturuyordu. Yüzü ne kadar değişirse değişsin, yılların eskittiği fotoğrafa rağmen turkuaz gözlerin sahibini tanımıştım. Fotoğraftaki çocuk Paul’dü ve sanırım yanındaki kadın da annesiydi.

“Annem,” diye mırıldandı zihnimi okumuş gibi.

“Çok güzel bir kadınmış,” diyerek aklımdan geçeni olduğu gibi söyledim. “Ve ona çok benziyorsun.” Böylece gözlerinin güzelliğinin nereden geldiğini de öğrenmiştim.

“Öyle,” dedi iç çekerek. Başka bir şey söylemek istemedim. Sıkıntılı iç çekişine bakılacak olursa derinlerinde yatan hüznü geçmişini deşmek doğru olmazdı.

“Annemle çocukken çekilmiş fotoğraflarım bile yok,” dedim şarap yüzünden düşmüş çeneme hâkim olamadığım için.

“Neden?” diye sordu hayretle.

“Ablamın ölümüyle annem zor bir dönemden geçti. O sıralar fotoğraf albümleriyle yaşardı ve bir gün evde kimse yokken tüm albümleri şömineye atıp yakmıştı.” Dudaklarımı birbirine bastırarak önüme dönüp karşımdaki fotoğrafı incelemekle oyalandım.

“Bazen acılarımızın hırsını yaşanan güzel günlerin anılarından çıkarabiliyoruz,” diyerek teselli etmeye çalıştı beni. “Annen de gördükçe daha fazla canını yakan fotoğraflardan bu şekilde kurtulmak istemiş belli ki...”

“Sanırım,” dedim başımı sallayarak.

“Hadi gel.” Uzanıp şakağımdan öptü ve sonra elimi tutan parmaklarının baskısını artırarak merdivenleri çıkmaya devam ettik.

Yatak odasının orman manzarası vardı. Geceleri ağaçlar hep ürkütücü görünürdü. Özellikle küçükken rüzgârlı havalarda odamın penceresinden görünen ağaçlardan çok korkardım. Beni dikizleyen birileri varmış gibi hissedirdim.

Paul temiz çarşafı getirmek için bir süreliğine beni odasında yalnız bırakmıştı. O gelene kadar boydan camın önünde ürkütücü ormanın karanlığına dalıp gitmiştim.

“Bir şey mi oldu?” Korkuyla iç çekerek arkamı döndüğümde Paul özür dileyerek saçımı kulağımın arkasına taradı.

“Seni korkutmak istememiştin,” dedi içten gülümsemesiyle. “Sessizce yaklaştığım için özür dilerim.”

“Dalmışım sadece... Senlik bir sorun yok,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Uykum da epey geldi. Şapşallaştım iyice.”

Paul birden çarşafı yatağın üzerine doğru fırlattı ve beni kendine çektiğinde göğsüne çarparak afalladım. Kolları sanki beni korumaya alır gibi sıkıca bedenimi sarmalayıp çenesini başıma yasladığında teninin sıcaklığına teslim olarak gözlerimi kapattım.

“Kalbim nasıl atıyor, dinle.” Eli hem saçlarımı okşadı hem de başımı göğsüne bastırdı usulca. “Dinle sana neler söylediğini.”

“Neler söylüyor?” diye mırıldandım. “Anlayamadım pek...” Muzırca güldüğümde benimle birlikte güldü. Hislerini onun ağzından duymak hoşuma gidiyordu.

“Bu adamın gördüğü ilk günden beri dinmek bilmeyen bir tutkuyla sana bağlandığını itiraf ediyor,” diye fısıldadı kulağıma eğilip. “Uzun zamandır bugün için delirdiğini söylüyor, duyuyor musun?”

“Başka?” dedim şımarık bir şekilde omuz silkerek.

“Seni hep çok seveceğini... Eğer istersen onun tek sahibi olacağını söylüyor.”

“Kimin?” Keyifle sırıttım.

“Kalbimin,” dediğinde hızlanan kalp atışlarımın sesini duymasını isteyerek başımı çıplak göğsünden ayırıp geriye çekildim.

Ürkek bir biçimde yüzüne uzattığım parmaklarım kumral sakallarını okşarken yavaşça kendime doğru çektim. Ne yapmak istediğimi anlayınca bir adım öne çıkarak göğsüme doğru eğildi.

Başını göğsüme yasladığında parmaklarım dağınık saçlarında gezinirken, “Dinle...” diye mırıldandım. “Kalbim sana neler söyleyecek.”

“Kalp dilim pek iyi değil... Ne dediğini anlayamıyorum ama epey hareketli konuşuyor sanırım. Çok hızlı atıyor,” dedikten sonra gülüşüyle birlikte göğsüme çarpan sıcak nefesi ürpermeme neden oldu.

“Hımm...” dedim ona söyleyeceklerimi düşünmek için kendime zaman tanıyarak. “Kalbim sana teşekkür ediyor. Beni sevmeye değer gördüğün için... Kalbinde bana yer açtığın için...”

Hayatı boyunca sevmek nedir bilmeyen her insan zayıf olurdu. Bu yüzden günün birinde sevgiyle karşılaştığında o insan afallar, yaralanır ve kaybetme korkusuyla tanışır.

Paul yüzünden saatlerdir şaşkınlık içindeydim. Onun sevgisini hissettikçe içimde bir sızı yükseliyordu ve bu gece bittiğinde her şey yitip gidecekmiş korkusuyla kalbim sıkışıyordu.

“Başka ne diyor?” Paul’un sesiyle düşüncelerimden sıyrılıp gözlerimi kırpıştırarak saçlarını okşamaya devam ettim.

“Bundan sonrasını birlikte öğreneceğiz. Kalbim senin için ne söyleyecek, merak ediyorum doğrusu...” dedim tüm içtenliğimle ve başımı onun ki ne yaslayıp gözlerimi yumdum. Paul uzun zaman önce benden hoşlanmış olabirdi ama benim için çok yeniydi.

Birkaç dakika sonra Paul doğrulup gözlerimin içine baktı. Kısacık zamanda gözlerinin ardında pek çok şey geçti ama ben sadece bir kısmını yakalayabildim. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anlayabileceğim kısımları gördüm.

Paul bana yalan söylemiyordu. Gerçekten benden hoşlanıyor gibiydi.

Öpeceğini sanarak dudaklarımı aralasan da Paul burnumun ucundan öptü ve hemen geriye çekilip gözlerimin içine bakmaya devam etti. Sanki başka bir yöne bakarsa beni kaybedecekmiş gibi korku ve heyecanla yüzümü inceliyordu. Baktıkça harelerindeki karanlık dağılıyor, turkuaz gözleri ışıltıyordu.

Dakikalarca süren bakışmamızı bozan esnememle ikimiz birden kahkahlara boğulduğumuzda gülmekten öksürmeye başladım. Böylesine büyüleyici bir anı bozduğum için utanarak ellerimi yüzüme kapattığımda Paul daha büyük bir keyifle kahkaha atmaya devam etti.

“Gel artık, uyuyalım.” Hâlâ ellerimle yüzümü kapatsam da gülmekten kendimi alamıyordum.

“Öküzlük ettim,” dedim ellerim yüzünden boğuk çıkan sesimle.

“Hayır. Çok sevimliydin!” dedi gülüşlerinin arasından. “Hadi bakalım, yatağa.”

Havalar henüz yeterince soğuk değildi. İnce bir battaniyenin altına girip birbirimize sokulduğumuzda Paul beni kollarının arasına alıp kendine çekti. Elimle birlikte başımı göğsüne yaslariken bir bacağımı, Paul’un bacaklarının arasına sokarak iyice ona kenetlendim.

Uykuya dalmam, Paul’un sakin kalp atışları ve sıcak nefesleri eşliğinde hiç de zor olmadı. En çok da uzun parmaklarının saçlarımın arasında dolaşması beni göğsünde huzurlu bir uykuya bıraktı.

Ta ki gece yarısı Oyuncak Katili’yle aynı odada uyanana dek.

BİR GECE YARISI

*İnsan gözlerini sadece uyumak için değil;
bazen de uyanmak için kapatması gerekir.*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

Adım sesleri yankılanıyor kulaklarımda...

Hırıltılı nefesi enseme yakıyor.

Soluğundaki ölüm kokusu boğazıma sarılıyor, boğuluyorum. Kasvetle dağlanan ciğerlerim sancıyor. Kalbimden boğazıma doğru yükselen çığlıklarımı bastıran bir güç var yanı başımda.

Kirpiklerimi bile aralamaktan korkuyorum.

Uyandığımı anlamasından korkuyorum.

Burada, evimden çok uzakta ölmekten korkuyorum.

Bir fısıltı dolanıyor odanın içinde... Hayır, hayır... Kahretsin!

Oyuncak Katili benimle konuşuyordu. Uyandığımı çoktan anlamıştı. Karanlığa rağmen nasıl görebiliyordu beni? Gözlerimi açsam aydınlanacak mıydı her yer? Oyuncak Katili'nden kendi karanlığında mı saklanıyordum?

"Uyan, benim kıymetlim," dedi daha net bir sesle, zihnimi okuyormuş gibi.

Kim olduğunu anlamak istiyordum, merak ediyordum sadece ama bu mümkün değildi. Benimle kendi sesiyle konuşmuyordu. Mekanik bir erkek sesi odayı doldurdukça tüylerim ürperiyordu. Aynı şeyi tekrarlayıp durdukça çığlıklarımı bastırmam güçleşiyordu.

Uyan, benim güzel Noam. Uyan, benim kıymetlim... Uyan, benim kıymetlim.

Bedenimin hâlâ örtünün altında olmasına seviniyordum. Elimi usulca kıpırdanıp karnımın üzerinden indirdim. Paul'u uyandırırsam belki bu durum-

dan kurtulabilirdik. Onunla ilk kez uyuyordum. Belki de uykusu çok ağırdı, uyanmayacaktı. Bir şey yapmalı, onu uyandırmalıydım.

Oyuncak Katili'nin tam olarak odanın neresinde olduğunu bilmediğimden elimi çok yavaş hareket ettirerek örtünün altında, yan tarafa doğru kaydırmaya devam ettim.

Bir dakika...

Yatakta yalnızdım. Paul yanımda değildi!

Yoksa...

Boşluğa düşen elim kaskatı kesilmiş, ne yapacağımı bilemez hâlde nefesimi tutuyordum. Artık sadece ellerim değil, tüm vücudum da titriyordu. Oyuncak Katili'yle odada yalnızdım.

“Korkuyor musun?” diye sorduğunda yastığa iyice gömüldüm. Üzerimdeki örtü hışırdaydığında lanet olası şansıma küfrettim. Uyandığımı artık o da biliyordu. “Buraya senin için geldim ve sen öylece yatacak mısın, Noa?”

Eğer tahminim doğruysa telefonundaki bir uygulamadan söylemek istediklerini yapay zekâyla söyletiyordu. Kimdi o?

Paul olabilir miydi?

Kahretsin, belki ona da zarar vermişti.

Huzurla daldığım uykumdan Oyuncak Katili'nin sesiyle uyanmıştım. Korkuyla çarpan kalbim göğüs kafesimi yumrukluyordu.

“Konuş benimle, Noa. Saygısızlık etme.” Yapay zekânın sesi duygudan yoksundu ve bu daha korkutucuydu. Aynı tonda konuşan mekanik bir ses, gecenin karanlığında insanın tüylerini diken diken edecek kadar korkunçtu.

Ondan kaçamazdım. Belki de sıra bana gelmişti. Andy'den sonraki kurban ben olmalıydım. Ölmek istemiyordum. Ölmekten çok korkuyordum.

Daha dün sabah ölmeyi dilemiyor muydum?

Belki de ne dilediğime dikkat etmeliydim ama artık çok geçti. O buradaydı, benim için gelmişti.

Böyle yaparak ondan kaçamayacağımı anladığımda üzerimdeki örtüye sıkıca sarılarak yattığım yerden doğruldum. Yorganın soğuk tarafı tişörtü yok sayıp tenimi dişlediğinde ürperdim.

“Neden?” Kuruyan boğazımdan güçlükle çıkan tek bir kelimeyle dilim yanmış gibi susmak zorunda kaldım. Şu an yutkunmak bile imkânsız geliyordu. “Neden buradasın?”

“Nihayet,” diye karşılık verdi çok geçmeden. “Senin için geldim.” Tam da tahmin ettiğim gibi. Sıra bana gelmişti.

Odanın içini aydınlatan bir telefon ışığı yoktu. Benimle ne şekilde konuştuğunu anlamak için gözlerimi kısarak etrafı kolaçan ettiğimde bakışlarım ona denk gelince iç çekerek yatağa sindim iyice.

Odanın köşesindeki berjerde oturuyordu. Korkusuz ve rahat bir şekilde oturmuş bana bakıyordu. Yüzünü göremiyordum. Uyumadan önce Paul’un çektiği kalın perdeler yüzünden dışarıdan hiç ışık girmiyordu. Perdeler açık olsa da oda orman tarafına baktığı için sokak lambaları yoktu.

“Beni öldürecek misin?” diye sordum her şeye rağmen dik durmaya çalışarak.

“Bundan şüphelen mi var, değerlim?”

Yoktu. Neden olsun ki? Diğerleri gibi beni de acımasızca öldüreceğine zerre şüphem yoktu.

“Bana öyle demeyi kes.”

“Kalbimi kırıyorsun, Noa.” Mekanik ses her seferinde daha mı yükseliyordu, yoksa kafamın içinde yankılandığı için mi bu kadar korkunç geliyordu, ayırt edemiyordum.

“Bir korkak gibi benimle telefon aracılığıyla konuşmayı bırak önce.” Onu kışkırtmak doğru bir hamle miydi bilmiyordum ama eğer biraz sonra öleceksem dilediğim gibi konuşmakta bir sakınca görmüyordum.

“Bence böylesi daha keyifli.”

“Kimsin?” diye sordum uzatmadan. “Kim olduğunu söyle bana.”

“Herkes gibi istediğin tek şeyin ben olduğumu biliyordum.”

Telefondaki konuşma bittiğinde burnundan soluyarak güldü. O an nefesi sanki yüzüme çarpmış gibi bir sıcaklık bedenimi ele geçirince örtüye daha sıkı sarıldım. Sanki kendimi koruma altına alır gibi.

“Bir korkak olduğunu kabul ediyorsun yani?”

“Her şeyin bir zamanı vardır, Noa. Ne bir dakika önce ne de bir dakika sonra... Her şey vakti geldiğinde yaşanır. Olması gerektiği gibi.”

“Kimsin dedim?” Onu duymazlıktan gelerek aynı soruyu yineledim.

“Kim olduğumu zaten biliyorsun.”

Bu da ne demekti? Resmen benimle alay ediyordu, delirmiş olmalıydı. Kim olduğunu nereden bilebilirdim ki?

“Ne demek istiyorsun?”

“Kim olduğumu biliyorsun, güzeller güzelim. Sen zeki bir kızsın. Hayran olduğum şeyi kullan artık. Çalıştır aklını ve söyle bana kim olduğumu. Bul beni, seninle tanışmak için yanıp tutuşuyorum.”

Oyuncak Katili'nin silüetinin olduğu yerde küçük bir kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Henüz fark etmişim ve dikkatimi toplamamı zorlaştırıyordu.

“Buradasın işte,” dedim ne diyeceğimi bilemeyerek. “Neden yapıyorsun bunu? Ne istiyorsun insanlardan?”

“Hiç. Hiçbir şey.”

“Bu yüzden mi öldürdün o kadar genç kızı? Bir hiç uğruna mı?”

Ölenleri hatırladıkça ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Çoğunun yaşı benimkinden küçüktü ama yaşadıkları dünyanın bile sırtlayamayacağı kadar ağırken onların neler hissettiğini düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

“Ben sadece onları kurtarıyorum.”

“Ölüm bir kurtuluş değil.”

Yeniden güldü. Bu kez keyiften yoksun, alaycı bir gülüştü.

“Büyüdüğünü, olgunlaştığını görmek beni ne kadar mutlu ediyor bilemezsin.” Derin bir iç çekişiyle sessizliği bozdu Oyuncak Katili. “Bu kasabada ölümü en çok arzulayan sendin. Şimdi geçmiş karşıma, ölümün bir kurtuluş olmadığını söylüyorsun.”

Bu kadar şeyi nereden biliyordu? İçimde yaşadıklarımı bilen kimse yoktu.

“Sahiden bunu inanarak mı söyledin, Noa'm? Ölmek kurtuluş değil midir?”

Neredeyse bir dakika boyunca hiç cevap vermedim. Veremedim. Ölüm gerçek bir kurtuluştur çünkü. Ölmek, hayatın boyunca susturamadığın kahrolası seslerin tümüne son vermektir. Öldüğünde, zihninde besleyip büyüttüğün şeytanını idam edersin çünkü.

Başımı iki yana sallayarak, “Değildir,” dedim. Yalan söyledim. Kendim için olmasa da öldüreceği diğer masum insanlar için yalan söyledim.

“Yalan söyledin,” dedi hiç düşünmeden. “Titreyen sesin seni ele veriyor, Noa.”

“Buna sen karar veremezsin. Her insan kurtulmak istemez. Her insan ölmek istemez. Bazı acılar yaşamayı gerektirir. Bazı yaralar ölünce bile kanamaya devam eder.”

“Bırak kanasın diyorsun yani?”

“Bırak yaşasın diyorum sadece,” diye ekledim. “Yaşasınlar. Eğer istediğin şey canımızın yanmasıysa... Ceza çekmemizi istiyorsan, bırak yaşayalım. Yemin ederim ki yaşadığımız her gün ceza çekiyoruz zaten.”

“Ben ceza çekmenizi istemiyorum, kıymetlim,” dedi yine vakit kaybetmeden. “Ben masumları kurtarıyorum. Bazen Tanrı benim gibiler sayesinde ulaşır masumlara. Bu sayede kurtarır onları.”

“Buna karar veremezsin. Sen Tanrı değilsin.”

“Sen de masum değilsin.”

Birden ayağa kalktığımda kalbim öyle bir sıkıştı ki duracağını sandım. Vakit gelmiş olmalıydı. Çılgılık atarak yataktan çıktığımda ayağıma dolaşan örtü yüzünden yere kapaklandım.

O an teslim oldum. Çırpınmak, kaçmaya çalışmak yersizdi. Kaçabileceğim bir yer yoktu. Kurtulma ihtimalim hiç yoktu.

Hayatım boyunca ilk kez bu gece ölmek istemiyordum ve Oyuncak Katili bunu hissetmiş gibi canımı almaya gelmişti.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve bedenime sarmaşık gibi dolaşan örtüyle birlikte cenin pozisyonunu aldım. Korkularımı yatıştırmak için şarkı mırıldanmak istedim ama kafamın içindeki sesler de beni terk etmişti.

Karanlık giderek yoğunlaşıyordu. Adım sesleri yaklaşıyor, kulaklarımdaki uğultuyu tırmalayan parkeler ayaklarının altında gıcırıyordu.

Karanlığın içinde uzanıyordum ve Oyuncak Katili yanı başımdaydı. Saniyeler içinde bir el saçlarıma uzandığında bir katilin tenime dokunma düşüncesi midemi burkmuştu.

Saçlarımin arasında dolaşan elle aramda bir eldiven vardı. Deri bir eldiven giydiğini yanağıma dokunan derinin soğukluğundan anlamış, daha da ürpermiştim.

Benimle konuşmak üzere bir kez daha bastı tuşa.

“Gözlerini sadece uyumak için değil; bazen de uyanmak için kapatman gerekir.”

Bu da ne demekti?

Soluklarım düzensizdi ve her nefeste çenemin altında birleştirdiğim ellerimi yakıyordu.

“Bir hafta sonra...” diye devam etti konuşmaya. “Benimle tanışacaksın bir tanem.”

Saçlarımı okşayan parmakları yanağımı okşuyor, ağır hareketlerle daireler çiziyordu.

Ve son bir kez daha bastı o tuşa.

“Seninle tanışmak için can atıyorum, oyun arkadaşım.”

Oyuncak Katili hışımla ayağa kalkıp odayı terk ederken iki büklüm yere yatmaya ve gözyaşlarımda boğularak soğuk parkenin üzerinde ağlamaya devam ettim.

GEÇMİŞİN GELLADI

*Bazen en çok ölmekten korkar insan.
Hele ki sevdikleri hâlâ hayattayken...*

NOA DAYTON
Ravebelg Kasabası

“Paul!”

Pencerelerden içeri sızan ve holü yarım yamalak aydınlatan sokak ışıkları sayesinde gördüklerim beni dehşete düşürmüştü.

Merdivenleri inerken titreyen bacaklarıma hâkim olmak gücü. Ayaklarımın birbirine dolanmaması ve merdivenleri yuvarlanarak inmemek için sandığımdan çok daha yavaş inerken merdivenin tırabzanını bir an olsun bırakmadım.

“Paul!”

Yerde yüzüstü, baygın şekilde yatan Paul’un yanına ulaşır ulaşmaz dizlerimin üzerine çöküp omuzlarından sarstım. Işığı açmak aklıma gelmediği için yoğun karanlıkta hiçbir şey göremiyordum fakat elime bulaşan sıcaklığın sebebini anlamak hiç de zor olmadı.

Kan...

Paul’un kanı ellerime bulaşmışken ve katilin hâlâ evde olup olmadığını bilmezken çaresizce etrafa bakındım.

“Paul uyan...” dedim son bir kez daha ama kıpırdamadı bile.

Her ne kadar zor gelse de yerden destek alarak ayağa kalkıp holün ışıklarını yakmak için koşar adımlarla yürümeye başladım. Konsola çarpınca üzerindeki vazolardan biri yere düşüp paramparça oldu.

Işıkları açıp arkamı döndüğümde merdivenin alt kısmında korkuyla yatağına sinmiş Jeu’yu gördüm. O da katilden korkup saklanmıştı.

Paul’un yanına döndüğümde sağlıklı düşünecek durumda olmadığını biliyordum ama yine de yaptığım ilk şey nefesini ve nabzını kontrol etmek oldu.

Düzensiz de olsa nabzı hâlâ atıyordu. Sıcak nefesi burnunun ucunda tuttuğum parmaklarıma dokununca gerginlikten tuttuğum nefesimi rahatça bıraktım. Paul yaşıyordu.

Dahası biraz önce katil odamdayken onu yanımda bulamadığım için Oyuncak Katili olabileceğini düşünmüştüm. Pişmanlıktan kalbim sıkışıyordu.

Başına aldığı darbe yüzünden yerde kanlar içinde yatıyordu. Teni buz gibiydi ve yarası oldukça derin görünüyordu. Kumral saçları kendi kanıyla ıslanmış ve kararmıştı. Ellerime bulaşan kanının sıcaklığı her saniye daha çok artıyor, tenimi yakıyordu.

Ambulans çağırmak aklıma geldi ama vakit kaybedemezdim. En iyisi onu hastaneye kendim götürmeliydim.

Arabasının anahtarlarının nerede olduğunu bilmiyordum. Portmantonun çekmecelerini karıştırmak için yeniden Paul'un yanından ayrıldım. Tanrı'ya şükür, düşündüğümde daha çabuk anahtarları bulunca askıdaki tişörtlerden birini de yanıma alıp Paul'a doğru koştum.

Tişörtü başına bastırduğumda hırıltılı nefesini duyup heyecanlandım. Kendine gelmesi işimi çok daha kolaylaştırırdı. Diğer türlü boyu tahminimce bir doksan olan bir adamı arabaya taşımak büyük bir sorun olacaktı.

"Paul?" Omzuna hafifçe dokundum. "Paul. Buradayım. Aç gözlerini, bana bak." Yüzünü okşadım usulca. Terliyordu ama aynı zamanda teni buz kesmişti.

"Noa..." Acıyla öksürdüğünde canı daha çok yanmış olmalı ki yüzünü buruşturdu.

"Buradayım, Paul. Yanındayım. Şimdi seni hastaneye götüreceğim. Sadece bir gayretle ayağa kaldırmamız gerekiyor seni." Aceleyle yerimden kalkıp Paul'u kolundan yakaladım sıkıca. "Hadi, bana yardımcı ol. Lütfen..."

Tüm gücümle koltuk altlarından tutup yerden kaldırdım. Bir yandan da tişörtü yarasına bastırmaya devam etmeye çalıştım.

Üzerinde hiçbir şey yoktu. Arabanın ısıtıcısını da açamazdım çünkü ortamın fazla sıcak olması kan akışı için tehlikeli bir durumdu. Ceketlerinden birini rastgele elime alıp Paul'un kolunun altına girerek güçlkle garaja doğru yürümeye başladık.

Neyse ki evin içinden doğrudan garaja açılan bir kapı olduğu için dışarı çıkma tehlikesini almamıştık. Sanki istediğinde katil içeri giremiyormuş gibi... Ne aptallık ama!

“Endişe edilecek bir şey yok, Noa.” Hırıltılı sesini duyduğumda bile endişe edilecek bir şey olduğunu anlayabiliyordum gayet.

“Hayır var,” dedim yolcu kapısını açıp Paul’un binmesi için yana çekilerek. “Yaran oldukça derin görünüyordu. Ayrıca çok kan kaybettin. Yaraya bakılması gerekiyor.”

“Pekâlâ.” Solgun yüzü berbat görünse bile Paul minnettarlığını göstermek için gülümsemeyi ihmal etmedi.

Paul’un üzerine ceketi örttüktan sonra kapısını kapattım. Arabanın ön tarafından dolaşarak şoför koltuğuna geçip vakit kaybetmeden arabayı çalıştırdım.

Ehliyetim vardı ama uzun zamandır araba sürmediğim için gergindim. Dikkatlice arabayı garajdan çıkarırken Paul’dan yardım alsam da yolun kalanında pek fazla zorlanmadım. Yasak yüzünden dışarıda devriye gezen polis ekipleri dışında kimse yoktu çünkü.

Arabanın içindeki sessizliği bozan tek şey Paul’un derin nefesleriydi. Sık ve derin soluklarıyla beni endişelendirse de sakin kalmaya çabalıyordum.

“Paul...” dedim konuşarak dikkatini dağıtmak ve onu uyanık tutmak için. “Neler olduğunu anlatabilir misin?”

Paul inleyerek başını kaldırıp bana baktı önce. Elindeki tişörtü bir anlığına çektiğinde tişörtün tamamı kan olmuştu. Yeniden yarasına bastırıp, “Gece bir ses duydum,” diyerek anlatmaya başladı. “Hem ses için hem de su içmek için alt kata indiğimde hiçbir şey yoktu. Odaları da kolaçan ettiğimde bir şey bulamayınca yanlış duyduğumu düşünüp mutfağa gittim.” Birden sustuğunda göz ucuyla Paul’a baktım. Acıyla yüzünü buruşturmuştu.

“İyi misin?”

“İyiyim,” dedi iç çekerek. “Mutfaka girdiğimde kendime su doldurmak için bir bardak alıp dolaba yöneldiğim sırada adım sesleri duydum ancak daha arkamı dönmeden sert bir cisimle başıma vurdu birisi.”

“Oyuncak Katili...” diye tamamlarken direksiyonu tutan ellerimin bas-kısı arttı.

“Kim olduğunu görmedim ama...”

“Odaya geldi sonra. Benimle konuştu.” Paul birden yarasını unutup dehşetle açtığı gözleriyle bana baktı. Duyduklarına inanamıyordu.

“Şaka yapıyor olmalısın? Nasıl? Ne dedi sana?” Hayretle kekeledi.

“Uzun zamandır benim peşimde. Bir cinayet listesi var ve ben de o listedeyim. Sıra bana gelene kadar uğraşıp duruyor sadece.”

“Noa bu... Bu çok korkunç. Neden daha önce söylemedin?”

“Söylesem ne değişecekti ki?”

“Yanlış düşünüyorsun.” Yönünü iyice benden tarafa döndü. “En azından önlem alınır, güvenlikler artırılırdı senin için.”

“Böyle bir şeyin olmayacağını gayet iyi biliyorsun. Aylardır kimsenin bulamadığı bir katile karşı nasıl bir önlem alınabilir?” Kasaba güvenliği bu konuda gerçekten yetersiz kalıyordu. İnsanların can güvenliği yoktu ve kimse buna sesini çıkarmıyordu.

“Yine de bunu tek başına sırtlamak zorunda değildin. Bundan sonra seni yalnız bırakmayacağım.” Endişeli bir şekilde nefesini bırakırken düşüncelere daldığı için sessiz kaldı.

“Bana masumları kurtardığını, cinayet işlemediğini söyledi.”

Paul neşeden yoksun bir şekilde gülerek, “Hasta ruhlu...” dedi. “Sesi tanıdık mıydı? Belki bunu polise bildirirsek sesinden bir ipucu yakalayabilirler.”

“Sandığımızdan daha zeki biri olmalı. Yapay zekâyla konuştu benimle. Kendi sesini duymadım hiç.”

“Güvenliğin sağlanması için ne gerekiyorsa yapalım. Gerekirse kapıda nöbet tutması için polis görevlendirsinler. Böyle bir durumda bir an bile yalnız kalman doğru değil.”

Paul’a söylemekle hata etmiştim sanırım. Eğer katilin benimle konuştuğu yayılırsa Mia tehlikeye düşerdi. Kimseye söylememi istemiyordu çünkü.

“Bu konudan hastane polislerine bahsetmesek olur mu?” dedim çekinecek. Belki benden şüphe edecekti ama ne düşündüğü umurumda değildi.

“Ne?” dedi şok olmuş şekilde. “Neden böyle bir şey yapalım, Noa?”

“Beni tehdit etti,” dedim hiç düşünmeden. “Onunla konuştuğumu birine söylersem kardeşimi öldürmekle tehdit etti.” Bu ihtimali dile getirince ellerim korkuyla titremeye başladı.

“Noa bu yaşadıkların...”

“Berbat, biliyorum ama susmak zorundayım.”

“Zarar görebilirsin. Susmak seni tehlikeye atar,” dedi haklı olarak. “Bunu yapmamı isteme benden.”

“Kardeşime bir şey olursa yaşayamam.”

“Sana bir şey olursa ben nasıl yaşarım?”

Tokat yemiş gibi Paul’a döndüğümde gözlerindeki sahici hisler kalbimi yakmıştı. İlk kez biri hayatımı ve beni önemsiyordu. Kahrolası hayatımda ilk kez değerli hissettiğim bir andı bu.

“Olmayacak. Lütfen beni kırma, bu aramızda kalsın.”

Sıkıntılı bir şekilde önüne döndü. Cevap vermediği için ne yapacağını bilmiyordum ama üstelemek de istemediğim için başka bir şey söylemedim.

Yolun kalanında da konuşmadık. Düşüncelerim öyle hırçındı ki sessizliğe gömülmek zorunda kalmıştım. En çok da Mia’yla ilgili korkularım haykırıyordu. Ne yapacağımı şaşırılmıştım. Kendimi önemsemeyi bırakmıştım ama Mia’ya zarar verirse ne yapardım bilmiyordum.

Arabayla dikkatlice hastanenin otoparkına girdiğimiz gibi girişteki polisler bizi durdurdu. Yasakla ilgili bir şeyler gevelemeye başladıklarında daha fazla vaktimizi almalarına izin vermeyip olan biteni anlatmaya yeltendim. Katilin benimle konuştuğu kısım hariç her şeyi anlatacak, Paul’un saldırıya uğradığını söyleyecektim ki işler pek de o şekilde ilerlemedi.

“Merdivenlerden düştüm, memur bey,” dedi Paul acıyla öne eğilerek. Hem elindeki kanlı tişörtü hem de yarasını gösterdiğinde polisler daha fazla tutmadı bizi.

“Neden eve girdiğini söylemedik?”

“Daha fazla dallanıp budaklanırsa kardeşin tehlikeye düşmesin diye.” Tam şu an ağlayabilirdim. Paul’un bu denli düşünceli olması, kardeşim için kendi hayatını tehlikeye atması ona âşık olmam için yeterliydi.

“Ya senin için tekrardan gelirse?”

“Hedefi sensin. Bu gece senin için geldiği çok belli. Beni bırak, seni korumanın bir yolunu bulmalıyız.”

Başımı hem onaylayan hem de minnettar şekilde salladıktan sonra arabadan inip hastaneye doğru yürüdük.

Acil kısmında Paul’un müdahalesi için boş odalardan birine aldılar hemen. Fazla kan kaybetmiş olsa da yarasının sandığımız kadar derin olmadığını öğrenince içime soğuk sular serpildi.

Yine de dikiş atılması gerektiği söylenerek başka bir odaya alınınca ben koridorda beklemek zorunda kaldım.

Koridordaki hastane koltuklarına kendimi attım. Nöbetçi hemşire ve doktorlar dışında çok az insan vardı. Zihnim ikiye bölünmüş durumda, olup biteni düşünmeye koyuldum. Bir yanım katille aynı odada olmanın ve benimle konuşmasını idrak etmeye çalışırken diğer yanım Paul'un fedakârlığını düşünüp duruyordu.

Bir an... Çok kısa bir an bakışlarımı hastanenin eski püskü fayanslarından çekip koridorun ilerisine baktığımda gördüklerime inanamayarak dondum.

İleride gördüğüm bir grup insanın arasındaki tanıdık yüzlerin hayal olduğuna inanmak istiyordum. Doğrusu kötü bir kâbus olmalıydı bu gece. Buz kesmiş ellerimi dizlerimin üzerinde kavuştururken acı bir yutkunmayla kendime gelmeye çalıştım.

Bu gerçek olamazdı.

Joanne'in öldüğü yıl kasabayı terk eden suçlular buradaydı. Ablamın katili Kevin yıllar sonra kasabaya geri dönmüştü.

SON AKŞAM

*Ölümün kötü olduğunu düşünmek aptallıktır.
Asıl berbat olan yaşamaya devam etme zorunluluğudur.*

OYUNCAK KATİLİ
Ravebelg Kasabası

Bir ben unutmadım ölenleri. En yakınlarındaki insanlar, aileleri bile kendi hayatlarına dönmüşken ben hâlâ o masum kızları anıyordum.

Kate Waller.

Rose Ciera.

Partide ölen iki öğrenci.

Andy Weis ve yakında müzeme eklenecek diğer oyuncaklarım.

Bazen onları kıskanıyordum. Bu dünyada yaşamak, her gün ölmek demekti. Onlar bir kez ölmüş ve nihayetinde kurtulmuştu. Benim sayemde. Şimdi söyleyin bana. O lanet olası çenenizi bir kez olsun doğru olanı konuşmak için açın ve bu hikâyedeki kötü adamın kim olduğunu söyleyin. Ben miyim?

Asla.

Bu kaçınıcı ölüm? Kaç kişiyi daha öldürmeme müsaade edecekler?

Bir yasak mı engel olacak kusursuz planımın işlemesine?

Geceleri sokağa çıkamayacağımı, istediğim yere girip kurbanlarıma kavuşamayacağımı onlara düşündüren şey ne?

Ben ne kadar istersem o kadar kişiyi öldüreceğim ve onlar üç maymunu oynamaya devam edecek. Zavallı insanlara umut satıp katilin yakında yakalanacağıyla ilgili zırvalıklarla kasaba halkını oyalamaya devam edecekler.

Şimdi söyleyin tekrar. Londra'dan getirdikleri dedektif ve ekibi, kasaba güvenliği hiçbir şey yapmayıp insanların ölümüne göz yumarken bu hikâyenin kötü karakteri olmak bana mı düşüyor?

Başkanın kızını öldürdüm ben.

Şerifin kızını öldürdüm.

Daha ne kadar ileri gidebilirim ki? Sırf oyunu biraz heyecanlandırmak için en zor ölümleri gerçekleştirdim ama yine de kimsenin bir halt yaptığı yoktu. Peşimde olduklarını söylüyorlardı ama şimdiye kadar biraz olsun yaklaşamadılar bana.

Neyi bekliyorlardı? Kendimi ihbar etmemi mi? Zekâlarıyla daha ne kadar alay edebilirdim?

Hepsi sıkıcı ve ahmaktı. Gerçekten keyifle cinayet bile işleyemiyordum artık. Gözlerinin önünde birilerini öldürsem dahi ses çıkarmayacak kadar kalpsiz insanlardı hepsi. Bu yüzden ölmeyi hak ediyorlardı.

Ucuz korku filmlerinde ya da zayıf kurgulanmış cinayet romanlarının finalinde katil hep alakasız kişiler çıkardı. Belki de bu yüzden kasaba halkı beni bulamıyordu çünkü beni dışarıda, çok uzaklarda arıyorlardı. Oysa ben gözlerinin önündeydim. Burunlarının ucunda. Yakınlarında, çok yakınılarında...

Bulamayacaklardı.

Andy'nin ölümü oldukça ses getirmişti. Hangi cinayetim daha sanatsal ve kanlıydı bilmiyordum ama Andy'nin cesedi bulunduğundan beri herkes onu konuşuyordu. Belki de üç parçaya ayrılan cesedi yüzünden bu kadar etkilenmişlerdi.

Ancak kasaba için en fazla birkaç gün içinde daha unutulacak bir ölümdü.

Bugün hava kapalıydı. Keyifsiz bir gün oluyordu. Birkaç işimi hallettikten sonra alışveriş merkezine gelip keyfimi yerine getirmesi için biraz dolaşmış ve sonra kendime güzel bir kahve ısmarlamıştım. Dün gece uykusuz kalmıştım epey, kendime gelmeye ihtiyacım vardı.

Her zaman takıldığım *waffle* standında zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Amy izinli olduğundan onu düzlemek için fırsat kollayan beyinsiz elemanla muhatap olmak canımı sıkıyordu.

Hava kararmaya yüz tutmuşken bugün yapacak daha iyi bir işim yoktu, aklıma Lexa geldi ve onu ziyaret etmeye karar verdim. Son haftalarda o kadar uğurdum ki kimseyle takılmıyordum. Bu gece Lexa'yla biraz kafa dağıtmak bana da iyi gelebilirdi. Bu gece ona tatlı bir sürpriz yapmayı düşünüyordum.

Akşam olana kadar burada oyalanmaya devam etmeliydim. Oturmadan önce kitapçı mağazasından rastgele aldığım ve oturduğumdan beri en fazla on sayfa okuyabildiğim sıkıcı kitabın kapağını kapatıp arkama yaslandım. Lexa'ya uğramadan önce halletmem gereken çok önemli bir işim vardı.

Hayır, kimseyi öldürmeyeceğim. Merak etmeyin.

Öldüreceksen bile sizden izin isteyeceğimi falan mı sanıyorsunuz? Ahmaklık etmeyi bırakın artık. Önünüze bakın. Merak etmeyin başkalarının hayatlarını. Tam da bu yüzden yaşamıyor musunuz başınıza gelen felaketleri? Sizi ilgilendirmeyen ne varsa burnunuzu soktuğunuz için boktan hayatlarınızda mutsuzsunuz işte.

Hava karardığında bu kasaba için büyük bir adım atacaktım. Belki de sergilediğim oyunun en heyecanlı bölümü olacaktı. *Nefes kesici...* Sadece bir saat daha bu aptal yerde oyalanmalıydım.

Aldığıma pişman olduğum kitabı masanın köşesine itip cüzdanımı sırt çantamın küçük gözüne attım. Sabah uyandığımda bugünü kendime ayıracığıma söz vermişim ama beni yakalamak için Londra'dan gelen dedektif yüzünden kararımı değiştirmek zorunda kaldım.

Bu gece Ravebelg Kasabası için büyük bir gün olacaktı. Büyük bir yıkım ve yeniden doğuş. Deli gibi merak ediyorsunuz, değil mi? Bekleyemiyorsunuz geceyi.

Pekâlâ, size bir ipucu vereceğim öyleyse.

Hazır olsanız iyi edersiniz çünkü bu akşam biri daha ölecek. Beklemiyordunuz, değil mi? Biraz önce kimsenin ölmeyeceğini söylediğimde bana inandınız. İnanmak istediniz ama hayır. En büyük adımlarımdan biri için bu gece biri ölmek zorunda.

Kim olduğunu söylemeyeceğim elbet. Biraz sabredin ve görün. Eminim olanları izlerken nefesinizi tutacaksınız.

Bugün zaman beni seviyor olmalı ki hızla akıp gidiyordu. Kulağımda en sevdiğim çalma listesi, önümde beni kendime getiren soğuk kahvem ve etraftaki insanların dilinde Andy'nin ölümü. Tüm bunlar keyfimi artırıyordu. Olacakları düşündükçe kalbim hızla çarpıyor, damarlarımdaki kan bedenimi ısıtıyordu.

Bütün kasaba halkıyla beraber daha çok ısınacak hatta yanacaktık. O yangından kimi istersem onlar sağ çıkacaktı. Ancak gelin görün ki bu lanet kasabasan kimsenin sağ çıkmasını istemiyordum.

Zamanı geldiğinde İplikçi'yle beraber çıkacaktık. Kimse bizi bulamayacaktı çünkü ben istemediğim sürece bulamazlardı bizi.

Ah... Az kalsın söylemeyi unutuyordum. Duyumlarıma göre bu hafta alışveriş merkezinin girişine ve katlarına güvenlik kameraları takacaklardı. Yine halkın öfkesini bir süre yatıştırmak için alınan gereksiz bir önlem daha...

İsterlerse adım başı kamera taksinlar, umurumda olmazdı çünkü burada işim bitmişti. Kurbanlarım arasında sadece Andy'nin burayla bağlantısı vardı.

Alışveriş merkezinin döner kapısından dışarı baktığımda güneşin batmaya başladığını görebilmiştim. Sanırım vakit gelmişti. Harekete geçsem iyi olurdu. Lexa'nın evine gitmeden önce yapmam gerekeni aceleye getiremezdim. Tuzağımı önemle ve titizlikle hazırlamalıyım.

Yıllarca bu günlerin hazırlığını yapmışken basit bir hata yapacak değildim. Belki öyle düşünmenizi sağlayabilirim ama unutmayın ki ben hata yapmam. Yaptığım hataları bile ben istediğim için yapmışımdır, sakın bunu o küçük beyinlerinizden çıkarmayın.

Kalkmadan önce yapmam gereken son bir şey vardı, onun için telefonumu elime alıp ergen uygulamasına girdim. Noa'nın profiline girer girmez mesaj kısmına tıklayıp yazmaya koyuldum.

@oyunbozan: *Merhaba, benim kıymetli Noa'm. Bugün nasılsın?*

Cevap vermeyeceğini biliyordum. Mesajı okusa bile hemen cevap vermezdi. Bunun için odasında ne yaptığına bakmama gerek yoktu. Her zaman böyle yapardı. Nefes alıp verişini düzene girene ve korkusunu yatıştırana kadar mesajlarıma cevap vermezdi.

@oyunbozan: *Bugün klinikten çıktıktan sonra değerli akşamını benim için ayırır mısın?*

@oyunbozan: *Geçen hafta dediğim gibi... Bugün nihayet tanışacağız. Nerede buluşacağımızı söyleyeceğim sana.*

@oyunbozan: *Bugün bizim miladımız olacak, güzel Noa. Kendine çok iyi bak olur mu? Akşam 8'de seninle buluşmak için can atıyorum :)*

Telefonla işim bitince tuş kilidini kapatıp cebime attım. Keyfim öyle yerine gelmişti ki etrafta insanlar olmasa dans edebilirdim.

Bunun yerine kahvemden son bir yudum daha içip ağızma buzlardan biri alarak yerimden kalktım. İri buzu ağızımın içinde evirip çevirerek waffle tadına uğradım. Sevdiğim muffin ve kurabiyelerden oluşan bir paket hazırlayıp alışveriş merkezinden ayrıldım.

Alışveriş merkezinin önünde bekleyen taksilerden birine atlayıp doğrudan gideceğim adresi verdim. Yol bitmek bilmedi ve geçen her dakika kalbim heyecanla kasılmaya başladı. Bir eve gidiyordum ve o ev yabancı değildi. Peki öyleyse avuç içlerim neden bu kadar terlemişti? Hem de parmak uçlarım buz kesmişken...

Neredeyse yirmi dakika süren yolculuğun ardından nihayet adresini verdiğim sokağın başında durduk. Elbette evin önüne kadar taksiyle gidecek değildim.

Hava kararmaya yüz tutmuştu ama içim zifiri karanlıktı. Sokak lambaları şimdiden yanmıştı. Neredeyse birbirinin aynısı inşa edilmiş sıralı evlerin sokağında yürürken sırt çantamın kulpunu tutup omuzumdan kaymak üzere olan çantayı düzelttim.

Buradaki evlerin çoğunda kimseler yaşamazdı. Doğrusu yılın bu zamanların evlerinde olmazlardı. Bu yüzden sokakta benden başka kimse yoktu. Çoğu evde hiç ışık yanmıyordu.

İnsanlar ıssızlıktan korkarlardı. Bense terk edilmiş yerlerden ilham alıyordum. En çok da terk edilmiş insanlara zaaf oluşuyordu içimde. *En çok da kendime.*

Terk edildiğim yoktu. Sakın o acınası hayatlarınızın içinde bana acımaya kalkmayın.

Her yanıyla tanıdık o evin önüne geldiğimde durdum ve derin bir iç çekişle dışarıdan izledim. Yabancı bir yere bakar gibi... Kendi evime bakar gibi... Ama en çok kendi evine yabancı olup da dışarıdan bakanlar gibi baktım uzun uzun.

Zaman benim en değerli hazinemdi. Tek bir anı bile boşa harcadığımda sinirden deliye dönüyordum. Bu yüzden daha fazla oyalanmadan sırt çantamı omuzumdan alıp yere bıraktım.

Tek dizimi yere koyup çantamın yanına eğildikten sonra sokakta yalnız olup olmadığımı öğrenmek için etrafı hızlıca kolaçan ettim. Gökyüzünde uçan tek bir kuş bile yoktu.

Dünyada bir ben vardım sanki. Herkes oyunumun bir sonraki evresi için nefesini tutmuş, yapacağım hamleyi bekliyordu.

Ve ben o hamle için harekete geçip çantamdan çıkardığım maskeyi taktım. Üzerime siyah kapüşonlu ceketimi giydim. Siyah kot pantolonum, siyah ceketimle ben de herkes gibi görünüyordum şimdi. Son olarak kırmızı eldivenlerimi de geçirerek ayağa kalktım ve derin bir nefes alarak evin bahçesinden içeri soğukkanlılıkla bir adım attım.

SENİ BEN ÖLDÜRDÜM

*Anıların yükü hiç azalmaz, derler.
En çok da çocukluk anıları ağır gelir insana.*

OYUNCAK KATIL
Ravebelg Kasabası

Sırt çantam omzumda, elimde alışveriş merkezinden aldığım tatlı paketini sallaya sallaya yürüyordum. Yüzümde şaşşal bir gülümseme vardı ama geç saatte sokaklarda kimse olmadığı için rahattım.

Kasabada katil olduğu için, ki ben olsam bana katil demezdim, insanlar belli bir saatten sonra dışarıya çıkmaktan korkuyorlardı.

Diğer işimi hallettikten sonra çantama özenle katlayıp koyduğum beyaz tişörtümü ve mavi kot pantolonumu giymiştim. Evet bunu sokağın ıssız bir köşesinde yapmak zorunda kalmıştım ama olsun.

Lexa'nın evine birkaç yüz metre uzaktaydım artık. Hem onunla sevişeceğim hem de güzel avukatımı oyunun bir parçası yapacağım için heyecanlıydım.

Yaklaşık bir saat önce Lexa'yı aramış ve ona, bu akşam müsaitse görüşmek istediğimi söyleyerek basit ve öz cümleler kurup kapatmıştım telefonu. Fazla ayrıntı vermemiştim çünkü bu gece sona erdiğinde telefon konuşmaları incelenirse cinayetin benimle bir ilgisi olsun istemiyordum.

Tabii Dedektif Lawken'ı yanıltmak üzere dün Lexa'nın başka bir müvekkiliyle tanışmış, onun telefonundan Lexa'ya mesaj atmıştım. Bu akşam mesai saati bitmeden birkaç evrak teslim etmesi gerektiğiyle ilgili bir mesaj yazmıştım. Lexa'nın işimi kolaylaştırmak ister gibi bugün ofisinde olmayacağını, müvekkilinin eğer isterse evrakları evine bırakabileceğini söylemesi beni seğirten havalara uçurmuştu.

Bu yüzden akşama doğru uğrayacağına dair son mesajı atarak konuşmayı silmiş ve ilk fırsatta yanından sıvışmıştım çünkü onunla işim bitmişti.

Lexa bu gece ölecekti. Üzülerek öldürecektim onu. Mecburdum ve bunu Lexa'ya söylesem anlayışla karşılayacak olgunlukta bir kadın olduğunu bili-

yordum. Merak etmeyin ona, onu öldüreceğimi söyleyecek kadar delirmemişim.

Lexa'nın evinde iki giriş vardı. Bir tanesi arka bahçe tarafında diğeri ön kapıdaydı. Ben bu gece ikisini de kullanacaktım. Evin bulunduğu sokağın arkasından dolaşıp bahçe kapısını usulca açarken ses çıkarmamaya özen gösterdim.

Lexa tam olarak geleceğim saati bilmiyordu. Beni karşısında gördüğünde ona sürpriz olacaktı. Şanslı gününde olmalı ki bugün onun için çok fazla sürprizim vardı.

Özenle dekor edilmiş bahçe mobilyaları, bakımlı çiçekleri arasında keyifli adımlarla ilerledim. Lexa'ya sürpriz yapmayacak olsam şarkı mırıldanabilirdim.

Arka taraf doğrudan mutfağa bakıyordu. Mutfağın sarı loş ışığı bahçeyi aydınlatıyordu. Lexa mutfakta kendisine kokteyl hazırlıyordu. Üzerinde gece mavisini saten bir elbise vardı. Üst dolapların birinden bardak almak için uzandığında mini elbisesi yukarı çekildi ve kalçalarını cesurca sergiledi.

Onu dikizlediğimi bilse eminim daha fazlası görünsün isterdi çünkü Lexa, özgüveni çok yüksek bir kadındı. Güzelliğini sergilemekten ve ona bakılmasından çok hoşlanıyordu. Haberi olmasa da isteyeceğini bildiğim şeyi yapıp dakikalarca onu izlemiştim.

Beni fena azdırıyordu.

Kuruyan dudaklarımı iştahla yalarken serin havada daha fazla dışarıda dikilmekten sıkılıp yürümeye devam ettim. Mutfağın yana doğru açılan boydan cam kapısının önüne geldiğimde hâlâ beni fark etmemesi garip gelmişti.

İçeriden yüksek seste piyano ritimleri duyuluyordu. Sevdiğim bir parçaydı. Lexa gerçekten zevkli bir kadındı. Her anlamda ağzının tadını iyi biliyordu. Zaten tam da bu yüzden en büyük adımımı onunla atmaya seçmişim.

Camla aramda hiç mesafe yoktu. Hemen önünde duruyor, Lexa'yı yakından izliyordum. Kokteylini hazırlamaya devam ederken ara sıra kendince sergilediği dans figürlerine bakılacak olursa keyfi oldukça yerindeydi.

Benimle görüşeceği için keyifli olduğunu anlamak hiç de zor değildi. Benden hoşlandığına neredeyse emindim.

Duymayacağını bildiğimden rahatça öksürerek boğazımı temizledikten sonra boşta olan elimle camı yumrukladım.

Lexa'nın yüksek sesli şarkıya ve kapalı kapıya rağmen attığı çığlığı bahçeden rahatlıkla duyabilmişim. Yüzünün aldığı korkulu ifadeye kahkahayı bastığımda Lexa gözlerine inanamayarak bana bakmaya devam etti bir süre.

“Selam,” der gibi elimi salladım ve hemen sonra diğer elimdeki tatlı poşetini göstermek için havaya kaldırdım.

Lexa korkudan bembeyaz olmuştu. Yapmacık bir gülümsemeyle gözlerini şaşkınlık içinde kırıştırdı ve olduğu yerde dikilmeyi bırakıp kapıyı açmak üzere yürümeye başladı.

Sürgülü kapının önce kilidini açtı. Sola doğru kaydırmak için zarif kollarını biraz zorlaması gerektiğinde dışarıdan ona destek olup elimi kapının arasından sokarak hızlıca aralamasına yardım ettim.

Yüzüme en sevdiğim ve beni karşı koyulmaz yapan gülüşümü yerleştirmeyi unutmamıştım.

“Beni korkuttun,” dedi şımarık bir tavırla burnunu kırıştıtarak. “Neden ön kapıdan gelmedin?”

“Sürpriz yapmak istedim.” Tatlı kutusunu sevimli bir sırıtışla ona uzatıp dudaklarının kıyısına küçük bir öpücük kondurdum. “Senin için. Eminim bayılacaksın.” Bayılmak ne kelime, öleceksin!

Yerinde bir şaka yapmıştı iç sesim. Bayılıyordum ona.

Kendimi geriye çektim ama Lexa tişörtümün yakasına yapışıp bedenini kasıklarına bastırarak dudaklarıma yapıştı. Tatlı kutusu neredeyse yere düşüyordu. Eğer o harika muffinleri düşürseydi çok sinirlenirdim. Son anda kenardaki çok katlı dolabın üzerine bırakıp Lexa'yı belinden kavradım ve sertçe öpmeye başladım.

“Birileri özlemiş anlaşılan,” dedim kısa bir anlığına kendimi geriye çektiğimde.

Lexa kıkırdayıp, “Uzun zaman oldu,” diye fısıldadıktan sonra dudaklarımı yeniden öpmeye başladığında bu aceleci tavrı ona pahalıya patladı.

Dudaklarını acımasızca dişlerimin arasına alıp canını yakarak öpmeye devam ettim. Sert ve ıslak öpüşlerim karşılığında sıcak nefesini ağzımın içine doldurduğunda belinden bastıran elim yavaşça kalçalarına kaydı. Anlaşılan onu mutfağında becermemi istiyordu ama istediği olmayacaktı.

“Bütün gece bizim,” dedim kalçasını avuçlarken. “Çok fena şeyler olacak.” Dili dudaklarımı okşadı ve başını geriye atarak boynunu açığa çıkardı.

“Daha azını beklemezdim,” diyerek inledi. “Bu gece bana acımasızca davranmanı istiyorum.” Öldürecek kadar ileri gideceğimi biliyor gibi konuşması beni iyice tahrik etmişti.

Onu önce sertçe düzecek sonra yavaşça öldürecektim.

Evet, ona karşı merhametli olacaktım çünkü sandığının aksine ben iyi biriydim.

“Dileğini gerçekleştireceğim,” diye fısıldadım dudaklarına. “Endişen olmasın.”

“Hemen şimdi,” dedi kasıklarına bacağıyla daha sert bir baskı uygularken. “Mmm...” diye inledi sertliğini hissedince. “Sertleşmişsin.”

“Yeteri kadar değil,” dedim şeytani gülüşümle. “Bunun için daha fazlası gerekiyor.” Ve daha fazlasını yapmak üzere dizlerinin üzerine çöktü.

Pantolonumu dizlerime kadar sıyırdı ve iç çamaşırımın üzerinden erkekliğimi dişleyerek beni âdeta çıldırttı. Tanrım... Lexa bir erkeğe ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Özenle düzleştirdiği saçlarını acımasızca parmaklarımın arasına alıp başını sertçe kendime bastırdım. Canını yakmıştım ama o bundan yeterince keyif almıştı. Daha sert olmam için beni kışkırtmak istiyordu. Dili çamaşırımın üzerinde dolaşırken arsızca gözlerimin içine baktı.

“İstediğim kıvama geliyor,” derken şehvetle güldü.

“Bunun bedelini çok ağır ödeyeceksin,” dedim başımı iki yana sallarken. “Seni pişman edeceğim.”

“İstediğim şey tam olarak bu.” Uzun, protez tırnakları çamaşırımın bel kısmından içeri sızdı ve sivri tırnakları kasıklarımı okşadı.

Diğer eli bacağımdan yukarı tırmanıp çamaşırımı çıkarmaya yeltendi. Saçlarını tutan elim daha da kasılırken diğer elim bileğini sertçe kavrayıp durdurdu.

Neler olduğunu sorgularcasına başını kaldırıp bana baktığında gece gibi kararış gözlerim doğrudan dudaklarına bakıyordu. Ağır ağır başımı iki yana salladım.

“O kadar çabuk değil.” Bileğini tutan elim boğazına sarıldı bu kez. Nefesini kesmekten sakınmadım.

Avucumun içinde atan damarlarını ve kızaran yüzünü keyifle izlerken onu boğazından tutup ayağa kaldırdım. Bu yaptığımınla afallamıştı ama gözlerinde korku değil, arzulu bakışlar görüyordum.

Onu kapının yanındaki kolona sertçe çarparak üzerine abandım ve dudaklarını parçalarcasına öptüm. Kahrolası pantolon ayaklarımın üzerine yığıldığında Lexa'nın yalayarak ıslattığı iç çamaşırımın kasıklarına bastırarak iri dudaklarını dişledim.

“Daha sert,” dedi dilimin istilasından bir anlığına kendini kurtarıp.

“Kim olduğumu bilmiyorsun,” dedim birden ciddileşerek.

“Ama nasıl düzdüğünü biliyorum.” Arsız kadın... Bayılıyordu cilve yapmaya. “Sertçe becer beni.”

“Lexa...” Sıcak nefesim dudaklarına çarptığında dili açıklıkla alt dudağında dolaştı. “Ne dilediğine dikkat et.”

“Ne dilediğimi çok iyi biliyorsun.” Dili alt dudağımdan üst dudağıma bir yol izledi. Yavaş yavaş tenimde ilerleyen dili kulağımın arkasına ulaştığında başımı geriye atıp boynumu emmesine izin verdim.

Küçük ısırıklarla beni daha da azdırdığında saten elbisesinin üzerinden göğsünü avuçladım. Canını yakmamdan çok hoşlanıyordu. Yalan söylemeyecektim, bu beni de çıldırtıyordu.

Bir süre boynumda oyalanmasına izin verdikten sonra yeniden elim boğazına kaydı. Sertçe sıkımla başını duvara çarptı ama sırtıttı. Daha çok sıkarak dudaklarına yapıştım yeniden. Duvarla bedenim arasında âdeta eziliyor ve bundan fazlasıyla keyif alarak kıvranıyordu.

Onunla son kez biraz sohbet etmek, birkaç kadeh bir şeyler içmek ve sonra sevişmek isterdim ama Lexa hiç vakit kaybetmeden üzerime atladığı için hiçbir şey düşlediğim gibi olmamıştı.

Duvarla aramda sıkıştırarak şehvet dolu sevişmemiz devam etti. Erkekliği avuçladığında kendimi kaptırıp alt dudağını hırsla ısırduğumda ufak bir çılgınlıkla kendini geriye çekti.

“Yukarı çıkalım,” dedi nefes nefese.

“Seni bulutlara uçuracağım,” diye imada bulundum.

“Hadi o zaman... Daha fazla bekletme.” Dudaklarıma ve boynuma ardına küçük öpücükler kondurarak sözcükler olmadan ısrar etti.

Son saatlerini elimden geldiğince uzatmak istedim ama o ölmek için ısrarcıydı. Bir kadının isteğini reddedemeyecek kadar centilmen bir adamdım ben. Ona istediğini yaşatmak için belinden sıkıca kavrayıp pantolonumdan ayaklarımı kurtararak mutfağın çıkışına doğru temkinli adımlarla yürüdüm.

Odasına girdikten sonra ayağımla kapıyı kapattım. Lexa'yı kucağımdan indirdikten sonra oldukça pahalı görünen elbisesini göğüs kısmından eteğine kadar yırttım. Artık bir bez parçası olarak narin vücudunda fazlalık yapan elbisesini omuzlarından iterek ayaklarının dibine yolladığımda gülüşü iştahımı iyice kabarttı.

“Sana bayılıyorum,” diye fısıldadı. “Seni istiyorum.”

Yavaş yavaş eğildiğim dudaklarını bu kez çok sakın ve nazikçe öptüm. Sanki ilk kez ve sakınarak öpüyormuş gibi davrandım. Sert öpüşlerime alıştığı için bu onu daha fazla azdırmıştı. İnleyerek bedenini bana yaslıyor, onu yatağa atmam için kıvranıp duruyordu.

Dizleri titriyordu. Avuçlarının terlediğini hissedebiliyordum. Nefes alışları da düzensizdi.

Aklımda tek bir şey dolaşıyordu. Ölmeden önce son bir kez orgazm yaşamalı mıydı, yoksa onu bu açlıkla mı öldürmeliydim?

Doğruyu söylemek gerekirse en az onun kadar yükselmiş durumdaydım. Onu delicesine becermek istiyordum. Eğer başlarsam kendimi durduramazdım. Orgazmın doruklarına ulaştığımızdaysa onu öldürmeyi ertelemekten korkuyordum.

Lexa bu gece ölmeliydi. Böyle bir güzelliğe yazık olacaktı ama bazen amaç hizmet etmek her şeyin önünde geliyordu.

Lexa'yı becerirken öldürmeliydim. Tam ortasında... İkimize de bir şölen yaşatmış olurdum. Zevkin doruklarına ulaşacak ama ikimiz de boşalamayacaktık. Bu fikir kulağa harika geliyordu.

Lexa'yı daha fazla bekletmek istemiyordum. Yarım saat içinde bu hayata veda edecek ölü bir kadına hassasiyet göstersem iyi olacaktı.

Omuzundan bileğine doğru parmak uçlarımı sürterek indikten sonra elini bileğinden yakalayıp iç çamaşırımı çıkarması için yönlendirdim.

Işıltılı gülüşü o anın yaklaşmasıyla ne kadar mutlu olduğunu belirtecek şekilde odanın içinde parladığında ona acıdım. Dürtüleri karşısında bu kadar zayıf düştüğü için acıdım.

Öyle sertleşmişim ki çamaşırımı aşağı doğru çekerken canımı yaktı ve bu da içimi daha yoğun bir dürtüyle doldurdu.

Erkekliğimi avucuna alıp okşayarak beni baştan çıkarıyordu. Tam anlamıyla sert ve hazırdım artık. Onu istiyordum. Onu becermek ve acıyla inlerken gözlerinin içine bakmak istiyordum.

Yapmak istediğimi anlayıp zihnimi okumuş gibi erkekliğimi bacaklarının arasındaki ıslaklığına götürdü. Sıcaklığı tüm bedenimi kavururken sertliğimi iyice yaslayarak Lexa'yı zevkin doruklarına ulaştıracak o noktaya baskı uyguladım.

Boynunu, çıplak göğüslerini ve kasıklarını öperek neredeyse tüm vücudunu keşfettiğim Lexa'nın en son bileğine bir öpücük kondurup sıkıca tuttum. Yürümeye başladığımda itiraz etmeden peşimden geldi.

Yatağın hemen önünde Lexa'yı zarif omuzlarından itmemele sırtüstü yatağa düştü.

Dirseklerinin üzerinde yükselirken keyifle kıkırdayıp arzuyla yanan gözleriyle vücudumu inceledi. Ne kadar kusursuz olduğumu düşünüyor olmalıydı.

Fiziksel anlamda ne kadar kusursuz olduğum elbette tartışılırdı ancak zekâmın kusursuz olduğunu kesinlikle inkâr edemezdim. Benim kusursuzluğum zekâmdan geliyordu. Herkes kabul etmeliydi ki güzellik ya da yakışıklılıktan daha etkileyici bir şey varsa o da zekâydı.

Dizimi yatağın kenarına koyarak eğilip Lexa'nın bacaklarının arasındaki yerimi aldım. Kollarımı başının iki yanına yasladığımda Lexa bacaklarını daha fazla araladı. Kalçalarımdaya duran topuklarıyla baskı uyguladığında bu kez itaat eden taraf ben oldum ve yavaşça bastırdım.

Lexa'nın inlemesiyle kendimi geriye çekip hemen ardından daha sert bir şekilde kendimi öne ittiğimde acıyla çarşafı avuçlayıp başını geriye attı. Hızlandıkça Lexa'nın iniltileri küçük çığlıklara dönüşüyor, bu da beni daha çok kışkırtıyordu.

Biraz sonra şiddetimi iyice artırırken alnımda biriken teri kolumla silip elimi Lexa'nın boğazına yerleştirdim. Zevkten boyun damarları kabarmıştı. Ben hızlandıkça elimin baskısı daha fazla arttı. Bedenimde biriken gücün tamamı Lexa'nın boğazını sıkan elimde toplanıyordu.

Bu gece Lexa'nın temiz bir ölümü olacaktı.

Lexa, "Daha sert..." diye inledi kesik kesik. Altımda zevkten kıvrılırken nefes almakta güçlük çekiyor ama umursamıyordu.

Hâlâ bu yaptığımdan keyif aldığı için dengemi sağladığım elimi de Lexa'nın boğazına götürdüm. İki elimle ona isteğinin fazlasını yaşatarak nefesini tamamen kestim.

Saniyeler içinde Lexa'nın kızaran yüzü renk değiştirmeye ve neredeyse morarmaya yüz tutmuştu. Artık zevkten değil nefes alamadığı için kıvranıyordu.

Lexa boğazını sıkan bileklerime tırnaklarını geçirdi. Sol bileğime bir iki kez hafifçe vurarak durmamı söyledi. Çoktan durmuştum zaten. Sadece ellerim baskı uygulamaya devam ediyordu.

Lexa kollarıma vurmaya başladı bu kez. Kanlanmış gözleriyle yalvarırcasına yüzüme bakıyordu. Ölümün sınırında ince bir çizgi üzerinde yürüyordu. Düşmesi an meselesiydi. Onu, önünde dikildiği uçurumdan aşağı itecek olan bendim.

Saniyeler sonra... belki de hemen şimdi... Nefesi tükenmişti.

Lexa'nın yumrukları biraz önceki kadar güçlü değildi. Kendimi geriye çekip daha fazla bastırdım boğazına. Damarlarının acı çektiğini ellerimde hissediyordum. Patlayacak gibi atıyordu nabızı. Kalp atışları da yavaşlıyordu.

“Uyu, güzel Lexa,” dedim nefes nefese.

Ona, kim olduğumu bilmiyorsun derken flört ettiğimi sanıyordu ama ben bir gerçeği itiraf etmiştim aslında. Tıpkı diğerleri gibi o da söylenenleri ciddiye almamış, önemsememişti.

Elleri yüzüme uzandı. Sivri tırnaklarını tenime geçirmeye, canımı yakmaya çalıştı ama izin vermedim. Boşa çırpınıp son anlarını bu şekilde harcıyordu. Yüzüme ulaşamayacağını anlayınca çıplak omuzuma, göğsüme birkaç yumruk vurdu ama hissetmedim.

Çırpındıkça gücünün daha çabuk azaldığından haberi yoktu. Sadece birkaç saniyesi kalmıştı.

Ve nihayet kolları iki yana düşerken kanlanan gözlerinden yaşlar akarak yavaş yavaş kapandı. Daha fazla direnecek gücü kalmamıştı. Nefesi ellerimin arasında tükenmişti.

Ellerimi yavaşça çekerek eğilip nefesini dinledim. İşaret parmağımı burunun altına götürdüm ve nefes almadığından emin oldum. Bitmişti.

“Lexa?” dedim yatağın boş kısmına geçip oturarak. “Lexa?”

Ne cevap vermişti ne de herhangi bir kıpırdama vardı. Her seferinde keyifli vakit geçirdiğim kadın artık yoktu. Gitmişti. Kalbimin üzerine çöken garip bir his vardı. Onun için bu kadar üzüleceğimi düşünmemiştim.

Kendimi geriye atıp rahat yatağın tadını çıkarmak üzere kendime biraz zaman tanıdım. Kolum, Lexa'nın bedenine temas ettikçe huzursuzluk hissi içimde büyüyordu.

Ellerimi başımın altına alıp onunla teması keserek yarım saate yakın bir süre kendimle baş başa kaldım.

Zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Yatak öyle rahattı ki çok kısa bir an uykuya dalıp sonra sıçrayarak uyanmıştım. Uyurken uçurumdan aşağı düşerseniz de asla sonu gelmeyen o karanlık boşlukta yuvarlanırsınız ya... Tam da o çukura düşerken yattığım yerden fırlamıştım.

Lexa'nın varlığını unuttuğum için onu yanımda yatarken görünce korkuyla irkilmiştim.

“Lexa...” diye mırıldandım cevap alamayacağımı bildiğim hâlde. Rüya bile görmemişken nasıl bu kadar aptallaştığımı bilmiyordum.

Uzanıp Lexa'nın şakağına dudaklarımı bastırduğumda buz gibi teninin soğukluğu dudaklarıma işledi. İçim ürpererek geriye çektim kendimi. Bir ölüyü öperseniz, sonsuza kadar teninin soğukluğu sizinle kalır, derler. Bu yüzden sevdiğiniz insanlar öldüğünde onları öperek vedalaşmak acınızı sonsuz kılar-
dı.

Ben acı çekmiyordum ve Lexa öptüğüm ilk ölü beden değildi. Bu kaçınıcıydı peki? Kaç ölümün soğukluğunu taşıyordu dudaklarım?

Saymayı bırakmıştım.

Kalp atışlarım hâlâ çok hızlıydı. Sakinleşmek için Lexa'nın yanından kalkıp yatağın baş kısmına gittim. Sırtımı yatak başlığına yaslayıp başımı geriye attım. Soluklarımın ve nabzımın yavaşlamasını beklerken gözlerimi kapattım ve sakinleşmeyi bekledim.

İç çamaşırımı giyerken gözlerim Lexa'nın cansız bedeni üzerindeydi. Son nefesini vermeden önce açtığı gözleri tavana dikilmiş bir şekilde yatakta uzanıyordu. Buraya ilk geldiğimde bana arzuyla bakan gözleri şimdi boşluğa dalıp gitmişti ama sanki hâlâ beni izliyor gibi hissediyordum ve bu his hiç hoşuma gitmiyordu.

Yatağın yanına ulaştığımda Lexa'nın başında dikilip solgun yüzünü uzun uzun inceledim.

“Yatağın ne kadar rahat ve keyifli olduğunu biliyorum ama hazırlanmıyoruz, Lexa,” diye mırıldandım. “Seni bulduklarında karşılığın bu hâlde çıkmmanı istemem.” Lexa görünümüne çok dikkat ederdi. Bu yüzden onu hazırlıksız yakalamalarını hiç istemezdim.

Eğilip çıplak bedenini kucağıma aldım. Başı geriye düştüğünde onu bu hâlde görmeye içim el vermedi. Omzumla başını destekledikten sonra yatak odasındaki banyoya doğru yavaşça yürümeye başladım.

Önce güzel bir duş aldırardım ona. Sonra havluya sarıp yeniden yatağa getirdim. Sırtını yatak başlığına yaslamasını sağladım. Güzelce vücudunu kuruladıktan sonra saçlarını da ayrı bir havluyla kuruladım. Tertemiz olmuştu.

Özenle saçlarını tarayıp Lexa'yı yalnız bıraktım. Onun için geceye uygun bir elbise seçmek üzere giyinme odasına gitmiştim. Göz alıcı olmalıydı. Bu yüzden oldukça cürekâr olan kırmızı bir elbiseyi askısından alıp geri döndüm.

Lexa onu giydirdiğim süre boyunca sürekli sağa sola devrilerek bana hiç yardımcı olmadığı için işim bittiğinde nefes nefese kalmıştım.

“Bu elbiseye kırmızı oje iyi gider.” Makyaj masasından aldığım ojeyi özenle ellerine ve ayak tırnaklarına sürmeye başladım. Kadınların nesi vardı böyle? Her gün bu salak şeye zamanlarının tümünü harcıyorlar mıydı gerçekten?

Birini öldürmek, oje sürmekten daha kolaydı.

Son kez hazırlığını tamamladığım Lexa'ya baktım. Kendimle gurur duyuyordum çünkü hâlâ canlı gibi görünüyordu. Onu ilk bulduklarında öldüğünü bile anlamayacaklardı ama ölmüştü işte.

Onu öldürmüştüm.

Lexa boğularak ölmüştü. *Tıpkı annem gibi...*

Tek bir fark vardı aralarında. Lexa hâlâ güzel görünüyordu. Ve canlı...

Annem mahvolmuştu.

KİM OLDUĞUMU BİLİYORSUN

İnsanın geçmişi, kim olduğunu belirler.

NOA DAYTON

Ravebelg Kasabası

Paul gibi bir adamla sevgili olursam daha mutlu bir hayatım olabileceğine, bazı şeylerin artık yolunda gideceğine inanmıştım ancak o gecedan beri hiçbir şey yolunda gitmemişti.

Hatta doğruyu söylemek gerekirse Paul'un evindeki olaydan sonra kahrolası hayatımın tek bir anında bile huzurla nefes alamamıştım.

Becca, Paul'la sevgili olduğum için benimle gurur duyuyordu ama boka battığımdan haberi bile yoktu.

Katilin beni köşeye kıştırması yetmezmiş gibi on iki yılın ardından ablamın katillerinin yeniden kasabaya döndüğünü öğrenmiştim.

Hastanenin ertesi gününden bugüne dek koca bir hafta geçmişti ve ben tüm hafta boyunca Joanne'in ölümüne sebep olan Kevin ve arkadaşının dosyası yeniden açılın diye koşturuyordum. Tüm bunları yaparken de anne ve babamdan gizlemeye çalışıyordum.

Ablamın hakkını aramak ve suçluların cezasını çekmesini sağlamak için elimden geleni yapıyordum ancak herkes uzun süre önce kapanan bir dava için bir şey yapılamayacağını, yapılsa da sonuçsuz kalacağını söyleyip beni geri çeviriyorlardı.

Bu sabah da Dedektif Helen Lawken'in bürosuna gitmiştim. En azından Londra'dan geldikleri için daha güçlü ve akli başında olacağını düşünerek Helen Lawken'dan yardım istemişim. Onun da bir şey yapmayacağı belliydi ama en azından diğerlerinin aksine, ilk fırsatta ilgileneceğini söyleyip beni başından savmıştı. Kesin olarak reddetmemiş olması da bir gelişme sayılırdı benim için.

Bu işin peşini bırakmayacaktım. Ne kadar sürerse sürsün, bir sonuca varana kadar ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi her gün yataktan çıkmaya korkuyor, gündüz olmasına rağmen nereye gitsem arkamı kollayarak yürüyordum. Oyuncak Katili bir hafta sonra kendini göstereceğini söylemişti.

Ve bugün tam bir hafta oluyordu.

Dün geceden beri uyumamıştım. Bir yerlerden çıkacağı korkusuyla en ufak bir harekette korkup irkiliyor, olur olmaz yerde çığılığı basıyordum.

Öğleden sonrasında da katilden ses çıkmayınca yine benimle oyun oynadığını, korkutmaya çalıştığını düşünerek kendimi rahatlamıştım. Ta ki akşam doğru Tumblr'dan aldığım mesajlara kadar...

@oyunbozan: *Merhaba, benim kıymetli Noam. Bugün nasılsın?*

@oyunbozan: *Akşam klinikten çıktıktan sonra değerli vaktini benim için ayırır mısın?*

@oyunbozan: *Geçen hafta dediğim gibi... Bugün nihayet tanışacağız. Nerede buluşacağımızı söyleyeceğim sana.*

@oyunbozan: *Bugün bizim miladımız olacak, güzel Noa. Kendine çok iyi bak olur mu? Akşam sekizde seninle buluşmak için can atıyorum :)*

O saatten beri yaptığım tek şey, kliniğin dinlenme odasına geçip bir kuyuya saklanır gibi koltuğa gömülmek ve aynı mesajları tekrar tekrar okumak oldu. Psikolojim öyle bozulmuştu ki mesajları, o gece benimle konuşan, metalik sesin ağzından duymaya başlamıştım.

Normalde bugün erken çıkacak ve Paul'la yemeğe gidecektim ancak karımın ağrıdığını söyleyerek planı iptal etmek zorunda kalmıştım. Eminim ki Paul'a katille buluşmaya gideceğimi söylesem aklımı kaçırdığımı düşünüp bir delilik yapmamam için beni evime bağlardı.

Katilin kim olduğunu öğrenmemin neye sebep olacağını bilmesem de başka şansım olmadığını biliyordum. Bu yüzden tüm gün boyunca yaptığım tek şey, çaresizce buluşma adresini beklemek oldu.

Gözümü dikmiş duvardaki aptal saatin akrep ve yelkovanını izliyordum. Tik tak... Tik tak... Tik tak... Kafamın içinde yankılanan bu lanet ses yüzünden her saniye kalbim sıkışıyor, zihnim uyuşuyordu.

Kafamın içinde onlarca soru vardı ama bunların birine bile cevap verecek kimse yoktu. Bir bilinmeze doğru akıp giden zamanımın dolmasını bekliyordum öylece.

Saat altıyı geçiyordu. İki saatten az bir zaman sonra katille yüz yüze gelecektim. Ya da bir aptal gibi başka bir oyunla beni tuzağına çekmesine izin verip kendi ayaklarımla ölüme yürümüş olacaktım.

En azından aylardır ölüm korkusuyla geçen günlerim sona erecekti. Ölü ya da diri bundan sonra önüme çıkan herkesi katil sanmayı bırakacak, katilin kim olduğunu ve neden bu cinayetleri işlediğini öğrenecektim.

Linda belirli periyotlarla yanıma geliyor ve her şeyin yolunda olup olmadığını soruyordu. Her seferinde iyi olduğumla ilgili ona yalan söylesem de Linda hiçbirine inanmadığı hâlde gülümseyerek yanımdan ayrılıyordu.

Hava kararmaya yüz tutmuştu. Saat tam yediydi ve uygulamadan bir bildirim geldiğinde telefonu elime alıp korkuyla kalbimin üzerine bastırdım. Avuçlarımı öyle sıkıyordum ki telefon canımı yakıyordu.

Derin derin soluyor, gözlerimi kapatıp zihnimi boşaltmaya çalışıyordum ancak her saniye kalbimin sesine sağır olan kulaklarım uğulduyor, titreyen vücuduma söz geçirmekte zorlanıyordu.

Çok geçmeden bir mesajla daha telefon göğsümde titrediğinde irkilerek geriye çektim. Bildirim panelinde duran iki mesaj bildirimine tıklayıp yeniden gözlerimi sıkıca yumdum.

Gözlerimi aralamaktan korkuyordum. Oraya hiç gitmemem gerektiğini biliyordum. Onunla hiç konuşmamam gerektiğini de ama beni kardeşimle tehdit edip duruyordu. Başka çare bırakmıyordu bana.

İlk mesajda bilmediğim bir yerin konumu vardı. Buradan yarım saat uzaklıkta bir mesafeydi. Kasabanın dışına doğru bir yerde olmalıydı.

@oyunbozan: *Kavuşmamıza son bir saat kaldı, Noa. Yalnız gelmen gerektiğini söylememe gerek yok, değil mi?*

@oyunbozan: *Aksi hâlde olacakları sen zaten çok iyi biliyorsun.*

Telefonu bile taşımak güçleşiyordu. Ellerim titrediği için mi ekranı bulanık görüyordum, yoksa ağlamaya mı başlıyordum?

Linda sessizce odaya girip bana seslendiğinde çığlık atarak telefonu elimden düşürdüm.

“Noa. Benim, sakın ol!” dedi koşarak yanıma gelip. “Tanrı aşkına, bugün senin neyin var böyle?”

“Ben... Ben...” Söyleyecek bir şey bulamadığım için eğilip telefonumu yerden aldım. “Dün gece pek uyuyamadım,” diyerek klasik yalanımı söyledim. “O yüzden fazla dalgınım, geldiğini duymamışım.”

“Çok kötü görünüyorsun. Rengin de atmış. Kötü bir şey olmadığına emin misin?” Dizlerimin üzerinde duran elimi tutmak için uzandı. “Şuna bak, buz kesmişsin. Kesin kötü bir şey var. Bana anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?”

Olumlu anlamda başımı salladıktan sonra, “Gerçekten iyiyim. Bir sorun olsa anlatırdım,” dedim.

“Tabii... Kesin anlatırdın!” diye imada bulunduğu daha fazla üzerime gelmesin diye hafifçe güldüm.

“Gerçekten iyiyim,” dedim hemen sonra. “Endişelenecek bir şey yok.”

“Emin misin?” Her şeye rağmen içi rahat etmeyince son bir kez daha sordu.

Dudaklarımı içe katlayarak gülümseyip başımı salladığımda aynı şekilde gülümsedi.

“Pekâlâ o zaman. Seni yalnız bırakayım da biraz kafa dinle.”

“Aslında...” Saçımı kulağımın arkasına tararken gözlerimi kaçırdım. “Bugün bir saat erken çıkabilir miyim, diyecektim. Sorun olur mu senin için?” Mahcup bir ifadeyle kaçamak bakışlar attım.

“Saçmalama canım! Neden sorun olsun? Çık tabii. Yasak saati yaklaştığı için gelen giden yok zaten. Bir saate kapatacağız. Çık sen, ben ilgilenirim.”

“Emin misin? Eğer istersen bekleyebilirim?” İncelik olsun diye soruyordum sadece.

“Burayı düşünme hiç. Eve git, dinlen.” Linda içten gülümsemesiyle koşar adımlarla bankoya döndüğünde yerimden kalkıp hazırlanmak için soyunma odasına gittim.

Üzerimi giyindikten sonra kalan eşyalarımı gelişigüzel çantama tıktırıp hazırlığımı tamamladım. Kalbim öyle sert çarpıyordu ki göğüs kafesimden vücuduma derin bir uyuşukluk ve yorgunluk yayılıyordu. Bayılma hissi vardı ancak bundan korkuyordum.

Katille yüzleşene kadar bayılmasam iyi olurdu.

Tam çıkacakken kliniğe Linda'nın müşterilerinden biri girince uzaktan el sallayarak klinikten ayrıldım. Neyseki çıkmadan önce çağırdığım için kapıda hazır bekleyen taksiye binip yola koyuldum. Nereye gittiğimi bilmediğim için konumu açıp şoföre telefonumu uzattım.

Yol boyunca dışarıyı izlemek isterdim ancak daha yolun yarısındayken hava tamamen kararmıştı. Sokak lambaları dışında hiçbir şey net değildi. Karanlığa gömülmüş lanetli bir kasaba gibiydi Ravebelg.

İnsanlar yasak başlamadan çok önce evlerine girip saklanıyorlardı artık. Terk edilmiş bir kasaba görüntüsü insanın içini ürpertiyordu ve ben bu şekilde hiç bilmediğim bir konuma, katille buluşmak için gidiyordum.

Bazen ben de aklımı yitirdiğimi düşünüyordum. Bunun adı cesaret olmazdı. Fedakârlık da değildi bu yaptığım. Peki öyleyse neydi?

Aptallık mı? Ahmaklık mı? Ya da sadece ölüm korkusuyla uyuşan bir insanın yitik psikolojisine itaat etmesi mi?

Taksi Ravebelg Kasabası'nın dışına çıktığında gecenin karanlığı sağanak olup üzerime yağmaya başlamıştı.

Ölüme yürüdüğümü biliyordum. Her neyle karşılaşırsam karşılaşayım, sonunun hiç iyi bitmeyeceği kesindi.

Kimsenin bilmediği, ulaşamayacağı o tenhaya varmama birkaç kilometre kalmıştı. Taksi şoförü bile aklımı yitirdiğimi söyler gibi ara sıra dikiz aynasından bana bakıyordu.

Bir seferinde neden böyle bir yere gittiğimi sorarak sohbet etmeye çalışsa da onu geçiştirecek bir cevap verip sessizliğe gömülmüştüm. Verebileceğim bir cevabım yoktu hatta tam da bu yüzden buradaydım. Kendi cevaplarımı bulabilmek için.

Taksi uzun farlarını açarak tarla ve bahçelerin yol kenarında sıralandığı yerlerden geçti. Karanlığa diz çöken gölgeler vardı sanki. Tekinsiz gecenin içinde inilti ve yakarılar doluyordu kulaklarıma.

Ya da sadece aklımı kaybetmeye başlamıştım.

Taksi sadece birkaç dakika sonra eski, köhne bir evin önünde durup geldiğimizi söylediğinde iç çekerek camdan dışarı baktım. İçeriden cılız bir mum ışığı yansıyor ama sanki bu evde hiç hayat yoktu.

Ancak oradaydı işte. Oyuncak Katili bu evde beni bekliyordu.

Taksi için gereken ücreti ödedikten sonra korkuyla arabadan indim.

“Beklememi ister misiniz?” diye sordu tam kapıyı kapatmak üzereyken.

Korkudan dilim tutulduğundan konuşamamıştım. Bu yolu tek başıma dönemezdim, tabii eğer o evden sağ olarak çıkabilirsem. Belli belirsiz başımı

salladığımda orta yaşlarındaki taksi şoförü arabayı durdurup bekleyeceğini söyler gibi geriye yaslandı.

“Teşekkür ederim.” Bir hırıltıdan farksız çıkan sesimi önemsemeden kapıyı kapatıp eve doğru yürümeye koyuldum.

Verandanın merdivenlerini ağır ağır çıkarken ayağımın altında gıcırdayan tahtalar da durmam gerektiğini söylüyor ancak ben yürümeye devam ediyordum. Geri dönülmez bir yola çıkmıştım ve saatin sekiz olmasına sadece birkaç dakika kalmıştı.

Kapının önüne geldiğimde zaten aralık olduğunu görünce göğüs kafesim iyice sıkışmaya başladı. Hazır bir şekilde içeride beni bekliyordu. Evin her yanı tozlu ve rutubet kokuyordu. Daha eve girmeden genzimi yakmıştı.

Kafamın içindeki sesler dahi susmuştu. Zihnimdeki şeytanlar bunu yapmam sanıyorlardı. Ben de öyle sanıyordum ama buradaydım işte. Gelmiştim. Katille yüzleşmeye hazırdım.

İçeri girmeden önce verandadaki mobilyaların üzerine öylece atılmış örtü ve battaniyelerde göz gezdirdim. Terk edilmiş bir evdi burası. Gözünü kırpmadan insanları öldüren o ruh hastasının evi burası mıydı? Bu kadar uzakta yaşarken kasabadaki her şeye bu kadar hâkim olabileceğini sanmıyordum.

Eski ahşap kapının kolunu tuttuğumda zihnimi kuşatan korkuların tamamı kalbime saldırdı. Nefesim kesilince elimi göğsüme bastırarak kendimi yatıştırmaya çalıştım.

Kapı gıcırdayarak açılıp âdeta beni ele verince yüzümü buruşturarak olduğum yerde durdum. Katilin nerede olduğunu ya da hangi odadan çıkacağını bilmiyordum.

Bir adım daha atarak eve girdiğimde mum ışıklarının yandığı tek bir odanın olduğunu gördüm. Orada bekliyor olmalıydı. Sessizce olmak için parmak uçlarımda ilerlerken evin eski parkeleri gıcırdayıp durdu. Bir süre sonra bunu önemsemeden yürümeye devam ettim.

Saat sekizdi ve eminim ki burada olduğumu biliyordu. Beni bekliyordu.

Evin rutubet kokusu ciğerlerimi sızlatırken cılız bir mum ışığıyla aydınlanan odanın girişinde durdum. Daha doğrusu bedenim, zihnimin tüm komutlarına karşı koydu çünkü Oyuncak Katili pencerenin önünde duruyordu.

Sanki geldiğimden haberi yokmuş gibi dakikalarca pencereden dışarıya bakıp karanlığı izlemeye devam etti. Bense öylece mum ışığının aydınlattığı kadarıyla ona baktım. Tüm pencereler kapalı olduğu hâlde mum ışığı pencere kenarlarından sızan rüzgâr eşliğinde dans ediyordu.

Zihnim gibi odadaki ışık da sürekli netliğini kaybediyordu.

Soluklarım her geçen saniye daha da hızlanırken ilk geldiğimde yaşadığım korkunun yatıştığını hissediyordum. Koca bir boşluk kalmıştı içimde. Ne yapacağımı bilmeden geçirdiğim her dakika bedenim iyiden iyiye uyuşmuştu.

Omuzlarımı dikleştirerek derin bir nefes çektim içime. Sessizlik anbean boğazıma sarılırken bu durumu bozmam gerektiğini biliyordum.

“İşte...” dedim boğuk bir sesle. “Geldim, buradayım.” Bu hem bir meydan okuma hem de teslimiyetti aslında.

Konuştuğum an odanın içindeki karanlık yoğunlaşmış ve sesimi hapsetmiş gibi hissettim. Sanki sesim ona ulaşmamıştı. Umurunda olmadı söylediklerim. Kıpırdamadı. Öyle hareketsiz duruyordu ki karşımda cansız manken olduğunu düşünmeye başlayıp bir adım daha yaklaştım.

“Kim olduğunu söyle artık,” dedim daha cüretkâr bir tavırla. “Arkanı dön.”

Tepki vermemekte ısrarcıydı.

“Bana bak, Oyuncak Katili.”

Odanın ortasına kadar ilerlemiştim. Kenardaki, kumaşı yıpranmış koltuğun üzerinde onlarca ip yumağı duruyordu. Koltuğun hemen yanındaki küçük sehpanın üzerinde ise bir mum yanıyordu.

“Beni buraya neden çağırdın?” Sorularımın ardı arkası kesilmiyor, hiçbirine de cevap vermiyordu. “Neden susuyorsun? Kendini göstermekten korkuyor musun?”

Bir adım daha attım ürkekçe.

“Hey?” Sessizliği korkutucuydu.

Elimde tuttuğum telefonu iyice sıkarken katille aramda üç dört adımlık mesafe kalana kadar yaklaşıp durdum.

“Son kez söylüyorum. Arkanı dön ve yüzleş benimle.” Bu kadar yakınken neyi saklıyordu hâlâ?

“Bak, buradayım işte.” Kollarımı iki yana açarak konuştum. “Bana neden burada olduğumu söyle? Öldürmek için mi çağırdın? Öldür o hâlde.” Diğer herkes kendi evlerinde, alanlarında öldürülürken benim ölümüm kendi evimden uzakta, köhne bir evde mi olacaktı?

Benim bir evim var mıydı ki?

Biraz sonra pencerenin kenarında duran ellerini çektiğinde bir adım geriye çıktım. Bunu istemeden ve korkuyla iç çekerek yapmıştım. Her seferinde ritreyerek ciğerlerimi terk eden soluklarım iyiden iyiye hızlanmıştı.

Katilin saniyeler süren dönüşü benden yıllarımı almışçasına yorulmuşum. Dahası nihayet arkasını döndüğünde ve gözlerimiz birbirini bulduğunda kalbimde belki de hiç kapanmayacak derin bir yara açıldı.

Tanıdık siması...

Acıyla düşürdüğü omuzları...

Ölen her genç kızın kederiyle solan yüzü...

Yalnızlığın kararttığı gözleri...

Bir gece yarısı beni öldürmek için gelmesini dilerdim. Onu burada, bu hâlde görmektense tam şu an ölmeyi yeğlerdim.

“Joanne?” dedim gözyaşlarım intihar ettiğiinde. “Sen...”

Bir anlığına... Sadece bir anlığına tüm yaptıklarından pişman olmuş gibi gözlerini benden kaçırıp başını eğdi fakat çok sürmeden yeniden dik duruşuyla kendini toparlayıp yüzüme bakmaya devam etti.

“Yaşıyorsun...” Onsuz geçirdiğim on iki yıl tokat gibi yüzüme çarptığında acı bir inilti dudaklarımdan döküldü. “Bu nasıl... Bu nasıl olabilir?” Onunla değil, kendimle konuşuyor hatta yüzleşiyordum sanki.

Hiçbir suçum olmamasına rağmen öldüğü için kendimi suçladığım ablamın yaşadığını öğrenmenin şoku yetmezmiş gibi zihnimi dürten bir diğer soruyla uyuşmaya başladım ve kuruyan dudaklarım yavaşça aralandı.

“Sen miydin?” diye sordum bu kez hıçkırıklarımın arasından. “Tüm bunları yapan sen misin?” Her an görüşüm biraz daha bulanıyordu. “Katil... Sen misin?”

Joanne cevap vermek yerine öylece yüzüme bakmaya devam etti. Ölümüyle birlikte kalbimin derinliklerinde açılan karanlık boşluğu görür gibi uzun uzun baktı gözlerime. Yüzü her ne kadar ifadesiz görünse de benimle konuşmamasının asıl nedenini biliyordum. Gergindi. Üzgün ve kederliydi. Bu yüzden konuşmaya çalışırsa kekeler ve ağlamaya başlardı.

Belki de yanıliyordum. O benim eski Joanne'im değildi.

“Masum insanları öldüren sen misin gerçekten?” Onun yerine de ben ağlıyordum. “On iki yıldır senin yasını tutarken şimdi karşımda öylece dikilecek misin? Bir şey söylemeyecek misin, abla?”

Gözleri benim ablama ait değildi. Bir çift yabancı gözün hapsindeydim. Yılların ondan alamadığı tek şey sessizliğiydi. Eskiden olsa ben onu sessizliğinden anlardım ama şimdi... Joanne'in sessizliği yalnızca acı veriyordu.

"Bir şey söyle, Joanne!" diye bağırdım boğazımın acısını umursamadan. "Konuş. Bir şey söyle! Ben yapmadım de!"

Konuşmak için dudaklarını araladığında soluğum kesilmiş gibi ciğerlerime bir sızı saplandı.

"B-Be-Ben yaptım."

Eskiden, konuşmadığı günlerin özlemiyle Joanne her konuştuğunda hayranlıkla onu dinlerdim. Sevdiğim bir şarkı çalıyormuş gibi... Baharda kuşlar neşeyle şakıyormuş gibi dinlerdim.

Şimdiyse sesi midemi bulandırmış, söylediği iki kelimeyle kalbime ucu paslı bir bıçak saplamıştı.

Ben onun katillerini cezalandırmak, masumiyetini kanıtlamak için savaşırken o masum insanların ışığını söndüren gözü dönmüş bir katildi.

Ayakta durabilmek için tüm dikkatimi bacaklarıma yoğunlaştırırken beklemediğim anda avucumda sıkıttığım telefonum titreyince irkildim.

Becca peş peşe mesajlar atıyordu. İlk başta önemsiz olduğunu düşünürken mesaj sayısı her saniye daha da artınca merakla tuş kilidini açıp yazdıklarını okumaya başladım.

"Kasabada biri daha öldürülmüş. Avukat bir kadın."

"Cesedi evinde bulunmuş, yatağında. Boğularak öldürülmüş ve dahası..."

"Kırmızı bir iple kadının göz kapakları ve dudakları canice dikilmiş."

Joanne benimle buluşmadan önce birini daha öldürmüştü. Bir cinayet daha...

Tam telefonu bırakıp başımı kaldıracakken aynı şekilde mesajlar yağmaya devam etti.

"Noa."

"Noa çok acil televizyonu aç."

"Son dakika haberlerine bakmak zorundasın."

"Yalvarırım yalnız olduğunu ve iyi olduğunu söyle bana."

Mesajları bildirim panelinden okuyordum.

"Katil yakalanmış, Noa."

"Kadının evinden çıkarılıyor şimdi. Tüm basın orada, haberleri aç."

"Paul yakalanmış. Katil Paul'muş."

Ve son olarak televizyondan çektiği bir fotoğraf... Paul kelepçelenmiş hâlde polisler tarafından lüks bir evden çıkarılıyordu.

"O adam katil, Noa. Ondan uzak dur!"

O an kalbimin sessiz çığlıklarına karışan tek bir sesle dizlerimin üzerine yığıldım.

Her şey bir yalandan ibaretti. Sevgilim sandığım adam, masum insanları öldüren bir seri katildi.

DEVAM EDECEK...

